Robert Ludlum

EDITURA ELIT

AUTORUL ROMANELOR:
AGENDA LUI ICARUS,
MOZAICUL LUI PARSIFAL
ȘI AL TRILOGIEI BOURNE

AL PATRULEA REICH

POL.

Robert Ludlum

AL PATRULEA REICH

V.2.0

Traducere de Radu Petrescu

I.S.B.N.
973-9380-01-8

Editura ELIT
1998

PROLOG

Drumul prin trecătoare era anevoios din pricina zăpezii groase, care amintea încă de iarnă şi a vântului tăios dinspre nord. Jos în valea adâncă se vedeau petice mov şi galbene de brânduşe şi flori de podbal, semn că acolo începuse primăvara. Trecătoarea se afla la mare altitudine în Munţii Hausruck, pe teritoriul austriac şi nu era nici zonă de frontieră, nici loc de trecere de la un lanţ muntos la altul şi nici măcar nu figura pe hărţile de uz curent. Un pod solid, bine lucrat dar atât de îngust încât abia îngăduia trecerea unei maşini, se întindea dintr-o parte în alta, sfidând prăpastia adâncă de mai multe sute de metri prin fundul căreia curgea furios un afluent al râului Salzbach. Dar îndată ce treceai dincolo, drumul semăna o vreme cu un adevărat labirint, pentru ca deodată să devină o şosea de munte tăiată în stâncă, şerpuind în panta destul de abruptă până la valea cu brânduşe şi podbal. Unde terenul era plat, apăreau câmpuri verzi şi nişte construcţii ascunse sub plase de camuflaj de culoarea pământului. Acolo era cartierul general al organizaţiei *Die Bruderschaft der Wach*?[1]Copiii celui de-al patrulea Reich.

Cei doi oameni care traversau podul erau încotoşmănaţi în bluzoane groase, vătuite şi aveau căciuli de blană şi bocanci de munte. Mergeau ferindu-şi feţele de suflarea tăioasă a rafalelor de vânt şi reuşiră cu greu să-şi croiască drum până în partea cealaltă.

— Peste un pod ca ăsta nu m-aş încumeta să trec prea des, rosti americanul bătându-şi de zor pufoaica, să o scuture de zăpadă şi scoţându-şi mănuşile ca să-şi frece obrajii îngheţaţi.

— La întoarcere veţi fi nevoit totuşi s-o faceţi, *Herr Lassiter*[2]*,* îl contrazise cu un zâmbet larg însoţitorul lui, un neamţ voinic, între două vârste, care încerca şi el să-şi cureţe hainele de zăpadă. Dar nu fiţi îngrijorat, *mein Herr*[3]*.* Peste puţin timp o să ajungeţi într-un loc unde e mai cald şi peste tot cresc flori. Incredibil, dar adevărat. La altitudinea la care ne aflăm noi acum e în continuare iarnă, dar imediat sub noi e primăvară. Imediat o să avem şi un mijloc de transport. Veniţi după mine!

Din depărtare se auzea gâfâitul unui motor şi cei doi înaintară rapid, ocolind copacii, în direcţia unei poieniţe. Acolo îi aştepta un vehicul ce semăna cu un *jeep,* dar mult mai masiv, cu pneuri umflate ca nişte baloane şi lucrate dintr-un cauciuc foarte gros.

— O maşină pe cinste, se pronunţă americanul.

— Poate fi un motiv de mândrie pentru dumneavoastră, e un

---

[1] Frăţia Vegherii (germ.).

[2] Domnule Lassiter (germ.).

[3] Domnule (germ.).

excelent produs a*merikanisch!* Fabricat în Michigan, pe baza specificaţiilor noastre.

— În Michigan? Dar de ce n-aţi apelat la firma Mercedes?

— Era mult prea aproape, ar fi dat de bănuit, replică neamţul. Când ai de gând să ridici o fortăreaţă secretă printre ai tăi, nu apelezi la aceleaşi resurse. Ce-o să vedeţi în curând reprezintă însumarea eforturilor depuse de mai multe naţiuni... Mai bine zis prin intermediul unora care ar fi oricând în stare să ascundă numele real al clienţilor şi denumirea mărfurilor livrate ca să poată pune astfel mâna pe nişte profituri colosale. Bineînţeles, din clipa în care marfa livrată a ajuns la destinaţie, profiturile ajung ca nişte arme încărcate; livrările trebuie să continue şi uite-aşa, pe parcurs, se ajunge la nişte mărfuri cu totul speciale. Sunt reguli vechi de când lumea.

— Pe care le respect şi eu, credeţi-mă, răspunse Lassiter surâzând şi scoţându-şi căciula de blană ca să-şi poată şterge transpiraţia adunată pe frunte.

Era un bărbat de aproape un metru optzeci, între două vârste după cum lăsau să se vadă firele argintii de la tâmple şi ridurile din marginea ochilor săi înfundaţi în orbite. Avea faţa prelungă şi trăsături ascuţite, dar nu lipsite de armonie. Lassiter se îndreptă spre vehicul, urmându-şi partenerul la o depărtare de câţiva paşi. Totuşi nici partenerul său de drum şi nici şoferul n-au apucat să vadă cum şi-a vârât adânc mâna în buzunar şi a scos-o apoi discret, lăsând să cadă nişte biluţe metalice în iarba ninsă. Un lucru pe care-l mai făcuse o dată, acum o oră, când se dăduseră jos amândoi din camionul cu care urcaseră drumul de munte dintre cele două sate. Fiecare alice fusese supusă anterior la radiaţii care puteau fi detectate uşor de nişte scanere portabile. Odată ajunşi în locul unde oprise camionul, avusese grijă să-şi scoată de la centură un microemiţător de semnale radio pe care îl ascunsese între două pietre, simulând o cădere. Urmele sale erau cât se poate de clare; aparatura sofisticată a celor care-i urmăreau avea să înregistreze pe cadrane oscilaţia acului chiar în locul respectiv, odată cu nişte sunete ascuţite.

Bărbatul cu numele de Lassiter avea o meserie de risc maxim. Era agent secret şi lucra sub acoperire perfectă pentru serviciile americane de investigaţii. Numele lui real era Harry Latham şi în fişierele agenţiei purta numele de cod Sting.

Coborârea îl fascină pe Latham. Mai umblase prin munţi împreună cu tatăl şi cu fratele lui mai mic, dar atunci fusese vorba doar de nişte peisaje banale din New England, lipsite de dramatismul celor de acum. Pe măsură ce înaintau pe drumul acela atât de abrupt peisajul înregistra nişte schimbări uluitoare: culori aprinse, mirosuri dulci, adieri tot mai calde. Stând pe bancheta din spate, îşi goli buzunarul de toate alicele radioactive, pregătindu-se astfel pentru percheziţia

corporală pe care o anticipa. Era acum curat ca lacrima şi foarte bine dispus iar experienţa de ani de zile îl ajuta să-şi controleze emoţia. Ajunsese unde trebuia! Găsise locul! Dar când camionul ajunse pe un platou, rămase surprins de ce vedea.

Cele aproximativ o mie de hectare de teren plat din fundul văii erau ocupate de o bază militară camuflată perfect! Acoperişurile diverselor construcţii cu un singur etaj erau astfel vopsite încât se armonizau de minune cu mediul înconjurător. Imense suprafeţe de teren erau protejate la cinci metri înălţime de o reţea deasă de cabluri iar spaţiul rămas liber între cabluri şi stâlpii de susţinere era acoperit cu folii verzi dintr-un plastic translucid bine întinse, existând sumedenie de coridoare de legătură între diverse zone demarcate ferm. Motociclete cenuşii cu ataş circulau în toate părţile pe aceste alei excelent mascate, transportând oameni în uniformă. Dar lucrul care îl frapă cel mai mult pe Harry Latham era senzaţia de mişcare permanentă ce domnea acolo. Totul trăda o forţă teribilă.

— Iată-ne ajunşi, *Herr* Lassiter, i se adresă lui Latham neamţul când maşina se opri în faţa uşii unei barăci aflate sub camuflajul oferit de prelata verde întinsă peste cablurile aflate la mare înălţime. Acum e mult mai cald, mult mai plăcut, *nicht wahr?* [4]

— Da, răspunse agentul dându-se jos din camion. Sincer să fiu, am transpirat de-a binelea.

— O să ne schimbăm ţinuta când intrăm, aşa că până plecaţi vi se usucă şi hainele.

— Vă mulţumesc. În seara asta trebuie să ajung la Munchen.

— Desigur. Să mergem la *Herr Kommandant.*

Pe când se apropiau de uşa neagră, din lemn masiv, în mijlocul căreia trona o zvastică purpurie, se auzi un fel de şuierat ce venea de undeva din văzduh. Deasupra lor, prin perdeaua translucidă, puteau fi văzute imensele aripi albe ale unui planor care se rotea în cerc, pregătindu-se de aterizare.

— Încă o minune, *Herr Lassiter!* Planorul e tractat de un avion care îl ridică la o înălţime de patru mii de metri. *Naturlich*[5]*,* pilotul planorului trebuie să fie foarte bine antrenat, curenţii de aer sunt extrem de capricioşi şi periculoşi. Recurgem la planor doar în cazuri de urgenţă maximă.

— Văd cum coboară. Dar cum ajunge la o asemenea înălţime?

— Apelând la aceiaşi curenţi de aer, *mein Herr,* plus nişte trepte de acceleraţie reprezentate de racheta propulsoare care acţionează temporar, după care se desprind de fuselaj. Prin ‘30 Germania a reuşit să pună la punct cel mai avansat model de planor.

---

[4] Nu-i aşa? (germ.).

[5] Desigur (germ.).

— Dar de ce nu folosiţi un avion de tip clasic?

— Pentru că avionul poate fi reperat mult prea uşor. Un planor poate decola de pe un câmp oarecare, de pe orice pajişte lipsită de obstacole, în timp ce avionul trebuie alimentat cu carburant, întreţinut permanent şi în majoritatea cazurilor are nevoie de un plan de zbor aprobat.

— *Phantastisch!* exclamă americanul. Şi bineînţeles că planorul nu posedă, din construcţie, decât foarte puţine componente metalice, poate chiar deloc. Imposibil să fie detectat de radar.

— Ei, chiar imposibil nu, răspunse cu modestie însoţitorul. Chiar imposibil nu, dar greu. Foarte greu.

— Uluitor! exclamă Lassiter în timp ce partenerul său deschidea uşa cartierului general amplasat strategic în mijlocul văii. Felicitări! Măsurile de securitate a zonei se ridică la nivelul gradului de izolare pe care aţi reuşit să-l atingeţi. Superb!

Dând impresia că e obişnuit cu asemenea lucruri, Latham cercetă din ochi încăperea. Tot spaţiul era ocupat de aparate sofisticate, pereţii erau flancaţi de monitoare lipite unele de altele şi în faţa lor se găseau operatori în uniforme scrobite. Bărbaţi şi femei, un lucru bizar. Ceva era în neregulă. Apoi, brusc, înţelese: absolut toţi erau tineri, în jur de douăzeci de ani şi cei mai mulţi erau blonzi, cu tenul bronzat. Erau incredibil de frumoşi, semănând cu nişte superbe manechine de agenţie publicitară. Ai fi zis că fuseseră anume aşezaţi în faţa monitoarelor pentru a sugera că orice viitor cumpărător putea să arate la fel dacă devine client al firmei producătoare.

— Fiecare e un expert, domnule Lassiter, rosti tărăgănat o voce din spatele lui.

Americanul se întoarse brusc spre cel care vorbise. Era un bărbat de aceeaşi vârstă cu el, care purta o uniformă de camuflaj şi caschetă de ofiţer din *Wehrmacht*[6]*.* Intrase fără zgomot pe o uşă aflată în stânga încăperii.

— General Ulrich von Schnabe, gazda dumneavoastră, *mein Herr,* se prezentă el întinzând mâna. Ne întâlnim cu o legendă vie a timpurilor noastre. Un adevărat privilegiu pentru noi!

— Sunteţi mult prea generos cu modesta mea persoană, domnule general. Sunt doar un simplu om care face afaceri la nivel internaţional, dacă vreţi, dar unul dominat de convingeri ideologice clare.

— La care aţi ajuns fără îndoială după mulţi ani de observare atentă a climatului internaţional, nu?

— Se poate spune şi aşa. Se afirmă azi în lume că Africa a fost

---

[6] Wehrmacht – armata germană de uscat în cel de-al doilea război mondial.

primul continent pe care a apărut omul, iar celelalte continente au avut nevoie pentru asta de câteva sute de mii de ani în plus. Cu toate astea, Africa rămâne acelaşi continent întunecat, continentul negru. Până şi ţărmurile ei nordice, în prezent oferă şi ele adăpost tot unor rase inferioare.

— Bine spus, *Herr* Lassiter. Dar asta se pare că nu v-a împiedicat să faceţi milioane, ba unii vorbesc chiar de miliarde, din afaceri cu indivizii aceia cu pielea măslinie, dacă nu negri de-a binelea.

— Şi de ce nu? Nu există nici un impediment, dimpotrivă. Nici nu vă puteţi imagina, domnule general, ce satisfacţie imensă încerc când mă gândesc că-i ajut pe maimuţoii ăia pociţi şi cretini să se măcelărească unii pe alţii!

— *Wunderbar!*[7] Ce faimos şi la obiect v-aţi exprimat, *mein Herr!* Am văzut cum îi studiaţi pe tinerii de aici. Cred că v-aţi dat seama că în vinele fiecăruia din ei curge sânge arian pur. Lucru valabil pentru toţi câţi se află în valea noastră. Fiecare a trecut printr-un proces de selecţie extrem de riguros, pe criterii genetice şi din punctul de vedere al fidelităţii faţă de cauză.

— Visul de aur al proiectului *Lebensborn*[8]*,* zise americanul pe un ton plin de respect. Fermele de înmulţire, nişte domenii imense, dacă nu greşesc eu cumva, unde se împreunau pentru purificarea rasei cei mai valoroşi ofiţeri SS cu cele mai demne femei teutone.

— Himmler a dispus efectuarea unor cercetări de amploare, îl întrerupse generalul. S-a putut constata că femeia germană din nord dispune nu numai de cea mai bună structură osoasă şi de cea mai ridicată forţă fizică de pe tot continentul, dar posedă şi excepţionale calităţi psihice, manifestate printr-o mare supunere faţă de bărbat.

— Adevărata rasă superioară, rosti Lassiter cu admiraţie. Ce minunat ar fi fost ca visul acesta să se fi putut realiza!

— Într-o mare măsură să ştiţi că s-a şi realizat, răspunse calm von Schnabe. Noi credem că cei mai mulţi din cei pe care îi vedeţi aici, dacă nu chiar toţi, sunt copiii copiilor născuţi atunci. Am reuşit să facem rost de listele de la sediul Crucii Roşii de la Geneva şi am procedat metodic. În câţiva ani am reuşit să identificăm toate familiile la care au fost trimişi copiii rezultaţi din proiectul *Lebensborn.* Am început să-i aducem încoace pe copiii lor şi continuăm! Scotocim toată Europa! Ei sunt miracolul care se numeşte *Sonnenkinder,* Copiii Soarelui. Moştenitorii Marelui Reich!

— Incredibil!

— Transmitem semnale pretutindeni şi toţi cei selecţionaţi de noi răspund favorabil, pentru că împrejurările actuale sunt similare celor

---

[7] Minunat! (germ.).

[8] Izvorul vieţi (germ.).

de atunci. Situaţia e exact ca în ‘20, când acele tratate de-a dreptul criminale de la Versailles şi de la Locarno au dus la prăbuşirea economiei Republicii de la Weimar şi la o mare afluenţă de persoane indezirabile pe teritoriul Germaniei. Un haos similar a fost provocat recent de prăbuşirea zidului Berlinului. Suntem o naţiune măcinată permanent de puhoaiele de străini care trec graniţa încoace, ne răpesc locurile de muncă asta numai când binevoiesc să muncească, fiindcă altfel trăiesc din cerşit şi din furat şi ne poluează valorile morale, făcând din femeile noastre nişte târfe ordinare, pentru că la ei acasă asta e ceva normal. Ei bine, aşa ceva nu poate fi acceptat. Şi sper că sunteţi de aceeaşi părere cu mine.

— Altfel aş mai fi aici, domnule general? Amintiţi-vă că v-am transferat milioane prin intermediul băncilor din Alger, via Marsilia. Numele meu codificat era *Frere*[9], sau *Bruder*[10] bănuiesc că vă este deja cunoscut.

— Este şi motivul pentru care sunteţi primit cu braţele deschise de întreaga noastră „Frăţie”.

— Atunci să trecem la rezolvarea chestiunilor legate de ultima mea contribuţie, domnule general. Zic *ultima* fiindcă sunt sigur că pe viitor nu veţi mai avea nevoie de serviciile mele. E vorba de patruzeci şi şase de rachete de croazieră procurate din arsenalul lui Saddam Hussein. Ofiţerii unităţilor lui de elită le-au îngropat când şi-au dat seama că totul era pierdut. Rachetele astea pot transporta şi combustibil convenţional şi substanţe chimice, în cantităţi considerabile. Evident, veţi primi şi lansatoarele. Au costat douăzeci şi cinci de milioane de dolari, dar bineînţeles că dumneavoastră mă veţi plăti în funcţie de… disponibilităţi. Iar dacă acestea vor fi insuficiente, atunci pentru mine, domnule general, va fi o înaltă onoare să-mi permiteţi să suport personal diferenţa.

— Văd că într-adevăr, *mein Herr,* vă dovediţi un aliat preţios. Uşa de la intrare se deschise brusc şi în încăpere îşi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat într-o salopetă de un alb imaculat. Privi în jurul său, dădu cu ochii de von Schnabe şi se îndreptă spre el, predându-i un plic gros sigilat. Generalul deschise plicul şi, scoţând la iveală un pacheţel ambalat în plastic, se întoarse spre interlocutorul său.

— Sunteţi un excelent *Schauspieler*[11]*, Herr* Lassiter, dar cred că aţi pierdut totuşi ceva. Un mic obiect pe care iată că tocmai l-am primit de la pilotul nostru.

Vărsă în palmă conţinutul pungii de plastic şi apăru microemiţătorul pe care Harry Latham îl plantase discret printre pietrele drumului alpin. Vânătoarea de nazişti se încheiase.

---

[9] Frate (fr.).
[10] Frate (germ.).
[11] Actor (germ.).

Harry duse iute mâna la urechea dreaptă.

— Opriţi-l! ordonă von Schnabe, dar pilotul se şi repezise la braţul lui Latham. Răsucindu-i-l la spate şi imobilizându-l. Nu vei avea parte de fiola cu cianură, *Herr* Alexander Lassiter, sau domnule Harry Latham, născut la Stockbridge, Massachusetts. Avem alte planuri cu tine. Planuri măreţe.

Capitolul 1

Lumina proiectată de soarele dimineţii îl obliga pe bătrânul ce se târa prin desiş să clipească întruna şi să se frece la ochi cu mişcări dese şi tremurătoare. Izbuti în cele din urmă să ajungă la pragul minuscul aflat în prelungirea măgurii, „locul acela înalt”, cum îl botezaseră ei cu ani în urmă, în vremurile la care se gândea mereu. Pragul acela acoperit cu iarbă oferea privitorului perspectiva unei vile elegante de pe valea Loarei. O alee din cărămizi, mărginită de flori, ducea către terasa pavată cu dale de piatră ce se găsea la nu mai mult de trei sute de metri de locul unde se oprise bătrânul să-şi mai tragă sufletul. Îşi încleşta mâna stângă pe o carabină de mare calibru, cu patul fixat zdravăn în căuşul umărului şi verifică luneta, reglată deja pentru distanţa de care avea nevoie. Arma era pregătită. Ţinta un alt bătrân, mai înaintat în vârstă decât el, care urma să apară din clipă în clipă, pentru obişnuita plimbare matinală spre terasă, purtându-şi nepăsător halatul moale cu care se îmbrăca dimineaţa şi răsfăţându-se acolo cu veşnica lui cafea băută în zorii zilei, cu coniac fin. Dar în dimineaţa asta urma să moară şi să se prăbuşească printre flori. Ce ironie a soartei! Un criminal să sfârşească în mijlocul unei asemenea frumuseţi!

Jean-Pierre Jodelle, bătrânul de şaptezeci şi opt de ani care pândea acum cu arma în mână, fusese odinioară unul din conducătorii Rezistenţei franceze şi aşteptase cincizeci de ani ca să-şi împlinească jurământul făcut faţă de Dumnezeu şi de sine însuşi. Dăduse greş până acum cu judecătorii şi cu avocaţii de prin tribunale. Şi nu numai atât, dar pur şi simplu îl luaseră în râs. Cum, ilustrul general Monluc? Bine dar acesta era un adevărat erou al Franţei, camarad de arme al generalului Charles-Andre De Gaulle, cel supranumit *Le Grand*[12]*,* cel mai mare strateg şi politician francez al tuturor timpurilor! Monluc, omul care trecuse peste orice risc şi păstrase în permanenţă legătura cu De Gaulle tot timpul războiului, cu ajutorul emiţătoarelor radio ale Rezistenţei. *Merde!*[13]

Fiindcă în realitate totul nu era decât *merde,* de sus şi până jos numai *merde* şi atât! Monluc era un trădător şi cu asta basta! L-a linguşit tot timpul pe arogantul şi înfumuratul De Gaulle, i-a oferit informaţii de duzină şi a avut grijă să pună la o parte bani şi opere de artă furate de nazişti şi valorând zeci de milioane. Dar *le grand* Charles afirmase în public că Monluc era pentru el *un bel ami de guerre*[14]*,* omul care merita stima tuturor francezilor şi căruia toată

[12] Cel mare (fr.).

[13] Rahat! (fr.).

[14] Un admirabil prieten de război (fr.)

Franţa îi datora enorm şi tralala şi tralala. Şi pentru toţi tâmpiţii de francezi cuvintele lui De Gaulle erau literă de lege.

— *Merde!* exclamă furios Jodelle. Ce tont mai era şi De Gaulle!

Din ordinul lui Monluc fuseseră executaţi soţia şi întâiul născut al lui Jodelle, un băieţel de cinci ani. Al doilea băiat, de numai şase luni, fusese lăsat în viaţă de ofiţerul neamţ, care se mulţumise să spună cam cu îndoială: „La urma urmei, broscoiul ăsta mic nu e evreu. Poate are norocul să dea careva peste el până să moară."

Şi aşa s-a întâmplat. A dat peste el un luptător din Rezistenţă, un actor de la Comedia Franceză. A găsit copilul printre dărâmăturile casei de la periferia Barbizonului[15] şi l-a dus soţiei lui, o actriţă pe care nemţii o adorau. La sfârşitul războiului, Jodelle devenise o adevărată epavă şi nimeni nu l-ar mai fi recunoscut. Petrecuse trei ani într-un lagăr de concentrare, înălţând grămezi imense din cadavrele evreilor, ţiganilor şi ale altor indezirabili gazaţi, iar asta îl adusese în pragul nebuniei. Capul i se mişca întruna, îi tresăreau mereu pleoapele, avea spasme urmate de ţipete sugrumate. Nu-şi dezvăluise niciodată identitatea, nici faţă de fiul care supravieţuise cumplitei tragedii şi nici faţă de părinţii lui adoptivi. S-a mulţumit să se amestece printre cei care formau lumea sordidă a Parisului de sub podurile Senei şi să-şi schimbe tot timpul numele, observând de la distanţă cum copilul lui creşte. Apoi băiatul s-a făcut actor şi a început să-şi facă un renume.

Se auzi brusc un şuierat ascuţit şi Jodelle avu senzaţia că spinarea îi ia dintr-o dată foc iar carabina îi scăpă din mână. Întoarse capul şi dădu cu ochii de doi inşi în cămăşi cu mâneci scurte.

— Mi-ar plăcea să te omor puţin, tataie, dar dispariţia ta ar însemna numai neplăceri, se răsti la el unul din cei doi, şfichiuind iarba cu cravaşa. Mai bine cară-te la Paris, la vagabonzii tăi!

— Cum?

— Eşti nebun, Jodelle, sau cum naiba te-o mai fi chemând acuma, bombăni al doilea individ. Tu chiar ai impresia că nu te-am simţit de când tot dai târcoale pe-aici, prin tufişuri?

— Atunci omorâţi-mă, ticăloşilor!

— Ohoho! Cu toată plăcerea, dar generalul n-ar fi de acord, se răsti cel cu cravaşa. Poate mai ştiu şi alţii de intenţiile tale şi n-avem chef de musafiri. Deocamdată, Jodelle, tu eşti un nebun, atât. Nebun cu acte în regulă. Şi acuma şterge-o!

Cortina se ridică şi apoi căzu din nou şi Jean-Pierre Villier ieşi la rampă, bătând uşor din palme în semn de respect faţă de ropotele de aplauze care veneau din sală. Publicul, ridicat în picioare, era pur şi simplu în delir.

---

[15] Mică localitate în apropiere de Paris.

Dinspre culise îşi făcu apariţia, clătinându-se, un bătrân zdrenţăros şi murdar. Izbuti să pătrundă până în mijlocul culoarului care separa scena de primul rând de scaune şi scoase la iveală o puşcă pe care o ţinuse până atunci ascunsă printre faldurile nădragilor lui jegoşi şi peste măsură de largi, legaţi cu bretele. Gestul lui fu observat imediat şi se declanşă pe loc o isterie colectivă. Villier acţionă rapid, împingându-i la adăpost pe cei câţiva actori şi maşinişti care se grăbiseră să iasă pe scenă.

— Eu pot să accept furiile unui critic, domnule! strigă Villier, folosind instinctiv tonul care avea totdeauna cel mai mare succes la public. Lasă arma şi îţi promit că stăm de vorbă!

— N-am chef de vorbă, fiule! Eşti fiul meu, ţine minte asta! Te iubesc şi crede-mă că am încercat, dar am dat greş!

Bătrânul îndreptă brusc carabina cu ţeava spre gură şi apăsă pe trăgaci, zburându-şi creierii şi împroşcându-i pe cei din apropiere cu sânge şi aşchii de os.

— Cine era? De ce a făcut-o? gemu Jean-Pierre Villier, prăbuşit în faţa oglinzii din cabină.

Soţii Villier, părinţii lui, care se apropiau de optzeci de ani, schimbară repede o privire.

— Trebuie să-ţi vorbim, rosti Catherine Villier mângâindu-l.

— L-aţi cunoscut? bâigui tânărul.

— Îl chema Jean-Pierre Jodelle, spuse Julien Villier. Era bariton la Operă şi după război ne-am străduit cu disperare să-l găsim. N-am reuşit să-i dăm de urmă şi pentru că ştiam că fusese arestat de nemţi şi trimis într-un lagăr de concentrare, am presupus că murise acolo. Nu figura pe listele de supravieţuitori.

— De ce aţi încercat să-l găsiţi?

— Pentru că el era tatăl tău, vorbi limpede doamna Villier, privindu-l drept în ochi. Tatăl tău natural.

— Ah, Doamne!

— Iar mama ta naturală, adăugă domnul Villier, a fost o glorie a Comediei.

— Nu mă simt în stare să gândesc! şopti Jean-Pierre.

— Uneori e mai bine să nu gândeşti, cel puţin pentru o vreme, zise domnul Villier. Să rămâi cu mintea amorţită până când îţi dă tot ca de veste ce trebuie să faci.

— Cu ani în urmă obişnuiai să-mi spui acelaşi lucru, rosti Jean-Pierre, când aveam dificultăţi cu vreo scenă. Până la urmă se va întâmpla ce trebuia să se întâmple.

— Un sfat bun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi şi mie ce s-a întâmplat de fapt atunci! exclamă istovit Jean-Pierre.

În uşă se auziră bătăi şi se ivi bătrânul paznic de noapte al teatrului.

— Iertaţi-mă, dar m-am gândit că ar fi mai bine să ştiţi cum stau lucrurile. Reporterii sunt încă aici, adulmecă. Eu le-am spus că aţi plecat mai devreme, dar nu se lasă păcăliţi. În orice caz, aici n-au cum să pătrundă.

— Atunci o să mai stăm ascunşi o vreme, va fi nevoie cel puţin în ceea ce mă priveşte.

— Prea bine, domnule. Paznicul dădu din cap şi plecă.

— Aşadar, tată, ce s-a întâmplat atunci?

— Toţi făceam parte din Rezistenţă, începu Jean Villier aşezându-se pe canapea. Artiştii se uniseră în lupta împotriva unui duşman comun şi fiecare din noi avea ceva de făcut. Muzicienii transmiteau mesaje codificate introducând pasaje inexistente în partitura originală. Ilustratorii elaborau afişele cerute de nemţi, dar reuşeau să folosească discret culori şi imagini care aveau menirea să transmită cu totul alte mesaje decât voiau ocupanţii. Iar noi, actorii, modificam tot timpul textele pieselor…

— Da, de multe ori ne distram de minune, interveni Catherine Villier. Să zicem că replica suna aşa: „Trebuie să mă întâlnesc cu ea la staţia de metrou Montparnasse.” Noi o schimbam: „Trebuie să mă întâlnesc cu ea la Gara de Est în seara asta, la unsprezece.” Piesa se termina, cortina se lăsa, nemţii aplaudau, iar ai noştri înţelegeau mesajul şi plecau repede, să nu întârzie la întâlnirea de la Gara de Est.

— Bine, bine, făcu grăbit Jean-Pierre, astea le-am mai auzit de multe ori, îmi dau seama că vă vine greu, dar vă rog să-mi spuneţi lucrurile pe care trebuie să le aflu eu cu adevărat.

— Ei bine, Jodelle a fost descoperit din cauza unui curier, un băiat tânăr care n-a rezistat torturilor şi a vorbit. Gestapoul i-a înconjurat noaptea locuinţa, să-l aresteze când vine acasă. Dar el n-a venit în noaptea aceea, era la Le Havre, să contacteze nişte agenţi englezi şi americani. Spre dimineaţă, văzând că aşteptaseră degeaba, individul care conducea echipa Gestapoului s-a înfuriat, a intrat în casă şi pe tine te-a cruţat, poate fiindcă aveai numai câteva luni, dar pe mama ta şi pe fratele tău mai mare i-a împuşcat.

Jean-Pierre închise ochii şi se sprijini de masa pentru machiaj.

— Şi cum se face că am supravieţuit?

— Trebuia să ajung la o întâlnire foarte matinală, într-o pădure din jurul Barbizonului, continuă bătrânul. Am trecut pe lângă casa voastră, am văzut geamurile sparte, uşa scoasă din ţâţâni, un perete dărâmat, am auzit plânsete de copil. Bineînţeles că n-am mai ajuns la întâlnirea aceea. Te-am adus acasă pe bicicletă, ca pe un pachet.

O cutie cu fond de ten se răsturnă cu zgomot, rostogolindu-se pe parchet. Afară pe culoar se auziră paşi care se depărtau grăbiţi.

— În rândurile Rezistenţei activa un bărbat cu un grad atât de înalt încât devenise aproape o legendă. Se vorbea despre el numai în şoaptă şi identitatea lui reală era secretul cel mai bine păzit din toată mişcarea. Cu toate astea, Jodelle apucase să spună câtorva dintre noi că el reuşise să afle cine era persoana asta şi dacă informaţiile pe care le pusese cu timpul cap la cap se dovedeau adevărate, atunci acel bărbat legendar nu mai era deloc un mare erou naţional, ci un trădător.

— Despre cine era vorba? îl presă Jean-Pierre.

— Niciodată nu i-a pronunţat numele. Ne-a spus doar atât, că era un general din armata franceză. La vremea aceea, aveam câteva duzini de generali. Jodelle ne-a prevenit că dacă spusele lui erau adevărate şi generalul acela află că i-am şoptit careva numele, aveam să fim cu toţii împuşcaţi de nemţi. Dacă s-ar fi înşelat, atunci organizaţia noastră clandestină ar fi fost acuzată că răspândeşte informaţii false şi nimeni n-ar mai fi avut încredere în noi.

— Avea de gând să facă totuşi ceva?

— Dacă reuşea să stabilească în mod cert vinovăţia generalului, avea de gând să-l lichideze. Am presupus că indiferent cine ar fi fost, persoana care ne trăda aflase de suspiciunile lui Jodelle şi le ceruse nemţilor să-l execute cu familie cu tot.

— Asta a fost tot? Nimic altceva?

— Încearcă să înţelegi cum au fost vremurile acelea, spuse Catherine Villier. Un cuvânt aruncat aiurea, o simplă privire ostilă sau un gest interpretabil, toate puteau însemna închisoare sau deportare. Nemţii erau bănuitori faţă de oricine, nimeni nu se putea considera în siguranţă. Nici măcar Kafka[16] n-ar fi putut gândi un asemenea infern.

— Şi până în seara asta nu l-aţi mai văzut pe… omul acela?

— E sigur că n-am fi fost în stare să-l mai recunoaştem, zise domnul Villier. Ajunsese o umbră a celui pe care îl ştiam noi.

— Poate că nici nu era vorba de el? încercă tânărul Jean-Pierre.

— Nu, te asigur că era Jodelle în persoană.

— Şi mi-aţi pus numele lui? Jean-Pierre?

— Da, zise doamna Villier. Era şi numele fratelui tău. Am simţit că se cuvine să porţi numele acesta în amintirea lui Jodelle.

Telefonul începu să sune.

— Jean-Pierre? întrebă de la celălalt capăt al firului Giselle.

— Desigur, draga mea.

— N-am fost sigură.

---

[16] Franz Kafka (1883-1924) celebru scriitor ceh de limbă germană, promotor al ideii tragismului fiinţei umane strivite de absurdul convenţiilor sociale. Opera sa, o halucinantă sinteză între expresionism şi suprarealiştii, a avut o influenţă covârşitoare asupra gândirii estetice a secolului al XX-lea.

— Sincer să fiu, nici eu, de-asta mi-am modificat vocea. Mama şi tata sunt lângă mine. Vin imediat ce termină ziarele de pregătit ediţia de seară.

— Ar fi bine să te grăbeşti, insistă Giselle.

— S-a întâmplat ceva?

— Un domn se află aici doreşte să stea de vorbă cu tine.

— La ora asta?

— Un american, spune întruna că trebuie să discutaţi, e ceva în legătură cu cele petrecute în seara asta.

— Vorbeşti de ce s-a întâmplat la teatru?

— Da.

— Poate că ai greşit lăsându-l să intre, Giselle.

— Mă tem că n-am avut de ales. E cu Henri Bressard.

— Cu Henri? Ce vrea Ministerul de externe de la mine?

— Dragul nostru Henri zâmbeşte întruna, dar n-are să-mi spună nimic până nu vii tu însuţi… Mă înşel cumva, Henri?

— Perfect adevărat, scumpa mea Giselle, reuşi să distingă Villier o replică slabă. Nici eu nu ştiu prea multe, poate chiar nimic.

— L-ai auzit?

— Destul de clar. Ce fac cu ai mei? Pot să vină şi ei cu mine? Se auzi cum Giselle, Villier se adresa celor doi bărbaţi de lângă ea, repetându-le întrebarea.

— Mai târziu, rosti bărbatul care lucra pe Quai d’Orsay, suficient de tare ca să poată fi auzit în receptor. Vorbim cu ei mai târziu. Nu în seara asta.

Henri Bressard, prim secretar al ministrului de externe al Franţei şi prieten al soţilor Villier, vorbi cu mult calm. Îşi prezentă partenerul, un american înalt, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul castaniu închis şi cu trăsături ascuţite, cu nişte ochi căprui limpezi, pătrunzători, ce contrastau vădit cu surâsul lui blând.

— Jean-Pierre, ţi-l prezint pe Drew Latham. Lucrează ca agent special în Cadrul unui departament al serviciilor de investigaţii americane cunoscut doar sub numele de Operaţiuni Consulare, un serviciu despre care propriile noastre surse au stabilit că se află sub controlul combinat al C.I.A. şi al Departamentului de stat. Dumnezeule, cum se face că ministerele astea două pot conlucra e un adevărat miracol până şi pentru mine, ca diplomat.

— Nu e totdeauna simplu, domnule secretar, zise Latham amabil. Până la urmă ne descurcăm noi.

— Toţi vrem să înţelegem, interveni Villier, de ce vă aflaţi aici în seara asta, care a fost groaznică. Mi-a fost dat să aud nişte lucruri…

— Jean-Pierre, izbucni Giselle, despre ce vorbeşti?

— Lasă-l să dea un răspuns, replică Villier în timp ce ochii lui mari şi

albaştri se fixaseră asupra americanului.

— Poate da, poate nu, zise agentul. Ştiu că aţi stat de vorbă cu părinţii dumneavoastră, dar nu am de unde şti despre ce anume.

— Normal. Dar credeţi că ar fi posibil să ghiciţi?

— Sincer să fiu, da. Chiar dacă nu ştiu cât de multe lucruri vi s-au spus până acum. Evenimentele din seara asta îmi sugerează că n-aţi ştiut nimic în legătură cu Jean-Pierre Jodelle.

— Perfect adevărat, îi dădu dreptate actorul.

— Cei de la *Surete*[17], care nici ei nu ştiau nimic, v-au chestionat îndelung şi au rămas convinşi că le-aţi spus adevărul.

— Aşa şi era! Chiar le spuneam adevărul.

— Să înţeleg că acum e vorba de alt adevăr, domnule Villier?

— Da.

— N-aţi vrea să încetaţi să mai vorbiţi în parabole? interveni Giselle agasată. Ce înseamnă toată şarada asta?

— Linişteşte-te, draga mea. Suntem cu toţii pe aceeaşi lungime de undă, cum zic americanii.

— Vreţi să ne oprim aici? întrebă agentul de la Operaţiuni Consulare. Preferaţi să vorbim între patru ochi?

— Nu. Soţia mea are dreptul să ştie tot iar Henri e unul din cei mai apropiaţi prieteni ai noştri.

— Ar fi bine să ne aşezăm, se pronunţă Giselle cu fermitate. Chiar simt nevoia. Şi e momentul să fiţi mai clar, *Monsieur.*

— În regulă, am să vă pun în temă cu tot ce ştiu. Fratele meu lucrează la C.I.A. şi se ocupă de un dosar foarte sensibil. A fost trimis sub o legendă infailibilă în munţii Hausruck din Austria, într-o misiune legată de o organizaţie neonazistă şi au trecut mai bine de şase săptămâni de când nu se mai ştie nimic despre el…

— Îţi înţeleg îngrijorarea, Drew, îl întrerupse Henri Bressard, dar nu văd legătura cu cele petrecute în seara asta…

Americanul îl privi pe Villier fără să scoată o vorbă. Actorul interveni:

— Bătrânul cu mintea rătăcită care s-a împuşcat în sală era chiar tatăl meu, zise el calm. Tatăl meu natural. Cu mulţi ani în urmă, în timpul războiului, a luptat în Rezistenţă. Naziştii l-au descoperit şi l-au distrus pur şi simplu, aducându-l în pragul nebuniei.

Giselle tresări violent şi-l strânse de braţ.

— Naziştii se mişcă din nou, vorbi Latham. Numărul lor şi influenţa de care se bucură devin neliniştitoare.

— Şi ce legătură are povestea asta cu Quai d’Orsay?

— O să fii informat mâine, când treci pe la ambasada noastră. Cu două ore în urmă Washingtonul a fost de acord. Până atunci nu sunt

[17] Siguranţa Naţională – poliţia judiciară franceză.

autorizat să-ţi spun decât că filiera prin care sunt finanţaţi din Elveţia în Austria are ca sursă secretă Franţa. Cine pompează atâţia bani? Nu ştim, dar e vorba de nişte sume imense, oferite unor fanatici dornici să refacă partidul lui Hitler.

— Bănuiţi că aici ar putea exista o organizaţie paralelă? întrebă Bressard.

— Acel trădător de care vorbea Jodelle, şopti Jean-Pierre Villier aplecându-se spre cei doi. Generalul francez!

— Sau poate ceea ce a creat el între timp, zise Latham.

— V-aţi apucat de scenarii de film? exclamă soţia actorului. Un tată descoperit pe când se pregătea să moară, Rezistenţa franceză, nazişti, milioane de dolari daţi pe mâna unor fanatici ascunşi prin munţi!

— Nu vreţi să începeţi chiar cu începutul, domnule Latham? i se adresă Jean-Pierre Villier pe un ton coborât. Poate că aş reuşi să contribui şi eu cu ceva, chiar dacă e vorba de întâmplări de care am auzit abia în seara asta.

Capitolul 2

— Din datele de care dispunem noi la O.S.I., începu Latham, rezultă că în iunie 1946 un repatriat care luptase în Rezistenţă s-a folosit alternativ de două nume, Jean Froissant şi Pierre Jodelle, când a contactat în mai multe rânduri ambasada noastră, recurgând la tot felul de deghizări nereuşite şi totdeauna noaptea târziu. Pretindea că tribunalele franceze l-au redus la tăcere, ignorând cu desăvârşire faptul că fusese la curent cu actele de trădare comise de unul din principalii lideri ai Rezistenţei. Presupusul trădător era un general francez care beneficiase de tratament preferenţial în timpul arestului la domiciliu impus de înaltul comandament german tuturor ofiţerilor şi generalilor care nu părăsiseră teritoriul francez. Categoric, acest Froissant-Jodelle era un dezechilibrat psihic.

— Sigla O.S.I. provine de la *Office of Special Investigations*[18], explică Bressard observând surprinderea de pe chipul soţilor Villier. Un departament creat de americani special pentru urmărirea criminalilor de război.

— Îmi cer mii de scuze, am avut impresia că ştiaţi asta, zise Drew Latham. Oamenii lor acţionează pe scară largă în Franţa, colaborând activ cu autorităţile locale.

— Normal, recunoscu Giselle. M-a luat puţin prin surprindere denumirea. Ştiam că la noi poartă alt nume.

— Vă rog să continuaţi, interveni Jean-Pierre.

Se încruntase şi era vizibil tulburat. Şi tot el vorbi primul:

— Prin urmare, Jodelle a fost luat pur şi simplu drept nebun…

— Asta a fost tot?

— Decizia n-a fost luată arbitrar, pot să vă asigur. L-au interogat în amănunţime, luându-i-se trei depoziţii independente una de alta, ca să se poată detecta eventualele necorelări. E vorba de o procedură standard.

— Înseamnă că deja dispuneţi de informaţia în cauză, îl întrerupse actorul. Cine era generalul?

— Nu ştim!

— Nu ştiţi? strigă exasperat Brassard.

— Nu. Dosarul ne-a fost furat.

— Bine, dar tot dumneavoastră aţi zis adineauri „din evidenţele noastre”, izbucni violent Giselle.

— Nu, doamnă. Am zis „din datele de care dispunem”, o corectă cu blândeţe Latham. Se întocmeşte o fişă pentru fiecare nume şi pe ea se trece data respectivă; în fişierul general se includ informaţii din care rezultă o sinteză a cazului respectiv, ce proceduri s-au respectat

[18] Oficiul pentru Investigaţii Speciale.

şi care au fost concluziile finale. Dar materialele de bază, cum ar fi interogatoriile şi depoziţiile, se păstrează separat în dosare catalogate pe criterii de securitate, pentru a proteja viaţa individului respectiv de efectele unor anchete părtinitoare... Ei şi tocmai dosarele astea s-au evaporat.

— Dar aţi ştiut despre mine, chiar aşa, cu dosarele evaporate. Cum aţi aflat?

— În momentul în care apar informaţii noi, se actualizează şi fişierul ţinut de cei de la O.S.I. Cam cu trei ani în urmă, acelaşi Jodelle, afumat bine, l-a acostat pe ambasadorul american chiar în faţa teatrului Lyceum, unde jucaţi dumneavoastră şi a strigat cât îl ţinea gura că sunteţi un mare actor şi că îi sunteţi fiu, plângându-se că americanii nu vor să-l asculte. Bineînţeles că personalul teatrului l-a îndepărtat imediat şi uşierul l-a condus pe ambasador spre limuzina oficială. I-a explicat că beţivanul acela era un vagabond nu prea zdravăn la minte, un biet admirator care-şi pierde vremea prin preajma teatrelor unde jucaţi.

— Dar eu nu l-am văzut niciodată!

— Tot uşierul ne-a spus că Jodelle se îndepărta când apăreaţi pe uşa actorilor.

— Povestea asta n-are nici un sens, trânti Giselle.

— Mă tem că are, draga mea, replică trist Jean-Pierre.

— Vă rog să mă înţelegeţi, domnule, spuse Latham aplecându-se mult înainte pe scaun. Cu exact cinci săptămâni şi patru zile în urmă, fratele meu trebuia să ia legătura cu un om de-al lor din Munchen. Un aranjament simplu, care nu lăsa nimic la voia întâmplării, în care factorii de logistică erau atât de bine corelaţi încât totul trebuia să aibă loc într-un interval exact: douăsprezece ore. După trei ani de riscuri enorme, rolul lui de agent infiltrat urma în sfârşit să înceteze. Dar după o săptămână nu primisem de la el nici o veste. Am zburat din nou la Washington şi m-am apucat să studiez cu mare atenţie toate informaţiile aflate în posesia noastră, absolut tot ce era legat de misiunea lui Harry Gândiţi-vă, era vorba de fratele meu! Nici eu nu ştiu de ce, dar cele întâmplate la teatrul Lyceum mi-au trezit curiozitatea şi nu mi s-au mai şters din minte. Se întâmplă adesea unor actori şi actriţe de renume să fie sâcâiţi peste măsură de admiratori de-a dreptul obsedaţi de idolii lor. Citim tot timpul despre asemenea manifestări...

— Aşa am zis şi eu, îl întrerupse Villier. Un fel de boală, care în majoritatea cazurilor rămâne la forme inofensive.

— M-am gândit şi eu la fel, domnule. Dar de ce tocmai acolo?

— Aţi găsit răspunsul?

— Nu chiar, dar a fost de-ajuns ca să mă convingă că merită să încerc să dau de Jodelle. În cele două săptămâni de când mă aflu la

Paris am scotocit peste tot.

— De ce? întrebă Giselle nedumerită. În ce constă acel adevăr parţial de care pomeniţi acum? Ce anume v-a împins să transmiteţi la Washington numele soţului meu?

— Aceleaşi întrebări mi le-am pus şi eu, doamnă Villier. Când am trecut prin Washington, i-am făcut o vizită fostului ambasador american la Paris, ca să-i cer şi lui părerea. Pentru că asemenea informaţie n-ar fi putut ajunge pe mâna serviciilor secrete fără consimţământul lui.

— Şi ce ţi-a declarat bunul meu prieten, ambasadorul? interveni Bressard pe un ton critic.

— De fapt soţia lui.

— Da! exclamă înaltul funcţionar de pe Quai d'Orsay. Ar fi trebuit ca ea să deţină postul de *ambassadeur,* era mult mai inteligentă, mult mai bine informată. Şi ştiţi, era doctoriţă!

— Da, am stat de vorbă cu ea. O mare iubitoare de teatru. Insista mereu să stea cât mai în faţă, în primele trei rânduri dacă se putea.

— Locuri destul de proaste, zise pe un ton coborât actorul. Pierzi perspectiva scenei de dragul apropierii de actori. Iertaţi-mi întreruperea, vă rog să continuaţi. Ea ce v-a spus?

— Au frapat-o ochii dumneavoastră, domnule Villier. În comparaţie cu ochii lui Jodelle, când i-a oprit pe trotuar şi s-a apucat să urle ca un isteric. Vă repet cuvintele ei: „Amândoi aveau nişte ochi de un albastru incredibil de intens, dar tonalitatea lor era uluitor de blândă. Un lucru rar când e vorba de persoane cu ochi albaştri." Constatarea a făcut-o să se gândească la eventualitatea că sub delirul bătrânului ar putea fi şi un grăunte de adevăr, poate era o simplă iluzie sau poate nu. Asemănarea izbitoare a ochilor putea fi rezultatul unei transmiteri pe cale genetică. A admis de faţă cu mine că totul putea fi o pură speculaţie dar că nici nu putea trece cu vederea un lucru atât de frapant. Mai ales că era de profesie medic, lucru pe care îl ştie şi Henri.

— Până la urmă bănuielile dumneavoastră s-au dovedit justificate, zise Jean-Pierre clătinând gânditor din cap.

— În clipa când s-a transmis la televizor ştirea că un bătrân neidentificat s-a împuşcat în sală după ce a ţipat în gura mare că eraţi fiul lui. Ei bine, atunci mi-am dat seama că era Jodelle.

— Dar n-a fost să fie aşa, domnule Drew Latham. Aţi dat de fiu, dar nu şi de tatăl pe care acesta n-a mai apucat să-l cunoască. Prin urmare, unde ne găsim noi acum? Lucrurile pe care le ştim sunt insignifiante faţă de ceea ce dumneavoastră deja cunoaşteţi, iar practic tot ce ştiu am aflat abia astă-seară de la singurii părinţi pe care mi-a fost dat să-i cunosc vreodată. Ei mi-au povestit că Jodelle a luptat în Rezistenţă, că a fost bariton la Operă, că l-au prins nemţii şi l-

au deportat într-un lagăr de unde se presupunea că nu s-a mai întors. Şi totuşi el a reuşit să se întoarcă.

— Povestiţi-mi şi mie cu exactitate ce s-a întâmplat, ceru Latham. De la cei de la teatru n-am aflat mare lucru. Poliţia n-a fost de faţă când s-au petrecut lucrurile şi martorii care mai erau acolo când am ajuns eu, doar nişte plasatoare, mai mult m-au încurcat. Susţineau că auziseră nişte strigăte şi la început au crezut că era vorba de uralele publicului, apoi au dat eu ochii de un bătrân în haine soioase care cobora în fugă treptele culoarului dintre rândurile de la parter, răcnind ca un apucat că sunteţi fiul lui, apoi a scos o puşcă şi a îndreptat-o spre el însuşi şi a tras. Asta a fost tot.

— Nu, a mai fost ceva, zise Villier clătinând din cap. La un moment dat s-a făcut linişte în sală, o pauză foarte scurtă ştiţi şi dumneavoastră, publicul luat prin surprindere trăieşte pe moment un şoc şi după aceea începe vacarmul... În clipele acelea l-am auzit foarte clar: „Crede-mă, am încercat, dar am dat greş!” E tot ce-mi aduc aminte, după care s-a declanşat haosul. N-am nici o idee ce semnificaţie ar fi putut avea vorbele lui.

— Cuvintele astea ar putea fi tocmai cheia, domnule Villier, se grăbi Latham să răspundă. Înseamnă că i s-a întâmplat ceva atât de grav, atât de dramatic, încât l-a obligat să rupă tăcerea pe care şi-o impusese. Un gest ieşit din comun înainte de a se sinucide, ceva l-a împins să-şi calce regula!

— Dacă nu cumva e vorba de ultima fază de degradare fizică a unei minţi zdruncinate, sugeră Giselle.

— Nu cred, îşi exprimă americanul dezacordul pe un ton politicos. Nu-şi pierduse luciditatea. Ştia bine ce făcea sau ce avea de gând să facă. A reuşit să intre în interiorul teatrului cu o armă fără să-l vadă nimeni şi nu e deloc simplu să faci aşa ceva apoi a aşteptat terminarea spectacolului şi ieşirea soţului dumneavoastră la rampă ca să primească aplauzele publicului. Deci nu l-a răbdat inima să intervină până nu s-a bucurat de triumful repurtat de fiul lui. Un om împins de frenezia emoţională a unui act de-a dreptul nebunesc ar fi tentat să întrerupă spectacolul ca să atragă atenţia sălii întregi asupra persoanei sale. Jodelle n-a făcut-o. Pentru că o parte din fiinţa lui continua să fie condusă de raţiune, de o generozitate care nu i-ar fi permis să facă una ca asta.

— Eşti cumva psihiatru? întrebă curios Bressard.

— Nu mai mult decât tine, Henri. În definitiv, amândoi studiem comportamente şi încercăm să facem pronosticuri asupra reacţiilor umane, nu crezi?

— Să înţeleg că tatăl meu, tatăl natural, pe care nu l-am cunoscut şi-a calculat cu sânge rece propria moarte pentru că-l împingea la asta ceva ce i se întâmplase recent? spuse Jean-Pierre îngândurat.

Dacă-i aşa, va trebui să vedem care au fost motivele…

— N-am idee cum trebuie să procedăm, domnule, zise Latham. Nu mai e printre noi.

— Când un actor are de interpretat un personaj care se abate de la clişeele cu care este el obişnuit, trebuie să înceapă să studieze realitatea din jurul lui…

— Mă tem că nu vă înţeleg.

— Cu ani în urmă, am avut de interpretat rolul unui şeic sângeros, un beduin care îi ucidea fără milă pe toţi pe care îi considera el duşmanii lui Allah. Personajul te făcea să te gândeşti la clişeele tipice: sprâncene demonice, cioc, bărbie ascuţită, buze subţiri şi rele, ochi de Messia… Doamne, aşa de banale erau toate sau cel puţin aşa am crezut pe moment. Aşa că m-am urcat în primul avion spre Jidda[19], am ajuns în deşert în condiţii civilizate, pot să vă asigur şi m-am întâlnit cu câţiva conducători de triburi de beduini. Nici vorbă să fie cum mi-i închipuisem eu. Erau, într-adevăr, nişte fanatici religioşi, dar se dovedeau a fi nişte oameni foarte calmi, politicoşi şi convinşi sincer că ceea ce europenii considerau a fi nişte crime comise de strămoşii lor erau de fapt acte umanitare, pentru că cei ucişi se încăpăţânau să trăiască în păcat, neacceptând adevărata credinţă, cea în Allah. Chiar mi-au explicat că după fiecare omor strămoşii lor se rugau pentru spălarea de păcate a celor ucişi şi pentru primirea lor în paradis. Erau cuprinşi de mare tristeţe când trebuia să comită asemenea fapte, dar erau nevoiţi, fiindcă altfel oamenii aceia nu s-ar mai fi mântuit. Vă daţi seama?

— Eu tot nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, domnule Villier.

— Dacă ceea ce credeţi dumneavoastră despre Jodelle… dacă asta se dovedeşte a fi adevărat, înseamnă că o latură a personalităţii lui se dovedea a fi mai puţin malefică decât ar lăsa să se vadă actele comise de el. Nu asta aţi vrut să-mi sugeraţi?

— Da, aşa cred. De asta m-am străduit să-l găsesc.

— Credeţi că un asemenea om, indiferent de marile lui infirmităţi, era în stare să comunice cu ceilalţi, cu semenii săi ce-i erau egali prin suferinţele îndurate?

— Probabil că da. De fapt sigur.

— Atunci va trebui să pornim de la realitatea trăită de el, de la mediul pe care îl frecventa. Aşa vom face. Cel puţin aşa am de gând să fac eu.

— Jean-Pierre! strigă alarmată Giselle. Ce tot vorbeşti acolo?

— Piesa pe care o jucăm acum nu are şi matineu. Numai un idiot ar juca în *Coriolan* de opt ori pe săptămână. Ziua sunt liber.

— Şi? întrebă tulburat Bressard, arcuind din sprâncene.

---

[19] Port la Marea Roşie, în Arabia Saudita.

— După cum tu însuţi ai afirmat cu generozitate de mai multe ori, Henri, sunt un actor bun şi ştii ce pasiune am pentru deghizare. Iar când deghizarea reuşeşte, bătălia e pe jumătate câştigată. Am să intru în lumea în care trăia Jodelle şi poate o să am noroc. Sunt sigur că stătuse de vorbă cu mulţi.

— Mediul în care se învârtea Jodelle e dubios, lumea aceea pestriţă e sordidă şi mai ales periculoasă, domnule Villier. Violenţa e acolo ceva curent. Dacă vreunul din personajele acelea ajunge să creadă că în buzunarele dumneavoastră s-ar găsi douăzeci de franci, sunteţi în primejdie de a fi gâtuit. Eu port mereu o armă şi nu exagerez, în ultimele câteva săptămâni m-am văzut silit de multe ori s-o scot la iveală. În plus, oamenii aceia ştiu să-şi ţină gura şi sunt bănuitori faţă de orice străin, mai ales faţă de unul prea curios. Eu cel puţin n-am reuşit să aflu de la ei nimic.

— Bine, dar dumneavoastră nu sunteţi actor, *Monsieur,* iar accentul dumneavoastră vă dă de gol. Fără îndoială că v-aţi dus printre ei îmbrăcat cu hainele dumneavoastră obişnuite, cam aşa cum vă vedem noi acum, *n'est-ce pas?*[20]

— Păi… cam da.

— Iertaţi-mă, dar un bărbat în haine decente, bine ras şi care se vede imediat că nu e francez, ar fi de mirare să inspire încredere tipilor printre care se învârtea Jodelle.

— Jean-Pierre, încetează! exclamă Giselle Villier. Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Chiar dacă ar fi să ignorăm cu desăvârşire siguranţa ta personală şi propriile mele sentimente, clauzele contractului cu teatrul îţi interzic să te angajezi în acţiuni care implică riscuri legate de integritatea ta fizică. Ştii că nu ai voie să schiezi, să joci polo pe iarbă, nici măcar să zbori cu avionul!

— Bine, dar aici nu e vorba nici de schi, nici de polo şi nici de zburat cu avionul. Pur şi simplu am să mă rezum la nişte plimbări prin diferite cartiere ale Parisului, în scopul cunoaşterii unei anumite faune umane. Oricum, e mai puţin riscant decât atunci când am mers în Arabia Saudită ca să pot juca un rol secundar într-un film.

— *Merde!* strigă nervos Bressard. E absurd!

— Eu n-am venit aici ca să vă cer să faceţi aşa ceva, domnule Villier, interveni Latham. Speram să aflu de la dumneavoastră nişte lucruri care să-mi poată fi de folos, atât. Constat că nu se poate şi mă mulţumesc cu atât. Guvernul meu poate oricând să angajeze nişte profesionişti care să facă ceea ce ne sugeraţi dumneavoastră acum.

— Atunci, fără să mă laud, vă spun că n-o să găsiţi ceva mai bun. Iar dumneavoastră vreţi să lucraţi cu cei mai buni! Nu-i aşa, domnule Drew Latham? Sau poate aţi uitat de fratele dumneavoastră? Sunt

[20] Nu-i asa?

convins că e un om de treabă, un minunat frate mai vârstnic, care mai mult ca sigur v-a ajutat în viaţă şi e normal să simţiţi că-i datoraţi mult. Mă înşel cumva?

— Sunt îngrijorat, recunosc, dar e vorba de ceva strict personal, domnule, îl întrerupse posac americanul. Sunt un profesionist.

— La fel şi eu, *Monsieur.* Şi eu sunt dator faţă de omul pe care îl numim Jodelle, poate mai mult decât îi datoraţi dumneavoastră fratelui care nu mai dă semne de viaţă. Mi-ar face plăcere să veniţi mâine din nou aici, la ora prânzului. Am să fiu pregătit şi până atunci fac toate aranjamentele necesare.

Latham coborî cu liftul în subsolul ambasadei şi se îndreptă spre centrul de comunicaţii, traversând un coridor luminat puternic. Introduse cartela personală de acces în fanta dispozitivului de verificare; se auzi un bâzâit ascuţit, apoi uşa blindată se deschise şi Drew pătrunse înăuntru.

Încăperea avea pereţii de un alb imaculat, dispunea de aer condiţionat şi de filtre de praf şi era înţesată de echipamente electronice de telecomunicaţii. În faţa fiecărei console, din doi în doi metri, se aflau scaune pivotante. Unul singur era ocupat, din cauza orei târzii. Circuitele telefonice erau mai libere între două noaptea şi şase dimineaţa, ora Parisului.

— Iar te-ai aranjat de un schimb de noapte, Bobby, se adresă Latham unicului ocupant al încăperii. Ar trebui să le ceri nişte bani în plus.

— N-o să crezi, dar mie îmi place mai mult noaptea, răspunse Robert Durbane, un bărbat în vârstă de cincizeci şi trei de ani, specialist în telecomunicaţii al centrului de informaţii al ambasadei. Colaboratorii mei mă consideră un tip de treabă pentru că mă ofer de multe ori să preiau schimbul de noapte. Se înşeală, dar n-am de gând să le-o spun. Vezi cu ce mă chinui eu acum?

Şi Durbane ridică ziarul *Times,* împăturit în aşa fel încât să aibă la vedere faimoasa pagină de cuvinte încrucişate.

— Aş zice că mai e vorba şi de ceva masochism, pe lângă ore suplimentare, zise Latham apropiindu-se de scaunul din dreapta operatorului. Degeaba încerci cu mine, nu mă prind. Şi nici nu-mi plac aiurelile astea.

— Ei, tineretul din ziua de azi! Fără alte comentarii!

— Parcă mi-ai reproşa ceva...

— Las-o baltă. Pot să te ajut în vreun fel?

— Vreau să vorbesc cu Sorenson pe linia cu scrambler[21].

[21] Dispozitive electronice amplasate la ambele capete ale firului şi care intervin secvenţial prin salturi de frecvenţă.

— Nu te-a contactat acum o oră?

— N-am fost acasă.

— O să-i găseşti mesajul… cam bizar lucru! După cum vorbea, aş fi zis că voi doi deja aţi apucat să discutaţi.

— Da, dar asta a fost acum trei ore.

— Bine, du-te la telefonul roşu din colivie.

Durbane îi făcu semn să intre într-o cămăruţă cu pereţi de sticlă, amplasată în faţa peretelui liber şi înaltă până la tavan. I se spunea *colivie* pentru că era o încăpere izolată fonic şi considerată absolut sigură, în care se purtau conversaţii telefonice fără riscul de a fi interceptate. Personalul ambasadei mulţumea cerurilor pentru că exista aşa ceva: din moment ce nu auzeau ce se vorbea înăuntru, nu-i putea acuza nimeni de scurgere de informaţii.

— O să-ţi dai imediat seama când sunteţi protejaţi de scrambler, adăugă tehnicianul.

— Aşa sper şi eu, zise Drew, pândind semnalele acustice stridente de pe fir care precedau bâzâitul puternic al scramblerului.

Se ridică în picioare, se îndreptă spre colivia cu pereţii groşi din sticlă şi intră. În mijlocul cămăruţei se găsea o masă cu blat melaminat pe care trona un telefon roşu, alături de un carneţel cu hârtie de scris, câteva creioane ascuţite şi o scrumieră. Latham se aşeză pe scaunul din faţa mesei, având grijă să stea cu spatele la operatorul care lucra la consolă. Măsurile de securitate vizau şi pericolul interceptării convorbirilor de către specialiştii în cititul pe buze, o metodă de care toţi râseseră la început, până când s-a descoperit o *cârtiţă* infiltrată în centrul secret de comunicaţii al ambasadei şi asta le tăiase pofta de râs.

Drew ridică receptorul şi aşteptă. După optzeci şi două de secunde începu distracţia cu sunetele stridente şi bâzâitul acela puternic, dar până la urmă reuşi să audă pe fir vocea puternică a lui Wesley Sorenson, directorul departamentului numit Operaţiunile Consulare.

— Unde naiba te-ai ascuns? întrebă Sorenson nemulţumit.

— După ce mi-ai dat liber să-l contactez pe Henri Bressard şi să-l pun în temă cu descoperirea făcută de noi, m-am dus la teatru şi apoi i-am telefonat lui Bressard. M-a dus la locuinţa soţilor Villier de pe strada Parc Monceau. Acum m-am întors.

— Înseamnă că presupunerea ta s-a dovedit corectă?

— Văd că înţelegi.

— Christoase! Te pomeneşti că bătrânul era într-adevăr tatăl lui Villier?

— Mi-a confirmat-o chiar Villier în persoană, aflase de la… Îţi repet cuvintele lui: *singurii părinţi pe care-i cunoscuse în viaţă.*

— Ţinând cont de cele întâmplate, cred că a avut un şoc teribil!

— Vreau să stăm de vorbă pe tema asta, Wes. Şocul l-a făcut pe

actorul acesta celebru să se simtă copleşit de o imensă vinovăţie. E hotărât să facă apel la resursele lui actoriceşti şi să se deghizeze ca să încerce să vadă dacă nu cumva reuşeşte să intre în contact cu prietenii lui Jodelle, încercând să afle dacă nu cumva le-o fi spus bătrânul unde avea el de gând să se ducă până să moară, pe cine anume voia să găsească şi ce avea de gând să facă şi să dreagă.

— Dar e scenariul proiectat de tine! îl întrerupse Sorenson. E exact scenariul pe care voiai să-l pui în practică dacă presupunerile tale se adevereau.

— Aşa trebuia să fie... dacă se adevereau. Dar scenariul acela presupunea să apelăm la oamenii noştri, nu să-l folosim tocmai pe Villier.

— Oricum, ai avut dreptate. Felicitări.

— Da, dar am avut şi noroc, Wes. Mă refer la soţia fostului nostru ambasador.

— Bine, dar tu ai dat peste ea, nu altul.

— Nu cred că mai e cineva pe lume care să aibă fratele prins într-o situaţie aşa de împuţită.

— Te înţeleg. În clipa de faţă ce probleme ai?

— Încăpăţânarea lui Villier. Am încercat să-l conving să nu se amestece, dar n-am fost în stare şi nici nu cred să reuşească cineva.

— Şi de ce să nu-l lăsăm? S-ar putea să afle ceva. De ce te bagi?

— Pentru că persoana care a forţat sinuciderea lui Jodelle mai mult ca sigur că l-a înfruntat. Probabil că l-a făcut să creadă că-şi irosise viaţa, că era un om terminat... sau că, în orice caz, era la pământ într-o chestie decisivă din punctul lui de vedere.

— Din punct de vedere psihologic ai dreptate. Obsesia care-l ţinuse până atunci în viaţă a ajuns să-l distrugă. Dar ce-i cu asta?

— Oricine ar fi, cu siguranţă că urmăreşte de la distanţă ce efect a avut sinuciderea lui. Vinovatul nu-şi poate permite să ignore nişte posibile valuri. Dacă apare cineva, indiferent cine, care pune întrebări legate de Jodelle... ei bine, dacă duşmanul lui e cuplat cu cine cred eu, înseamnă că va fi vai şi amar de el.

— Pe Villier l-ai prevenit?

— Nu chiar limpede, doar i-am spus că ce vrea el să facă e al naibii de periculos. Pe scurt, mi-a spus că-mi răcesc gura de pomană. Că el îi datorează prea mult lui Jodelle, în orice caz mult mai mult decât îi datorez eu lui Harry. A rămas să trec pe la el mâine la prânz, mă aşteaptă pregătit.

— Atunci profită de ocazie şi lămureşte-l cum trebuie, ordonă Sorenson. Dacă insistă în continuare, atunci lasă-l s-o facă.

— Şi să contribuim la scurtarea carierei unui actor atât de talentat? Nu crezi că şi-aşa avem destui oameni pe conştiinţă?

— De-aia se spune despre cutare sau cutare decizie că e *neplăcută.*

Pentru că e greu de luat. Tu vrei să-l găseşti pe Harry şi eu vreau să aflu cum se răspândeşte ciuma neagră în Germania.

— Aş vrea să împac şi capra şi varza, zise Latham.

— Te cred. Şi mie mi-ar conveni. Şi dacă actoraşul tău vrea neapărat să intre în joc, lasă-l să intre. N-are decât.

— Vreau să-l acopăr.

— Aşa şi trebuie. Dacă o mierleşte n-are cum să ne mai spună şi nouă ce-a apucat să afle. Vezi şi aranjează cu *Deuxieme Bureau*[22], ei sunt foarte tari în chestii de-astea. Cam peste o oră am să stau de vorbă cu Claude Moreau, e şeful lor şi atunci îl găsesc la birou. Am lucrat împreună la Istanbul, e cel mai bun ofiţer de contraspionaj pe care l-au avut ei vreodată… de fapt, printre cei mai buni din lume, ca să fiu cinstit. Îţi pune el la dispoziţie tot ce-ţi trebuie.

— Nu crezi că ar trebui să-l pun în temă şi pe Villier?

— Eu sunt de formaţie mai veche, Latham şi asta mă face să cred că n-ar trebui să mă pronunţ. Dar dacă ai de gând să te înhami la aşa ceva, vreau să nu existe absolut nici un risc. N-ar strica să-l convingi pe Villier să aibă la el un microfon miniatural. Un risc în plus de care trebuie să ştie.

— Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Îţi mulţumesc mult.

— Eu am supravieţuit unui război dur, Drew, aşa că pot judeca lucrurile la rece. Am fost şi eu de multe ori în situaţii de genul ăsta. Seamănă cu o partidă de şah, în care pionii sunt sacrificaţi fără probleme prea mari. Dar cei pe care îi cunoşteai şi care nu mai sunt îţi rămân pe suflet toată viaţa, fii convins de asta. Devin sâmburii coşmarurilor nocturne.

— Înseamnă că tot ce se spune despre tine e adevărat, nu? Inclusiv preferinţa ta ca agenţii trimişi pe teren să ţi se adreseze pe numele mic.

— Mare parte din ce se vorbeşte pe seama mea e exagerat, zise directorul de la Operaţiuni Consulare, dar când eram plecat în vreo misiune mi-ar fi fost mai uşor dacă aş fi putut să-mi tutuiesc şeful, să-i spun Bill sau George, sau pur şi simplu Casey. De-asta le cer oamenilor mei să mă tutuiască. Vorba asta, „domnule director”, e pentru străini, nu pentru prieteni.

— Aici ai dreptate.

— Ştiu. Aşa că vreau să faci exact ce trebuie făcut.

Latham ieşi din clădirea ambasadei de pe Avenue Gabriel şi se îndreptă spre limuzina diplomatică blindată care urma să-l ducă acasă la Villier, în rue du Bac. Era un Citroen Sedan cu bancheta din spate

[22] Deuxieme Bureau – „Biroul doi” serviciul francez de contraspionaj.

lăsată prea în jos, aşa că el prefera să stea lângă şofer.

— Cunoşti adresa? îl întrebă el.

— Da, sigur, domnule, că da.

Frânt de oboseală, Drew îşi aruncă în treacăt privirile asupra şoferului. Era un puşcaş marin din forţele de pază şi accentul lui era american, fără îndoială, dar ceva i se păruse în neregulă cu topica exprimării lui. Sau poate era el atât de obosit că nu mai auzea bine.

Rămase o vreme cu ochii închişi, fără să-şi poată da seama cât timp trecuse, încercând să se bucure din plin de frântura asta de răgaz. Agitaţia care îl ţinuse atâta vreme încordat se lăsă ţinută sub control şi Drew simţi că îi reveneau puterile.

Se trezi brusc din starea asta din cauza trepidaţiilor. Deschise ochii. Maşina zbura pe un pod ca la raliul Monte Carlo.

— Omule, nu mă grăbesc, poţi s-o laşi mai moale, zise el.

— *Tut mir*[23]*...* Scu*z*aţi-mă. Domnule.

— Poftim?

Au lăsat podul în urmă şi şoferul roti brusc volanul, pătrunzând într-o stradă care lui Latham îi era cu totul necunoscută. Creierul i se puse brusc în mişcare. Era limpede că nu se îndreptau spre rue du Bac.

— Ce tot faci acolo? Unde naiba...

— E o scurtătură, drumul să-l scurtăm...

— Ce-nseamnă asta? Opreşte imediat!

— *Nein!* urlă deodată puşcaşul marin. Eşti cu mine şi mergi unde eu te duc, omule... *En*gl*and, die Vereinigten Staaten oder Europa!... Sieg Heil!*[24]

Şi şoferul scoase de sub tunică un pistol automat, îndreptându-l spre pieptul lui Latham şi rămânând să ţină volanul doar cu stânga.

— Rahat! Un *sieg* ca ăsta să ţi-l bagi exact în fund, pufni Drew netulburat, strecurându-şi şi el mâna spre armă.

Maşina zbura pe străzi slab luminate şi înăuntru era destul de întuneric, aşa că începu să-şi mute piciorul stâng, centimetru cu centimetru, spre pedala de frână.

— Ce-ai zice de o mică surpriză, ceva în stil *Blitzkrieg*[25]*?*

Încă înainte de a-şi termina întrebarea, apăsă zdravăn pe frână, lipind-o de podea şi în aceeaşi clipă îl izbi pe şofer cu cotul peste braţul drept. Şoferul scăpă pistolul, Drew îl prinse din zbor şi trase un foc în jos, spre picioarele individului, în clipa în care maşina se izbea violent într-un zid.

---

[23] Prescurtare a expresiei germane *es tut mir Leid*, „îmi pare rău”.

[24] Anglia, Statele Unite sau Europa!... Sieg Heil! *(Sieg Heil s*alutul nazi*st,* în traducere „Trăiască victoria”).

[25] *Blitzkrieg* – „război fulger”, doctrină militară germană în cel de-al doilea război mondial.

— Ai pierdut, băiete! mârâi Latham deschizând portiera şi trăgându-l afară pe şofer de gulerul tunicii. Ia vino puţin încoace.

Îl smulse din scaun şi îl lăsă să cadă pe trotuar, ameţit de durere, cu genunchiul drept plin de sânge. Se aflau într-un cartier industrial, o zonă care la ora asta era pustie şi slab luminată, dar farurile maşinii luminau puternic şi lui Latham îi era destul.

— Va trebui să-ţi cam dai drumul la gură, amice, îl ameninţă el pe falsul puşcaş marin care se făcuse ghem pe asfalt, gemând de durere şi strângându-şi cu amândouă mâinile genunchiul rănit. Altfel... Ştii ce-i asta, nu? adăugă el fluturându-i pistolul pe sub nas.

— *Nein! Nein!* Nu mă împuşca!

— Nu, nu te împuşc. Am să mă mulţumesc să te mutilez. Pe viaţă. După mâini, are să vină rândul picioarelor... Ia zi, cine eşti şi cum se face că ai pus mâna pe uniformă şi pe maşină. Vorbeşte!

— Avem uniforme *amerikanische, franzosische, englische...*[26]

— Maşina! Maşina ambasadei! Ce-ai făcut cu şoferul nostru?

— I-au spus să nu se prezinte...

— Cine i-a spus?

— Nu ştiu. Maşina a fost adusă în faţa ambasadei, atât... The *Schlussel... cheile...* erau în contact. Mi s-a ordonat să te conduc.

— Cine ţi-a ordonat?

— Superiorii mei.

— Cei la care aveai de gând să mă duci?

— *Ja...*

— Cine sunt superiorii ăştia? Vreau să aud nişte nume.

— Nu ştiu. Nu ştiu cum îi cheamă. Pe noi ne contactează prin intermediul unor coduri individuale, din cifre şi litere.

— Cum te cheamă?

— Erich Hauer, jur că nu mint!

— Să aud şi numărul tău de cod, Erich. Altfel poţi să-ţi iei adio de la mâini şi de la picioare.

— *C-zwolf... adic*ă C-doisprezece.

— Vorbeşti englezeşte mult mai bine când nu eşti mort de frică, drăguţule... Unde urma să mă duci?

— La cinci-şase străzi de aici. Urma să găsesc locul exact după *Scheinwerfer...* După faruri... Trebuia să văd pe o străduţă în stânga fascicule de lumină.

— Bine. Să nu te mişti de aici, micuţul meu Adolf, zise Latham şi se ridică în picioare, apropiindu-se de portiera maşinii şi ţinând în continuare pistolul îndreptat spre capul neamţului.

Se strecură cu greu pe scaunul şoferului şi cotrobăi cu mâna stângă sub bordul maşinii, izbutind să găsească receptorul care îl putea pune

[26] Americane, franţuzeşti şi englezeşti...

în legătură cu ambasada. Cum aparatura de transmisie şi recepţie era montată în portbagaj, erau şanse să funcţioneze. Presupunerea se dovedi corectă şi Drew apăsă de patru ori pe butonul cu cifra zero. Codul pentru urgenţe.

— Ambasada americană, se auzi în receptor vocea lui Durbane.

Statutul apelului dumneavoastră: zero-zero-zero-zero. Se înregistrează, vorbiţi.

— Bobby, sunt Latham…

— Ştiu, ţi-am reperat indicativul. Ce e cu fasoanele astea?

— Mi s-a întins o cursă. Mai aveam puţin şi mă trezeam în faţa plutonului de execuţie. Şoferul în uniformă de puşcaş marin era un impostor, cineva de la dispeceratul maşinilor m-a luat la ochi. Verifică-i imediat pe toţi!

— Dumnezeule! Eşti teafăr, Drew?

— Doar o mică zdruncinătură. Am aranjat un mic accident de maşină şi individului nu i-a căzut prea bine.

— Gata, e-n regulă, te-am localizat cu ajutorul reţelei radar. Îţi trimit o echipă.

— Ştii cu precizie unde ne aflăm?

— Bineînţeles.

— Trimite două echipe, una să fie pregătită pentru o intervenţie rapidă.

— Te-ai scrântit? Suntem la Paris, omule, asta e treaba francezilor, ce naiba!

— Pe răspunderea mea, Bobby. Ordinul vine de la Operaţiuni Consulare… La cinci-şase străzi de aici, spre sud, aşteaptă o maşină parcată pe o străduţă laterală pe stânga, o maşină cu farurile aprinse. Trebuie înhăţaţi toţi!

— Cine-s tipii?

— Printre altele, cei care ar fi trebuit să mă găurească… Nu avem. Timp, Bobby! Dă mai repejor!

Latham trânti receptorul în furcă şi coborî din maşină, apropiindu-se de Erich Hauer. Individul putea să-i ajute să dea de sutele de nebuni din Paris şi de aiurea, indiferent dacă era dispus sau nu să vorbească. Substanţele chimice aveau să-i spargă blocajul mintal, tipul deţinea informaţii vitale şi trebuia acţionat rapid. Drew îl smuci de piciorul rănit şi neamţul gemu de durere.

— Te rog…!

— Taci! Eşti în laba mea, pricepi? Ai să începi acum să-mi spui tot, ca să-ţi vină mai uşor mai târziu.

— Nu ştiu nimic. Sunt un simplu pion, *C-zwolf,* atât…

— Nu-i destul. Poţi să mă crezi sau nu, băiete, dar mi se pare că vrei să vezi ce sunt eu în stare să fac cu unul ca tine.

De undeva din întunericul ce domnea la capătul străzii apăru o

maşină neagră în plină viteză. Când se apropie încetini puţin şi atunci izbucni răpăitul unui pistol mitralieră. Latham încercă să-l tragă pe nazist în spatele limuzinei blindate. Nu reuşi s-o facă, dar se salvă pe sine. În timp ce atacatorii se depărtau în goană, îşi privi prizonierul. Erich Hauer, cu trupul ciuruit de gloanţe şi cu chipul năclăit de sânge, era mort.

Capitolul 3

Noaptea era pe sfârşite când Latham, obosit, reuşi să urce în cabina îngustă a liftului care urma să-l ducă la apartamentul său de la etajul cinci din clădirea de pe rue du Bac. În condiţii normale ar fi mers pe scări, dar acum abia putea să mai ţină ochii deschişi. Orele scurse între două şi cinci şi jumătate fuseseră pierdute cu îndeplinirea tuturor formalităţilor de natură diplomatică şi cu întâlnirea cu Claude Moreau, şeful lui *Deuxieme Bureau.* Îl căutase din nou la telefon pe Sorenson şi-i ceruse să ia legătura cu şeful serviciului de contraspionaj francez ca să-l convingă să se ducă de urgenţă la ambasada americană. Moreau era un bărbat între două vârste, de talie mijlocie şi chel, pe care hainele stăteau să plesnească. Dar avea umor un lucra bun, mai ales când lucrurile ameninţau să scape de sub control, cum se întâmplase la apariţia lui Henri Bressard.

— Ce naiba se întâmplă? mârâi în engleză Bressard când pătrunse în biroul ambasadorului, surprins de prezenţa lui Moreau. Salut, Claude. Nu ştiu ce mă face să cred că…

— Poftim, Bressard, grăi ambasadorul Daniel Courtland, stând pe scaunul din spatele biroului său.

Era îmbrăcat în halat şi îşi pusese papucii.

— Mă străduiesc cât pot, urmă el şi ca să fiu sincer, mi-aş fi dorit un post la Stockholm, dar cineva a fost de altă părere. Aşa că trebuie să vă descurcaţi cu mine aşa cum sunt.

— Îmi cer scuze, domnule ambasador, am trecut printr-o noapte grea…. Am tot încercat să dau de tine, Drew.

— Ar fi trebuit să ajung acasă încă de acum o oră. De ce ai simţit nevoia să mă vezi personal?

— Totul apare în raportul celor de la *Surete.* Am insistat ca poliţiştii să-i cheme şi pe ei…

— Ţi s-a întâmplat ceva? îl întrerupse Moreau, ridicând o sprânceană. Sper că nu e de vină fosta ta nevastă. Din câte ştiu, aţi divorţat civilizat.

— Luciile nu are nici un amestec. Au fost alţii…

— Alţii?

— După ce l-am lăsat aici pe Drew, m-am îndreptat spre apartamentul meu de pe rue Montaigne. Spre surprinderea mea, am constatat că pe locul meu se aşezase altul, n-aveam unde să-mi parchez maşina, mai ales că ceva mai încolo erau destule locuri libere. Asta m-a iritat şi mai mult. Apoi am observat că în maşina aia, pe locurile din faţă stăteau doi bărbaţi şi şoferul vorbea la telefon. Ştiu că orice şofer poate fi amendat cu cinci sute de franci pentru parcarea acolo. Ar fi trebuit să aibă placă de înmatriculare guvernamentală sau

o autorizaţie cu sigla de la Quai d'Orsay, în parbriz. Şi ei nici una nici alta.

— Mai scurt, Henri, mai scurt!

— Bine. Nenorociţii au început să tragă în mine.

Latham sări ca ars.

— Poftim?

— Cum aţi auzit. Din fericire am dat rapid în spate şi le-am buşit bine maşina. Am reuşit să le-o blochez.

— Şi după asta? insistă ambasadorul Courtland, aplecându-se brusc peste birou.

— Indivizii s-au dat jos din maşină şi au luat-o la goană. Am sunat la poliţie şi i-am rugat să-i alerteze pe cei de la *Surete.*

— Prin urmare, zici că ai intrat în ei ca un berbec în timp ce trăgeau în tine? întrebă din nou Drew, tulburat.

— Da. Ce te miri aşa? Gloanţele n-aveau cum să treacă prin blindaj. Nici măcar prin parbriz. Şi altă soluţie nu aveam.

— Dar ştii că sunt şi gloanţe care pot face chestia asta, nu?...

— Zău? făcu uluit Bressard, albindu-se la faţă.

Apoi, până la cinci dimineaţa, cei patru făcură nişte planuri ciudate, din care un neavizat n-ar fi înţeles nimic.

Latham ieşi cu mişcări de somnambul din cabina liftului, reuşind cu greu să se târâie de-a lungul coridorului care ducea la apartamentul său. Pe când se pregătea să introducă cheia în broască, privirea îi rămase pironită asupra uşii. Lipsea broasca! În locul ei apăruse o gaură. Broasca fusese scoasă cu butuc cu tot şi tăietura era perfectă, ceea ce dovedea că se lucrase fie cu un aparat laser, fie cu un fierăstrău portabil miniaturizat, cu motor puternic. Împinse uşa cu mâna şi avu imaginea dezastrului din încăpere. Îşi scoase pistolul din hamul prins de umăr şi se furişă cu prudenţă înăuntru. Toată mobila tapiţată fusese tăiată, pernele la fel şi umplutura lor zăcea împrăştiată peste tot. Conţinutul sertarelor fusese azvârlit pe jos. Biroul impunător fusese făcut bucăţi. Dar Latham era copleşit de oboseală şi nu-i mai păsa de nimic. Trebuia neapărat să doarmă.

Cotrobăi într-unul din dulapurile cu haine şi dădu peste un obiect pe care orice hoţ isteţ l-ar fi luat sau l-ar fi distrus pe loc. Bara metalică lungă de şaizeci şi şase de centimetri dispunea la ambele capete de nişte capace de cauciuc, fiecare din ele cu câte un dispozitiv de alarmă. Când trebuia să stea în camere de hotel, fixa bara între uşă şi podea şi era suficient să rotească puţin capacele de cauciuc pentru ca alarma să se activeze. Dacă cineva încerca să deschidă uşa din exterior, se declanşau sunete atât de stridente încât orice spărgător spăla numaidecât putina.

Drew activă alarma şi propti bara metalică în uşa distrusă, apoi se

îndreptă spre dormitor, aruncă la nimereală un cearşaf peste salteaua spintecată, îşi scoase pantofii, se întinse pe pat şi adormi.

Peste câteva minute porni să sune telefonul. Buimăcit, bâjbâi cu mâna şi reuşi să apuce receptorul.

— Da… mormăi el cu glas încleiat. Alo!

— Sunt Coutland, Drew. Iartă-mă că te sun la ora asta, dar trebuia s-o fac.

— Da… Ce s-a întâmplat?

— Ambasadorul german…

— A aflat? izbucni Latham, simţind cum îi dispare buimăceala.

— L-a sunat Sorenson de la Washington şi se pare că a ieşit scandal. A repetat figura şi Moreau.

— Şi? Ce-i cu asta?

— Ambasadorul Heirich Kreitz urmează să fie aici la ora nouă dimineaţă. Sorenson şi cu Moreau vor să fii şi tu de faţă, să confirmi cele consemnate în rapoartele oficiale şi mai ales să protestezi cu vehemenţă împotriva agresiunii puse la cale împotriva ta.

— Nu cred totuşi că avem în Kreitz un duşman.

— Nici n-am spus asta. Dar nu ştie nici el pe cine are în subordine aici, la Paris. Chestia asta are să-l facă să tulbure bine de tot apele.

— Şi Sorenson şi Moreau tocmai asta vor şi ei.

— Cred că aiurezi.

— Sunt mort de oboseală, ce-i drept…

— Cam în cât timp crezi că ajungi de la tine de acasă până la ambasadă?

— Mai întâi trebuie să fiu în stare să ajung la garaj, să-mi iau maşina…

— Te aduc cei de la *Deuxieme Bureau,* îl întrerupse Courtland.

— Regret, uitasem de asta… Atunci, în funcţie de trafic, să zicem un sfert de oră.

— Perfect. Acum e şase şi zece. Îi spun secretarei să te scoale la opt şi jumătate ca să ne putem întâlni la nouă. Încearcă să te odihneşti puţin.

— Poate că ar trebui să vă spun ce s-a întâmplat…

Dar ambasadorul închisese deja telefonul. Nici o grabă, îşi zise Latham. Coutland ar fi fost interesat de tot felul de detalii şi ar fi prelungit discuţia la infinit. Reuşi până la urmă să aşeze corect receptorul şi se pregăti din nou de somn. Partea bună a unei asemenea nopţi era că avea să petreacă o săptămână, dacă nu şi mai mult, cu repararea mobilei din apartament, pe banii Washingtonului.

Planorul alb, profitând de curenţii de aer descendenţi ce se formau către sfârşitul după-amiezii, ateriza lin. A fost imediat remorcat şi dus sub plasticul verde. Capacele rotunde de plexiglas care închideau cele

două locuri au fost date rapid la o parte şi de pe locul din faţă se ridică pilotul, un tânăr purtând o salopetă de un alb imaculat, iar de pe cel din spate un pasager mult mai vârstnic.

— *Komm,* îl invită pilotul arătându-i motocicleta cu ataş. *Zum Krankenhaus*[27]*.*

— Da, sigur că da, repetă vârstnicul întorcându-se să-şi ia din planor o trusă medicală din piele neagră. Presupun că doctorul Kroger se află acolo, adăugă el în timp ce se urca în ataş.

— Nu ştiu ce să vă spun, domnule, răspunse pilotul pornind motorul. Eu am ordin să vă conduc la clinică, atât. Nu cunosc nici un nume.

— Atunci să uiţi numele pe care l-am pronunţat adineauri.

— N-am auzit nimic, domnule.

Motocicleta intră pe unul din coridoarele camuflate, făcu mai multe viraje şi traversă în mare viteză valea, îndreptându-se spre capătul ei dinspre nord. Acolo se ridica obişnuita construcţie cu un singur etaj, dar oarecum diferită, protejată de o pânză de camuflaj. Celelalte clădiri erau construite din lemn, dar aceasta era mai masivă un paralelipiped cenuşiu cu fundaţie, pereţi şi acoperiş de beton, dispunând pe latura sudică de un generator imens, ce bâzâia ca un uriaş bondar înfuriat.

— Eu n-am permisiunea să intru, doctore, zise pilotul oprind motocicleta în faţa uşii de metal cenuşiu.

— Ştiu. Urmează să plec în zorii zilei.

— Da, domnule. Atunci sunt cei mai buni curenţi ascendenţi. Doctorul coborî şi pilotul se depărta în mare viteză. Pasagerul păşi spre uşă, îşi ridică faţa spre camerele de luat vederi plasate deasupra şi apăsă un buton negru:

— Doctor Hans Traupmann la generalul von Schnabe.

După treizeci de secunde, apăru un bărbat în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat într-un halat alb.

— *Herr Doktor* Traupmann, mă bucur să vă revăd. Au trecut câţiva ani buni de la prelegerile pe care le ţineaţi la Nurnberg... Bine aţi venit!

— *Danke,* dar mi-aş dori să existe o modalitate mai puţin riscantă de a ajunge aici.

— Pot să vă ofer ceva de băut, *Herr Doktor?*

— Bem mai târziu, deocamdată prefer să stăm de vorbă în timp ce privim ce trebuie privit. Am de purtat o discuţie cu von Schnabe n-o să fie nici o plăcere şi vreau să mă documentez cât mai repede cu putinţă.

— De ce nu mi se permite şi mie accesul la aceste discuţii? întrebă

---

[27] Veniţi... mergem la clinică (germ.).

nemulţumit medicul mai tânăr în timp ce se aşezau.

— Eşti prea entuziast, Gerhardt.

Generalul îţi admiră entuziasmul, dar e prudent.

— Cu tot respectul cuvenit, *Herr Doktor* Traupmann, dar aici e vorba de experienţele mele.

— Ştiu, dar generalul nu înţelege asta. Ca neurochirurg, mă bucur de o anumită reputaţie. Asta îl face să mă asculte. Aşa că va trebui să mă convingi în primul rând pe mine… Deci crezi că e teoretic posibil să influenţezi procesul gândirii fără să apelezi la medicamente sau la hipnoză. Cum realizezi în practică astfel de lucruri?

Gerhardt Kroger zâmbi şi îl privi cu ochi strălucitori.

— Nu trebuie decât să scoţi particula „trans” din cuvântul transplant şi s-o înlocuieşti cu „in”. Simplu.

— Adică… implant?

— Exact. Şi voi implantaţi în cutia craniană calote metalice, nu?

— Bineînţeles. Au un rol protector.

— La fel acţionez şi eu. Ai practicat lobotomii, aşa e?

— Normal. Ca să elimin necesitatea electrozilor.

— Alt cuvânt magic, Hans. Electric, impulsurile electrice generate de creier. Eu nu fac altceva decât intervin asupra acestor impulsuri, electrice prin intermediul unui obiect miniaturizat. La radiografie nu apare decât o vagă umbră.

— Şi cum se numeşte minunea asta?

— Un cip de calculator compatibil cu impulsurile electrice generate de creierul uman.

— Un ce anume?

— Ai să vezi că în câţiva ani psihologia va ţine de domeniul trecutului. Spălarea creierelor se va face cu metode revoluţionare!

— Nu mai spune!

— Timp de douăzeci şi nouă de luni am operat treizeci şi doi de pacienţi aflaţi în diferite stadii clinice…

— Ştiu, mi s-a spus asta, îl întrerupse Traupmann. Pacienţi livraţi de „furnizori”.

— Aleşi pe sprânceană, Hans, toţi bărbaţi şi toţi cu un nivel de educaţie superior, cu un coeficient de inteligenţă peste medie. Cei care proveneau din închisori fuseseră condamnaţi pentru furt de tehnologie sau crime financiare. Pentru săvârşirea unor asemenea infracţiuni e nevoie de un anumit nivel de pregătire şi de o minte rafinată. Minţile violente, rudimentare, mediocre, pot fi programate infinit mai simplu. Dar eu trebuia să dovedesc că procedeul meu avea sorţi de izbândă faţă de indivizii care se ridicau deasupra acestui nivel.

— Ai reuşit?

— Aproape.

— Ce s-a întâmplat?

— Până în prezent, implantul meu nu funcţionează corect decât minimum nouă zile şi maximum douăsprezece.

— Şi? Pe urmă?

— Reacţia de respingere. Apare o hemoragie cerebrală. Aşa au murit toţi douăzeci şi şapte. Dar ultimii şapte au trăit după operaţie între nouă şi douăsprezece zile. Sunt convins că odată cu apariţia altor tehnici microchirurgicale de ultimă oră aş putea prelungi factorul timp. Iar avantajele... ce să mai vorbim! Oricare din tehnicile de influenţare păleşte în faţa acesteia. Îţi dai seama? Un politician, unul cu greutate, dispare pentru câteva zile. Şi când reapare, face exact ce-i cerem noi! Oric*e îi c*erem!

— Şi cu acest Latham ce se întâmplă?

— Ai să vezi singur. Se află la a patra zi după operaţie, ceea ce înseamnă că mai avem... adică mai *are la d*ispoziţie între cinci şi opt zile. Iar noi avem nevoie de el maximum şaptezeci şi două de ore, suficient ca să aflăm ce ştiu ei despre noi şi să-i intoxicăm cu informaţii false. E grandios, nu?

Traupmann îşi schimbă poziţia picioarelor, care îi amorţiseră din cauza poziţiei incomode pe scaun. Undeva miorlăi o pisică.

— Hai să revenim la chestiuni mai tehnice, rosti el. Ce face de fapt acest implant?

— Eşti familiarizat cu cipurile folosite la calculatoare, Hans?

— Foarte puţin. E o treabă pe care o las în seama tehnicienilor, eu am destule pe cap. Dar sunt dispus să ascult şi să înţeleg.

— Cele mai moderne microcipuri n-au decât trei centimetri lungime şi sub zece milimetri lăţime, reuşind să adăpostească echivalentul unei memorii *software* de şase megabiţi. Suficient ca să stochezi operele complete ale lui Goethe, Kant şi Schopenhauer. Recurg mai întâi la un accelerator de tip E-Prom ca să introduc informaţiile respective pe cip, apoi activez ROM-ul, adică „Read-Only Memory” şi reuşesc să-l sensibilizez la instrucţiunile sonice transmise în acelaşi mod în care reacţionează un calculator obişnuit, căutând ceea ce i se comandă din exterior prin intermediul codurilor de acces tastate de programator prin intermediul unui microprocesor. Cu precizarea că există o defazare uşoară, datorită faptului că procesul gândirii trebuie să se adapteze din mers la mesajele interceptate de pe o lungime de undă alternativă. Asta prezintă un mare avantaj, de exemplu îl face pe cel care ia interogatoriul să creadă că subiectul pe care îl are în faţă nu face altceva decât să gândească, pregătind un răspuns total adevărat.

— Poţi s-o şi dovedeşti?

— Hai să-ţi arăt.

Cei doi medici se ridicară şi Kroger apăsă pe un buton roşu plasat în

dreapta uşii masive din oţel. În câteva secunde îşi făcu apariţia o soră medicală în uniformă care ţinea în mână o bonetă şi o mască chirurgicală.

— Greta, dânsul este doctorul Hans Traupmann.

— Da, vă cunosc. Vă rog să vă puneţi masca.

— Ei, ia te uită! exclamă Traupmann cu căldură. Greta Frisch în persoană! Parcă nu mai lucrai.

— Din motivul banal al căsătoriei, *Herr Doktor.* El e vinovatul. Şi Greta arătă cu un gest scurt spre Kroger.

— Credeam că ai uitat-o, Hans.

— S-o uit? Nici un chirurg care a lucrat cu sora Frisch n-a putut-o uita. Era perfectă.

Trecură de alte uşi, pătrunzând pe un coridor lung, cu pereţii de un verde pal şi prevăzut cu geamuri mari. În spatele geamurilor se puteau zări saloane perfect utilate. Pe latura dinspre exterior erau alte ferestre ce ofereau privelişte a unor pajişti verzi, pline de flori.

— Impecabil, şopti Traupmann, impecabil. Ca în cel mai bun hotel.

— Bineînţeles că radiourile şi televizoarele prezintă programe înregistrate anume, rosti Gerhardt. Nimic deosebit, exceptând emisiunile nocturne la radio. Atunci transmitem informaţii adaptate fiecărui pacient în parte.

— Să-mi spui din timp la ce să mă aştept din partea americanului, cern oaspetele.

— O să ai în faţa ta un Harry Latham în aparenţă normal, care crede în continuare că ne-a dus de nas. Răspunde la numele de cod, *Alexander Lassiter şi* ne este foarte recunoscător.

— De ce? Cum se explică recunoştinţa asta?

— Pentru că l-am făcut să creadă că a suferit un accident şi a scăpat ca prin minune. Am folosit unul din camioanele noastre şi am înscenat un accident, răsturnând vehiculul peste Latham. Hipnoza şi tranchilizantele i-au golit memoria de imaginile reale.

— Eşti sigur că ele nu mai există?

Se opriră cu toţii pe coridor şi timp de câteva clipe Traupmann îl privi intens pe Kroger.

— Da, sunt sigur. Trauma accidentului suferit, cu imaginile cumplite când fusese înconjurat de flăcări, durerea artificială pe care i-am sugerat-o prin hipnoză, toate astea s-au suprapus peste orice amintiri anterioare ale lui despre momentul sosirii în tabără. Pur şi simplu i-am creat un blocaj mintal. Bineînţeles că am apelat din nou la hipnoză, ca să fim mai siguri de rezultate. Pacientul nu-şi mai aduce aminte decât de strigăte de groază, de durerea înspăimântătoare şi de flăcările din care a fost smuls când a fost salvat.

— Sunt nişte stimuli consistenţi pe plan psihologic, comentă neurochirurgul, dând din cap afirmativ. Dar cum rămâne cu factorul

timp? Dacă el a rămas în continuare conştient, cum i-aţi explicat scurgerea timpului?

— A fost simplu. Când s-a trezit, avea capul bandajat şi i s-a repetat mereu, sub sedative, că fusese rănit foarte grav, că trecuse prin trei operaţii, că fusese vorba de o comă prelungită în care nu putuse să scoată o vorbă. I s-a explicat limpede că efortul nostru şi voinţa lui învinseseră moartea, care fusese cât pe-aci să-l înhaţe.

— Frumoase cuvinte! Nu mă mai îndoiesc de recunoştinţa pe care trebuie să v-o arate… Ştie unde se află?

— Sigur că da. Noi nu-i ascundem nimic.

— Şi aveţi curajul să-i daţi drumul în lume? Dumnezeule, praful se alege de toată munca, n-o să rămână piatră pe piatră în locul ăsta! Veţi fi nişte ţinte vii!

— Oricum, noi n-o să mai fim de mult aici. Are să te lămurească von Schnabe.

— Sunt în urmă. Ar trebui să ştiu mai multe, nu crezi? Kroger nu răspunse. Se întreba la ce naiba mai fusese chemat aici bătrânul. „Von Schnabe are încredere în el, nu în mine. Intermediar între un geniu şi un fanatic. Timp pierdut, sigur că da, însă capriciile celor care conduc trebuie respectate. Sau măcar acceptate. Şi în nici un caz contrazise.”

Încercă să-şi alunge din minte asemenea idei sâcâitoare.

— Mai întâi să-l vezi pe pacient. E în salonul următor, prima uşă pe dreapta. Să ţii minte, îl cheamă *Lassiter,* nu Latham!

— Ce-ar trebui să-i spun?

— Orice. De exemplu să-l feliciţi pentru însănătoşirea lui spectaculoasă. Hai, curaj.

— Eu vă aştept lângă birou, zise Greta Frisch Kroger.

Cei doi medici intrară în salonul în care Harry Latham, încă plin de bandaje, stătea în picioare lângă fereastra largă ce dădea spre pajiştea verde. Se întoarse spre ei şi le zâmbi. Era îmbrăcat într-o pijama gri, moale.

— Salut, Gerhardt. E o zi minunată, nu?

— Ai fost la plimbare, Alex?

— Încă nu. M-am tot gândit ce afaceri se pot face în China. E cea mai mare piaţă din lume, aşa comunistă cum e ea. Abia aştept să zbor într-acolo. Până atunci *mă joc cu cifrele.*

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe doctorul Schmidt din Berlin.

— Niciodată nu sunt prea mulţi doctori, zise Latham apropiindu-se de Hans Traupmann cu mâna întinsă. Înainte de accidentul ăsta afurisit nici nu voiam s-aud de ei.

— Asta aşa e. Nici mie nu-mi plac doctorii, glumi Traupmann, uşor încordat.

Nu putea scăpa de gândul că Istoria, Istoria adevărată, putea

începe chiar acum. Cu acest bărbat zâmbitor, cu capul bandajat. Şi cu el. Şi cu Gerhardt. Şi cu von Schnabe. Alături de miile de „poeţi sociali” aşa le spunea el membrilor „Frăţiei”, gata de orice.

Privi din nou spre Lassiter. Acesta se uita la el, zâmbind mai departe cu nevinovăţie.

— Ţi-ai revenit minunat, continuă el. Dar, dacă nu-ţi e prea greu, despre ce anume îţi aminteşti înainte de a ajunge aici?

— Ah!

Latham-Lassiter avu un moment de ezitare şi ochii îi deveniră sticloşi şi goi. Dar reuşi să vorbească:

— Vă referiţi la accident... A fost groaznic. Mare parte din ce s-a petrecut atunci sunt lucruri pe care le percep confuz, dar primul lucru de care-mi amintesc sunt strigătele. Atunci mi-am dat seama că eram prins sub camionul răsturnat şi un obiect greu din metal presa asupra capului meu niciodată n-am mai simţit o asemenea durere! Şi forfota din jurul meu, oamenii care încercau să mă ridice... reuşind să mă scoată şi să mă târască pe iarbă, apoi momentul în care am urlat fiindcă văzusem flăcările, simţisem arsura şi aveam senzaţia că toată faţa îmi intrase în foc. Atunci am leşinat... mi-am pierdut cunoştinţa pentru foarte mult timp, după cum mi s-a spus.

— O experienţă cu adevărat groaznică. Dar acum eşti pe punctul de a te reface complet, domnule Lassiter, asta contează cel mai mult.

— Dacă există în Germania ceva pe care Gerhardt şi-l doreşte, i-l cumpăr. Orice ar fi şi oricât ar costa.

Latham îşi revenise şi ochii săi limpezi aveau acum privirea perfect concentrată.

— Ai făcut destule pentru noi, Alex, zise Kroger, dând din cap către Traupmann. *Herr Doktor* Schmidt nu voia decât să te cunoască şi să se asigure personal că ai fost bine îngrijit. Poţi să te plimbi, dacă doreşti bineînţeles, după ce o să calculezi câte milioane ai să scoţi de la chinezi.

— Nu e greu deloc. Asia e nebună după dolari, dar eu sunt şi mai nebun după ei. Gerhardt, te asigur că „Frăţia” va fi şi mai bogată.

— Viitorul Reich se va ruga pentru dumneata, domnule Lassiter, îl asigură Traupmann bătându-l uşor pe spate.

Traupmann şi Kroger ieşiră din salonul lui Latham şi se îndreptară către anticamera imaculată în care stătuseră de vorbă.

— Ai avut dreptate, vorbi medicul din Nurnberg luând loc pe scaun. Absolut remarcabil.

— Atunci îţi dai aprobarea?

— Total! Chiar şi ezitarea din vocea lui, acei ochi ceţoşi! *Perfekt!* Ai reuşit!

— Hans, nu-i o reuşită completă, vreau să fiu corect cu tine. În eventualitatea în care parametrii rămân stabili, nu pot garanta decât

o prelungire a vieţii lui Latham între cinci şi opt zile. Mai mult nu.

— Dar tot tu îmi spui că cei din Londra, Paris şi Washington afirmă că e un interval de timp suficient, aşa-i?

— Da.

— Lămureşte-mă şi pe mine acum în legătură cu locul acesta. De ce să dispară?

— Nu mai e nevoie de noi. Ne dispersăm. În ultimii ani am reuşit să pregătim peste douăzeci de mii de discipoli…

— Îţi place formularea pe care ai găsit-o, nu-i aşa? îl întrerupse Traupmann. Discipoli…

— Dar aşa şi e! Ei nu sunt doar nişte credincioşi ai cauzei, sunt şi lideri, la toate nivelurile. Sunt peste tot, în principal pe teritoriul Germaniei, dar s-au infiltrat şi în alte ţări, dispunând de orice sumă de bani şi fiind oricând gata să-şi ocupe locul prestabilit ca funcţionari în firme sau în organisme de stat.

— Atât de multe s-au făcut între timp?

— N-ai apucat să observi că dispunem în prezent de un personal mult mai redus. Evacuarea a început de câteva săptămâni, în fiecare noapte au plecat camioane cu personal şi echipamente. Ca o colonie de furnici care-şi părăseşte muşuroiul pentru a se muta în altul. Destinaţia noastră e şi destinul nostru: noua Germanie!

— Să revenim la american. Ce rol va juca el în asta?

— Tot ce reuşim noi să stoarcem de la el are o anumită valoare. Dar noi i-am rezervat lui Harry Latham ceva special. Dacă îţi aduci aminte, am menţionat anterior că oameni ca el pot avea un rol uriaş în operaţiunile de intoxicare. Şi asta ar fi abia începutul.

— Mă pui pe jar, Gerhardt. Dă-i drumul, nu te mai învârti atâta în jurul cozii.

— Latham a spus că *lucrează cu cifrele* pe motiv că vrea să câştige milioane în China. Corect?

— S-ar putea s-o şi facă.

— Nu, Hans. Fiindcă cifrele de care vorbeşte el n-au nici o legătură cu banii. Sunt pur şi simplu nişte coduri elaborate de el ca să nu uite nimic după ce evadează de aici.

— Să evadeze?

— Bineînţeles. Trebuie să-şi îndeplinească misiunea, e un profesionist. Iar noi trebuie să-l lăsăm să fugă.

— Fii mai clar!

— În timpul săptămânilor petrecute aici, al discuţiilor purtate pe parcursul vizitelor medicale, la mesele de prânz şi la cină, noi i-am pompat sute de nume, franţuzeşti, nemţeşti, englezeşti, americane…

— Ce fel de nume? îl întrerupse Traupmann neliniştit.

— Numele unor oameni din Germania şi din străinătate care ne sprijină discret, care contribuie masiv la reuşita cauzei noastre… În

principal e vorba de oameni care dispun de suficientă influenţă şi putere în lumea lor şi care în realitate lucrează pentru „Frăţie”.

— Eşti nebun?

— În rândurile acestei elite care acţionează discret, fără să-şi manifeste pe faţă simpatiile, continuă Kroger, se găsesc membri ai Congresului, senatori, baroni ai industriei şi ai mijloacelor de comunicaţii în masă. Crema Americii. De asemenea, membri din înalta societate din Anglia, aceeaşi categorie cu cercul din care provenea Cliveden şi care i-au oferit pe vremuri lui Hitler pe cei mai ardenţi susţinători din Anglia, inclusiv oameni care decid în secret mersul lucrurilor în politica dusă de serviciile de spionaj britanice...

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Hans, dă-mi voie să termin... La Paris dispunem de simpatizanţi influenţi pe Quai d’Orsay, în Adunarea Naţională şi chiar în Deux*ieme Bureau. În f*ine, în Germania avem de partea noastră câteva din cele mai importante personalităţi de la Bonn. Cu toţii tânjesc după vremurile când scumpa noastră Germanie nu era pângărită de prezenţa unor indivizi inferiori care vociferează întruna şi nu contribuie cu nimic, rase nevolnice care nu fac altceva decât să ne corupă poporul. Latham dispune de toate aceste informaţii, a memorat toate numele. În calitatea lui de spion perfect antrenat pentru a lucra sub acoperire, va raporta superiorilor lui cea mai mare parte a acestor informaţii. Poate chiar pe toate.

— Eşti nebun de legat, Kroger! N-am să permit una ca asta!

— O, ba da, ba da, *Doktor* Traupmann. Pentru că tot ce va duce Harry Latham cu el înseamnă informaţii false, cu excepţia unui număr infim de adepţi care pot fi sacrificaţi pentru a întări credibilitatea majorităţii copleşitoare a informaţiilor. Numele pe care şi le-a întipărit în minte cu ajutorul codurilor numerice sunt într-adevăr vitale pentru noi, dar numai în sensul că e vorba de oameni pe care îi vrem discreditaţi, chiar distruşi. Adevărul este că aceştia ni se opun cu înverşunare, unii fără să se afişeze prea mult, dar alţii o fac în public şi cu gălăgie mare. Din clipa în care numele lor vor fi comunicate pe căi oculte tuturor reţelelor de spionaj, va începe o nouă vânătoare de vrăjitoare, pricepi? În momentul când cei mai sinceri din ei vor deveni ţinta suspiciunilor oficiale şi a insinuărilor fabricate de noi, vor lăsa locul multora dintre... da, dintre discipolii noştri, Hans. În special în America, cel mai puternic duşman al nostru, mai ales pentru că e şi ţara unde zvonurile prind cel mai repede. Nu trebuie decât să ne aducem aminte de frenezia cu care erau căutaţi simpatizanţii comuniştilor prin ‘50, America devenise atunci o naţiune paralizată de teroare, mii şi mii de oameni au fost stigmatizaţi pe viaţă pentru aşa-zisele simpatii sovietice. Multe sectoare ale economiei au căzut pradă isteriei colective şi ţara a fost slăbită chiar din interior. Comuniştii

ştiau prea bine cum să procedeze. Noi am aflat că Moscova furnizase în secret fonduri masive, dar şi informaţii *ersatz*[28] celor mai zeloşi în declanşarea prigoanei... Şi există un om care poate declanşa o campanie similară în interesul nostru. Harry Latham, cu numele de cod „Sting”.

— Dumnezeule! exclamă Traupmann în şoaptă, lăsându-se pe spătarul scaunului. O iniţiativă cu adevărat strălucită. Pentru că Latham e unica persoană care a izbutit să pătrundă în inima operaţiunilor, descoperind valea noastră. Iar ei toţi vor fi siliţi să-l creadă. Absolut toţi.

— Latham va evada la noapte.

[28] Produse falsificate, înlocuitori sintetici (germ.).

Capitolul 4

Heinrich Kreitz, ambasadorul Germaniei la Paris, era un bărbat scund şi uscăţiv, în vârstă de şaptezeci de ani. Avea obrajii supţi, părul albit şi mătăsos, nişte ochi căprui veşnic trişti iar fruntea îi era tot timpul plină de riduri. Fusese ani de zile profesor de politică europeană la Universitatea din Viena şi intrase în corpul diplomatic datorită numeroaselor sale lucrări privind istoria relaţiilor internaţionale de-a lungul ultimelor două secole. Lucrările sale fuseseră incluse într-un volum cu un titlu foarte inspirat *Conversaţii între naţiuni,* devenit ulterior manual de studiu pentru diplomaţi şi tradus în şaptesprezece limbi.

La ora nouă şi douăzeci şi cinci de minute, Kreitz luase loc în faţa biroului ambasadorului american şi îl privea tăcut pe Drew Latham, aşezat în stânga ambasadorului Courtland. Moreau, de la *Deuxieme, Bureau,* stătea pe canapeaua de lângă perete.

— Nu trebuie să spuneţi nimic, înţeleg. Chiar dacă n-o zice cu glas tare, fiecare se gândeşte la Germania, la Germania de azi, subliniez, când apare în discuţie mişcarea neonazistă.

Vorbind, Kreitz îl privea pe Courtland, care se uita undeva, în tavan. Drew însă îl privea ţintă pe ambasadorul german şi se gândea că acesta chiar avea dreptate.

— Dar noi facem eforturi extraordinare ca să ţinem situaţia sub control. În ciuda impresiei…

— Noi vă înţelegem bine, *Monsieur l'Ambassadeur,* îl întrerupse Claude Moreau de pe canapea, dar ţara dumneavoastră a adoptat o manieră cel puţin bizară de soluţionare a problemei. Aveţi o *Poliţie* care ştie cine sunt liderii acestor fanatici. De ce nu-i închideţi?

— Când avem probe clare, care să ateste actele lor violente da, atunci îi vârâm în închisori. Dar trebuie să ţinem seamă că suntem o ţară democratică. Constituţia noastră prevede libertatea cuvântului la fel ca în Franţa sau America. Trebuie oare ca noi să reducem la tăcere pe toţi câţi îşi exprimă dezacordul cu politica guvernului de la Bonn, inclusiv pe cei care împânzesc pieţele când e vorba de manifestaţii îndreptate împotriva naziştilor?

— Nu, fir-ar să fie! izbucni Latham nervos. Nimeni n-a spus asta. Dar trebuie să-i terminaţi pe neonazişti! Nu noi am inventat lagărele de concentrare şi nici camerele de gazare. Voi le-aţi făcut, nu noi!

— Spre ruşinea noastră, am permis să se întâmple şi asemenea lucruri… aşa cum şi voi aţi permis ţinerea în sclavie a unui întreg popor şi aţi stat de o parte în timp ce zeci de mii de negri au fost spânzuraţi de copaci în statele din sudul Americii. Iar francezii au făcut lucruri oribile în Africa ecuatorială şi în coloniile lor din Orientul

îndepărtat. Naţiunile noastre au respectat atât bunul simţ cât şi crima. Paradoxal, ne mai numim şi ţări civilizate.

— E absurd ce spui, Heinrich şi tu ştii bine asta, interveni ambasadorul Courtland pe un ton autoritar. Cunosc teoria pentru că ţi-am citit cartea. Ai botezat-o *Perspectiva din care se cer examinate realităţile istorice.* Cam cum ar trebui percepute realităţile fiecărei etape istorice. Dar n-o să poţi justifica porcăriile nazismului cu ajutorul unor idei trucate.

— Nici n-am făcut-o, replică Kreitz. Am condamnat cu vigoare Reichul pentru rolul avut în crearea unor false adevăruri, mult prea convenabile unei naţiuni ce trăia într-o ţară devastată de ravagiile războiului. Mitologia teutonică era un narcotic pe care un popor slăbit, deziluzionat şi înfometat l-a acceptat fără discernământ. Recunoşti că asta am susţinut?

— Da, e adevărat, recunoscu ambasadorul american dând din cap aprobator. Am ţinut să-ţi reamintesc.

— Sunt receptiv oricând faţă de un asemenea argument. Aşa cum tu protejezi în Franţa interesele Washingtonului, am la rândul meu nişte obligaţii faţă de Bonn... Unde rămăsesem? Toţi vrem acelaşi lucru.

— V-aş sugera, *Monsieur l'Ambassadeur,* interveni în discuţie Moreau ridicându-se de pe canapea, să-mi permiteţi supravegherea discretă a anumitor ataşaţi ai ambasadei dumneavoastră.

— În afara faptului că asta ar reprezenta amestecul guvernului gazdă în nişte lucruri ce depăşesc limitele bunei conduite diplomatice, crezi că ar putea folosi la ceva? Îi cunosc bine pe toţi. Îşi îndeplinesc obligaţiile, sunt bine pregătiţi şi demni de încredere.

— Lucrurile nu stau chiar aşa, *Monsieur.* Dispunem de probe clare că la Paris există o organizaţie care sprijină mişcarea neonazistă. Se pare că e vorba de un nucleu aflat în exteriorul Germaniei, probabil la fel de important ca şi cel din interiorul ţării dumneavoastră. Mai mult decât atât: ni s-a confirmat din surse sigure că sume depăşind ordinul milioanelor se scurg continuu spre mişcarea neonazistă prin intermediul Franţei. Fără îndoială că e vorba de eforturile întreprinse de această organizaţie locală, despre care credem că s-a înfiinţat acum cincizeci de ani. Aşa că, *Monsieur l'Ambassadeur,* ne aflăm în faţa unei situaţii care nu cred că se poate rezolva pe căi diplomatice.

— Va trebui să obţin aprobarea guvernului meu pentru a vă permite aşa ceva.

— Normal, confirmă Moreau.

— Informaţiile de natură financiară ar putea fi transmise de către un membru al ambasadei noastre către persoane din Paris, zise gânditor Kreitz. Vă voi da un răspuns azi.

Apoi se întoarse spre Drew Latham şi zise:

— Guvernul meu va prelua, bineînţeles şi costurile legate de remedierea pagubelor pe care le-aţi suferit, *Herr* Latham.

— E suficient să ne oferiţi cooperarea de care avem nevoie. Altfel guvernul dumneavoastră va fi făcut răspunzător de nişte daune imposibil de reparat.

— Nu-i acasă, îi răspunse Giselle Villier de la celălalt capăt al firului. *Monsieur* Moreau a trecut pe aici acum patru ore şi ne-a spus ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ştiţi cumva unde se află? o întrebă Drew.

— Ştiu unde *nu* ar putea fi, *Monsieur!* Mi-a spus că voia să se ducă la teatru pentru o repetiţie cu dublura lui. La un moment dat a sunat de la *Quai d'Orsay* chiar Henri. Insista să vorbească cu Jean-Pierre şi i-am spus să-l caute la teatru...

— Şi nu era acolo, o întrerupse Latham.

— Nu numai că nu era acolo, dar repetiţia se ţine mâine, nu azi.

— Credeţi că o să facă ce şi-a propus?

— Asta mă înspăimântă..

— Poate că vă faceţi griji degeaba. Oricum, cei de la *Deuxieme Bureau* îi supraveghează orice pas.

— Nu ştiţi deloc ce poate face un actor talentat. Poate intra într-o clădire aşa cum îl ştiţi dumneavoastră şi să iasă din nou în stradă o cu totul altă persoană.

— O să iau legătura cu Moreau.

— Dacă aflaţi ceva...

— Bineînţeles, doamnă, vă ţinem la curent.

Drew aşează telefonul în furcă, apoi formă numărul lui Moreau.

— Sunt Latham.

— Aşteptam telefonul dumneavoastră. L-am pierdut. A intrat în clădirea Halelor, a traversat sectorul măcelăriilor şi oamenii noştri nu l-au mai văzut ieşind.

— Era de aşteptat. Acum ce aveţi de gând să faceţi?

— Îl căutăm peste tot. Deşi Parisul... Va trebui să se prezinte în seara asta la teatru, pentru spectacol. Pentru numele lui Dumnezeu, să fiţi neapărat acolo, iar mâine să nu iasă din casă. Dacă o mai fi viu. Eu atât am avut de spus.

Drew puse receptorul în furcă şi se întrebă ce altceva ar mai fi putut face. Se auzi un ciocănit discret.

— Intră! zise el furios.

Îşi făcu apariţia o femeie frumoasă, care ţinea în braţe un dosar uriaş.

— Cred că am găsit materialele pe care le-aţi cerut, domnule.

— Scuză-mă, dar dumneata cine eşti?

— Mă numesc De Vries, domnule. Karin De Vries. Lucrez la secţia

de documentare.

— Franţuzoaică, nu?

— De fapt belgiancă flamandă, îl corectă femeia vorbind cu un accent abia perceptibil. Dar am stat mulţi ani la Paris.

— Vorbeşti o engleză excelentă…

— Pe lângă franceză, olandeză şi dialectele flamand şi valon. Şi ar mai fi şi germana.

— Aha! De-aia lucrezi la documentare. Ce-ai găsit pentru mine? Să vedem!

Femeia ocoli biroul şi aşeză dosarul în faţa lui Drew, îl deschise şi acesta se trezi uitându-se la un teanc de hârtii.

— Mda, zise Latham frunzărind hârtiile. Nu mă simt prea la largul meu când e vorba de finanţe.

— Aici aveţi doar o sinteză a reglementărilor în vigoare, plus informaţii cu privire la cei care le-au încălcat. Numele lor şi un scurt sumar al modalităţilor de operare se găsesc pe o listă de şase file.

— Şi ai reuşit să faci toate astea doar în cinci ore?

— Dispunem de echipamente performante, domnule, iar ministerul de resort a cooperat total au fost de acord să ne codificăm la fel modemurile!

— N-au ridicat obiecţiuni?

— Ştiam pe cine anume să contactez. El a înţeles imediat ce căutaţi.

— Dar dumneata ai înţeles?

— Nu sunt copil. Fonduri enorme sunt transferate fără justificare prin Elveţia în Germania unor persoane fizice necunoscute sau sunt vărsate în conturi numerice pe baza procedeului clasic folosit de băncile elveţiene: verificarea de către spectrografe a unor coduri numerice scrise de mână.

— Iar identitatea celor care se ascund în spatele codurilor numerice?

— Nişte simple operaţiuni a căror executare se confirmă instantaneu prin reţeaua SWIFT la Zurich, Berna sau Geneva. Nu mai e necesară nici o confirmare sau negare în acest sens.

— Ştii multe lucruri despre acest gen de operaţiuni?

— Am lucrat în cadrul NATO pentru americani. Autorităţile americane mi-au dat mână liberă şi am avut acces la documente şi materiale ultraconfidenţiale, pentru că reuşeam frecvent să descopăr nişte elemente pe care ei pur şi simplu nu le vedeau.

— Înţeleg că răspunzi de exactitatea informaţiilor din dosar, nu-i aşa?

— Da, zise Karin De Vries ocolind din nou biroul şi postându-se în faţa biroului lui Latham. V-am văzut cererea în dosarul şefului de departament, marcată cu un steguleţ roşu. Am studiat-o cu atenţie.

Ştiam că dispun de calificarea necesară pentru a prezenta un răspuns operativ, aşa că am luat-o cu mine.

— Ţi-ai anunţat şeful?

— Nu, zise femeia ezitând uşor. Ştiam că pot să analizez şi să fac o sinteză a datelor mai rapid decât orice alt angajat. V-am adus datele în mai puţin de cinci ore.

— Vrei să spui că nimeni din cadrul departamentului n-a ştiut că lucrai la aşa ceva, nici măcar şeful tău?

— Lipseşte toată ziua, e la Calais, aşa că n-am văzut nici un motiv ca să mă adresez adjunctului.

— Şi de ce nu? Trebuia să fii autorizată de cineva, era o problemă top-secret. Din cauza steguleţului roşu.

— Veţi constata că tot ce apare în dosar este corect, existând şi confirmări în acest sens.

— Sper. Am să verific. *Miss* De Vries, eşti liberă.

— O precizare, domnule, sunt *doamna* De Vries. Văduvă. Soţul meu a fost ucis în Berlinul de Est cu o săptămână înainte de căderea zidului. Se numea Frederik De Vries şi lucra pentru americani. Puteţi verifica şi acest lucru. Bună ziua.

Rămas singur, Latham ridică receptorul şi formă numărul directorului de personal însărcinat cu securitatea ambasadei. După ce reuşi să treacă de o secretară care-l călca pe nervi, apăru pe fir şi cel pe care-l căuta, Stanley Witkowski, un veteran cu peste treizeci de ani de activitate în rândul serviciilor de informaţii ale armatei, colonel transferat la Departamentul de stat datorită succeselor lui deosebite înregistrate pentru G-230.

— Ce s-a întâmplat, Operaţiuni Consulare?

— Cine naiba e această Karin De Vries, Stanley?

— Oha! O adevărată pleaşcă pe capul nostru, oferită de tipii de la NATO. Citeşte şi vorbeşte ca pe apă în cinci limbi. Curat mană cerească, bătrâne.

— Cine ne-a trimis-o?

— Las-o baltă, Drew. Ea singură a cerut să fie trimisă la Paris şi de la comandantul suprem al NATO în jos e beton.

— O fi cum zici tu, Stanley. Dar m-a pus în faţa unor lucruri care-i depăşeau competenţa în problema respectivă, aşa că vreau să ştiu mai multe. Mi-a spus că soţului ei i-a făcut de petrecanie STASI[29] în Berlinul de Est. Poţi s-o confirmi?

— Asta da, chiar personal. Freddie De Vries era un agent infiltrat. Foarte bun. A avut ghinion. Tipul lucra pentru fratele tău. Harry a turbat când a auzit de moartea lui Freddie, erau foarte legaţi.

— Mulţumesc, Stanley. Poate am fost uşor nepoliticos faţă de ea.

---

[29] Siglă pentru *Staatssicherheit* securitatea statului în fosta R.D.G.

Poate... Dar nu-mi dă pace un gând...

— Care?

— Cum a nimerit doamna asta, De Vries, chiar la mine?

Jean-Pierre Villier mergea împleticindu-se pe o alee întunecată din cartierul Montparnasse. Era de nerecunoscut: nasul îşi dublase dimensiunile, i se bulbucaseră ochii şi era îmbrăcat ca ultimul cerşetor. Peste tot dădeai cu ochii de beţivi aşezaţi pe caldarâm, unii se sprijineau de ziduri iar alţii zăceau lungiţi de-a binelea, biruiţi de băutură. Jean-Pierre îngâna ceva, dar vorbele se înţelegeau greu:

— *Ecoutez, ecoutez... gardez-vous, mes amis!*[30] Bătrânul Jodelle zicea că...

— Jodelle are numai sticleţi în capul ăla al lui! hârâi o voce de sub nişte cartoane.

— Ia fă-i vânt ăstuia de-aici, mormăi altul. Asta ne mai lipsea!

Toţi îl priveau cu teamă şi Jean-Pierre simţea asta. Apoi, brusc, o voce subţire, firavă, îngână:

— Jodelle îşi face veacul în Montmartre. Aia! Acolo să-l cauţi...

Jean-Pierre porni spre Quai des Tuileries şi cercetă, clătinându-se, toate fundăturile. Nimic. Într-un târziu, când ajunse în dreptul cheiului de încărcare a navelor de dincolo de podul Alma, auzi de la o bătrână ceva ce părea important:

— O fi Jodelle nebun, nu zic, dar e drăguţ cu mine. Îmi aduce flori furate, altfel cum şi-mi zice întruna că sunt o mare actriţă. Îţi vine să crezi una ca asta?

— Cum să nu!

— Atunci eşti la fel de nebun ca şi Jodelle! chicoti bătrâna.

— Sunteţi o femeie frumoasă.

— Ei!... Ochii tăi! Sunt albaştri! Eşti strigoiul lui?

— Da' ce, e mort?

— Cine poate şti? Vorba e cine eşti tu?

— Cine poate şti?

După câteva ore, pe când se învârtea pe lângă Trocadero, norocul dădu peste Jean-Pierre. În timp ce bâiguia numele lui Jodelle, dintr-o fundătură cineva îi răspunse:

— Care-i ăla de trăncăne despre prietenul meu Jodelle?

— E şi al meu, răspunse Villier pătrunzând în întunecimea fundăturii. Zici că-i eşti prieten? întrebă el îngenunchind lângă cerşetorul cu părul vâlvoi care zăcea lângă un zid. Trebuie să dau de el. Uite colea cincizeci de franci. Unde-i Jodelle? Unde s-a dus?

— A, mi-a zis că-i secret mare, cică să nu zic la nimeni... Bătrânul înşfacă banii, apoi vorbi repede, scărpinându-se şi privind în toate

[30] Ascultaţi, ascultaţi... păziţi-vă prieteni! (fr.).

părţile cu teamă:

— A plecat pe Valea Loarei, să dea de unu, cică e ăl mai împuţit om pe care l-a cunoscut. De ce, când, asta nu mai ştiu.

Cu simţul special al actorului, Jean-Pierre ştiu că în spatele lui se oprise cineva. Auzea acum respiraţia calmă şi simţea un pericol. Se întoarse încet.

— Ce treabă ai tu cu Jodelle? vorbi necunoscutul.

— Da' ce te bagi? făcu Jean-Pierre pe supăratul. Are să-mi dea zece franci şi nu mai dau de el.

Necunoscutul îi lumină faţa cu o lanternă. „Fii calm, îşi zise Jean-Pierre, n-are cum să ştie mai mult de ce vede."

Lumina se stinse.

— Mda... Păi. Unde-i Jodelle acuma cred că-i mai greu să-l găseşti.

— Ei?

— Bătrânul s-a împuşcat într-un teatru. S-a uşchit cu datorie cu tot. Da' tu nu citeşti ziarele...

Bărbatul puse lanterna în buzunar şi se depărta.

— Hei! Şi banii mei? strigă disperat Jean-Pierre. Să pierd banii? Dacă dumneavoastră mi-aţi adus vestea asta, trebuie să plătiţi!

Fără să se întoarcă, omul scoase o hârtie de douăzeci de franci şi o lăsă să cadă. Jean-Pierre o înhaţă lacom.

— Sunteţi prea bun, domnule! O să vă fac un tablou. În funcţie de anotimp, mă cheamă Seurat, Renoir sau Toulouse-Lautrec... Da! Şi mă găseşti la Louvre!

Fără să-l mai asculte, bărbatul se urcă repede într-un Peugeot alb şi demară. Jean-Pierre memora numărul.

Când amiaza era pe sfârşite, Latham a coborât cu liftul în subsolul ambasadei pentru a doua oară în ultimele douăsprezece ore. De data asta însă nu intenţiona să intre în sectorul comunicaţiilor, ci în sacrul departament al documentării. Un puşcaş marin stătea lângă biroul din dreapta uşii metalice; îl recunoscu pe Drew şi zâmbi.

— Cum mai e timpul pe sus, domnule Latham?

— Nu atât de răcoros ca pe-aici, sergent. Ascultă, o cunoşti pe Karin De Vries?

— Doar cât să-i spun „bună dimineaţa" şi „noapte bună".

— E nouă pe-aici?

— Să fie vreo patru luni de când s-a transferat. Pare de treabă.

— Unde-i biroul ei?

— Primul coridor, a treia uşă pe dreapta, are numele pe plăcuţă. Sergentul apăsă pe butonul roşu de pe birou şi se auzi un clic ce venea din direcţia uşii metalice.

— Intraţi în palatul vrăjitorului din Oz, domnule.

Latham pătrunse într-o încăpere imensă dominată de bâzâitul

neîntrerupt al computerelor. Departamentul de documentare era de fapt format dintr-o succesiune de coridoare cu birouri ce plecau în stânga şi în dreapta dintr-un coridor central. Ca şi în sectorul comunicaţiilor, totul era imaculat, luminat de reţele de tuburi fluorescente agăţate de tavanul fals. Intră în primul coridor spre dreapta şi găsi uşa; în mijlocul tăbliei de sus era fixată o lamelă neagră de plastic pe care scria cu litere albe: *Madame De Vries.* Aşadar nu domnişoara De Vries, ci doamna. Bătu la uşă.

— Intră, îi răspunse din interior o voce.

Latham deschise uşa. Karin De Vries stătea la biroul de lângă peretele din stânga.

— Nu mă aşteptam la o vizită. Vă rog să mă scuzaţi. N-ar fi trebuit să vă părăsesc într-un asemenea mod.

— S-ar cuveni mai curând ca eu să-mi cer scuze. Am discutat cu Witkowski…

— Mă aşteptam, îl întrerupse ea. Trebuie să vorbim, Latham, dar nu aici.

— De ce? Materialul pe care mi l-ai dat este extraordinar.

— Mulţumesc. Dar n-ai venit numai pentru asta.

— Adică?

— Pe Avenue Gabriel există o cafenea, *Le Sabre d'Orleans.* Te aştept acolo peste trei sferturi de oră.

— Nu înţeleg…

— Ai să înţelegi.

După exact patruzeci şi şapte de minute Drew intră în cafeneaua modestă. Lipsa luminii îl obligă să clipească. Karin îl aştepta într-un separeu. Catifeaua roşie a banchetei era roasă de atâta întrebuinţare şi masa avea zgârieturi.

— Ăsta zic şi eu local, şopti el aşezându-se în faţa ei.

— *L'obstination du Francais*[31], îi explică De Vries şi nu e cazul să vorbim în şoaptă. N-are cine să tragă cu urechea.

— Cum mai rezistă vechitura asta?

— Aşa vrea patronul. I s-au oferit o groază de bani pentru local dar nu vrea să-l vândă. E bogat şi cafeneaua se moşteneşte din tată în fiu. O păstrează ca să dea de lucru rudelor sale… vezi c-o să apară chiar acum ceva de genul ăsta… Ţine-te bine!

Un chelner în vârstă se apropie, cam nesigur pe picioare.

— Dacă aveţi de gând să comandaţi ceva, săriţi peste mâncare, îi anunţă el cu o voce răguşită.

— Un whisky adevărat, îi ceru Latham în franceză.

— Azi n-avem whisky, răspunse chelnerul sughiţând. Avem vinuri şi

[31] Încăpăţânare de francez (fr.).

o nenorocită de poşircă japoneză, un fel de ud de mâţă.

— Atunci vin alb. Chablis, dacă aveţi.

— Alb să fie! Chablis mai încolo.

— La fel, zise Karin De Vries.

Chelnerul plecă abia târşindu-şi picioarele şi Latham intră direct în subiect:

— Soţul tău a lucrat cu fratele meu în Berlinul de est.

— Da.

— Ai vrut să te transferi aici ca să dai de mine?

— Erai fratele lui Harry. Frederik şi cu mine l-am iubit.

— Îl cunoşti bine pe Harry?

— Harry era ofiţerul care-l controla pe soţul meu.

— Witkowski mi-a spus că lucrau împreună.

— De aceeaşi parte, da. Dar nu în calitate de „control" şi „curier". Cred că nimeni n-a bănuit adevărul.

— Ce secret putea fi atât de vital încât trebuia ascuns şi faţă de şefi?

— Chiar era vital.

— De ce?

— Datorită a ceea ce făcea Frederik pentru Harry, de bună voie. Dacă anumite evenimente ar fi lăsat urme ce puteau duce spre americani, ei ar fi avut de înfruntat destule consecinţe neplăcute.

— Ambele părţi lucrau murdar, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Dar ce-i cu asta?

— Cred că la mijloc erau crimele.

— Toţi au ucis.

— De vină era poziţia ocupată de multe din persoanele asasinate. Mulţi din ei ocupau posturi înalte. Nemţii beneficiau de simpatia Moscovei şi raportau direct Kremlinului. Moscova n-ar fi permis aşa ceva. Dar s-a întâmplat în Germania de est şi Moscova s-a grăbit să muşamalizeze totul.

— Vrei să-mi dai de înţeles că fratele meu i-a ordonat lui Frederik să asasineze astfel de oameni? Absurd! Harry e mult prea inteligent ca să facă aşa ceva.

— N-am spus asta.

— Atunci ce-ai spus?

— Acţiunile în cauză au fost executate şi Harry îl controla de la distanţă pe Frederik.

— Înseamnă că soţul tău…

— Da, îl întrerupse Karin. Freddie s-a infiltrat în STASI trecând drept comerciant de diamante din Amsterdam care făcea servicii liderilor comunişti. După un timp a început asasinarea în lanţ a unor oameni-cheie din Germania de est, fideli ai Kremlinului. Şi Harry şi eu l-am întrebat pe Freddie ce se întâmplă. A negat totul. Faptul că se afla

acolo în timp ce aveau loc crimele era o simplă coincidenţă, zicea el.

— În domeniul ăsta nu există coincidenţe.

— Am descoperit asta în momentul în care Frederik a fost arestat cu o săptămână înainte de prăbuşirea zidului. Sub tortură, soţul meu a recunoscut asasinarea acelor persoane. Harry a fost unul din primii care au pătruns în sediul STASI. A dat de copia dosarului şi a sustras-o. Mi-a adus-o mie.

— Înseamnă că soţul tău începuse să lucreze pe cont propriu? Vinul nu mai venea. Karin îşi aprinse o ţigară.

— Ar fi trebuit să-l cunoşti pe Freddie. Avea destule motive să fie un impulsiv. Îi ura pe comunişti şi pe nemţii din est. Bunicii lui fuseseră împuşcaţi în piaţa publică de un pluton de execuţie format din trupe SS, pentru că dăduseră de mâncare evreilor înfometaţi dintr-un ţarc de sârmă ghimpată. Pe lângă ei au mai împuşcat încă şapte nevinovaţi, aşa, ca să fie. Oamenii sunt ipocriţi, Latham şi familia De Vries a fost stigmatizată timp de o generaţie. Frederik a fost crescut de rudele lui din Bruxelles, văzându-şi rar părinţii. Care s-au sinucis. Sunt convinsă că grozăviile acelor timpuri nu s-au şters din memoria lui Freddie decât odată cu moartea sa.

Linişte. Acelaşi chelner aduse în sfârşit vinul, reuşind să verse un pahar chiar pe pantalonii lui Drew. O zbughi de lângă ei şi Latham rupse primul tăcerea.

— Hai să plecăm. Ştiu un restaurant decent, o braserie, chiar după colţ.

— Aş prefera să terminăm aici discuţia începută.

— E un loc infect. Dar în sfârşit... Va să zică ai dat la Haga de numele meu pe lista personalului din Paris şi ţi-ai cerut transferul, ştiind că sunt fratele lui Harry. De ce?

— Cu şase luni în urmă am avut în mână o sinteză privind comunicările radio destinată comandantului suprem al forţelor NATO. Rezulta că un anume Drew Latham urma să fie transferat la Paris în legătură cu „explorarea în amănunţime a problemei germane”. Se menţiona că respectivul dispunea de toate acreditările necesare pe lângă Quai d’Orsay. Asta-i tot. Blestemul meu sunt fraţii Latham, surâse ea.

Apăru din nou chelnerul, de data asta afumat de-a binelea.

— E cineva pe-aici cu numele de La’am? articula el cu grijă.

— Latham? Da, eu sunt.

— S’teţi chemat la te’fon, sughiţă el. Vă costă treij’ de franci în plus la notă.

Şi chelnerul porni, manevrând cu dificultate, ca un marinar pe punte în timp de furtună.

— I-am anunţat pe cei de la „comunicaţii” că vin aici, se scuză Drew.

Se sculă şi se îndreptă iute spre telefonul de ebonită aflat la capătul tejghelei.

— Sunt Latham, zise el ridicând receptorul.

— Durbane, răspunse vocea de pe fir. Te pun în legătură cu directorul Sorenson pe linia cu scrambler. Liber la ambele capete, Paris şi Washington. Dă-i drumul.

— Drew?

— Da, domnule.

— În fine! Am veşti despre Harry. Trăieşte!

— Unde e?

— Din câte am reuşit să punem cap la cap, undeva în Alpii austrieci, în masivul Hausruck.

— Vin imediat la ambasadă!

Latham aşeză receptorul în furcă şi se întoarse la masă. Karin De Vries dispăruse.

Capitolul 5

Coloana înainta cu greu prin zăpadă în timp ce umbrele lungi ale înserării colorau în albastru pantele munţilor. Farurile camioanelor grele erau aprinse. Harry Latham sări din camion şi durerea aceea infernală, localizată în creier, care-l măcinase până acum, începu să scadă când reuşi să ajungă nu departe de podul ce trecea peste defileul în care curgea afluentul râului Salzbach. Avea să izbutească! Odată ajuns de cealaltă parte a podului acela îngust, se afla pe drumul pe care venise; memorase marcajele făcute, reamintindu-şi totul de mii de ori în timpul petrecut în spital.

Valea fusese părăsită. Camionul în care se ascunsese urma să fie controlat. Şansa lui era să intre în rândurile celor ce mărşăluiau spre cine ştie unde. Putea trece drept unul de-ai lor, era imposibil să-i controleze pe toţi.

Ceea ce şi făcu. În timp ce traversau podul, se puseră pe cântat şi Harry răcni şi el, plin de entuziasm, versuri care vorbeau despre cât de mare şi frumoasă va fi Germania curăţată de străini. Peste câteva clipe urma să acţioneze!

Acum! Coloana mărşălui spre dreapta, pătrunzând în bezna măturată de vântul ce schimba în permanenţă forma troienelor de zăpadă. Harry se rupse din coloană şi se grăbi să dispară în stânga, profitând de violenţa ninsorii. Un paznic îl observă şi ridică rapid pistolul, dar comandantul plutonului de pază îl înşfăca de cot.

— *Nein!* zise el. Lasă-l în pace.

Harry se căznea acum să înainteze prin zăpada ce-i venea până la genunchi, sperând să dea peste vreunul din numeroasele semne pe care le lăsase pe drumul acesta la venire. Uite-l! Cele două rămurele de brad frânte. Bradul era în stânga lui, asta însemna că următorul semn avea să fie în dreapta. După încă o sută de metri întâlni marcajul! O ramură ruptă dintr-un brad, înclinată în jos şi cu cetina acum uscată. Până la drumul alpin care lega ultimele două sate nu mai erau nici zece kilometri. Avea să reuşească. Trebuia să reuşească!

Într-un târziu, când începuse să nu-şi mai simtă picioarele, izbuti să iasă la dram. Căzu şi începu să-şi maseze pulpele, fără să bage de seamă că palmele i se tăiau în cutele îngheţate ale pantalonilor. Din stânga apăru un camion. Reuşi să se adune de pe jos, făcu câţiva paşi şovăielnici şi intră în lumina farurilor. Camionul opri.

— Ajutor! Maşina mea a rămas blocată!...

Şoferul, un ins posac, îi răspunse într-o engleză cu puternic accent german:

— Hai, lasă chestiile astea, omule. Te aşteptam, de trei zile mă tot

învârtesc pe aici.

— Ai ştiut că o să apar?

— Păi da. Avem un spion în vale, printre ăia. O femeie, infirmieră la spitalul lor, făcându-şi meseria atunci când nu i se ordonă să se culce cu tot felul de *Bruder* arieni ca să mai prăsească alt *Sonnenkind.* Te-a văzut cum împăturai hârtiuţe şi le coseai în haine. Toţi *Sonnenkinder* primesc permisii ca să-şi viziteze părinţii sau rudele şi să le explice motivele absenţei lor. Motive inventate, bineînţeles. Aşa a ajuns şi ea la „părinţi" şi ne-a informat că americanul urmează s-o şteargă. Mai multe nu ştia.

— Să-i zicem evacuare.

— Zi-i cum vrei. Curând ajungem la Burghausen. De acolo o să poţi comunica oriunde. Facem parte din gruparea *„antinayos".*

— Poftim?

— Antineonazişti. Asta suntem noi!

— De ce vă trebuie joaca asta cu un nume obscur?

— Dar ei de ce se ascund sub numele secret de *Bruderschaft?*

— Am trecut prin multe, zise Harry Latham aşezându-se mai bine pe scaun. Gândeşti prea complicat pentru mine.

— De ce-ai plecat? o întrebă Drew pe Karin după ce făcu rost de numărul ei de telefon.

— Nu mai era nimic de spus, replică ea.

— Ba tocmai că erau al naibii de multe lucruri de lămurit!

— Ce-ar fi să mă laşi în pace?

— Nu pot, pentru că Harry trăieşte!

Urmă o pauză. El o auzi cum respiră tot mai repede.

— Să nu vorbim la telefon, Drew! Te aştept în apartamentul meu de pe rue Madeleine. Numărul 25, apartamentul 5.

Clic! Telefonul fusese închis.

Drew îi comunică lui Durbane adresa şi alergă spre maşina celor de la *Deuxieme Bureau,* care nu-l slăbeau din ochi.

— Rue Madeleine numărul 25, le spuse el.

Apartamentul era vast şi somptuos, încărcat de mobilier aurit cu intarsii de fildeş. Pereţii se sufocau sub tablouri, în totală contradicţie cu mobila. Ramele erau din oţel inoxidabil şi adăposteau o exprimare modernă a realităţii, idee care pe Drew îl lăsa rece. Un măr e un măr şi prin urmare trebuie să arate ca un măr, zicea el, păstrând totuşi sentimentul nelămurit că gustul artistic nu era partea lui cea mai tare.

Covoare. Moi şi groase. Parchetul era din esenţe de lemn diferite şi lucea ca oglinda. Candelabrele uriaşe erau aprinse şi, pentru o clipă, americanul avu senzaţia că se află în mijlocul unui decor de teatru sau de film de mare montare.

— Drew, înţeleg că te miri, dar Frederik n-a fost sărac. Dimpotrivă. Scotch?

Latham aprobă. Încă nu-şi revenise. „Mi-a spart pragul psihologic”, îşi aduse el aminte de vorba unui prieten. Apoi zise tare:

— Eşti o enigmă, Karin!

— Din punctul tău de vedere, poate! Dar am şi eu părerile mele despre mine. Şi zic că dimpotrivă, tu eşti enigma. Tu eşti agent secret, Drew, tu ai misterul de partea ta!

Latham sesiza ceva la ea: vorbea prea mult şi discuţia, care pentru el trebuia să fie scurtă, aluneca în alte zone, aparent lipsite de importanţă. Cumva încerca să-i sugereze o informaţie pe care nu i-o putea spune direct?

— Numele de acoperire al fratelui tău este Lassiter, Alexander Lassiter, lansă Karin fără nici o introducere.

— Cum naiba? şuieră Latham, înfundându-se în fotoliu şi scăpând paharul cu scotch. De unde ai informaţia?

— Şi-a făcut mulţi duşmani, Drew. Unul din ei e membru al „Frăţiei”, aşa o numesc ei.

Îi ridică paharul şi i-l umplu la loc. Latham înghiţi cu lăcomie băutura, gata să se înece.

— De Vries, lucrurile se complică. Sper să ai nişte răspunsuri; pentru tot ce o să te întreb. Răspunsuri foarte convingătoare.

— Parţial da.

— Dă-i drumul…

— Freddie avea un apartament în Amsterdam. Ce vezi tu aici nu-ţi poate oferi decât o palidă imagine de cum arăta. Era demn de un rege. Când ajungeam acolo, deveneam o altă femeie. Nu o funcţionară oarecare, ci o doamnă plină de bijuterii şi toalete făcute la; Versace numai pentru ea… Primeam vizite, dar nu pe oricine. Aproape întotdeauna era vorba de relaţiile lui Freddie de dinainte de căderea zidului Berlinului. Foste oficialităţi. La un moment dat, au apărut doi. Unul fusese al patrulea în ierarhia STASI, celălalt spărgător de coduri, unul din cei mai buni. Voiau să vândă diamante şi l-au căutat pe Freddie. I-am îmbătat şi au început să spună tot ce ştiau. Fiecare mi-a spus despre un agent american cu numele de Lassiter despre care „Frăţia” ştia totul şi se pregătea să pună mâna pe el. Citez: „Numele adevărat este Harry Latham, agent CIA, durata misiunii doi ani, codul Sting, nivel de clasificare AA-Zero.”

Drew se făcu alb la faţă.

— Iisuse! Astea sunt informaţii obţinute chiar de la vârf! Când e vorba de AA-Zero, totul moare în biroul şefului cel mare!

— Asta m-a făcut să cer detaşarea la Paris. Am făcut rău?

„Informaţia asta e o bombă cu explozie întârziată. Nu poţi să te plimbi cu ea în geantă, pe stradă şi să fii liniştit.” Mintea lui Drew lucra

febril.

— Uite cum facem. În hârtii o să rămâi tot la documentare, dar te vei muta în fapt la Operaţiuni Consulare.

— De ce? făcu ea ochii mari.

— Pentru că dacă te pune naiba să ne torni sau dacă te conving *ăia* să lucrezi pentru ei, n-ai unde să scapi! Pământul întreg nu te poate ascunde de noi. Accepţi?

— Parcă am de ales? răspunse ea cu un surâs, îşi turnă şi ea scotch.

— De fapt, Drew, o fac pentru că-i urăsc. Nu ştii cum eram noi doi, Freddie şi cu mine, înainte. Ne-au distrus fericirea. Cuvintele astea sună ca într-un film tâmpit, ştiu, dar îţi jur că asta au făcut!

Supersonicul F 16 ateriza pe aeroportul din Altheim pe o pistă secundară. Harry Latham fu urcat în grabă lângă pilot şi avionul decola imediat spre Anglia, unde ajunse cu bine. De la aeroport, Harry a fost preluat de maşina ambasadei şi dus la Londra, în Grosvenor Square, unde se afla sediul ambasadei americane. Aici îl aştepta un comitet de primire impresionant: reprezentanţii CIA, MI-6 şi *Service d'Etranger*[32].

Spre surprinderea lor, Latham începu să-şi rupă, tacticos, căptuşeala hainei. Apoi îşi scoase pantalonii, întorcându-i pe dos.

Cei trei îl priveau împietriţi.

— Ştii, Harry, noi ne gândeam... Încercă englezul să-l ia cu binişorul, dar Latham îşi duse degetul la buze şi-i făcu cu ochiul.

Apoi scoase din căptuşeala ruptă şi din tivurile pantalonilor puzderie de hârtiuţe acoperite cu cifre.

— Aveţi aici totul, vorbi el în sfârşit, aşezându-se pe scaun numai în chiloţi şi pantofi, picior peste picior. Nume, funcţii, departamente, organizaţii, tot ce înseamnă „Frăţia". Nu-i de glumă cu ăştia, v-o spun. Sunt deja o armată. Şi ce e mai important, au oameni infiltraţi în aproape toate guvernele lumii. Pânza e bine ţesută şi prada nu e o amărâtă de muscă. Bun, asta-i tot... deocamdată. Detalii după ce dorm. Duceţi-mă la un hotel, repede! Vreau să dorm două zile şi cine mă trezeşte e un om mort.

— Harry, interveni americanul, poate ar fi mai bine ca înainte de a ieşi de aici ca să mergi la hotel, să-ţi pui pantalonii.

Harry Latham se întinsese în sfârşit pe pat după terminarea conversaţiei telefonice purtate cu Drew. Urmau să se întâlnească la Paris în timpul sfârşitului de săptămână sau imediat ce Harry reuşea să termine interogatoriile la care este supus orice agent la întoarcerea

---

[32] *Service d'Etranger* (fr.) – Serviciul pentru probleme externe.

din misiune. Fratele mai vârstnic nu şi-a bătut capul să-l pună în temă cu agenda sa de lucru. Singurele informaţii utile pe care i le oferise Drew se refereau la cele întâmplate la Paris.

— Putem să ne apucăm de treabă. Avem numărul de circulaţie al unei maşini conduse de nişte lepădături… Mă cauţi de-acum încolo la biroul meu din hotelul Meurice, pe rue de Tivoli.

Harry abia închisese ochii când se auzi un ciocănit discret în uşă.

— Cine e?

— Catbird, de la centrala din Langley. Trebuie să vorbim, Sting. Harry deschise uşa. Pe coridor se găsea un ins mărunţel, cu o figură palidă şi greu de ţinut minte, cu un costum închis la culoare şi; ochelari cu rame metalice.

— De ce n-ai fost prezent la ambasadă? Să nu mă pui s-o iau de la cap. Mor de somn.

— Îmi cer sincer scuze. Dar există şi un nivel superior ambasadei, ştii asta.

— D.C.I.[33], Secretarul de stat şi Preşedintele.

— Numai un minut sau două, rosti omul evitând întrebarea lui Harry şi scoţând din vestă un ceasornic de buzunar. E o moştenire de familie şi pentru că mă cam lasă vederea mă ajut de el. Doar două minute, domnule Latham, apoi dispar.

— Ar fi mai bine să-mi arăţi o legitimaţie.

— Imediat.

Nou-venitul ridică ceasornicul la nivelul ochilor lui Harry şi îi vorbi cât se poate de limpede, apăsând remontoarul:

— Salut, Alexander Lassiter. Sunt prietenul tău, *Doktor* Gerhardt Kroger.

Din ochii lui Harry pieri orice urmă de concentrare şi pupilele i se dilatară. Peste câteva secunde privea în gol..

— Bună, Gerhardt, răspunse el, cum o mai duce măcelarul meu favorit?

— Nu mă plâng, Alex. Ţi-ai făcut plimbarea zilnică pe pajişte?

— Asta-i bună, Doc, afară-i noapte. Ce plimbare? Vrei să mă; sfâşie dobermanii?

— Alex, am operat toată ziua şi cred că sunt la fel de obosit ca şi tine… Dar spune-mi ceva, Alex, ce s-a întâmplat când te-ai întâlnit în gând cu oamenii aceia la ambasada americană?

— Nimic deosebit. Le-am dat tot ce luasem cu mine şi analizarea datelor va dura câteva zile.

— Sună bine. Altceva?

— M-a sunat de la Paris Drew. Cei de-acolo sunt pe urmele unei maşini suspecte.

---

[33] Prescurtare pentru directorul C.I.A.

— Drew lucrează pentru Operaţiuni Consulare, nu-i aşa?

— Corect… Dar de ce atâtea întrebări?

În secunda următoare străinul cu chipul palid ridică din nou în aer ceasornicul şi apăsă remontorul de două ori, în timp ce ochii lui Harry Latham începeau să se limpezească..

— Ai nevoie de somn, Harry, zise Catbird. Să încerc mai bine mâine, ce zici?

— Poftim?

— Te caut mâine.

— De ce?

— Cum de ce? Ai uitat? D.C.I., Secretarul de stat… Preşedintele, Harry. Iată cine mi-a dat mână liberă, asta doreai să afli, nu?

— Sigur că da, OK. Asta-i tot ce-mi doream.

— Somn uşor, Sting. Îl meriţi, zău aşa.

— Cine e Catbird? întrebă Harry.

Era dimineaţă. Cei trei ofiţeri superiori de contrainformaţii stăteau în jurul mesei de conferinţe ca şi cu o zi înainte.

— După apelul tău de acum două ceasuri, toate s-au întors cu fundul în sus, zise şeful rezidenţei americane la Londra. L-am trezit din somn chiar şi pe D.C.I. în persoană; în viaţa lui n-a auzit de Catbird ăsta. Şi el a zis că trebuie să fie vreun nume de cod cam aiurea, cum ai gândit şi tu, Latham.

— Bine, dar tipul, a fost la mine! L-am văzut, am vorbit cu el!

— Şi se poate şti despre ce aţi vorbit, *Monsieur?* întrebă foarte politicos francezul.

— Nu-s prea sigur… La început mi-a pus câteva întrebări banale, iar după aceea… nu-mi aduc aminte.

— Scuză-mă, agent operativ Latham, interveni ofiţerul britanic de la MI-6, dar mi se pare că timp de trei ani ai dus o viaţă îngrozitoare. Ţi-ai asumat riscuri enorme. Crede-mă, am avut în subordine destui agenţi infiltraţi care pe parcurs au luat-o razna.

— Eu nu cedez psihic, domnule general. Şi nici nu fabulez.

— Să reluăm, *Monsieur* Latham, vorbi francezul. Ce s-a întâmplat când ai coborât prima oară în valea aceea?

— Vă referiţi la accident? Hm… Îmi vin în minte nişte imagini. Dar primul lucru pe care mi-l amintesc sunt ţipetele. Fusesem prins sub camionul răsturnat… Ceva de metal îmi strivea capul…

Latham descrise succesiunea întâmplărilor potrivit scenariului imprimat în memoria sa de doctorul Kroger. Când termină, ridică fruntea şi-şi concentra privirile asupra lor.

— Restul s-a petrecut aşa cum v-am relatat anterior, domnilor. Ceilalţi nu scoaseră o vorbă. Ceva nu era în regulă. Părea să nu fie în regulă. Rezidentul C.I.A. rupse tăcerea.

— Uite ce e, Harry, i se adresă el prevenitor, zilele astea o să examinăm materialul adus de tine. Iar după asta, cred că meriţi să te odihneşti un timp, ce zici?

— Aş vrea să plec la Paris, să-mi văd fratele…

— Sigur că da. Chiar dacă lucrează pentru Operaţiuni Consulare şi nu mă dau deloc în vânt după ei.

— Înţeleg că se descurcă bine.

— Afurisitul se descurca al naibii de bine când juca hochei în echipa ălora din Manitoba. Pe-atunci eram în Canada şi v-o zic cinstit: izbutea să pună jos nişte zdrahoni mai dihai decât el. Ajungea mare dacă se transfera la New York.

— Bine că n-a făcut-o, zise Harry. L-am convins că nu merită să te baţi pe gheaţă. Terenul e prea alunecos.

Drew Latham se trezi brusc, amintindu-şi că se afla în apartamentul reţinut pentru el la hotelul Meurice. Clipind des ca să-şi revină din somn, căută din ochi noptiera pe care se afla telefonul şi comandă o porţie zdravănă de cotlet de porc, specialitatea casei, cu ouă ochiuri şi o supă cu smântână; fata de la recepţie îi promise că masa avea să-i fie adusă în cel mult o jumătate de oră. Se întinse fără să se dea jos din pat, stânjenit de duritatea pistolului automat ascuns sub pernă, apoi se hotărî să mai tragă un pui de somn, până soseşte masa.

Dinspre uşă se auzi un scârţâit metalic abia perceptibil. Un zgomot nelalocul lui. De pe stradă, de la şase etaje sub el, bubui în rafale un ciocan pneumatic. Drew luă arma şi lunecă jos, în stânga patului, rostogolindu-se până se lipi de colţul peretelui opus. Uşa se deschise violent şi o rafală ciurui patul. Fulgii pernelor se răspândiră prin cameră ca o ninsoare stranie. Latham ridică pistolul şi trase cinci focuri în silueta întunecată ce se profila în cadrul uşii. Se făcu linişte. Drew se ridică. Afară, zgomotul ciocanului pneumatic încetase. Se aplecă spre cel ce încercase să-l ucidă. Era tânăr, blond şi frumos. Şi mort. Îi rupse tricoul negru, căutându-i rănile şi văzu pe pieptul alb un tatuaj.

Trei fulgere mici, simbolul Blitzkrieg-ului. Şi al „Frăţiei”.

Capitolul 6

Moreau era furios. Se afla în apartamentul soţilor Villier, vorbea de un ceas, dar cei doi îl priveau mai curând amuzaţi.

— Viaţa nu-i o scenă, Jean-Pierre. Asta pot s-o creadă oamenii care stau la birou, scriu romane şi piese de teatru nu zic că neapărat proaste dar în nici un caz nu profesioniştii. Te-ai băgat în gura lupului şi puteai să fii ucis. De murit, se moare în viaţă paradox verbal, adică o prostie adevărată nu pe scenă. Ai scăpat, bine, ai avut noroc, ne-ai ajutat mult cu numărul maşinii şi cu informaţia că Jodelle ar fi fost plecat pe Valea Loarei. Dar acum s-a isprăvit. Cel puţin modul în care te joci de-a detectivul…

— Mă bucur că ţi-am fost de folos, îl întrerupse Jean-Pierre. Cât despre acel „paradox verbal”, eu zic că putem discuta mult.

— Discuţii? strigă Moreau. N-am chef şi nici timp de discuţii. Habar n-aveţi ce viespar s-a stârnit. Asupra lui Drew Latham a avut loc o altă tentativă de omor. Despre asta putem discuta!

Jean-Pierre şi Giselle îşi pierdură brusc buna dispoziţie.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Giselle.

Moreau se simţi mulţumit. „Începe să intre în joc. Au muşcat momeala”. Dar continuă la fel de furios:

— S-a întâmplat aşa: dis-de-dimineaţă, cineva spărgea asfaltul în faţa hotelului în care dormea Drew. Perforatorul făcea un zgomot infernal şi l-a trezit din somn. A avut noroc că într-un moment de pauză a auzit ceva la uşă. A pus mâna pe pistol şi s-a ascuns, aşa că rafala care a distrus patul nu l-a atins. A tras şi el iar individul, unul îmbrăcat într-un tricou negru, a murit pe loc. Ei, vă place scena asta de viaţă?

Jean-Pierre nu răspunse. Îşi încrucişase mâinile şi privea în gol. Giselle, albă ca varul, îl privea ţintă pe Moreau.

— Şi? Spune mai departe…

— Individul n-avea documente asupra lui. Cum a aflat unde stătea Latham, cum a ajuns până acolo, nu ştim. Un singur lucru am văzut: trei fulgere tatuate pe piept. Asta spune ceva şi ne confirmă bănuielile. Sunt simboluri cu utilizare foarte strictă, un lucru permis doar unei elite din cadrul centralei neonaziste. După estimările noastre, o vorba cam de două sute de inşi din Europa, America de Sud şi S.U.A. Îşi spun „Blitzkrieger”, asasini antrenaţi pentru a ucide în diverse moduri, selecţionaţi pe baza devotamentului dovedit, a performanţelor fizice şi a unui factor decisiv dorinţa lor arzătoare, poate chiar necesitatea de a omorî.

— Americanii şi englezii ştiu de povestea asta? întrebă Giselle.

— Numai la nivel foarte înalt…

— Drew e băgat şi el până în gât. Lui de ce nu i-aţi spus?

— Avem motivele noastre. Există scurgeri de informaţii.

— Atunci de ce ne spui nouă aşa ceva?

— Sunteţi francezi şi aveţi notorietate. Dacă aţi vorbi, am şti imediat...

— Moreau, simt că nu numai pentru faptul că sunt franţuzoaică îmi spui tu chestiile astea. Şi eu şi Jean-Pierre ştim prea multe pentru că tu ai vrut să ştim pentru ca asta să nu însemne ceva...

„A muşcat, e deşteaptă, am avut dreptate!”

— ... şi pentru că acum ştim atât de multe, poţi să-mi spui şi mie ce urmează? L-ai făcut vulnerabil pe Jean-Pierre, asta ai urmărit, nu-i aşa?

Moreau respiră adânc:

— Cereţi scoaterea de pe afiş a piesei *Coriolan,* având ca argument faptul că Jean-Pierre a aflat atât de multe despre acest Jodelle încât nu se mai simte în stare să joace. Doar în aceste condiţii vă vom putea proteja douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Şi cu ai mei cum rămâne? întrebă calm Villier.

— Am stat de vorbă cu amândoi, Monsieur Villier. I-am pus la curent cu aproape totul şi sunt de acord. Altceva nu mai pot face.

— Prin urmare trebuie să trag cortina şi să aştept să apară posibilii asasini. Adică să fiu pe post de momeală.

— V-o repet: niciodată, absolut niciodată n-o să vă lipsească protecţia. Ea va fi prioritară pentru noi. Vrem doar un lucru: să prindem viu un singur *Blitzkrieger,* atât. Acesta va fi capătul firului.

— Până acum n-aţi reuşit?

— Ba da. Acum câteva luni am arestat doi, dar s-au otrăvit în celulă. Pentru ei, moartea altora e infinit mai importantă decât viaţa lor. Asta ar putea fi o definiţie a fanatismului, nu credeţi?

La Washington, Wesley Sorenson, directorul executiv al departamentului Operaţiuni Consulare, studia cu atenţie faxurile primite recent de la Londra.

— Nu pot să cred aşa ceva, zise el. Imposibil!

— Aşa m-am gândit şi eu, îi dădu dreptate şeful de personal, aşezat în stânga lui. Dar nici nu putem să ne facem că plouă. Numele astea sunt furnizate de Sting, singurul agent operativ pe care am reuşit să-l infiltrăm în inima „Frăţiei”.

— Bine, dar o mulţime din cei de pe listă sunt personalităţi una şi una, oameni cărora nu le putem reproşa nimic. Şi când mă gândesc că ăştia nu-s toţi, că am dat de-o parte doi senatori, şase membri ai Congresului, directorii executivi de la patru mari corporaţii, ca să nu mai zic de o duzină de actori, scriitori, oameni de televiziune... Mă iau fiorii!

— Domnule director, asta seamănă cu perioada lui Hoover[34] şi MacCarthy[35]! Vânătoarea de vrăjitoare... Am citit cum erau vânaţi comuniştii prin ‘50...

— Tu ai citit, eu am trăit, Hali! Ştii cum a fost în realitate? Au fost puşi sub acuzare o mie nouă sute şaptezeci de persoane zic „persoane”, dar erau vârfuri din lumea cinematografului, literaturii, politicii toată lumea tremura, America a trecut printr-o perioadă de-a dreptul nebună. Dar toată tevatura s-a lăsat cu patru, repet, patru condamnări mari şi late; adică, în procente, zero virgulă zero-zero doi. Cum? Mister! Dar efectul real a fost incomensurabil.

— Şi-acum ce facem?

— Păi, să analizăm. Harry Latham e singurul agent excepţional, imposibil de manipulat. Asta-i una la mână. Pe de altă parte, lista te izbeşte în moalele capului... Ah!

Sorenson îşi apropie lista de ochi, de parcă voia să intre acolo.

— Hali, ce chestie! Vârsta! Toţi se învârt în jur de cincizeci de ani. Numai doi sau trei depăşesc şaizeci...

— Nu înţeleg, ridică din umeri şeful personalului. Care-i şmecheria?

— Cu ani în urmă, când m-au angajat la C.I.A., circulau prin Bremerhaven nişte zvonuri despre perimetrul unei foste baze de submarine ascunse într-un fiord din Hellgoland. Era vorba de o strategie gândită la disperare de ultimii fanatici ai celui de-al treilea Reich. Operaţiunea „Sonnenkinder” consta în selecţionarea unor copii şi trimiterea lor în secret pe teritoriul Europei şi al celor două Americi, în grija unor familii care aveau să-i educe în aşa fel încât să ocupe, în timp, importante poziţii financiare şi politice. Obiectivul lor final era apariţia celui de-al patrulea Reich! Nici mai mult nici mai puţin! Ei?

— Ca plan e fantastic, domnule!

— În orice caz, dacă s-a inventat vreodată o asemenea operaţiune secretă, probabil că s-a renunţat la ea. Pentru că n-am reuşit să aflăm nimic.

Hali nu suporta să-l vadă pe Sorenson amărât.

— Mai lăsaţi-o dracului de listă... E o tâmpenie!

— Dacă mi-o aducea altcineva, aşa şi făceam. Dar e vorba de Harry... Programează pentru mâine o întâlnire cu Secretarul de stat şi cu D.C.I., fie la Externe, fie la centrala de la Langley. O să merg oriunde vor ei.

---

[34] John Edgar Hoover (1895-1972) director al Biroului Federal de Investigaţii al Statelor Unite (F.B.I.) din 1924 până la moarte.

[35] Joseph MacCarthy (1908-1957) om politic american, senator din partea Partidului Republican; a declanşat în anii ’50 o violentă campanie anticomunistă cunoscută sub numele de maccarthism, căreia, pe lângă numeroasele figuri proeminente ale vieţii publice dovedite ca aflându-se în slujba Moscovei, i-au căzut victime şi multe persoane nevinovate

Drew Latham stătea în spatele biroului său de la al doilea etaj al ambasadei americane, înghiţind ultimele picături de cafea din cea de-a treia ceaşcă băută până atunci. Se auzi o singură bătaie în uşă şi intră Karin De Vries, vizibil neliniştită.

— Drew, tu ai fost, nu-i aşa?

— Ce să fiu? făcu el pe miratul.

— Turistul atacat de la Meurice. Scrie în toate ziarele.

— Dar nu dau nume. Ce te face să crezi că tocmai eu…

— Lasă prostiile! Când i-am întrebat pe poliţişti cum se numea turistul, au început s-o scalde. Dacă era cineva obişnuit, ar fi fost mândri să-mi înşiruie o biografie completă.

— Şi ce mai scrie în ziare? continua el, privind-o atent.

— Că individul, în încercarea de a jefui, a tras trei focuri de armă şi paza hotelului l-a împuşcat.

— Să zicem că lucrurile s-au petrecut, în mare, cam aşa. Asta nu mă împiedică să-mi fie foame! Unde vrei să luăm masa?

— La braseria aceea de pe Avenue Gabriel, de care vorbeai ieri. Dar nu acum, mai am ceva de făcut. Cam peste o oră, bine? Fac eu rezervările.

— Cred că pot să aştept, încuviinţă Latham. Şi dacă te porţi frumos, îţi fac o surpriză: mâine, cel târziu poimâine, soseşte Harry. În momentul de faţă e la Londra.

— Am dat de naiba! Doi fraţi pe capul meu… zâmbi Karin, dar în ochi i se aprinse o lumină pe care Latham nu i-o cunoştea.

— Lasă că te descurci tu, o linişti el, amuzat. Va să zică peste o oră mâncăm, da?

Karin, zâmbind, îi făcu semnul victoriei şi ieşi. Sună telefonul. Era ambasadorul Courtland.

— Da, domnule, ce s-a întâmplat?

— Chiar acum a plecat Kreitz. Îmi pare rău că n-ai fost de faţă. Fratele tău nu numai că a dat de cuibul de viespi, dar l-a şi stârnit.

— Ce vreţi să spuneţi?

— E vorba de ceva atât de secret încât şi eu a trebuit să obţin aprobări ca să-l aflu.

— Dumneavoastră?

— Fratele tău a scos la iveală, în urma operaţiunii pe care a desfăşurat-o în Germania şi în Austria, numele celor care-i susţin pe neonazişti. Şi fac parte, ţine-te bine, din guvernul de la Bonn, susţinuţi de omologii lor din America, Franţa, Anglia. Iar numele sunt de-a dreptul incendiare!

— Dacă materialul e adus de Harry, fiţi sigur că e autentic. Harry nu putea fi intoxicat.

— Uşor de zis! Numai că Heirich Kreitz respinge din start patru

nume aflate pe lista cu personalităţi de la Bonn, trei bărbaţi şi o femeie, oftă Courtland.

— Pe ce criterii?

— Sunt evrei! Şi-au pierdut cu toţii rude în lagărele de concentrare, la Auschwitz şi Bergen-Belsen. Cunoşti vreun argument mai puternic împotrivă?

— Şi de unde ştie el că chestiile astea?

— Sunt cu toţii sexagenari, dar i-a avut elevi în tinereţe, când preda la o şcoală secundară. Pe fiecare în parte i-a protejat de funcţionarii ministerului nazist al arianismului, riscându-şi viaţa.

— Hm! E posibil să fi fost tras pe sfoară. Pare un om uşor de înşelat.

— Aici te contrazic, Drew. Chiar dacă pare cu capul în nori, are o experienţă bogată şi asta îl ajută să fie deosebit de perspicace. Dar nu asta ar fi marea problemă…

— Ce mai e?

— Mi s-a spus că şi pe lista Washingtonului figurează nişte nume… ieşite din comun. De necrezut, sunt chiar vorbele lui Sorenson.

— Aşa a fost şi cu Lindbergh[36], o mare glorie a Americii care era de partea lui Goring.

— Situaţiile sunt diferite…

— Aşa e. N-am încercat decât să prezint un punct de vedere.

— Înţeleg. Iar dacă Harry are dreptate, aruncăm în aer America.

— Domnule ambasador, el n-a făcut altceva decât să ne pună pe tavă nişte nume. V-aş sugera, deocamdată, să-i consideraţi pe toţi oameni demni de încredere, până în clipa când alţii vor putea dovedi contrariul.

— Înţeleg. De unde vrei să începi?

— Există o pistă, dar vreau să văd lista lui Harry în timp ce Moreau şi cu mine tatonăm pista respectivă.

— Tipii de la *Deuxieme* încă n-au fost autorizaţi să se ocupe de colaboraţioniştii francezi.

— Poftim?

— Aşa cum ai auzit. Te întreb din nou, de unde vrei să începi?

— Plecând de la numele individului care a închiriat maşina identificată la nord de Pont Neuf de către Villier.

— Moreau ţi-a dat numele?

— Da. Maşina de pe rue Montaigne de care s-a izbit Bressard s-a dovedit a fi furată. Închiriată la Marsilia, dar pe o filieră foarte întortocheată. Dar individul cu maşina reperată de actor e mult mai la îndemână. La patru după-amiaza merge la birou. Am să vorbesc cu

---

[36] Charles Lindbergh (1902-1974) – primul aviator care a traversat fără escală Oceanul Atlantic, zburând în 1927 între aeroporturile Roosevelt Field şi Le Bourget la bordul avionului său *Spirit of Saint Louis.*

Moreau să…

— Nu. Cu Moreau nu.

— De ce?

— Figurează pe lista pe care ne-a dat-o Harry.

Capitolul 7

Stupefiat, Drew ieşi din birou, coborî scara circulară ce ducea spre marele hol de la parterul ambasadei şi ieşi pe uşa din bronz care dădea în Avenue Gabriel. O luă la dreapta şi se îndreptă spre braseria unde urma să ia prânzul cu Karin. Şi nu era numai stupefiat, ci de-a dreptul furios! Courtland refuzase să discute cu el, respingând toate protestele lui. „Asta-i tot. Fă-i jocul lui Moreau. Mă suni mâine.” Şi închisese telefonul, lăsându-l fără grai.

Moreau neonazist? Drew nu era un naiv şi înţelegea perfect realitatea existenţei „cârtiţelor” şi a agenţilor dubli, dar i se părea nefiresc să aşezi în categoria asta pe un om cu un dosar atât de curat cum avea Moreau. Ca să ajungi să conduci un departament atât de specializat cum era *Deuxieme Bureau,* trebuia să treci printr-o mulţime de verificări şi Moreau făcuse faţă cu succes. Latham îşi spunea că un specialist ca Wesley Sorensen nu putea să se înşele când îl considera pe Moreau strălucit.

— *Monsieur!* strigă la el cineva dintr-o maşină care mergea încet, echipa de protecţie de la *Deuxieme Bureau,* care se ţinea după el. Urcaţi, *Monsieur!*

— Merg pe jos, le strigă Drew, evitând pietonii în timp ce se apropia de bordură. Ca ieri, adăugă el în franceza lui greoaie.

— Nu mi-a plăcut ieri, aşa că urcaţi! îl somă şoferul, încruntat.

Maşina frână încet şi Latham se urcă în dreapta şoferului.

— Iar exagerezi, Rene… sau Marc? Vă cam încurc.

— Eu sunt Francois, *Monsieur şi* nu mă deranjează că ne încurcaţi. Îmi fac meseria.

Gloanţele şuierară asurzindu-i urechile. Rafala atinse blindajul exterior al geamurilor laterale şi parbrizul în timp ce o maşină neagră acceleră, depăşindu-i în scrâşnet de cauciucuri.

— Dumnezeule! strigă Latham scoţând capul de sub bordul maşinii. I-ai văzut apropiindu-se, nu-i aşa?

— Am luat în calcul şi posibilitatea asta, *Monsieur,* răspunse şoferul.

Omul respira greu. Oprise motorul. Parbrizul spart îi bloca vizibilitatea.

— Am apucat să văd o maşină care se depărta de bordură exact în momentul când ieşeaţi din ambasadă. Nu se renunţă uşor la un loc de parcare pe Avenue Gabriel şi am băgat de seamă nervozitatea pasagerilor când le-am tăiat calea şi v-am strigat.

Curioşii începuseră să se adune în jurul maşinii lor.

— Acum ce facem? Fugim? încercă să glumească Drew.

— Poliţia trebuie să apară, deja i-o fi anunţat cineva…

— Nu pot să vorbesc cu ei!

— Înţeleg. Unde mergeaţi?

— La braseria de la parterul următorului bloc. Peste dram.

— O ştiu. Daţi-i bătaie. Rămâneţi acolo până venim noi să vă căutăm. Poate la telefon.

— Pe ce nume?

— Sunteţi american. Jones sună bine. Preveniţi-l pe şeful de sală că aşteptaţi un telefon.

Drew deschise portiera, o închise rapid şi în câteva secunde reuşi să se piardă în mulţime, îndreptându-se către braseria în care urma s-o întâlnească pe Karin.

Braseria era pe jumătate goală.

— O masă rezervată pe numele De Vries, se adresă el în englezeşte bărbatului în frac.

— Da, sigur că da, domnule…

— Mă numesc Jones. Şi s-ar putea să primesc un telefon.

— Da, domnule. Vă aduc telefonul la masă.

— De fapt ia spune, zise Latham, ai putea să-mi aduci telefonul chiar acum?

— Desigur. Local sau internaţional, *Monsieur?*

— Internaţional, răspunse Drew îngândurat, dându-i cartela.

— Nu e nevoie. Costul conversaţiei va fi inclus în nota de plată. Vreţi să comandaţi ceva de băut? O sticlă cu vin?

— Un whisky. Scoţian dacă se poate.

Şeful de sală se făcu nevăzut, întorcându-se peste câteva clipe cu whisky adevărat. Drew se sprijini ceva mai relaxat de spătarul banchetei, dar mâinile îi tremurau uşor. Dumnezeule, iar trecuse pe lângă moarte! Într-o zi şi jumătate supravieţuise de trei ori. Voiau cu orice preţ să-l lichideze.

Devenise ţinta numărul unu pentru că le descoperise intenţiile. Se hotărî să ignore instrucţiunile primite recent şi să folosească la maximum protecţia pe care i-o putea oferi *Deuxieme Bureau.*

Şi totuşi, cum rămânea cu Moreau? Era oare posibil? Solicitându-i tocmai lui Moreau asigurarea unei protecţii sporite, nu cumva îşi semna cu mâna lui condamnarea la moarte? În ciuda instinctelor sale şi indiferent de convingerile pe care le avea în legătură cu fratele său mai vârstnic, să fi fost lista lui Harry chiar perfectă? Asta ar fi fost într-adevăr o nebunie! Sau te pomeneşti că nu?

Şeful de sală apăru lângă masa lui, aducându-i un telefon portabil. La Washington era abia şapte dimineaţa, dar Drew Latham simţea imperios nevoia unei lămuriri care trebuia să vină neapărat din partea directorului executiv al Operaţiunilor Consulare, înainte ca acesta să apuce să-şi înceapă ziua de lucru.

— Apăsaţi pe butonul pe care scrie *Parlez*[37] şi apoi formaţi numărul, *Monsieur,* îi spuse şeful de sală. Dacă va trebui să mai daţi nişte telefoane suplimentare, apăsaţi pe *Finis* şi din nou pe *Parlez,* ca să puteţi forma alt număr.

Îi lăsă telefonul şi se îndepărtă. Latham apăsă pe *Parlez* şi formă numărul lui Sorenson.

— Da?

— Sunt Drew, te sun de la Paris…

— Mi-am dat seama. Harry a apărut? Poţi vorbi, scramblerul funcţionează. Ce e cu Harry?

— Soseşte mâine.

— Ah, fir-ar să fie! Înseamnă că nu ştii nimic!

— Ba ştiu!

Urmă o tăcere lungă. Sorenson părea că nu mai respiră. Apoi vorbi în şoaptă:

— Cine ţi-a spus, Drew?

— Courtland în persoană.

— Ambasadorul? Incredibil! Nu era băgat în chestia. Asta!

— Vrei nu vrei, trebuia inclus. Ambasadorul Germaniei a rupt sigiliul diplomatic, furios până la Dumnezeu, sau cel puţin aşa mi s-a spus, mai ales când pe blestemata aia de listă a dat peste patru nume din propriul lor guvern.

— Ce naiba se întâmplă? strigă în aparat Sorenson. Treaba asta trebuia închisă cu şapte lacăte, până se conturau nişte decizii!

— Poftim, cineva a luat-o pe scurtătură, replică sarcastic Drew. A devansat startul.

— Îţi dai seama ce spui acum?

— Perfect.

— Drew, deşartă sacul! Acum! La zece trebuie să mă întâlnesc cu secretarul de stat şi cu D.C.I. …

— Ai grijă ce le spui, îl avertiză Latham.

— Ce să-nţeleg de aici? Clasificarea AA-Zero de la C.I.A. a fost penetrată. „Frăţia” asta blestemată e la curent cu tot ce înseamnă misiunea lui Harry, adică numele lui de cod, Sting, inclusiv durata misiunii. Informaţii sustrase chiar din centrala de la Langley.

— Aiurea! îi bubui în urechi vocea lui Sorenson. De unde ştii?

— De la o femeie pe care o cheamă De Vries. Soţul ei a fost curierul lui Harry în Berlinul de est. A fost lichidat de STASI. Ea lucrează în prezent la ambasada americană din Paris şi afirmă că are de plătit nişte poliţe. O cred.

— Eşti sigur că nu minte?

— Am zis că eu o cred.

---

[37] Vorbiţi (fr.).

— Moreau ce zice?

— Moreau?

— Da, Moreau, ce te miri aşa? Moreau, de la *Deuxieme.*

— Credeam că eşti în posesia listei lui Harry.

— Şi?

— Păi… Moreau e pe listă. Mi s-a cerut să nu-i spun nimic. Drew simţi că Sorenson tresare brusc, rămânând fără grai. Se lăsă o linişte apăsătoare. Într-un târziu, Sorenson vorbi pe un ton coborât, de rău augur:

— Cine ţi-a spus aşa ceva? Courtland?

— Da. Sugerându-mi o filieră care duce până sus… Ia stai puţin, tu nu ai lista lui Harry?

— Am una pusă la dispoziţie de alţii.

— Înseamnă că ai dat şi de numele lui Moreau pe listă. Să nu spui că ţi-a scăpat!

— Nu. Lipsea.

— Cum?

— Mi s-a dat de înţeles că *din motive de securitate maxima anumite nume au fost omise.*

— Vrei să zici că s-a făcut o selecţie până şi faţă de tine?!

— Eu ţi-am citat exact.

— Absurd!

— Da. Ştiu asta.

— Te poţi gândi la vreun motiv anume… oricare ar fi el?

— M-am străduit, crede-mă… La noi se ştie că Moreau şi cu mine am lucrat mână-n mână…

— Da. Operaţiunea din Istanbul…

— Asta a fost ultima. Dar au mai fost şi altele, mai înainte.

— Un motiv plauzibil ca să fie scos de pe lista ta!

— Posibil, replică directorul Operaţiunilor Consulare. Mi-a salvat viaţa atunci, la Istanbul.

— Toţi încercăm să facem acelaşi lucru dacă ne stă în putinţă. În nişte limite şi în funcţie de situaţie, evident.

— Corect.

— Trebuie să iau legătura cu Moreau chiar azi după-amiază. Au dat de un fir în legătură cu maşina identificată de actorul nostru în timp ce se juca de-a agentul secret.

— Nu-i simplu deloc…

— Deci unde ne găsim în prezent? Dacă femeia de care mi-ai vorbit spune adevărul, înseamnă că agenţia a fost infiltrată şi cineva care lucrează pentru serviciul secret francez sau pentru noi a dat peste numele lui Moreau şi, mergând pe o anumită logică, n-a avut încredere în mine…

Sorenson vorbea din ce în ce mai repede, surescitat.

— Trebuie să-i telefonez neapărat lui Harry la Londra, îl întrerupse Latham.

— Nu poate fi contactat.

— Poate de alţii nu, dar de mine da.

— Drew, dacă izbuteşti să-l găseşti, atunci să mă suni şi pe mine, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu, te ţii de ordinele ambasadorului. Cooperezi cu Moreau, dar numai atât.

Drew apăsă pe tasta pe care scria *Finis,* apoi pe cea cu *Parlez* şi formă alt număr. Centralista de la hotelul Gloucester din Londra îl anunţă că domnul Wendell Moss lipsea din cameră. Latham îi lăsă un mesaj foarte scurt: „*Sună-mă urgent la Paris.”*

Chiar atunci apăru şi Karin, alergând într-un suflet printre mese.

— Slavă Domnului! îngăimă ea, mai mult şoptit, printre gâfâituri. Afară e un tămbălău… O maşină a fost atacată de nişte terorişti, chiar lângă ambasadă!

Karin tăcu brusc, văzându-l cum privea în gol. Se încruntă şi îşi rotunji întrebătoare buzele ca şi cum ar fi pronunţat cuvântul „tu”. Drew dădu afirmativ din cap şi ea şopti, apucându-l de mână:

— Trebuie s-o ştergi din Paris, chiar din Franţa! Întoarce-te cât mai repede la Washington!

— Pot să joc rolul de ţintă şi aici, chiar mai bine decât acolo.

— Dar au încercat să te ucidă de trei ori în numai două zile!

— Mai exact, în treizeci şi cinci de ore. Stau cu ochii pe ceas.

— Nu poţi să mai rămâi aici!

— Fii convinsă că pot! Aştept un telefon de la Harry şi trebuie să-l văd. Neapărat!

— Pentru asta ai telefonul pe masă?

— Ca să pot lua legătura cu el şi cu încă cineva, în care am multă încredere… N-am ce face, mi-e şef.

Sosi chelnerul şi Karin comandă un pahar de Chardonnay. Chelnerul se pregătea să dispară şi Latham ridică de pe masă telefonul, vrând să i-l înapoieze.

— Încă nu, interveni Karin.

Chelnerul ridică nedumerit din umeri şi se retrase.

— Unde trebuie să-ţi telefoneze Harry?

— La birou sau la hotelul Meurice.

— Presupun că nu eşti aşa nebun încât să treci pe acolo.

— Aş vrea să nu fiu, recunoscu Latham cu jumătate de gură. Am impresia că-mi place să trăiesc. Chiar se pare că am talent la aşa ceva.

— Ce a zis şeful tău despre atentatul de pe Avenue Gabriel?

— Nimic, nici nu i-am spus. Are de rezolvat o problemă mai gravă, mult mai gravă decât necazurile mele.

— Ce mai e?

— Secret mare, Karin. Mare de tot. Femeile n-au voie, încercă el să glumească.

Karin De Vries se lăsă pe spătarul banchetei şi duse la buze paharul cu vin.

— Tot n-ai încredere în mine? îl întrebă ea pe un ton blând.

— E vorba de un adevărat război! şopti încet şi rar Latham, cu ochii scânteind.

— În acest război mi-am pierdut soţul! izbucni ea aplecându-se peste masă. De ce nu mă crezi?

— La ce ţi-ar folosi?

— Simplu, Drew. Am fost martora distrugerii unui bărbat minunat de către ura scăpată de sub control. Ura asta l-a măcinat întruna; timp de luni şi ani, iar eu n-am fost capabilă să înţeleg ce se întâmpla cu el. Până la un moment dat. Din nefericire, el a avut dreptate! Un monolit al răului lua locul altui monolit.

Stăpânită de o emoţie puternică, De Vries îi şopti cu un glas pierdut:

— L-au torturat şi l-au ucis pentru că el aflase adevărul!

Aflase adevărul... Drew o privi atent pe femeia aflată de cealaltă parte a mesei, aducându-şi aminte cât de surescitat fusese el când; aflase adevărul în legătură cu tatăl lui Villier, bătrânul Jodelle. Iar după aceea cât fusese de îngrozit pentru că adevărul era atât de crud. Amândoi depăşiseră faza în care şi-ar fi dorit să se mintă singuri.

— OK, OK, vorbi Latham mângâindu-i cu mâna stângă pumnii încleştaţi. O să-ţi spun tot ce pot, dar fără să-ţi dau şi nume. Poate mai târziu…

— Accept. Asta face parte din meserie, nu? Toţi ştim ce efecte are scopolamina şi ne temem de ele.

— Da, rosti Drew, aruncându-şi rapid privirile prin braserie dar fără să scoată la iveală mâna dreaptă. Cheia enigmei o constituie tatăl lui Villier, vorbesc de tatăl lui natural…

— Actorul? Te referi cumva la articolele de prin ziare… la bătrânul care şi-a luat viaţa în incinta teatrului?

— Îţi dau mai târziu şi alte amănunte. Bătrânul era într-adevăr tatăl lui Villier, a luptat pe vremuri în Rezistenţă, până când l-au descoperit nemţii şi l-au ajutat să-şi piardă minţile.

— În ediţiile de prânz ale ziarelor am dat de un anunţ mai aparte, exclamă De Vries descleştându-şi pumnii. Villier scoate piesa *Coriolan* de pe afiş.

— Un gest stupid, îi scăpă lui Latham. S-a spus şi de ce?

— Ceva legat de moartea bătrânului, un gest care l-a tulburat profund pe Villier.

— Şi nu numai stupid, mormăi Latham, dar de-a dreptul inconştient! Face din el o ţintă ideală, aşa cum de altfel sunt şi eu în

clipa de faţă.

— Nu te înţeleg.

— Nici n-ai avea cum. În mod bizar, totul e legat de fratele meu Harry.

— De Harry? De ce tocmai de Harry?

— Evidenţele noastre despre Jodelle au dispărut din arhivele Agenţiei…

— Dumnezeule! Tot aşa cum s-a pătruns şi în calculatoarele AA zero? îl întrerupse Karin.

— Teoretic aveau acelaşi grad de protecţie. În dosarele respective apăreau menţiuni despre un general francez care nu numai că a fost racolat de nazişti, dar pe parcurs a devenit unul din ei.

— Crezi că mai contează azi unul ca el?

— Poate că da, poate că nu… Ce contează cu adevărat e ce a reuşit el să pună treptat în mişcare. O organizaţie secretă pe teritoriul francez, capabilă să intermedieze scurgerea unor fonduri importante către neonaziştii din Germania. Milioane de dolari. Adică exact treaba care te-a făcut pe tine să te transferi la Paris, Karin.

De Vries se lipi din nou de spătarul banchetei, eliberându-şi mâna şi privindu-l cu ochi mari.

— Ce legătură au astfel de lucruri cu Harry?

— Fratele meu a adus o listă plină cu tot felul de nume, nu ştiu exact câte, dar multe… Nume de simpatizanţi neonazişti din Franţa, Anglia şi America. Presupun că e o adevărată bombă, e vorba de oameni pe care niciodată nu i-ar bănui nimeni de aşa ceva.

— Ştii cumva cum şi-a procurat Harry lista asta?

— Nu, n-am nici cea mai vagă idee. Trebuie neapărat să-l văd, să ajung să stau de vorbă cu el. Pentru că… ei bine, pentru că pe listă apare numele celui cu care lucrez în prezent, omul pentru care mi-am riscat viaţa! Ce zici de o asemenea bombă? Merele îţi plac?

— Merele?!

— E vorba de o şmecherie practicată de vânzătorii de mere. Deasupra merele cele mai frumoase iar cele stricate dedesubt.

— E vorba de Moreau? Claude Moreau de la *Deuxieme Bureau,* sau poate mă înşel eu?

— Cum ţi-a venit o asemenea idee?

— Departamentul de documentare primeşte în permanenţă lista intrărilor şi ieşirilor efectuate într-un interval de douăzeci şi patru de ore. Numele lui Moreau apare de două ori, o dată cu două seri înainte, când s-a înregistrat primul atac împotriva ta şi a doua oară în dimineaţa următoare, când a venit la noi ambasadorul Germaniei. Câţiva chiar au remarcat că nu-şi aminteau să se mai fi întâmplat până atunci ca un agent de la *Deuxieme Bureau* să fi intrat vreodată în clădirea ambasadei. Şi cu atât mai puţin şeful cel mare.

— Poţi să fii sigură că n-am de gând să confirm.

— Nici nu trebuie s-o faci. Mi se pare de-a dreptul ridicol să asociezi într-un mod sau altul numele lui Moreau cu grupările neonaziste.

— Acelaşi lucru mi s-a spus şi de la Washington, cu nici zece minute în urmă. Şi totuşi lista ne-a fost adusă de Harry. Crezi că e intoxicat?

— Iar îmi vine în minte cuvântul „ridicol”.

— Sau poate l-au convins să treacă de partea lor?

— Asta niciodată!

— Înseamnă că ajungem la aceeaşi întrebare pe care mi-a pus-o şeful meu: „Unde naiba ne aflăm noi în prezent?”

— Trebuie să existe o explicaţie logică.

— Ei, uite de ce trebuie să discut cu Harry… Ia stai puţin! Văd că ai o părere foarte bună despre Moreau. Îl cunoşti personal?

— Ştiu că poliţia secretă din Germania de Est se temea foarte mult de el. Şi neonaziştii la fel. Izbutise să identifice conexiunile dintre STASI şi neonazişti. Freddie l-a întâlnit o singură dată, la Munchen şi afirma că e un tip genial.

— Să recapitulăm: unde ne găsim noi de fapt acum?

— Voi, americanii, aveţi o expresie foarte sugestivă: *„Între două rele”.* Cred că se potriveşte de minune, cel puţin până apuci să stai de vorbă cu Harry. Şi pentru că tot vorbim de pielea ta, n-ai să poţi intra în contact cu el nici la ambasadă, nici la hotelul Meurice.

— Astea sunt singurele numere de telefon pe care le cunoaşte, protestă Drew.

— Îţi cer din nou să ai încredere în mine. Aici am nişte prieteni buni, îi cunosc din perioada când eram la Amsterdam, poţi avea în ei toată încrederea. Dacă vrei, îi dau colonelului numele lor.

— De ce?

— Pentru că ei te pot ascunde într-un loc sigur, în afara oraşului, la mai puţin de un sfert de oră de mers cu maşina. Iar eu pot să ajung la Moreau şi să-i spun cea mai bună explicaţie posibilă: adevărul, Drew.

— Înseamnă că îl cunoşti personal pe Moreau?

— Personal nu, dar când mă pregăteam să mă transfer la Paris mi-au luat un interviu doi agenţi de la *Deuxieme Bureau.*

— Te cred. Şi atunci care poate fi adevărul? Faptul că-l suspectăm şi pe el?

— O altă categorie de adevăr. S-au înregistrat până acum trei tentative de asasinat împotriva ta şi e normal să fii îngrijorat. Moreau va accepta situaţia ca atare, va fi nevoit… Se mai pune şi problema contactării obligatorii a fratelui tău care urmează să aterizeze aici în curând, de la Londra… doar că nu ştim când. Mai e şi faptul că nu-ţi poţi permite să-i rişti viaţa întâlnindu-vă undeva unde nu beneficiaţi de o protecţie adecvată. O să te dai la fund câteva zile şi o să-l contactezi când te hotărăşti să ieşi din nou la suprafaţă. Bineînţeles că

nu ştiu unde te afli.

— Ar merge, dar cum îi explic faptul că tocmai tu ai să fii legătura?

— Witkowski are să-i confirme că soţul meu a lucrat pentru fratele tău. Moreau pleacă de la ideea că tu ştiai asta, aşa că nu-i va fi greu să înţeleagă de ce ai apelat la mine ca să-ţi servesc drept intermediar. E logic.

Între timp localul se umpluse şi Drew privea nervos în toate părţile.

— Atunci au să apară două puncte slabe, zise el. În primul rând eu n-am ştiut şi a trebuit să mă pună în temă Witkowski. În al doilea rând, de ce nu l-am folosi chiar pe el, pe Witkowski?

— Un veteran ca Stanley Witkowski ştie regulile jocului mai bine decât noi toţi. Dar în ziua de azi Witkowski nu se mai găseşte în situaţia de a iniţia personal nişte lucruri, ci trebuie să se limiteze doar la a le confirma. Înţelegi raţionamentul meu?

— Da, dar nu-mi place. Eu îi respect pe oamenii care tac şi fac şi sunt în spatele multor nume strălucite care intră în lumina reflectoarelor. Sunt învăţat cu respectarea unei ierarhii rigide şi-mi vine greu să urmăresc nişte verigi... Şi sincer să fiu, nici nu sunt convins că aş vrea s-o fac. De vină trebuie să fie tocmai ce-ţi spuneam mai înainte: cei care tac şi fac ştiu mai multe decât mine... iar acum, din păcate, nu mă mai pot încrede tocmai în ei!

— Dă-mi, te rog, telefonul.

— E fixat pe convorbiri internaţionale. Dar dacă apeşi pe tasta F şi formezi 018, îl poţi fixa la loc pentru Paris şi împrejurimi.

De Vries formă numărul pe care-l ştia pe de rost, aşteptă câteva clipe şi începu să vorbească.

— Sunt arondismentul şase, vă rog să verificaţi ceva, zise ea mai întâi, apoi acoperi microfonul şi se uită la Drew. Nimic deosebit, vreau doar să verifice dacă suntem cumva urmăriţi.

Karin se uită în jos şi o secundă rămase încremenită. Apoi ţâşni în picioare şi strigă:

— Afară! Ieşiţi toţi afară, imediat!

Îl prinse de braţ pe Drew şi-l smulse din separeu, strigând în continuare.

— Afară toată lumea! ţipă ea în franceză. Fugiţi afară! Atac terorist!

Se declanşa imediat un val de isterie colectivă, vitrinele fură făcute ţăndări şi toţi cei ajunşi în stradă priviră îngroziţi cum partea din spate a localului sărea în aer. Suflul exploziei sparse tot ce mai rămăsese din geamuri, proiectând în toate direcţiile o ploaie de cioburi. Toţi strigau, Latham fu împins de cineva şi căzu peste Karin.

— Cum de-ai ştiut? strigă la ea Drew, vârându-şi pistolul sub curea?

— Lasă, nu-i timp de pierdut. Hai!

Capitolul 8

Începură să alerge pe Avenue Gabriel, oprindu-se doar în momentul în care au ajuns în dreptul unei vitrine luminate discret. Un magazin de bijuterii cu podoabe ce păreau şi mai mult puse în valoare de acel întuneric aparent. Karin îl împinse spre vitrină. Latham gâfâia.

— Lămureşte-mă, ce s-a întâmplat?

— Verificarea n-a putut fi finalizată. Cineva a venit în grabă la telefon şi mi-au urlat: „Trei bărbaţi în costume închise vor să-i vină de hac amicului tău!” în clipa aceea m-am uitat fără să vreau în jos şi am văzut două baghete care se rostogoleau pe podea spre separeul nostru.

— Baghete? Te referi la pâinea franţuzească?[38]

— Nişte baghete mici, lucitoare, Drew. Explozibil plastic.

— Doamne! Deci astea erau *baghetele!...*

— După primul colţ e o staţie de taxi. Repede!

Găsiră o maşină liberă şi Karin îi dădu şoferului o adresă din cartierul Marais.

— Peste o oră mă întorc la ambasadă...

— N-ai cum, se opuse el. Au să te omoare! Te-au văzut cu mine! Karin nu răspunse. Taxiul luneca printre maşini şi Latham avea sentimentul că se afla singur pe o corabie care naviga în derivă.

— Cine sunt prietenii tăi? Asta poţi şi trebuie să-mi spui...

— Nemţi, în mare parte. Bărbaţi şi femei care îi urăsc pe neonazişti chiar mai mult decât pe noi, pentru că e vorba de ţara lor. Sunt aici, în Anglia, în Olanda, în ţările nordice, în Balcani, oriunde operează „Frăţia”. Sunt organizaţi în celule de cincisprezece până la douăzeci de oameni şi sunt finanţaţi de un grup de industriaşi bogaţi din Germania.

— Cu alte cuvinte, opusul „Frăţiei”.

— E normal să fie aşa. Guvernul de la Bonn reprezintă conducerea politică iar oamenii de afaceri încearcă să fie cât mai practici. Guvernul se vede silit să ceară voturi unui electorat extrem de divizat; dar comunitatea financiară trebuie să se ferească în permanenţă de izolarea de pe pieţele lumii din cauza recrudescenţei nazismului.

— Au un nume, aceşti prieteni ai tăi?

— Da. Îşi spun *antinayos.*

— Asta ce mai e?

— Nu ştiu, dar fratele meu a râs când l-a auzit pe Freddie. A zis că era legat oarecum de Roma antică şi de un istoric pe care-l chema Dio Cassius, dacă-mi mai aduc bine aminte. Harry spunea că numele ăsta

[38] Joc de cuvinte intraductibil: în limba franceză *baguette* înseamnă şi „baghetă” şi „franzelă”.

corespunde perfect situaţiei.

Wesley Sorenson se hotărâse şi era furios. Nu vedea nici un motiv plauzibil ca să-şi ascundă mânia. Nu el căutase cu orice preţ să pună mâna pe funcţia de director al Operaţiunilor Consulare ci fusese solicitat personal de către un Preşedinte cu capul pe umeri care simţise nevoia să coordoneze într-un fel activitatea tuturor serviciilor secrete. Răspunsese apelului Preşedintelui renunţând la o pensionare confortabilă şi lipsită de griji la care avea din plin dreptul dar pe care n-o dorea. Şi nu banii contaseră în calculele lui, avea destui. „Am să le trântesc în faţă tot ce cred eu”, îşi zicea el mergând repede şi fierbând de furie. „Tot, tot!”

I se permise accesul în încăperea imensă şi dădu cu privirea de secretarul de stat Adam Bollinger, care şedea aşezat în spatele biroului său. În faţa ministrului, aşezat pe unul din cele două fotolii luxoase, se afla un negru înalt şi solid, trecut de şaizeci de ani şi cu trăsături butucănoase. Se numea Knox Talbot şi era directorul C.I.A., fost ofiţer de contrainformaţii în timpul războiului din Vietnam, un tip extrem de inteligent care devenise milionar speculând la bursă. Lui Sorenson îi plăcea de Talbot şi în permanenţă îl uimea arta cu care acesta ştia să-şi ascundă inteligenţa sclipitoare sub aparenţa unui umor foarte special, neanunţat de ochii mari şi nevinovaţi. Insă din punctul de vedere al directorului Operaţiunilor Consulare, marea problemă era secretarul de stat Bollinger. Sorenson ştia că secretarul de stat avea fler politic dar nu-i plăceau calculele reci pe care le făcea acesta întotdeauna. Era ca un şarpe lunecos, sau cel puţin aşa îl simţea el.

— Bună dimineaţa, Wes! îşi desfăşură larg Bollinger zâmbetul lui de circumstanţă.

Pentru el, asta trebuia să fie o reuniune cu consecinţe serioase şi voia ca subordonaţii lui să ştie că nu era momentul cel mai potrivit pentru discuţii cu mănuşi.

— Salut, stăpân al fantomelor, îl întâmpină cordial şi Knox Talbot, zâmbindu-i.

— Pe agenda noastră de lucru nu se găseşte nimic demn de umorul tău, Knox, punctă secretarul de stat şi privirile lui neutre se ridicară din hârtiile de pe birou şi-l pironiră pe Talbot.

— Da, dar nici n-ajută la ceva dacă stăm toţi cu morcovul în fund, Adam, îl contră directorul C.I.A. O fi greu, nu zic nu, dar asta nu înseamnă că nu putem râde puţin.

— Afirmaţia ta pare iresponsabilă.

— Poţi s-o numeşti cum vrei, dar eu rămân la părerea mea. Dacă în povestea asta împuţită există nişte chestii cu adevărat iresponsabile, atunci alea sunt informaţiile obţinute de pe urma „Operaţiunii Sting”.

Alea, atât!

— Vreau să iei parte la discuţii, Wesley, zise Bollinger. Eu nu neg, continuă el, că lista procurată de agentul secret Latham conţine; informaţii incendiare, dar trebuie să luăm în calcul şi credibilitatea sursei. Knox, în reţeaua de agenţi secreţi de care dispune C.I.A. Există cineva mai experimentat decât Harry Latham?

— Din câte ştiu, nu, răspunse directorul C.I.A., dar asta nu exclude complet varianta intoxicării lui Latham cu informaţii false.

— Asta ar presupune că e deconspirat.

— Nu cred, vorbi Talbot.

— Aşa s-au petrecut lucrurile, le-o trânti Sorenson.

— Cum? săriră în aceeaşi clipă Knox şi Bollinger.

— Fratele lui Harry, explică Sorenson, lucrează pentru mine şi a aflat chestia asta la Paris, de la o femeie, văduva curierului lui Harry în Berlinul de Est. Neonaziştii ştiu tot despre „Operaţiunea Sting". Numele, obiectivul, chiar şi durata estimativă a misiunii lui Harry.

— Imposibil! strigă Knox Talbot aplecându-se cu tot trupul său masiv către Sorenson şi fixându-l cu nişte ochi din care ieşeau văpăi. Informaţia asta e protejată perfect!

— Ar trebui să-ţi verifici calculatoarele AA-zero.

— Sunt inviolabile!

— Nu chiar, Knox. În coteţul tău de găini s-a strecurat o vulpe.

— Nu te cred!

— Câte persoane lucrează la calculatoarele AA-zero?

— Cinci, plus trei rezerve; i-am puricat pe toţi, sunt curaţi ca lacrima.

— Unul din ei are bube, Knox.

— Bine. Am să-i pun pe toţi sub supraveghere totală, ca să te linişteşti.

— Ai să faci chiar mai mult, interveni Bollinger. Ai să-i pui sub supraveghere pe toţi câţi apar pe lista lui Harry Latham. Iisuse, parcă am avea de-a face cu o conspiraţie la nivel mondial!

— A, nu, zise Sorenson, nici vorbă să se fi ajuns până acolo. Încă nu. Dar simt nevoia să te întreb direct, Knox: cine a şters în mod deliberat numele lui Moreau de pe lista care a ajuns la mine?

Surprins, Talbot tresări şi păru să-şi piardă cumpătul, dar îşi reveni imediat.

— Îmi pare rău, Wes, răspunse el pe un ton coborât, dar informaţia ne-a fost transmisă de o sursă de încredere, un ofiţer care a lucrat pe vremuri la Istanbul. Ne-a amintit că Moreau ţi-a salvat viaţa în zona strâmtorii Dardanele. Omul are îndoieli asupra obiectivităţii tale, atâta tot. Cum ai aflat?

— Cineva a fost de acord să se trimită o listă de-asta şi ambasadorului Courtland…

— Am fost nevoiţi s-o facem, îl întrerupse Talbot. Nemţii au dat drumul la nişte informaţii care din punct de vedere diplomatic l-au pus pe Courtland direct în frigare… Figura acolo numele lui Moreau?

— Agenţia e renumită pentru scăpările ei.

— O eroare umană, asta-i! Avem atâtea afurisite de calculatoare… Oricum, în cazul de faţă îţi dau perfectă dreptate. Când cineva îţi salvează viaţa, e normal să-l aperi.

— Nu şi dacă eşti profesionist, Knox! i-o reteză brutal directorul Operaţiunilor Consulare.

— Fir-ar să fie! Bineînţeles că eşti profesionist, aprobă Talbot. De mult ar fi trebuit să fii în locul meu.

— Chestia asta nu mi-am dorit-o niciodată.

— Îmi cer scuze. Dar pentru că tot discutăm acest subiect, ce crezi tu despre includerea lui Moreau pe listă?

— Cred că e o tâmpenie.

— Asta e valabil şi pentru alte douăzeci sau douăzeci şi cinci de nume din America, iar dacă-i mai punem la socoteală şi pe asociaţii lor, plus personalul din subordine, depăşim o sută. Mai adăugăm alţi şaptezeci sau chiar mai mulţi în Anglia şi-n Franţa şi printre ei se găsesc oameni demni de tot respectul. Oare s-o fi luat razna Harry Latham?

— Asta e greu de crezut…

— Va trebui să scormonim bine trecutul fiecărei persoane de pe listă, proclamă Secretarul de stat şi buzele lui subţiri se strânseră şi mai mult, semănând cu o lamă de ras.

— Adam! protestă Talbot, gândeşte-te că ne pui să intrăm pe teritoriul lor, să ne depăşim atribuţiile. Treaba asta e stabilită clar în statutele de delimitare din ‘47!

— Aiurea! La naiba cu statutele lor idioate! Adică naziştii forfotesc pe coridoarele instituţiilor guvernamentale şi noi stăm de statute şi delimitări? Îi umflăm imediat şi gata, trosc!

— Ce autoritate ne dă voie să facem asta? întrebă Sorenson scrutând chipul secretarului de stat.

— Din ordinul meu personal, dacă te roade grija. Şi eu răspund.

— Congresul ar putea ridica obiecţiuni, îl presă în continuare directorul Operaţiunilor Consulare, zâmbind ironic.

— Şi eu îi bag în mă-sa, cu Congresul lor cu tot! Nu vreau decât să lucraţi în vârfurile picioarelor. Doamne, măcar atâta lucru puteţi să faceţi şi voi… Sau te pomeneşti că nu sunteţi în stare? Gata, la treabă!

Afară, pe coridor, Knox Talbot începu să vorbească repede:

— În afara faptului că trebuie să dau de tipul care a penetrat memoria calculatoarelor AA-zero, restul mi se pare o porcărie.

— Eu unul mi-aş cam da demisia, răspunse Sorenson gânditor.

— Asta nu-i o soluţie, Wes, îl contrazise directorul C.I.A. Dacă plecăm noi doi, adică tu şi cu mine, o să găsească imediat pe alţii dispuşi să fie la cheremul lui. Ştiu că nici lui nu-i convine să călcăm Constituţia, dar fii sigur că mai târziu are să ne mulţumească.

— Merită Bollinger să ne punem pielea în saramură, Knox?

— El nu merită, dar instituţiile noastre da. Am mai lucrat cu directorul F.B.I. Nu-i atât de obsedat de ograda lui, cum era Hoover. E un tip de treabă, a fost judecător şi lumea l-a considerat om drept şi cu mare experienţă. Am să-l conving că trebuie acţionat discret şi cu dovezi concludente, dar nici lista lui Latham n-o putem ignora.

— Eu văd lucrurile altfel, Knox, rosti îngândurat Sorenson. Îţi aduci aminte de marele rahat din ‘50, deşteptul ăla de MacCarthy?

— Ba bine că nu, răspunse negrul ajuns director al C.I.A. Intrasem la colegiu şi taică-meu era avocat, apăra drepturile civile ale negrilor. L-au făcut comunist şi a trebuit să ne mutăm la Chicago ca să putem merge la şcoală, eu şi surorile mele. Îmi aduc aminte!

— Ei, vreau să te asiguri că cei de la F.B.I. înţeleg bine similitudinea situaţiilor. Nu vrem să distrugem reputaţii sau chiar cariere aruncând acuzaţii iresponsabile. Nu ne trebuie pistolari federali. Avem nevoie de profesionişti care să acţioneze discret.

— Eu am trăit printre pistolari din ăştia, Wes. E absolut necesar să-i oprim la intrarea în defileu. Discreţie absolută, asta înainte de toate.

— Poate că o să avem noroc, încheie directorul Operaţiunilor Consulare, dar ceva îmi spune că navigăm prin ape tulburi.

În locuinţa conspirativă a grupării *„antinayos”* din cartierul Marais se aflau două femei şi un bărbat. Era un apartament confortabil, deasupra unei case de mode din strada Delacort. Femeia cu părul grizonat se sfătui rapid cu ceilalţi doi:

— Îl trimitem la căsuţa roşie din cartierul Carrefour. Veţi avea acolo tot ce vă trebuie. Succes, domnule Latham!

Clădirea veche, cu faţada din piatră, cunoscută drept „căsuţa roşie”, fusese pe vremuri un han ieftin, transformat acum în local pentru firme care nu-şi puteau permite decât chirii modeste: o agenţie de plasare pentru personalul necalificat, o firmă de instalaţii sanitare, o tipografie mică, o agenţie de detectivi particulari specializată în urmărirea soţilor infideli şi a soţiilor infidele şi câteva agenţii pentru consultanţă financiară care abia reuşeau să se târască de azi pe mâine. Toate spaţiile erau ocupate, dar numai tipografia şi agenţia de plasare activau legal, celelalte nici măcar nu figurau în cartea de telefon, fie că funcţionau doar temporar de altfel, pe uşile lor erau lipite tot felul de anunţuri privind modificarea programului de lucru fie că dăduseră de-a binelea faliment. Firmele acestora din urmă încă

mai rămăseseră, dar în spaţiile lor fuseseră amenajate garsoniere şi camere cu câte două paturi sau chiar câteva apartamente minuscule. Toate aveau telefoane cu numere confidenţiale, faxuri, maşini de scris electrice, televizoare şi calculatoare. Două alei înguste duceau în spatele clădirii, unde se afla o uşă glisantă mascată de un panou dreptunghiular. Intrările şi ieşirile din casă erau programate cu stricteţe şi orice încălcare a regulamentului avea drept consecinţă expulzarea imediată. Regulile erau dure, dar asigurau securitatea tuturor.

Lui Latham i s-a pus la dispoziţie un apartament mic de la al treilea etaj, unde fu impresionat de dotarea tehnică, rezultat al tipicei eficiente germane. După ce a fost instruit cum să le folosească, Drew se duse în dormitor, se aşeză pe pat şi se uită la ceas, făcându-şi socoteala că peste o oră o putea suna pe Karin la ambasadă. Faptul că trebuia să aştepte atâta îl enerva, dar n-avea încotro: trebuia să aibă răbdare până când ea avea să-i confirme dacă strategia adoptată avusese sau nu succes, chiar dacă în sinea lui era convins de absurdul situaţiei. Karin era o femeie ciudată, dominată de amintiri dureroase şi Latham nu se simţea la largul lui când vedea cum trăsăturile chipului ei căpătau brusc un aer îngheţat şi ochii îi deveneau metalici, grei, aproape insuportabili. Nu, Drew avea şi aşa destule probleme pe cap. Şi acum îl cuprindea somnul, aluneca în somn… De ce se gândea la ea în felul acesta?…

Ţârâitul telefonului îl făcu să tresară.

— Da?

— Eu sunt, se auzi vocea lui Karin. Îţi vorbesc de la unul din telefoanele de pe biroul colonelului…

— Atunci se poate vorbi liber, o întrerupse Latham frecându-şi cu putere ochii ca să alunge somnul. Witkowski e lângă tine?

— M-am gândit că ai să întrebi. Uite-l.

Şi în receptor răsună vocea lui Witkowski:

— Salut, Drew!

— Tipii ăia îmi vor pielea cu orice preţ, Stanley.

— Aşa se pare, îi dădu dreptate veteranul de la G-2. Te dai la fund şi stai acolo până când se limpezesc lucrurile.

— Cât să se mai limpezească, Stanley? Ăştia îmi vor capul!

— Atunci trebuie să-i convingem că n-ar fi în avantajul lor s-o facă. Trebuie să câştigăm timp.

— Şi cum naiba crezi că ar trebui să procedăm?

— În principiu trebuie să-i facem să creadă că ar fi mai bine să te prindă viu. Însă ar trebui să ştiu mai multe.

— Şi cam ce anume?

— Tot. Sorenson e şeful tău. Fă tot ce poţi ca să-l contactezi şi convinge-l să-mi dea mână liberă.

— Nu e nevoie să ajung la el. E viaţa mea în joc. Uite cam cum stau lucrurile…

Şi Latham o luă de la început, cu dispariţia lui Harry în Alpii austrieci, apoi continuă cu capturarea şi evadarea lui, cu dispariţia din arhivele de la Washington a dosarelor legate de un general francez necunoscut, cu mărturisirile lui Jodelle şi sinuciderea lui într-o sală de teatru. Când ajunse la Jean-Pierre Villier, Witkowski îl întrerupse surprins:

— Care Jean-Pierre Villier? Villier actorul?

— Deci bătrânul nebun era într-adevăr tatăl lui?

— Nebun poate, dar nu chiar într-atât încât să nu poată adulmeca urma unui general francez trădător care a ordonat executarea întregii lui familii. Numele generalului a dispărut odată cu dosarele care-l priveau pe Jodelle. Villier a reuşit să afle că generalul se ascunde undeva în Valea Loarei. La atât se rezumă informaţia obţinută de actor, plus numărul de înmatriculare al maşinii cuiva care s-a arătat alarmat văzându-l că punea întrebări.

— Despre generalul acela?

— Exact, despre unul din cei aproape cincizeci care trăiesc în zonă. Cineva care era general acum cincizeci de ani trebuie să aibă acum în jur de nouăzeci, dacă n-o fi murit între timp.

— Tot ce se poate, recunoscu şi colonelul. Militarii de carieră, mai ales dacă au trecut prin lupte grele, nu prea ajung nonagenari.

— Povestea asta face şi din Villier o ţintă sigură. Sunt sigur că e dispus să-şi rişte propria viaţă, dar nu-l cred capabil să rişte conştient viaţa soţiei sau a părinţilor lui adoptivi făcând pe ţinta vie pentru neonazişti.

— Vrei să spui că l-a programat cineva să se comporte aşa?

— Nici nu vreau să mă gândesc la una ca asta, mai ales că tocmai Moreau a fost ultima persoană oficială care a stat de vorbă cu Villier până să-şi anunţe intenţia de a anula reprezentaţiile cu *Coriolan.*

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Drew, zise Witkowski ezitând.

— Pune-ţi centura de siguranţă, colonele! Harry ne-a procurat o listă cu nume compromise şi Moreau e pe lista asta!

Se lăsă o tăcere electrizată, ameninţătoare.

— Colonele! Sper că n-ai căzut de pe scaun!

— Nu… nu chiar, mormăi Witkowski. Dar tare mi-aş fi dorit să nu aud vorbele astea.

— Deci care e următoarea mişcare?

— Încălcăm procedura standard. Va trebui să-i spunem doamnei De Vries unde anume poate fi găsit Harry la Londra. Pornim de aici şi o să aranjăm să intraţi în contact. Ţi-o dau acum din nou pe doamna De Vries.

— Drew? se auzi vocea lui Karin.

— Chiar el!
— L-ai auzit pe colonel Cum pot să dau de Harry?
— Hotelul Gloucester. Îl cheamă Wendell Moss.
— Gata, mă apuc imediat de treabă. Să nu pleci de acolo şi aşteaptă în linişte.
— Ştii la ce mă gândesc? Mi-ar plăcea să te ştiu alături.
— Greşeşti. Te-aş dezamăgi, ofiţer Latham.

Undeva, la subsolul ambasadei americane, un membru al echipei C, schimbul de după-amiază, închise butonul care punea în funcţiune aparatura de înregistrare a tuturor convorbirilor telefonice purtate în interiorul ambasadei; scramblerele nu interveneau în cazul telefoanelor iniţiate din interior. Lucrul acesta nu-l ştia nici măcar ambasadorul ordinele veneau direct de la Washington. Agentul privi ceasul de pe perete: mai erau şapte minute până la ora patru, şapte minute până la sfârşitul schimbului, timp suficient ca să scoată banda şi s-o înlocuiască pe furiş cu una nefolosită. Putea s-o facă. Trebuia s-o facă.

Sieg Heil!

Capitolul 9

Numărul pacientului: *28.*
Numele: *Harry J. Latham, ofiţer american C.I.A.; agent sub acoperire oficială.*
Nume de cod: *Sting.*
Data finalizării: *14 mai ora 17:30 „prin evadare”.*
Intervalul de timp rămas: *calcul estimativ minimum 3 zile, maximum 6 zile.*

Doctorul Gerhardt Kroger privi monitorul calculatorului din nou său cabinet deschis la periferia localităţii Mettmach. O clinică echipată complet se construia în prezent pentru el în regiunea forestieră Vaclabruck şi până la terminarea lucrărilor îşi putea continua aici munca de cercetare. Dar, din nefericire, fără subiecţi umani…

Evoluţia pacientului numărul 28 avea o însemnătate vitală. Primele rapoarte sosite de la Londra erau entuziasmante. Subiectul răspunsese perfect la toate solicitările anticipate de el. Excelent!

Harry Latham aşează receptorul în furcă în camera sa de la hotelul Gloucester din Londra. Simţi cum îl năpădeşte treptat un val de căldură, amintiri ale vremurilor luminoase şi liniştite, insule ale fericirii aflate în mijlocul unei lumi din ce în ce mai de neînţeles. Harry era un burlac convins. Îşi dăduse de mult seama că era mult prea târziu să împartă cu cineva sau să impună unei alte persoane propriile sale gusturi. Dar dacă existase vreodată o femeie care să-l poată face pe Harry să-şi schimbe viaţa, cu siguranţă că aceasta ar fi fost Karin, soţia lui Frederik De Vries. Freddie fusese primul curier controlat de Harry în timpul războiului rece şi Harry reuşise să-i identifice punctul sensibil care făcea din el un agent de excepţie. Iar punctul acesta era ura, o ură de nestăvilit o ură care devenise cu timpul o adevărată pasiune. Latham se străduise în permanenţă să-i ordoneze logic sentimentele, avertizându-l neîncetat asupra riscului ca într-o bună zi acea înverşunare interioară să explodeze pur şi simplu şi să-l trădeze, în zadar, căci Freddie era un romantic supus pasiunii, plutind pe creasta înspumată a unui val care-i orbise mintea, ajungând să scape de sub control forţa aceasta uriaşă care venea din adâncuri.

Karin înţelesese situaţia. Ea şi cu Harry stătuseră de multe ori de vorbă în locuinţa din Amsterdam, singuri, în perioade când Freddie era plecat în misiuni, jucând periculosul rol al comerciantului de diamante. În definitiv, îl distrusese tocmai încăpăţânarea patetică de a nu se opri la timp.

Aşa s-a destrămat mica legendă care fusese Freddie De Vries, iar

Karin nu mai putea fi consolată.

— Mai bine uită! strigase Harry la ea. Tot nu pricepi că nu mai e nimic de făcut?

— Nu, nu pricep, replicase ea. Dacă nu fac nimic, înseamnă că nici el n-a făcut nimic. Înţelegi, dragul meu Harry?

Acum se întreba în sinea lui ce putea să-i spună mâine, când va ateriza la Paris. Ar fi cea mai mare prostie ca atunci când avea să dea din nou ochii cu ea… Simţea cum capul îi zvâcneşte din ce în ce mai tare. Intră în baie, dădu drumul la apă şi luă încă două aspirine. Se privi în oglindă. Deasupra tâmplei stângi apăruse un fel de erupţie, mai palidă decât restul pielii, ascunsă parţial de părul în creştere. Reacţia întârziată a sistemului său nervos, fără îndoială.

Auzi un ciocănit la uşă, probabil vreo cameristă. Deja se înserase, se gândi el îndreptându-se spre sufragerie. Ziua trecuse fără s-o simtă. Trecuse? Mai bine zis şi-o irosise; interogatoriul lui durase aproape zece ore. Îl interogaseră în legătură cu informaţiile aduse din bârlogul „Frăţiei” în loc să accepte adevărul lor şi să pună imediat lucrurile în mişcare. Ba, colac peste pupăză, mai apăruseră şi nişte ştabi de la contrainformaţii din Anglia, America şi Franţa, care mai de care mai băgăreţ şi mai plin de idei. Exista posibilitatea ca Harry să fi primit nişte informaţii false a căror veridicitate să poată fi oricând contestată pornind de la premiza că Alexander Lassiter fusese în realitate agent dublu? Bineînţeles! Le răspunsese Harry. Absolut? Orice era posibil, dezinformare intenţionată sau neintenţionată, erori; umane sau de calculator, visul cu ochii deschişi, capricii ale propriei imaginaţii, orice! Dar asta era treaba lor, nu a lui, să accepte sau nu; valabilitatea informaţiilor sale. El misiunea şi-o încheiase. Le pusese la dispoziţie un material şi de-acum încolo intervenea munca de evaluare, adică exact treaba pentru care îşi primeau ei banii.

Ajunsese în dreptul uşii.

— Cine e?

— Un vechi prieten, Sting! se auzi o voce.

Catbird! Latham încremeni. Catbird, omul al cărui nume de cod nu-l ştia nimeni de la C.I.A.!

— O clipă, zise el repede. Acum am ieşit de sub duş, stai să iau ceva pe mine…

Se duse iute în baie să-şi ude faţa şi părul, apoi ţâşni în dormitor; lăsă pantofii, pantalonii, şosetele şi cămaşa, înhaţă din dulap halatul trase sertarul de sus al comodei şi luă revolverul miniatural primit de la ambasadă, strecurându-l cu un gest rapid în buzunarul halatului apoi se duse în fine la uşă şi o deschise larg.

— Domnul Catbird, zise el făcând loc individului scund şi palid cu ochelari cu rame metalice.

— Un şiretlic nevinovat, rosti vizitatorul, schiţând un zâmbet cât se

putea mai plăcut.

— Un şiretlic?

— Ştiam că trebuie să fii extenuat, aşa că m-am decis să recurg la un nume de acoperire… Asta în cazul că ai fi fost sub influenţa medicamentelor şi ai fi simţit nevoia să dai vreun telefon. Centrala n-are nici un interes să facă valuri. Mai târziu da, dar nu acum.

— Să înţeleg că nu eşti Catbird…

— Ştiam că o să mă primeşti imediat dacă apelez la numele de cod „Sting”, îl întrerupse vizitatorul. Pot să iau loc? N-am să te deranjez prea mult.

— Da, sigur că da, răspunse Harry, invitându-l cu un gest al mâinii către colţul unde se găseau o canapea şi câteva fotolii.

Oaspetele preferă mijlocul canapelei iar Latham se aşeză într-un fotoliu, astfel încât stăteau faţă în faţă, despărţiţi de o măsuţă.

— De ce nu vrea Washingtonul ca prezenţa ta să fie cunoscută?

— În orice caz, eşti mult mai treaz decât aseară, observă necunoscutul, căutând să dea vocii sale un timbru cât mai cald şi mai plăcut.

— Eram prea obosit…

— Obosit? se miră vizitatorul ridicând vocea. Ai leşinat în timp ce stăteam de vorbă. Nu-ţi mai aduci aminte? Ţi-am spus că revin după ce te mai odihneşti puţin.

— Da, destul de vag… dar te rog să-mi răspunzi la întrebare. Şi mai vreau să-mi arăţi o legitimaţie. Ce interes are Washingtonul să rămâi în umbră? Ar fi trebuit să fie exact invers.

— Foarte simplu: fiindcă nu ştim cine e cu noi şi cine nu.

Şi necunoscutul scoase din buzunarul vestei un ceasornic de buzunar şi îl puse pe măsuţă, apoi suportul negru din plastic în care se afla legitimaţia şi pe care i-l dădu lui Latham fără să-l desfacă.

— Nu vreau să te obosesc prea mult, zise el cu un aer înţelegător. De altfel, aşa sună şi ordinul…

Harry pipăia şi întorcea pe toate părţile suportul, fără să-l poată deschide.

— Ce naiba mai e şi asta? Nu dau de…

Catbird luă ceasul de pe măsuţă şi apăsă pe remontoar. Latham nu mai apucă să termine fraza. Ochii îşi pierdură concentrarea şi pupilele i se dilatară. Clipi repede de câteva ori apoi muşchii feţei i se relaxară.

— Bună, Alex! îi vorbi oaspetele pe un ton poruncitor. Sunt bunul tău prieten, Gerhardt măcelarul. Ce mai faci, prietene?

— Bine, doctore, mă bucur că ne auzim.

— Avem o legătură telefonică mai bună în seara asta, nu-i aşa?

— Telefonică? Da, presupun că da.

— Lucrurile au mers bine azi la ambasadă?

— La naiba, nu! Idioţii mă întreabă tot felul de lucruri la care ar

trebui să găsească ei răspunsurile, în nici un caz eu!

— Da, înţeleg. Cei care lucrează în cealaltă meserie a ta... cea despre care noi nu discutăm niciodată... aceia încearcă să se apere cu tot dinadinsul, aşa-i?

— Da, e mai mare ruşinea.

— Îţi dau perfectă dreptate. Dar acum ce planuri ai?

— Mâine dimineaţă zbor la Paris. O să-mi văd fratele şi pe încă cineva la care ţin foarte mult, Gerhardt. Văduva unui tip cu care am lucrat când mă ocupam de Berlinul de Est. Sunt extraordinar de nerăbdător s-o revăd. Are să mă aştepte la aeroport, în salonul de protocol. Vine cu o maşină de la ambasadă.

— Fratele tău nu poate veni să te întâmpine, Alex?

— Nu... De fapt, ia stai puţin! Cum adică?

— Ei, nu-i nimic, nu-ţi mai bate capul, se grăbi să-l liniştească oaspetele. Unde se află fratele acesta de care vorbeşti?

— Se fereşte să fie văzut, au încercat să-l omoare.

— Cine a încercat?

— Ştii bine. Ei... adică noi...

— Deci rămâne pe mâine dimineaţă, în salonul de protocol. Te referi la aeroportul De Gaulle, nu?

— Da, la ora zece.

— Bine, Alex. Îţi doresc să te bucuri din plin de reîntâlnirea cu fratele tău şi cu femeia de care spui. Sunt sigur că e o doamnă deosebită, prietenul meu Lassiter e un om interesant, are o mulţime de faţete. Mai vorbim, Alex.

— Unde pleci, cine eşti tu?

— Sunt chemat în sala de operaţii. Trebuie să operez.

— Da, normal. Mă mai suni?

— Cu siguranţă, Alex. Vizitatorul se aplecă înainte şi continuă să vorbească pe un ton ferm şi liniştit, privind ţintă în ochii goi de orice expresie ai lui Latham:

— Ţine minte, trebuie să respecţi toate dorinţele vizitatorului din Washington. El execută nişte ordine. Uită-i numele de pe documentul cu care ţi s-a legitimat. E un act autentic, singurul lucru care te interesează în clipa de faţă.

— Bineînţeles, ordinele sunt ordine, chiar dacă sunt stupide.

Ridicându-se puţin de pe canapea, Catbird se întinse peste măsuţă şi îşi luă legitimaţia din mâna lui Latham, care nu opuse nici o rezistenţă. Deschise suportul, se aşeză la loc pe canapea şi luă ceasul de buzunar de pe măsuţă. Apăsă remontoarul şi rămase cu el în mână până când observă că Latham îşi poate concentra privirile şi clipeşte din nou, devenind conştient de locul unde se află. Bărbia lui îşi recapătă fermitatea şi muşchii feţei reveniră la normal.

— Poftim! exclamă Catbird închizând cu zgomot suportul de plastic.

Acum ştii că legitimaţia, fotografia şi restul sunt autentice. Poţi să-mi spui Peter.

— Da… sunt autentice. Dar tot nu pricep… Peter… Bine, e-n regulă, trebuie să rămâi în umbră, dar de ce? Care din membrii comisiei care mă interoghează nu e curat?

— Nu e treaba mea să răspund la asemenea întrebări.

— Bine. Dar cum poate fi pus în discuţie vreunul din membrii comisiei?

— Poate că primii nu, dar li s-au mai alăturat şi alţii…

— Da, a fost un circ… Pur şi simplu se străduiau să scoată din discuţie nişte nume înainte de a începe puricarea generală…

— Şi tu ce zici de numele alea?

— Nu contează ce cred eu personal, Peter. Bineînţeles că unele mă surprind şi pe mine, dar eu am ajuns la sursă şi m-am bucurat de o încredere totală. Gândeşte-te, am fost unul din principalii lor finanţatori, adeptul entuziast al cauzei, aşa că n-ar fi avut nici un motiv să mă dezinformeze tocmai pe mine.

— Circulă zvonul că neonaziştii ar fi ştiut de la început ce e cu tine.

— Nu e doar un zvon, fiindcă au să dea de înţeles în dreapta şi-n stânga chestia asta. Şi noi am procedat la fel când am dat de câte o *cârtiţă* sau agent dublu care a şters-o la Moscova după ce ne-a tras clapa. Bineînţeles că după aia ne-am bătut cu pumnii în piept ce isteţi am fost că l-am mirosit de la început şi l-am lăsat să ciugulească doar date false sau inutile… când de fapt era exact pe dos.

— Ai dreptate, Harry, zise vizitatorul ridicându-se. Te rog nu cumva să uiţi ce-am discutat. În seara asta nu ne-am întâlnit. Şi nu mă învinovăţi pe mine, apucă-i de guler pe tipii de la Washington…

Musafirul lui Latham ieşi pe coridor şi se îndreptă spre lifturi. Intră în cabină şi coborî un singur etaj până la apartamentul lui, aflat chiar sub cel ocupat de Latham. Înăuntru, pe birou, se găsea echipament electronic de ascultare. Apăsă pe câteva butoane ca să deruleze banda de la început şi verifică acurateţea înregistrării. Ridică receptorul şi formă numărul din Mettmach al doctorului Gerhardt Kroger.

— Aici Bârlogul lupilor, răspunse în surdină o voce de la celălalt capăt al firului.

— Sunt Catbird.

— Verifică linia.

— Imediat.

Individul care îşi spusese Peter luă de pe birou un cablu subţire care avea la unul din capete un cleştişor gen crocodil, cu dinţi foarte, ascuţiţi. Prinse crocodilul de firul receptorului şi răsuci cablul în jurul lui până când pe linie interveni o secvenţă scurtă de paraziţi.

— Metrometrul meu nu arată nimic, dar nu ştiu cum e dincolo…

— Lacrimă. Dă-i drumul.

„… un prieten vechi, Sting…” se auzi în difuzoare. Banda se derula încet până la sfârşitul înregistrării. „Ai dreptate, Harry… nu cumva să uiţi ce-am discutat… nu mă învinovăţi pe mine, apucă-i de guler pe tipii de la Washington…”

— Cum evaluaţi informaţiile?

— Pacientul se află în pericol, răspunse doctorul Kroger. Fenomenul e valabil pentru majoritatea agenţilor infiltraţi sub altă identitate: subconştientul îl îndeamnă să treacă de la o identitate la alta în clipa de faţă luptă cu el însuşi ca să-şi recapete identitatea iniţială.. Nu e deloc ceva neobişnuit ca o persoană cu două identităţi să ajungă în timp la adoptarea unei personalităţi duale.

— În numai două zile a reuşit să realizeze tot ce doreaţi de la el Lista în sine a fost suficientă ca să-i dea peste cap pe toţi duşmani noştri. Nu prea sunt dispuşi să creadă în veridicitatea informaţiilor aduse de Latham şi sunt foarte vehemenţi în contestarea listei. Îl voi lichida eu personal când iese pe coridor. Ce-mi ordonaţi să fac?

— Asta ar contribui enorm la întărirea credibilităţii listei, dar deocamdată nu e cazul.

— Fratele lui urmăreşte mai departe pista legată de vagabondul acela senil, Jodelle şi dacă-l ucidem acum pe Harry Latham există riscul compromiterii întregii operaţiuni. Ar fi o adevărată catastrofă. Sufăr că nu pot urmări îndeaproape evoluţia pacientului meu, dar interesele mişcării noastre sunt pe primul plan şi trebuie să fac şi eu la rândul meu sacrificii. Harry ne va conduce fără voia lui către frate-său, Drew, alt tip care nu vrea să stea la un loc, îi poţi lichida atunci pe amândoi.

— Nu e greu. Dispunem de itinerariul lui Lassiter.

— Urmăreşte-i pe amândoi şi ucide-i. Pe urmă îl lichidezi şi pe caraghiosul acela de Villier, actoraşul, ca să dispară orice pistă care duce spre valea Loarei.

Avionul ateriza pe o pistă secundară a aeroportului Charles de Gaulle din Paris. Cursa nu fusese anunţată pe tabloul sosirilor.

Coborând din avion, Harry era aproape emoţionat. Se gândise la Karin tot timpul. O relaţie complicată.

Şi relaţia asta se complică de-a binelea când Karin se repezi la el îmbrăţişându-l şi sărutându-l. Fără să scoată o vorbă, l-a trecut rapid de punctele de control şi s-au îndreptat spre o parcare cu regim special, plină de oameni în uniformă. Câţiva ţineau în lesă câini. Maşina era un Renault negru cum erau la Paris cu miile. Karin De Vries urcă la volan şi Harry se aşează lângă ea.

— Nu meritam un şofer? întrebă Latham.

— Nu putem să mai implicăm şi pe altcineva, replică ea. Drew se află sub protecţia grupării *antinayos,* cred că ai auzit de ei…

Îl privea intens, ca şi cum ar fi aşteptat ceva de la el.

— Da. Într-o noapte m-au aşteptat cu un camion. M-am prefăcut că nu înţeleg ce spunea individul care m-a contactat, ar fi dus la discuţii filologice şi nu era cazul.

— Nu trebuie să te temi. Lucrez cu ei de un an, de când eram la Haga.

— Mă bucur nespus să te văd, îngăimă Harry.

— Şi eu, Harry… mi-am făcut griji. Din clipa când am aflat că „Frăţia" ştia totul despre tine…

— Cum? Ştiau despre mine? o întrerupse Latham violent, făcând ochii mari. Cum adică „ştiau tot despre mine"?

— Nu ţi-a spus nimeni?

— Nu-i adevărat! aproape că strigă Harry.

— Ba da, Harry. I-am explicat lui Drew cum am aflat.

— Tu?

Harry Latham îşi duse mâinile la tâmple şi apăsă cu putere. Strânse ochii atât de violent încât ridurile i se accentuară nefiresc.

— Ce-i cu tine, Harry?

— Nu ştiu, dar mă doare capul cumplit!

— Trebuie să te vadă un medic…

— Nu. Nu trebuie. Eu sunt Alexander Lassiter… sau mai bine zis *am fost* Alexander Lassiter, doar asta am fost eu pentru ei.

— Mă tem că nu, Harry!

Karin îi aruncă o privire fugară şi plină de îngrijorare. Pe tâmpla stângă a lui Harry apăruse un cerc purpuriu care zvâcnea.

— Am adus o sticlă de coniac. Deschide-o şi trage o înghiţitură. Are să te calmeze.

— Nu aveau de unde să ştie! se înecă de furie Latham în timp ce se chinuia cu degete tremurătoare să deschidă capacul sticlei. Nu ştii ce spui!

— Poate că m-am înşelat, bătu în retragere Karin, alarmată de vehemenţa lui. Bea puţin şi linişteşte-te. Ne întâlnim cu Drew la un han vechi de la periferie, în cartierul Villejuif. Relaxează-te, Harry.

— Da, da, aşa am să şi fac, pentru că, draga mea… scumpa mea Karin… te-ai înşelat, da. Asta are să ţi-o confirme şi fratele meu, dar şi Gerhardt Kroger. *Sunt Alex Lassiter, am fost* Alex Lassiter!

— Gerhardt Kroger? întrebă Karin dezorientată. Cine mai e şi acest Gerhardt Kroger?

— Un afurisit de nazist… care e un medic strălucit.

— Într-un sfert de oră, maximum douăzeci de minute, ajungem… O să vorbim despre vremurile de altădată. Îţi aduci aminte de seara aceea, când Freddie a venit acasă cherchelit şi a ţinut morţiş să jucăm

„Monopoly”?

— Oho, cum să nu! A aruncat pe masă un pumn de diamante şi ne-a pus să le folosim pe post de jetoane!

— Sau de noaptea când noi doi am băut vin şi am ascultat Mozart până dimineaţa…

— Cum să uiţi aşa ceva? mormăi Latham sorbind din sticlă, dar cu priviri la fel de întunecate. Freddie a ieşit ca o furtună din dormitor şi striga că nu poate să doarmă. A trebuit să aruncăm în el cu perne ca să-l potolim.

— Sau dimineaţa aceea din cafeneaua de pe chei, când l-am bătut la cap pe Freddie că nu e în stare să se arunce în canal ca să-şi impună teoria lui despre poluare?

— Şi era gata s-o facă, iubito! Pot să jur că n-a lipsit mult să se arunce!

Ajunseră la hanul simplu şi auster şi Karin ieşi din şosea ca să parcheze maşina. Locul era izolat şi înconjurat de câmpuri lăsate în paragină.

Drew îi privea apropiindu-se. Harry şi Karin erau o pereche minunată, păreau doi îndrăgostiţi care fugeau de lume şi veniseră aici, în colţişorul acesta tihnit, unde să se ascundă.

„Nimeni nu poate fugi de el însuşi”, gândi Drew, ridicându-se să-i întâmpine.

— Harry, ai scos din minţi o lume întreagă! Lista i-a pus pe jar pe toţi, Casa Albă, Londra, Parisul, toţi sunt înnebuniţi… Zici că vine apocalipsul, ce să mai discutăm!

— Eu n-am contribuit cu nimic la chestia asta, tot meritul e al lui Lassiter, rosti slab Harry aşezându-se la masă.

Mâinile îi tremurau şi îşi masa fără încetare fruntea. Drew privi spre Karin, care îl cerceta şi ea pe Harry cu un aer îngrijorat.

— Întreabă-l pe Gerhardt Kroger, el îţi poate confirma chestia asta, continuă Harry.

— Ăsta cine e?

— Ei, n-are importanţă, interveni Karin făcându-i semn lui Drew să nu insiste. Un doctor.

— Bine-bine, doctor, înţeleg, dar cine e…

— Tare mai eşti curios!

— E cumva un secret, Harry?

— Întreabă-l pe Lassiter, eu nu pot să-ţi spun nimic.

— Ah! Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Drew simţind că-şi pierde răbdarea. Doar *tu* eşti Lassiter! Înţeleg, glumă-glumă, dar nici aşa, s-o ţii întruna cu chestia asta!…

— Mă doare… Ah, Dumnezeule sfinte, ce mă doare!… Ceva nu e-n regulă…

— Ce e cu tine, Harry, dragul meu?

— *Dragul...? Ş*tii ce mult înseamnă cuvintele tale pentru mine? Ai într-adevăr idee cât de mult te iubesc, cât te ador, Karin?

— Şi eu... şi eu te ador, Harry, răspunse ea speriată şi în clipa aceea Harry izbucni în lacrimi şi îi căzu la piept.

— Te iubesc atât de mult! gemu el ajuns în pragul isteriei, în timp ce Karin îi legăna capul în braţele ei. Dar mă doare aşa rău!

— Doamne! murmură Drew ca pentru sine, privind stupefiat ce se întâmpla de cealaltă parte a mesei.

— Trebuie să-l vadă un medic, îi şopti Karin. Din maşină era aşa...

— Ai dreptate, nenorocita asta de misiune a fost al naibii de lungă. Christoase, uite ce...

— Sună după o ambulanţă să vină imediat! Eu trebuie să rămân lângă el.

Drew se ridică chiar în clipa în care doi inşi înarmaţi cu automate şi purtând cagule pe cap se năpusteau în local.

— La pământ! răcni el scoţând pistolul din toc şi începând să tragă.

Îl nimeri pe primul şi se aruncă în spatele tejghelei barului, dar al doilea individ alerga spre masa lor, trăgând rafale scurte şi dese. Drew sări în picioare şi trase şi el foc după foc, până când încărcătorul se goli. Un glonţ îl lovi pe atacator în stomac, făcându-l să scape arma din mână şi să se prăbuşească. Cei câţiva clienţi fugeau cu ţipete îngrozite spre ieşire şi Drew alergă spre masa unde îi lăsase pe Harry *şi* pe Karin. Ea zăcea pe podea, strângând convulsiv braţul lui Harry. Încercase să-l tragă după ea. Era rănită, mâna dreaptă îi şi roia de sânge, dar trăia. În schimb Harry Latham murise. Gloanţele îi împrăştiaseră creierii şi ţeasta îi rămăsese întreagă doar pe jumătate. Restul nu mai era decât un amestec de sânge, aşchii de os şi nişte zdrenţe de ţesuturi albe. Drew închise ochii.

„A fost, gata, de-acum înseamnă trecut. Noi doi facem parte din trecut. Prezentul e o nenorocire personală şi-mi aparţine...”

Cu gesturi ca de automat, căută prin buzunarele lui Harry, luându-i portofelul şi hârtiile după care ar fi putut fi identificat. De ce? Asta nici el n-o înţelegea, dar ştia că trebuie neapărat s-o facă. Reuşii s-o ridice pe Karin, care gemea tot timpul, îi înfăşură mâna rănită într-un şervet de pânză luat de pe masă şi strigă la şeful de sală, care se; ascunsese în bucătărie, să sune imediat la poliţie. Mai târziu avea să înceapă şi o anchetă amănunţită, desigur, dar acum nu era timp. Trebuia s-o ducă imediat pe Karin la un medic.

Iar apoi, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu mai facă nimic altceva până la sfârşitul vieţii, Drew Latham jură lui Dumnezeu şi tuturor zeilor la care se închinau oamenii de pe faţa pământului că va distruge „Frăţia”.

— Nu ai cum să mergi în biroul tău, zise Karin, întinsă pe o targă

mobilă în cabinetul de chirurgie. Nu pot să te pierd şi pe tine.

— Trebuie să-l găsesc pe Gerhardt Kroger. Trebuie neapărat să dau de el! Cine e? Ce ştii despre el?

— Ştiu doar că e medic… şi probabil e neamţ.

Karin îl cercetă discret pe Drew. Era surescitat, dar se părea că nu numai din cauza morţii lui Harry.

— Dă-i drumul, Drew, spune ce ai pe inimă.

— Poftim?

Fusese neatent, părea că revine de departe, cu mare greutate.

— Ştiu că te doare sufletul pentru Harry. Dar răzbunarea e un preparat pe care trebuie să-l mănânci rece. Furia nu te ajută să fii nici logic nici eficient. Harry acţiona întotdeauna cu sânge rece.

— Corect. Cu sânge rece. Era ca gheaţa. Ochii i se încălzeau numai când stătea de vorbă cu mine şi cu o verişoară de-a noastră, care a murit de cancer. Şi cu tine a fost altfel decât… decât cu ceilalţi, adăugă Drew ezitând.

Karin închise ochii şi oftă adânc.

— Cum era în… copilărie?

Cuvântul „copilărie” îl rostise încet, abia şoptit. Era un sentiment depărtat înapoi, la care nu se mai putea ajunge.

— Era excepţional în toate, avea un coeficient de inteligenţă ieşit din comun. Când şi-a dat doctoratul nici nu împlinise douăzeci şi trei de ani. Vorbea de pe atunci cinci sau şase limbi.

— A avut o viaţă plină…

— Hm!… Adepţii lui Freud ar avea la dispoziţie destul material. Tensiunea dintre un tată cu principii, mereu plecat şi o mamă minunată, extrem de intuitivă, conştientă de căsătoria ratată dar hotărâtă să-şi îndeplinească misiunea casnică…

— Şi tu?

— Eu… cred că am luat mai multe de la mama. Beth a fost în tinereţe o atletă de excepţie, cea mai bună alergătoare din echipa de atletism a şcolii. Avea şanse mari să prindă Olimpiada… dar l-a cunoscut pe tata.

— De ce îmi spui toate astea?

Karin îl privea ţintă, mişcând încet mâna bandajată.

— Poate pentru că vreau să mă cunoşti mai bine. De fapt, încerc să pun cap la cap nişte fire rupte. Ştii, uneori fac anumite lucruri cărora nu le găsesc explicaţia decât mult mai târziu. Când căutam prin buzunarele lui Harry şi el zăcea acolo însângerat, spulberat de gloanţe, nu ştiam de ce fac asta. Ştiam doar că trebuie s-o fac. Din străfundurile mele cineva îmi ordonase să fac asta şi eu trebuia să execut. Pare absurd, mai ales în situaţia aceea…

— Îl ajutai cumva şi după moarte. Nu e nimic ciudat aici, încercă ca să-l liniştească.

— De fapt, voiam ca el să nu fi murit. Nu te uita aşa, ştiu ce vorbesc. Acum fii foarte atentă: printre cei prezenţi la locul atentatului nu era nimeni care să-l poată identifica. Harry poate fi oricine, din punct de vedere legal. Pot fi chiar eu.

— Vrei să fii mai clar? se înfioră Karin. Ce-i asta?

— Bine, să fiu mai clar. Trebuie să-i iau locul lui Harry. De acum încolo *eu voi fi Harry Latham.* Şi acum iartă-mă, trebuie să-l sun pe Witkowski. O să cam aibă de lucru!

Capitolul 10

Colonelul Stanley Witkowski acţiona rapid, apelând la cei care de-a lungul anilor îi rămăseseră datori. Şi erau destui. Luă legătura cu adjunctul şefului Siguranţei pariziene, un fost ofiţer de contrainformaţii care condusese garnizoana franceză din Berlin, un tip al naibii de isteţ cu care Witkowski, pe atunci maior de contrainformaţii în armata americană, făcuse schimb de date ocolind regulamentele şi legile, treabă care l-ar fi putut duce pe scaunul electric „ştiţi, ne-am gândit că noi doi oricum eram de aceeaşi parte a baricadei, domnule senator.” Colonelul dispunea acum nu numai de cadavrul lui Harry, ci şi de cele ale asasinilor săi. Toate trei au fost introduse sub nume fictive în frigiderele morgii de pe rue Fontenay şi asupra atacului terorist s-a pus un embargou informaţional total.

Witkowski fusese de la început de acord cu propunerea lui Drew Latham, înţelegând din prima clipă un lucru care acestuia îi scăpase. Dispariţia cadavrului lui Harry avea să creeze o anumită confuzie în rândurile urmăritorilor, iar prin lipsa oricăror informaţii, la care se adăuga şi dispariţia fără urmă a celor doi ucigaşi, confuzia devenea serioasă şi putea genera acte necontrolate.

Într-o cameră de hotel din apropierea aeroportului Orly, pregătit să plece spre Munchen cu avionul care urma să decoleze în mai puţin de două ore, individul slăbuţ, cu ochelari cu rame metalice, se învârtea agitat prin faţa ferestrei. Privirile îi erau atrase din când în când de avioanele care decolau ori aterizau pe o pistă sau alta iar vuietul motoarelor îl făcea şi mai neliniştit. La fiecare câteva secunde se întorcea şi se uita concentrat spre telefonul care se încăpăţâna să rămână mut. Luase legătura cu filiala din Paris a grupului *Blitzkrieger,* ucigaşii de elită formaţi de „Frăţie”, două sute de oameni de o mobilitate extraordinară care operau în Europa, America de Sud şi Statele Unite: Catbird fusese informat din sursa cea mai sigură că în patru ani de când începuseră să primească misiuni, numai trei căzuseră doi fuseseră prinşi dar reuşiseră să se sinucidă înainte de a fi interogaţi iar al treilea fusese împuşcat la Paris în timpul executării unei misiuni. Despre cei trei nu transpirase nimic, „Frăţia” impusese un secret absolut asupra acestor lucruri. Până şi Catbird fusese nevoit să ceară ajutorul omului numărul doi din conducerea „Frăţiei”, generalul von Schnabe, ca să poată intra în legătură cu organizaţia din Paris.

Atunci de ce nu suna telefonul? De ce întârzierea asta? Se declanşase o operaţiune de filaj extrem de bine pusă la punct, încă din clipa sosirii lui Harry Latham la aeroport, la ora zece şi douăzeci şi

opt de minute şi se acoperise şi plecarea lui de acolo cu maşina, aproape de ora unsprezece, fără să simtă nimeni nimic. Acţiunea demarase superb, băieţii erau fără discuţie nişte profesionişti de clasă, dar acum era trecut de unu şi jumătate şi nimic, nimic, nimic! Catbird simţea că-i plesnesc creierii. Se îndreptă în grabă spre telefonul de pe noptieră şi formă numărul la care puteau fi găsiţi profesioniştii *Blitzkrieger.*

— Depozitele Avignon, bună ziua, răspunse în franţuzeşte o voce plăcută de femeie.

— Vă rog, cu sectorul frigorific, cu *Monsieur* Giroux.

— Mă tem că e ocupat…

— Mai aştept exact treizeci şi două de secunde şi dacă linia lui *Monsieur* Giroux nu se eliberează până atunci, anulez comanda.

Femeia păru să ezite o clipă, apoi spuse:

— Înţeleg. Nu va fi nevoie, domnule, aveţi legătura.

— Alo, Catbird? se auzi în receptor o voce de bărbat.

— Uf, gemu uşurat Catbird, măcar bine că n-am încurcat parola… Ce naiba se întâmplă? De ce nu m-ai sunat până acum?

— Pentru că nu am nici eu nici o ştire.

— Bine, dar e ridicol! răbufni furios Catbird. Au trecut mai bine de trei ceasuri şi nici…

— Nu ridica tonul la mine. Ultimul contact cu echipa l-am avut exact acum o oră şi douăsprezece minute. Totul era conform planului. Oamenii noştri urmăreau de la distanţă un Renault negru condus de o femeie, în care se afla şi Latham. Ultimul lor mesaj a fost „situaţia e sub control”. Mai clar de-atât ce vrei?

— Nu… Dar zici că asta a fost acum o oră şi ceva?

— Da.

— Şi de atunci nimic? Nimic?

— Nu. Ţi-am spus că a fost ultimul mesaj.

— Şi unde se află oamenii tăi acum, în clipa asta?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

— Şi încotro se îndreptau?

— Spre nord, în afara Parisului. N-au precizat unde.

— De ce?

— Cu atâtea frecvenţe radio libere, asta ar fi fost o imprudenţă de amatori. Iar cei doi băieţi ai mei n-au dat greş niciodată.

— Crezi că e posibil să nu le fi mers?

— Teoretic e posibil. Practic nu. Şansele sunt extrem de mici.

— Chestia asta cu „extrem de mici” nu înseamnă pentru mine nimic. Operaţiunea asta e vitală!

— Toate operaţiunile noastre sunt vitale.

— Ce să-i spun lui von Schnabe? Mai e puţin şi pleacă avionul.

— Catbird, rosti Giroux cu tonul omului a cărui răbdare are şi ea o

limită, întrebarea asta trebuie pusă altfel: „Ce-o să-i spunem *noi* lui von Schnabe?”

Şi trânti receptorul.

După altă jumătate de oră în care a stat ca pe jăratic, Catbird se hotărî şi formă numărul unui complex de clădiri în construcţie din zona Vaclabruck din Germania.

— O informaţie inutilă, absolut inutilă, se înfurie generalul von Schnabe, rostind sacadat cuvintele. Obiectivele trebuiau eliminate, e clar? Am aprobat ordinele date de *Herr Doktor* Kroger pentru că, dumneata i-ai spus că ştii bine traseul şi nu vor fi dificultăţi.

— Ce-aş putea să vă mai spun, *Herr* General? Nu există nici; măcar o informaţie, nu s-a primit nici un mesaj, absolut nimic.

— Verifică prin omul nostru de la ambasada americană. Poate a auzit el ceva.

— Deja am făcut-o, domnule. Ultima discuţie interceptată de el confirma faptul că fratele lui Latham se afla sub protecţia grupării *antinayos.* Dar nu ştia unde.

— Rămâi la Paris. Mă suni imediat ce afli ceva.

— Acum tu ai luat-o razna! strigă Karin De Vries. Gândeşte-te că tipii aceia te-au văzut şi deci te cunosc, aşa că nu mai ai cum să joci rolul lui Harry!

— Ba am să pot, dacă ei n-au să mă vadă, răspunse Drew. Mă mut dintr-un loc în altul şi ţin în permanenţă legătura cu tine şi cu colonelul. Ambasada nu e un loc sigur. A fost penetrată, asta am aflat-o aseară, când m-am pomenit cu un Hitler în miniatură făcând pe şoferul. Cred că am putea afla despre cine e vorba.

— Cum?

— Am să te sun de trei-patru ori la rând, dându-mă drept Harry, ca să-ţi cer nişte hârtii din dosarele lui Drew, fratele meu care a decedat. Am să-ţi indic pe unul din curierii lui Witkowski să se întâlnească cu mine undeva, într-un loc aglomerat. Eu am să mă aflu acolo, dar fără să mă zărească nimeni. Dacă apare curierul care trebuie şi văd că nu e filat, perfect. O să am grijă să arunc tot ce-mi trimite. Pe urmă te caut iar la telefon, cu o chestie urgentă, să-mi mai trimiţi ceva fiindcă am dat de un fir. E un semnal, tu trebuie să pui receptorul în furcă şi să nu spui nici un cuvânt. Să nu încerci să-mi transmiţi absolut nimic.

— Iar dacă apare cineva, ai să ştii din primul moment că e un neonazist şi telefonul e ascultat, îl întrerupse Karin.

— Exact. Şi dacă avem noroc, poate că-l pescuim şi-l dăm pe mâna chimiştilor noştri.

— Şi dacă sunt mai mulţi?

— Am folosit şi eu cuvântul „dacă”.

— Încerc să gândesc ca tine şi constat că planul acesta are un cusur: ce motiv ar mai avea Harry Latham să rămână la Paris?

— Pentru că e un tip al naibii de tenace. Nu uita, e vorba şi de moartea lui Drew, fratele lui.

— Sună bine, îi dădu dreptate Karin. Dar cum ai să faci ca să răspândeşti vestea asta?

— Aici cam aşa e, e destul de greu, recunoscu Drew. Tipii de la C.I.A. au să mă bocească şi au să-l ia pe „nu ştiu" în braţe, au să nege până la Dumnezeu că m-ar fi vârât ei în treaba asta. Oricum ar fi, nu poţi să-i dai de-o parte. Poate are şi Witkowski vreo idee. A rămas să mă întâlnesc cu el ceva mai încolo, într-o cafenea din Montmartre.

— Tu şi colonelul? Şi atunci cu mine cum rămâne?

Uşa anexei în care se aflau se deschise şi intră medicul.

— Doamnă, veştile nu sunt chiar rele: Sunt convins că veţi recâştiga minimum optzeci la sută din mobilitatea mâinii drepte. Din păcate, veţi pierde vârful falangei de la degetul mijlociu, dar vi se va putea fixa o proteză permanentă pe deget.

— Mulţumesc, doctore. Am să revin pentru consult după cinci zile, aşa cum mi-aţi spus.

— Scuzaţi, domnule… Vă numiţi Latham?

— Exact.

— Trebuie să-l sunaţi pe un domn S din Washington. Puteţi folosi telefonul meu, costul convorbirii va fi inclus în nota de plată.

— Dacă mai sună, te rog să-i spui că m-ai căutat, dar plecasem înainte de a apuca să-mi comunici mesajul lui.

— N-are să se supere, domnule?

— Îţi va mulţumi, oricum. El personal aprobă decontarea notelor de plată.

— Da, înţeleg…

— Nu înţeleg, spuse Karin întorcându-se către Drew pe când mergeau pe aleea betonată spre parcarea clinicii. De ce n-ai vrut să vorbeşti cu Sorenson? Mi-ai spus că în el ai toată încrederea.

— Am. Dar mai ştiu şi că e legat prea profund de sistem. De ani de zile îi respectă regulile.

— Şi?

— Imediat s-ar gândi la necazurile pe care le-ar putea avea din cauza mea. Ar ţine una şi bună că asta e o treabă a C.I.A. Şi că altcineva n-are dreptul să ia hotărâri. Şi bineînţeles că dreptatea ar fi de partea lui.

— Şi dacă el are dreptate, atunci de ce o faci? Iartă-mă, am pus o întrebare prostească…

— Îţi mulţumesc, îi spuse Latham uitându-se la ceas. E aproape şase seara. Ce-ţi mai face mâna?

— N-aş zice că prea bine.

— Eşti sigură că vrei să mergi la întâlnirea cu Witkowski?

Se opriră lângă maşină şi Drew deschise portiera.

— Ştiu că n-o să-mi ascunzi nimic. Dar aş vrea să-mi explici cum o să acţionezi mai departe.

— Bine, am să-ncerc.

Latham închise portiera din partea ei, apoi ocoli maşina şi urcă la, volan. Porni motorul şi se înscrise pe banda de ieşire din parcare.

— De unde mama dracului a mai ieşit şi Gerhardt Kroger ăsta? Şi cum îl putea ţine el sub control pe Harry? izbucni el furios.

— Să-l ţină sub control? Cum asta? Poate e vorba de un medic cu simpatii neonaziste, pe care Harry l-a cunoscut în Hausruck. Probabil s-a îmbolnăvit şi doctorul ăsta, Kroger, l-a tratat.

— Da, numai că Harry avea faţă de el o atitudine mult peste recunoştinţa normală a pacientului faţă de medicul care l-a făcut bine, vorbi Drew urmărind cu atenţie indicatoarele, în căutarea drumului spre Montmartre. Când l-am întrebat pe Harry cine e Kroger, mi-a răspuns cu nişte cuvinte pe care n-am să le uit niciodată… Mi-a spus exact aşa: „Întreabă-l pe Lassiter, eu nu pot să-ţi spun nimic.” Nişte vorbe al naibii de ciudate pentru un tip extraordinar de lucid cum era el!

— Da, s-a purtat ciudat, dar… se potriveşte cu reacţiile lui. Răbufnirea aceea sentimentală, lacrimile, strigătele prin care ne implora să-l ajutăm… Un alt Harry. Nu mai semăna deloc cu omul calculat, gata să analizeze rapid orice detaliu… Şi care în ruptul capului nu s-ar fi lăsat dominat de sentimente!

— Nu, spuse calm Latham. Încearcă să scoţi cuvintele astea din context, repetaţi-le în gând de mai multe ori şi îl vei auzi vorbind tot pe Harry pe care-l ştim amândoi, omul care îşi cântăreşte bine vorbele, incapabil să ia o decizie până când nu analizează temeinic toate consecinţele. *„Întreabă-l pe Lassiter, eu nu pot să-ţi spun nimic”.* Hm!

Şi Drew simţi cum îl trec fiorii dar se stăpâni şi vră ca să intre pe magistrala care ducea spre centrul Parisului.

— Gerhardt Kroger e mai mult decât un doctor oarecare întâlnit de Harry accidental. S-ar putea ca tocmai el să-l fi ajutat să evadeze. Dar oricine ar fi, cu siguranţă că de la el putem afla ce-a păţit Harry când a ajuns acolo şi cum a reuşit să pună mâna pe listă.

— Crezi că s-ar putea să avem în el un aliat, nu un neonazist? Iar Harry, în confuzia psihologică, încerca de fapt să-l protejeze?

— Nici eu nu mai ştiu ce să cred. Dar ştiu că acest Kroger e mai mult decât un doctor care să-l fi tratat de cine ştie ce guturai nenorocit. Simt că doctorul ăsta era mult mai important pentru Harry. Şi tocmai pentru asta eu zic că aici e cheia enigmei, la doctorul ăsta,

Kroger şi de-asta trebuie să dăm neapărat de urma lui.

— Şi cum ai de gând să faci?

— Deocamdată habar n-am. S-ar putea să aibă Witkowski ceva idei, poate apelăm şi la grupările *antinayos,* să răspândească ei peste tot zvonul că Harry trăieşte şi de murit am murit eu... Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu de unde să încep.

INTERNAŢIONAL HERALD TRIBUNE
– Ediţia pariziană –
Atac Terorist Asupra Personalului Ambasadei Americane

Un purtător de cuvânt al Ambasadei americane a anunţat că doi terorişti mascaţi au atacat ieri un restaurant din suburbia Villejuif în care se aflau şi doi cetăţeni americani, ambii făcând parte din personalul ambasadei S.U.A. Domnul Drew Latham, referent la serviciul administrativ, a căzut victimă acestui atac. Fratele său, domnul Harry Latham, consultant tehnic în cadrul ambasadei, a scăpat cu viaţă. Agresorii au reuşit să dispară şi au rămas neidentificaţi. Pentru moment mobilul atacului rămâne incert. Martorii oculari au declarat că cei doi terorişti sunt de înălţime mijlocie şi erau îmbrăcaţi în costume de culoare închisă. Pentru moment, acestea sunt singurele detalii.

Supravieţuitorul acestui atac, domnul Harry Latham, declară că ambii agresori trebuie să fie serios răniţi, datorită prezenţei de spirit a fratelui său, care a ripostat prompt în autoapărare. Domnul Drew Latham, trăgător de elită, era întâmplător înarmat şi a reuşit să tragă mai multe focuri înainte de a fi lovit. Autorităţile anchetează cu toată responsabilitatea acest caz tragic.

Se fac diverse supoziţii, deoarece nu trebuie scăpat din vedere faptul că, în eventualitatea în care Irakul sau Libia...

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mama dracului se întâmplă acolo? răcnea furios în receptor secretarul de stat Adam Bollinger.

— Dacă aş şti eu, ai şti şi tu, răspunse plin de sarcasm ambasadorul Daniel Courtland. Vrei să mă schimbi? Dă-i drumul, Adam băiete, fă-ţi numărul! M-aţi aruncat ca nişte ticăloşi în rahatul ăsta şi nici măcar nu ştiu destulă franceză ca să chem pe cineva în ajutor. Eu sunt diplomat de carieră, domnule secretar de stat, nu clănţău uns de voi ambasador pe criterii politice sau pe lins tălpile…

— Daniel, nu e momentul răutăţilor! se înmuie Bollinger.

— Nu zău! Nu ţi se pare că a sosit în sfârşit momentul să mai respectaţi şi voi filiera pe cale ierarhică? Drew Latham e omorât după ce a scăpat cu viaţă ca prin urechile acului din patru atentate şi eu nu

pot da un răspuns la chestia asta împuţită. Înţelegi ce poate însemna asta, Bollinger?

— Fratele lui trăieşte… încercă s-o scalde secretarul de stat.

— Splendid! Mă entuziasmezi! Şi nu cumva ştii şi unde se află în momentul de faţă frate-său ăsta? Că sunt curios…

— Daniel, mă aflu în contact permanent cu C.I.A., rosti pe un ton aproape rugător Bollinger. Cum aflu ceva te anunţ, îţi promit!

— Rahat! Ţi-am mai spus şi altădată că nu ştii pe ce lume trăieşti, dar n-ai vrut să mă asculţi! Prin urmare tu chiar ai impresia că tipii de la C.I.A., cum află ceva, se reped numaidecât să-ţi spună ţie? Tocmai *ţie,* Bollinger? Bravo! Îmi placi! Tu stai cu fundul pe jilţul tău capitonat, nu te ninge nu te plouă, dar ei trebuie să facă orice ca să supravieţuiască. În situaţii de-astea noi contăm fix cât un zero, deşteptule. Nouă ne spun doar câte o chestie care nu le mai trebuie lor!

— Ei, ei, nici chiar aşa! Nu suntem noi autoritatea? Chiar tu ziceai adineauri de respectarea filierei ierarhice…

— Alt rahat! Asta ai putea să i-o explici cel mai bine lui Drew Latham, care a mierlit-o fiindcă n-am fost noi în stare să-i asigurăm protecţia. Ne-au penetrat ambasada, deşteptule!

— Ăăăă… Nu înţeleg. Cine a penetrat pe cine? Şi cu ce?

— Ar fi mai bine să înţelegi, domnule secretar de stat. Nazismul nu e un joc de societate!

Wesley Sorenson stătea cu fruntea sprijinită în mâini la biroul său. Pierderea lui Drew Latham era un eveniment cumplit. Şi pentru ce trebuise să fie eliminat? Sorenson trăia sentimentul că se apropia de sfârşit. Nu mai avea nimic de oferit şi îi fusese dat să vadă prea multă moarte. Iar dacă existase în munca asta măcar o fărâmă de lumină, din nefericire el nu avusese parte de aşa ceva…

Telefonul ţârâi strident în liniştea biroului, făcându-l să tresară.

— Wes! Sper că afurisitul ăla de scrambler funcţionează, nu? auzi el în receptor, o voce care făcu să i se taie răsuflarea.

— Drew! Christoase Dumnezeule! explodă Sorenson pălind ca un mort şi lăsându-se cu pieptul pe birou. Drew băiete, nu se poate să fii chiar tu! Chiar trăieşti?

— Wes, sper că n-ai pe nimeni în birou. Secretara mi-a spus că eşti singur.

— Da, singur, dar… lasă-mă puţin, să-mi mai trag sufletul! De necrezut! Chiar tu eşti, băiete?

— Dacă mă uit în oglindă, aşa îmi vine să zic… Tăcere. Liniştea dinaintea furtunii.

— Atunci vreau să cred că ai o explicaţie care să ţină, bătrâne. Adineauri am semnat scrisoarea de condoleanţe către părinţii tăi.

— Când ai fixat înmormântarea? N-aş vrea să lipsesc tocmai eu!

— Îţi mai arde de glumă când…

— Oricum, parcă e mai bine aşa, domnule director, îl întrerupse Latham. N-avem timp de pierdut.

— Nu scapi fără o explicaţie. Înseamnă că Harry e… cel ucis?

— Da. Şi l-am înlocuit.

— Poftim?

— Chiar aşa. L-am înlocuit.

— De ce? Eu n-am autorizat asta. Şi nici n-aş fi autorizat-o.

— Ştiam. De-asta te-am şi sărit când am hotărât substituirea asta. Dacă iese bine, n-are să zică nimeni că ai greşit tu. Are să-ţi prindă bine. Şi dacă iese prost… oricum, tot nu mai contează, nu?

— Să le prindă bine altora! Eu vreau să ştiu acum ce crezi tu că realizezi cu giumbuşlucul ăsta. Încalci cu bună ştiinţă nişte reguli elementare pentru orice agent aflat în misiune!

— Parţial, domnule. Toţi avem dreptul să luăm decizii la faţa locului, autorizaţia ne-aţi dat-o chiar dumneavoastră!

— Da, dar numai atunci când o situaţie de criză nu mai permite contactarea operativă a filierei prestabilite. În timp ce eu sunt oricând de găsit, ori la birou, ori acasă, ori în altă parte… Dar tu ai binevoit să mă sari! De ce nu m-ai contactat?

— V-am mai spus, fiindcă mi-aţi fi respins planul. Ar fi fost o greşeală şi n-aş fi avut cum să vă fac să înţelegeţi, fiindcă nici eu nu sunt convins că înţeleg pe de-a-ntregul. Dar ştiu că nu mă înşel.

— Scuteşte-mă, Latham, zise Sorenson obosit. Mai departe ce vrei să faci?

Drew îi relată pe scurt evenimentele care duseseră la uciderea lui Harry şi insistă asupra lui Gerhardt Kroger.

— Nu sunt deloc lămurit ce rol joacă neamţul ăsta. Presupun că l-a tratat pe Harry până să evadeze. E o presupunere, repet. Se pare că între ei se stabilise un fel de legătură care o depăşise pe aceea obişnuită între medic şi pacientul lui.

— Sindromul Stockholm, da, s-ar putea. Victima ajunge să fie recunoscătoare călăului. Bineînţeles, simplific eu, chestia e mult mai complicată, zise Sorenson, care devenise foarte atent.

— Tocmai asta e, nu ştim dacă acest Kroger e un călău sau ce e. Ar putea fi un foarte bun prieten. Oricum ar fi, el ştie ce s-a întâmplat cu fratele meu, poate ştie şi cum a reuşit să pună mâna pe blestemata aia de listă. E posibil să fie de partea noastră şi chiar el să i-o fi pus la dispoziţie.

— Totul e posibil, bătrâne. În clipa de faţă numele acelea sunt o adevărată bombă care poate exploda din clipă în clipă. Tipii de la F.B.I. sunt gata să-i pună sub cea mai a dracului urmărire pe toţi câţi figurează pe lista lui Harry. Mi-e şi frică să mă gândesc ce poate ieşi

de-aici!

— Şi pe mine mă cam trec fiorii.

— Aşa e şi înţeleg şi motivele. Harry Latham a fost cel mai bun agent al C.I.A. n-ai voie să ignori dezvăluirile lui.

— Nu a fost, Wes. Este. Nu uita că Harry e în viaţă. Trebuie să rămână în viaţă până când reuşesc să dau de Kroger.

— Dacă trăieşte, Harry trebuie să ia neapărat legătura cu C.I.A E omul lor! La asta nu te-ai gândit, deşteptule?

— Nu, n-are s-o facă, pentru că ştie foarte bine, după cum ţi-a spus şi ţie, că centrala de la Langley a fost penetrată până la nivelul AA-zero, ceea ce înseamnă chiar biroul directorului, Talbot.

— Chestia asta i-am pasat-o şi eu lui Knox. Nu m-a crezut.

— Greşeala lui. Am confirmarea:

— Da, dar până la urmă l-am convins şi acum verifică de zor, spuse Sorenson. Dar pe tine n-are să te ierte nimeni. Şi nimeni n-are să mai aibă încredere într-un bandit singuratic.

— Nu sunt chiar singur.

— De la mine să-ţi iei gândul. N-am de gând să compromit cu bună ştiinţă Operaţiunile Consulare jucându-mă de-a v-aţi ascunselea cu C.I.A.

— Ştiam că aşa ai să faci, aşa că am tras cu ochiul în altă parte. Şoarecele care nu ştie decât o gaură îl prinde repede pisica. Îl mai ţii minte pe Witkowski?

— Bineînţeles. Cu G-2 la Berlin. Chiar ne-am întâlnit de câteva ori şi ne-am înţeles perfect, un tip destupat…

— E şeful securităţii personalului la ambasada noastră din Paris. A lucrat cu Harry la Berlin şi e cea mai bună verigă pentru comunicaţiile noastre pentru că fratele meu se încredea fără rezerve în el. Şi cum naiba să nu se încreadă când colonelul i-a pus pe tavă o groază de chestii culese de G-2 în zonă! Tipul ajunge când vrea la Talbot pe canale strict confidenţiale şi-i poate cere să facă săpături după Kroger ăsta.

— Sună bine. Witkowski e credibil. De la mine ce vrei?

— Absolut nimic. Nu ne putem asuma riscul unor verificări încrucişate, cârtiţele neonaziste au nişte antene al naibii de lungi. Dar recunosc că m-aş simţi foarte bine să ştiu că aştepţi în umbră. Uneori fiecare simte nevoia unui sfat bun.

— Nu sunt chiar sigur că mă mai ţin curelele. Au trecut nişte ani de-atunci, nu?

— În mare, povestea-i simplă. Harry Latham trăieşte, e bine mersi şi face tot ce poate ca să dea de un doctor. Asta-i tot. Ţinem legătura.

Se auzi clicul final şi Wesley Sorenson rămase cu privirea la receptorul pe care încă îl mai ţinea în mână. Acţiunile lui Latham erau periculoase prin imprevizibilul lor şi mai cu cap ar fi fost să le

oprească încă din faşă. Directorul Operaţiunilor Consulare era conştient de asta şi îşi spunea că, dacă vrea să scape basma curată din toată vânzoleala asta, ar fi trebuit să-l sune pe Knox Talbot şi să-i îndruge orice, numai ca să-şi protejeze propriul om. Dar nu putea face asta. Drew îl mirosise: Sorenson lucrase de nenumărate ori încălcând cu bună ştiinţă regulamentele, pentru că înţelesese de la început, de fiecare dată, că deciziile lui puteau fi anulate de alţii, chiar dacă ştiau că soluţia lui era unica şansă de reuşită. Ascultându-l pe Drew, Sorenson se văzuse pe sine însuşi în tinereţe. Zâmbi şi puse în sfârşit receptorul la locul lui.

Jean-Pierre şi Giselle Villier coborâră din limuzina parcată în faţa hotelului L'Hermitage din Monte Carlo. Ajunseseră acolo de la Paris cu un avion particular şi motivul oficial al călătoriei lor, după cum ţipau ziarele, era nevoia de odihnă a celebrului actor după cele şase luni neîntrerupte de reprezentaţii cu piesa *Coriolan.* Aceasta a fost singura lămurire pe care a reuşit s-o afle presa, în pofida avidităţii de amănunte a reporterilor. După câteva zile, acestora li s-a dat de înţeles că soţii Villier urmau să plece pe o insulă din largul Mediteranei, probabil pentru a se întâlni cu părinţii lui Jean-Pierre.

Dar nici cei mai descurcăreţi reporteri nu au putut mirosi un mic amănunt: avionul cu care soţii Villier veniseră de la Paris fusese flancat de două supersonice militare „Mirage". În afară de asta, la hotelul L'Hermitage unul din cei doi uşieri în uniformă cu fireturi de la intrare, directorul adjunct şi alţi câţiva funcţionari figurau în modul cel mal confidenţial pe statele de plată ale lui *Deuxieme Bureau,* pentru fiecare; din ei garantând Bain de Mer, instituţia însărcinată cu administrarea afacerilor principatului monegasc şi singura autorizată să se ocupe de protocolul diplomatic al familiei domnitoare. Şi nu numai atât: ori de câte ori soţii Villiers părăseau hotelul ca să ajungă la cazinoul aflat foarte aproape, limuzina lor blindată era flancată de bărbaţi înarmaţi purtând costume de o croială impecabilă, care îi însoţeau până când maşina ajungea în faţa scărilor cazinoului. Aici erau preluaţi de alţi bărbaţi, în costume la fel de elegante, care nu se mai dezlipeau de ei toată seara.

Totul în chipul cel mai discret cu putinţă.

În apartamentul rezervat soţilor Moreau îşi făcu apariţia însuşi directorul lui *Deuxieme Bureau,* Claude Moreau.

— Sunt aici ca să vă asigur că totul e sub control. Nu se poate în tâmpla nimic fără să ştim noi.

Giselle îl privi neprietenoasă.

— Controlul vostru… Ajunge un singur glonţ pentru ca totul să se ducă dracului!

Moreau zâmbi indulgent.

— Aşa ceva e exclus. E pur şi simplu o imposibilitate.

— Dar cei din cazinou?

— Cei mai mulţi dintre ei sunt tot oamenii noştri. Ştim unde şi ce veţi juca, aşa că la mesele respective plasăm oameni care să blocheze trecerea indezirabililor spre voi.

— Bine, dar să presupunem că potenţialul asasin e cineva de la masa de joc, nu se lăsă Giselle. Atunci ce faceţi?

— La fiecare masă câte un bărbat şi o femeie se învârtesc de colo-colo, aparent nehotărâţi, oprindu-se în dreptul fiecărui jucător. Categoria asta, a nehotărâţilor, e foarte răspândită prin cazinouri şi nimeni nu intră la bănuieli văzându-i. În realitate, fiecare are câte un detector extrem de sensibil care semnalează imediat prezenţa oţelurilor special tratate din care sunt făcute armele de foc. Oricât ar fi de mici, chiar şi cele miniaturale! Când spun că orice posibilitate de atentat e exclusă, ştiu ce vorbesc. Am pretenţia că sunt de meserie.

— Da. Văd că v-aţi gândit la toate, recunoscu Giselle.

— Mulţumesc, eşti gentilă. Misiunea mea e să capturez măcar un Blitzkrieger. Dacă nu se întâmplă nimic, sunteţi liberi să plecaţi.

— Sper din toată inima să nu se întâmple nimic, zise şi Jean-Pierre, care până atunci rămăsese tăcut. Niciodată nu mi-am dat seama ca acum ce minunat e să fii viu…

Atacul avu loc, dar nu cum anticipase Claude Moreau.

Capitolul 11

Casino de Paris a rămas unul din locurile în care poveştile vor continua să existe. Intrarea monumentală din marmură, muzica discretă care plutea peste tot, candelabrele imense din cristal perfect şlefuit, personalul impecabil, figurile celebre ale lumii pe care le puteai vedea acolo, venite dintr-o îndatorire ce părea a fi o lege nescrisă a existenţei lor, totul era făcut pentru a da impresia de statornicie a acestei lumi exclusiviste. Dintotdeauna şi pentru totdeauna.

Jean-Pierre şi Giselle treceau printre mesele de joc cu dezinvoltura unor oameni care se bucură de consideraţia tuturor celor prezenţi. „Uite-l pe Villier!" Şoaptele alergau ca scânteile artificiilor şi cuprindeau rapid locul în care ajungeau cei doi. Dar tot la fel de repede se stingeau, pentru că alte şi alte nume atrăgeau atenţia, păstrând constantă temperatura atât de capricioasă a acelui loc.

Intrară în salonul numit „Baccarat Room", unde accesul nu era permis decât persoanelor care depuneau o garanţie de cincizeci de mii de franci. Dar în cazul lor se admisese o excepţie.

Mesele de joc erau delimitate de şnururi de catifea roşie, prinse în suporţi din argint. Se aşezară la una din mese şi imediat în faţa lor apărură câte două fişicuri de fise. Chelnerii cu paşi de pâslă aduseră şampania şi jocul începu.

Giselle câştigă nesperat de mult, dar Jean-Pierre pierdea şi asta avu darul să-l enerveze. La un moment dat, se ridică de la masă şi ceru să se mute la alta. Începu un nou tur, cu alţi jucători, şampania Cristal Bait se afla în permanenţă lângă el şi începu să câştige. Iar când trase doi nouari, entuziasmul lui păru să nu mai aibă margini.

Atunci s-a întâmplat. Extrem de rapid.

Brusc, de la masa pe care o părăsise, se auzi un urlet. Un bărbat în smoking se ridică în picioare, bătu aerul cu amândouă mâinile, într-un gest disperat de om care se îneacă şi se prăbuşi pe spate, rupând şnurul de catifea roşie. Toţi cei de la masa unde juca Jean-Pierre s-au ridicat să vadă ce se întâmplă, fiind atenţi la masa vecină.

Atunci răsună al doilea strigăt. Ascuţit, strident şi limpede, de femeie. În apropierea lui Jean-Pierre. Lângă el.

Două femei erau prăbuşite acum pe masa de joc, zbătându-se într-o încleştare care părea fără rost, risipind fisele şi făcând ţăndări cupele de şampanie. Iar una din ele, într-o superbă toaletă de seară, ţinea în mână un pumnal cu lama subţire, care prindea perfect în lucirea lui rece scânteierile calde ale candelabrelor. Vârful pumnalului era uşor înroşit. Şi abia atunci Jean-Pierre îşi dădu seama că simţea o arsură în zona coastelor, în stânga. Se uita acum, mirat, la roşul

sângelui care îi păta fracul.

— Vă e rău, domnule? Sunteţi rănit grav? striga femeia care o imobilizase pe cealaltă.

Ochii ei, pironindu-l de jos, unde imobilizase capul agresoarei, îl priveau rugători dar şi furioşi. Parcă spuneau: „Tâmpitule, zi odată, ai de gând să mori sau nu?”

„Ca într-o piesă de teatru”, zâmbi Jean-Pierre, înţelegându-i privirea.

— N-am nimic, domnişoară, o zgârietură…

— Asta-i bine, oftă uşurată agenta lui Moreau, răsucind cu cruzime braţul celeilalte, care abia acum dădu drumul pumnalului.

Moreau însuşi îşi făcea loc prin mulţime, venind către ei. Ochii îi scânteiau triumfători.

— Domnule Villier, ce-a fost mai greu a trecut! Vă va aştepta un moment şi mai şi, când veţi primi Legiunea de Onoare[39]. O meritaţi din plin…

— Să vă duceţi la dracu! Toţi! îi şopti furioasă Giselle la ureche. Jean-Pierre sângerează şi dumneata vorbeşti de decoraţii?

Moreau se dădu de o parte pentru a face loc celor din trupele speciale care o duceau spre ieşire pe necunoscuta care îl rănise pe Jean-Pierre. O blondă strălucitoare, cu ochi albaştri, în care nu se putea citi nimic.

— Peste o săptămână vreau să fiu pe scenă! *Coriolan* va continua, spuse Jean-Pierre aproape încântat de ce i se întâmplase şi stimulat de privirile admirative din jur, care îi ofereau aceeaşi senzaţie ca un triumf artistic.

— Asta o mai discutăm, răspunse evaziv Moreau. Am câştigat o bătălie, nu şi războiul…

Senatorul de Colorado Lawrence Roote, un bărbat de şaizeci şi trei de ani, cu părul grizonat, închise tulburat telefonul. Tulburat, uluit şi furios. De ce ajunsese tocmai el subiectul unei anchete F.B.I.? Ce se urmărea cu asta şi cine ordonase o asemenea anchetă? Şi mai ales de ce? Averea lui personală, consistentă, e drept, era administrată de un custode desemnat legal, o măsură de prevedere luată tocmai ca să preîntâmpine orice acuzaţii. Prima lui soţie murise într-un accident de avion iar cu cea de-a doua avea o căsnicie care putea fi considerată model. Fiii lui, unul bancher iar celălalt profesor universitar şi decan al unei facultăţi, erau personalităţi care se bucurau de respectul unanim al concetăţenilor lor. El îşi făcuse serviciul militar în cele mai bune condiţii, luptase în Coreea şi primise şi medalia „Steaua de Argint”. Nu s-ar fi putut spune că avea vicii, doar dacă cele două sau trei pahare

[39] Cea mai înaltă decoraţie franceză, instituită în 1802 de Napoleon.

de Martini dinainte de cină puteau fi socotite un viciu. Pe scurt, ce mama dracului îi apucase pe dobitocii ăştia să-l ia la puricat tocmai pe el?

Convingerile lui conservatoare erau bine cunoscute şi atacate frecvent în presa liberală, care făcea ce făcea şi îi scotea mereu cuvintele din context, răsucindu-i-le în aşa fel încât sunau a extremă dreaptă. Dar printre colegii lui din Senat era cunoscut ca un om integru şi oricând în stare să asculte calm şi atent discursurile adversarilor politici. Principiul lui era că atunci când guvernul face prea mult pentru cetăţeni, aceştia încep să fie înclinaţi spre trândăveală.

Averea nu-i picase din cer. Părinţii lui fuseseră oameni săraci şi Roote izbutise să urce încet dar sigur scara succesului, alunecând uneori o treaptă sau două, lucrând şi în câte trei locuri deodată până absolvise liceul şi apoi Universitatea economică Wharton. Fusese un student foarte bun şi la absolvire profesorii săi îl recomandaseră călduros agenţilor specializaţi în recrutarea de personal de elită pentru marile corporaţii americane. El alesese o mică firmă, de curând înfiinţată dar foarte profitabilă, unde avea şansa să urce repede în ierarhie. Însă firma a fost înghiţită în scurt timp de o corporaţie şi consiliul de administraţie a mirosit repede talentul şi îndrăzneala vădită de tânărul Roote în luarea deciziilor. Abia împlinise treizeci şi cinci de ani şi pe uşa lui apăruse o plăcuţă pe care scria „Director executiv”. La patruzeci, „Preşedinte”. Fuziunile, achiziţiile şi pachetele de acţiuni pentru care optase cu un fler extraordinar făcuseră din el un multimilionar înainte de cincizeci de ani. Atunci hotărâse Lawrence Roote că venise vremea să intre în politică.

Stând acum la biroul său şi recapitulându-şi trecutul, senatorul de Colorado încerca să găsească acele frânturi din viaţa lui care ar fi putut stârni interesul măgarilor ăstora de la F.B.I. E drept că în tinereţe avusese câteva legături amoroase, dar totul fusese învăluit în discreţie iar partenerele sale fuseseră femei cu care n-ar fi avut de ce să se ruşineze şi care nu aveau nici ele interesul ca lucrurile astea să transpire. În afaceri fusese întotdeauna dur, e adevărat, dar nu încălcase niciodată vreo lege, nici cât negru sub unghie. Atunci ce mama dracului mai voiau?... Ei nu, că asta chiar că era culmea!

Totul începuse cu câteva minute în urmă, când secretara îl anunţase cu vocea ei obişnuită:

— Aveţi pe fir pe domnul Roger Brooks din Telluride-Colorado, domnule.

— Pe cine?

— Pe domnul Roger Brooks, repetase secretara, speriată să nu fi făcut vreo gafă. Mi-a spus că aţi fost colegi de liceu la Cedaredge, altfel nu mi-aş fi permis...

— Oho! Doamne Dumnezeule, Brooksie! De ani de zile nu mai ştiu nimic de el. Într-o vreme auzeam că are o staţiune de sporturi de iarnă, dar nu mai ştiu unde…

— Probabil chiar în Telluride, domnule senator, acolo se schiază. Vă fac legătura?

— Mai e vorbă? Alo! Roger! Ce mai faci, bătrâne? Nici nu ştiu de când nu ne-am mai văzut! Din tinereţe!

— Ei, nu chiar… Acum opt ani ţi-am condus campania electorală. A mers şnur, zic eu…

— Aşa e. Cum îţi mai merge?

— Binişor. De-atunci am mai construit patru piste noi de schi iar vara nu putem face faţă la toţi amatorii de mers pe munte cu rucsacul în spate. Ce e frumos e că mulţi tipi de pe coasta de est fac mutre că nu le asigurăm serviciu de cameră în mijlocul pădurii. Omul subţire rămâne om subţire, gata!

— Mulţumesc, Brooksie, am să păstrez informaţia asta pentru o eventuală dezbatere cu distinşii mei colegi care reprezintă statul New York. Şi chiar nu m-ar mira să-i ducă mintea şi la asta, să ceară serviciu de cameră pentru toţi care se înfruptă din ajutorul social.

— Larry, zisese deodată Brooks, pe un ton prevenitor, te-am sunat pentru că am fost colegi de liceu şi ţi-am condus o campanie electorală…

— Nu te înţeleg. Zi mai de-a dreptul.

— Simţeam că trebuie să te sun, înţelegi? Chiar dacă m-am jurat că n-am să suflu o vorbă. Îţi spun drept, nu mi-a plăcut deloc ticălosul ăla, vorbea mai mult în şoaptă, ca şi cum am fi fost prieteni la cataramă şi el îmi turna secrete şi încerca să mă lămurească tocmai pe mine că toată chestia asta e spre binele tău.

— Care chestie? Şi de fapt cine e tipul?

— Unul de la F.B.I. L-am obligat să-mi arate o legitimaţie şi jur că nu era falsă. Îmi venea să-l dau afară, dar m-am gândit că n-ar strica să aflu mai multe.

— Despre ce era vorba, Roger? ziceai ceva de o chestie.

— Voia să ştie dacă te-am auzit vreodată exprimându-ţi simpatia pentru… fii atent, ţine-te bine, să nu cazi jos: „pentru cauza fascismului”! Dacă te-am auzit vreodată spunând că Germania a avut motivele ei justificate să facă ce-a făcut în război. Ţi-o spun cinstit, Larry, începusem să cam fierb, dar m-am ţinut tare şi l-am prevenit că bate câmpii. I-am spus că ai luptat în Coreea, dar el ştii ce poantă mi-a aruncat?

— Nu. Ce-a spus?

— Cică ăla era război dus împotriva comuniştilor, era normal să lupţi, fasciştii şi comuniştii au fost totdeauna la cuţite. Şi se uita aşa, la mine şi zâmbea, parcă m-ar fi compătimit.

— Aha, pe motiv că tocmai pe comunişti îi vânau naziştii cât puteau, probabil aşa ţi-ai făcut socoteala pe moment, nu?

— Da, cam aşa ceva. Ştii, un mucea, un ăla care nu ştie să-ţi găsească Coreea pe hartă, dar era uns cu toate alifiile, Larry! Încerca să mă îmbrobodească şi aş zice că se pricepe al naibii de bine la chestia asta! Băiat şcolit!

— Folosesc oamenii lor cei mai buni, răspunsese Roote pe un ton coborât. Şi până la urmă cum s-a încheiat discuţia?

— Până la urmă cică ar fi vorba de nişte informaţii confidenţiale care nici lui nu i se par cine ştie ce serioase şi ancheta are să moară în faşă.

— Aha! Mda… Asta înseamnă că abia acum începe.

Şi Lawrence Roote strânsese cu atâta putere creionul pe care îl ţinea în mână încât îl rupsese în două.

— Brooksie, n-am cuvinte să-ţi spun cât îţi mulţumesc.

— Ce naiba se întâmplă. Larry?

— Nu ştiu. Când aflu, fii sigur că te sun.

Franklin Wagner, prezentator de ştiri la MBC News, cel mai urmărit program de actualităţi de seară din toată America, se afla în cabina sa revăzând pentru ultima oară materialul pe care urma să-l prezinte în faţa camerelor de luat vederi în mai puţin de trei sferturi de oră. Auzi un ciocănit discret în uşa cabinei sale şi strigă din reflex, atent la hârtiile din faţa lui:

— Intră!

Intră Emmanuel Chernov, realizatorul programului de actualităţi: televizate, care se aşează la largul lui pe un fotoliu din colţ.

— Îl salut pe omul cel mai ocupat din America! Iar potriveşti vorbele, bătrâne?

— Da. Şi n-ar fi nevoie să fac eu asta dacă ai avea grijă să angajezi nişte redactori în stare să scrie corect… uite, cuvântul „jurnalist”, de exemplu. Poftim!…

— Voi, ăştia, sclavii literei scrise, toată ziua numai vă văicăriţi atât! Dar casele cu piscină din Hamptons vă plac!

— O singură dată în viaţa mea am fost în Hamptons, Manny, răspunse Wagner continuând să taie şi să scrie. Şi fii sigur că a doua oară nu mă mai prinzi pe-acolo. Şi ştii de ce?

— Nu. S-auzim!

— Pentru că plaja e plină de persoane de ambele sexe care se tot învârtesc de colo-colo cu şpalturi în mână, ca să-i vadă lumea şi să zică aoleu, ia uite ce scriitor mare e ăsta şi la plajă lucrează! Muncă pe el! Şi seara îi vezi că se adună în cafenelele lor nenorocite, la lumina lumânărilor, să-şi laude făcăturile alea şi să se proclame unul pe altul mari oameni de litere, vai de capul lor! Şi dacă reuşeşte câte unul să păcălească pe câte-un editor tâmpit, să-l facă să-i înghită

rahaturile alea ale lui şi să i le publice…

— Ei, stai, Frank, că nu e nici chiar aşa…

— Ba e exact aşa cum îţi spun eu, Manny. Am crescut la o fermă din Vancouver şi dacă vântul dinspre Pacific aduce cu el nisip, poţi fi sigur că la anul nu mai creşte nimic! Aia e!

— Cam… forţată comparaţia asta, nu crezi?

— Se poate, nu zic, dar plesnesc când domnii redactori îmi dau texte care fac să-mi scrâşnească dinţii în gură, de zici că au băgat fix nisip printre cuvinte. Gata, poftim, am terminat. Dacă între timp nu pică vreo ştire bombă, atunci o să dăm pe post o emisiune oarecum inteligibil.

— Nu prea te dă modestia afară din casă…

— Am pretins eu vreodată aşa ceva? Şi dacă tot ai adus vorba de modestie, o calitate pe care numai tu eşti îndreptăţit s-o ai, zi ce vânt te-aduce la mine. Credeam că ai reuşit să-i pasezi asistentului tău capitolul cu păreri critice şi obiecţii ridicate de patroni.

— E vorba de ceva mult mai serios, Frank, zise Chernov privindu-l trist. Am avut azi după-masă o vizită. Un tip de la F.B.I. Când e vorba de ăştia, nu te poţi face că nu-i bagi de seamă. De acord?

— Până aici, da. Ce voia tipul?

— Capul tău. Cel puţin aşa mi-a lăsat impresia.

— Capul meu? Pe ce motiv?

— Eşti canadian, nu-i aşa?

— Mă mândresc cu asta!

— Şi când erai student la universitatea… Hm!… aia…

— Universitatea din Columbia Britanică. Ce-i cu ea?

— Păi… ăăă… ai protestat împotriva războiului din Vietnam? Că tipul ăsta de la F.B.I.…

— A fost o intervenţie a Naţiunilor Unite şi niciodată n-am ascuns faptul că m-am opus din răsputeri. Şi?

— Ai refuzat să te înrolezi în armată?

— Nu eram obligaţi s-o facem, Manny.

— Dar pe front n-ai fost, nu?

— Nu mi s-a cerut. Şi dacă mi s-ar fi cerut, aş fi refuzat, ştii bine. Am mai discutat despre chestia asta.

— Ai făcut parte din „Mişcarea universală pentru pace”, este?

— Da. N-am ascuns nici asta, niciodată.

— Dar ai ştiut că Germania era unul din principalii finanţatori ai mişcării?

— Pardon, nu Germania! Tineretul din Germania, organizaţiile studenţeşti, astea da, dar nu guvernul de la Bonn! Constituţia lor le interzice să angajeze ţara în conflicte armate, n-au voie nici măcar să discute în parlament aşa ceva. Neutralitatea e înscrisă în constituţia lor. Doamne, Manny, doar ai şi tu o diplomă, băiete!

— Ştiu că în mişcarea asta erau o groază de nemţi şi tu aveai ceva greutate acolo. Formula asta cu „pacea universală” ar putea să mai însemne şi alte chestii. Ceva în genul lozincilor lui Hitler, „Pace prin intermediul unei puteri mondiale şi al unei forţe morale dominante”. Nu?

— Ia ascultă, Manny, cu mine ţi-ai găsit tu să faci pe vânătorul de nazişti? Dacă da, îţi aduc aminte că nevastă-mea e pe jumătate; evreică, după mamă. La evrei asta contează, mama, indiferent de ce neam e tatăl. Motiv pentru care copiii mei nici vorbă să fie arieni. Sunt născuţi din mamă evreică şi prin urmare sunt evrei. Într-o ţară cu un regim nazist, ar nimeri direct în camera de gazare. Dar lăsând, la o parte chestia asta, vreau să văd şi eu legătura dintre guvernul de la Bonn şi „Mişcarea universală pentru pace”.

— Bine, înţeleg eu, dar asta nu înseamnă că n-a existat şi un sprijin guvernamental german pentru mişcarea voastră, nu?

— Manny, adevăratul motiv era groaznicul lor sentiment de vinovăţie. Tu ce mama dracului vrei să-mi dai de înţeles?

— Tipul de la F.B.I. voia să ştie dacă ai cumva legături cu noile tendinţe înregistrate în politica germană. În definitiv… Hm! Wagner e; un nume german.

— Dumnezeule! Manny, cred că aiurezi!

Clarence „Clarr” Olgivie, fostul preşedinte al companiei „Global Electronics”, acum ieşit la pensie, era la volanul automobilului său de epocă, un Duesenberg restaurat şi se pregătea să părăsească şoseaua Merritt Parkway ca să pătrundă în deviaţia care ducea spre locuinţa sa din Greenwich, Connecticut. Un *domeniu seniorial,* cum scria cu sarcasm presa. În vremurile când familia lui intrase în rândul familiilor bogate, adică înainte de crahul din ‘29, nimeni nu s-ar fi gândit că trei pogoane de pământ, cu o piscină de dimensiuni standard, fără teren de tenis şi fără grajduri, putea să însemne un domeniu. Cu atât mai puţin unul; seniorial. Şi totuşi, cum se născuse „călare pe burduful cu dolari”, devenise o ţintă preferată a huiduielilor ziariştilor, ca şi cum el, Clarence Olgivie, ar fi avut de ales când fusese vorba să se nască şi hotărâse să vină pe lume în familia asta, nu în alta. Aşa se face că tot ce realizase el; în viaţă fusese declarat mereu rahat şi tot ce spusese era considerat tâmpenie absolută, produs al unei minţi năclăite de prea mulţi bani. Dobitoci care-l înjurau în toate felurile uitau de anii pe care-i petrecuse muncind ca un nebun, uneori şi câte cincisprezece ore pe zi, ca să transforme firma familiei lor, care devenea de la o lună la alta mai puţin profitabilă şi se îndrepta încet dar sigur spre faliment, într-una din cele mai competitive companii americane în materie de aparatură electronică. La sfârşitul anilor ‘40 Clarence Olgivie absolvise Institutul Tehnologic din Massachusetts,

unde promovarea tehnologiilor celor mai noi era literă de lege şi îi era foarte limpede că firma lor rămăsese în urmă cu aproape zece ani faţă de ce însemna tehnică modernă. Fusese obligat să decapiteze toată conducerea, nişte domni venerabili şi plini de calm, cu principii clasice, cărora le oferise nişte pensii atât de substanţiale încât ani de zile avea să fie obsedat de cheltuiala asta uriaşă căreia într-un timp abia îi putea face faţă. Îi înlocuise pe domnii aceştia impunători cu nişte tineri pletoşi şi scandalos de liberi în purtări, nişte terchea-berchea pe care nimeni n-ar fi dat nici doi bani dar care gândeau la fel cu el şi care vedeau o singură ţintă pentru care merita să lupţi ca s-o atingi: calculatoarele.

În nici zece ani, avantajul tehnologic la care ajunseseră echipele lui de lăţoşi cu blugi lăsase cu gura căscată multă lume şi atrăsese atenţia Pentagonului. Ofiţeri superiori în uniforme impecabile au început să-şi facă apariţia la „Global Electronics”, încercând să nu-şi piardă răbdarea când bărboşii de aici sau fetele cu fuste indecent de scurte îşi trânteau cu nepăsare picioarele pe mesele lustruite ca oglinda şi le explicau din vârful buzelor avantajele cutării sau cutării tehnologii de ultimă oră. Domnii ofiţeri i-ar fi dat cu multă plăcere cu capetele de pereţi pe derbedeii ăştia care mestecau gumă şi nici nu visau să se scoale în picioare în timp ce vorbeau cu cadre din conducerea Pentagonului, să le bage putină disciplină în oase, dar caraghioşii ăştia erau toţi somităţi de primă mână în materie de electronică şi orice farfuză cu rochia până la buric avea un doctorat strălucit. An de an Clarence Olgivie voia să aibă aici pe şeful de promoţie de la Institutul Tehnologic din Massachusetts şi îl avea, oricât l-ar fi costat. Şi pe următorii trei-patru de pe listă la fel. În câţiva ani formase o echipă pe care şi-ar fi dorit-o orice concern de pe glob şi domnii ofiţeri înţelegeau că ce oferea „Global Electronics” nu mai putea fi găsit şi în altă parte. Forţa militară a naţiunii americane a crescut enorm şi vechea făbricuţă a familiei Olgivie, afacerea mică şi cuminte de odinioară, din ce în ce mai mică şi mai cuminte, devenise o companie multinaţională de care în lumea afacerilor trebuia să se ţină seamă.

Da, numai că toate chestiile astea erau valabile ieri, îşi spunea Clarr Olgivie îndreptându-se spre casă. Pentru că azi ajunsese să însemne o zi de care nici în coşmarurile lui cele mai negre nu şi-ar fi închipuit să aibă parte. Îşi dădea el seama foarte bine că nu fusese nici o dată simpatizat de papiţoii ăia de generali şi colonei de operetă care îşi dădeau aere de oşteni căliţi dar care habar n-aveau cum miroase praful de puşcă, dar la o figură ca asta chiar că nu s-ar fi aşteptat!

Nici mai mult nici mai puţin decât că îi lipiseră eticheta de „potenţial inamic al propriei sale ţări!” De susţinător fanatic şi încă în

secret poftim, în secret, auzi la ei, scârbele naibii, ce le trecuse prin capetele alea ale lor! Susţinător în secret, va să zică, al scopurilor urmărite de o mişcare care cucerea rapid teren în Germania, neonazismul! Asta chiar că era culmea! Era învăţat cu înjurăturile, cu insultele de tot felul, dar chiar nazist până acum nu-l făcuse nimeni.

Se dusese cu maşina la New York să se întâlnească cu avocatul său, John Saxe, cu care era prieten de o viaţă şi îi fusese dat să audă lucruri care îl lăsaseră de-a dreptul năuc:

— Ia spune, Clarr, e adevărat că ai livrat unei firme germane, „Oberfeld”, echipament electronic care poate fi folosit şi la transmisiuni prin satelit?

— Da. Şi ce-i cu asta? Am toate avizele şi de la Comisia Federală pentru Tranzacţii şi de la Comerţ şi de la Departamentul de stat, de peste tot. Nici măcar nu ni s-a cerut includerea în contract a clauzei care interzice reexportul.

— Dar… tu ştiai cine se ascunde în spatele firmei Oberfeld?

— Habar n-am şi nici nu mă interesează. Tipii ăia plătesc la timp şi altceva nu mai vreau să ştiu despre ei. Ţi-am mai spus, am toate autorizaţiile cerute de lege şi dacă are cineva impresia că am sărit peste ceva, se înşeală.

— Şi zici că n-ai examinat niciodată dotarea industrială a nemţilor ăstora? Să zicem, de pildă, obiectivele urmărite de ei când au cumpărat de la tine echipamentele alea?

— Nici asta nu m-a interesat. Mi-au spus că au nevoie de tehnică de calcul ca să se extindă, garanţii financiare aveau destule şi gata, am bătut palma. Dacă era vreo chestie dubioasă la mijloc, atunci Washingtonul putea să blocheze imediat exportul.

— Deci, Clarr băiete, cam asta ar fi singura noastră portiţă de scăpare. Altfel…

— Ia ascultă, se burzuluise Olgivie, ai început să vorbeşti în pilde? Ce-i cu aiurelile astea? Fă-mă şi pe mine să înţeleg!

— În spatele firmei „Oberfeld” sunt naziştii, Clarr. Noua generaţie de nazişti!

— Şi? Trebuia să ştiu eu chestia asta pe care n-au ştiut-o atâtea comisii şi supercomisii de la Washington? Nu era treaba lor?

— Aşa o să încercăm şi noi să ne apărăm.

— Să ne apărăm?! Împotriva cui, omule?!

— Unii zic că tu ai cunoscut din primul moment nişte chestii de care nici tipii de la Washington habar n-aveau. Şi mai afirmă că tu, cu bună ştiinţă, ai pus la dispoziţia bandelor de neonazişti echipament şi tehnologie de vârf în domeniul telecomunicaţiilor.

— Ce-nseamnă toate tâmpeniile astea?

— Cam aşa se prezintă dosarul…

— Dosarul?! Pentru numele lui Dumnezeu, ce dosar?

— Figurezi pe o listă, Clarr, mie atâta mi s-a spus. Şi nici prea iubit nu eşti. Ţi-o spun cinstit, în locul tău m-aş descotorosi imediat şi de afurisitul ăla de Duesenberg!

— Cum? Păi e un automobil de epocă! Nu se mai fabrică de zeci de ani.

— Aşa o fi, dar vezi tu, e o maşină nemţească.

— Ei, alta acuma! Duesenberg e marcă americană sută la sută, omule, maşinile astea se făceau în Virginia!

— Mă rog, o fi şi asta, dar numele, Clarr… pricepi? Numele nu sună bine, nu e, ca să zic aşa, patriotic… Nu ştiu dacă mă înţelegi!

— Nu. Aşa ceva nu înţeleg nici să mă pici cu ceară!

Şi Clarence Olgivie opri bătrânul Duesenberg în faţa *domeniului seniorial,* gândindu-se la ce îi va spune soţiei sale…

Printre pasagerii care se pregăteau de îmbarcare pe cursa 7000 a companiei Lufthansa, spre Stuttgart, se afla un bărbat în vârstă, cu capul ras şi cu nişte ochelari cu lentile foarte groase. Pe rând, fiecare pasager prezenta paşaportul şi biletul şi aştepta până când funcţionarii de la ghişee verificau pe calculator datele din fiecare paşaport. Tipul cu capul ras trecu şi el prin formalitatea asta şi îşi strecură în buzunar fişa de îmbarcare, rămânând să urmărească mai departe derularea controlului. Pe faţă îi apăru o umbră de îngrijorare în momentul când la unul din ghişee îi veni rândul unei femei frumoase şi pline de distincţie, cu părul argintiu platinat, dar după un minut răsuflă uşurat. Toate erau în regulă şi femeia se depărta de ghişeu. După trei minute, studiau amândoi copertele de pe un stand de ziare şi reviste, vorbindu-şi abia auzit.

— Bine că s-a terminat, şopti bărbatul în germană. În douăzeci de minute suntem la bord. Ai grijă să urci printre primii, eu am să apar mai la urmă.

— Nu crezi că exagerezi cu prudenţa, Rudi? Paşapoartele sunt perfecte, ai avut dovada.

— Mai bine prudent decât indiferent, draga mea, mai ales când e vorba de o treabă ca asta. Mâine dimineaţă au să-mi constate lipsa la prima oră, ba poate chiar acum, dacă i se năzare vreunui coleg de laborator să mă caute. Cercetările noastre sunt în stadiul final. Oricând putem găsi formula optică de realizare a fibrelor optice pentru interceptarea comunicaţiilor internaţionale prin satelit, indiferent de frecvenţa lor de emitere…

— Ştii bine că nu mă pricep la aşa ceva…

— Ar trebui! E vorba de munca pe care o fac eu, zi şi noapte! Nu pot şti când o să vrea cineva să mă verifice.

— Şi ce dacă?

— Iubito, habar n-ai de nimic! Am pus mâna pe soft şi le-am

strecurat un virus în sistem.

— Ach! De ce-o fi trebuind să ne chinuim noi atâta!...

— Ţi-am mai spus-o şi ţi-o repet: Die Bruderschaft!

— Rudi, ştii cât mă plictiseşte pe mine politica!

— Bine, ne vedem la Stuttgart. Să nu uit: ţi-am cumpărat colierul cu diamante pe care l-ai văzut la Tiffany's.

— Oh, eşti o comoară! Are să turbeze tot Munchenul!

— E vorba de Vaclabruck, draga mea. La Munchen o să mergem doar în weekend.

— Oh!... Ce plictiseală...

Arnold Argossy, susţinător la radio şi la televiziune al aripii ultraconservatoare a americanilor amatori de isterii colective, îşi înghesui hălcile mari de carne şi osânză pe scăunelul din dreptul mesei din studioul de emisie, îşi puse căştile pe urechi şi privi prin geamul gălbui în spatele căruia se aflau producătorul şi corpul de tehnicieni a căror, treabă era să răspândească în toată ţara vocea lui piţigăiată, care pe unii îi călca pe nervi iar pe alţii îi umplea de extaz. Până nu demult Argossy se bucura de o audienţă uriaşă, sondajele îl arătau ca fiind de departe numărul unu în topurile săptămânale, apoi furia asta se mai domolise, dar el rămăsese tot undeva în frunte, niciodată sub locul cinci. Publicul îi rămăsese în mare parte devotat şi el continua să spumege pe toate canalele împotriva liberal-comuniştilor, a femeilor şovino-fasciste, a pruncucigaşilor, a bestiofililor, a necrofililor şi, a tot felul de idioţi care trebuiau siliţi să abandoneze credinţele lor deşarte „în faţa unei majorităţi stabile şi mult prea răbdătoare". Becul roşu din dreapta lui începu să pâlpâie. Intra în emisiune.

— Salut, America şi pe voi, adevăraţii fii şi fiice ale unor giganţi care dintr-un tărâm al sălbaticilor au făurit o naţiune. Şi nu una oarecare! Vă vorbeşte A. A. şi în această după-amiază vreau să vă aud pe toţi! Oamenii cinstiţi şi harnici ai acestei mari ţări al cărei pământ e astăzi pângărit şi irosit de nişte sicofanţi a căror minte e dominată doar de sex, care îşi bat joc de orice sentiment religios şi de orice precept moral, nişte tembeli al căror guvern ne duce ţara de râpă pe banii noştri. Ascultaţi cu toţii ultimele veşti, dragi prieteni, fiindcă aveţi ce auzi! S-a introdus în Congres proiectul unei legi potrivit căreia vom plăti nişte taxe în plus pentru introducerea obligatorie a educaţiei sexuale în şcoli, în special în cele urbane şi mai ales din zonele locuite de negri. Nu vă vine să credeţi? Ei bine, pe banii noştri li se vor pune zilnic la dispoziţie, gratuit, minimum un milion, da, aţi auzit bine, un mi-li-on de prezervative cretinilor de şcolari proveniţi din leagănele de copii care se vor putea împreuna atunci când li se... Hm! Nu mă pot exprima aşa cum gândesc,

emisiunea aceasta face parte dintr-un program menit să întărească celula familială. Noi vrem să răspândim în rândurile voastre moralitatea cuvântului Domnului, nu să devenim codoşii ipochimenilor care-şi doresc să trăiască sub steaua lui Lucifer, pe care îl slujesc ei! Care să fie oare soluţia la această nebunie plină de promiscuitate? Un lucru la mintea oricui, deja vă aud strigând cu toţii răspunsul unic: sterilizarea, dragii mei! Să le ridicăm acestor jivine puterea de a procrea. Desfrânarea umană copiază patima neselectivă de care este cuprins orice animal şi nici o aşa-zisă „educaţie sexuală" nu o poate potoli sau dirija, singura ei menire fiind o şi mai mare proliferare a desfrâului!... Iar acum ştiţi cu toţii, aşa cum ştiu şi eu, despre ce vorbim, nu-i aşa? Da? Deja aud corul vocilor liberale intonând cuvântul rasism! Dar eu vă întreb pe voi, prietenii mei, e oare rasism să inaugurezi programe de care suntem cu toţii convinşi că vor beneficia chiar cei ce se degradează zilnic datorită promiscuităţii lor? Eu cred că nu. Voi ce credeţi? Ia să auzim, avem deja ascultători pe fir... să vedem cine e primul... să-i auzim părerea... Alo!

— Alo, aici e Joe şi te salut, straşnic le-ai mai tras-o, A. A.! strigă încântat primul vorbitor. Eu n-am nimic cu nimeni şi chiar sunt contra la chestiile astea rasiste, dar ţi-o zic p-a dreaptă, că dacă am pune în laba fiecărui negrotei împuţit care trăieşte din furat şi mai încasează şi ajutorul social... zic, dacă i-am pune în labă un doo'ş'cinci de miare, să se care în Africa şi să prăsească acolo un trib întreg de cioroi, n-ar sta pe gânduri şi i-ar înhăţa cât ai zice peşte. Am făcut socoteala că am scăpa mai ieftin aşa şi nu ne-ar mai zăpăci cu impozitele...

— Noi nu încurajăm emigrarea prin intermediul mitei, Joe, încălcăm Constituţia. Dar dacă ai zis-o, ai zis-o şi gata. Următorul ascultător...

— Alo! Te sun din New York City, A. A., de pe o stradă de lângă West Side şi dă-mi voie să-ţi spun că mizeria asta de bucătărie cubaneză mi-a împuţit tot apartamentul. Şi când ies afară nici nu ma pot citi ce scrie pe firmele magazinelor, jegosii ăştia afumă tot! Adică chiar nu suntem noi în stare să-l măturăm pe măscăriciul de Castro şi să-i trimitem pe nespălaţii ăştia înapoi cu pluta?

— Domnule, noi nu încurajăm nici disputele etnice, dar indiferent de nefericitul epitet pe care l-aţi agăţat de numele unei anumite naţii asta nu înseamnă că nu aveţi un argument serios. Scrieţi senatorilor şi congresmenilor care vă reprezintă şi întrebaţi-i din ce cauze ţara noastră n-a trimis până acum un comando care să-l înlăture pe dictatorul comunist. Să vedem cine urmează... Alo?

— Alo, da! Aici e Jimmy şi zic că i-ai trăsnit în moalele capului, A. A., de nu se mai dezmeticesc ei cu una cu două. Senatori, congresmeni, ce-or fi, toţi trebuie să ne asculte, nu?

— Cu siguranţă, Jimmy, mulţumesc. Altcineva... Alo?

— Bună seara, *mein Herr,* te sun din Munchen, Germania, unde

acum e seară. Te recepţionăm în cadrul programului „Religia pe glob” şi mulţumim lui Dumnezeu că ni te aduce pe unde în casele noastre. De asemenea, îţi mulţumim respectuos pentru tot ce ai făcut pentru noi; şi..

— Cine mă-sa mai e şi tâmpitul ăsta? exclamă furios Argossy închizând butonul microfonului şi holbându-se la cei din spatele geamului gălbui. De ce mi l-aţi dat?

— Uşurel, A. A., răspunse prin cască producătorul, ăştia-s tipii de la RWB[40], ne asigură o piaţă a-ntâia. Pătrundem în Europa pe unde scurte. Şezi binişor şi fii atent la ce zice tipul ăsta, trebuie să mănânce şi el o pâine şi s-ar putea să ne iasă şi nouă ceva gras.

— Şi cum merg lucrurile pe la Munchen, noul meu prieten? reluă Argossy, mai liniştit.

— Mult mai bine de când îţi auzim vocea.

— Mă bucur s-o aflu. Acum un an v-am făcut o vizită cu ocazia târgului berii şi am dat acolo la voi de cei mai buni cârnaţi pe *varză* pe care i-am mâncat vreodată. Mi-au umplut farfuria, ca să nu mai zic de piureul de cartofi şi de muştar... ah, un deliciu!

— Dumneata eşti un deliciu, *Herr* Argossy! E limpede că eşti alături de noua Germanie!

— Ăăăă... De noua... ăăă... Mă tem că nu înţeleg ce vrei să spui...

— *Naturlich,* mai bine că nu înţelegi deocamdată. Vom construi noul Reich şi te vom pune ministru al propagandei. O să fii mult mai eficient decât a fost pe vremuri Goebbels, ai o putere de convingere extraordinară! Eu zic, *mein Herr,* că dacă Germania...

— De unde soarele mă-sii l-aţi mai găsit şi pe nenorocitu-ăsta? ţipă piţigăiat Arnold Argossy, uitând să închidă microfonul.

— Deconectează microfoanele şi opreşte banda! urlă şi producătorul. Christoase Dumnezeule, cam câte stafii de radio ne transmit în direct?

— Două sute douăsprezece staţii, domnule, veni rece răspunsul unui tehnician.

— Gata, ne-am fript, gemu producătorul prăbuşindu-se în scaun. Mai exact, ne-a luat mama dracului!...

THE WASHINGTON POST
Colina Capitoliului alertată de anchete discrete

WASHINGTON D.C., VINERI – Ziarul nostru a aflat recent că agenţi ai Biroului Federal de Investigaţii sunt în căutarea unor informaţii legate de personalităţi ale Senatului şi Camerei Reprezentanţilor, inclusiv anumiţi membri marcanţi ai

[40] Program religios finanţat de cercuri evanghelice americane.

Administraţiei. Nu se cunoaşte adevărata natură a acestor investigaţii şi Ministerul Justiției a evitat orice comentariu, inclusiv confirmarea efectuării unor astfel de cercetări. Dar zvonurile persistă, fiind alimentate de senatorul Lawrence Roote din Colorado, foarte indignat de asemenea demersuri subterane. Personalul din subordinea senatorului Roote a confirmat ştirea că domnia sa a solicitat să fie primit imediat în audienţă de Procurorul General Federal. După audienţă, senatorul s-a abţinut de la orice comentariu, mulţumindu-se să declare că la mijloc fusese o simplă neînţelegere.

Numai că zvonul în cauză se alătură unor aluzii referitoare la alte asemenea „neînţelegeri", care au depăşit aseară perimetrul capitalei, în momentul în care atât de popularul prezentator al emisiunii de actualităţi produse de canalul MBC, Franklin Wagner, a alocat două minute din program pentru a prezenta un aşa-zis „eseu personal". El a atacat „acele hiene ale vigilenţei neadormite ce insistă în continuare să acorde vot de blam celor pe care nu-i simpatizează, împroşcând cu noroi tot felul de înalte personalităţi cu opinii politice proprii, cu nume şi origini diferite". Franklin Wagner a mai pomenit pe parcurs şi de „isteria colectivă a perioadei maccarthismului, ani în care numeroşi oameni cinstiţi şi-au văzul ruinată viaţa datorită unor insinuări lipsite de orice justificare şi unei aşa-zise vinovăţii prin asociere", sfârşindu-şi expunerea cu precizarea că se consideră „acelaşi oaspete pe deplin recunoscător ospitalităţii acestei ţări minunate" Franklin Wagner este cetăţean canadian dar nu va pregeta să urce în primul avion de Toronto în cazul când el şi familia sa „vor fi puşi la stâlpul infamiei".

Fiind bombardat mai târziu de o ploaie de întrebări, a refuzat şi el să facă vreun comentariu, arătând doar că instigatorii acţiunii ştiau de la bun început cine trebuia să le cadă victimă şi că „asta le-a fost suficient", Canalul MBC a precizat ulterior că centrala telefonică a fost luată cu asalt, estimând că din cele câteva mii de apeluri telefonice primite mai mult de 80 la sută erau favorabile opiniei domnului Wagner.

Singurul indiciu pe care reporterul nostru a reuşit să-l identifice, după mari eforturi, este existenţa unei anumite legături între investigaţiile respective şi ultimele evenimente petrecute recent în Germania, unde grupări de extremă dreaptă au făcut nişte breşe semnificative în structurile guvernamentale.

Vom reveni cu amănunte.

Într-o încăpere din clădirea încă nefinisată a spitalului din pădurea Vaclabruck, doctorul Gerhardt Kroger se învârtea nervos în toate

părţile.

— E încă în viaţă. A depăşit primele crize şi asta e extraordinar din punctul de vedere al medicinei, dar pentru cauza noastră e periculos. Groaznic de periculos!

— Dar de ce, Gerhardt? întrebă Gerda, soţia lui. Prin ce poate fi aşa de periculos?

— Pentru că nu reuşim să-l localizăm!

— Şi ce-i cu asta? Oricum, tot are să moară în câteva zile.

— Da, sigur că da, dar dacă i se declanşează o hemoragie cerebrală? Autopsia se impune de la sine şi au să descopere implantul... şi nu ne putem permite una ca asta! De-asta spun că e extraordinar de periculos!

— La urma urmei, posibilităţile tale sunt limitate. De ce ţii neapărat să-ţi agravezi singur poziţia?

— Pentru că trebuie să dăm de el cu orice preţ. Şi trebuie să-l găsesc eu, nu altcineva!

— Cum?

— În ultimele lui zile va avea un moment deosebit, momentul când va trebui să intre obligatoriu în contact cu mine. Va fi pradă unei confuzii atât de mari încât îmi va cere instrucţiuni, neapărat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ştiu. Dar răspunsul nu-l cunosc nici eu.

În clipa aceea sună telefonul şi Greta se grăbi să ridice receptorul.

— Alo?... Da, sigur că da, *Herr Doktor...* E Hans Traupmann, se întoarse ea spre Gerhardt, punând mâna pe microfon. Zice că e ceva urgent.

— Chiar la asta mă gândeam, răspunse Kroger luându-i receptorul din mână. Alo? Trebuie să fie vorba chiar de ceva urgent, doctore. Nici nu-mi mai aduc aminte când m-ai sunat ultima dată.

— Von Schnabe a fost arestat la Munchen acum o oră.

— Dumnezeule! Sub ce motiv?

— Activităţi subversive, incitare la rebeliune, complot împotriva statului, adică toată varza aia de chiţibuşuri juridice.

— Bine, dar cum de s-a întâmplat una ca asta?

— Se pare că scumpul tău Lassiter, alias Harry Latham, n-a fost singurul agent acoperit infiltrat în valea noastră.

— Imposibil, doctore! Toţi adepţii cauzei noastre au fost supuşi individual la cele mai riguroase teste. Eu personal am conceput procedura de verificare, dă-mi voie să o consider infailibilă.

— Se pare că cineva s-a răzgândit după ce a părăsit valea. Oricum, von Schnabe a fost ridicat de poliţie şi identificat dintre mai multe persoane aliniate... Turnătorul era ascuns în spatele unei oglinzi false, ca să nu poată fi recunoscut. Din câte am izbutit noi să mirosim, s-ar putea să fie vorba de o femeie, fiindcă se pare că s-a zis ceva şi de

nişte abuzuri sexuale. Cineva a auzit cum un inspector sau comisar de poliţie de la o circă muncheneză făcea haz pe tema asta cu nişte colegi de-ai lui.

— Şi dacă nu i-aş fi spus! Nu mai ştiu de câte ori, l-am prevenit, domnule general, mai uşurel cu aventurile galante, să nu ne trezim că răsuflă cine ştie ce, dar el nimic, „Kroger, zice, degeaba ai învăţat atâta carte că tot tolomac ai rămas. Gradul de general e totuna cu puterea şi puterea fără sex e egală cu zero. De-asta mă vor ele!”

— Şi nici măcar nu era general, măgarul! trânti plin de năduf Traupmann. Şi nici la particula *von*[41] nu avea dreptul!

— Serios? Eu credeam…

— Tu credeai ce se aştepta din partea ta să crezi, Gerhardt, îl întrerupse brutal interlocutorul. Schnabe a dovedit un mare talent în coordonarea operaţiunilor militare, nişte aptitudini de-a dreptul ieşite din comun. În realitate individul era adică este un psihopat extrem de inteligent. Atât. Exact genul necesar unei mişcări clandestine ca a noastră, mai ales la început. Bineînţeles că după aceea sunt daţi la o parte, adică ar trebui daţi la o parte… Asta a fost marea greşeală: a celui de-al treilea Reich, întemeietorii au rămas mai departe conducători şi chiar s-au crezut conducători şi şi-au luat treaba în serios, au ţinut să comande tot ei şi nu i-au lăsat pe militarii de carieră să câştige războiul. Ei bine, noi nu vrem să mai facem tâmpenia asta!

— Şi acum ce e de făcut, *Herr Doktor?*

— Am aranjat ca von Schnabe să fie lichidat la noapte chiar în celula lui. Trebuie lucrat repede, înainte de a începe interogatoriile, mai ales că sunt sigur că au de gând să-l trateze cu Amythal.

— Şi Vaclabruck?

— De acum înainte tu conduci acolo. Dar ce ne îngrijorează pe noi cel mai mult şi în primul rând pe conducătorii noştri de la Bonn, e robotul tău de la Paris. Când crezi că are să moară, pentru numele lui Dumnezeu?

— Încă o zi sau două, în cel mai rău caz încă trei. Nu mai mult.

— Bine.

— Îmi pare rău să vă dau o veste proastă, *Herr Doktor,* dar există pericolul să-i explodeze lobul occipital.

— Acolo i-ai plasat implantul tău?

— Da.

— Trebuie să-l găsim noi mai înainte. În eventualitatea că duşmanul află, are să creadă că există încă o mie de roboţi la fel.

— Exact asta i-o spuneam şi soţiei mele.

— Adică Gretei, da. Şi ea ce ţi-a sugerat?

— E de acord cu mine, zise Kroger în timp ce Gerda sărea din

[41] Particulă indicând calitatea de nobil şi posesia asupra unui domeniu.

fotoliu şi clătina violent din cap a negaţie. Trebuie să zbor imediat la Paris ca să mă întâlnesc cu oamenii noştri. Mai întâi cu prietenii din *Blitzkrieger,* care au ratat şi pe urmă cu „cârtiţa" noastră de la ambasada americană. Trebuie să luăm la puricat tot ce ştie el despre *antinayos.* Şi, în final, cu omul nostru de la *Deuxieme Bureau,* care are impresia că nu prea mai e aşa convins…

— Bine. Fii foarte atent cu Moreau. E alături de noi în multe privinţe, dar e francez. Nu ştim cui îi este loial în realitate…

Capitolul 12

Drew Latham aştepta într-o porţiune umbrită a pieţei Trocadero, ascuns în spatele statuii regelui Henric al IV-lea. Verifica zona tot timpul cu ajutorul unui binoclu în infraroşu. Până la o sută şi ceva de metri putea distinge foarte clar conul de umbră proiectată pe caldarâmul pieţei de celelalte două statui, Ludovic al XIV-lea şi Napoleon. Era locul de întâlnire menţionat în ultima solicitare transmisă în cursul zilei lui Karin De Vries. Trimiterea unui set de documente strict confidenţiale, aflate în biroul fratelui său „mort”. Se făcuse aproape unsprezece, oraşul era luminat ca ziua de razele lunii pline şi Drew Latham se simţi la largul său la gândul că acesta era cel mai prielnic moment pe care şi-l doreşte un adevărat vânător aflat la pândă undeva în savana africană.

Doi bărbaţi în costume închise coborâră dintr-o maşină neagră parcată pe porţiunea în semicerc care permitea accesul pietonilor spre statuile celor trei glorii ale Franţei. Amândoi se îndreptară pe jos către locul de întâlnire, ducând cu ei câte o servietă în care trebuia să se găsească documentele solicitate de urgenţă de el. Erau duşmani, pentru că nu puteau fi trimişi de Karin De Vries. Cel mai bun indiciu că telefonul ei era ascultat din interiorul ambasadei.

Drew se strecură într-un grup de turişti străini, mai toţi cu aparate de fotografiat ale căror flashuri sclipeau tot timpul. Îşi acoperise faţa cu cozorocul unei şepci negre şi îşi ridicase reverele hainei, aşa că era greu să-l recunoască cineva. Ajunse cu micul grup de turişti la mai puţin de cincizeci de metri de locul de întâlnire şi îi studie atent pe cei doi care aşteptau în umbra statuilor gigantice. Amândoi erau cât se poate de calmi, de o imobilitate care se potrivea de minune cu statuile, chiar dacă ei îşi mişcau totuşi capetele încet, urmărind din priviri împrejurimile. Latham îşi dădu seama deodată că turiştii printre care se strecurase erau toţi asiatici, mărunţi de statură şi că el se deosebea de ei prin înălţime, care l-ar fi putut da de gol. Făcu agale câţiva paşi, ca orice turist care cască gura la tot ce vede şi se lipi de un alt grup, de data asta europeni, pierzându-se printre ei. După câteva clipe îşi dădu seama că erau nemţi şi zâmbi uşor în faţa acestei ironii a sorţii. Poate că era totuşi semn bun. Noul lui grup se apropie de statuia lui Napoleon iar Drew îi putu studia în voie pe cei doi. Era momentul să facă ceva. Cercetă din priviri pe turiştii din jurul lui, alese o femeie subţirică şi fragilă, se dădu uşor pe lângă ea şi îi smulse poşeta de pe umăr. Speriată, femeia începu să ţipe, toţi intrară în alertă iar Drew, profitând de întuneric, aruncă portmoneul spre bărbatul aflat cel mai aproape de cei doi falşi curieri, poşeta spre altul iar unui al treilea îi cârpi din răsputeri o palmă grea, să-i smulgă

capul de pe umeri şi mai multe nu, toate astea presărate cu cele câteva înjurături nemţeşti şi cuvinte porcoase pe care le ştia. Îl mai îmbrânci pe unul peste câţiva inşi care rămăseseră nehotărâţi şi în câteva secunde sub statuia lui Napoleon se încinse o încăierare generală. Sângele războinic al rasei teutone se trezise instantaneu, fiecare voia să pună mâna pe hoţ pe poşetă şi pe portmoneu, pumnii şi loviturile de picioare curgeau cu nemiluita, urletele de durere ale celor loviţi se amestecau cu răcnetele de îmbărbătare ale celor mai tari de înger şi cu ţipetele îngrozite ale femei lor, aşa că unul din curieri se pomeni în mijlocul unei grămezi ca la rugby, din care abia reuşi să iasă, trezindu-se nas în nas cu Latham.

— *Heil Hitler!* îi şuieră acesta la ureche şi în aceeaşi clipă îl lovi zdravăn în beregată.

Individul se prăbuşi moale ca o cârpă şi Latham îl târî iute în conul de umbră din spatele statuilor scăldate în luminile reflectoarelor! dinspre Turnul Eiffel. Trebuia să-l scoată neapărat pe individ din piaţetă şi încă repede, cât timp tovarăşul lui rămânea prins în încăierarea de sub statuie şi înainte ca din maşina neagră cu care veniseră să apară eventuale întăriri. Drew era pregătit, avea la el un spray care paraliza pentru câteva minute coardele vocale, un laţ de sârmă moale pentru imobilizarea încheieturilor şi un telefon celular. Le folosi rapid pe primele două, apoi scoase din haină telefonul şi formă numărul colonelului Witkowski.

— Alo? îi răspunse o voce cunoscută.

— Eu sunt, Drew. Am pus mâna pe unul.

— Unde eşti?

— Piaţa Trocadero, latura nordică. Lângă ultima statuie.

— Care e situaţia?

— Nu prea sunt sigur. Ar mai fi încă unul şi o maşină neagră, cu patru uşi. Cine-o fi în ea nu ştiu.

— Aglomeraţie mare?

— Aşa şi-aşa.

— Cum l-ai înhăţat?

— Chiar avem timp să stăm la taifas?

— Dacă-mi ceri să operez eficace, atunci găsim şi timp. Zi!

— M-am folosit de un grup de turişti aflaţi aici, în zonă. Am furat o poşetă ca să creez învălmăşeală.

— Gata, asta era. Trimitem imediat poliţia, s-a anunţat că a fost omorât un turist american.

— Da, dar ăştia-s nemţi!

— Nu contează. Tu caută să ajungi pe latura sudică a pieţei, cum ieşi spre stradă. Vin să te iau.

— Stanley, am de cărat un bolovan! Tipul cântăreşte o tonă!

— Ţi-ai ieşit din formă?

— Nu chiar, dar... dacă mă opreşte careva?

— Aiurea! Nu te opreşte nimeni. Un american s-a făcut turtă şi-l duce altul în cârcă. Parizienilor le plac al naibii chestiile astea.

În nouăzeci de secunde piaţa Trocadero era invadată de cinci maşini ale poliţiei care se năpusteau cu girofarurile în funcţiune şi cu sirenele urlând. Mulţimea dădea năvală din toate părţile, curioasă să vadă ce se întâmplase, poliţiştii se agitau înnebuniţi în dreapta şi-n stânga, trăgeau ţignale ascuţite şi urlau ordine din care nimeni nu mai înţelegea nimic, timp în care Drew Latham traversă repede zona, târându-şi prietenul beat criţă spre latura sudică a pieţei, fără să-l deranjeze nimeni în vreun fel. Când ajunse în spatele statuilor, în conul lor de umbră, îl luă pe individ pe umăr, ca pompierii şi grăbi pasul, îndreptându-se gâfâind spre stradă. Ajuns lângă bordură, lăsă jos povara şi rămase ghemuit, aşteptând semnalul lui Witkowski. Nu avu mult de aşteptat. În câteva zeci de secunde o maşină a ambasadei frână lângă bordură, aprinzând şi stingând farurile de două ori la rând.

NEW YORK TIMES

Spargerea băncii de date a unui laborator guvernamental strict secret! Omul de ştiinţă Rudolph Metz nu poate fi găsit. Odată cu el au dispărut date secrete de extremă importanţă!

BALTIMORE, Sâmbătă – Conducerea unui institut de cercetări din Rockland, care desfăşoară experienţe de importanţă strategică în domeniul microcomunicaţiilor, a cerut în această dimineaţă sprijinul autorităţilor de resort, anunţând că dr. Rudolph Metz, specialist de talie mondială în fibre optice, nu a mai putut fi găsit. În baza unui mandat de percheziţie, poliţia a pătruns în locuinţa savantului şi a constatat că din şifoniere lipseşte o bună parte din îmbrăcămintea soţilor Metz, care dispuneau de o garderobă bogată. La scurt timp după asta, tehnicienii laboratorului au anunţat identificarea unui virus care a provocat ştergerea integrală din memoria calculatoarelor a tuturor rezultatelor cercetărilor din ultimul an.

Dr. Metz, în prezent în vârstă de 73 de ani, cândva un adevărat Wunderkind[42] *al ştiinţei din Germania, a elogiat în permanenţă ţara sa adoptivă şi a declarat în repetate rânduri că pentru el şi pentru familia lui primirea cetăţeniei americane a fost o înaltă onoare. Vecinii săi din Rockland îl consideră un om cu destule ciudăţenii şi la fel şi pe soţia sa dr. Metz se afla la a patra căsătorie. Doamna Bess Thurgold, vecină cu soţii Metz, ne-*

[42] Copil-minune (germ.).

a declarat în exclusivitate: „Nu intrau niciodată în vorbă cu nici un vecin. Dar din când în când ne invitau pe toată lumea la nişte petreceri foarte luxoase la care doamna apărea încărcată de bijuterii cum n-am văzut nici în filme, kilograme de pietre preţioase pe dumneaei.” *În continuare iată ce ne-a declarat şi domnul avocat Ben Marshall, care locuieşte vizavi:* „Dispărea cu totul în discuţie ori de câte ori venea vorba de ceva legat de politică, înţelegeţi ce vreau să spun. Adică uitaţi-vă la noi, cetăţenii care locuim aici în zona asta şi care o ducem, ca să zic aşa, oarecum binişor, înţelegeţi ce vreau să spun, fiindcă altfel, la naiba, nu ne-am fi putut permite să facem mulţi purici pe-aici dacă nu era aşa... iar domnul Metz nici vorbă să ne expună şi el opinia lui într-o problemă sau alta. Nici măcar când discutam despre impozite, înţelegeţi ce vreau să spun.”

Se pare că eminentul savant ajunsese în ultimul timp la o gravă epuizare psihică provocată de munca extenuantă la laborator, la care probabil se adăugau probleme conjugale ridicate de marea diferenţă de vârstă dintre el şi actuala sa soţie. Persoane autorizate consideră viabilă şi ipoteza răpirii. Doctorului Metz de către organizaţii teroriste dornice să intre în posesia excepţionalelor lui cunoştinţe ştiinţifice.

Latham şi Stanley Witkowski îl duseră pe falsul curier într-un apartament din rue Diane. Pătrunseră în bloc prin intrarea de serviciu, urcară cu liftul secundar şi, înainte de a intra în apartament, colonelul mai aruncă o privire înapoi să se asigure că nu-i văzuse nimeni.

— Aici stau eu, zise Witkowski, dar cum am intrat pe uşa de serviciu se cheamă că nu sunt chiar acasă. Cel puţin oficial...

Reuşiră să-l întindă pe individ pe o canapea şi colonelul îi trase câteva palme, să-l trezească.

— Aha, băieţelul face ochi. Adu nişte apă, Latham şi aprinde o, ţigară.

Tânărul părea să înceapă a se dezmetici şi apa aruncată pe faţă îl făcu să tresară.

— Aşa, *Junge*[43]*,* mârâi Witkowski, ia ţine tu deschişi ochişorii ăştia frumoşi, să-i încălzim puţin...

Şi apropie jarul ţigării de ochiul stâng al neonazistului, pârlindu-i genele. Acesta scoase un urlet disperat.

— *Nein!* Vă implor, nu! Aaaau!

— Adică să rezulte de aici că nu eşti chiar un dur? Ai voştri erau bărbaţi, nu glumă, i-au făcut săpun pe taică-meu şi pe maică-mea la Auschwitz şi tu nu eşti în stare să dai un nenorocit de ochi pentru

[43] Băiete (germ.).

cauza voastră măreaţă? Aaaa, păi nu merge aşa, băieţaş, mai ales că mi se pare că o să-l dai şi pe-al doilea…

Şi aproape că-i vârî ţigara aprinsă în ochi, făcându-l să răcnească din răsputeri. Colonelul îndepărtă fără grabă ţigara.

— Te înţeleg, zise el compătimitor. Dumnezeu mi-e martor că eu unul n-aş fi în stare să rezist la o chestie ca asta. Că rămâi chior e o nimica toată, dar durerea, dragul meu, durerea… Bietul de tine… Stai să vedem şi la al doilea… Ia să încercăm noi, poate reuşim să obţinem o orbire completă… Aşaaa…

Pe când muta ţigara la ochiul drept, o bucată de scrum căzu pe retină şi neamţul scoase un muget de se cutremură camera.

— Uite, s-ar putea să reuşim. Cu puţină bunăvoinţă…

— Nu, nu! horeai tânărul. Întreabă-mă ce vrei, dar nu-mi scoate ochii!

— Văd că începem să ne înţelegem. Adu un cub de gheaţă din congelator, Latham, că băiatul ăsta am impresia că a păţit ceva la ochi şi-i trebuie o compresă, să nu se infecteze. Îţi dai seama, ar putea să piardă bunătate de ochişori.

Peste un minut, când tânărul îşi apăsa gemând cubul de gheaţă pe ochiul încins, Witkowski continuă:

— Acuma, Hermann băiete sau cum mama dracului ţi-o fi zicând, ştii ce-mi poate pielea, da? Dacă ar fi după mine, ţi-aş scoate imediat amândoi ochii şi ţi-aş tăia şi boaşele. Asta doar aşa, ca chestie.

— Atâta doar că nu e după el, se amestecă şi Latham, care până atunci nu zisese nimic. Mai e şi după mine. Voi l-aţi omorât pe frate-meu şi treaba asta nu poate să rămână aşa. Parcă ziceai adineauri că ai ceva de spus.

— Exact, zise Witkowski. Cine eşti, de unde vii şi pe cine reprezinţi. Asta ar fi una la mână.

— Sunt prizonier de război şi asta mă absolvă de…

— Nu mă-nnebuni! Prizonier de război, care va să zică?

Şi Witkowski îi trase o palmă cu atâta sete încât capul tânărului se răsuci pe umeri şi cubul de gheaţă îi zbură din mână.

— Amice, uite ce e, dacă mai spui cuvinte de-astea neruşinate te cârpesc de-ţi sar mucii pe jos şi e păcat de ei, că ăia-s partea cea mai valoroasă din tine. Latham, vezi că pe birou e o baionetă, o folosesc la deschis corespondenţa, dă-o încoace, te rog. Să vedem cum deschide şi beregăţi, că doar pentru asta e făcută, nu pentru nişte nenorocite de plicuri… Oricum, de tăiat taie mai ceva ca un brici.

— Poftim, *doctore.*

— Uite, ca să vezi. Mama, săraca, mereu zicea că vrea să mă vadă doctor. Şi n-a avut parte… Dar niciodată nu e prea târziu când e vorba să faci o faptă bună. Ia să vedem noi…

Şi începu să pipăie golul aflat deasupra sternului neamţului.

— Am impresia că de-aici ar trebui început... O luăm în sus, Latham şi ajungem până la mărul lui Adam, aşa...

— Nuuu! mugi înnebunit neamţul, simţind cum vârful baionetei îi pătrunde în piele. Nu ştiu nimic! Ce vreţi de la mine? Eu fac doar ce mi se ordonă să fac!

— Cine îţi ordonă?

— Nu ştiu! Primesc un telefon... de la un bărbat, uneori de la o femeie... Îmi spune numărul meu de cod şi eu trebuie să execut.

— Ei, văd că iar faci pe prizonierul de război... grijania mă-tii de mameluc...

Şi apăsă vârful baionetei, făcând să curgă un firicel de sânge.

— Stai aşa, interveni Latham, s-ar putea să nu mintă. Şoferul de azi-noapte zicea exact la fel.

— Rahat! Au învăţat aceeaşi lecţie. Dar hai să zicem. Ia să te aud, cuţulache, ce ordin ai primit pentru noaptea asta? Vorbeşte! răcni deodată Witkowski, cuprins de năbădăi şi apăsă de-a binelea baioneta în gâtul neamţului, care începu să tremure ca varga, horcăind înnebunit. Vorbeşte, că te fac fâşii, n-auzi? Ce ordin aveai?

— Să-l ucidem, da, să-l ucidem pe trădător şi să recuperăm cu orice preţ cadavrul şi să-l ardem undeva, departe, în vreo pădure.

— Să-l ceee?! Să-l ardeţi?! exclamă surprins Drew.

— Da, dar separat de cap... capul trebuia ars în alt loc, departe de trup.

— Cum? Ce tot vorbeşti acolo? bolborosi Drew, holbând ochii la tânărul care dârdâia din toate încheieturile.

— Vă jur că asta e tot ce ştiu!

— Minţi, câine! tună Witkowski, răsucind vârful baionetei în rană. Am interogat în viaţa mea sute ca tine, găinaţ nenorocit şi ştiu când minţiţi! Vi se citeşte în ochi! Mai e ceva ce nu ne-ai spus şi pe sufletul mamei că ori te fac să spui tot ce ştii, ori îţi arunc maţele pe geam! Ţi-au spus să umbli cu un cadavru după tine, să-i tai capul, să-l arzi separat... Şi nu ţi-au spus şi de ce? Până şi pentru nişte psihopaţi ca voi chestia asta e aiurea de tot! Ce mai ştii, ai? Vorbeşte, sau nu mai apuci să mai tragi aer în piept!

— Nu, vă rog! Staţi puţin, mai e ceva, dar n-am ştiut că vă interesează... Ziceau că oricum are să moară şi singur, dar nu trebuie lăsat să moară printre ai lui. Trebuia să-l găsim noi înainte.

— Adică... moare oricum?

— Da, e un proces care nu mai poate fi stopat. Trei sau maximum patru zile. Asta e tot ce ştiu...

Latham se depărta de canapea, ameţit. Toate astea nu păreau să aibă vreun înţeles şi totuşi avea senzaţia nelămurită că undeva nişte fire din astea încâlcite puteau fi puse cap la cap şi înnodate...

— E clar, mârâi Witkowski. Îl dau pe şobolanul ăsta nenorocit pe

mâna contraspionajului francez şi-l fac ei să le spună şi ce lapte a supt de la mă-sa…

— Ştii ceva? îl întrerupse Latham, întorcându-se să-l poată privi drept în ochi. S-ar putea să fie cazul să-l faci pachet şi să-l urci în primul avion diplomatic spre Washington, sau mai bine direct la Langley, fără să suflăm o vorbă. Afară de ce-o să le scrii tipilor de la C.I.A., bineînţeles.

— Christoase sfinte! De ce tocmai la Langley? Rahatul ăsta ţine de autorităţile locale!

— Poate că e un rahat prea mare pentru ele, Stanley. Gândeşte-te la lista lui Harry. Poate n-ar strica să vedem cine la de C.I.A. încearcă să-l protejeze pe prăpăditul ăsta. Sau să-l lichideze… Nu uita că eu sunt Harry şi cineva se aşteaptă să mor din clipă în clipă. Şi nu vrea să mă lase să mor printre voi…

Capitolul 13

La Monte Carlo era ora trei noaptea şi străzile înguste şi prost luminate din spatele cazinoului erau pustii. Claude Moreau o luă pe o stradelă întunecată care ducea spre port şi ajunse la digul înalt de piatră, oprindu-se să admire feeria iahturilor luxoase, scăldate într-o ploaie de lumină. Nu era invidios de felul lui şi priveliştea asta, în loc să-i umple sufletul de venin, îl desfăta şi atâta tot. Ocupaţia îl ducea mereu prin palate somptuoase sau pe iahturi care costau milioane şi era familiarizat cu stilul de viaţă din asemenea medii, ajungând să vadă ceva mai adânc decât pojghiţa de la suprafaţă. Ştia că sub luxul orbitor se aflau drame, conflicte de interese, dureri şi nefericiri care nu-i lăsau pe norocoşii aceştia să se bucure de ceea ce le dăruise viaţa. Dacă i-ar fi propus cineva să facă schimb cu vreunul din ei, n-ar fi acceptat.

— Domnule! răsună din întuneric o voce. Eşti în continuare prietenul „Frăţiei”?

— Cauza voastră e sortită eşecului, răspunse el fără să întoarcă privirile. Le-am spus asta oamenilor voştri poate de o sută de ori şi tot degeaba. Treaba voastră, vă priveşte. Cât timp îmi iese ceva de aici, fac tot ce-mi cereţi să fac.

— Femeia de la masa de joc din cazinou. Ai arestat-o. Cum a rămas cu ea până la urmă?

— A rămas cum am stabilit. După arestare n-am percheziţionat-o şi în părţile intime, aşa că i-a rămas capsula de cianură. S-a sinucis în arest, la toaletă.

— *Sehr gut*[44]*.* A apucat să declare ceva?

— Nimic.

— Înseamnă că am scăpat?

— Deocamdată. Şi aştept să-mi viraţi la banca din Zurich suma stabilită. Să fiţi punctuali.

— Vom fi. Am fost vreodată altfel?

Paşii necunoscutului se depărtară şi Moreau strecură mâna în buzunarul de la piept ca să oprească minicasetofonul.

Contractele nescrise nu fac doi bani dacă nu poţi dovedi că au fost încălcate.

Sir Basil Marchand, membru al Camerei Lorzilor, trânti cu atâta furie prespapierul pe birou încât cristalul gros de deasupra se sparse şi împrăştie în jur o ploaie de cioburi.

— Cum îndrăzneşti? răcni el la insul din faţa lui, care se dăduse speriat înapoi, ferindu-şi ochii cu palmele. Cum îndrăzneşti? Bărbaţii

[44] Foarte bine (germ.).

din familia noastră au luptat în toate războaiele şi un mucos de ziarist, pe care întâmplător îl chema Winston Churchill, le-a ridicat în slăvi bravura arătată pe câmpurile de luptă, generaţie după generaţie! Şi te-ai găsit să vii dumneata acum cu tâmpeniile astea nenorocite? Şi să mi le îndrugi tocmai mie, domnule?...

— Îmi pare rău, lord Marchand, răspunse liniştit ofiţerul de la MI-5. Familiei dumneavoastră i s-a recunoscut în repetate rânduri contribuţia adusă de-a lungul secolelor la atâtea victorii obţinute de Anglia, dar ştiţi bine că a existat şi o excepţie, nu? Mă refer la fratele dumneavoastră mai vârstnic, care a fost unul din fondatorii Clubului Cliveden, clubul admiratorilor lui Hitler.

— Da, exclus din familie după un scandal monstru! Poftim, obrăznicătură ce eşti! adăugă el scoţând dintr-un sertar al biroului un pergament cu chenar argintiu, regele în persoană m-a citat pentru bastimentul pe care l-am condus la Dunkerque[45]! Eram un puşti şi am recuperat din valuri treizeci şi opt de oameni care altfel ar fi fost făcuţi prizonieri sau poate i-ar fi trecut nemţii prin maşina de tocat! Şi asta a fost până să primesc Crucea Militară, care mi-a fost conferită pentru alte...

— *Sir,* îl întrerupse rece ofiţerul, bravura dumneavoastră e unanim recunoscută şi nu intră deloc în discuţie...

— ... şi vii acuma dumneata să-mi scoţi mie pe nas ruşinea şi dezamăgirea pricinuite de tembelul de frate-meu... Şi dacă ai scotocit destul de bine trebuie să fi aflat că în '40 a şters-o din Anglia şi nu-i mai ştie nimeni de urmă! S-o fi înfundat, animalul, să-şi bea minţile de tot în cine ştie ce insulă nenorocită din Pacificul de Sud.

— Mă tem, Sir, că lucrurile nu stau chiar aşa. Fratele dumneavoastră a ajuns la Berlin şi-a luat alt nume şi a lucrat până la sfârşitul războiului în Ministerul Informaţiilor. S-a căsătorit cu o nemţoaică şi a avut cu ea trei băieţi, cum aveţi şi dumneavoastră...

— Cuuum?...

Bătrânul căzu cu spatele pe spetează fotoliului, abia mai putând să respire. Faţa i se acoperise de broboane mici de transpiraţie şi din piept îi ieşea un şuierat anevoios, punctat de horcăieli spasmodice care sunau lugubru.

— Asta acum o aflu, reuşi el într-un târziu să rostească cu glas întretăiat. Nimeni din familia noastră n-a ştiut...

— Nu aveaţi de unde afla şi nici n-ar fi avut vreun rost să vi se spună, *Sir.* După război fratele dumneavoastră a dispărut cu toată familia, probabil în Brazilia sau în Argentina. Nu figura pe lista

[45] Port francez la Oceanul Atlantic unde în iunie 1940 forţele britanice au reuşit, cu preţul unor eforturi uriaşe, evacuarea rapidă a 340.000 de soldaţi, salvaţi astfel de la masacrarea de către trupele germane.

criminalilor de război şi nu s-a ordonat căutarea lui, ţinându-se cont, evident şi de contribuţia de excepţie a familiei dumneavoastră pe parcursul războiului… şi nu numai… Mă refer la sacrificii.

— Da, şopti lordul Marchand. Ceilalţi doi fraţi şi unica soră…

— Întocmai, *Sir,* doi piloţi căzuţi la datorie şi o infirmieră care a murit eroic. Tocmai pentru asta s-a decis îngroparea întregii afaceri.

— Da. Aţi fost gentili, foarte gentili. Îmi pare rău acum că ţi-am vorbit atât de urât. Dar… în casa mea, aproape că m-aţi acuzat, pe mine şi familia mea, de apartenenţă la nu ştiu ce mişcare de tip fascist din Germania. De ce?

— Pentru că numele a doi din cei trei fii ai dumneavoastră figurează pe o listă absolut confidenţială cu persoane care sprijină din umbră mişcarea neonazistă din Germania.

— Dumnezeule sfinte! Cum asta?

— Trustul „Marchands Limited” e un nume în industria textilă britanică. Greşesc cumva?

— Nu. Chestia asta o ştie o lume întreagă. Suntem pe locul doi în Anglia. De când m-am retras, afacerile le-au preluat doi din fiii mei al treilea e muzician. Doamne iartă-mă, nu se bagă în treburile firmei. Şi ce zici că au făcut băieţii mei ca să-i daţi pe blestemata aia de listă, cu nazişti?

— Au intrat în afaceri cu o firmă germană, „Oberfeld” şi le-au livrat zeci de mii de valuri de stofă de aceeaşi calitate. Aceeaşi culoare, acelaşi model…

— Ştiu, le-am verificat şi eu evidenţele contabile. Dar ce-i cu, asta? Firma asta, „Oberfeld”, plăteşte la timp facturile şi e un client cum am vrea să fie toţi.

— Cantităţi foarte mari. Bluze, pantaloni largi sus şi strâmţi jos, depozitele lor din Mannheim au fost ticsite cu uniforme de-astea. E lucru cert, Sir, că „Oberfeld” e o firmă paravan. În spatele ei se ascunde mişcarea neonazistă. Şi culmea ştiţi care e? Acum o săptămână firma s-a evaporat şi toate mărfurile din depozitele din Mannheim s-au evaporat şi ele… exact ca fratele dumneavoastră acum cincizeci de ani.

— Iar începi cu frate-meu? Ce naiba vrei să insinuezi?

— E foarte posibil ca fiii lui să fi revenit în Europa şi să-i implice; pe propriii dumneavoastră fii, fără voia lor, în această conspiraţie menită să contribuie la renaşterea nazismului cu ajutorul uniformelor livrate chiar din Anglia.

— Uniforme?! Dumnezeule mare!

— E următorul pas, *Sir.* Dacă ai stofa necesară, restul e o bagatelă. O ştim toţi din şcoală, de la lecţiile de istorie.

Lui Knox Talbot nu-i plăcuse niciodată rolul de arbitru suprem. Mulţi

predecesori ai săi în funcţia de director al CI.A. se jucaseră prea mult timp cu vieţile oamenilor şi cu destinele popoarelor şi ajunseseră să se creadă Dumnezeu. Talbot nu se simţea deloc la largul lui în fotoliul acesta dar nu avusese de ales. Şi acum iată că sosise timpul să plătească. Calculatoarele ultrasecrete ale C.I.A. nu mai erau secrete deloc. Cineva din afară reuşise să pătrundă în memoria lor, plină cu secrete vitale, a căror deconspirare ar fi putut provoca adevărate cataclisme, dezlănţuind conflicte necruţătoare şi schimbând cursul istoriei.

Fusese nevoie de minimum doi din cei opt operatori. Calculatoarele AA-zero aveau parole de acces şi coduri speciale şi discuri de memorie interconectate. Doi operatori introduceau două coduri diferite şi nici unul nu ştia codurile celorlalţi. Din cele patru perechi de operatori, una nu era curată. Existau două cârtiţe. Dar care anume? Knox Talbot ar fi băgat mâna în foc pentru oricare din cei opt, toţi fuseseră verificaţi la sânge. Şi totuşi...

Talbot îşi aduse aminte fără să vrea de un pasaj din interogatoriile luate lui Harry Latham la Londra. Era acolo ceva care nu-l lăsa în pace. Trase un sertar şi scoase mapa cu transcrierea lor.

Întrebare (MI-5): *Circulă zvonul că neonaziştii ar fi fost de la bun început la curent cu identitatea ta.*

Harry Latham: *O aiureală, dar pentru ei va deveni o convingere. Şi noi am dat de câte o cârtiţă sau agent dublu care a şters-o acasă, în Rusia, după ce ne-a golit bine de informaţii şi am procedat la fel. Am ţipat cât ne ţinea gura că fuseserăm mai deştepţi ca ei şi de la început îl mirosiserăm şi l-am lăsat să ciugulească doar date false sau inutile... când în realitate lucrurile stăteau exact invers.*

Întrebare (Deuxieme Bureau): *Consideri că e posibil ca ei să-ţi fi furnizat nişte date false, intoxicându-te?*

Harry Latham: *Până la evadare, m-am bucurat de încrederea lor deplină. Eram un finanţator de frunte şi un adept fervent al cauzei lor. De ce să-mi fi oferit tocmai mie informaţii false? Dar ca să vă răspund totuşi la întrebare, da. Bineînţeles că era posibil absolut orice. Dezinformare intenţionată sau neintenţionată, erori umane sau de calculator, visul cu ochii deschişi, capricii ale propriei imaginaţii, orice! Dar cred că tocmai aici intervine rolul vostru: să confirmaţi sau să negaţi valabilitatea informaţiilor aduse de mine, fiindcă de acum încolo vine munca de evaluare, adică exact treaba pentru care vă luaţi voi banii...*

Knox Talbot studie cu multă atenţie depoziţiile celui mai bun agent pe care îl avusese. Şi părerea de mai înainte începu să se preschimbe

în certitudine: Harry Latham îşi lăsase o portiţă liberă.

Telefonul sună, scoţându-l oarecum din încurcătură, fiindcă nu se putea hotărî care era pasul următor.

— Domnul Sorenson pe linia trei, domnule.

— Pe unu şi pe doi cine mă caută?

— Producători de televiziune. Vor neapărat să apăreţi în programele lor de ştiri pe tema acţiunilor de…

— Cred că vreo lună de acum înainte are să trebuiască să le spui ăstora că sunt la masă sau la dentist. Sau am plecat la pescuit.

— Înţeleg, domnule. Ridicaţi receptorul pe linia trei sau îi spun domnului Sorenson că sunteţi la masă sau la dentist? Sau că aţi plecat la pescuit?

— Nu, ridic… Salut, Wes, dar tare n-aş vrea să-mi mai stai şi tu pe cap.

— Hai să prânzim amândoi undeva, bătrâne. Cred că avem o groază de chestii de discutat. Între patru ochi.

Oliver Mosedale, expert de primă mână în probleme de drept internaţional şi consilier al ministrului de externe al Marii Britanii, se pregătea să-şi petreacă seara în chipul cel mai plăcut cu putinţă. Îşi turnă cu un oftat de mulţumire un deget de coniac în bolul de cristal de pe măsuţa de lângă el şi privi cum menajera, o fată tânără şi plină; de nuri, îi umplea pipa, aplecându-se graţios în aşa fel încât el să-i poată vedea câte o clipă sânii mici şi elastici prin decolteul bluzei. Seara începea în chipul cel mai promiţător şi Oliver Mosedale, la cei cincizeci de ani ai săi, se considera un om norocos şi se străduia să se bucure cât mai din plin de toate plăcerile pe care i le oferea viaţa.

— Mulţumesc, pisicuţă scumpă, spuse el cu glas cântat luând pipa şi aprinzând-o cu bricheta Dunhill de aur. Am avut la minister o după-amiază îngrozitor de plicticoasă, nenorociţii de la trezorerie ne-au anunţat că ne reduc din nou nenorocitul ăla de buget, până n-o să mai putem reprezenta nici măcar statul Lichtenstein… O tâmpenie, nenorocită, de colo până colo!

— Ia spune, motănel, nu vrei să-ţi fac un masaj pe gât, să te reconforteze puţin?

Şi fata trecu imediat în spatele fotoliului iar mâinile ei începură să-i maseze cu mişcări îndemânatice gâtul şi umerii.

— Ah, e ceva de vis, pisicuţo! gemu Mosedale sorbind uşor din bolul de coniac şi trăgând un fum din pipă. Nu e nimic pe nenorocita asta de lume pe care tu să nu-l faci minunat. Pur şi simplu minunat scumpa mea…

Se uită la ceasul-brăţară şi adăugă:

— Cred că ar fi cazul să dai drumul la televizor, să vedem ce mai spun hahalerele alea nenorocite de la BBC… Şi pe urmă… hm! Urmă

pisicuţa dulce merge şi face o băiţă, da? Şi mă aşteaptă în cămăşuţa aceea de noapte dulce de tot, care parcă mă invită să i-o scot... să-i văd blăniţa ei scumpă, da?

Surâzând, fata se îndreptă spre televizor, îi dădu drumul şi se repezi cu paşi sprinteni şi elastici spre scara de marmură, schiţând din mers o sărutare fugară. Pe ecran apăru chipul comentatorului şi vocea lui neutră şi lipsită de orice expresie vorbi doct despre evenimentele din Balcani, apoi trecu la veşti mai fierbinţi din Africa de Sud, sări la minunăţiile mai mult sau mai puţin inutile de la Academia Regală de Ştiinţe, după care se auziră nişte lucruri care îl făcură pe Mosedale să sară ca ars din fotoliu, vărsând pe pantaloni ultimele picături de coniac:

«Reporterii noştri de la Whitehall[46] *au aflat din surse confidenţiale dar demne de toată încrederea că unii membri ai Parlamentului, precum şi o serie de înalţi demnitari, sunt deranjaţi în modul cel mai neplăcut cu putinţă de declanşarea unor investigaţii discrete dar foarte insistente asupra vieţii lor private, de către agenţi ai serviciilor secrete. Astfel, domnul Jeffrey Billovvs, din circumscripţia Manchester, a luat cuvântul în Camera Comunelor pentru a denunţa cu aprindere ceea ce el consideră a fi „tactici murdare, specifice unor state poliţieneşti”, arătând că agenţii i-au interogat o serie de vecini în legătură cu persoana lui, precum şi pe preotul paroh de la biserica unde merge regulat la slujbă. Un alt parlamentar, domnul Angus Fergusson şi-a manifestat indignarea arătând că nu numai vecinii lui fuseseră supuşi unor interogatorii extrem de insistente, dar a găsit urme clare că i se scotocise prin garaj şi, în afară de asta, până şi vânzătorul de la librăria pe care o frecventează în mod obişnuit fusese îndelung chestionat cu privire la obiceiurile sale şi la genul de cărţi pe care îl preferă. Din cât se pare, nici măcar Ministerul de Externe nu a fost ocolit de aceste curiozităţi subite. Câţiva înalţi demnitari au declarat deja că ei îşi vor prezenta demisiile înainte de a fi obligaţi să se supună unor asemenea absurdităţi nedemne de un stat civilizat şi democratic. Numele lor nu au fost date publicităţii, în urma intervenţiei exprese a ministrului de externe.*

Aceste evenimente ne par o copie la indigo a informaţiilor care ne parvin din America în legătură cu personalităţi de prim rang, fie din cadrul administraţiei, fie din viaţa culturală sau din mass media, *obligate să suporte încălcări similare ale dreptului elementar de a avea o viaţă privată în care nimeni să nu poată*

[46] Sediul guvernului britanic.

interveni. În prestigiosul cotidian Chicago Tribune *a apărut un articol cu un titlu mai mult decât elocvent: „Sunt vânaţi comuniştii nostalgici sau fasciştii bine înfipţi în societatea noastră?” Termenii aceştia ne par realmente simptomatici. Vă asigurăm că BBC vă va ţine în permanenţă la curent, ca întotdeauna de altfel, cu cele mai noi...».*

Mosedale se repezi să oprească televizorul şi se duse la telefonul aşezat pe măsuţa lipită de perete, formând cu degete tremurătoare un număr ştiut pe dinafară.

— Alo! răcni el isteric în receptor. Ce mama dracului se petrece acolo? Ce mai vor şi nenorociţii ăia?

— Mai ai timp, Rute, îi răspunse cu calm o voce de femeie. Urmă să te sunăm mâine dimineaţă, devreme, să-ţi sugerăm să nu te duci la Whitehall. Te-am fi sunat de acum, dar nu voiam să-ţi stricăm tabieturile serii. Tipii încă n-au ajuns la departamentul tău, dar sunt foarte aproape. Ţi-am făcut o rezervare pentru zborul de Munchen al lui British Air, mâine la prânz. Găseşti la agenţie un bilet cumpărat pe numele tău. Şi fii calm, situaţia e sub control.

— Extraordinar! zbieră Mosedale cuprins de năbădăi. Va să zică nenorociţii ăia ne-au luat ca din oală şi situaţia e sub control, nu! Mama voastră de hahalere nenorocite! Vreau să dispar în noaptea asta, acum, înţelegi? Acum, nu mâine la prânz, când cine ştie ce mama dracului se mai poate întâmpla cu nenorocitul vostru de control sub care vă lăudaţi că ţineţi nenorocita aia de situaţie...

Pentru ca un gentleman desăvârşit ca Oliver Mosedale să ajungă să se exprime în asemenea termeni, era limpede că se întâmplase ceva din cale afară de grav. Intimidată, femeia de la celălalt capăt al firului bâigui:

— Nu închideţi, domnule, să mă uit pe calculator, să văd... Urmară câteva clipe, adevărate secole de chinuri, pe care Mosedale reuşi să le suporte cu stoicism. În sfârşit, vocea femeii se auzi din nou, la fel de calmă şi de netulburată ca la început:

— Rute, în seara asta, la unsprezece şi jumătate, e un zbor Lufthansa spre Berlin. Crezi că mai poţi să-l prinzi?

— Trebuie să pot! Cum mama dracului să nu pot?

Oliver Mosedale trânti furios receptorul şi strigă în sus de la piciorul scării:

— Pisicuţo! Apucă-te imediat să-mi faci valiza, scumpo! Singur schimb de îmbrăcăminte, ca de obicei. Şi dă mai repejor!

Pisicuţa scumpă apăru goală puşcă în capul scării, făcând o mutrişoară îmbufnată:

— Unde pleacă motănelul dulce? Tocmai mă pregăteam să pun cămăşuţa pe care îţi place ţie s-o dai jos...

— Vorba! urlă Mosedale spumegând de furie. Pune mâna imediat şi fă-mi nenorocita aia de valiză, că scap nenorocitul de avion! Mai am de dat un telefon şi vezi să fii gata cu ea când termin!

Şi se repezi furios la măsuţă, ridică receptorul şi mai formă un număr, înjurând tot timpul printre dinţi. La celălalt capăt al firului auzi un mârâit gros care putea însemna orice.

— O şterg, rosti încet Mosedale.

— Eşti *Switch?*

— Şi cine mama dracului ai vrea să fiu? Te ocupi de afacerile mele din Londra cât lipsesc, clar?

— Da, Rute, te cari, da, am priceput. Să înţeleg că te-ai uitat şi tu la televizor şi ai văzut că situaţia e cocoşabilă şi prezintă umflături... Casa înseamnă că e de vânzare. Ce iau pe ea îţi trimit telegrafic la Berna. Deşi... Hm! Deşi mai întâi să vedem dacă pot să te scap de ea, când şi în ce condiţii, pricepi?

— Ştiu că o lichea nenorocită ca tine are să pună laba pe jumătate din bani, dacă nu mai mult...

— Exact, *Herr* Rute, ai ghicit. Şi încă pe mai mult de jumătate. Mult mai mult! Chiar n-ai idee în câte straturi de saramură mi-am pus pielea până acum ca să-ţi transfer ţie la Zurich atâtea mormane de lire?

— Doar eşti de-al nostru!

— Eu? Oh, e o confuzie regretabilă, *Sir!* Eu sunt un avocat onest care s-a întâmplat să greşească, acceptând drept clienţi nişte nemernici care la început păreau persoane absolut onorabile dar care pe urmă s-a dovedit că trădează Coroana britanică, lucrând împotriva unor înalte interese de stat. De unde puteam eu să ghicesc ce e cu târâturile astea neonaziste?

— Câine! De la început te-am mirosit că eşti doar un nenorocit de zaraf!

— Bravo! Am zis întotdeauna, *Switch,* că nu eşti chiar atât de idiot cum pari! Numai că iar te înşeli. Sunt doar un om cu soluţii practice, atât, chiar dacă de multe ori mă trezesc din cauza asta în situaţii neplăcute. În orice caz, un rahat împuţit ca tine se poate socoti norocos dacă ia pe casa aia zece lire, ai înţeles? Zece lire, *Switch!* Crede-mă că de mult aşteptam să-ţi fac o figură de-asta şi mă simt extraordinar de fericit că în sfârşit, s-a ivit ocazia!

— Doar ai lucrat pentru mine atâţia ani! Adică pentru noi! Cum poţi să ne faci acum o asemenea festă nenorocită?

— Oho! Dacă ai şti ce bine îmi pică! Adio, Rute, cu numele tău de cod *Switch* cu tot! Şi ca să nu rămâi prost de tot, ţine minte un lucru: tot ce ne mai leagă în continuare e confidenţialitatea totală a relaţiilor dintre avocat şi clientul său. Pricepi, dobitocule?

Şi avocatul trânti cu un mârâit scurt receptorul în furcă, lăsându-l

pe Mosedale aiurit, încercând să cuprindă cu priviri tâmpe salonul acela imens, plin de mobile scumpe şi cutremurat la gândul sinistru că într-o clipă pierduse casa asta în care petrecuse atâţia ani şi care însemna ea singură o adevărată avere. Ah, mare dobitoc mai fusese! Îi lăsase bestiei de avocat procură pentru vânzarea întregii lui averi şi acum, când probabil că niciodată nu avea să mai poată pune piciorul în Marea Britanie, se trezea sărac lipit... Dar nu, nu se poate! Nu era totul pierdut! Îşi îndreptă instinctiv umerii, îşi controla ţinuta şi pronunţă solemn cuvintele rostite de tatăl lui în momentul declarării războiului: „Vom lupta din toate puterile pentru Anglia, domnilor, dar îl vom cruţa pe *Herr* Hitler. Situaţiile în care are dreptate sunt incomparabil mai numeroase decât cele în care se înşeală. Iar cel mai important lucru e că rasele inferioare corup naţiunile noastre sănătoase. Vom câştiga acest conflict temporar, vom pune bazele unei Europe unite iar pe *Herr* Adolf Hitler îl vom pune *de* f*acto* cancelar peste viitorul stat european unit. Aşa vom face!”

Între timp pisicuţa scumpă şi dulce se străduia să coboare scara fără să se împiedice, ducând valiza cu o mână şi ţinându-şi cu cealaltă cămăşuţa minusculă şi transparentă care stătea gata să cadă de pe ea la cea mai mică mişcare.

— Motănel scump, scânci ea, nu înţeleg, spune-mi şi mie ce se întâmplă!...

— Mai târziu, draga mea, mormăi Mosedale, mai târziu fac tot posibilul să trimit pe cineva după tine... dar acum trebuie să plec.

— Mai târziu? Cum mai târziu? Ce tot spui acolo, motănel?

— Acum n-am timp de conversaţie. Scap nenorocitul de avion.

— Şi eu ce fac?

— Aştepţi. Aştepţi până trimit după tine. Sau până vine cineva să te arunce în stradă...

Şi Mosedale înşfacă valiza şi ţâşni spre uşă, fără să mai asculte protestele şi lamentaţiile disperate ale fetei, dar în prag rămase înmărmurit. În ploaia de afară, în faţa scării, aşteptau ca două statui doi inşi în impermeabile, iar în spatele lor se zărea o dubită neagră cu antenă telescopică.

— Cred că ar fi mai bine să veniţi cu noi, domnule, rosti calm unul din cei doi. Convorbirile dumneavoastră telefonice au fost înregistrate, în baza unui mandat absolut legal, evident. Şi oricum, domnule, tot nu mai aveaţi cum prinde... nenorocitul acela de avion!

Sorenson şi Talbot şedeau amândoi pe o bancă în parcul Rock Creek şi muşcau din câte un hot dog, liniştiţi ca doi bunici paşnici care îşi mai trag sufletul după ce au scăpat din mâinile unor nepoţei, neastâmpăraţi foc.

— Trebuie să te previn că există anumite lucruri pe care nu ţi le pot

dezvălui acum, Knox, începu directorul Operaţiunilor Consulare. Chiar dacă îmi dau seama foarte bine că mai devreme sau mai târziu tot ai să afli, din sursele tale şi are să-ţi fiarbă sângele-n cap.

— Cam la fel cu ştergerea numelui lui Moreau de pe lista lui Harry Latham? Lista care a ajuns la tine?

— Mda… chestii cam de acelaşi calibru.

— Atunci suntem chit. Dar ce anume poţi să-mi spui? Fiindcă spun drept, acum astea mă interesează mai mult.

— Mai întâi că solicitarea vine din partea unui fost specialist de la G-2 care a operat în toate sectoarele Berlinului când acolo era un butoi plin cu dinamită. Un tip care ştie al naibii de multe. Îl cheamă Witkowski. Colonelul Stanley Witkowski.

— Ştiu cine e. Actualul şef al siguranţei personalului la ambasada noastră la Paris.

— Îl cunoşti?

— Doar după reputaţie. Un tip sclipitor. Cred că în afară de tine, doar el ar fi fost bun pentru funcţia mea, dacă… Hm! Dacă cineva ar fi stat să vadă de ce e în stare, preciza Talbot ridicând un deget.

— Se pare că în momentul de faţă el e veriga de legătură a lui Harry Latham şi se fereşte ca de foc să contacteze personal centrala noastră de la Langley. Ar fi un risc prea mare şi tipul e un vulpoi prea bătrân ca să facă o asemenea prostie.

— Din cauza calculatoarelor AA-zero?

— Cam aşa ceva… N-aş putea spune cu exactitate de ce, vorba e că Witkowski e extraordinar de prudent. Latham şi-ar dori să poată comunica direct cu tine, pe un canal de maximă securitate, dar nu te cunoaşte personal. Pe Witkowski îl cunoaşte de pe timpul războiului rece şi e normal să fi apelat la el. Şi eu l-am cunoscut pe colonel tot atunci, aşa că Harry s-a hotărât să mă folosească pe mine ca verigă de legătură, ca să poată să comunice cu tine. E un canal cam greoi dar absolut sigur, deci perfect. Cel puţin în condiţiile de faţă…

— Pare foarte logic, încuviinţă Talbot cu o înclinare din cap.

— Da, Knox, dar mai târziu ai să vezi că pasul ăsta nu e numai logic, mai e şi… şi ironic pe deasupra! Când am să-ţi pot explica toate chestiile astea ai să mă ierţi pentru purtarea mea din momentul de faţă, sunt sigur.

— Şi misterul care e?

— Se pare că e vorba de un doctor neamţ cu o poziţie foarte importantă în mişcarea neonazistă. Sau poate tocmai dimpotrivă omul s-a strecurat acolo şi îi subminează cât poate. Trebuie să aflăm despre el cât mai multe şi voi sunteţi cei mai tari în chestiile astea. Fără voi nu putem face mare lucru, Knox. Şi dacă voi nu reuşiţi să vă descurcaţi aici… atunci chiar că nu mai ştiu cine ar fi în stare!

— Zi mai departe. Sunt numai urechi. Ştii cum îl cheamă pe tip?

— Kroger. Gerhardt Kroger. Dar nu e chiar aşa simplu, ar mai fi o chestie, una al naibii de delicată.

— S-o auzim.

— Afacerea asta trebuie ţinută cu dinţii, înţelegi? Numele ăsta, Kroger, nu trebuie să circule în interiorul agenţiei voastre.

— Tot din cauza blestematelor de calculatoare AA-zero?

— Da. Primul lucru la care mă gândesc ăsta ar fi. Dar s-ar putea să mai existe şi alte motive, nu numai calculatoarele. Să mai vedem. Deocamdată chestiunea e simplă: te poţi înhăma la treaba asta sau nu?

Knox Talbot îşi scarpină câteva clipe bărbia cu degetele, tuşi încet să-şi dreagă vocea şi răspunse:

— Sper să pot. Secretara mea e de absolută încredere, lucrează cu mine de douăzeci de ani… Sper să se poată face.

— Îţi mulţumesc, Knox.

— Deocamdată nu e cazul. Te sun când am ceva pentru tine. Te invit atunci la un păhărel. Dar până atunci… crezi că ar mai fi ceva despre care nici unul din noi n-a îndrăznit să aducă vorba?

— Sigur că da. Lista lui Harry. Am senzaţia că situaţia începe să ne scape din mână. Treaba se întinde până dincolo de zona unde o putem noi controla.

— Ironia soartei face ca şi eu să mă fi gândit mult la asta. Când m-ai sunat tu tot la lista lui Harry mă gândeam. Ai auzit ultima bombă din Anglia?

— Cu tărăboiul din Parlament? Am auzit. Inclusiv comparaţiile, cu ce se întâmplă la noi. Presupun că era inevitabil. De vină nu e decât deşteptul nostru de secretar de stat, Bollinger şi sper din toată inima că îşi dă şi el seama de asta.

— Înţeleg că nu eşti la curent cu ultima noutate. Probabil că informaţia n-a avut când ajunge şi la voi.

— Ce informaţie?

— Un tip greu de tot de la Londra, consilier principal la *Foreign Office,* unul, Mosedale. Cel mai tare expert al lor în probleme de drept internaţional. Sau în orice caz, unul din cei mai tari. Aşa că avea acces la absolut toate secretele ministerului lor de externe, nenorocitul…

— Şi ce naiba a mai făcut şi ăsta? Mosedale ai zis? Nu, nu-l ştiu, acuma aud de el.

— Era pe lista lui Harry. L-au umflat, l-au luat din scurt şi tipul s-a spart imediat, nici n-a încercat să facă fiţe, a spus numaidecât şi ce lapte a supt de la mă-sa. Lucra pentru afurisita aia de „Frăţie” nemţească de cinci ani şi mai bine, sub nasurile lor şi nici dracu nu l-a mirosit! Auzi chestia naibii! Şi ştii ce le-a mai declarat? Cică numai în Anglia ar mai fi o groază ca el, cu sutele, înţelegi? O grămadă de tipi care lucrează pentru neonazişti! I-a lăsat tâmpiţi pe toţi! Îţi dai seama

ce balamuc poate ieşi dintr-o chestie ca asta? Adică de fapt a şi ieşit...

— Phiii! Christoase sfinte! Coşmarul devine realitate! S-au rupt zăgazurile, bătrâne şi acuma să te ţii!

Capitolul 14

Gerhardt Kroger se îndreptă spre platforma de mărfuri din incinta aeroportului Orly ducându-şi cu el bagajul, adică valijoara de medic şi un umeraş de material plastic pentru costume. Ajunse la *Petite cargaison*[47] şi se opri, studiind cu luare aminte forfota de aici şi concentrându-şi atenţia în special asupra furgonetelor parcate în faţa imenselor uşi glisante de metal. Pe uşile acestea ieşeau lăzile mici şi cutiile de carton vămuite deja la punctele de expediţie, aşteptate aici de delegaţii împuterniciţi să le ridice. Trecu în revistă cu atenţie toate furgonetele şi dădu peste cea care îl interesa, o autoutilitară cenuşie având scris pe părţile laterale *Entrepots Avignon,* numele unui depozit uriaş în care aproape o sută de firme de comerţ *en gros* din Paris îşi păstrau mărfurile oferite spre vânzare firmelor care le desfăceau apoi cu amănuntul în magazinele lor.

Un ins cu cămaşă în carouri roşii şi albe stătea sprijinit de peretele lateral al maşinii şi trăgea alene dintr-o ţigară, exact aşa cum era consemnul. Doctorul se apropie de el şi întrebă încet:

— Transportul de la firma „Malasol” a sosit astăzi înainte de ora zece, *Monsieur?*

— Cel mai bun caviar care ne vine din apele Iranului! răspunse pe nerăsuflate individul, aruncând imediat ţigara şi luând o impecabilă poziţie de drepţi.

— Să fie oare mai bun decât caviarul rusesc? continuă Kroger.

— În orice caz e mai serios decât orice marfă rusească, domnule, răspunse tipul la fel de prompt, ca pe o lecţie bine învăţată, cercetându-şi interlocutorul din cap până-n picioare.

— Bun. Înseamnă că ştii cine sunt, da?

— Nu, domnule, nu ştiu şi nici nu am voie să ştiu sau să mă interesez ca să aflu. Urcaţi-vă în spate lângă cutiile cu peşte şi vă duc la cineva care sigur ştie cine sunteţi.

Înăuntru domnea o duhoare groaznică de peşte congelat şi Kroger, nevoit să se înghesuie pe aripa de tablă, simţea că-i vine să vomite din cauza duhorii şi mai ales a hurducăturilor. Maşina avea o suspensie foarte tare, ca să reziste la greutăţi mari şi îl scutura cumplit, mai ales că şoferul conducea în viteză pe un drum plin de hârtoape. După aproape o jumătate de oră care trecu mai greu ca un veac, ajunseră în sfârşit la destinaţie. Maşina opri şi de afară se auzi vocea aspră a şoferului:

— Coborâţi, domnule, am ajuns. Şi nu uitaţi, nu ne-am văzut niciodată şi nici în maşina asta nu v-aţi urcat de când sunteţi.

Kroger ajunse cu chiu cu vai la uşă, atent să nu se lovească de,

[47] Bagaje uşoare (fr.).

tavanul scund şi sări afară, dând în sfârşit de aer proaspăt. În faţa; lui se afla un tânăr tuns scurt, cu un costum închis la culoare, care îl studia atent, în timp ce dubiţa pornea în scrâşnet de cauciucuri.

— Ce înseamnă porcăria asta? se răţoi Kroger furios la tânărul din faţa lui. Altă rablă mai împuţită ca asta n-aţi găsit, ca să mă sufocaţi de tot? Voi ştiţi cine sunt eu, măgarilor?

— Dar dumneata ştii cine suntem noi, *Herr* Kroger? răspunse rece tânărul. Dacă ştii, dă-mi voie să-ţi spun că vorbeşti tâmpenii. Existenţa noastră aici trebuie să fie secretul cel mai bine păstrat din Franţa şi ne doare fix în c... de pretenţiile dumitale de confort.

— Da? Aşa care va să zică? Ei, nu-i nimic, tinere, să vedem ce au să zică şi superiorii dumitale de o asemenea atitudine intolerabilă şi un asemenea limbaj...

— Lasă gălăgia, *Herr Doktor.* Aici nu e nimeni mai mare ca mine. Am acceptat să te preiau personal şi fii atent cum vorbeşti. Îmi sare ţandăra cam repede când dau de indivizi care nu cunosc bunele maniere. Sper că m-am făcut înţeles.

Kroger rămase o clipă descumpănit.

— Hm... Va să zică dumneata eşti şeful... Păi eşti aşa de...

— Aşa de cum? De tânăr? Misiunile noastre nu pot fi executate decât de tineri, stimate domn, rosti sec individul în costum. E vârsta reflexelor perfecte şi a condiţiei fizice maxime, dumneata ar trebui să ştii deja asta, ca medic. Unul de vârsta dumitale şi cu condiţia dumitale fizică n-ar valora nici cât o ceapă degerată.

— Uite ce e, tinere perfect antrenat şi cu condiţie fizică maximă, se îmbăţoşă Kroger, adânc rănit în amorul lui propriu, dacă ai terminat cu gingăşiile şi cu dovezile de inteligenţă, află că tu ar trebui să zbori imediat de aici, pentru că n-ai executat ordinul primit... şi pentru care primeşti şi bani!

— Echipa pe care am trimis-o e cea mai bună de care dispunem. Şi îmi permit să-ţi reamintesc că oamenii mei au lichidat una din ţintele misiunii lor în condiţii extraordinar de grele...

— N-aţi lichidat pe cine trebuia, deşteptule!

— Îl localizăm în cel mai scurt timp şi pe celălalt. Aşteptăm veşti din clipă în clipă...

— Uite ce e, n-avem vreme de ceartă, timpul e măsurat şi trebuie să te pun la curent cu nişte lucruri. Ţi-a scăpat un element de extremă importanţă. Să mergem undeva, înăuntru, să discutăm...

— Nu. Nimeni nu intră în sediul nostru, asta e regulă. Am aranjat să stai la hotelul Lutetia[48], care în timpul războiului a fost sediul Gestapoului.

— Trebuie să discutăm imediat.

---

[48] Numele roman, în antichitate, al Parisului.

— Atunci dă-i drumul, *Herr* Kroger. Nu ne mişcăm de aici.

— Asta înseamnă insubordonare, tinere. În momentul de faţă sunt comandantul complexului Vaclabruck şi până va fi numit un înlocuitor al lui von Schnabe primeşti ordine direct de la mine.

— Îmi pare rău, *Herr Doktor,* dar la noi lucrurile se prezintă într-un mod puţin diferit, rosti tărăgănat şi batjocoritor tânărul în costum. Din momentul arestării generalului von Schnabe am primit instrucţiuni să executăm doar ordinele venite direct de la Bonn, de la comandantul nostru de acolo.

— Cine e comandantul ăsta?

— Chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune nici tăiat în bucăţi. În orice caz, orice misiune a noastră trebuie să aibă girul lui.

— Omule, înţelege că Harry Latham trebuie găsit şi lichidat imediat! Nu mai putem sta de aprobări de la Bonn şi de alte farafastâcuri de-astea!

— Înţeleg că e o misiune urgentă, ne-a prevenit şi comandamentul de la Bonn.

— Şi cu toate astea îţi permiţi să mă înfrunţi şi să afirmi că operaţiunea se va executa din minut în minut! Îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Fii calm, *mein Herr,* nu ajută la nimic să ţipi la mine. Ştim toţi că timpul se măsoară în secunde, minute, ore, zile, săptămâni…

— Extraordinar! Termină cu tâmpeniile! răcni doctorul, vânăt la faţă de furie. Suntem în criză, se poate întâmpla un dezastru din clipă în clipă, tembelule! Chiar nu-ţi dai seama?

— Ba da, îmi dau seama, ne dăm seama cu toţii.

— Şi atunci? Ce-aţi făcut? Sau mai exact, ce aveţi de gând să faceţi? Unde sunt oamenii tăi plecaţi în misiune? Ce veşti ai de la ei? Sau n-ai nimic?

Tânărul *Blitzkrieger* era strâns cu uşa şi începuse să cam facă feţe-feţe iar ochii îi căutau în toate părţile, dar trupul îi rămânea de piatră şi vocea îi răsună la fel de stăpânită:

— *Herr* Kroger, aşa cum i-am explicat şi lui Catbird, există mai multe variante posibile. Au scăpat probabil cu viaţă dar sunt răniţi amândoi şi nu ştim cât de grav. Dacă ar fi ajuns într-o situaţie fără ieşire, ar fi rezolvat lucrurile simplu şi bărbăteşte, cu fiola cu cianură, sau cu un glonţ în cap.

— Dar mi-ai spus că n-ai primit veşti de la ei!

— Aşa e, domnule. Dar ştim că au scăpat fugind cu maşina lor.

— De unde ştii?

— Au scris toate ziarele, s-a anunţat şi la radio. Am mai aflat că s-a declanşat o acţiune de mare anvergură pentru capturarea lor, e acolo poliţia, Siguranţa şi… şi se pare că şi-a băgat nasul chiar şi *Deuxieme Bureau.* Au împânzit toată zona din jurul Parisului, pe o rază de mai

bine de…

— Bine-bine, ai pomenit şi de alte variante. Care ar mai fi?

— S-ar putea ca oamenii noştri să se fi refăcut între timp şi să se afle undeva unde nu există telefon. Toţi ştim să ne tratăm rănile provocate de gloanţe şi să ne fixăm cu atele oasele fracturate…

— Superb! Cred că am să renunţ la diplomă şi am să-ţi trimit ţie toţi pacienţii mei!

— Nu glumesc, *mein Herr,* pur şi simplu suntem antrenaţi să supravieţuim. Atâta tot.

— Alte variante nu mai ai?

— Despre arestarea lor am fi aflat imediat, avem oamenii noştri la ambasada americană. Din moment ce guvernul francez a desfăşurat forţe de sute de oameni pentru capturarea lor, e clar că n-a reuşit să pună mâna pe ei.

— Dar Latham, omule, Latham, cu el ce facem? Ţi-am mai spus că trebuie lichidat imediat!

— Suntem pe punctul de a-l localiza din clipă în clipă. E sub protecţia grupării *antinayos.*

— Asta o ştiam de mult! izbucni furios Kroger.

— Şeful serviciului de protecţie a personalului ambasadei ţine legătura telefonic cu aceşti *antinayos.* Telefonul lui are dispozitive de siguranţă care nu permit interceptarea convorbirilor, dar se ţine o evidenţă strictă a lor. Omul nostru speră să poată fotografia registrul respectiv şi atunci apelăm la oamenii noştri de la societatea de telefoane, să ne furnizeze adresele şi numele indivizilor respectivi. Din momentul acela îi avem în mână şi asta e doar chestie de ore, *mein Herr…*

— Să sperăm că va ieşi aşa cum spui dumneata, domnule… domnule… Nu ţi-am reţinut numele…

— Nu am nici un nume, *Herr Doktor.* Doar numărul de cod Zero-unu, Paris. Atât.

În micul său apartament din aşa-numita „casă roşie”, Drew Latham ridică receptorul şi formă numărul ambasadei, rugând-o pe centralistă să-i facă legătura cu doamna De Vries de la serviciul de documentare.

— Sunt Harry, zise el repede când auzi receptorul ridicându-se. Poţi să vorbeşti?

— Da, sunt singură. Mai întâi trebuie să-ţi transmit nişte instrucţiuni. M-a chemat ambasadorul şi mi-a cerut ca la prima discuţie cu tine să ţi le comunic.

— Ascult.

— În seara asta, la nouă şi jumătate, trebuie să intri în contact cu curierul nostru numărul şaisprezece la staţia telecabine de pe colina Sacre-Coeur. Îţi predă ultimele comunicări sosite pentru tine de la

Washington. Înţelegi, *non?*

— Înţeleg, da.

Înţelesese foarte bine. Orice mesaj al lui Karin încheiat cu „*non*", trebuia ignorat. Valabile erau numai cele terminate în „*est-ce pas?"* Witkowski era extraordinar de bănuitor şi ar fi pus mâna în foc că telefonul lui Karin era ascultat.

— Da, înţeleg, repetă el. Mai ai şi altceva de transmis?

— Mai am. În seara asta la nouă fără un sfert trebuia să te întâlneşti în Bois de Boulogne, la fântâna arteziană, cu un prieten al lui Drew care lucrează la biroul din Londra al Operaţiunilor Consulare, aşa e!

— Da, primisem autorizaţia.

— Se contramandează, domnule. Evident, din cauza întâlnirii de la Sacre-Coeur.

— Poţi lua legătura cu tipul de la Operaţiuni Consulare şi să-l anunţi că întâlnirea s-a revocat?

— Pot, *oui,* da. Aranjez o altă întrevedere.

— Ar trebui. S-ar putea ca tipul să-mi spună nişte chestii pe care trebuie neapărat să le aflu în legătură cu ultimele săptămâni din viaţa lui Drew. Mai ales legate de cazul Jodelle. Asta-i tot?

— Pentru moment da. Tu ai ceva să ne spui?

— Da. Când pot să vin la ambasadă?

— Te anunţăm noi. Acum nu e momentul. Avem convingerea că ambasada e supravegheată în permanenţă.

— Nu-mi place ascunzătoarea asta. Nu e deloc confortabilă. O afurisită de vizuină, simt că mă sufoc în ea.

— Poţi pleca oricând la Washington, ştii bine.

— Şi tu ştii la fel de bine că aici a fost ucis Drew. Şi aici se ascund şi ucigaşii lui. Nu plec de aici până nu pun mâna pe ei.

— Bine. Mă suni din nou mâine?

— Da. Mai vreau nişte hârtii din dosarele lui Drew. Tot ce e legat de cazul Jodelle.

— Bine, domnule. La revedere. Latham puse receptorul în furcă şi începu să studieze notiţele luate în timpul convorbirii. Întâlnirea de la Sacre-Coeur ieşea din discuţie, dar cea din Bois de Boulogne rămânea în picioare, De Vries folosise o dublă afirmaţie, „*oui*, da".

La ieşirea din schimb, operatorul ieşi din clădirea ambasadei şi traversă bulevardul cu atâta grabă încât, ajuns aproape de bordura trotuarului de pe partea cealaltă, dădu fără să vrea peste un motociclist care avea aerul că aşteaptă pe cineva. Până şi cel mai atent observator ar fi zis că fusese o simplă întâmplare. Şi totuşi, din mâna operatorului o casetă audio trecu repede în cea a motociclistului, care, enervat de atâta pierdere de timp, renunţă să

mai aştepte, porni motorul şi demară în trombă, făcând un slalom periculos printre maşinile care mergeau aproape bară la bară. În douăzeci de minute pătrundea în viteză pe porţile Depozitelor Avignon şi peste alte câteva Zero-unu şi camarazii săi aşezaţi în jurul unei mese lungi ascultau atent caseta cu înregistrarea convorbirii telefonice dintre Latham şi De Vries.

— E clar, nu mai avem nevoie de alte cercetări, zise Zero-unu când caseta se termină. Pasărea pică singură în laţ. Cine se oferă să meargă la Sacre-Coeur? întrebă el spre cei din jurul mesei.

Douăzeci de braţe ţâşniră în aceeaşi clipă, ca trase cu aţa.

— Ajunge o echipă formată din patru oameni. Mai mulţi ar bate la ochi. Vă împrăştiaţi în zonă şi fiecare să aibă la el fotografia lui Lassiter sau Latham sau cum îl cheamă pe trădător. Nu uitaţi că mai mult ca sigur are să fie deghizat.

— Nu mergi şi tu cu noi?

— Nu. Eu mă duc la Sacre-Coeur.

— La Sacre-Coeur? Păi tu n-ai auzit adineauri că întâlnirea de la Sacre-Coeur s-a contramandat? izbucniră câţiva, bucuroşi că pot corecta o neatenţie de-a şefului.

— Se poate. Dar nu exclud nici posibilitatea ca Latham şi femeia aia să fi vorbit cifrat. Mie discuţia lor îmi miroase a ceva cu dedesubturi.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, aprobă o voce.

— Ba eu cred că s-ar putea foarte bine să mă duc degeaba, răspunse aspru şeful. Dar trebuie încercat. Mă duc acolo, ţin locul sub observaţie un sfert de oră sau douăzeci de minute şi dacă nu văd nici o mişcare renunţ. Nu am dreptul să ratez o posibilă situaţie favorabilă. Dar la ora zece trebuie să fiu aici, la telefon, să primesc personal un mesaj extrem de important de la comandamentul nostru de la Bonn. Din cauza asta nu pot să merg cu voi la Sacre-Coeur. N-aş reuşi să mă întorc la timp.

Numi patru membri ai echipei pentru Sacre-Coeur şi se duse în biroul lui, aşezându-se uşurat în fotoliu. Nu voise să meargă cu ei fiindcă se temea de un eşec. Şi în ultimul timp eşecurile se ţinuseră lanţ. Dacă dădeau greş, vinovat avea să fie boul de Zero-cinci, care de mult îi stătea ca un ghimpe în ochi. Zero-cinci mai avea un eşec la dosar şi regula cerea ca la al doilea să fie executat. Dacă reuşeau, meritul îi revenea lui, lui Zero-unu, care concepuse planul. În nici un caz nu-şi putea permite o bilă neagră. Trebuia să intre cu orice preţ în rândurile pieselor grele ale organizaţiei şi acum i se hotăra soarta. Avea să ia la el în Bois de Boulogne aparatul de fotografiat cu infraroşii şi să facă la întâmplare câteva instantanee cu care să dovedească la nevoie că fusese într-adevăr acolo aparatul putea înregistra pe fiecare fotografie data, ora şi minutul. Era o acoperire bună, deşi el personal era convins că se duce degeaba. Dar pe ceilalţi

îi putea convinge cu uşurinţă. Încă!

Telefonul ţârâi atât de strident încât îl făcu să tresară.

— Parolă corectă, se auzi în receptor glasul operatoarei de serviciu. Aveţi legătura cu „Caviar Malasol”.

— *Herr* Doktor! izbucni el, aproape bucuros.

— Nu m-ai sunat! ţipă ascuţit vocea lui Gerhardt Kroger. De trei ceasuri aştept aici şi nu m-ai sunat! E posibil aşa ceva?

— *Herr* Doktor, ne străduim să eliminăm micile imperfecţiuni. Sperăm ca în seara asta cererea dumneavoastră să fie pe deplin satisfăcută. De fapt, nu numai că sperăm…

— Iar trimiţi nişte neisprăviţi, sau conduci chiar tu operaţiunea?

— Parţial…

— Adică iar o să daţi chix!

— Nu, *Herr* Doktor. S-au primit nişte informaţii contradictorii şi eu nu pot fi în două locuri deodată. Mi-am ales partea cea mai primejdioasă şi dacă e să cad, vei avea ocazia să mă compătimeşti. Sincer, sper, adăugă el cu răutate. Deocamdată trebuie să plec.

Şi trânti ţâfnos receptorul în furcă.

Telefonul tâmpitului ăstuia de Kroger picase cum nu se poate mai bine. Acum, orice s-ar fi întâmplat, el era perfect acoperit.

Drew se plimba în jurul fântânii arteziene din Bois de Boulogne luminată feeric de reflectoarele ascunse sub apă. Mergea agale printre oamenii veniţi aici să se răcorească şi căuta o figură familiară Sosise la întâlnire înainte de opt şi jumătate şi acum era aproape nouă şi nu simţea nici o mişcare. Începea să se neliniştească. Poate; nu înţelesese bine ce voise să spună Karin?

Se mai învârti puţin şi se uită la ceas. Nouă şi trei minute. Îi venea greu să admită, dar asta era, înţelesese greşit. Se hotărî să mai facă o tură şi pe urmă să se întoarcă la „Casa roşie”. Se cunoştea prea puţin cu De Vries ca să poată folosi fără eroare limbajul acesta cifrat, împănat cu afurisitele alea de cuvinte franţuzeşti.

— *Americain!*

Se întoarse brusc şi dădu cu ochii de Karin. O recunoscu imediat, mai curând din instinct, fiindcă era foarte bine deghizată sub o perucă blondă care o schimba cu totul. Apoi îşi dădu seama că mai era şi bandajul de la mână.

— Ia-o la stânga, dar repede! şopti ea. În dreapta e un tip care face fotografii. Ne întâlnim pe aleea dinspre nord.

Latham se conformă imediat, uşurat la gândul că totuşi înţelesese bine limbajul ei codificat, dar şi cuprins de o temere bruscă la auzul cuvintelor ei. Tipul cu aparatul de fotografiat putea fi foarte bine un turist oarecare, absolut inofensiv, dar experienţa şi instinctul îi spuneau să nu se încreadă prea mult în asemenea calcule.

Pătrunse pe aleea dinspre nord, cu acelaşi aer de turist venit să caşte gura dar cu simţurile încordate la maximum. Ajunse în tunelul întunecos format de coroanele dese şi joase ale arborilor şi se simţi mai în siguranţă. Aruncă o privire atentă înjur, fără să vadă nimic în neregulă. Apoi, fără să-şi dea seama cum, se trezi cu Karin lângă el. Şi, ca din întâmplare, se ciocniră unul de altul şi căzură unul în braţele celuilalt, ţinându-se strâns.

— Îmi pare rău, zise ea desfăcându-se din îmbrăţişarea asta neaşteptată şi plimbându-şi cu un gest neglijent mâna bandajată printre buclele perucii.

— Mie nu, răspunse Drew zâmbind în întuneric. Cred că mi-aş fi dorit ca incidentul ăsta să se întâmple de acum vreo două zile…

— Deocamdată nu uita de tipul cu aparatul de fotografiat.

— Ce-i cu el? Atâţia turişti fac fotografii…

— Dar nu noaptea! Individul e neonazist, simt asta cu siguranţă. Poţi fi absolut convins că nu mă înşel. Nu mă înşel niciodată la lucruri din astea.

— Da, s-ar putea. Acum unde e?

— Pe partea cealaltă a fântânii. A luat-o pe aleea dinspre sud.

— Gata, e-n regulă. Rămâi aici!

— Nu se poate. Merg cu tine!

— Am vorbit limpede, rămâi aici! Înţelege!

— Ce să înţeleg? Că tu îmi ordoni mie?

— Nu ai armă şi chiar dacă ai avea n-ai fi în stare s-o foloseşti, doamnă. Ai mâna dreaptă în scutece.

— Ba am o arma, stimate domn şi dacă ai fi avut mai mult spirit de observaţie, ai fi băgat de seamă că sunt stângace. Hai să mergem, că pierdem timpul de pomană.

Zero-unu se aşezase în umbră şi fotografia cu un aer de turist fără griji pe cei care se plimbau în jurul fântânii. Latham îl bătu uşurel pe umăr şi rosti pe un ton batjocoritor:

— Amice, văd că te distrezi pe socoteala oamenilor ăstora, care nu ştiu că îi fotografiezi pe furiş.

Tânărul *Blitzkrieger* sări ca ars şi trezindu-se nas în nas cu Latham făcu ochii cât toate zilele.

— Tu! strigă el cu un glas gutural. Nu se poate, nu-i adevărat! Cine eşti?

— Ţi-am pregătit şi eu o întrebare…

Şi îi înfipse mâna în gât, izbindu-l zdravăn de un trunchi.

— Kroger! Cine e Gerhardt Kroger?

Dar Zero-unu îşi revenise din surpriză şi îi expedie rapid o lovitură de bocanc în direcţia testiculelor. Latham anticipă lovitura şi sări ca o pisică înapoi, apoi se repezi şi-l izbi pe neamţ din răsputeri cu tocul pistolului în plină faţă.

— Pe mine mă căutai, nu? Atunci stai, cocoşel, să-ţi fac şi eu o poză, să vedem cât eşti de fotogenic.

Şi îl mai izbi de câteva ori, cu sete, în figura care se terciuia sub lovituri.

— Nu! gemu înnebunit Zero-unu. Nu eşti tu cel din fotografie..

— Căutai pe cineva care seamănă cu mine, nu? Este?

— Lasă-mă… Eşti nebun, gâfâi neamţul dar în aceeaşi clipă mân îi zbură ca un fulger spre gâtul lui Drew, într-o lovitură de karate.

Dar Latham îi înşfacă braţul din zbor şi i-l răsuci cu cruzime.

— Ce ai cu mine? Făceam şi eu nişte fotografii… protestă tânărul Blit*zkrieger scrâ*şnind de durere dar ţinându-se să nu ţipe.

Latham îl izbi cu genunchiul în coaste, făcându-l să se prăbuşească horcăind în tufişul de lângă ei.

— Mi se pare că te-am întrebat ceva şi ai uitat să-mi răspunzi frumosule. Cine e Gerhardt Kroger?

Îl înşfacă de păr cu o mână şi cu cealaltă îi fixă ţeava pistolului între sprâncene, apăsând într-un gest grăitor:

— Scuipi imediat tot sau îţi fac căpăţâna bucăţele. Clar, nu? Acuma ia zi, cine e Gerhardt Kroger?

— Nu mă sperie moartea…

— Perfect. Ai cinci secunde, Adolf. Unu… doi… trei… patru…

— *Nein!...* Gerhardt Kroger e la Paris… Îl caută pe Sting, trebuie să-l găsească neapărat…

— Aha! Şi ai crezut că eu sunt Sting ăsta, nu?

— Nu eşti tu!

— Mulţumesc, eşti drăguţ, dar aflasem dinainte. Scoală!

Gemând de durere, tânărul se ridică încet, cu mişcări de om sfârşit, dar într-o clipă Latham se trezi cu ţeava unui pistol de calibru mare înfigându-i-se în obraz. În aceeaşi clipă răsună o împuşcătură asurzitoare şi Drew, uluit, văzu cum gâtul neamţului se împrăştie într-o jerbă de bucăţele însângerate şi trupul i se prăbuşeşte cu un spasm scurt la pământ. Înţelegând, se întoarse spre locul unde se afla Karin şi o văzu cu revolverul în mână.

— Ai scăpat? strigă ea cu glas scăzut, alergând spre el.

— De unde naiba a mai scos nenorocitul ăsta pistolul? făcu el, încă buimăcit, în timp ce în jur izbucneau ţipete ascuţite şi se auzeau tropăituri de paşi.

— Cum de unde? Tu n-ai observat? De la curea! Când se ridica şi l-am văzut că duce mâna la catarama curelei mi-am dat seama ce urmează şi n-am mai aşteptat… Hai, s-o ştergem, lumea a intrat în panică, toţi fug în toate părţile şi imediat trebuie să apară şi poliţia.

— Gata, hai, spuse Latham scoţând de sub haină un telefon celular. Să intrăm repede în pădure…

Alergară vreo treizeci de metri, înfundându-se în desişuri şi Latham

se opri, formând pe bâjbâite un număr.

— Stanley? Iar s-a întâmplat! În Bois de Boulogne. Un neonazist supraveghea zona, probabil special trimis ca să-mi vină de hac.

— Şi?

— A dat în primire. Karin l-a lichidat când era pe punctul de a mă face ciur. Dar fii atent la alta, Stanley, tipul a apucat să spună ceva: Gerhardt Kroger e la Paris şi umblă să dea de Sting.

— Voi doi, acum, în ce situaţie sunteţi?

— Ascunşi prin tufişuri, departe de alee, la douăzeci-treizeci de metri de cadavrul tipului.

— Bine, acuma fii atent la ce-ţi spun eu, continuă Witkowski aspru. Încearcă, fără să te prindă poliţia… şi la urma urmei chiar dacă rişti să pună laba pe tine, fă tot posibilul şi scotoceşte-i bine buzunarele, ai înţeles? Şi pe urmă o ştergi ca şi cum n-ai fi fost!

— Cum am făcut şi cu Harry…

— Auzi, Drew? Dacă ce mi-ai spus până acum despre Gerhardt Kroger ăsta nu e aiurea lă, atunci cadavrul ăsta e singura noastră pistă care duce la el. Aşa că dă-i bătaie!

— Tipul a crezut un moment că sunt chiar Harry. L-am auzit ceva de o fotografie.

— Şi mai stai de şuete? Dă-i bătaie, poliţia trebuie să pice din clipă în clipă!

Latham închise şi o luă pe Karin de braţ.

— Hai!

— Cum? Iar acolo? se împotrivi ea. Eşti nebun!

— E ordin. Şi trebuie să ne mişcăm rapid.

— Şi cu poliţia ce facem?

— Vedem.

Zona din jurul fântânii arteziene rămăsese pustie, toţi amatorii de plimbare îşi luaseră tălpăşiţa, înspăimântaţi, doar pe aleile laterale câţiva curioşi mai tari de înger şi doritori de senzaţii tari aşteptau cu inimile ca un purice sosirea poliţiei. Drew îl apucă imediat pe *Blitzkrieger* de picioare şi îl târî sub o tufă mai deasă, apoi îl buzunări bine, luând absolut tot ce găsi. Nu-şi mai bătu capul să găsească arma care fusese cât pe-aci să-l trimită pe lumea cealaltă, dar oricum, tot nu i-ar fi fost de vreun folos. Când termină, o luă la fugă exact când în spatele lui izbucniră strigătele curioşilor rămaşi la distanţă:

— Les gendarmes! Les gendarmes! De l'autre cote![49]

— Ou done?[50]

Spre norocul lui Latham, civilii cei băgăreţi reuşiră să creeze o mai mare confuzie, fiecare voia să-şi dea importanţă şi arăta în altă

---

[49] Jandarmi! Jandarmi! Dincolo! (fr.).

[50] Unde anume? (fr.).

direcţie decât ceilalţi, aşa că poliţiştii o luară în pas alergător pe două alei unde nu aveau cum găsi pe cine căutau. Latham şi De Vries ţâşniră cât îi ţineau picioarele spre pajiştea netedă de dincolo de lizieră şi se prăbuşiră gâfâind pe o bancă. Karin îşi smulse din cap peruca blondă, strecurând-o în geantă, iar el scoase din nou telefonul şi formă numărul lui Witkowski.

— Am reuşit, Stanley.

— Alţii n-au reuşit, omule.

— Cum adică?

— Nenorocitul ăla de neonazist pe care l-am expediat pachet la Washington cu un supersonic militar. La baza aeriană Andre azi-noapte la trei şi jumătate, când l-au dat jos din avion, tipul a primit imediat un glonţ în cap.

— Extraordinar!

— Da, cu o armă cu lunetă, precis. Asasinul trebuie să fi fost cocoţat pe vreun acoperiş. Ai noştri au scotocit ca nebunii dar nici vorbă să dea de vreo urmă.

— Deci îl aşteptau!

— Da. Knox Talbot lăsase să transpire chestia asta numai către câţiva inşi de sub mâna lui. Cercul de bănuiţi e foarte mic.

— Şi cu mine, cu Parisul, cum rămâne?

— Tu îţi vezi de treaba ta, adică Gerhardt Kroger. Adu-mi tot ce-ai găsit în buzunarele individului. Ne vedem la mine acasă într-o oră. Şi ai grijă să schimbi cel puţin trei mijloace de transport.

Capitolul 15

Pe pajiştea din faţa imensului complex din pădurea Vaclabruck erau adunaţi, în luminile torţelor, o mie cinci sute de adepţi ai „Frăţiei” selecţionaţi din sutele de mii de discipoli răspândiţi în toate colţurile Germaniei. În faţă, la o masă lungă de mai bine de cincisprezece metri, luaseră loc liderii mişcării, sub steagurile cu zvastică şi scăldaţi în luminile orbitoare ale reflectoarelor. Pe pupitrul din mijlocul tribunei erau instalate microfoane de la care porneau fire spre toate difuzoarele prinse în vârfurile stâlpilor înalţi de care atârnau steagurile. Iar printre steagurile acestea se aflau şi unele cu totul neobişnuite, cu zvastici străbătute de fulgere albe. Drapelul celui de-al patrulea Reich.

Penultimul vorbitor veni la pupitru şi îşi plimbă privirile aprinse peste mulţimea aşezată în coloane perfect ordonate şi începu să vorbească pe un ton calm, dar autoritar şi convingător:

— Aţi putut auzi cu toţii implorările pe care ni le adresează din toată lumea cei care au nevoie de noi, cerându-ne să ridicăm spada pentru stabilirea unei ordini care să asigure purificarea raselor prin eliminarea gunoaielor umane. Şi noi suntem pregătiţi s-o facem!

Se dezlănţuiră ropote furioase de aplauze şi izbucniră urale şi ovaţii care făceau să se zguduie pământul şi copacii din jur. Oratorul ridică braţul şi aproape instantaneu se lăsă o linişte deplină. Disciplina prusacă îşi spunea cuvântul.

— Însă pentru asta trebuie să ne conducă cineva. Avem nevoie de un Fuhrer mai puternic decât ultimul nostru Fuhrer, mai puţin şovăielnic şi mai neîndurător cu aşa-zişii intelectuali, care sunt pe punctul de a ne paraliza prin moliciunea lor şi cu tâmpeniile lor despre umanitarism şi drepturile popoarelor. Noul nostru Fuhrer îi va nimici pe toţi duşmanii ideii de progres rasial. Istoria ne-a arătat că dacă cel de-al treilea Reich ar fi invadat Anglia atunci când marele Adolf Hitler a hotărât asta, ne-am fi găsit azi într-o lume curată, din care scursurile umane ar fi fost de mult îndepărtate! Noul nostru conducător nu va ceda nici unei intervenţii! Ştiu că toţi aşteptaţi să-i cunoaşteţi numele şi, cu toate că-mi dau seama că vă provoc o mare dezamăgire, sunt silit să vă spun că încă nu vi-l pot dezvălui. Nici măcar vouă. Dar îi veţi putea asculta vocea, rostind mesajul înregistrat pe care îl adresează fiecăruia din cei prezenţi aici în această noapte istorică!

Şi oratorul ridică într-o mişcare iute şi autoritară braţul drept executând salutul roman, apoi îl lăsă în jos la fel de brusc. In aceeaşi clipă, în difuzoare bubui asurzitor o voce profundă, de bariton, amplificată la maximum:

— Soldaţi! Ne aflăm la începutul unei noi ere şi viitorul ne aparţine

nouă şi celor ca noi. Voi ştiţi asta. Voi toţi, fii ai harnicului popor german, care lucraţi pe întregul cuprins al sacrului nostru *Vaterland* sau trudiţi din greu prin ţări străine, aveţi cu toţii ochi ca să vedeţi ce se petrece în lume. Vedeţi cu ochii voştri popoarele care biologic, structural, nu sunt apte de muncă, popoare care trândăvesc şi consideră că au dreptul să se înfrupte din roadele muncii noastre. Ci suntem obligaţi să muncim ca să-i întreţinem pe ei, trântorii care nici măcar nu încearcă să se ridice din starea de animalitate, făpturi inferioare pentru care lenea, hoţia şi murdăria constituie singura raţiune de a fi şi care încearcă să ne copleşească numeric, înmulţindu-se aşa cum numai animalele parazite se înmulţesc. Aceşti troglodiţi, aceste gunoaie se cer măturate de pe faţa pământului, lumea trebuie să fie curată şi dreaptă, purificată de scursurile şi puroaiele acestei vermine care trăieşte din aşa-zisele ajutoare umanitare ale ţărilor civilizate, în realitate un tribut pe care trebuie să li-l plătim ca să nu năvălească puhoi încoace şi să ceară un aşa-zis azil, sufocându-ne cu numărul lor şi cu prăsila lor câtă frunză şi iarbă. Pretutindeni toţi duşmanii noştri sunt cu minţile din ce în ce mai tulburate. Continuaţi-vă mersul glorios înainte, bravi soldaţi! Viitorul e al nostru şi al celor ca noi, al celor care suntem apţi să construim! Meritǎm şi avem datoria sacră să devenim stăpânii acestei lumi, care e prea minunată spre a fi lăsată pradă hoardelor de animale murdare şi leneşe…

Coloanele de membri ai „Frăţiei” stăteau perfect aliniate, neclintiţi ca nişte ziduri de piatră, ascultând cu religiozitate adâncă. Undeva în ultimele rânduri ale unei coloane, doi inşi care nu făceau prin nimic notă discordantă se priveau din când în când fără să bage cineva de seamă. Unul era agent al serviciilor secrete franceze, celălalt îndeplinea o slujbă similară în Olanda şi, împotriva regulilor sacre ale muncii din acest domeniu, se cunoşteau şi colaborau. Situaţia era de aşa natură încât şefii lor îşi dăduseră consimţământul. Fiecare din cei doi asculta cu urechile ciulite, încercând să ghicească identitatea Fuhrerului a cărui voce frumos timbrată, de bariton, umplea cu putere pădurea şi stârnea valuri de urale care veneau ca un uragan căruia nimic nu i se poate împotrivi. Francezul avea un minicasetofon ascuns în buzunarul de la piept, cu un microfon ultrasensibil şi miniaturizat prins lângă un nasture, unde nici cea mai ageră privire n-ar fi descoperit nimic. Departamentul de specialitate al lui *Deuxieme Bureau* avea să facă tot posibilul să identifice persoana noului Fuhrer după amprentele vocale. Olandezul participase la depistarea acestei aşezări conspirative cu ajutorul sateliţilor-spion, mare progres faţă de avioanele care fotografiaseră de la mare altitudine, cu treizeci de ani în urmă, bazele ultrasecrete ale ruşilor în Cuba. Fusese unul din primii care bănuiseră că zvonurile despre o sectă bogată venită din Extremul Orient şi aşezată la Vaclabruck n-ar fi chiar în regulă şi investigaţiile

ulterioare îi dăduseră dreptate. Amândoi se strecuraseră aici ca muncitori constructori, olandezul era dulgher iar francezul electrician.

— Acum să vedem cum facem ca s-o ştergem de-aici, şopti olandezul în franţuzeşte. Numai sârmă ghimpată peste tot, turnuri de pază cu mitraliere... aduce a lagăr de concentrare, are să fie greu al naibii să ne întoarcem la barăci. Aşteptăm până se termină tot circul ăsta?

— Să vedem, răspunse francezul. Găsim noi o soluţie. Ne fofilăm tot printre ei şi încercăm să ieşim de aici. Ne vedem la micul dejun, în cortul numărul zece, să punem la punct planul de plecare definitivă. Mi s-a şi acrit.

Ieşiră amândoi din coloană şi încercară să se depărteze, dar după câteva zeci de paşi se treziră în faţa unui semicerc de bărbaţi în uniforme cu petliţe cu zvastici străbătute de fulgere albe, emblema celui de-al patrulea Reich. În faţa lor, un ofiţer aştepta cu mâinile la spate şi cu un aer sfidător.

— Vă este suficient ce aţi auzit, *meine Herren*[51]*?* rosti el batjocoritor. Pentru noi e o jignire nemeritată faptul că ne-aţi crezut atât de proşti încât să nu ne dăm imediat seama ce e cu voi. Şi culmea, nici măcar nu v-aţi dat osteneala să vorbiţi nemţeşte!

Unul din soldaţi ţinea în mână un dispozitiv miniatural de interceptare de la distanţă, folosit şi de serviciile secrete franceze şi olandeze. Cei doi înţeleseră imediat ce se întâmplase.

Witkowski, Drew şi Karin se aflau acasă la colonel, în rue Diane, aşezaţi în jurul mesei din bucătărie pe care se aflau toate mărunţişurile lui Zero-unu, neonazistul din Bois de Boulogne.

— Îmi place, mârâi colonelul. Pot să bag mâna-n foc că nenorocitul ăla nici nu se aştepta să dea de ceva care să nu-i placă. El venise la plimbare pur şi simplu.

— Şi ce anume din toate astea te face să bagi mâna chiar în foc? întrebă Latham.

— Exact, zise şi De Vries. Acte de identitate nu există, aşa că nici nu ştim cine e...

— Dacă v-aţi uita mai cu atenţie la ce e pe masă, n-aţi mai pune întrebări de-astea de ageamii.

— M-am uitat, zise Latham întorcându-se cu spatele şi-ţi spun pe deasupra tot ce e în faţa ta. O cutie de chibrituri cu numele restaurantului *Au coin de la familie,* un bon de la o spălătorie chimică de pe Avenue Georges, pe numele de Andre şi o agrafă aurită pentru păstrat bancnote, pe care e gravat ceva în nemţeşte, n-am înţeles ce anume A, mai e o chitanţă, pentru emiterea unei cărţi de credit, care

[51] Domnilor (germ.).

mai mult ca sigur că e pe un nume fals. Ar mai fi şi altceva, colonele?

— Doamnă De Vries, ţi-am mai spus şi altădată că prietenul nostru nu e prost de tot, rosti pe un ton plin de indulgenţă colonelul. Atâta doar că ar mai fi două flecuşteţe, un bon de la o cizmărie de lux, pentru o pereche de cizme, plus un permis de intrare, cam mototolit, la un parc de distracţii de lângă Neuilly-sur-Seine. Un permis de intrare gratuit.

— Şi cam ce îţi spun lucrurile astea, colonele?

— Încălţămintea, mai ales cizmele, înseamnă ceva foarte, foarte personal. Când cineva îşi face încălţăminte de comandă, de obicei se duce la acelaşi meşter care i-a mai lucrat şi altădată. Să te bată pantoful sau cizma când ţi-e lumea mai dragă e curată nenorocire şi într-o chestie de-asta nu te dai pe mâna oricui.

— Înţeleg, zise Karin. Dar ce e cu parcul de distracţii?

— Aşa e, interveni la Latham, întorcându-se cu paharul plin. De ce a beneficiat el de bilet gratuit? Fiindcă spun drept că biletul ăsta nu l-am băgat în seamă. Şi nici bonul de la cizmărie.

— Şi eu ce trebuia să-ţi fac? surâse batjocoritor Witkowski. Să ţi le pun în mână şi să te invit să te holbezi bine la ele?

— Mă rog, ai dreptate. Înseamnă că mâine pornim cu noaptea-n cap să dăm de un cizmar de lux şi de cineva care împarte în dreapta şi-n stânga bilete gratuite pentru parcurile de distracţii… Cu capcana de la Sacre-Coeur cum a rămas?

— Care capcană? întrebă colonelul, luat prin surprindere.

— Cum care capcană? Curierul numărul şaisprezece, de la staţia de telecabine!…

— Acum aud de chestia asta!

Amândoi se întoarseră întrebători spre Karin De Vries şi îşi pironiră privirile asupra ei.

— Un truc pe care îl întrebuinţam mereu împreună cu Freddie, zise ea, zâmbind puţin stânjenită. Obişnuia să-mi spună: „Când e vorba să ne asculte careva, inventăm câte ceva de umplutură, cu cât mai aiurea cu atât mai bine. Să-i punem pe drumuri, să alerge până le sar pingelele.”

— De fapt, zise deodată Witkowski, parcă tresărind, începe să mă bată un gând. Pot să mă încred că nu v-a urmărit nimeni până aici? Că de atâta aiureală câtă vă umple capetele…

— Da, răspunse Latham. Am schimbat metroul de cinci ori, nu de trei. Şi metroul, nu ştiu dacă ai observat, merge pe sub pământ, cu alte cuvinte orice aparatură electronică de urmărire e vacs în cazurile astea.

Cei patru *Blitzkriegeri* care fuseseră trimişi la Sacre-Coeur se întoarseră furioşi. Pierdere de vreme. Ei, luptători de elită, să fie puşi

pe drumuri în asemenea hal! Iar deşteptul lor de şef nu era aici, să le explice şi lor cum venea asta. Cel mai furios din toţi era Zero-cinci, care nu era pentru prima oară pus să alerge după cai verzi pe pereţi.

— Curată bătaie de joc! izbucni el, fierbând de furie şi trăgând o lovitură de cizmă într-unul din scaunele aşezate în jurul mesei. Nimic, nimic, nimic!

— Şi deşteptul nostru de Zero-unu, şeful nostru preaiubit, pe unde mama dracului umblă? scrâşni altul. Te pomeneşti că-şi schimbă izmenele, ca un adevărat luptător pentru cauză! Dacă a fost cu adevărat o cursă, atunci înseamnă că ne-au identificat pe toţi patru. Unde e? repetă el.

— Cine, Zero-unu? întrebă obosit şi plictisit Zero-doi, care nu fusese la Sacre-Coeur. Nu-i aici, n-a venit.

— Ce vorbeşti! ţâşni Zero-cinci spumegând de furie, cum nu-i aici? Nu trebuia să preia personal un apel telefonic de la Bonn la ora zece fix? Unde umblă?

— Nu, n-a sosit nici un mesaj de la nici un Bonn. Când am văzut că se apropie ora zece şi el nu apare, m-am dus în nenorocita aia de cocină a lui, care cică-i cabinet şi am aşteptat să sune de la comandament. Nimic. Nu zic, s-ar putea ca Zero-unu al nostru să fie bine văzut de superiorii noştri pentru devotamentul lui, dar n-ar strica să se mai spele şi el din când în când. Pute în jegul ăla al lui de cabinet de te trăsneşte, simţeam că-mi vine să vărs...

— Exclus, mormăi altul. Ca să intre sub duş ar trebui să-şi dea jos de pe el toate rahaturile alea electronice şi i-ar lua două zile până să şi le pună la loc.

— Chiar rahaturi! întări altul. Se joacă şi el cu ele, nu ştiu la ce i-or fi folosind, dar se simte mai şef!

— Ei, ei, camarazi, ce-nseamnă asta? interveni altul mai temperat, care până atunci nu zisese nimic. Contestarea autorităţii superiorului e pedepsită cu asprime, aţi uitat?

— Dar critica justificată nu, se îndârji Zero-cinci. Unde e acum şeful nostru? De unde-l luăm, ai? Scrie la regulament că fiecare trebuie să poată fi găsit în orice moment? Ai?

— Ne-a trimis într-o misiune periculoasă şi fără rost! ţâfni mai din spate o voce supărată.

— Aici mai sunt şi fricţiunile dintre voi, răspunse pacifistul. Ar fi cazul să le lăsaţi la o parte...

— Am ascultat cu toţii înregistrarea, interveni şi Zero-doi. Era clar că operaţiunea Sacre-Coeur avea prioritate, n-am auzit pe nimeni să fie de altă părere.

— Aşa e, dar el, în loc să preia personal conducerea operaţiunii, a preferat să se ducă la dracu-n praznic în Bois de Boulogne, că trebuie să fie înapoi aici la ora zece, că trebuie să-l sune de la Bonn, că

chestii, că nu ştiu ce. Şi nici vorbă de nici un Bonn. Aşa nu mai merge! Cred că a sosit momentul să ne explice şi nouă.

— Şi totuşi, interveni un alt *Blitzkrieger,* care până atunci rămăsese tăcut în colţul lui, un telefon tot am primit. De la omul nostru de la ambasada americană.

Toţi săriră ca arşi.

— Cum asta? tună Zero-cinci. Doar i s-a interzis clar să ne contacteze direct!

— Informaţia era atât de importantă încât a considerat că e caz de forţă majoră.

— Omul nostru s-a postat din proprie iniţiativă cu maşina în aşa fel încât să ţină sub observaţie intrarea blocului unde stă colonelul Witkowski. Nici el nu poate explica de ce, poate din instinct. A văzut intrând în graba mare un bărbat şi o femeie. Femeia e sigur De Vries, care lucrează la ambasada americană, la documentare. Pe tip n-a reuşit să-l vadă bine, dar are impresia că l-a mai văzut undeva.

— Tipul nu poate fi decât Latham în carne şi oase! strigă entuziasmat Zero-cinci. De Vries e în legătură cu el, altul nu poate fi. Hai, să mergem! Acum nu ne mai scapă!

— Unde să mergem? întrebă Zero-doi.

— Să-l lichidăm pe Latham. Zero-unu şi-a făcut greşit calculele, dar uite că noi…

— Eu aş zice, interveni altul, că în absenţa lui Zero-unu trebuie obţinută aprobarea de la Bonn. E ceva prea important. Colonelul Witkowski e as în materie de securitate a clădirilor şi n-o să-i sunăm la uşă… „Cumva domnul Latham se află la dumneavoastră în vizită? Ne permiteţi să-i oferim o mică atenţie, de exemplu un glonţ în cap?”

— Şi dacă mergem fără nici o aprobare? se îndârji Zero-cinci. Şi aşa şi tot am făcut un rahat măreţ în seara asta, la Sacre-Coeur, din cauza deşteptului de Zero-unu. Dacă reuşim acum şi îi mierlim pe Latham, pe Witkowski şi pe farfuza aia de Karin De Vries, crezi că are să ne mai zică cineva ceva?

— Bine, rosti Zero-doi cu un ton îngheţat, de comandant. Şase oameni pentru rue Diane…

În clipa aceea sună telefonul şi Zero-cinci ridică receptorul.

— Porcăria asta de situaţie nu mai poate fi controlată! mugi spumegând de furie vocea doctorului Gerhardt Kroger. Am să menţionez în raportul meu că toţi aţi dat dovadă de incompetenţă crasă şi de o reavoinţă de neimaginat, aţi refuzat să menţineţi contactul cu un membru de grad superior al „Frăţiei”! Nu se poate tolera aşa ceva şi am să raportez…

— Ar însemna să vă faceţi un mare deserviciu, domnule, răspunse pe un ton stăpânit Zero-cinci. Înainte de a se lumina de ziuă vom fi în măsură să raportăm la Bonn eliminarea obiectivului, plus două ţinte

suplimentare pentru care conducătorii noştri îşi vor freca mâinile de mulţumire…

— Chiar că eşti culmea! zbieră doctorul Kroger. Chestia asta o aud a nu ştiu câta oară, ba că e vorba de ore, ba de minute, ba de dracu să vă ia… Dă-mi-l la telefon pe cârnatul ăla obraznic care cică e şeful vostru!

— *Mein Herr,* aş dori s-o pot face, răspunse Zero-cinci alegându-şi cu grijă cuvintele, dar din nefericire am pierdut legătura cu el. A preferat să meargă pe o pistă secundară şi până acum nu ne-a contactat. Trebuia să se întoarcă de cel puţin două ore.

— Mie mi-a spus că era vorba de ceva deosebit de riscant. Se poate să i se fi întâmplat ceva?

— O, puţin probabil, domnule. Cel mult ceva din sfera plăcerilor curente din Bois de Boulogne.

— Atunci ce Dumnezeu s-a întâmplat la primul amplasament?

— O simplă cursă, mein *Herr,* dar echipa condusă de Zero-cinci a evitat-o cu bine. Şi de acolo am obţinut datele pentru o a treia pistă, pe care ne pregătim să ne angajăm chiar acum. Înainte de răsăritul soarelui veţi avea dovezile eliminării definitive a ţintei… mai bine zis a ţintelor. Vă garantez eu, Zero-cinci, că le veţi primi chiar la hotelul la care staţi.

— Tinere, îmi pari mai rezonabil şi mai serios decât măgarul ăla de şefuleţ al vostru şi simt că pot avea încredere în dumneata. Îmi iei o piatră de pe inimă.

— E tânăr, domnule, dar să ştiţi că are multă experienţă şi e foarte capabil.

— Degeaba, dacă n-are capul pe umeri. Ce număr ai zis că ai? Zero-cinci, parcă?

— Da, *mein Herr.*

— Adu-mi fotografiile acelea şi cred că am să raportez la Bonn că eşti un tânăr care promite. Sper din tot sufletul să-mi dai ocazia.

Stanley Witkowski stătea la fereastră, cu lumina stinsă şi privea în stradă cu binoclul cu infraroşii. Era ceva ce nu-i plăcea deloc. O maşină cu luminile stinse aştepta într-un loc mai întunecat, cu luminile stinse. O observase ceva mai înainte, privind din obişnuinţă pe fereastră: în lumina farurilor unei alte maşini avusese impresia că înăuntru, la volan, e un bărbat care vorbeşte la telefon. Luase imediat binoclul cu infraroşii şi începuse să privească atent. Nu se înşelase! Tipul vorbea foarte însufleţit, părea că vrea să convingă pe un interlocutor mai sceptic. Apoi lăsă receptorul şi rămase nemişcat, cu ochii ţintă spre ferestrele colonelului.

Era limpede. Witkowski ieşi din dormitor şi intră în camera de zi unde Drew Latham şi Karin stăteau pe aceeaşi canapea, e drept, dar

la cele două capete, lucru care colonelului îi făcu plăcere. În meseria asta parantezele sentimentale duceau fără greş la dezastre şi când mirosea vreo idilă pe cale să se înfiripe între subordonaţi de-ai săi îi separa imediat sau de-a dreptul se descotorosea de ei, ca inapţi pentru o asemenea muncă.

— Mi-ai spus adineauri că n-aţi fost urmăriţi, Latham. Şi chiar mi-ai explicat că metroul merge pe sub pământ.

— Şi? M-am înşelat?

— A nu, nici vorbă, doar că un tip şade jos într-o maşină şi vorbeşte la telefon. Şi tot timpul e cu ochii încoace. E clar că nu cu noi are el treabă.

Latham sări ca ars şi dădu să se repeadă în dormitor.

— Stai! îl opri Witkowski cu un gest autoritar. Stinge lumina, altfel se vede dacă intră cineva.

Karin se duse repede şi răsuci comutatorul.

— Bun, acum e-n regulă. Binoclul cu infraroşii îl găseşti pe pervazul ferestrei.

Latham trecu în dormitor, lăsând uşa deschisă. Camera de zi era luminată acum doar de razele slabe care veneau de afară prin uşa dormitorului.

— Eşti într-adevăr îngrijorat, nu? întrebă Karin.

— Cred că pot avea suficiente motive de îngrijorare. Şi e valabil şi pentru tine şi pentru Drew.

— Ar putea fi un amant gelos sau un soţ încornorat…

— Sau vreo zână din poveşti care se distrează dând telefoane din faţa casei mele. M-am gândit şi eu la asta.

— Mie nu-mi arde de glume tâmpite şi cred că nu e momentul să mă iei peste picior, mai ales dacă lucrurile stau cum zici.

— Nu mai ştiu ce actor celebru a spus cam aşa: „Niciodată nu m-am întâlnit cu cineva care să-mi displacă”. Iar eu pot zice în felul meu: „Niciodată nu m-am întâlnit cu cineva care să nu-mi miroasă a suspect.” E o deviză. Chestiile astea cu soţi sau cu amanţi geloşi sunt prea frumoase ca să fie adevărate, nu prind în faţa casei mele, mai ales când vă am oaspeţi pe voi. Şi mai ales pe Drew, pe care unii îl cred Harry şi umblă să-i zboare neapărat creierii.

— Freddie avea mare încredere în tine. Şi pe el îl suspectai?

— Oho! Din nefericire, nici în el n-am avut vreodată încredere. Era ca un fitil care arde şi căruia nu-i mai putem controla flacăra. Ar fi fost de mirare ca STASI să nu pună laba pe el.

— Dar n-a avut dreptate? Nu tocmai STASI şi cei de teapa lor reprezintă acum coloana vertebrală a neonazismului german?

— Nu e vorba de asta. Metodele lui nu erau bune. Era prea măcinat de furie, era un fanatic. Nu asculta de avertismente şi a plătit cu viaţa. Îmi pare rău de el.

Latham veni repede din dormitor.

— Bingo! exclamă el. Ştiţi cine e tipul din maşină? Reynolds, Alan Reynolds de la ambasadă, de la telecomunicaţii. E clar, că e „cârtiţa” neonaziştilor.

— Care Reynolds? Cine e ăsta?

— Bravo, colonele, îmi placi, să ştii! De câte ori ţi-ai plimbat stimatul fund până la subsol, la telecomunicaţii? Aud?

— Nu ştiu. Poate de trei-patru ori pe an.

— Vezi? Dacă te duceai mai des îl recunoşteai şi tu din prima, clipă. El e, Reynolds, îmi pun capul.

— Dacă se arată aşa, fără frică, înseamnă că urmează să se întâmple ceva şi cred că e cazul să luăm nişte contramăsuri. În primul rând să vedem de ce arme dispunem.

— Am la mine un revolver şi un încărcător plin, se oferi Latham scoţând arma de la brâu.

— Bine. Îţi mai dau eu unul, plus un încărcător de rezervă.

— E cazul să ne aşteptăm la ce e mai rău, nu?

— Eu mă aştept la aşa ceva cam de când am început să înţeleg ce e pe lume. Dacă tu nu, atunci nici nu mă mai mir că ţi-au demolat apartamentul.

— Bun. Acum mă aştept şi eu. Să zicem că avem cu ce ţine piept musafirilor.

— Eu m-aş bucura mai mult să punem laba măcar pe unul viu dacă nu pe mai mulţi. Să-i trimit la Washington, în locul tipului pe care l-au lichidat.

Witkowski dădu la o parte un tablou şi în spatele acestuia apăru un seif înfundat în perete. Roti discul, deschise uşa grea şi scoase două revolvere, cu încărcătoare de rezervă. Îi dădu unul lui Latham şi el îşi mai luă un Uzi greu, de asalt, prinzându-l de cureaua lată de piele. Apoi se duse în bucătărie şi desfăcu rapid căpăcelul robinetului din mijloc, trăgând afară două fire cu manşoane mici de plastic la capete. Rupse iute manşoanele, legă capetele firelor şi în aceeaşi clipă se auziră cinci piuituri scurte şi puternice.

— Până aici e-n regulă, zise el. A intrat în funcţiune sistemul de pe scara de incendiu. Nişte sârme pe care le atingi fără să le vezi, nu ai cum le evita. Electricitate statică, la un voltaj care nu te omoară, e drept, dar leşinat te lasă. Simplu, nu? Ceva *a la vivat* concurenţa, să poftească dumnealor dacă le dă mâna!

— Da, dar dacă prietenii noştri au chef să urce pe scara principală? Sau poate cu liftul?

— Nu-i nimic, avem ac pentru toate cojoacele. Nu ştiu dacă ai băgat de seamă covorul de pe hol. În zona care duce spre uşa mea există sub el nişte chestii foarte simpatice…

— Aha, am înţeles. Când calci pe el…

— Da. Se aprind simultan douăzeci de becuri de câte patru sute de waţi şi încep să urle nişte sirene de trezesc jumătate din Paris.

— Şi? Tipii o iau numaidecât la sănătoasa şi nu mai avem cum pune mâna pe vreunul.

— A, nu, că nu e gata. Exact în apartamentul de sub mine şade fix cine trebuie. Dacă nu e acasă, am cheia. Cine coboară în goana mare de la uşa mea, trebuie să treacă prin faţa uşii lui, care se poate deschide tocmai atunci. Şi de acolo cineva se poate trezi cu un glonţ... sper că la picioare... Hm! Am încredere în calităţile tale de ţintaş. Nu de alta, dar ţi-am spus că măcar pe unul trebuie să-l avem viu. Sper că ai reţinut amănuntul ăsta.

— Colonele! strigă Karin din dormitor, a apărut o dubiţă în faţa maşinii care pândeşte! Coboară nişte tipi... patru, cinci... şase... Da, şase bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în negru... sau în culori închise, în orice caz. Toţi cu rucsacuri în spinare.

— Vor să pună laba pe tine cu orice preţ, băiete.

Karin veni alarmată.

— Ce facem?

— Noi vom fi în apartamentul de dedesubt. Tu te încui în dormitor, fii fără grijă, uşa e blindată, pereţii de beton special, ar trebui un tanc ca s-o forţeze.

— Măcar sună la poliţie sau la ambasada noastră, interveni Latham, calm dar foarte autoritar.

— Nu e cazul, vecinii mei foarte simpatici au să sune ei la poliţie... dar mai înainte trebuie să încercăm noi să facem o captură.

— Înţeleg, zise Karin. Poliţia s-ar putea să facă uz de arme, doar e caz de forţă majoră, tipii sunt cu siguranţă înarmaţi.

— Să nu te sperii dacă iese cu tevatură mare, alarmă şi alte chestii de-astea...

— A, nu, sunt învăţată, Freddie făcuse o instalaţie la fel la locuinţa noastră din Amsterdam. Ştiu la ce să mă aştept.

— Bravo! De la mine avea schema.

Latham şi colonelul coborâră în grabă scările până la apartamentul de dedesubt, unde gazda era acasă şi acceptă fără nici un comentariu să-i primească. Rămaseră în hol, lăsând uşa uşor crăpată, cât să poată privi la ce se petrece pe hol şi se puseră pe aşteptat. După un timp colonelul mormăi:

— Ei, drăcie! Nu se aude nimic. Ceva nu e-n regulă.

— Asta voiam să zic, şopti Drew. Nu se aude nimic dinspre scara de incendiu, nici pe scara principală, nici liftul nu se mişcă... Şi au trecut vreo opt minute. Poate inspectează clădirea?

— Nu prea au ce inspecta. Blocurile astea vechi sunt construite foarte economic, să nu ocupe spaţiu, ca nişte cărţi puse în raft, sau c*a* bagajele într-o valiză... Valiză sau... Dumnezeule! *Rucsacurile tipilor.*

— Ce e cu ele?

— Ah, da mare tâmpit mai pot să fiu! Omule, în blestematele alea de rucsacuri ale lor n-are ce să fie decât frânghii de alpinism, cu cârlige... Pot trece de pe o clădire pe alta şi să coboare ca păianjenii. Hai s-o ştergem, cât nu e prea târziu, urcăm repede la mine... Şi ai grijă să nu calci cumva pe covor, omule, pentru numele lui Dumnezeu!

Rămasă singură în dormitorul lui Witkowski, Karin De Vries începuse să-şi piardă răbdarea. Stătea cu revolverul pregătit, cu piedica trasă, dar nu se simţea nici o mişcare de nicăieri, deşi trecuseră mai bine de zece minute. Începu să-şi spună că Witkowski singur recunoscuse că suspecta pe oricine şi pentru orice, iar asta era un fel de paranoia care îl putea face oricând să vadă şi ce nu era. Drew, pe de altă parte, era surmenat în urma atâtor evenimente şi deci nici pe raţionamentele lui nu se putea conta fără rezerve. Era posibil să se înşelat toţi trei? Poate că într-adevăr în afurisita aceea de maşină era un amant gelos sau un soţ care avea şi el motivele lui să stea la pândă. Poate că lui Latham doar i se păruse că individul din maşină e Reynolds, de la serviciul de telecomunicaţii al ambasadei. Poate că cei şase tipi care coborâseră cu dubiţa erau nişte studenţi care se întorceau de la vreo petrecere sau din cine ştie ce excursie la munte intraseră în alt bloc, văzându-şi frumos de treburile lor. Doamne şi îi era aşa somn... şi era aşa de obosită! Lăsă pistolul pe măsuţa de lângă fotoliul în care stătea şi se întinse cu poftă, căscând fără să mai ducă mâna la gură... la naiba cu regulile de politeţe şi cu bunele maniere, oricum, tot n-o vedea nimeni... Ah, ce somn, Doamne!...

În clipa aceea izbucni un zgomot asurzitor şi avu senzaţia tulbure că afară fulgeră. O ploaie scânteietoare de cioburi de sticlă ţâşni în dreptul ferestrei şi din ploaia asta răsări brusc un trup omenesc care se rostogoli scurt pe covor şi ţâşni în picioare într-o fracţiune de secundă, ca acţionat de un arc de oţel. Karin se ridică iute din fotoliu şi se retrase din instinct, încercând reflex să se agaţe de ceva cu mâna dreaptă, cea bandajată. În clipa aceea un al doilea individ veni parcă în zbor pe fereastră, ţinându-se de frânghie şi aterizând direct pe pat.

— Cine sunteţi? ţipă ea disperată în nemţeşte. Ce vreţi? Ce căutaţi aici?

— Ştii bine, se răsti cel care intrase primul. Din moment ce ne vorbeşti în limba asta înseamnă că ştii cine suntem şi atunci ştii şi ce vrem şi ce căutăm.

— E limba pe care o ştiu cel mai bine... răspunse ea încercând să ocolească fotoliul ca să se apropie de măsuţă.

— Unde e Lassiter, stimată doamnă De Vries? mârâi celălalt, sărind ca o minge jos din pat. De aici n-ai cum să scapi, ştii bine! Camarazii noştri trebuie să apară din clipă în clipă la intrare, au aşteptat doar semnalul, zgomot de geamuri sparte! Zi, te ascultăm!

— Nici nu înţeleg despre ce vorbiţi, zise ea cât putea mai liniştită. Văd că ştiţi cine sunt şi înseamnă că ştiţi şi ce caut aici. Chiar vi se pare ceva anormal să am... anumite relaţii cu locatarul acestui apartament?

— Hai, hai, lasă figurile, patul e neatins, nu s-a culcat nimeni în el şi câinele de Witkowski nici nu e aici.

— Nu e... a... a băut prea mult şi ne-am... ne-am certat... M-a încuiat aici pe dinafară şi nu ştiu unde a plecat, ticlui ea la repezeală o minciună, sperând să se prindă.

Ajunsese foarte aproape de măsuţa cu revolverul salvator şi se ruga în gând să mai poată face un pas, numai unul...

— Voi nu v-aţi certat niciodată cu iubitele voastre? Dacă nu, înseamnă că sunteţi nişte papă-lapte... Vă mai încheie tot mămica la nădragi... şi vă şterge la fund...

— Lasă clanţa, putoare nenorocită, că acuma te...

Nici unuia din cei doi nu-i trecuse prin cap să scoată pistolul din hamul de la subsuoară şi Karin făcu iute ca o pisică ultimul pas, se aplecă, înhaţă pe întuneric arma de pe măsuţă şi trase fără milă în primul intrus, care se prăbuşi ca un sac. Al doilea, uluit, dădu să ducă mâna la revolver, dar ea îl luă imediat la ochi şuierând ameninţătoare:

— O mişcare, găgăuţă şi rămâi fără ţeastă!

În aceeaşi clipă uşa blindată a dormitorului se izbi de perete şi Witkowski se năpusti înăuntru, răsucind comutatorul.

— Christoase, Karin a reuşit să pună mâna pe un iepuroi viu!... Vino încoace să-l jumulim, Latham şi să...

Nu apucă să-şi termine vorba şi izbucni un muget asurzitor de sirene care se pare că trezi imediat lumea din împrejurimi, judecând după ferestrele care începură să se lumineze una după alta.

— Vin ceilalţi, să ne blocheze retragerea, strigă Karin.

— Bravo, îi aşteptăm! răspunse aproape voios Witkowski.

Şi porni împreună cu Latham, traversând în goană camera de zi şi postându-se în dreptul uşii de la intrare. Colonelul o descuie şi se ascunseră amândoi în spatele ei. Uşa se deschise brusc şi doi inşi năvăliră înăuntru, trăgând foc continuu cu automatele şi ciuruind tot ce era în încăpere, dar fără să-i treacă vreunuia prin cap să ţintească şi după uşă. Witkowski şi Latham ochiră cu atenţie şi traseră foc după foc, la genunchi şi în braţe. Cei doi scăpară automatele şi se prăbuşiră gemând de durere. Colonelul se repezi în bucătărie şi deconecta alarma şi într-o clipă urletul sirenelor încetă, lăsând loc unei linişti punctate doar de tropăitul de pe scări al celor care se grăbeau să se

facă nevăzuţi.

— Leagă-i bine pe porcii ăştia şi du-i în toaleta cea mică şi pe porcul capturat de Karin tot acolo. Poliţiştilor francezi li-l dăm pe nenorocitul din dormitor, care a apucat s-o mierlească.

— Stanley, poliţia are să vrea să ştie ce s-a întâmplat aici. Suntem pe teritoriu francez, nu-i de glumă.

— Să se descurce cum or şti. Deocamdată mamelucii ăştia trebuie urcaţi imediat în avion, fără să mai ştie nimeni de chestia asta. Doar Sorenson. El, eu, tu şi Karin, ăştia ştim. Dacă şi de data asta se întâmplă ceva, aflu imediat cine a ciripit... Avem trei prizonieri şi acum se pot pune cap la cap o grămadă de lucruri...

— Doi, se auzi vocea lui Karin din uşa dormitorului. Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc... N-am fost atentă şi a apucat să muşte fiola cu cianură de la guler. Au rămas numai doi...

Capitolul 16

Cu genunchii şi cu braţele bandajate, cu gulerele de la cămăşi smulse şi legaţi burduf, Zero-doi şi Zero-cinci zăceau printre bagaje în avionul supersonic care se îndrepta spre Washington. Era prea puţin probabil să fie executaţi, îşi spunea Zero-cinci. Dacă ar fi fost vorba de asta Witkowski şi Lassiter i-ar fi împuşcat de la început, fără să mai fie nevoie de un zbor peste Atlantic doar pentru aşa ceva. De altfel, ştia sigur că americanii erau extraordinar de creduli şi se lăsau legaţi imediat la gard dacă ştiai cum să-i iei, să-ţi smulgi părul plin de căinţă în faţa lor şi să juri că n-ai ştiut despre ce e vorba, că alţii te-au atras, că tu nu şi nu... Proşti, ce mai vorbă! Tâmpiţi! Corcituri degenerate!

Făcu un efort să se mişte şi îl înghionti cât putu pe Zero-doi, care aţipise.

— Ai? Ce e? tresări acesta.

— Trezeşte-te! Ţi-ai şi găsit când să dormi, deşteptule! Nu ţi se pare că ar fi cazul să stabilim o strategie comună? Că doar n-au să ne aştepte cu masa întinsă, să ne pună în fruntea bucatelor! Ai vreo idee?

— Oarecum da, răspunse Zero-doi căscând. Tu?

— Mă gândesc că americanii au înclinaţia să vadă în toate părţile numai conspiraţii, chestiile astea prind la ei mai tare ca orice. Poate ar trebui să le turnăm cât mai multe gogoşi, au să le ia de bune pe toate, sau măcar pe unele. De exemplu că noi facem parte din elita „Frăţiei”... ceea ce nici n-ar fi prea departe de adevăr, de altfel, nu?

— Şi? Până aici nu mi-ai spus nici o strategie.

— Păi tocmai asta e: să-i facem să creadă că noi suntem nişte personalităţi, piese grele din comandamentul „Frăţiei” că suntem în legături strânse cu şefii cei mari de la Bonn, că suntem adevărate trupe de şoc...

— Auzi? Idiot ai fost de când te ştiu, dar acum am impresia că te-ai tâmpit de-a binelea! Adică tu chiar îţi închipui că are să stea cineva de vorbă cu tine cum stăm noi acuma, tu să-i îndrugi la verzi şi uscate şi el să stea să te creadă ca prostul? De sedative şi de psihotrope ai auzit, boule? Când ţi-or administra o porţie, spui ca pe apă tot ce-or avea ei chef să ştie. Şi chiar şi aşa, fără droguri, cum crezi tu că am putea să-i fraierim? Ce ştim noi despre comandamentul de la Bonn? Sau chiar despre ai noştri, de la Paris? Nici numele măcar, doar nişte coduri, atât, care se schimbă mereu. Nu te gândeşti că s-ar putea ca americanii să ştie mai multe decât noi?

— Rahat! De unde să ştie? Şi pe urmă nici drogurile nu sunt prea sigure. Există oameni programaţi să le reziste...

— Şi? Suntem noi programaţi pentru chestia asta?

— Nu, dar ei n-au de unde să-şi dea seama. Când o să le servim nişte numere de coduri au să fie foarte impresionaţi. Nu-i crede mai deştepţi decât sunt, să ştii că americanii sunt taraţi congenital din cauza excesului de încrucişări sangvine succesive…

— Nu mai face pe deşteptul cu mine, vorbeşte ca oamenii, că nu-nţeleg păsărească ta nenorocită.

— Stai puţin, ascultă aici la mine. Trebuie să-i punem puţin pe jar. Le spunem că avem la dispoziţie fonduri nelimitate, vile de lux, femei ca-n vise, câte vrem şi când ni se scoală, cu chestia asta chiar că-i lovim în moalele capului… toţi americanii ăştia puritani sunt în realitate nevropaţi şi subminaţi de dorinţe sexuale acute refulate brutal din considerente de ordin…

— Iar faci pe nebunul, savantule? Vezi că un picior îl am teafăr şi dacă mă răsucesc cumva şi-ţi ard un toc de cizmă peste gura aia deşteaptă…

— Bine, atunci uite cum e, îi scoatem din minţi cu minunile pe care le avem noi şi atunci au să ne creadă că un tânăr e în stare să moară pentru cauza care i-a dăruit asemenea viaţă de vis… Nu se poate să nu ne creadă, înţelegi?

— Aha!

— Pe urmă le-o tragem p-aia cu conspiraţia la scară internaţională. Că noi suntem cineva, că suntem consultaţi în permanenţă, că fără noi nu mişcă nimic, mai ales că trebuie să fim permanent în contact cu omologii noştri din alte ţari…

— Cu omologi? Adică cu americani, nu?

— Vezi? Şi când o să începem să le turnăm nume de personalităţi şi să ne jurăm că sunt de-ai noştri, îi lăsăm pe toţi tâmpiţi! Chiar dacă ştiu ei câte ceva, tot n-au cum să controleze ce le îndrugăm noi. Abia aştept să dau ochi cu ei… Las’ pe mine!

Zero-patru şi Zero-şapte, scăpaţi ca prin urechile acului din *rue* Diane, năvăliră cu sufletele la gură în sediul de la Depozitele Avigno, unde cei doi camarazi rămaşi de serviciu îşi petreceau timpul în modul cel mai paşnic cu putinţă, unul stând la masă cu tâmplele prinse în palme iar celălalt turnându-şi tocmai atunci o ceaşcă de cafea.

— Gata, ne-a luat mama dracului! zbieră Zero-patru prăbuşindu-se istovit pe un scaun. Un dezastru!

— Adică cum un dezastru? exclamă speriat cel cu cafeaua, scăpând ceaşca din mână. Ce vrei să spui cu asta?

— Nu e vina noastră, interveni ferm Zero-şapte, preferând să rămână în picioare. Ni s-a întins o cursă şi Zero-cinci şi Zero-doi au intrat în panică. S-au repezit în apartament şi au început să tragă foc automat…

— Da şi pe urmă s-au auzit alte împuşcături, ale ălora, adăugă

Zero-patru, cu privirea rătăcită. Precis că i-au curăţat pe amândoi!

— Şi camarazii care au coborât pe frânghii ca să intre pe geam?

— Nu ştim nimic de soarta lor.

— De la Zero-unu aveţi vreo veste? întrebă liniştit Zero-şapte trecând la ofensivă.

— Nimic.

— Nu putem rămâne aşa, zise cel cu cafeaua. Unul din noi trebuie să preia conducerea şi să ceară instrucţiuni de la Bonn.

— Exclus! săriră într-un glas ceilalţi trei.

— Vom fi executaţi, zise Zero-patru cu voce stinsă. Eu unul spun drept că n-am nici un chef să mor din cauza greşelilor altora. Dacă aş fi eu de vină, atunci da, aş înghiţi cianura fără să-mi mai spună cineva. Dar pentru prostiile unor deştepţi…

— Bun şi atunci ce e de făcut? îl întrerupse grăbit Zero-şapte. Urmă un conciliabul scurt şi foarte operativ, lipsit de divergenţe serioase de opinii. Şi mai ales urmat de o hotărâre de maximă importanţă pentru viitorul mişcării. Camaradul cel amator de cafea, casierul şi păstrătorul codurilor bancare ale grupului, luă legătura cu comandamentul de la Bonn, cerând, în termeni nu lipsiţi de o anumită ambiguitate, virarea imediată a sumei maxime de care se putea dispune în acel moment, pentru mituirea grasă a unor personalităţi de prim rang, printre care primul ministru şi, din cât se lăsa să se înţeleagă, însuşi preşedintele Franţei. Era ora patru iar Banca Algeriană deschidea ghişeele pentru public abia la ora nouă. Până atunci trebuia evitat cu orice preţ un nou contact cu comandamentul, care în scurt timp după primirea mesajului lor s-ar fi putut dezmetici, cerând lămuriri suplimentare, mai ales fiind vorba de o sumă pe care tinerii noştri combatanţi n-o puteau aprecia decât în linii foarte generale, dar care în orice caz trebuia să fie enormă. Zero-şapte instală la centrala telefonică un cip care producea pe linia directă cu Bonnul semnalul de avarie şi chestiunea fu rezolvată în modul cel mai delicat posibil. Acum comandamentul putea să sune până n-o mai putea, ar fi constatat că intervenise ceva pe circuit şi, neputând cere amănunte, urma să meargă la risc şi să le satisfacă cererea. Între timp, ceilalţi trei începură să scoată documentele din arhivă puţine, ca în orice organizaţie clandestină şi le dădură foc în nişte tomberoane de tablă, având grijă să nu scape nici un colţ de hârtie.

Apoi rămaseră în aşteptare, uitându-se întruna la ceas şi încercând să-şi stăpânească nerăbdarea şi neliniştea. La ora nouă aveau să meargă la bancă să ridice banii viraţi de comandamentul de la Bonn, apoi, schimbând câteva taxiuri şi alternându-le cu metroul, la aeroportul Orly, să ia primul avion spre Argentina. Sau şi mai bine, spre Venezuela. Acolo nimeni nu le mai putea da de urmă. În orice caz, hotărârea definitivă aveau s-o ia la faţa locului, în funcţie de

circumstanţele concrete.

Cel puţin din punctul lor de vedere, slujirea cauzei sacre a celui de-al patrulea Reich era, pentru moment, amânată.

La proprietatea lui din Virginia, Knox Talbot, directorul C.I.A., îi deschise personal lui Wesley Sorenson. Începuse să se însereze şi domnea o atmosferă parcă anume făcută pentru un păhărel şi mai ales pentru o discuţie strict confidenţială între doi oameni care au de discutat lucruri importante.

— În chestia calculatoarelor AA-zero n-am dat de nimic de care să mă pot agăţa, începu Talbot lăsându-se pe canapeaua largă de pe verandă şi scoţând un dosar cu chenar negru. Nu vreau să spun că mă-aş îndoi de capacitatea lui Harry Latham sau de seriozitatea sursei lui, dar dacă le iau de bune pe amândouă înseamnă că e ceva atât de bine ascuns încât spun drept că ne depăşeşte total.

— Trebuie să le luăm de bune pe amândouă, Knox. Te înţeleg, dar n-avem încotro. Ar fi un risc prea mare.

— Am schimbat toată echipa de operatori, sub cuvânt că e bine să mai lucreze şi alţii cu tehnologia de vârf, să se mai rodeze.

— Şi? Au înghiţit pastila?

— Ei, au cam mârâit ei, dar nu cât mă aşteptam eu. Şi bineînţeles că pe toţi din prima echipă am pus lupa cum scrie la carte.

— Despre Gerhardt Kroger ai reuşit să afli ceva?

— Mare lucru nu, dar ce am aflat mă pune pe gânduri. Tipul era cunoscut până nu demult ca un talent de excepţie în chirurgia pe creier. Unii îl considerau un geniu. Era unul din cei câţiva inşi de pe glob care eliminau cu ochii închişi „presiunile subcutanate”, ce sunt alea nu ştiu, dar prin operaţia asta se pot recupera mulţi indivizi care o iau razna.

— Era? întrebă încruntat Sorenson. De ce vorbeşti la trecut?

— Fiindcă omul pur şi simplu s-a evaporat. Nu mai ştie nimeni nimic de el, la patruzeci şi trei de ani a demisionat de la spitalul unde lucra, la Nurnberg. Spunea că şi-a pierdut elanul şi nu mai e apt din punct de vedere psihic să mai opereze. S-a însurat cu o infirmieră foarte capabilă, Greta Frisch şi nu se mai ştie nimic de ei. Doar că s-ar fi stabilit în Suedia, dar s-au făcut săpături şi acolo şi n-au fost de găsit.

— I-ai căutat şi în Suedia?

— Da. Acum patru ani li s-a pus viza de intrare la Goteborg, viză turistică. De acolo le-am dat de urmă la un hotel unde au dormit două nopţi şi cu asta basta. Pista se înfundă. S-au evaporat..

— Aşi! S-au materializat în Germania. Probabil că l-a tentat mai mult să slujească nenorocita aia de „Frăţie” decât să facă bine oamenii bolnavi. Sau poate că acum îi face bine pe alţii. Tot bolnavi şi ei. Şi cu boli tot de creier...

Drew Latham fusese nevoit să rămână în dormitorul colonelului o fereastră spartă e o tentaţie pentru orice hoţ. Witkowski plecase cu câţiva puşcaşi marini americani să-i ducă la aeroport pe cei doi prizonieri şi întârzia. Iar lipsa geamurilor făcea ca zgomotul de afară să-i râcâie timpanele.

Se ridică de pe pat, îşi trase pantalonii pe el şi deschise uşa care dădea spre camera de zi, unde dădu cu ochii de stăpânul casei şi Karin De Vries, care îşi beau liniştiţi cafeaua.

— Va să zică eu vă aşteptam să vă întoarceţi şi voi îmi stăteaţi aici ca huhurezii?

— Te-am lăsat să te odihneşti în linişte, dragul meu, răspunse blajin colonelul. Dar dacă tot te-ai trezit, ia loc şi Karin are să fie aşa de drăguţă să facă onorurile casei şi să-ţi aducă o cafea.

— Cum a mers? întrebă morocănos Latham aşezându-se la masă.

— Şnur! I-am urcat la bordul unui supersonic şi singurul care va fi pus în temă e Sorenson.

— Cum adică „va fi”? N-ai vorbit cu el?

— Nu, nu l-am găsit. Am vorbit cu nevasta lui, i-am spus să-i transmită să preia coletul de la Peter Pan doi la ora patru şi zece, ora lor. Peter Pan doi înseamnă baza aeriană Andrews.

— Hm! Mi-e teamă că nu e suficient. Trebuie să confirme el. Witkowski dădu să răspundă, dar în clipa aceea sună telefonul.

Ridică receptorul, ascultă câteva secunde şi zise doar atât:

— Bine. Şi închise.

— Ei? făcu întrebător Latham.

— Sorenson era. A primit mesajul şi la ora asta baza Andrews forfoteşte de puşcaşi marini, plus o grămadă de agenţi de-ai lui. Pe pistă, pe acoperişuri, la ferestre, pe peste tot. Mai pofteşti ceva ca să fii liniştit?

— Da. Ce facem cu celelalte două fire, cizmarul de lux şi parcul de distracţii? Sau renunţăm la ele?

— Dacă ar fi după mine, eu n-aş renunţa, zise Karin.

— Aşa mă gândesc şi eu, zise Drew. Optez pentru parcul de distracţii.

— Cred că n-ai să optezi pentru nimic, amice, i-o reteză colonelul. Doar ştii că urâţii ăia îţi vor capul, sau îl vor pe al lui Harry, ceea ce la urma urmei e acelaşi lucru, din punctul nostru de vedere.

— Bun, înţeleg. Şi ce trebuie să fac eu în situaţia asta? Să deschid o gură de canal şi să-mi pierd urma printre şobolani?

— Nu chiar, dar rămâi aici. Trimit pază discretă dar tare şi pe cineva să repare fereastra. Scurt şi cuprinzător.

— Te deranjează dacă vreau să fiu şi eu util cu ceva? mormăi Latham, vizibil nemulţumit. Dacă dormitez aici…

— A, nici o grijă, ceva vei avea de făcut. Vei fi omul nostru de contact, aici va fi centrul nostru de comandă.

— Contact cu cine anume?

— Cu persoanele indicate de mine.

— Şi eu? întrebă Karin.

— Te instalez în biroul meu de la ambasadă, cu pază serioasă la uşă Sorenson ştie cine eşti, Knox Talbot la fel, aşa că dacă mă sună vreunul din ei pe linia cu scrambler, preiei mesajele şi le transmiţi lui Drew prin intermediul lui mesajele ajung la mine. Numai că partea proastă e alta: cum te scot de aici. Dacă jos mai aşteaptă cine ştie ce băieţi răi…

— A, nici o grijă, la asta m-am gândit de mai înainte, surâse Karin şi se îndreptă spre dormitor. Îţi arăt imediat.

Witkowski se uită întrebător spre Latham, dar acesta ridică din umeri şi răspunse:

— Nu sunt sigur că ştiu despre ce e vorba. Cred că am ghicit, dar să aşteptăm puţin.

Şi, peste numai câteva minute, în uşa dormitorului apăru o blondă platinată, cu ochelari cu lentile fumurii, fardată ţipător şi îmbrăcată cu o fustiţă care nu acoperea mare lucru, la care se adăuga un decolteu adânc şi teribil de apetisant.

— Cam ce ar dori băieţii să facă? întrebă ea într-un susur plin de senzualitate şi schimbându-şi greutatea trupului de pe un picior pe altul, cu mişcarea specifică a prostituatei pornite la agăţat.

— Ei nu, că praf m-ai făcut! izbucni Witkowski făcând ochii mari şi plesnindu-şi palmele una de alta. La aşa ceva chiar că nu mă aşteptam. Eşti maestră, maestră, nu alta! Ca să zic aşa, nu se…

Ţârâitul strident al telefonului îl întrerupse.

— Să răspund eu? zise Karin. Pot spune că sunt menajera.

— Chiar ai face bine. Pe la ora asta trebuie să sune băiatul de la spălătorie. Dacă e el, să vină încoace, apeşi la interfon pe butonul şase şi îi spui să urce.

— *Alo? C'est la residence du colonel Witkowski?*[52]

Ascultă câteva secunde, apoi acoperi receptorul cu mâna şi se întoarse spre stăpânul casei.

— E ambasadorul Courtland, şopti ea. Zice că trebuie să vorbească neapărat cu tine.

Witkowski lăsă imediat paharul, sări de pe scaun şi veni cu pas grăbit la telefon.

— Bună dimineaţa, domnule ambasador.

— Ascultă-mă cu atenţie, colonele. Eu nu ştiu ce s-a întâmplat azi-noapte la dumneata acasă şi nici pe urmă, pe pista specială de la

[52] Alo? Aici e reşedinţa colonelului Witkowski? (fr.).

Orly… şi de fapt nu sunt sigur nici că aş vrea să aflu chestiile astea, înţelegi? Dar dacă ai anumite planuri pentru dimineaţa asta, le laşi baltă. E un ordin.

— Să înţeleg că poliţia v-a pus în temă, domnule?

— Da, din plin. Şi, colac peste pupăză, m-a sunat şi ambasadorul Germaniei, care cooperează fără rezerve cu noi în chestiunea asta. Tipii de la Quai d'Orsay, departamentul pentru problemele germane, l-au sunat cu noaptea-n cap ca să-i spună de un incendiu izbucnit la nişte antrepozite, Avignon mi se pare că le spune… S-au găsit acolo tot felul de porcării neonaziste şi se pare că s-au ars multe hârtii… de nerecuperat, bineînţeles.

— Şi de la hârtiile alea a izbucnit incendiul?

— Da, dar cu cântec. Cineva a lăsat deschise o groază de ferestre acolo şi s-a făcut un curent numai bun ca să ducă focul în toate părţile. Le-a uitat deschise, bineînţeles, nu poate spune nimeni că a fost cu intenţie. S-a declanşat imediat alarma automată, au început să funcţioneze aspersoarele, dar nu ştiu ce efect au avut. Important e să ajungi acolo cât mai repede, colonele Witkowski.

— Înţeleg, domnule ambasador. Şi cam în ce zonă a Parisului se găsesc antrepozitele astea?

— Pe naiba, de unde vrei să ştiu eu? Habar n-am, acum am auzit şi eu de ele! Dar tu ştii bine franţuzeşte, întrebi şi nimereşti, te descurci tu.

— Înţeleg şi asta, domnule ambasador. Caut în cartea de telefon şi aflu. Dar aş prefera să nu mă duc cu maşina mea şi nici cu taxiul. Aş avea rugămintea ca secretara dumneavoastră să sune la dispeceratul de transporturi şi să ceară să-mi trimită echipament sigur. Ei îmi ştiu bine adresa.

— Asta ce naiba mai e, echipamentul ăsta sigur?

— Un vehicul blindat, domnule şi o escortă.

— Ah, Doamne Dumnezeule, gemu ambasadorul Courtland, de ce nu sunt eu acum în Suedia!

Sediul neonaziştilor era într-o stare jalnică. Pereţii scorojiţi, perdelele şi mobilele arse, totul inundat de apa şi spuma împrăştiate din belşug în toate părţile de aspersoarele declanşate automat. Într-un birou ticsit de aparatură electronică, probabil bârlogul şefului, au dat de un imens fişet metalic încuiat pe care nu l-au putut desface decât cu lampa de sudură. Înăuntru au găsit un adevărat arsenal, de la carabine grele, cu lunetă, pentru vânat mare, până la grenade de mână şi aruncătoare de flăcări de mici dimensiuni, laţuri subţiri de oţel de mare flexibilitate, pentru strangulat, tot felul de pistoale şi stilete care de care mai sofisticate, mascate sub forma unor bastoane sau umbrele care n-ar fi stârnit nici o bănuială. Drew Latham avusese

dreptate.

Poliţiştii se ocupau de resturile de hârtie carbonizată, tratându-l cu un spray anume care împiedica sfărâmarea lor la cea mai uşoară atingere şi aşezându-le apoi cu infinită grijă între gemuleţe, pentru ca; la laborator să poată fi citite la lumina becurilor cu cuarţ.

— Au smuls toate prizele de la telefoane şi le-au făcut praf, zise un inspector care dăduse o raită prin toate încăperile.

— Şi cablurile? întrebă Witkowski.

— Cablurile nu. Pe-alea au uitat să le smulgă. Sau poate erau prea grăbiţi, n-au mai stat şi de ele. Au anunţat la telefoane şi vine imediat cineva. Dacă restabileşte circuitele, putem identifica toate numerele de telefon cu care s-a vorbit.

— Nu chiar, mârâi Witkowski. Numai pe cele formate de aici şi cred că i-a învăţat cineva pe nenorociţii ăştia să transfere semnalele pe contorul cine ştie cărei babete care primeşte în fiecare lună nişte bani nu se ştie de unde.

— Ca în cazul traficanţilor de droguri, domnule?

— Cam aşa.

— Totuşi, eu zic că nişte instrucţiuni primite sau transmise ar trebui să fie undeva, nu?

— Da, dar m-aş mira să le putem da de urmă. Se operează prin intermediul unor bănci din Elveţia sau din Insulele Cayman, cu conturi ininteligibile. Nici cei mai ai naibii experţi în finanţe n-au cum să le dibuie. Pricepi? Ăsta e marele avantaj al civilizaţiei moderne, dai cu tifla cui vrei şi nu te poate prinde nimeni.

— Domnule colonel, în cazul ăsta ar trebui să apelaţi la cineva de la Departamentul pentru străini de pe Quai d'Orsay. Pe noi vă spun sincer că ne depăşeşte. N-am lucrat niciodată cu chestii de genul ăsta, vreau să spun cu implicaţii internaţionale…

— Bine, am să apelez.

Latham, în uniformă militară şi Karin De Vries travestită se apropiară de colonel cu mare grijă să nu calce pe bucăţelele de hârtie carbonizată.

— Ei? Ţi-ai făcut o părere? întrebă încet Drew.

— Nu prea. Dar de un lucru sunt sigur, aici era inima operaţiunilor lor, indiferent de acoperire.

Un poliţist sosi grăbit dintr-o altă încăpere, întinzându-i inspectorului o bucată de hârtie cam mototolită.

— Ia să vedem, zise omul legii şi îşi miji ochii. *Meine Libeste…* nu, *Libe…* sau *Liebste…* ei drăcie, n-am ochelarii la mine…

— Îmi daţi voie să vă ajut, domnule inspector? zise Karin surâzând şi luându-i politicoasă scrisoarea din mână. „Scumpa mea, trecem printr-o noapte hotărâtoare. Trebuie să plecăm de aici imediat cu toţii, cauza noastră e în pericol dacă rămânem şi riscăm să fim executaţi

fiindcă nişte incapabili care n-au fost în stare să îndeplinească misiunile încredinţate. Nimeni de la Bonn nu trebuie să afle, dar tu trebuie să ştii că plecăm în America de Sud, până vom găsi un moment propice să ne întoarcem ca să putem lupta din nou pentru cauză. Acum vreau să închei…" Şi uite că n-a mai încheiat, conchise Karin.

— Era ascunsă sub perna unui scaun, întări poliţistul care o adusese.

— Da, e limpede, făcu inspectorul, probabil a venit cineva, tipul a pitit scrisoarea sub perna scaunului de sub el, cu gând s-o termine pe urmă, dar a trebuit să plece şi n-a mai putut-o lua…

— La aeroport! strigă Drew surescitat. Le luăm urma acolo!

— Fii serios, mormăi Witkowski. E deja zece şi un sfert şi cel puţin o duzină de companii aeriene operează de la ora şapte şi au zboruri spre treizeci de oraşe din America de Sud, aşa că hai să căutăm acul în carul cu fân! Important e altceva, băiete, gaşca de aici, de la Paris, s-a spart, indivizii cei mari de la Bonn nu ştiu nimic de chestia asta şi până afle ei. Să trimită alţii, să-i organizeze, să-i pună pe direcţie, să demareze alte tâmpenii de acţiuni de-ale lor… Până atunci mai durează şi putem respira şi noi puţin.

Gerhardt Kroger simţea că e pe punctul de a-şi pierde minţile. În ultimele şase ore telefonase de zeci de ori la Depozitele Avignon, dând parola corectă, dar operatoarea îl informa după câteva secunde că interiorul la care dorea el să ajungă nu funcţiona.

— Calculatorul arată prezenţa unor deranjamente, domnule, îl informa ea de fiecare dată cu aceeaşi voce neutră.

Degeaba protestase el, operatoarea nu avea cum să-l ajute. Se întâmplase ceva şi Gerhardt Kroger îşi spunea întruna că trebuie să se stăpânească, dar îi era peste putinţă. Zero-cinci vorbise cu multă siguranţă, ca un om care ştie ce vorbeşte şi îi inspirase încredere. De data asta nu se putea să nu reuşească. Şi totuşi, fotografiile care trebuiau să fie dovada atingerii obiectivului nu sosiseră…

Nu avea de ales. Trebuia să-l contacteze imediat pe doctorul Hans Traupmann, la Nurnberg, altă soluţie nu întrevedea şi nu era timp de aşteptat. Când se gândea că din clipă în clipă nemernicul de Harry Latham putea să moară şi fără discuţie că aveau să-i facă o autopsie amănunţită…

— E o imprudenţă să mă suni aici, spuse supărat Traupmann Telefonul ăsta nu e deloc sigur.

— Nu aveam nici o altă soluţie. Înţelegeţi în ce situaţie mă aflu, mi se cere să dau cu orice preţ de obiectiv, mi se recomandă insistent, adică de fapt mi se ordonă să recurg la serviciile unei firme de înaltă specializare…

— Şi? Ce mai vrei?

— Cred că ar trebui să înţeleg şi eu ce se întâmplă! Măgarii ăştia s-au purtat cu mine ca nişte... ca nişte... şi am impresia că sunt de sus până jos nişte tembeli care habar n-au de specialitatea asta... Mi-au promis marea cu sarea şi nici vorbă, obiectivul e la locul lui şi caut să dau de ei şi nu reuşesc, de ore întregi!

— Uite ce e, trebuie să foloseşti nişte metode mai aparte când e vorba de contactarea unei firme specializate într-un grad atât de...

— Ah, Dumnezeule! Am folosit toate metodele, cele recomandate de ei, dar centralista îmi spune mereu că e ceva pe circuit, calculatorul arată o întrerupere! Nu ţi se pare că asociaţii ăştia ai noştri ne-au tras clapa?

De data asta Traupmann ezită un timp înainte de a răspunde.

— Cred că... zise el dregându-şi vocea, cred că dacă lucrurile chiar aşa stau, atunci e grav. Bănuiesc că eşti în continuare la hotel, nu?

— Exact.

— Rămâi acolo. Mă duc imediat la mine acasă, îi sun pe ceilalţi şi vedem ce e de făcut. În orice caz, îţi recomand să nu te pierzi cu firea, s-ar putea să dureze mai mult de o oră până să te sun.

— Acum nu mai are importanţă. În orice caz, sună-mă neapărat, indiferent de ce se întâmplă!

Avu totuşi de aşteptat aproape două ore, timp în care se sili în fel şi chip să se stăpânească, să nu-şi piardă minţile.

— Kroger! Din nefericire ai avut dreptate, se auzi în receptor vocea sfârşită a lui Traupmann. E un dezastru. Singura persoană din Paris care cunoştea locul unde se află sediul firmei s-a deplasat acolo de urgenţă şi a dat de pompieri şi de poliţişti care forfoteau în toate părţile. De specialiştii firmei nici urmă.

— Înseamnă că asociaţii noştri au dispărut? Aşa, în neant?

— Da, Kroger. Şi încă asta n-ar fi nimic. În dimineaţa asta la patru şi jumătate casierul lor a contactat departamentul financiar de la Bonn şi a cerut virarea imediată a unei sume colosale. Era vorba de femei, adolescenţi, droguri, înalţi demnitari francezi... şi urma să prezinte ulterior documentele justificative. Suma i-a speriat pe toţi şi au cerut aprobarea comandamentului, a Numărului Unu personal, în regim de urgenţă. Numărul unu a vrut să discute şi el cu tipii de la Paris, să se asigure, dar n-a mai reuşit să intre în legătură cu ei, intervenise ceva pe circuit. Înţelegi? Şmecherii distruseseră reţeaua, tocmai în vederea eventualităţii...

— Şi?

— Şi Numărul unu a hotărât să meargă la risc şi să aprobe transferul. Îţi dai seama? Nişte trădători! O să-i vânăm până dăm de ei şi-n gaură de şoarece dacă s-ar ascunde, tot îi...

— Şi? Ne ţine chestia asta de cald cu ceva? Obiectivul de aici a

intrat de mult în faza critică, pe mine asta mă interesează, cum fac ca să-l localizez!

— Comandamentul a analizat şi asta, aşa se explică întârzierea cu care te-am sunat…

— Ah, cu asta trebuia să începi, nu cu…

— Fii atent, e o soluţie de risc extrem, dar e un caz de forţă majoră. Îl cauţi pe Moreau, de la *Deuxieme Bureau…* El ştie absolut tot ce e legat de serviciile secrete franceze şi în bună parte şi americane. Şi engleze…

— Aşa; şi? Cum ajung la el?

— Îl cunoşti? L-ai văzut vreodată?

— Numai în fotografii. Dar îl pot recunoaşte!

— Faci pe dracu-n patru să te apropii de el, fără telefoane sau; alte chestii de-astea, vezi cum îl contactezi între patru ochi, undeva; pe stradă sau… sau vezi cum te descurci. Nu avem o parolă cu el pentru cazuri de-astea, dar dacă foloseşti cuvântul „Frăţia” are să-ţi dea atenţie. Chiar dacă te repede sau se face că n-a înţeles despre ce e vorba… Până la urmă îţi stabileşte el un punct de întâlnire.

— Şi dacă totuşi refuză să discute?

— Exclus, doar nu e nebun. A păpat de la noi zeci de milioane oricând îl putem face să nu mai vadă lumina soarelui. Bineînţeles argumentul ăsta i-l serveşti doar dacă nu mai ai încotro…

Capitolul 17

Moreau studia cu atenţie textul decodificat al mesajului primit de la agentul de la Bonn, nişte aprecieri personale, nu informaţii seci, dar suficient de utile ca să merite osteneala. „Recentele dezbateri din Bundestag s-au soldat cu condamnarea unanimă, din partea tuturor partidelor politice, a recrudescenţei manifestărilor naziste pe teritoriul Germaniei. Totuşi, sursele mele din interiorul unor partide raportează existenţa unor puncte de vedere cu totul diferite de cel manifestat oficial. Unii politicieni conservatori lasă impresia, în timp ce-şi rostesc vehementele discursuri antinaziste, că fac cu ochiul auditoriului. Marile concerne industriale germane se tem ca această atmosferă să nu le compromită poziţia pe piaţa internaţională de mărfuri şi tind să sprijine financiar partidele de stânga, deşi fără nici un entuziasm. Pe de altă parte, nu ştiu pe care anume din formaţiunile de dreapta se pot baza şi nici pe ce personalităţi…”

Moreau se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi închise ochii încercând să prindă toate dedesubturile unei fraze care îl intrigase: „Unii politicieni conservatori lasă impresia, în timp ce-şi rostesc vehementele discursuri antinaziste, că fac cu ochiul auditoriului…” Ei drăcie! Cine erau politicienii ăştia conservatori? Nu li se puteau afla numele? Fără îndoială că da… Dar atunci de ce naiba agentul lui de la Bonn se exprima atât de vag? Hm! „Unii politicieni conservatori…”

Apăsă pe butonul interfonului.

— Monique, conectează scramblerul, te rog.

— Imediat, domnule. Aşteptaţi semnalul pe linia trei şi puteţi forma numărul.

— Mulţumesc, eşti drăguţă. Şi încă ceva: peste câteva minute trebuie să mă întâlnesc cu soţia mea, să luăm masa la restaurantul L’Escargot… cu siguranţă că are să sune, să vadă de ce am întârziat. Te rog să-i spui că a apărut o urgenţă dar că n-are să dureze prea mult, da?

— Da, domnule, fără îndoială. Conectez scramblerul. Moreau auzi semnalul, formă numărul şi, când receptorul se ridică la celălalt capăt al firului, rosti scurt:

— *Ihr Mann in Frankreich*[53].

— Te ascult. Suntem în siguranţă.

— Ţi-am citit raportul şi nu mi-a plăcut. Cine sunt tipii care fac cu ochiul când îşi ţin discursurile? N-au nume? „Unii politicieni conservatori…” Pe aiureli de-astea îţi iei tu banii?

— Ei, ei, uşurel, amice, uşurel! Tu chiar vrei ca tot *Deuxieme*

[53] Omul vostru din Franţa, (germ.).

Bureau să ştie chestiile astea?

— Aici e treaba mea. Raportul l-am primit eu şi eu răspund, nu tot *Deuxieme Bureau,* asta ca să ştii şi tu cum se lucrează aici, da?

— Mă rog… Ce vrei să ştii?

— Cum îi cheamă pe „Unii politicieni conservatori”.

— A, unii sunt nişte oportunişti care au mirosit că s-ar putea ca vremurile de altădată să învie şi vor să sară şi ei în barca asta, poate o fi cu noroc. Cei mai mulţi sunt indivizi care fac asta doar din spirit de turmă şi atât.

— Cum îi cheamă, asta vreau să ştiu, omule!

— Asta costă, Claude.

— Fii atent că are să te coste pe tine, scump al naibii! Şi nu numai din punct de vedere financiar!

— Văd că eşti foarte nervos…

— Dacă prietenia noastră e rentabilă pentru tine, te sfătuiesc să nu mai umbli cu chestii de-astea. Vreau numele liderilor, ale celor care trag sforile, nu mă interesează plevuşcă.

— Mda… Uite, am informaţii că se adună în fiecare marţi seara la câte o reuniune pe malul Rinului. În vilele lor. Vilele astea au toate câte un debarcader şi musafirii sosesc cu bărcile, niciodată cu maşina, înţelegi?

— Clar. Pe apă n-are cum le lua cineva urmele, ca pe asfalt.

— Exact. Nimeni nu trebuie să ştie identitatea participanţilor.

— Dar tu o ştii, nu?

— Cu alte cuvinte aproape că mă faci idiot! Cum naiba să n-o ştiu? Altfel n-aş mai fi eu!

— Perfect, dă-i drumul.

Moreau se juca nervos cu pixul pe care îl avea pregătit ca să scrie numele şi îl înjura în gând pe toţi dumnezeii pe interlocutorul care îi punea răbdarea la asemenea încercare.

— În afacerea asta sunt combinate şi nişte agenţii imobiliare din Elveţia. Tipii nu sunt proprietari, sunt chiriaşi, la o adică spală foarte frumos putina şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat acolo. Şi nici măcar că s-a întâmplat ceva.

— Eşti culmea, omule! Numele lor, asta vreau să aud!

— Trei sunt oameni din vechea aristocraţie, familiile lor s-au opus lui Hitler şi asta le-a adus necazuri mari. Alţi trei sau patru sunt oameni care au făcut avere după război şi nu prea au curaj să iasă în faţă, le e teamă să nu se trezească cu averile confiscate. Ştii că în Germania legea nu glumeşte cu chestiile astea… Şi ar mai fi doi clerici. Unul e un preot catolic bătrân şi altul e luteran, stă cu chirie într-o vilă mai mică, de fapt o casă mai răsărită, dar tot pe malul Rinului, exact în zona de care spuneam.

Moreau aproape că frângea între degete pixul şi abia se mai

stăpânea.

— Numele lor, ai uitat să mi le spui, mârâi el sarcastic.

— Unul e Maximilian von Lowenstein…

— Aha, ştiu cine e. Taică-său a fost general, a participat la atentatul nereuşit împotriva lui Hitler, de la Wolfsschanze[54] şi a fost executat. Altul?

— Altul ar fi Albert Richter, un terchea-berchea. În tinereţe o ducea tot într-un chef, dezmăţuri, poveşti cu femei, scandaluri cu grămada şi acum face pe politicianul cel mai serios.

— Perfect, îl ştiu şi p-ăsta. Familia lui are proprietăţi grase în principatul Monaco, era vorba să-l dezmoştenească dacă nu-şi bagă minţile-n cap. Şi-a schimbat părul, atât, ca lupul. Cine urmează?

— Gunter Jager, preotul luteran.

— Jager? P-ăsta nu l-am cercetat, n-am mai auzit nimic de el. În sfârşit, vedem noi. Altul?

— Urmează monseniorul Heinrich Paltz, prelatul catolic.

— De ăsta ştiu. E de extremă dreaptă şi face pe mieluşelul nevinovat. Mâţa blândă care zgârie rău. Altul?

— Friedrich von Schell, un tip plin de bani. Are un domeniu cât un regat…

— Îl ştiu şi pe ăsta, îl întrerupse Moreau, e o fiară. Un iuncher prusac din secolul al nouăsprezecelea. Când e vorba de sindicate, ar fi în stare să mănânce carne de om. Cine mai e?

— Ar mai fi Ansei Schmidt, un inginer electronist nemaipomenit de descurcăreţ. A făcut milioane cu exporturi de înaltă tehnologie şi când are ocazia să atace guvernul nu stă o clipă pe gânduri.

— Un porc, îl ştiu. A sărit de la o firmă la alta, le-a furat secretele tehnologice şi până la urmă şi-a făcut firma lui. Un gunoi.

— Mai sunt trei inşi şi încă oameni cu greutate în gaşca lor, dar deocamdată nu i-am identificat. Asta e tot ce-ţi pot spune, Claude. Nu cred că pentru atâta lucru meritam să mă iei aşa tare.

— De agenţiile alea imobiliare din Elveţia ce ştii?

— Au o reprezentanţă la Bonn, o agenţie similară. Treaba se face aşa: vine un om cu o sută de mii de mărci la reprezentanţa asta din Bonn, ca dovadă că e vorba de intenţii serioase. Banii sunt transferaţi imediat în Elveţia, cu datele prezumtivului chiriaş şi dacă banii sunt returnaţi înseamnă că persoana e indezirabilă şi nu i se încheie nici un contract. Dacă nu, cineva se duce la Zurich.

— Şi în privinţa ăstora trei de la urmă… fiindcă s-ar putea ca ăştia să fie piese dintre cele mai grele… facturile pentru telefon, pentru gaze, apă şi alte chestii de-astea? Doar n-ai să-mi spui că nu te-ai

---

[54] Wolfsschanze („Bârlogul lupului”) – numele unui sistem de fortificaţii din Prusia Orientală în care Hitler îşi avea una din reşedinţe.

interesat de aşa ceva!

— Ba m-am interesat. Toţi trei au câte un administrator personal şi facturile le primeşte el. Totul e codificat, fără nume, fără nimica n-ai cum să afli ceva. Doi administratori sunt la Stuttgart şi unul la Munchen. Mai mult nu ştiu.

Moreau stătu câteva clipe pe gânduri înainte de a continua.

— Ştii ceva? zise el într-un târziu. Imposibil ca la Bundestag să nu existe o evidenţă exactă a reşedinţelor parlamentarilor.

— Claude! În orice ţară din lume reşedinţele particulare ale demnitarilor sunt păzite cu dinţii! Tu ştii ce pază e acolo, la vilele alea? Dumnezeule, dacă mă dibuie că-mi bag nasul în chestia asta am păţit-o urât de tot şi nu rezist la torturi fizice. Nici nu mă gândesc!

— Vrei să zici nici măcar adresele lor exacte nu le cunoşti?

— Mă tem că exact aşa se zice la treaba asta. Chiar dacă te dezamăgesc, află că m-am străduit cât am putut, dar mare lucru n-am reuşit să aflu. Am fost acolo, am văzut de la distanţă vilele, cu binoclul, dar nici una nu are număr la poartă, intrările sunt blocate în permanenţă şi în toate părţile mişună patrule cu câini. De cutii poştale nici vorbă, îţi dai seama.

— Înseamnă că printre ăştia trei e şi omul nostru, zise Moreau încet, mai mult ca pentru el.

— Cine anume?

— Şeful conservatorilor care fac cu ochiul când urcă la tribună încep să înjure nazismul şi neonazismul. Postezi oameni pe drumurile de acces spre vilele astea, oaspeţii or fi venind cu barca dar nişte maşini tot trebuie să intre pe domeniile respective, nu se poate altfel. Le iei numerele şi pe urmă le compari cu cele din parcarea Bundestagului.

— Claude, speram că am fost destul de limpede: acolo există patrule care forfotesc zi şi noapte, cu câini, omule! Nu mai vorbesc de camerele de luat vederi, dacă se apropie careva îl iau ăia ca din oală Şi firele ar duce imediat la mine şi nu-mi e de alta, dar fac alergie la gloanţe. Sper că ai să mă scuzi.

Moreau lăsă receptorul în furcă şi rămase privind concentrat notiţele luate în timpul convorbirii. După câteva momente încercui trei nume: Albert Richter, Friedrich von Schell şi Ansei Schmidt. Poate că unul din ei era peştele cel mare pe care îl căuta, dar era greu de ghicit care anume. Fiecare avea destule argumente ca să creeze o armată de adepţi. În orice caz, aflase nişte nume care în momentul de faţă puteau însemna acel minimum de muniţie de care avea atâta nevoie ca să poată respira.

Luminiţa aprinsă de pe butonul liniei trei nu se stinsese, însemna că scramblerul nu fusese deconectat. Ridică din nou receptorul şi formă un număr din Elveţia.

— *L'Universite de Geneve,* se auzi aproape imediat vocea centralistei de la sute de kilometri depărtare.

— Cu profesorul Andre Benoît, vă rog.

Se auziră câteva semnale de apel şi urmă declicul aşteptat.

— Alo?

— Bună ziua, domnule profesor şi vă salut respectuos. Sunt o cunoştinţă a dumneavoastră de la Paris, vânzător la magazinul de antichităţi, nu ştiu dacă vă mai amintiţi de mine... zise Moreau.

— Numai un moment, stimate domn...

Telefonul amuţi timp de câteva secunde, apoi se auzi un semnal scurt şi vocea profesorului răsună din nou în receptor:

— Acum putem vorbi, Moreau. Bănuiesc că e vorba de problemele apărute la Paris, nu? Fiindcă eu unul nu înţeleg nimic, absolut nimic din ce se întâmplă. Şi nici alţii nu înţeleg ceva din toată harababura asta, aşa cred. Mă poţi lămuri tu cumva?

— Despre ce să te lămuresc? Fă-mă să înţeleg.

— Bine, dar unde ai fost până acum?

— La Monte Carlo, cu un tip şi cu soţia lui. Abia în dimineaţa asta m-am întors la Paris.

— Prin urmare... să înţeleg că nu ştii nimic? răsună vocea uluită a profesorului.

— Eu ştiu multe despre multe, dar s-ar putea să nu ştiu nimic în legătură cu chestia la care te gândeşti tu. E vorba de lichidarea lui Drew Latham?

— Nu, prietene. Zero-unu de la Paris a dispărut de parcă ar fi intrat în pământ şi azi de dimineaţă poliţia a anunţat oficial că a avut loc un atac împotriva locuinţei din rue Diane...

— Locuinţa lui Witkowski? Eu n-am primit până acum nici un raport pe chestia asta.

— Toată subunitatea K s-a evaporat ca şi cum n-ar fi fost.

— Lua-i-ar toţi dracii! Niciodată n-am ştiut unde îşi aveau ăştia cartierul general.

— Nici noi nu ştiam, dar uite că s-au făcut nevăzuţi.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund.

— Nici nu vreau să-mi spui ceva acum, zise profesorul. Vreau doar să-ţi intri în rol şi să descoperi ce s-a întâmplat.

— Bine, se face. Dar cred că am totuşi ceva care să te intereseze. Nişte veşti cam proaste, adăugă nehotărât Moreau.

— Anume?

— Am primit un raport de la Bonn. Am în faţă numele unor inşi foarte importanţi care se întâlnesc marţea în nişte vile de pe malul Rinului, nişte locuinţe conspirative...

— Dumnezeule! Şi care-s numele astea?

Moreau i le dictă pe rând şi la sfârşit adăugă:

— Profesore, oamenii ăştia ar face bine să fie mai prudenţi. Toţi sunt luaţi la ochi şi nu numai de mine, înţelegi?

— Perfect, Moreau. Întotdeauna am spus că putem conta pe tine.

În rue Madeleine, în somptuosul apartament al lui Karin De Vries, razele soarelui ce stătea să apună băteau pieziş, aruncând o lumină moale şi plăcută în încăperi. Karin stătea pe o canapea iar Drew se lăsase tihnit într-un fotoliu cu perne moi şi adânci.

— Azi după-masă am trecut pe la apartamentul meu, zise el Bineînţeles că eram flancat de doi tipi de la ambasadă, Witkowski le pusese în vedere că-i jupoaie de vii dacă mi se întâmplă ceva şi tipii stăteau tot timpul cu degetul pe trăgaci, dar mergeam din nou pe stradă, călcam cu picioarele pe asfalt... Înţelegi ce senzaţie extraordinară îţi poate da chestia asta?

— Înţeleg, da. Şi mai înţeleg şi că strada poate mişuna de agenţi de-ai lor. Şi alţii sunt infiltraţi printre noi şi habar n-avem cine sunt.

— Pe unul îl ştim, e acel Reynolds de la ambasadă. M-am interesat de el şi a dispărut de parcă a intrat în pământ. Probabil că la ora asta se lăfăie în cine ştie ce pensiune de-a neonaziştilor pe malul Mediteranei. Ca omul care şi-a făcut datoria.

— Sau e în burţile peştilor din Mediterana. Tot ca omul care şi-a făcut datoria, bineînţeles. O răsplată i se cuvenea şi lui.

Drew tăcu câteva clipe, apoi trase încet aer în piept şi, privind-o drept în ochi, spuse încet dar cu voce foarte sigură:

— Ştii, Karin, eu nu sunt ca fratele meu. Mi-ai spus de multe ori că repet greşelile lui, dar te înşeli. N-aş putea fi niciodată ca el, cu personalitatea mea, dar până acum nu am întâlnit pe nimeni ca tine... Ce părere îţi face o asemenea declaraţie de intenţii?

— Înduioşătoare, dragul meu.

— Hm! „Dragul meu”... O vorbă goală de orice conţinut, dacă stau să mă gândesc.

— Nu-i diminua importanţa, Drew. Trebuie să mă eliberez de nişte amintiri şi dacă am să reuşesc vreodată, ar fi frumos să mă gândesc că pentru mine există şansa de a pune bază pe spusele tale.

Era ora prânzului şi străzile erau supraaglomerate. Clădirile pline de birouri lăsau să se reverse puhoaie nesfârşite de funcţionari care se grăbeau spre restaurantele şi ospătăriile unde îşi luau de obicei prânzul. Fiindcă pentru parizieni prânzul nu e o masă ca oricare alta, ci un mic eveniment social, care poate continua cu un mic popas la o cafenea, cinci minute, atât, minute care până la urmă se pot solda cu câte o întârziere în faţa căreia patronul sau şeful trebuie să mai închidă şi el ochii. Masa francezului e un moment sacru al zilei, care trebuie respectat, vrând-nevrând.

Însă aglomeraţia aceasta îl enerva din cale afară pe doctorul Gerhardt Kroger, care nu înţelegea deloc asemenea subtilităţi franţuzeşti, ca omul practic, care se grăbeşte şi nu stă de fleacuri. Se postase vizavi de intrarea Biroului Doi şi îşi ascundea faţa după un ziar pe care se prefăcea că-l citeşte sorbind din ochi mica publicitate, dar forfota necontenită din jurul lui, trecătorii grăbiţi care îl îmbrânceau când încoace când încolo, toate astea îl enervau cumplit, lucru lesne de înţeles pentru un om care de câteva zile era pradă, clipă de clipă, unei tensiuni sufleteşti cum nu mai cunoscuse în viaţa lui. Acum se hotăra, practic, totul: trebuia să-l acosteze pe Moreau şi să stabilească un contact rapid şi eficace. Era o cursă contra cronometru în care găsirea lui Harry Latham devenise chestiune de ore! În cel mai fericit caz, creaţia lui mai avea de trăit patruzeci şi opt de ore, dar asta era greu de crezut. În realitate, putea muri din moment în moment şi atunci se declanşa dezastrul! Estimările lui erau destul de imprecise şi el însuşi abia avea curajul să-şi mărturisească asta. Iar superiorilor lui cu atât mai puţin îndrăznise să le-o spună! Şi mai era ceva: înaintea respingerii finale a implantului de către creierul pacientului iar asta se putea manifesta printr-o adevărată explozie a cutiei craniene zona din jurul operaţiei se decolora într-un mod care nu putea să nu atragă atenţia. Apărea o violentă erupţie cutanată şi o umflătură care îl obliga pe pacient să se dea cât mai repede pe mâna unui medic… Dumnezeule! Totul ar fi fost descoperit! Dacă dădeau de blestematul de cip „Read-Only Memory” şi le venea ideea să-l dea pe mâna unor informaticieni de înaltă clasă, toată informaţia înmagazinată pe el putea fi recuperată, analizată… Lui Gerhardt Kroger i se făcea frig numai când se gândea la ce putea să urmeze. Informaţiile astea ar fi dus la distrugerea „Frăţiei”, fiindcă ar fi fost o dovadă limpede a scopurilor urmărite. Erau victimele propriilor lor progrese! Iar el, Gerhardt Kroger… În orice caz, pe el nu-l mai aştepta decât glonţul sau fiola cu cianură. Altceva nu putea să spere.

Deodată tresări. În uşa clădirii din faţa lui apăruse silueta masivă a lui Moreau. Nu putea fi nici o confuzie, doctorul Kroger avea memorie vizuală excelentă şi văzuse nu demult nişte fotografii cu şeful lui *Deuxieme Bureau,* era exclus să se înşele.

Strânse repede ziarul şi se luă după el, dar se postase greşit, francezul o luase exact în direcţia opusă şi mergea repede, probabil se grăbea undeva. Grăbind şi el pasul, aproape fugind, izbindu-se de trecători, scuzându-se în dreapta şi-n stânga când în franţuzeşte când în nemţeşte, făcându-se că nu aude înjurăturile unora mai ţâfnoşi, Kroger reuşi să se apropie de Moreau, care mergea mai departe grăbit.

— Domnule! Domnule! strigă el în franţuzeşte, făcându-l să se întoarcă bănuitor. Domnule, sunt sigur că v-a căzut ceva.

— Vă rog? zise politicos şeful Biroului Doi, oprindu-se din mers Mă tem că vă înşelaţi, domnule.

— Nu, nu mă înşel, am văzut bine, v-a căzut ceva din buzunar continuă Kroger în franceza lui greoaie, cu accent nemţesc. N-am văzut bine, dar cred că era un portofel sau o agendă... Un individ a ridicat iute obiectul acela şi s-a făcut nevăzut.

Alarmat, Moreau îşi pipăi la iuţeală buzunarele şi după o clipă răsuflă cu un aer de uşurare.

— Nu, domnule, nu-mi lipseşte nimic, dar asta nu înseamnă că nu vă mulţumesc pentru amabilitate. Adevărul e că Parisul mişună de tot felul de borfaşi.

— Da, domnule, ca şi la Munchen. Eu sunt membru al unei *frăţii* stimate domnule *Moreau...*

Apăsase dinadins pe cuvinte şi înregistra cu satisfacţie tresărirea abia perceptibilă a francezului.

— ... al unei frăţii care insistă să respectăm preceptele învăţăturii creştine şi să nu admitem hoţia şi nici existenţa hoţilor şi a altor paraziţi, domnule Moreau...

Şeful Biroului Doi îl privi pe Kroger cu nişte ochi sfredelitori care îl făcură pe acesta să simtă că i se taie picioarele de emoţie. Momentul era hotărâtor şi dacă îl rata, atunci... Poate îl abordase pe francez prea direct?

— Stimate domn, răspunse acesta netulburat, înţeleg şi admir fără rezerve această frăţie cu asemenea scopuri nobile...

Apoi, cu glas scăzut, adăugă:

— Pont Neuf, deseară la nouă, pe porţiunea dinspre nord. Şi întoarse spatele, văzându-şi netulburat de drum.

Se lăsase întunericul şi trecătorii erau rari. Toată lumea grăbea pasul de teama ploii a cărei apropiere se simţea în atmosferă şi cei doi se apropiară unul de altul ca din întâmplare, ajungând faţă în faţă la jumătatea podului.

— Domnule, zise cu fermitate Moreau, te-ai referit la ceva care s-ar putea să-mi fie familiar. Îmi poţi furniza nişte lămuriri?

— Nu avem timp pentru astfel de jocuri, domnule. Amândoi ştim cine suntem. S-au petrecut nişte lucruri oribile. Să trecem la subiect.

— Bine, e-n regulă. Azi când ne-am întâlnit nu ştiam multe lucruri pe care între timp le-am aflat. Mă surprinde faptul că biroul meu n-a fost ţinut la curent cu cele întâmplate şi fireşte că îmi pun tot felul de întrebări. E posibil ca vreun curier de-al vostru să fi comis vreo indiscreţie?

— Exclus. Operaţiunea asta e cunoscută doar de câteva persoane, nu e lăsată pe mâna curierilor. E vital, domnule Moreau, e vital, insist, să-l găsim pe Harry Latham. Nici nu-ţi poţi da seama câte depind de

asta. De fapt... de fapt totul! Ştim că ambasada americană îl ţine ascuns undeva în Paris, cu ajutorul grupării *antinayos* dar suntem absolut convinşi că dumneavoastră, ca şef al lui Deux*ieme Bureau,* sunteţi ţinut la curent de serviciile secrete americane. Unde se ascunde?

— Domnule... domnule... Cum zici că te cheamă? Nu de alta, dar nu-mi place să stau de vorbă cu persoane care nu se identifică...

— Kroger. Doctor Gerhardt Kroger. Un simplu telefon dat la Bonn îţi poate confirma identitatea mea... şi funcţia înaltă...

— Ei taci! Şi ce funcţie înaltă zici că ai acolo?

— Eu sunt chirurgul care... care i-a salvat viaţa lui Harry? Latham. Şi acum trebuie neapărat să dau de el.

— Ştiu, mi-ai mai spus asta. Oi fi eu poliţist, dar nu e nevoie să-mi spui de trei ori o chestie ca să-mi intre în cap. Ştii că pe fratele lui Harry, pe Drew Latham, l-au lichidat exact specialiştii voştri din subunitatea K?

— Specialişti? Nişte idioţi! Au lichidat pe cine nu trebuia, boii!

— Aha! Va să zică subunitatea K a fost! Bănuiam eu... Gerhardt Kroger simţi că i se urcă sângele la cap de enervare se stăpâni şi rosti mai calm decât s-ar fi aşteptat el însuşi:

— Domnule Moreau, uite ce e, îţi spun sincer că la noi nu eşti considerat o persoană de maximă încredere. Aşa că îţi atrag atenţia că e bine să fii corect cu mine, sunt sigur că înţelegi ce consecinţe poate avea din partea dumitale un pas greşit.

— Doctore, dacă ce spui dumneata nu e imaginaţie, înseamnă că am să ies din treaba asta putred de bogat.

— Da, îţi promit. Dar găseşte-l pe Harry Latham.

— Am să fac tot posibilul, poţi fi convins de chestia asta...

— Nu închide nici un ochi toată noaptea, contactează-ţi toate sursele, franţuzeşti, englezeşti, americane sau mai ştiu eu, dar dă de ascunzătoarea lui Harry Latham. Mă găseşti la hotelul Lutetia, camera opt sute.

— Oho! Ultimul etaj! Înseamnă că eşti cu adevărat persoană cu greutate, nu glumă!

— Nu pun capul pe pernă până nu primesc un mesaj de la tine.

— Hm! Nu e o idee bună, doctore. Dumneata ar trebui să ştii mai bine ca mine că lipsa somnului duce la dereglări în gândire. Dar fiindcă ai ştiut să fii atât de convingător, te asigur că am să fac tot ce-mi stă în putinţă.

La ora opt fără un sfert, ca în fiecare dimineaţă, Wesley Sorenson intră în biroul lui de la departamentul Operaţiuni Consulare şi, tot ca în fiecare dimineaţă, constată că sosise al doilea: secretara lui venea deja şi se apucase de lucru.

— Aveţi pe birou dosarele cu toate rapoartele sosite peste noapte domnule, îi spuse ea.

— Fără orele suplimentare. Nimeni nu calcă în şandramaua asta afurisită înainte de opt şi jumătate. Nişte chiulangii! De multe ori îmi vine să-i transfer la formaţia de pompieri de la crescătoria de crapi. Dar tu eşti un model…

— Domnule, dumneavoastră v-aţi arătat mereu atât de înţelegător cu mine când am avut probleme cu copiii… de dus la doctor… Şi îmi vine şi mie mai uşor aşa, pot să lucrez fără să se fâţâie toţi pe-aici, cu treabă sau fără treabă…

„Ginny, draga mea, îşi spuse Sorenson zâmbind în gând, fii tu sigură că o grămadă de tipi se fâţâie pe aici în lipsa ta şi a mea şi toţi cu treburi… Şi încă ce treburi!”

La ora patru dimineaţa Wesley Sorenson fusese la baza aeriană Andrews, să supravegheze personal debarcarea celor doi neonazişti expediaţi de Witkowski de la Paris. Indivizii fuseseră urcaţi într-o maşină blindată care pornise imediat spre o locuinţă conspirativă din Virginia, totul cu atâtea măsuri de securitate încât l-ar fi putut face gelos pe preşedintele Statelor Unite. Iar Sorenson trebuia să fie acolo la ora prânzului, să le ia el însuşi primul interogatoriu. Oricât ar fi fost de obosit şi de tracasat, asta nu era o treabă pe care s-o lase pe mâna oricui.

— Ceva urgenţe, Ginny?

— Ca de obicei, domnule, totul.

Sorenson intră la el în birou, se aşeză la masa de lucru şi luă la mână teancul de dosare cu informaţiile primite de ieri încoace. Toate dosarele aveau etichete, China, Taiwan, Filipine, Orientul Mijlociu, Grecia, Balcani… În sfârşit, la fund, Germania şi Franţa, cele care în momentul de faţă erau din punctul lui de vedere urgenţele adevărate.

Deschise dosarul cu informaţii sosite de la Paris. Un raport, pe baza datelor confidenţiale furnizate de poliţia franceză, privitor la atacul asupra locuinţei colonelului Witkowski. Nimic despre capturarea a doi atentatori vii şi cu atât mai puţin despre expedierea lor la Washington cu un avion militar. Bine lucrat. Witkowski avusese grijă ca poliţiştii francezi să nu miroasă nimic. Apoi un incendiu la un uriaş complex de depozite, *Entrepdts Avignon.* Aici se dăduse peste cartierul general al unei formaţiuni neonaziste şi, judecând după arsenalul găsit la faţa locului, poliţia franceză considera că trebuie să fie vorba de o organizaţie teroristă, cuprinzând ucigaşi de profesie. După care un mesaj decodificat, primit de la Witkowski, de data asta cu adevărat o bombă: „Gerhardt Kroger se află la Paris şi caută să dea cu orice preţ de Harry Latham, în timp cât mai scurt. Ţinta a fost alertată.”

Prin urmare Gerhardt Kroger, chirurgul aproape fără egal în lume, începea să capete un contur mai precis, răsărind pe neaşteptate din

gheţurile Suediei unde i se pierduseră urmele acum patru ani. Numai americanii ştiau de existenţa lui şi ar fi trebuit puşi în temă şi francezii, poate şi englezii, dar Talbot fusese categoric. Nu avea încredere nici în unii nici în alţii şi de fapt nu avea încredere nici măcar în propriii lui oameni.

Abia se făcuse ora opt şi telefonul sună cu un piuit ascuţit.

— Vă caută Parisul, domnule. Pe fir e domnul Moreau de la *Deuxieme Bureau.*

Sorenson păli şi înghiţi în sec. Era ultimul lucru pe care şi l-ar fii dorit, Moreau fusese scos din circuit, nu mai prezenta încredere. Trase cu putere aer în plămâni, ridică receptorul şi vorbi, controlându-şi atent vocea:

— Te salut, Claude, mă bucur să te aud din nou, prietene.

— Dacă înţeleg eu bine, Wes, nu mai am voie să primesc veşti de la tine, aşa e?

— Nu înţeleg la ce te referi, răspunse Sorenson pe un ton cât mai neutru cu putinţă.

— Bravo! În ultimele treizeci şi şase de ore s-au petrecut multe lucruri care ne privesc pe amândoi, dar spre biroul meu n-a răsuflat nimic de la voi. Şi am convingerea că la tine în birou se află căpătâiele multor fire al naibii de interesante, pe care ai stabilit că n-am voie să le văd şi eu. Îmi place cum cooperăm, îmi place al naibii!

— Eu, Claude… eu nu ştiu ce să zic, dar te înşeli.

— Ei, asta-i acuma! M-aţi ţinut deoparte sistematic în toată afacerea asta. De ce?

— Nu pot să-ţi dau un răspuns. E o operaţiune pe care n-o controlez eu, crede-mă. Nici n-am ştiut. Ştii bine că dacă erau eu…

— Wes, nu te mai forţa atâta, că n-are rost. Amândoi ştim prea bine cum se lucrează în cazurile astea. În sfârşit, treaba voastră, probabil că e ceva la mijloc de procedaţi aşa. Deocamdată am pentru tine o informaţie tare. Ai auzit de Gerhardt Kroger?

— Ăăăă… Poftim?

— Hai, lasă, am pronunţat foarte limpede şi e clar că ai mai auzit de tipul ăsta. E un doctor neamţ.

Mintea lui Sorenson calcula cu repeziciune şi se străduia să pună la locul lor toate datele astea care se băteau cap în cap. Era limpede Deuxieme Bureau n-avea de unde să ştie de existenta lui Kroger.

Moreau fusese ţinut deoparte. „Nu cumva încearcă să mă tragă de limbă?”

— Nu sunt chiar sigur că am mai auzit de tipul ăsta, Claude. Gerhardt… Kroger parcă ai zis, nu?

— Wesley, fiţele astea ale tale îmi pică al dracului de greu la stomac. Aş zice că îmi miros de-a dreptul a insulte. Dar hai să trec şi de data asta peste ele, fiindcă informaţia mea e prea tare ca să

rămână jos. Tipul m-a oprit în timp ce-mi făceam plimbarea de seară. Pe scurt, concluzia a fost că dacă nu-l duc de mână la ascunzătoarea lui Harry Latham sunt un om mort.

— Nu pot să cred. De ce să te contacteze tocmai pe tine?

— Asta m-am întrebat şi eu. Anul trecut am purtat negocieri pentru răscumpărarea unui agent de-al meu răpit de o bandă de căpăţâni rase şi de atunci tipii ştiu cine conduce Biroul Doi de la Paris. Şi ştiau că aranjamentul cu Harry Latham nu se putea face fără aprobarea mea, aşa că şi-au făcut socoteala că nu se poate ca eu să nu ştiu. De-asta m-au contactat pe mine, eram singura persoană cunoscută de ei.

— Dar până ieri tu nu mai auziseşi de acest Gerhardt Kroger?

— Nimic. M-am întors imediat la birou şi am scotocit arhivele pe ultimii cinci ani, calculatorul, tot. Nimic. Individul ăsta, Kroger, stă la hotelul Lutetia, camera opt sute şi aşteaptă să-l sun.

— Claude! Pentru numele lui Dumnezeu, arestează-l imediat!

— Uite ce e, acuma chiar că mă supăr. Adică aşa mă ştii tu pe mine, să-mi fugă puiul cu aţa de sub nas? Omul n-are cum să lucreze de unul singur şi vreau să pun mâna pe ceva peşti mai mari.

Sorenson se simţi cuprins de un val de uşurare. Moreau era *curat!* Dacă ar fi fost omul „Frăţiei” în nici un caz nu i l-ar fi pus pe tavă pe Kroger, cu hotel şi număr de cameră cu tot!

— Claude, uite, am să fiu sincer cu tine, zise el cu căldură. Nu ştiu cât te poate consola ce am să-ţi spun, dar află că un timp m-au ţinut şi pe mine pe tuşă. Şi ştii de ce? Fiindcă au aflat că am lucrat cu tine la Istanbul şi tu mi-ai salvat viaţa.

— Sunt sigur că şi tu ai fi făcut la fel în locul meu.

— Exact aşa le-am trântit-o şi eu tipilor de la C.I.A. şi am impresia că foarte curând o să se prezinte ocazia să le-o mai spun o dată… şi ceva mai apăsat!

— Wesley… Eu aş zice altceva. Deocamdată poate e mai bine să laşi lucrurile aşa cum sunt. Adu-ţi aminte cum i-ai fentat pe ruşi la Istanbul, când au crezut că eşti omul şefilor lor din KGB şi i-au apucat bâţâielile că la Kremlin se află tot ce fac ei şi învârtesc în Turcia. Cred că cel mai bine ar fi să mă mai joc şi eu puţin cu Herr *Doktor Kroge*r de-a şoarecele şi pisica. Sper să aflu câte ceva.

— În cazul ăsta ai nevoie de ceva anume, Claude. Nu trebuie ceva exact, doar să fie uşor de înghiţit.

— Da. De exemplu locul unde se află Harry Latham.

„Dar Harry Latham nu mai trăieşte!” tresări brusc Sorenson. Ei drăcie! Nu cumva Moreau este totuşi…

— Claude, crede-mă că nici eu nu ştiu, rosti el pe un ton aproape rugător.

— Omule, nu te întreb nici eu locul real, ci doar ceva care să fie credibil pentru ei. Orice aiureală, exact cât să dea chix dar eu să fiu

foarte credibil.

„Nu, nu poate fi… E curat!” îşi spuse febril Sorenson.

— Claude, uite ce ştiu eu… Există o organizaţie care se numeşte *antinayos…*

— Mulţumesc. De *antinayos* ştie şi mama-mare şi nu mai era nevoie de telefon prin cablu transoceanic ca să aflu… Numai că tipi ăştia sunt de negăsit!

— Mai mult ca sigur că Witkowski şi Karin De Vries ştiu cum să dea de ei, înţelegi?

— Cred că da, se auzi vocea lui Moreau. Indică-mi un loc în care Kroger şi ai lui să poată prinde un fir. Nu prea gros, dar fir.

— Bine. Marsilia. Acolo ne ocupăm tare de traficanţii de droguri şi cineva cu spirit de observaţie îşi dă repede seama că avem o groază de oameni acolo. Dă-i cârligul ăsta, poate muşcă.

— Sper să muşte. Gata, s-a făcut. Încerc varianta asta.

— Claude… Vreau să fiu corect cu tine, prietene. Vreau să le demonstrez că eşti nevinovat. Nu mă pot împăca cu gândul că unii te suspectează de anumite chestii, înţelegi?

Răspunsul lui Moreau veni după o pauză care pe directorul Operaţiunilor Consulare aproape că începuse să-l îngrijoreze:

— Ştii ce zic eu, Wes? Deocamdată lasă-i să creadă ce le place Mă gândesc la figura ta cu ruşii, de la Istanbul. Să le-o fac şi eu deştepţilor voştri.

În biroul său de la Paris, Moreau închise telefonul şi se lăsă cu ochii închişi pe spătarul scaunului, filtrând rapid în minte tot ce aflase şi încercând să pună lucrurile cap la cap. Nu mai avea mult.

Cursa se termina. Ştia bine că îşi asuma nişte riscuri enorme, dar nu se putea opri. Singurul lucru care mai avea importanţă acum era răzbunarea.

Capitolul 18

Nimic mai firesc decât ca Biroul Doi, din momentul când aflase de moartea lui Drew Latham, să retragă maşina şi echipa care îi asigurase protecţia. În locul acestora Witkowski ceruse dispeceratului de transporturi al ambasadei personal suplimentar şi o maşină blindată pentru paza unui ofiţer din armata americană, al cărui nume trebuia ţinut în cel mai mare secret şi pentru însoţitoarea acestuia.

Nici nu putea fi vorba ca De Vries să rămână la ambasadă. Adresa unui funcţionar al serviciului de documentare era strict secretă şi regula asta prindea acum foarte bine.

— Mda, mormăise Witkowski, dar dacă am şti o gaură de şoarece unde să te ascundem, atunci ar fi şi mai bine.

Colonelul se mai liniştea puţin când îşi aducea aminte de o discuţie avută cu Karin în urmă cu patru luni:

— „Colonele, eu nu duc lipsă de bani. Am la Paris trei maşini în trei garaje diferite şi când schimb maşina îmi pot schimba complet şi înfăţişarea."

— „Uite o veste al naibii de bună, fetiţo. Cred că asta se poate numi un spirit de prevedere cum scrie la carte."

— „Ei, n-a fost ideea mea. A trebuit să fac aşa şi la Haga, din ordinul generalului Raichert. E drept că acolo americanii mă plăteau gras pentru distracţia asta, dar acum, ţinând cont de condiţiile... Vreau să spun că nu mă aştept şi aici la aşa ceva."

Asta era un argument, dar Witkowski rămânea mai departe bănuitor şi convins că dacă cineva vrea cu orice preţ să lichideze pe altcineva, nici o măsură de precauţie nu poate însemna un exces, mai ales dacă ucigaşul e de meserie. „Şi tocmai asta e, că nemernicii ăştia sunt de meserie, lua-i-ar toţi dracii să-i ia!" mârâia el înfundat.

Telefonul îi întrerupse gândurile acestea sumbre.

— Aici e îngerul tău rătăcitor, Stanley, se auzi vocea lui Drew Latham. Vreo veste de la „Casa roşie"?

— Dacă vrea cineva să bage un ac în şandramaua aia, nu e în stare. Faptul că eşti un tip marcat i-a pus pe toţi pe jar.

— Port o uniformă, da, uniforma ta. Eşti mai larg în talie ca mine şi ai fundul mai lat, dar tunica să zicem că-mi vine acceptabil.

— Bine, bine, nu poate fi toată lumea perfectă. Karin ar fi în stare să te mai ţină pe-acolo o zi sau hai să zicem două, până găsesc eu ceva mai ca lumea?

— Nu ştiu, întreab-o pe ea... se auzi în receptor, ceva mai slab, semn că Drew discuta cu cineva. Vorbeşte cu Witkowski, vrea să ştie dacă mă mai ţii cu chirie aici.

— Alo! Colonele! Să înţeleg că *antinayos* îţi fac în continuare

mutre?

— Mă tem că da.

— E de înţeles.

— Da, dar trebuie să găsesc o soluţie, chiar cu înţelesul ăsta. Poţi să-l mai ţii acolo pe flăcăul ăla o zi sau două, până fac eu rost de ceva mai potrivit?

— Pentru mine nu e nici o greutate. Chiar pot să-l laud, în dimineaţa asta şi-a făcut patul singur. Foarte bun băiat! Ca să nu mai zic că uniforma ta îi vine de minune, mai ales dacă o mai strâng puţin în talie şi în… Vai, mi-e şi ruşine să spun „fund”, dar n-am încotro, va trebui să mă scuzi pentru exprimare!

— Nu te-ai pricepe să-i aranjezi puţin şi mutra?

— Tocmai îmi făceam socoteala. Culoarea părului, nişte ochelari cu lentile din sticlă normală, astea le aranjez eu. Tu fă rost de o legitimaţie şi îl poţi caza la orice hotel din Paris, fără acoperire sau mofturi de-astea. Îl fac de nu-l mai cunoaşte nimeni.

— Văd că vrei neapărat să ţi-l iau de pe cap.

— Colonele, uite ce e, locatarii din casa asta au aflat că e vorba de un ofiţer american care stă la mine. Atât. Nu ştie nimeni nici cine e, nici cum îl cheamă, nici ce învârteşte la Paris şi nimeni nu ştie că eu lucrez pentru ambasada voastră. Dar… mă gândesc că s-ar putea să afle cineva, sau măcar să intre la bănuieli, înţelegi? Atunci chiar că praful s-alege de toate!

— Bine. Am nevoie de o fotografie pentru legitimaţie.

— Se face. Mai am aparatul de fotografiat al lui Freddie. Mâine dimineaţă o să ai un teanc de poze.

— Sunt al naibii de curios să-l văd cu părul vopsit şi cu ochelari.

Karin De Vries închise telefonul şi se duse la dulapul din luând din el o valiză cu două încuietori, amândouă cu cifru. Latham o privea din fotoliu, răsucind în mână paharul cu whisky şi încercând să ghicească ce avea să urmeze.

— Sper să nu scoţi de acolo o armă care se asamblează în două secunde, zise el văzând-o pe Karin că pune valiza pe măsuţă şi se pregăteşte s-o deschidă.

— Nici vorbă, zise ea formând combinaţia, dimpotrivă, vreau să te ajut să n-ai de-a face cu aşa ceva. Freddie o numea „cutia pentru urgenţe”. Mustăţi false, ochelari de tot felul, barbişoane, pene pentru schimbat forma nasului… vopsele de păr…

— Crezi că sunt chiar necesare?

— Da. La hotel ai să stai sub alt nume şi e normal să ai şi altă înfăţişare. Mai exact, te deghizezi, da?

— Chestia asta spun drept că nu-mi place deloc, mârâi Latham gata să izbucnească. Adică mă compari pe mine cu papiţoiul ăla de Villier,

cu fiţifleanderul ăla de două parale? Aşa am ajuns?

— Nu. Tu rămâi tot tu. Nimeni n-are să te recunoască decât dacă se uită bine la tine de la o jumătate de metru.

Moreau ridică receptorul, conecta dispozitivul de înregistrare şi formă numărul hotelului Lutetia, cerând centralistei să-i facă legătura cu camera opt sute.

— Alo da! se auzi imediat în receptor o voce guturală, cu un accent imposibil de confundat.

— Vă salut cu respect, *Herr* Doktor. Eu sunt cetăţeanul de pe Pont Neuf, dacă vă mai amintiţi…

— Ei, la naiba, cum să nu! Ce ai pentru mine?

— Am sondat adânc, doctore, mai adânc decât mă aşteptam să fie cazul. I-am provocat pe nişte tipi să confirme că într-adevăr ei ascund obiectul care-ţi trebuie ţie.

— Unde?

— La Marsilia. Ai oameni acolo?

— Destui. Lucrăm foarte strâns cu Marsilia, activitate intensă.

— Spune-le să stea cu ochii pe „consulari”, aşa le zice ăstora.

— A, gata, ştiu, am auzit de ei, Operaţiunile Consulare, nişte prăpădiţi de spioni americani de două parale. Nu te mai poţi învârti de ei, îi ştiu şi copiii. Pisici cu clopoţei.

— Perfect. Înhăţaţi o pisică de-asta şi strângeţi-o de coadă până miorlăie.

— S-a făcut. Într-o oră te sun. Unde te găsesc?

— Mai bine te sun tot eu.

Peste o oră îl sună pe Kroger, care devenise de nerecunoscut.

— Ce-nseamnă porcăria asta? răcni el turbat de furie când auzi vocea lui Moreau. Oamenii noştri de acolo habar n-au de careva cu semnalmentele lui Latham! Şi îi cunosc pe toţi nenorociţii ăia de „consulari”!

Moreau lăsă să se scurgă câteva secunde, apoi rosti cu îndoială:

— Lua-i-ar naiba! Oare tipul să nu fi plecat din Paris? Hm? Doctore, uite ce e, mă duc din nou la birou şi o iau de la capăt. Stai lângă telefon, te sun imediat ce dau de ceva.

Închise, aşteptă să treacă un sfert de oră şi îl sună din nou pe Kroger, vorbindu-i cu un ton plin de îngrijorare:

— Doctore, tocmai mi-a parvenit o informaţie capitală.

— Zi.

— Latham l-a contactat pe un om de-al meu… Se pare că a ajuns într-o stare groaznică, e cu nervii la pământ, e convins că şi securitatea ambasadei e compromisă. Din câte ştiu eu, izolarea prelungită poate duce la sticleţi din ăştia în cap…

— Aha, aha! Latham e, nu mai încape îndoială! Exact simptomele la care mă aşteptam!

— Ce simptome?

— A, nimic deosebit… Izolarea, ştii… Şi ce voia Latham?

— Probabil să i se asigure protecţia de către francezi, sau e aşa ceva. Agentul meu trebuie să se întâlnească cu el în staţia de metrou George al V-lea la ora două după-amiază, în zona dinspre capătul peronului.

— Trebuie să fiu şi eu acolo, neapărat! mugi Kroger.

— Doctore, mai uşurel! Nu-ţi dai seama ce periculoasă e o chestie de genul ăsta?

— Pentru mine niciodată!

Moreau închise şi rămase câteva clipe meditând, apoi apăsă butonul interfonului şi rosti scurt:

— Să vină Jacques Bergeron. Imediat.

Drew Latham se uită în oglindă şi făcu ochii mari.

— Dumnezeule! gemu el. Parcă aş fi un maimuţoi dintr-un film de desene animate! Sau ca un animator de la o paradă de poponari! Cine naiba mai e şi pocitania asta?

— Taci din gură şi îmbracă-te în uniformă, îl puse la punct Karin, foarte autoritară. Nu e vreme de mofturi.

Latham se duse în dormitor şi în două minute apăru cu înfăţişarea marţială a unui colonel din armata americană.

— Să ştii că nu-ţi stă rău deloc, aşa că nu mai e cazul să faci atâtea figuri, zise ea examinându-l cu un ochi critic.

— Aiurea! Tunica e strâmtă rău, nici nu îndrăznesc să mă mişc, de frică să nu-mi crape.

— Ia pune-ţi şi ochelarii, să vedem cum ieşi în poză. Am un Polaroid fixat special pe formatul de fotografii pentru paşapoarte. Sper că eşti şi fotogenic. În orice caz, pe paşaport şi pe legitimaţia de ofiţer nu e nevoie să fii un Adonis.

Drew rămase câteva clipe descumpănit, apoi zise cu voce înceată şi puţin răguşită:

— Tu numai cu un Adonis poţi face dragoste?

Karin nu răspunse. Drew se aplecă spre ea, o luă în braţe şi o duse în dormitor.

A urmat o adevărată nebunie, un delir care a ţinut toată dimineaţa, până la prânz. Lui Karin îi lipsise mult timp un bărbat; era de-a dreptul o furtună nestăvilită. Într-un târziu, îşi lăsă braţul drept pe pieptul lui şi spuse încet:

— Dumnezeule! A fost cu putinţă să zacă aşa ceva în mine?

— În sfârşit, te aud şi eu o dată râzând! Ştii ce frumos sună râsul tău? Ca un clopoţel de argint!

— Mă simt atât de minunat că pot şi eu să râd! Ah, Drew! Dar... Nu sunt deloc sigură, dragul meu, că am fost prea înţelepţi...

— Ba da. Cred că noi doi avem ceva în comun, nu numai patul. De ce să nu fi fost înţelepţi?

Moreau şi Jacques Bergeron ajunseră la staţia de metrou George al V-lea la ora douăsprezece fără două minute.

— Jacques băiete, ca să fiu şi eu liniştit... Eşti sigur că ai cartuşe oarbe? Să nu fi pus altceva, că m-ai nenorocit şi al dracului să fiu dacă nu te omor cu mâna mea!

— Şefu', am verificat până m-am săturat, ce naiba! Doar ai văzut şi cu ochii dumitale, până să ne dăm jos din maşină!

Moreau mormăi ceva nedesluşit şi o luară pe rând spre capătul peronului, ţinând fiecare în mână câte un aparat minuscul de emisie fixat pe aceeaşi frecvenţă. Moreau şi-l duse pe al său la gură şi rosti încet:

— Nu uita, Jacques, omul nostru e un tip înalt, subţire, stă puţin aplecat, fiindcă e obişnuit să vorbească cu oameni mai mărunţi...

Jacques Bergeron era cu adevărat ceea ce se numeşte un om de meserie, dar Moreau nu-şi putea permite nici cel mai mic risc şi voia să fie sigur că toate au să decurgă aşa cum le hotărâse el.

— Gata, şefu', gata, se auzi vocea nemulţumită a agentului, l-am şi văzut. Stă sprijinit de zid, aşteaptă să vină garnitura. Pute a neamţ de la un kilometru.

Peste nici un minut, garnitura îşi făcu apariţia şi, în clipa când; uşile se deschiseră şi pasagerii începură să coboare, Moreau, rugându-se în gând la toţi sfinţii ca Jacques să nu greşească cumva, rosti cu voce înăbuşită în receptor:

— Acum!

Se auzi o rafală automată care răsună asurzitor sub bolţile subterane semănând într-o clipă groaza în rândurile mulţimii şi făcându-i pe toţi să se năpustească ţipând spre ieşiri, într-un vacarm de nedescris. Moreau se repezi la Gerhardt Kroger, care se învârtea şi el speriat în toate părţile, neştiind încotro s-o apuce, îl prinse cu putere de braţ şi strigă:

— Vino încoace, repede! Vor să te omoare!

— Cine? ţipă doctorul, lăsându-se tras de Moreau spre capătul peronului. Cine să mă omoare?

Moreau deschise o uşă de fier pe care scria „intrarea interzisă" şi-i făcu iute vânt înăuntru, intră şi el ca o vijelie şi trânti uşa în urma lui.

— Gata! gemu el uşurat, acum suntem în siguranţă.

Era o încăpere în care se păstrau materialele de curăţenie şi ca în mod obişnuit stătea încuiată, dar acum acelaşi Jacques bun la toate avusese grijă şi de asta.

— Cine să vrea să mă omoare? gâfâi Kroger.

— Rămăşiţele subunităţii voastre K, deşteptule! Cine altcineva?

— Bine, dar ăştia s-au evaporat, au fugit cu banii şi s-au dat la fund! De unde să…

— Rahat! Tu chiar crezi că au murit? Mai mult ca sigur că au uns vreo nenorocită de femeie de serviciu şi ţi-au instalat microfoane şi în closet!

— Nu se poate! Şi atunci cine a tras în tine? Mama-mare din groapă? Vrei să tragem garnitura înapoi lângă peron, să facem o mică expertiză? Ai avut un noroc chior că a fost atâta aglomeraţie şi nu te-au nimerit.

— *Mein Gott!* Şi Latham? Latham unde e?

În clipa aceea intră şi Jacques Bergeron, cu o figură de om care nu-şi pierde firea cu una cu două.

— Latham? făcu el liniştit. L-am văzut, s-a dat jos, dar când a auzit împuşcăturile a intrat iar în vagon şi s-a trântit la podea.

— Bine, Jacques, aşteaptă afară, zise Moreau. Când vine poliţia te legitimezi frumos, le spui că erai în metrou şi te-ai dat jos când au început împuşcăturile, dar că ăia s-au topit şi n-ai apucat să vezi pe nimeni. Vezi cum faci ca să-i convingi că nu e cazul să stea prea mult pe-aici.

Jacques ieşi la fel de calm şi Moreau se aşează pe o ladă, îi făcu semn doctorului să se aşeze şi el pe o cutie mai solidă de tablă şi zise rar:

— Simte-te ca acasă, doctore. O să fim nevoiţi să stăm în văgăuna asta împuţită până se mai liniştesc apele, cel puţin până se cărăbănesc poliţiştii. Îmi pare rău, dar n-am ce-ţi face.

— Şi dacă dă poliţia de mine aici… Îţi dai seama? Să afle şefii mei de la Bonn că m-a dus la poliţie?

— Aşi! Aici n-are să le dea în cap să caute… Sau poate la voi în Germania există şi poliţişti deştepţi? Că ai noştri, drept să zic…

— Ah, iar a scăpat! gemu disperat doctorul, fără să mai fie atent şi izbind furios cu pumnul în lada de sub el. E chiar culmea!

— Nu face nimic, îl consolă Moreau, privindu-l cu ochi scormonitori. Are să-l sune iar pe Jacques, deseară, mâine… E disperat, e un om care simte că a rămas singur. Numai că… Hm! Mă văd silit, doctore, să te întreb de ce anume e atât de important pentru tine să dai de el.

— Fiindcă… e un tip periculos!

— Mda… Care va să zică, omul a evadat din valea voastră din Austria, a reuşit să ajungă la un drum circulat şi a făcut cu mâna la un camion…

— Ohoho! Nici vorbă, l-a pescuit unul din gruparea *antinayos.* Pentru că evadarea lui fusese deja aranjată de o lepădătură, ein Verrater, o scârbă de trădător strecurat în valea noastră. Şi exact pe

ăsta trebuie să-l descoperim neapărat... Şi cât mai repede!

— Bun, înţeleg.

De-a lungul carierei lui, Moreau învăţase să simtă de la o poştă când cineva minţea, mai ales când era un amator şi mai era şi într-o stare de mare agitaţie, ca acum. Îl trăda o undă de disperare în privirile goale de orice conţinut, vălmăşagul de cuvinte aruncate fără noimă, la care se adăuga lipsa salivei la colţurile gurii, obişnuită la cel care vorbeşte mult şi fără pauză. Iar acum nu era greu de văzut că Gerhardt Kroger dădea toate semnele astea.

— Prin urmare, conchise binevoitor Moreau, cam ăsta ar fi motivul... Trebuie să dai de Latham ca să afli cine e trădătorul şi pe urmă să-i cureţi pe amândoi.

— Trebuie să înţelegi. E vorba de un trădător, mai exact o femeie care s-a infiltrat în organizaţie şi a ajuns într-o poziţie ierarhică, foarte înaltă. Femeia aceea trebuie lichidată cu orice preţ.

— Da, da, da... Înţeleg, da, încuviinţă Moreau, observând cum pe fruntea doctorului începeau să apară picături de transpiraţie. Mai există cumva şi alt motiv?

— Nu, numai...

Însă pe fruntea lui Kroger începură să se prelingă de-a binelea două firişoare de apă.

— E groaznic de cald aici, zise el ştergându-se pe faţă cu dosul mâinii.

— Eu n-aş zice, dar în chestiile astea suntem de obicei subiectivi... Uite, de exemplu acum îmi vine a crede că nu mi-ai spus chiar tot, tot. Nu de alta, dar ca să pot să acţionez eficient, trebuie să ştiu cum stau lucrurile... Nu crezi?

— Ce altceva aş mai avea de adăugat? bâlbâi Kroger, devenit ud de transpiraţie.

— Atunci uite cum facem: într-o oră sau două, nenorocitul ăla, Latham, are să-l sune din nou pe Jacques, de chestia asta bag mâna-n foc; îl arestez eu pe tăcute, îl droghez cum scrie la carte, îl fac să mărturisească cine e individa şi după aia te sun la hotel şi-ţi spun cum o cheamă. E bine aşa?

— Nu! gâfâi înnebunit Kroger, ridicându-se de pe lada lui şi lăsându-se să cadă la loc. Nu se poate, trebuie să fiu eu de faţă, trebuie să stau eu de vorbă cu el înaintea interogatoriului tău, am de discutat cu el lucruri absolut secrete!... E ceva vital, înţelege!

Moreau îl privi aproape cu milă. Cine naiba îl trimisese aici necalificatul ăsta? Dacă toţi erau ca el...

— Omule, zise el rar, nu sunt nici eu de capul meu, pricepi? S-ar stârni nişte bănuieli şi nu-mi pot tăia singur craca de sub picioare. Trebuie să lucrez cu atenţie.

— În cazul ăsta, zise ţâfnos Kroger, nişte ziare pariziene ar primi în

scurt timp câte un plic cu date precise despre zecile de milioane pe care domnul Moreau, şeful Biroului Doi…

— Hm! Văd că joci tare…

— Sper. Faci cum zic eu sau…

Capitolul 19

Drew Latham, în ţinuta şi cu aerul unui colonel american venit cu treburi la Paris, se prezentă la recepţia hotelului Intercontinental, puse sub nasul recepţionerului bonul pentru camera rezervată şi legitimaţia de ofiţer şi rămase privind plictisit în jur.

— Ah, *oui, Monsieur le colonel* Webster, se extazie recepţionerul, dumneavoastră sunteţi un oaspete totdeauna binevenit... Ambasada americană ne-a cerut un mic apartament şi am făcut tot posibilul să vă servim... am reuşit să vă facem rost, deşi cu mare dificultate, evident... suntem suprasolicitaţi, înţelegeţi, dar monseniorul arhiepiscop de Toledo a plecat chiar în dimineaţa asta acasă, în Spania şi s-a rezolvat...

— Vă rămân îndatorat...

— *Monsieur le colonel* doreşte să-i cerem permisiunea înainte de a da vizitatorilor numărul camerei sau interiorul?

— Absolut!

— Bagajele dumneavoastră, domnule colonel?

— Le-am lăsat la oficiu.

— Admirabil, admirabil, exclamă recepţionerul frecându-şi fericit mâinile, înseamnă că *Monsieur le colonel* n-a uitat obiceiurile casei... Antoine, se întoarse el poruncitor spre un camerier care aştepta discret într-un colţ, îl conduci pe Mons*ieur le colonel Webs*ter la apartamentul şapte sute trei şi anunţi la oficiu să-i trimită bagajele.

Singurul lucru care îi plăcu într-adevăr lui Latham în apartamentul mic de la etajul şapte fu sticla de whisky. Fără îndoială că pe ticălosul de Witkowski îl mustra conştiinţa pentru că-l silise să intre în uniforma aceea afurisită, care îl ţinea în toate părţile de parcă ar fi fost de tablă şi încercase să-l mai îmbuneze cât de cât. Îşi dădu jos de pe el tunica în care simţea că se sufocă şi îşi turnă imediat un pahar plin ochi, dădu drumul la televizor şi schimbă canalele până dădu de CNN, după care se lăsă uşurat pe canapea, aşteptând să-i sosească bagajul.

Camerierul intră cu valiza, încasă tăcut şi politicos bacşişul şi îi dădu o hârtiuţă împăturită.

— Pentru dumneavoastră, *Monsieur le colonel.* E ceva confidenţial, aşa mi s-a spus.

Surprins, Latham luă bileţelul şi citi: «Sună la camera 303. Un prieten».

Ah, draga de Karin! Gestul acesta atât de atent o definea cum nu se poate mai bine! Cum ieşi camerierul, Drew se repezi la telefon şi formă numărul la care îl aştepta ea.

— Alo? rosti el cu vocea nu lipsită de emoţie. Am reuşit!

— Să trăieşti, bătrâne! îi răspunse o voce răguşită de bărbat, care îl

lăsă pentru un moment descumpănit. Înseamnă că eşti chiar tu în carne şi oase!

— Aăăa… Pardon? Cu cine… cu cine am plăcerea?

— Hai, bătrâne, mai dă-o dracului, chiar nu-ţi mai cunoşti amicii din tinereţe? Nici măcar pe colegul tău de cameră de pe vremea când jucai la *Manitobet Stars?* Sau de când ai ajuns ditamai barosanul, că acuma eşti colonel, dacă am văzut eu bine… Să nu-l mai ţii minte pe vechiul tău prieten Ben Lewis! Dă-o-ncolo, zău!

— Stimate domn, eu, ca să zic aşa, vă rog să-mi permiteţi…

— Hai, las-o baltă, Drew! sughiţă numitul Ben Lewis. Mersul tău l-aş cunoaşte dintr-o mie! Nu mai ţii minte cum te-a izbit cu patina tipul ăla solid de la *Toronto Comets* de ţi-a făcut glezna ţăndări? Ai rămas cu călcătura aia a ta… Am ştiut din prima clipă că tu eşti, nu mai face pe nebunul!

— Bine, bine, e-n regulă, Ben, eu sunt, ai dreptate, numai că nu e cazul să mai ştie şi alţii! Acum lucrez pentru guvern şi trebuie să-ţi ţii gura, ai priceput? A, fiindcă veni vorba, cum naiba mi-ai aflat numărul camerei? Cine ţi l-a dat?

— Simplu de tot, bătrâne, am auzit în hol că acuma eşti colonel Webster, m-am dus la oficiu, la piţipoanca aia blondă şi i-am spus că eu sunt colonelul Webster şi am uitat numărul camerei… Doar sunt şi eu în afaceri, ce mama dracului, atâta lucru mi-a dat şi mie prin cap! adăugă Ben şi în receptor se auzi distinct o sorbitură.

— Ce afaceri? întrebă Latham fierbând, dar silindu-se să vorbească pe tonul cel mai prietenos cu putinţă.

— În semipreparate, bătrâne, reprezint în Europa o grămadă de trusturi babane de-acasă… Le fac o vânzare de stă mâţa-n coadă. Tâmpiţii ăştia de aici ar mânca şi rahat de câine, numai să scrie pe mad*e in U.S.A.* şi-l hăpăie de nu se vede!

— Hm! Mă bucur că-ţi merge bine, zău că mă bucur, Ben, uite ce e… trebuie să uiţi că m-ai văzut! E extraordinar de important să ţii cont de chestia asta, pricepi?

— Gata, s-a marcat, zise Ben şi se auzi din nou, clar, zgomotul unei alte sorbituri, urmată de un râgâit zgomotos şi prelung. Deşi eu zic, bătrâne, că doi vechi prieteni ca noi, dacă tot ne-am întâlnit în afurisitul ăsta de Paris… Fii atent, uite cum…

— Ben, vorbim mai târziu, acuma scuză-mă, e cineva la uşă… zise Latham şi închise.

Dar abia pusese receptorul la loc şi telefonul sună.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Karin. Totul merge normal, sper?

— Ah, nu, fir-ar să fie! strigă Latham. M-a recunoscut un dobitoc care mă ştie de douăzeci de ani!

— Cine e?

— Un fost jucător de hochei canadian.

— Îţi poate face probleme? Cum îl cheamă? Îţi poartă pică?

— Nu, ne aveam bine, dar acum e mereu cu sticla la gură şi s-ar putea scăpa… Îl cheamă Ben Lewis şi stă la camera 303.

— Am înţeles, ne ocupăm noi. Cum te simţi, dragul meu?

— Vreau să fii lângă mine, aşa mă simt şi asta simt.

Peste mai puţin de o oră, când la New York abia trecuse de vremea prânzului, directorul general al *„Asociaţiei Intercontinentale a producătorilor de alimente semipreparate livrare promptă”* de pe Sixth Avenue primi de la Washington un fax pe care îl aştepta de două luni şi care putea însemna foarte multe zeci de milioane. Trase adânc aer în piept, aşteptă câteva clipe să i se mai potolească palpitaţiile, apoi apăsă pe butonul interfonului şi, cu vocea lui dintotdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dictă secretarei un ordin scurt: domnul Benjamin Lewis, directorul general al reprezentanţei în Europa a *„Asociaţiei Intercontinentale a producătorilor de alimente semipreparate livrare promptă”,* se va deplasa în Norvegia, la Oslo, unde va începe diligentele pentru deschiderea unei reprezentanţe secundare în toate ţările scandinave. Domnul Benjamin Lewis va trebui să dea dovadă de promptitudine, suna în încheiere ordinul.

Secretara a pus imediat mâna pe telefon pentru că totul la numita asociaţie se caracteriza prin promptitudine, evident şi a format numărul hotelului Intercontinental din Paris, cerând centralistei să-i facă legătura cu camera 303. Aici lucrurile au început să meargă mai puţin conform cu deviza firmei, întrucât domnul Ben Lewis, după ce se arătase foarte prompt în golirea celei de-a doua sticle de Bourbon, era acum beat turtă, aşa că până să-l ridice din pat cei doi băieţi de la recepţie veniţi anume în ajutorul lui, până să-i facă bagajele şi să-l urce într-un taxi cu destinaţia Orly, a trecut ceva timp.

Se ştie că nu te poţi scărpina cum trebuie cu mâna altuia, aşa că lucrurile mai fiind aranjate şi în pripă, domnul Lewis dintr-o eroare absolut regretabilă, evident fu condus şi lăsat de băieţii de la recepţie la alt ghişeu, unde, nereuşind să-şi aducă aminte cuvântul acela afurisit, „Oslo”, se trezi că ştie doar că e vorba de un afurisit de nume scandinav, sau cam aşa ceva. Şi, cum tot nu fusese niciodată la Helsinki, unde auzise că ar fi cele mai tari piţipoance din Europa, mai tari chiar şi decât cele de la Paris sau de la Budapesta, se urcă în primul avion care trebuia să-l ducă într-acolo, păstrând însă sentimentul nelămurit că parcă fusese totuşi vorba de alt oraş. Pe la jumătatea călătoriei Benny izbuti în sfârşit să-şi aducă aminte cuvântul acela al naibii de încurcat, „Oslo”, drept care o întrebă cam împleticit dar foarte politicos pe una din stewardese ce trebuia să facă el ca să coboare şi să ia avionul spre Oslo. Aceasta, o finlandeză blondă şi frumoasă, care îi stârnea deja lui Benny regrete în legătură

cu piţipoancele din Helsinki, îşi exprimă cu un zâmbet fermecător regretele cele mai sincere, explicându-i că pentru moment nu se putea, dar că dacă domnul ţinea neapărat la asta, de la Helsinki erau curse regulate spre Oslo ale aceleiaşi companii aeriene. Hotărând că totuşi cele mai straşnice piţipoance tot la Helsinki se găseau, Ben o întrebă dacă era dispusă să ia cina cu el şi avu surpriza să se vadă refuzat.

Wesley Sorenson ajunse doar cu câteva minute întârziere la locuinţa conspirativă din Fairfax-Virginia unde fuseseră aduşi cei doi neonazişti. Când maşina intră pe poarta blindată şi pătrunse pe aleea care ducea spre intrarea impozantă vila asta fusese până de curând reşedinţa de plăceri a unui diplomat argentinian căruia îi plăcea să trăiască. Directorul Operaţiunilor Consulare începu să recapituleze în minte datele dosarului, inventariind la iuţeală trucurile cele mai potrivite pentru a scoate de la cei doi indivizi tot ce voia să ştie. Putea, de exemplu, să-i ia cam aşa: *„Ia te uită ce băieţi frumoşi, păcat de voi, îmi dau şi eu seama că la vârsta asta nu-i deloc plăcut s-o mierleşti, ce naiba, dar partea proastă e că n-am ce să vă fac, decizia nu-mi aparţine…” Asta, fire*şte, mirosea celui interogat a tromboneală şi îl mai uşura, scoţându-l puţin din dispozitiv, după care era lovit în moalele capului cu ceva de genul: „Ei, *aici nu ne mai jucăm de-a pocnitorile, băieţi, suntem într-o încăpere subterană cu căptuşeală din plăci de oţel de optzeci de milimetri şi cu izolaţie fonică de nota zece, afară nu se aude nimic, nici măcar dacă explodează o bombă… Aţi văzut pe pereţi urmele de gloanţe de la execuţiile unora dinaintea voastră, nu?” şi aşa m*ai departe, lucru care de regulă mergea la fix din prima mutare. Doar profesioniştii de cea mai înaltă clasă nu muşcau din chestia asta, deşi câteodată li se mai întâmpla şi lor să se cam înmoaie. Oricum, puţină scopolamină şi rezultatul era de fiecare dată garantat.

Celula de la subsol a celor doi *Blitzkriegeri* era ca una de închisoare obişnuită, o încăpere de patru metri pe şase, cu două paturi cazone, o chiuvetă de fontă, un scaun de toaletă tot din fontă, zidit, un frigider mic şi un televizor. Pereţii, căptuşiţi în interior cu câteva straturi de plută, lemn şi alte materiale fonoizolante, ascundeau tot felul de obiective de camere de luat vederi care nu lăsau nesupravegheat nici un colţişor al încăperii, iar microfoanele de mare fidelitate înregistrau absolut orice şoaptă şi rămâneau insensibile la cele mai multe tehnici de bruiaj obişnuite lucruri pe care locatarii acestor încăperi cel mult le puteau bănui, fără a fi în stare să le şi verifice.

— Se poate intra, domnilor? întrebă Sorenson în nemţeşte, rămânând în uşă.

— Suntem familiarizaţi cu limba engleză, domnule, răspunse Zero-

doi. Şi fiind prizonieri de război, nu vă putem opri să intraţi.

— Dar gardianul să rămână la uşă, interveni acru Zero-cinci.

— Îmi pare rău, dar regulamentele nu sunt făcute de mine, zise Sorenson mijind ochii, ceea ce îi schimba dintr-o dată înfăţişarea de om cumsecade de până atunci.

Gardianul se dădu respectuos la o parte din faţa lui, lăsându-l să intre, apoi intră şi el şi se lipi de peretele opus, cu revolverul scos din toc şi cu piedica trasă, cum scria la regulament.

— Cred, domnilor, că e cazul să stăm serios de vorbă, începu Sorenson, privindu-i cu atenţie pe cei doi.

— Poate, zise flegmatic Zero-doi. Despre ce să vorbim?

— Dacă merită să trăiţi sau să muriţi. Vreau să înţelegeţi că decizia asta n-o iau eu şi că în ţara noastră considerăm ridicarea unei vieţi drept ceva de maximă importanţă. Nu ne jucăm cu asta…

— Ei taci! pufni dispreţuitor Zero-doi. Atunci cum se face că America e singura ţară civilizată unde mai există pedeapsa cu moartea? Mă rog, excludem China, ţările arabe, rămăşiţele fostului imperiu sovietic…

— Şi eşti chiar aşa de sigur de ce spui? interveni Zero-cinci.

— Să nu ne pierdem în discuţii sterile. Sunt sigur de un lucru: asasinarea de către voi a agentului nostru operativ Latham, după trei, tentative eşuate.

— E vorba de un război, omule! strigă trufaş Zero-cinci. În război soldaţii ucid soldaţi!

— Foarte frumos zis, băiete, numai că nu am cunoştinţă de vreo declaraţie oficială de începere a ostilităţilor şi nici de vreo chemare la arme lansată de guvernul ţării voastre. Ce aţi făcut voi e o crimă şi crima se pedepseşte. Soldatul e soldat, criminalul e criminal. Oricum noi aici discutăm doar în plan teoretic, decizia o vor lua superiori mei, eu nu fac altceva decât să le transmit nişte informaţii.

— Informaţii? întrebă liniştit Zero-cinci. Ce informaţii?

— De exemplu: aveţi ceva de oferit în schimbul vieţilor voastre; Fiindcă altfel, drept să vă spun, nu vă văd bine…

— Şi… cam ce te-ar interesa? Asta, evident, în ipoteza că dispunem de asemenea informaţii, înţelegi?

— Cine sunt colaboratorii voştri din Bonn?

— Aici îţi putem răspunde cu toată sinceritatea că nu ştim. Ordinele ne sunt transmise prin nişte coduri care se schimbă la fiecare două sau trei zile. Noi facem parte dintr-un grup de elită care duce viaţă minunată, avem posibilitatea să ne împlinim toate plăcerile la care visează orice bărbat…

Şi Sorenson ascultă descrierea vieţii minunate puse la cale în avion de Zero-doi şi Zero-cinci în avionul care îi aducea de la Paris.

— Noi suntem trupele de şoc, sau de asalt dacă preferi şi menţinem

contactul cu unităţile similare care activează în alte ţări. Nu folosim niciodată nume proprii, de-asta nu-ţi putem oferi aşa ceva. Nu le cunoaştem. Prefixul zero înseamnă Paris, de exemplu eu sunt Zero-doi, adică numărul doi din unitatea pariziană a organizaţiei Pentru Statele Unite se foloseşte prefixul trei şi aşa mai departe.

— Bun. Şi cam ce aţi putea să-mi spuneţi, legat de ţara asta, cu prefixul trei, ca să vă pot recomanda superiorilor mei pentru un tratament mai blând în locul unei execuţii brutale?

— Cu ce să începem?

— Cu ce vreţi.

— Bine. Atunci să începem cu vicepreşedintele Statelor Unite.

— Poftim? sări ca ars Sorenson, făcând ochii mari.

— E omul nostru, asta ştim precis. Pe urmă preşedintele Camerei Reprezentanţilor, e de origine germană şi sângele apă nu se face. Pe urmă ar mai fi… dar mai bine să discutăm altfel: îţi putem da multe nume, toate de calibrul cel mai serios, dar discutăm numai în funcţie de recomandările tale către comitetul care urmează să ia decizia finală în privinţa noastră.

Sorenson îi privi din nou cu ochii mijiţi, apoi plescăi din buze, se ridică şi se îndreptă cu paşi rari spre uşă. În prag se întoarse spre cei doi, rostind cu răceală:

— Am să aduc chestiunile astea la cunoştinţa superiorilor mei. După ce şi gardianul ieşi şi încuie uşa din bare groase de oţel, Zero-doi luă repede blocnotesul şi scrise câteva cuvinte, acoperind foaia cu mâna, ca să nu poată fi prinsă de nici o cameră de luat vederi, apoi îl lăsă pe camaradul său să citească:

„Nu-şi poate permite să ne execute.”

— Excelenţă, zise Moreau când rămase singur cu Heinrich Kreitz în biroul acestuia, sper din toată inima că nu aţi dispus înregistrarea discuţiei noastre. N-ar fi în avantajul nici uneia din părţi, pot să vă asigur.

— Nu, nu se înregistrează absolut nimic. Pot şi eu să te asigur. Dispun, de informaţiile cerute…

— Despre Gerhardt Kroger, nu?

— Exact. Informaţiile din dosar detaliază tot ce se cunoaşte despre el şi despre familia lui. Familia, copilăria, studiile, cariera medicală, tot. E o personalitate strălucită, nici o pată, decât cel mult, poate, demisia lui prea grăbită. Nici o manifestare de simpatie pentru mişcarea neonazistă. Am cerut să mi se facă şi o copie a dosarului, special pentru dimineaţa.

Moreau luă în mână plicul sigilat pe care i-l întindea ambasadorul şi rămase surprins de grosimea şi greutatea lui.

— Excelenţă, aţi citit dosarul? întrebă el, foindu-se cam stânjenit pe

scaun.

— Din scoarţă în scoarţă, domnule Moreau. Ca pe o teză de doctorat care trebuie avizată. Trebuie să mărturisesc că a fost şi o lectură captivantă, cum nu mă îndoiesc că va fi şi pentru dumneata.

— Vă întreb fiindcă v-aş fi extrem de îndatorat dacă mi-aţi putea face un rezumat, oricât de fugar…

Ambasadorul nu se lăsă rugat. Era pentru el o ocazie de a demonstra unui mare profesionist ca Moreau că ştie să opereze cu lucruri străine de preocupările lui obişnuite şi că memoria îl slujeşte încă admirabil.

Moreau ascultă cu atenţie expunerea ambasadorului Kreitz, mai exactă şi mai completă decât ar fi făcut-o, poate, el însuşi. Părinţii lui. Gerhardt Kroger, Sigmunds şi Elsi Kroger, fuseseră oameni din familiile cele mai onorabile. În ultimele luni ale războiului, Sigmund Kroger, ofiţer în Luftwaffe[55], dezertase lucru foarte rar printre aviatorii germani, dezertările se înregistrau mai ales în Wehrmacht Şi faptul era cu atât mai surprinzător cu cât maiorul Kroger fusese un ofiţer de elită, citat de mai multe ori prin ordine de zi pe armata decorat şi felicitat de însuşi Goring. Gestul lui rămânea greu de explicat. Zburase pe deasupra liniilor aliaţilor, sărise cu paraşuta şi lăsase avionul să se prăbuşească. Căzuse în mâinile unor ţărani care numai că nu-l linşaseră, datorită intervenţiei unor militari aliaţi care l-au arestat, aşa că s-a bucurat de statutul de prizonier de război. După terminarea războiului avusese multe încurcături. Tatăl său era patronul unei fabrici cu câteva sute de muncitori şi în atmosfera de atunci a fost cu neputinţă să-l lase în loc pe fiul său. Era un dezertor şi oamenii nu l-ar fi acceptat în ruptul capului. Elsi Kroger fusese o femeie rece şi distantă, provenind din rândurile aristocraţiei şi destul de rezervată faţă de doctrina naţional-socialistă. În orice caz, membră a partidului nazist nu fusese şi nici dovezi de simpatie faţă de ideile acestuia nu dăduse: se ştia cu siguranţă că nu participase niciodată la vreun miting organizat de naţional-socialişti. Gerhardt Kroger fusese un student retras, care nu făcea nici un fel de politică şi nici nu fusese auzit expunând în privinţa asta convingeri sau opinii. Era preocupat numai de studiu şi toată lumea vedea în el pe tânărul deja erudit pe cale de a deveni un medic de înaltă clasă. Cu mult înaintea colegilor săi ajunsese să opereze cazuri complicate, inclusiv unele pe care somităţi medicale le declaraseră insolubile. Profesorul Hans Traupmann, pe atunci numărul unu în Europa şi poate şi în lume în materie de neurochirurgie, fusese auzit spunând despre studentul Kroger că are „mâini de aur şi degete de argint viu”. După susţinerea strălucită a doctoratului, Kroger urmase drumul care era de aşteptat,

[55] Luftwaffe – forţele aeriene germane.

intrând în spitalul din Nurnberg şi devenind în scurt timp cel mai bun neurochirurg din Germania şi probabil din toată Europa. În afara succeselor profesionale care veneau ca o avalanşă, nimic care să prezinte interes din punctul de vedere al lui Moreau, exceptând, poate, demisia prezentată, surprinzător, după douăzeci de ani de carieră, într-un moment în care nici pe departe nu putea fi vorba de semne de declin. La întrebările uluite care au început imediat să curgă din toate părţile, Gerhardt Kroger răspundea că nu se mai simte cu totul stăpân pe mâinile sale şi că nu-şi putea permite să pună în pericol vieţile pacienţilor săi. Un fapt care făcuse să crească admiraţia şi respectul aproape religios cu care era privit de toată lumea din jur, dar care pentru Moreau nu era decât un semn de întrebare, poate cel mai serios din toate. Nu se mai auzise apoi nimic de el, afară de faptul că deschisese o clinică modestă în Suedia, pe lângă Goteborg, unde nu se făceau decât operaţii banale, în nici un caz de neurochirurgie.

— Iar acum, *Monsieur* Moreau, încheie liniştit ambasadorul, consider că a venit momentul să fii pe deplin sincer cu mine. Când am discutat ultima oară la telefon mi-ai spus că un anume Gerhardt Kroger, chirurg eminent, ar putea face parte din mişcarea neonazistă. „Ar putea face parte”, exact acestea au fost cuvintele dumitale. O afirmaţie în sprijinul căreia nu mi-ai furnizat nici un fel de dovadă, deşi aşa ar fi fost normal, cu toată nota ei de rezervă. Mai mult decât atât, mi-ai dat a înţelege că, în eventualitatea că guvernul meu refuză să coopereze, vei face cunoscut Ministerului de Externe francez că noi ascundem identitatea unui membru marcant al mişcării neonaziste. Şi mi-ai spus-o pe un ton cel puţin ofensator. Eu ţi-am dat toate informaţiile dorite, ai un dosar cu absolut tot ce cunoaştem noi în această chestiune... şi consider că acum ar fi normal să-mi dai ceva în schimbul lor. Măcar cât să-mi pot uşura conştiinţa, fiindcă nu mă îndoiesc că pe Gerhardt Kroger îl vei găsi.

— L-am şi găsit, Excelenţă. Se află la nici cinci sute de metri de noi, în linie dreaptă. A venit la Paris cu misiunea de a-l găsi pe Harry Latham şi de a-l lichida.

Ajuns în stradă, Moreau urcă în maşină şi-i ordonă scurt şoferului să se dea jos şi să se depărteze câţiva metri. Apoi ridică receptorul şi formă grăbit un număr „steril”.

— Jacques? Ia legătura cu omul nostru din Nurnberg, să se apuce imediat de verificarea la sânge a unui doctor neamţ, Hans Traupmann. Un chirurg din Nurnberg, mare somitate la vremea lui, mai mult nu ştiu. Să-l scoată din pământ, din iarbă verde... Dar urgent, băiete, clar?

Se făcuse seară şi pentru Drew Latham, aflat în continuare în micul

lui apartament de la hotelul Intercontinental, timpul se scurgea chinuitor de încet. Se simţea ca într-o celulă de închisoare, unde până şi aerul condiţionat i se părea o pacoste. La un moment dat deschise fereastra dar o închise imediat la loc: praful umed de afară era şi mai de nesuportat decât atmosfera dinăuntru. Petrecuse prea mult timp ca un şobolan ascuns prin tot felul de găuri şi simţea nevoia să iasă undeva afară, în loc deschis. Cu o zi înainte dăduse o fugă până la apartamentul din rue du Bac şi încă mai simţea deliciul nespus al paşilor făcuţi pe asfalt, chiar dacă totul fusese în grabă şi sub paza strânsă a gărzilor de corp. Drew Latham simţea nevoia acută să fie din nou un om liber. „Casa roşie”, apartamentul lui Witkowski… Apartamentul lui Karin… Nu, acolo nu fusese acelaşi lucru, acolo nu se simţise închis ca o pasăre în colivie. Dar trebuise să plece şi nimerise în cursa asta de şoareci în care simţea că-şi pierde minţile.

Colac peste pupăză, forma mereu numărul lui Sorenson, de la Washington şi nu răspundea nimeni, nici măcar secretara. Dacă nu reuşea să-l contacteze până la ora şase, era nevoit să-l caute acasă n-ar fi vrut asta, deşi doamna Sorenson era parcă născută să fie soţie de director de servicii secrete şi nici vorbă să compromită vreo acţiune. Dar lui Drew nu-i plăcea lucrul amestecat.

Numai că de data asta fu nevoit să-l caute acasă pe directorul Operaţiunilor Consulare, fără să-l găsească nici aici.

— Soţul meu este plecat, îi spuse doamna Sorenson, dar aşteaptă să fie sunat de colecţionarul de antichităţi de la Paris. Dacă e vorba de el vă rog să-i comunicaţi că domnul Sorenson va fi acasă în jurul orei şapte, ora Coastei de Est şi că îl roagă pe domnul din Paris să-l sune din nou, fiindcă el nu ştie la ce număr îl poate găsi. În orice caz, domnul Sorenson e foarte încântat de tapiseria pe care am văzut-o luna trecută.

— Încă nu s-a vândut, doamnă. Am să-l sun imediat după miezul nopţii, adică ora şapte la dumneavoastră la Washington. Pentru un client atât de bun e pentru mine o onoare să pot face asta.

Aşadar, mai avea de aşteptat mai bine de o oră! Un chin insuportabil, la care se adăuga uniforma aceea îngrozitoare, care parcă îl împiedica să respire ca lumea, părul ridicol de blond, ochelarii pe care nu-i dădea jos de la ochi ca să se obişnuiască cu ei… Obscuritatea străzii şi deghizarea asta l-ar fi făcut de nerecunoscut… Şi la urma urmei, dacă avea cineva nevoie de el, dispunea de telefonul celular şi putea fi găsit foarte uşor…

Coborî cu liftul în hol, trecu pe lângă oficiu şi ieşi în stradă, unde de la primii paşi fu surprins să se vadă salutat politicos de un ofiţer francez, *„Mon colonel?”* – rostit cu deferenţă şi o anume familiaritate în acelaşi timp, un fel de complicitate ca între camarazi. După câţiva paşi altul, iar mai încolo doi elevi de şcoală militară pocniră solemn

călcâiele şi îl salutară cu veneraţie. Răspunse cu mişcări stângace, de civil, îi înjură în gând de mama focului pe toţi şi grăbi pasul, încercând să-şi ia un mers cât mai vajnic, de oştean călit. Şi se întâmplă exact lucrul pe care şi l-ar fi dorit cel mai puţin: telefonul celular din buzunarul tunicii începu să piuie discret, pe un ton coborât. Luat prin surprindere, Drew începu să bâjbâie neajutorat pe la buzunare şi cu chiu cu vai reuşi să desfacă blestematul de nasture, grăbindu-se să ducă telefonul la ureche:

— Da, ce s-a întâmplat?

— Domnule, suntem echipa de pază W, afectată pentru siguranţa dumneavoastră. Ce căutaţi în afara hotelului?

— Ei, fir-ar să fie, am ieşit să iau puţin aer, vă deranjează cumva chestia asta?

— Sunteţi urmărit, domnule.

— Cuuum? Când mama dracului m-au şi dibuit?

— Avem asupra noastră nişte fotografii şi tipul care vă urmăreşte ar putea fi unul din fotografiile astea, domnule. E vorba de Reynolds, Alan Reynolds, de la centrul de telecomunicaţii al ambasadei. Îl vedem prin binoclu dar lumina e destul de slabă şi individul poartă o pălărie trasă pe ochi şi şi-a mai ridicat şi reverele hainei.

— Cum naiba m-a recunoscut? Port uniformă şi mi-am mai vopsit şi părul!

— Culoarea părului nu se vede, domnule. Continuaţi să mergeţi pe trotuar şi când încheiaţi convorbirea faceţi-vă că râdeţi. La al treilea colţ faceţi la dreapta, e o stradă mult mai îngustă şi acolo ne putem lămuri mai bine cum stau lucrurile.

Drew izbucni într-un râs zgomotos, vârî la loc telefonul în buzunar şi merse cu pas grăbit până la al treilea colţ, unde făcu la dreapta şi intră într-adevăr într-o stradelă aproape medievală, unde o luă la fugă şi se piti după primul intrând, o ieşitură a unei case de piatră. Dădu jos cascheta din cap şi scoase puţin capul din ascunzătoare, privind înapoi, într-adevăr, era urmărit de un individ care păşea prudent pe mijlocul străduţei, ţinând în mână un revolver şi privind cu băgare de seamă în toate părţile, la fiecare pas. „Mare bou am fost că am plecat fără nici o armă!” îşi zise Drew, blestemând încă o dată tunica aceea nenorocită care ţipa pe el şi ar fi dat imediat de gol cea mai mică umflătură.

Individul se opri, cu aerul unuia care reflectează, apoi porni cu paşi iuţi spre capătul celălalt al străduţei probabil se încredinţase că urmăritul o luase cu mult înainte. Drew se încordă şi, în clipa când individul ajunse în dreptul lui, întinse piciorul drept şi îl lovi cu putere în testicule; apoi se năpusti asupra lui ca la rugby, izbindu-l în zidul de vizavi şi apucând din zbor arma pe care cel lovit o scăpase din mână. Pălăria îi zbură urmăritorului de pe cap şi Drew se încredinţa că

prietenii din echipa de pază nu se înşelaseră: omul era într-adevăr Reynolds.

— Nemernicule! scrâşni el furios mai izbindu-l o dată de zid. Fără un geamăt şi fără să încerce să se apere, Reynolds îl privi concentrat.

— Am ştiut, gemu el, am ştiut că eşti Drew Latham, nu Harry! Şi le-am spus-o, dar n-au vrut să mă creadă!

— Nu-i nimic, te cred eu, mârâi Drew. Vorbeşte, zi ce ştii! Vru să-l mai dea o dată de zid, ca să-l convingă pe deplin, dar într-o clipă Reynolds îşi suci gâtul în jos spre guler, se ajută cu mâna rămasă liberă şi muşcă stofa reverului. Drew îl izbi repede cu palma în frunte, ridicându-i capul în sus, dar era deja prea târziu, Reynold se lăsă moale la pământ, fără o vorbă.

Ajuns înapoi în celula lui de la hotelul Intercontinental, Latham ridică receptorul şi formă numărul lui Wesley Sorenson.

— Sunt de la firma de antichităţi din Paris, domnule.

— Slavă Domnului că te aud! Abia îmi mai văd capul, se întâmplă tot felul de chestii!

— Mă poţi pune şi pe mine la curent?

— Deocamdată nu. Doar cu una. Moreau. E curat.

— Mă bucur. În schimb, ambasada noastră de aici nu e. Cine interceptează convorbirile telefonice.

— Da. Acum poţi apela la Moreau.

— Wes, ai auzit de un tip de la ambasadă, de la telecomunicaţii, Reynolds? Alan Reynolds?

— Nu cred. Numele ăsta îmi e foarte vag cunoscut, nu ştiu de unde să-l iau. Ce-i cu el?

— Mi-aş fi dorit să nu fi lucrat la noi. Era neonazist.

— Era?

— Da, era. A dat în primire adineauri. Partea proastă e că am fi avut nevoie de el viu, fir-ar să fie!

Capitolul 20

Gerhardt Kroger trudea la descifrarea faxului primit de la Bonn, ţinând în mână cartea de coduri şi aşezând cu multă atenţie literele corecte în mesajul codificat. Cu cât se apropia de sfârşit, cu atât era mai surescitat, dar reuşea să se controleze. Îşi spunea că la urma urmei are suficiente motive de optimism. Informatorul din interiorul ambasadei americane reuşise acolo unde atât de lăudaţii *Blitzkriegeri,* măgarii aceia lăudăroşi, nu făcuseră nici o ispravă. Omul nu-şi deconspirase sursa, dar scăpase totuşi un amănunt: o femeie. O femeie cumplit de lacomă la bani, dar care uite că nu toca degeaba banii „Frăţiei”. Şi puteau conta pe ea în continuare, femeia avea să-i servească nu numai de dragul banilor, ci şi din frică: fapta ei o putea duce pe scaunul electric. Pe scurt, lucrurile nu stăteau chiar aşa rău pe cât se părea.

Un singur lucru îl deranja pe Kroger: convingerea fermă a omului lor de la ambasadă că nu era vorba de Harry Latham, ci de fratele acestuia, Drew Latham, ofiţerul care lucra pentru Operaţiunile Consulare. Kroger îşi dădea seama că era un punct de vedere ridicol, dar îi rămânea totuşi un ghimpe în inimă: omul era foarte competent şi dacă susţinea cu atâta tărie un asemenea lucru însemna că ştia el ceva. Şi asta se bătea cap în cap cu faptul că omul lui Moreau îl văzuse pe Harry Latham în carne şi oase coborând din metrou şi urcând repede înapoi când izbucniseră împuşcăturile. Minţea Moreau? Imposibil, ar fi fost pentru el un risc prea mare, cu „Frăţia” nu se putea juca şi-ar fi pierdut gâtul.

Ajunse la sfârşitul mesajului primit de la Bonn.

„Sursa mea interioară de informaţii semnalează că departamentul de documentare a întocmit documente false pe numele de colonel Webster şi un ordin oficial de reţinere a unui apartament la hotelul Intercontinental de pe rue Castiglione.

Sursa afirmă că a văzut fugitiv o legitimaţie laminată în plastic, cu fotografia fără îndoială trucată: un bărbat cu trăsături care îi sunt cunoscute, dar care acum e blond şi poartă ochelari. Sursa consideră că individul este Drew Latham, ofiţer al Operaţiunilor Consulare şi frate cu Harry Latham. Oficial, Drew Latham e mort şi trupul său neînsufleţit a fost transportat în Statele Unite, în vederea înmormântării. Am verificat listele cu încărcăturile avioanelor militare americane din zilele respective dar informaţia transportării trupului lui Drew Latham nu se confirmă. Singura concluzie pe care o pot trage este aceea că cel care a murit în restaurantul din periferia Villejuif nu e Drew Latham, ci Harry, fratele său, împreună cu o femeie pe nume Karin De Vries, de cetăţenie olandeză, americanii încearcă să întindă o

capcană în care să prindă unul sau mai mulţi membri ai «Frăţiei». Sper să aflu amănunte în seara asta.”

Ce porcărie! îşi spuse Kroger. Doi fraţi puteau semăna foarte bine între ei, aşa că nu exista nicăieri o dovadă. Ce motive ar fi avut americanii să mintă? Nu, „sursa internă” de la ambasada americană văzuse mai mult decât era şi ar fi fost din partea lui o prostie să se ia după orice părere neverificată. Oricum, Harry Latham urma să moară în cel mult treizeci de ore. Dar el, Kroger, trebuia să-l lichideze mai înainte de asta.

Se uită la ceas. Trecuse bine de miezul nopţii, era două şi zece, era momentul să treacă la fapte. Se îmbrăcă, luându-şi pe deasupra un fulgarin larg, cu buzunare mari, în care putea pune fără problemă pistolul de calibru mare, încărcat cu şase gloanţe explozive, care în zona impactului lăsau o urmă cât un sâmbure de cireaşă iar la ieşire una cât un pumn zdravăn. Doctorul Gerhardt Kroger avea să recurgă în orele următoare la soluţia decisivă.

Cam în acelaşi timp, Drew Latham termina de vorbit la telefon cu colonelul Stanley Witkowski. Nu era deloc mulţumit, dar trebuia să urmeze instrucţiunile. Îşi făcu la repezeală bagajul lucru deloc greu, fiindcă abia se atinsese de valiză şi se puse pe aşteptat. Aşteptare apăsătoare care îi măcina nervii.

În sfârşit, telefonul sună Witkowski se dovedea mai prompt decât se aşteptase el.

— Da! zise Drew agitat. Gata? Sper să nu se fi întâmplat vreo…

— Nu, dragul meu, răsună blând în receptor vocea lui Karin. Ce să se întâmple?

— Oh, Doamne! Credeam că e colonelul, simt că înnebunesc! De unde suni?

— Am jurat să nu-ţi spun. O simplă măsură de prevedere…

— Ah, lua-l-ar toţi dracii pe ticălosul de Witkowski! După ce că din cauza lui stau în scârba asta de uniformă…

— Nu cârti. Are dreptate. Şi vreau şi eu să fii prudent. Foarte prudent, dragul meu.

— Mă rog, mă rog… Ai auzit ce s-a întâmplat aseară?

— Reynolds? Tocmai de asta te rog să fii cu ochii în patru. M-a pus colonelul la curent şi atunci mi-am dat seama de un lucru. Tipul ăsta, Reynolds…

— Ei? Ce-i cu el?

— Tot timpul venea pe la documentare sub diferite motive. În special îmi cerea hărţi şi informaţii despre transporturi.

— Dumnezeule? Şi nu l-a luat nimeni la ochi?

— Spun drept că mie abia acum treaba asta îmi pare cu ochi şi cu sprâncene, după ce am aflat că tipul nu era curat. Pe atunci îmi

spuneam că e un băiat descurcăreţ, care face rost de datele astea mai simplu, în loc să se roage de secretarele de la societăţile aeriene sau să-şi strice ochii pe mizeriile astea de hărţi franţuzeşti, scrise cu litere cât furnicile. Dar acum stau şi mă gândesc la altceva… Ceva foarte ciudat…

— Anume?

— Când aveam de mers întruna de la documentare la serviciul de transporturi, l-am văzut de două ori pe Reynolds ieşind din ultimul coridor. N-am dat atenţie, presupun că m-am gândit la ceva de genul uite, tipul îşi aranjează şi el ceva, o ieşire în oraş sau cine ştie ce…

— Şi acum ce crezi că trebuie să fi fost?

— Se poate să mă înşel, dar… Toţi de la documentare avem acces la documente strict confidenţiale, înţelegi? Multe sunt apă de ploaie, nu merită să fie ţinute sub cheie, dar în birourile de pe ultimul coridor se lucrează numai cu date ultrasecrete. Cine are de lucrat cu aşa ceva se duce acolo, acolo sunt calculatoarele cele mai performante şi echipamente de telecomunicaţii care permit accesul oriunde…

— Cred că înţeleg. Ai văzut cumva de pe ce latură ieşea sau intra Reynolds?

— Stânga. De asta sunt sigură, îmi aduc aminte că-mi întorsesem capul spre stânga.

— Mai ţii minte când a fost asta? În ce zile?

— Ei, asta-i bună! De atunci au trecut câteva săptămâni bune, poate două luni… N-am nici eu memorie de elefant!

— Încearcă totuşi să faci un efort. E extrem de important să ştiu cine lucra acolo atunci, cu cine avea el treabă! Witkowski e sigur că ştie că la ambasadă mai există o „cârtiţă”. Acum înţelegi?

— Bine… Am să mă uit pe calendar şi am să încerc să văd ce lucrări pregăteam atunci… Deşi nu garantez…

Drew închise şi formă numărul ambasadei, simţind că i se urcă sângele la cap când centralista îl întrebă, cu un ton ironic, dacă ştie cât e ceasul şi dacă, după părerea lui, ambasadorul Statelor Unite putea fi trezit la o asemenea oră.

— Femeie, răcni el turbat de furie, uite ce e, eu nu dau telefoane ca să mă distrez şi nici nu umblu cu prostii, aşa că pune mâna imediat pe afurisitele alea de butoane şi fă-mi legătura cu ambasadorul că te ia mama dracului de nu te vezi! E o chestie legată de securitatea naţională a Statelor Unite şi acţionez din ordinul Operaţiunilor Consulare, dacă ai auzit de mâncarea asta de peşte! Hai, mişcarea! Şi dă mai repejor, că n-am timp să stau de fundul tău!

Speriată, centralista îi făcu imediat legătura şi peste câteva momente în receptor se auzi vocea ambasadorului Courtland.

— Domnule, e un telefon steril? întrebă Drew, vorbind aproape în şoaptă.

— Nu. Aşteptaţi un moment…

În mai puţin de un sfert de minut, vocea ambasadorului se auzi din nou:

— Da, acum putem vorbi fără probleme. Vă rog să vă identificaţi, domnule.

— Sunt Drew Latham…

— Dumnezeule! Drew Latham? Care va să zică n-ai murit? Zău dacă mai înţeleg!

— Nici nu e nevoie, domnule. Pur şi simplu e nevoie doar să daţi de tipii care lucrează la megacalculatorul de la ambasadă şi să-i puneţi la treabă.

— Bine, dar s-a anunţat oficial că ai murit!…

— Domnule, uneori lucrurile par al naibii de complicate şi când colo sunt foarte simple… Vă rog, să nu mai pierdem vremea, e nevoie urgent de date speciale… Dumneavoastră aveţi puteri practic nelimitate contactaţi-l în paralel pe Witkowski şi spuneţi-i să mă sune imediat!

— Unde să te sune?

— Ştie el! Dar repede, într-un sfert de oră trebuie să plec de aici şi nu pot pleca până nu vorbesc cu el.

Ambasadorul Courtland se dovedi şi el foarte operativ: nu trecură nici trei minute şi telefonul sună imperios.

— Drew? Ce mama dracului e aşa urgent? Mă mir că nu l-ai pus pe preşedintele S.U.A. să-mi comunice să te caut!…

— Stanley, lasă vorba, uite ce e: neapărat trebuie să ne strecori pe mine şi pe Karin în clădirea ambasadei!

— Cuuum? În ambasadă? Ei nu, că de data asta chiar că te-ai ţicnit de tot!

Drew nu se lăsă intimidat şi îi spuse pe scurt tot ce înţelesese de la Karin.

— Aşa că, stimate colonele, dacă într-adevăr crezi că acolo mai e încă o „cârtiţă”, fă bine şi lasă-ne să dăm de ea, da?

Garda trimisă de Witkowski sosi neaşteptat de repede şi unul din băieţi îi luă bagajul.

— Coborâţi cu liftul peste patru minute, domnule. Etajul acesta e supravegheat de ai noştri, noi suntem pregătiţi să vă preluăm în hol.

— Dar… zise al doilea, aş avea o sugestie, domnule: nu mai fiţi aşa crispat, asta vă distrage atenţia. Încercaţi să vă calmaţi.

— Hm! Am senzaţia că nu e pentru prima oară când aud chestia asta… E un sfat, bănuiesc, nu-i aşa?

— Luaţi-o cum doriţi, domnule. Ne vedem în hol.

Peste trei minute, Latham ieşi pe uşă şi ajunse fără nici un incident la uşa liftului, coborî singur până la parter şi ajunse în holul aproape

pustiu, unde doar câţiva întârziaţi mai tândăleau în fotoliile largi, învârtind în mână paharele cu whisky sau coniac. Latham se îndreptă cu un mers cât mai milităros spre ieşire, dar nu făcuse nici zece paşi când dinspre balconul de la mezanin izbucniră focuri puternice de armă, pe care pereţii de marmură ai holului larg le amplificau la nesfârşit, făcându-le de-a dreptul asurzitoare. Nu se mai putea întoarce înapoi, aşa că se aruncă în mod reflex într-o parte unde avea impresia că e umbră şi într-adevăr, locul se dovedi a fi mai ferit. Nu erau decât nişte măsuţe de lemn, însă probabil erau de stejar şi din unghiul din care veneau gloanţele, aproape paralel cu tăbliile, era cu neputinţă să nu ricoşeze în sus. Zărea din ascunzătoarea lui figurile stupefiate ale celor doi inşi aflaţi în spatele tejghelei oficiului şi văzu cum pieptul şi abdomenul unuia pur şi simplu explodează, împroşcând holul cu viscere însângerate. Ca într-un coşmar, celălalt îşi ridică îngrozit mâinile într-un gest de apărare, dar în clipa aceea şi capul lui se împrăştie, stropind în toate părţile cu resturi de creier. Răsună apoi alt rând de împuşcături, urmate de răcnete în englezeşte, cu accent american.

— Gata, l-am atins! urla cineva dinspre mezanin, l-am făcut picioarele zob!

— Trăieşte! zbieră altcineva. Fiţi atenţi, să nu tragă iar!

— Lăsaţi trăncăneala! rosti aspru o voce deprinsă să comande. Nu mai poate trage, puneţi mâna pe el şi faceţi ce trebuie!

Drew ieşi din ascunzătoarea lui şi primul lucru pe care îl văzu fu chipul împietrit de groază al unuia din cei doi recepţioneri. Ca în transă, acesta întinse mâna, bâjbâind după receptorul telefonului, în timp ce colegul lui izbucni într-un plâns nervos, cu sughiţuri şi convulsii puternice, ca de copil.

La ambasada americană, colonelul, Latham şi Karin De Vries, fură conduşi la megacomputerul din subsolul ambasadei, adăpostit la zece metri sub ultimul nivel la care aveau acces în mod obişnuit funcţionarii ambasadei. Latham vedea pentru prima oară monstrul acesta care înfiora prin imensitatea dimensiunilor lui: un perete întreg din sticlă groasă, în spatele căruia se învârteau sute de discuri mari care se opreau şi porneau într-un haos absolut, extrăgând în mişcările lor dezordonate informaţii prin intermediul sateliţilor şi al antenelor care împânzeau tot globul. Un operator mărunt de statură, cu fire cărunte la tâmple, deşi nu părea să fie trecut de treizeci de ani, trebăluia la un pupitru plin de taste lângă gigantul care nu părea dispus să se lase stăpânit de vreo putere omenească.

— Putem să-i dăm bătaie, da? zise grăbit colonelul.

— Hm... Îmi pare rău, dar trebuie să mai aşteptaţi puţin, să vină şi colegul meu... El are al doilea cod, fără el nu pot opera nimic dar nici

el fără mine. Trebuie să pice din clipă în clipă, domnul ambasador a ordonat să fie adus de oriunde ar fi...

— Sper să-l vedem cât mai repede la faţă, zise cam nemulţumit Witkowski, fiindcă avem nevoie de o treabă al naibii de complicată care trebuie făcută rapid şi cu mare acurateţe... Şi cu discreţie absolută, asta sper că se înţelege de la sine!

— Aici, domnule colonel Witkowski, vă rog să fiţi convins că stăm perfect! Eu nu ştiu cine sunteţi dumneavoastră, nici domnul acesta care lucrează pentru Operaţiunile Consulare şi nici doamna De Vries, care s-ar putea să ajungă într-o zi comandant suprem al NATO, aşa femeie cum e...

Witkowski se zbârli, fiindcă nu-i plăcea să fie luat peste picior, dar tocmai când se pregătea să-l repeadă pe omuleţul acesta cam obraznic apăru şi al doilea operator, păşind grăbit şi parcă cerându-şi scuze pentru întârziere. Se postă imediat la pupitrul lui şi se întoarse cu o privire întrebătoare spre oaspeţi, ca o secretară care aşteaptă ca şeful să-i dicteze ceva de bătut la maşină.

— Zi, doamnă, se întoarse Drew spre Karin, te poţi concentra asupra zilelor când zici că l-ai văzut pe individul acela?

Drept răspuns, Karin scoase un petic de hârtie din poşetă şi i-l întinse primului operator:

— Poftim, domnule Rowe.

— O! O informaţie mai vastă nici că se putea! exclamă numitul Rowe. Are să fie o bagatelă pur şi simplu.

— Am făcut tot posibilul să le pun în ordine cronologică.

— Asta ne va fi de mare ajutor, doamnă De Vries, zise Rowe, începând să tasteze în mare viteză. Domnul Greenberg, colegul meu, va face şi el aceleaşi operaţiuni, transpuse în codul lui, altfel degeaba mă silesc eu, computerul nu mă ascultă.

— E-n regulă, contaţi pe mine, zise Greenberg aşezându-se mai bine în scaunul lui pivotant şi lăsându-şi şi el degetele să alerge pe tastatură.

Se auzi un piuit subţire şi imprimanta începu să scoată foile de hârtie, una câte una. Karin le lua şi le studia cu atenţie pe fiecare, apoi, când imprimanta se opri, le mai luă o dată la cercetat, încercuind câte o porţiune de text şi făcând semne pe marginea filei.

— Cred că am găsit, zise ea întorcându-se spre cei trei, după un timp care li se părea acestora că nu se mai sfârşeşte. De două ori m-am dus la dispeceratul de transport, în două zile diferite. Domnule Greenberg, poţi identifica numele funcţionarilor de la documentare care în zilele astea au lucrat în birourile de pe partea stângă a coridorului central?

— Încercăm. Colegul meu şi cu mine. Singur cred că ştiţi că n-am nici o putere.

O nouă probă de virtuozitate a degetelor celor doi şi pe ecran se ivi un şir de nume, care apărură imediat după aceea şi pe hârtia scoasă de imprimantă.

— Doamnă De Vries, nu sunt sigur că treaba asta are să-ţi facă plăcere, zise Rowe. Ne-ai indicat şase zile şi în trei din ele apare şi numele dumitale.

— Numele meu? Doamne fereşte! E absurd! Sau calculatorul vostru face figuri…

— Asta în nici un caz nu. Hai să încercăm, să vedem dacă putem să vă împrospătăm puţin memoria, da?

Cursorul începu să se deplaseze pe ecranul monitorului, lăsând în urma lui alte date extrase din memorie.

— E nemaipomenit! exclamă Karin stupefiată. Ştiu sigur că în zilele acelea n-am fost acolo!

— Jucărica asta a noastră nu minte, doamnă De Vries. Asta e printre puţinele lucruri pe care nu ştie să le facă.

— Încercaţi şi la ceilalţi, să vedem ce au introdus în memorie. Ecranul monitorului se umplu din nou de litere verzi, materiale care proveneau din alte birouri. Şi, lucru care îi descumpăni pe toţi, lucrările pe care le recunoscuse Karin apăreau de încă două ori în aceleaşi zile şi la aceleaşi ore.

— Cred că nu mai judec bine, zise ea, cu fruntea uşor transpirată Cred totuşi că nu se putea să mă aflu în acelaşi timp în trei birouri. Mai curând aş îndrăzni să zic că la jucărica asta a voastră s-a cam umblat. Cineva a reuşit s-o penetreze.

— Pfff! făcu dispreţuitor Greenberg. Pentru aşa ceva ar fi nevoie ca acel cineva să cunoască nişte coduri al naibii de complicate, pe care cu siguranţă că nici eu nici Rowe nu i le-am dat şi să fie în stare să introducă o groază de date suplimentare şi să şteargă în acelaşi timp altele… Şi nici dacă ar şti de zece ori mai multă informatică decât noi doi la un loc, tot n-ar fi în stare de aşa ceva.

— Uite ce e, interveni Drew, luaţi la mână tot personalul cu acces la calculatoare, chiar dacă ar fi să stăm aici trei zile! Vreau să văd pe ecran tot ce provine de la şeful cel mare în jos.

Minutele începură să curgă din ce în ce mai greu. Imprimanta scotea filă după filă şi toţi le studiau cu înfrigurare, simţind că se întâmpla ceva şi că aici aveau să afle dezlegarea atâtor lucruri de neexplicat care se petrecuseră în ultima vreme, dar totul rămânea încă într-o ceaţă de nepătruns Date peste date, nume, informaţii, referinţe, titluri de lucrări.

— Dumnezeule! exclamă dintr-o dată Greenberg, holbând ochi pe ecranul din faţa lui. La una ca asta nu m-aş fi aşteptat în ruptul capului! Parcă nici nu pot să cred!

— La cine anume? întrebă Witkowski, cu tonul omului pregătit să

audă orice.

— Mi-e teamă că are să vă cadă cam greu la stomac, colonele, răspunse Greenberg. Mai bine citiţi singuri.

— Doamne sfinte! gemu Karin privind datele de pe monitor. Janine Clunes! Nu se poate!

— Aşa a zis şi colegul meu, întări ironic Rowe. Că nu se poate. Soţia ambasadorului… Parcă e prea de tot! Sau în sfârşit, actuala soţie, adică a treia sau a patra… sau a câta o fi, dar orişicât!

— A doua, amice, a doua, atât, i-o reteză fără chef Witkowski. Lucrează la documentare sub numele ei de fată. Şi acum cred că înţeleg de ce.

— Un moment, zise Rowe, extrag imediat datele ei personale… Witkowski nu mai era atent, fiindcă datele astea le ştia el foarte bine, avizase personal angajarea doamnei Courtland la serviciul de documentare al ambasadei. Absolventă a Universităţii din Chicago, îşi luase imediat după absolvire un doctorat strălucit în informatică şi devenise în scurt timp unul din numele cele mai prestigioase ale corpului didactic de la universitatea asta, care nu ducea lipsă de nume sonore. Cu un an şi jumătate în urmă se măritase cu Daniel Courtland, divorţat de prima lui soţie şi venise la Paris, unde devenise în scurt timp cea mai simpatizată femeie de la documentare. Era, fără îndoială, de o inteligenţă sclipitoare şi cunoştea arta de a se face plăcută. Dacă vreun coleg sau vreo colegă avea cine ştie ce problemă, se ducea imediat la soţul ei şi nu se lăsa până nu-l convingea. Altminteri, ştia întotdeauna să nu profite de poziţia ei, sau cel puţin nu lăsa nimănui impresia asta. Dacă întârzia cineva de la program sau se făcea vinovat de cine ştie ce mărunţiş, închidea de fiecare dată ochii sau, mai mult, încerca să-l acopere, iar când vreunul rămânea în urmă cu lucrările, Janine Clunes se oferea să-l ajute şi o făcea cu atâta naturaleţe încât tot personalul, de la mic la mare, o îndrăgise ca pe o camaradă cum rar se poate vedea.

Iar acum… Acum lui Witkowski îi venea să-şi dea cu pumnii în cap la gândul că nu scotocise bine în trecutul mai îndepărtat al individei ăsteia. Cum Dumnezeu putuse fi atât de fraier? E drept, asta era treaba tipilor de la C.I.A. şi de la Operaţiunile Consulare, un ambasador era ţinut tot timpul sub lupă şi o nouă nevastă era verificată până la a şaptea spiţă, dar el, Witkowski, nu se culcase niciodată pe urechea asta, cu verificări anterioare făcute de alde tipii de la C.I.A., de la F.B.I. Şi de la blestematele alea de Operaţiuni Consulare, verificase şi el tot, de fiecare dată, dar acum parcă îi luase Dumnezeu minţile şi îşi zisese că nu mai avea nici un rost… Ei şi uite că tocmai acum… Extraordinar! Ptiu! Chiar că îi venea să se dea cu capul de pereţi!

— Până la urmă mi-e să nu-l punem pe listă şi pe Courtland. Cât e

el de ambasador, mârâi Drew. Dacă stai să te gândeşti…

— Nu, nu cred, îl întrerupse Witkowski, vânăt la faţă de furie. Dacă stau să mă gândesc zic că în primul rând nu ne-ar fi dat aprobarea să venim aici, la jucărica asta. Fără aprobarea lui, era nevoie de autorizaţie expresă de la C.I.A., de la Departamentul de stat, de la Operaţiunile Consulare, de la Consiliul de Securitate Naţională şi de la şefii de state majore, plus de la NATO. Dura pe puţin o săptămână până adunam toate aprobările astea şi Courtland avea tot timpul să-şi ia măsuri, dacă era nevoie de aşa ceva. Dar cu nevastă-sa e clar… M-am gândit că oricum, tot a fost verificată în draci de Washington.

— Aiurea! făcu Greenberg. Acolo toţi nu se gândesc decât cum să pună mâna pe ecusoane de parcare la Casa Albă, nu le arde lor de chestii de-astea…

— Şi parcă tot nu-mi vine a crede, gemu Witkowski, cuprins de disperare.

— Aşa am zis şi eu, sări Greenberg. Nu e de crezut, deşi… În orice caz, am şi intrat în reţea şi am lansat un apel urgent către Chicago; pentru date cu privire la Janine Clunes. Fiindcă e totuşi ceva al naibii de logic: dacă e „cârtiţă”, atunci prima ei grijă asta trebuia să fie, să facă în aşa fel încât bănuielile să pice pe altcineva. Şi le-a îndreptat asupra doamnei De Vries…

— Cu limbile străine cum stă? întrebă posomorât Drew.

— Foarte bine nemţeşte, bine franţuzeşte, binişor italieneşte.

— Şi de la Chicago ce trebuie să-ţi vină? întrebă şi Witkowski.

— Ceva din banca de date de acolo, să vedem ce găsesc colegii. E chestie de un minut sau două… Poftim, a apărut!

Ecranul monitorului se umplu din nou de litere verzi, imprimanta începu să piuie şi filele de hârtie începură iarăşi să iasă, de data asta cu date despre Janine Clunes. Timp de trei ani fusese şefa catedrei de informatică de la Universitatea din Chicago, până la căsătoria cu Daniel Courtland, pe atunci ambasador în Finlanda. Era considerată o somitate de primă mână, pentru care aşa-zisele taine ale informaticii nu existau Locuise într-un bloc cu apartamente mici, pentru profesorii nefamilişti şi avusese câteva aventuri îndelung comentate, dar acestea nu-i afectaseră cu nimic poziţia de la universitate. Din punct de vedere politic fusese foarte activă şi în anii studenţiei şi în cei petrecuţi la catedră, fiind ferm împotriva mişcărilor studenţeşti şi având curajul să-şi expună limpede poziţia asta, care nu era de natură să-i aducă prea multe simpatii. Lucru demn de luat în seamă, personalitatea ei cuceritoare o ajutase să domolească orice reacţie negativă şi nu-şi făcuse deloc duşmani, în ciuda felului răspicat în care îşi expunea punctul de vedere.

Apoi, nişte lucruri care îl făcură pe Witkowski să simtă că i se usucă gâtul. Emigrase din Bavaria după război, fiind crescută de nişte rude,

domnul şi doamna Schneider din localitatea Centralia, comitatul Marion, statul Illinois. În anii liceului fusese o elevă strălucită şi imediat după absolvire câştigase prin concurs o bursă de merit la Universitatea din Chicago. „Asta e tot, Paris se încheia mesajul. Salutări de acasă, din Chicago!”

— Nu, nu e chiar tot, zise Witkowski cu o voce lipsită de culoare. Lipseşte ce e mai important: Janine Clunes e un Sonnenkind.

— Asta ce naiba mai înseamnă? întrebă Latham.

— Un fel de dihanie nemţească şi nazistă, o...

— Ia, atenţie, mai e ceva! strigă Rowe.

Pe ecranul monitorului clipeau nişte steluţe, care apoi fură înlocuite imediat cu câteva rânduri:

„Paris, notează câteva date suplimentare în legătură cu femeia Janine Clunes. La foarte scurt timp după ce a fost numită şefa catedrei de informatică, a luat parte la un miting pronazist în localitatea Skokie din Illinois. S-a urcat la tribună şi a declarat că mitingul era un act de barbarie şi că era ruşinos pentru o societate civilizată să tolereze aşa ceva. Numai printr-o minune nu a fost linşată de participanţi.”

— Alta acuma! zise uluit Rowe. Cum naiba se împacă una cu alta?

— Simplu, zise Karin. Află că cel mai bine îţi maschezi simpatia faţă de o femeie sau faţă de o mişcare politică vorbindu-le de rău. Nimeni nu te va bănui şi îţi poţi vedea liniştit de treabă.

Capitolul 21

Gerhardt Kroger, imobilizat în cămaşa de forţă, îşi ridicase genunchii la gură şi se chircise în patul îngust, lipindu-şi spinarea de lambriurile peretelui. Îl izolaseră într-o rezervă din infirmeria ambasadei şi acum privirile îi rătăceau în toate direcţiile, fără să se poată fixa asupra vreunui lucru.

Un medic îl duse pe Witkowski într-o încăpere alăturată, de unde, prin oglinda falsă din peretele rezervei, puteau urmări în voie reacţiile lui Kroger. Acesta bolborosea la nesfârşit cuvinte fără şir, cu privirile de animal hăituit căutând în toate părţile fără să găsească nimic.

— A cam luat-o razna, zise medicul.

— Nu ştiu nemţeşte, nu înţeleg ce tot zice.

— Ceva despre taică-său, că a fost un trădător şi că nici el nu poate să mai trăiască. Că viaţa lui nu mai are nici un sens şi chestii de-astea. De când l-aţi adus aşa o ţine întruna.

— Dumitale, ca medic, treaba asta îţi spune ceva?

— Nu sunt psihiatru, dar cred că e chinuit de un imens sentiment de vinovăţie. Asta s-ar putea să fie elementul decisiv al vieţii lui şi să-i dicteze toate deciziile. E foarte posibil să aibă şi idei de sinucidere, de-asta nu-l scoatem din cămaşa de forţă.

— Aşa o fi, dar asta nu înseamnă că nu-l pot lua la interogatoriu, aşa în cămaşa de forţă cum e.

— Hm! Cu grijă mare, colonele. Are tensiunea la limita de sus. Poate sucomba oricând. Şi nici nu mă mir, dacă mă gândesc la ce rol joacă... Adică a jucat, pardon.

— Ştii cine e?

— Cum Dumnezeu să nu ştiu? Orice om din lumea asta care a trecut printr-o facultate de medicină a auzit de el sau măcar ar fi trebuit să audă.

— Şi cam ce ştii despre el? Asta aşa, ca să nu rămân prost.

— A revoluţionat neurochirurgia, colonele. A fost primul care s-a gândit că afecţiunile psihice pot fi operate, nu tratate cu medicamente – orice medicament are şi efecte secundare şi mai ales în psihiatrie asta e de regulă un dezastru. Kroger a operat sute de inşi şi le-a scos cu bisturiul sticleţii din creieri. Aşa ceva n-a mai făcut nimeni, de încercat au mai încercat câte unii, după exemplul lui, dar nu ştiu să fi reuşit careva. Dacă reuşea, mi-ar fi ajuns şi mie la urechi, pe o chestie ca asta s-ar fi făcut tămbălău, nu glumă. Atâta doar că de câţiva ani nu s-a mai auzit nimic de el, nu ştiu de ce. Şi, ca să fiu cinstit nu credeam că am să ajung să-l văd în carne şi oase pe Gerhard Kroger, mai ales în asemenea împrejurări.

— Ştii ceva, doctore? Un lucru nu înţeleg eu: de ce naiba l-au trimis

încoace pe ageamiul ăsta, care o fi el mare chirurg, nu contest dar nu e-n stare să nimerească un elefant de la doi metri! Aici era treabă de pistolar, nu era nevoie de un doctor de geniu!

Şi Witkowski ieşi în coridor şi pătrunse în rezerva unde zăcea pe pat Kroger. Se aşeză încet pe un scaun, privindu-l pe nenorocosul ţintaş care bâiguia mai departe cuvinte ininteligibile şi abia după un timp observă că nu mai era singur în rezervă.

— *Guten Abend, Herr Doktor... Sprechen Sie English, mein Herr*[56], zise atunci Witkowski, care, în ciuda celor spuse mai înainte doctorului ambasadei, ştia bine nemţeşte.

— Da, ştii bine că da. Şi ştii şi cine sunt. De ce m-aţi vârât în porcăria asta, de ce mă trataţi ca pe un animal?

— Simplu, doctore. Pentru că familiile celor doi oameni pe care i-ai împuşcat în holul hotelului te consideră un animal turbat. Ai ceva împotrivă? Sau poate doreşti să te punem faţă-n faţă cu ei şi să vă lăsăm singuri? Cred că s-ar putea aranja...

— A fost o eroare de care vă faceţi vinovaţi voi! scrâşni Kroger. Voi sunteţi răspunzători, fiindcă ascundeţi un duşman al umanităţii, care trebuie lichidat!

— Un duşman al umanităţii? Asta e o acuzaţie extrem de gravă, doctore. De ce e Harry Latham un duşman al umanităţii?

— Fiindcă e bolnav, e un schizofrenic cu comportament violent care trebuie făcut să se elibereze de obsesiile lui periculoase! Chiar nu v-a spus nimic Moreau?

— Moreau? tresări surprins Witkowski. Care Moreau? Claude Moreau, şeful lui *Deuxieme Bureau?*

— Exact, i-am explicat tot. Sau poate a ţinut pentru el? *Ach, die Franzosen*[57] sunt atât de perfizi, atât de ipocriţi!

— Se poate, făcu Witkowski, fără să-şi fi revenit din uimire, se poate orice. Deşi mai probabil e că ne-a trimis ceva, dar pesemne că am neglijat eu să citesc chiar tot... Mai curând cred că e vorba de altă chestie: Harry Latham ne-a pus nouă în mână o listă cu nişte nume şi pentru chestia asta nu mai are voie să trăiască. Este?

— Nu, nu... Poate că unele nume de pe listă sunt corecte, dar altele cu siguranţă nu. Pentru asta am nevoie să stau de vorbă cu el între patru ochi, ca să putem afla care e adevărul...

Witkowski îl privi concentrat, gândindu-se dacă nu începuse deja să facă febră, cu toate bandajele şi cu toate medicamentele.

— Doctore, asta o mai discutăm. Deocamdată hai să vorbim despre alt subiect. De exemplu despre tăticul dumitale, da?

— Nu, gemu înăbuşit Kroger. Nu discut niciodată despre el.

---

[56] Bună seara, domnule doctor. Vorbiţi englezeşte? (germ.).

[57] Ah, francezii... (germ.).

— Ei, acum, de hatârul meu, ai să-ţi calci pe inimă. Să ştii că noi am aflat ce e cu el, ce a făcut în timpul războiului şi îl considerăm un om adevărat. Unul din puţinii oameni din Germania cu capul pe umeri la vremea respectivă.

De data asta, din pieptul lui Kroger ieşi un geamăt adânc, care aducea mai curând a horcăit:

— Nu! *Ein Verrater!*[58]*...*

— Uite, vezi? Aici nu ne potrivim în păreri. El a vrut să cruţe nişte vieţi omeneşti, fiindcă în final şi-a dat seama că toate vorbele lui Hitler şi ale tembelilor din jurul lui nu erau decât gargară...

— *Nein!...* A trădat patria, scrâşni Kroger începând să se zbată din răsputeri în cămaşa de forţă. Şi în şcoală şi la Universitate colegii mă înjurau şi mă băteau... „Porcul de taică-tău e un trădător, ştim asta, nemernicule!” *Ach, mein Gott*[59]*,* ce ruşine! Ce stigmat!

— Va să zică tu te-ai hotărât să închei ceea ce n-a vrut să încheie el, nu?

— Nu! urlă Kroger. N-ai dreptul să mă interoghezi aşa! Orice om, chiar şi duşmanul, are dreptul la intimitate!

— Just! Recunosc, aşa e, fără discuţie. Numai că tu faci o excepţie, doctore, fiindcă eşti un om prea inteligent şi prea cultivat ca să mănânci tu însuţi rahatul pe care îl oferi altora şi acum văd că umbli să mi-l bagi pe gât şi mie. Ştii ceva? Dacă tot vrei neapărat să stai de vorbă cu Latham, s-ar putea să ţi-l aduc, numai ca să văd dacă eşti în stare să-l priveşti în ochi. Asta chiar că ar fi culmea!

Wesley Sorenson stătea cu tâmplele în palme la biroul lui şi simţea că a ajuns la capătul puterilor. Informaţiile care curgeau noian din toate părţile îl copleşiseră şi el nu mai era în stare să analizeze fiecare caz şi să ia rapid o decizie. Îşi spunea că până şi un computer s-ar fi blocat în faţa atâtor solicitări urgente iar directorul Operaţiunilor Consulare era şocat de revelaţiile ultimelor ore. Cei doi nemţi ţinuţi în arest la Fairfax îl implicaseră pe însuşi vicepreşedintele Statelor Unite şi pe preşedintele Camerei reprezentanţilor, iar asta nu numai că sporea lista suspecţilor furnizată de răposatul Harry Latham, dar dădea cazului dimensiuni în faţa cărora el, Sorenson, se simţea pur şi simplu blocat. Afară de asta, C.I.A. ajunsese să fie compromisă la nivelurile cele mai înalte şi nu era deloc sigur că alte agenţii rămăseseră nepenetrate de virusul acesta blestemat al neonazismului. Apoi un laborator de cercetări al Departamentului Apărării îşi văzuse anulate toate datele din memoria calculatoarelor, adică rezultatele muncii pe doi ani de zile! Senatori, congresmeni,

---

[58] Un trădător!... (germ.)

[59] Ah, Dumnezeule! (germ.).

oameni de afaceri care însemnau baza economiei ţării, ziarişti şi o groază de alte personalităţi, toţi fuseseră stigmatizaţi, dar probele concludente lipseau şi acuzaţiile putuseră fi respinse ca nefondate. Asta până când un funcţionar important al guvernului britanic fusese silit să-şi recunoască apartenenţa la mişcarea asta şi atunci devenise clar că nu mai era vorba de scorneli răuvoitoare, fiindcă până nu faci foc nu iese fum. Măcar bine că Moreau rămăsese *curat,* deşi nici la Paris lucrurile nu stăteau deloc bine, ambasada americană de acolo fusese penetrată şi Dumnezeu ştie ce putea să se întâmple cu datele stocate în megacomputerul de acolo! Iar acum, colac peste pupăză, devenise suspectă şi soţia ambasadorului Courtland, Janine Clunes şi încă suspectă în cel mai înalt grad! La prima vedere era tot o aiureală şi asta şi el, Sorenson, când discutase cu Drew Latham, încercase să fie optimist:

— „Chiar asta n-o pot crede, băiete!”

— „Aşa zicea şi Witkowski, dar numai până am primit datele de la Chicago. Atunci şi-a schimbat părerea, a spus că individa asta e un *Sonnenkind.”*

— „Drew băiatule, tu îţi dai seama ce implicaţii poate avea chestia asta?”

— „Ba bine că nu! Deşi treaba asta cu *Sonnenkind* sau cum mama dracului le mai spune, mie mi se pare o ţicneală, cu copii trimişi în lume, cu…”

— „După câte am aflat noi, s-ar părea că proiectul ăsta al nemţilor, *Lebensborn,* a fost abandonat.”

— „Witkowski zice că nu.”

— „Oricum, Drew, urmase Sorenson după o clipă de tăcere, fii cu ochii în patru. Dacă neonaziştii află că Gerhardt Kroger trăieşte şi e în mâinile noastre, sunt în stare să dinamiteze ambasada ca să-l lichideze… În clipa de faţă mai am încredere în foarte puţini oameni, Drew, încerc să-mi acopăr la iuţeală flancurile dar sunt descoperit din toate părţile, lua-m-ar toţi dracii! Sună-mă după o oră, să mă ţii la curent.”

Dacă o fi existat cu adevărat programul acela blestemat, *Lebensborn,* Janine Clunes întruchipa reuşita perfectă. Un copil plecat din Germania ruinată de război, crescut de nişte americani onorabili, de origine germană, e drept, dar americani… Unde mai pui că era o somitate în lumea informaticii! Ei, fir-ar să fie, aici Operaţiunile Consulare nu mai puteau face faţă singure, era nevoit să apeleze la directorul F.B.I., adică să facă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, deşi Knox Talbot spuse odată despre el că „e un tip mai OK decât mulţi”.

Şi Sorenson, înjurând în gând, ridică receptorul şi formă numărul acestui tip mai OK decât mulţi. Nu putea apela la secretară, o asemenea umilinţă i-ar fi scăzut îngrozitor prestigiul în ochii ei.

— Alo… Sunt Wesley Sorenson, de la Operaţiuni Consulare. Se poate vorbi?

— Pe linia asta da. Ce pot face pentru voi?

— Am să fiu sincer: sunt nevoit să calc pe teritoriul vostru. Nu. Am de ales.

— Ei şi? Mare scofală! Nu facem toţi chestia asta în fiecare zi? Că doar nimeni nu are de ales… Knox mi-a spus că sunteţi prieteni şi asta pentru mine înseamnă al naibii de mult. De ce încălcare de teritoriu vorbeai?

— Deocamdată n-am început nimic… Dar n-am de ales!

— Ai mai zis chestia asta.

— Da, se poate… aproape că gemu Sorenson, sfârşit de puteri Oricum, treaba asta trebuie să rămână de competenţa noastră.

— Şi atunci? De ce m-ai mai sunat?

— Trebuie s-o iau pe scurtătură şi singur nu mă pot descurca.

— Ascult.

— Ai vreo echipă în comitatul Marion în Illinois? În Centralia.

— Ce anume te interesează acolo?

— Familia Schneider, Charles Schneider. Tot ce se poate şti despre ei. Poate au murit, nu ştiu practic nimic despre ei decât nume, dar am impresia că au imigrat din Germania înainte de război.

— Cam subţirele punctele astea de reper.

— Ştiu, dar m-am gândit că poate voi îi aveţi în fişiere…

— Bine. Dă-mi numărul vostru de fax steril şi într-o oră îţi trimit tot ce avem.

După treizeci şi opt de minute, cronometrate cu precizie, faxul începu să ţiuie şi Sorenson culese cu degete febrile prima coală.

„Karl şi Johanna Schneider au sosit în S.U.A. la 12 ianuarie 1940, imigranţi germani cu rude în Cicero-Illinois, care au garantat pentru Karl Schneider, ea specialist de vârf în domeniul foarte îngust al optometriei industriale, nu a întâmpinat greutăţi la obţinerea vizei şi apoi a cetăţeniei. După declaraţiile lor, părăsiseră Germania deoarece bunicul Johannei Schneider fusese evreu şi acest lucru fusese descoperit de autorităţile germane, din partea cărora erau de aşteptat persecuţiile de rigoare.

Karl Schneider şi-a schimbat numele mic în Charles şi a deschis în Centralia o mică firmă de aparatură optometrică, iar în 1946 a adresat Oficiului de Imigrare o cerere oficială privind aprobarea imigrării nepoatei sale Janine Clunitz, care rămăsese orfană în urma decesului părinţilor săi într-un accident de circulaţie. Cererea a fost aprobată şi copilul a fost adoptat de familia Schneider.

Doamna Schneider a decedat la 22 august 1991, în urma unui atac de cord. Domnul Charles Schneider, în prezent în vârstă de 76 de ani, locuieşte în continuare în Centralia, Cyprus Street 121. S-a retras din afaceri dar continuă să meargă la firmă de două ori pe săptămână.

Prezenta fişă constituie actualizarea unui raport întocmit în 19594 în cadrul acţiunii de supraveghere a imigranţilor de origine germană. În baza referatului întocmit în 1963 de şeful de sector, dosarul a fost clasat şi trecut în arhivă."

— Slavă Domnului! oftă Sorenson, Slavă Domnului că nu l-au şi ars!

Apăsă apoi pe butonul interfonului şi ceru secretarei să-i rezerve un loc spre aeroportul cel mai apropiat de Centralia-Illinois.

Claude Moreau îşi concedie cu un gest scurt secretara, ordonându-i să nu fie deranjat decât în cazurile de gradul zero şi se cufundă în lectura dosarului întocmit de Jacques Bergeron:

„Hans Traupmann, născut în Berlin la 21 aprilie 1922. Fiu al unor medici, Erich şi Marlene Traupmann. De mic copil a manifestat o inteligenţă strălucită iar foaia matricolă de la şcoală… atestă rezultate de excepţie…"

Urmau, telegrafic, datele despre studii în anii de studenţie la Facultatea de Medicină din Nurnberg Traupmann fusese membru al organizaţiei „Tineretului hitlerist" apoi despre cariera medicală, începută cu stagiul în *Sanitatstruppe,* corpul medical al Wehrmachtului.

„După capitularea Germaniei, Traupmann s-a întors la Nurnberg şi şi-a susţinut docenţa în chirurgie craniană, ajungând în câţiva ani să fie considerat unul din cei mai valoroşi specialişti din Europa în acest domeniu. Despre viaţa lui particulară se cunosc puţine lucruri. A fost căsătorit timp de cinci ani cu Elke Muller, cu care nu a avut copii. După divorţ s-a mutat într-o vilă elegantă dintr-un cartier luxos, unde ţine casă deschisă şi are invitaţi oameni de vază, politicieni, industriaşi, scriitori şi vedele ale televiziunii. Are maşini scumpe pe care le schimbă la câteva luni şi ia masa la restaurantele cele mai bune, unde lasă bacşişuri grase. Este heterosexual dar există şi opinia că uneori se dedă la excentricităţi cu băieţi. Nu există alte lucruri care să prezinte interes deosebit."

— Nu există alte lucruri, ai? Soarele mă-tii de bou!

Şi Moreau ridică furios receptorul, formând numărul omului din Nurnberg.

— Ja!

— Amice, adineauri am gustat din rahatul pe care i l-ai trimis lui Jacques. Am impresia că ai început să-ţi cam baţi joc de noi!

— Ţi-am trimis tot ce am putut găsi! se dezvinovăţi vocea de la capătul firului.

— Uite ce e, porcăriile alea le poate afla oricine care o întreabă pe prima babă din Nurnberg care îi iese în drum! Şi încă baba i-ar spune şi despre Elke Muller şi despre o grămadă de chestii de care ţie nu ţi-a dat prin căpăţâna aia seacă să te interesezi!

— Elke Muller? Fosta soţie a lui Traupmann? Dar au divorţat de o mie de ani!

— Ei vezi? Păi când îţi spun eu că eşti bou! Dacă doi inşi divorţează după trei luni sau un an e una, dar când stau cinci ani împreună şi abia atunci îi apucă, un băiat deştept ca tine miroase imediat unde trebuie să se ducă să pună întrebări… Mişcă-te imediat, animalule, adună ce trebuie, că te ia mama dracului!

— Bine, dar nu mi s-a comunicat…

— Lasă gălăgia! Ai adresa cucoanei ăsteia?

— Sigur că da şi dacă mi s-ar fi cerut, eu bineînţeles că… Ei Muller, Patienzenstrasse JVs 11 bis… Mă duc imediat şi…

— Mda, mi-am notat… Hm! Adică… ştii ceva? Mai bine nu te mai duce tu, că cine ştie ce mai iese. Trimitem pe altcineva.

Şi Moreau, strivind printre dinţi o înjurătură, trânti receptorul, deschise interfonul:

— Rezervă-mi un loc la prima cursă spre Nurnberg… Nici nu apucă să se ridice de pe scaun că telefonul sună din nou.

— Sorenson. Cum mai merge la *Deuxieme Bureau.*

— Wesley! Ai ceva noutăţi?

— Noutăţi despre noutăţi, dar nu cine ştie ce. Se confirmă nişte lucruri pe care deja le ştiam, atât. Am fost la Centralia şi zău dacă-mi pare rău că am pierdut trei sferturi de zi. M-am trezit în mijlocul Americii de altădată, o stradă patriarhală, ceva cum numai în filme mai poţi vedea, zău.

— Înseamnă că n-ai bătut drumul degeaba.

— Nu. Am stat de vorbă cu tatăl adoptiv al lui Janine Clunes, de fapt Clunitz pe numele ei adevărat. Ştii cum m-a întâmpinat moşul? „De cincizeci de ani vă aştept, zice şi dumneavoastră abia acum veniţi!”

— Cum naiba! Te-a luat drept unul de-al ălora? Nazist?

— Ba m-a luat exact drept cine eram. Moşul m-a primit foarte cordial, m-a tratat cu un *Schnaps* şi sincer să fiu, mi-a făcut o impresie nemaipomenită. Mi-a spus de la început că în tinereţe şi el şi nevastă-sa au făcut parte din rahatul ăla, „Tineretul hitlerist” sau cum mama

dracului le mai spunea, că Himmler şi Goebbels în persoană veneau din când în când la întrunirile lor, că ei şi-ar fi dat oricând viaţa pentru cauza Germaniei şi alte rahaturi de-astea. Şi că pe urmă, după ce a venit încoace, a început să înţeleagă. Zice că azi îi e pur şi simplu ruşine că a putut gândi odată aşa ceva, dar pentru vârsta aceea erau lucruri absolut seducătoare, nici o secundă nu i-a trecut atunci prin cap că s-ar putea să nu fie aşa. L-am întrebat de Janine asta şi mi-a spus că a fost o mare greşeală că a adus-o încoace şi a mai şi adoptat-o… Era un copil extraordinar, de o inteligenţă incredibilă, mult mai inteligentă decât noi amândoi la un loc. În fiecare marţi seara, de pe la vârsta de nouă ani, veneau s-o ia nişte tipi şi o duceau cu maşina într-un loc… N-a reuşit niciodată să afle, fiindcă la început era dusă acolo legată la ochi şi pe urmă, când a aflat, era deja îndoctrinată şi nu putea călca secretul, nici măcar faţă de tată-său adoptiv. La început o tratau cu dulciuri, îngheţată, tot felul de trucuri care merg la sigur cu copiii, chiar şi cu cei mai inteligenţi. Asta e tot ce a reuşit să afle de la ea şi că acolo „deprindea spiritul glorioaselor tradiţii ale marii naţiuni germane”. Pe atunci Schneider începuse deja să-şi cam schimbe părerile. În orice caz, chestia aia cu *Sonnenkind* nu e vorbă goală.

— Wesley, îl întrerupse Moreau, nu vreau să te jignesc, dar ştii zicala cu lupul şi cu părul…

— O ştiu şi l-am întrebat deschis cum se face că a renunţat la nişte convingeri atât de adânc înrădăcinate. Ştii ce mi-a răspuns? Praf m-a făcut! Că Benjamin Franklin a fost în tinereţe negustor de sclavi şi mai târziu a devenit unul din cei mai înverşunaţi abolţionişti. Când îl întrebau câte unii cum se face una ca asta, el le răspundea aşa: „Omul, cu cât înaintează în viaţă, îşi schimbă principiile”. Mai zi ceva dacă poţi! În orice caz, moşul e sincer, mie aşa mi-a mirosit şi nici nu cred că i-ar folosi la ceva să umble cu şmecherii. La vârsta lui… De ceva activităţi neonaziste ale fie-sii nu mai ştie nimic. N-a mai văzut-o de mult timp, dar convingerea lui e că în nici un caz ea n-a renunţat la chestiile astea.

— Dar el de cât timp nu mai e în contact cu Germania? Mai bine zis cu nazismul german. Ţi-a spus?

— Da, l-am întrebat şi asta. Tipii îl mai sună din când în când, dar el le răspunde că e bătrân, că a rămas singur şi nu-i mai arde de nimic şi să-l lase în pace. A reţinut un singur nume, acum o lună şi ceva l-a sunat unul care părea isteric de-a binelea, zbiera la el că *„Herr* Traupmann are să ordone să fie executat pentru trădare”. Şi el i-a răspuns cam aşa: „Ce mai vreţi de la mine? Oricum nu mai am mult de trăit şi doar ştii că morţii nu vorbesc…”

— *Herr* Traupmann? Ei, drăcie… Uite ce e, Wesley, acum tocmai, mă pregătesc să plec la Nurnberg, să stau de vorbă cu fosta *Frau*

Traupmann. Cum mă întorc, te sun.

Moreau se întoarse seara târziu, nu prea convins că aflase tot ce i-ar fi plăcut lui să afle. La început, lucrurile merseseră strună, omul lor de la Nurnberg nu stătuse cu mâinile în sân şi se ocupase de tot ce a trebuit. Dăduse fuga să identifice clădirea în care locuia Elke Muller, fostă doamnă Traupmann şi o căutase apoi la telefon pe cucoana asta care se dovedea atât de importantă, rugând-o cu mii de precauţii să aibă bunăvoinţa de a acorda o întrevedere unei persoane importante care urma să sosească de la Paris tocmai în acest scop. A, evident că această cheltuială de timp a stimatei doamne Muller avea să fie recompensată, evident. Evident... Nu, el nu ştia care urma să fie obiectul discuţiei, el era doar intermediarul, nu ştia nici măcar cine anume avea să vină, în orice caz persoana de la Paris se afla deja pe drum, după toate probabilităţile, că dacă stimata doamnă Muller avea gentileţea... După care, stimulat probabil de amintirea nervozităţii lui Moreau, agentul dăduse un telefon la *Deuxieme Bureau,* să raporteze, dar i se răspunsese că şeful lipseşte momentan şi că el trebuia să aştepte la aeroport la cursa cutare şi să facă oficiile de gazdă faţă de cel care trebuia să sosească. Aşa că la aeroport văzând că pe scara avionului cobora însuşi mătăhălosul Moreau cu aerul unui şef din cale afară de nemulţumit de subordonaţii săi şi hotărât să le bage minţile-n cap o dată pentru totdeauna, nefericitul agent simţi că i se taie picioarele.

Moreau îi ceruse să-l ducă la locuinţa doamnei Muller şi era fericit că avusese inspiraţia să meargă să identifice din timp casa, îl dusese glonţ în Leopoldstrasse şi de acolo în Patienzenstrasse, unde locuia Elke Muller. Casa era o adevărată bijuterie arhitectonică şi îl impresionase până şi pe Moreau, care la Paris nu ducea deloc lipsă de asemenea rafinamente. „Trebuie să fie un baroc german târziu, sau cam aşa ceva” îşi zisese el, rămânând totuşi cu ideea că, din moment ce era în Germania, se putea foarte bine să fie şi ceva gotic medieval, sau renascentist, dacă nu cumva ceva în stil maur, sau poate bizantin sau dracu să-i ia de nemţălăi afurisiţi, vorba e că o brodiseră al naibii de frumoasă. Ghicind admiraţia şefului, agentul îl lămurise că era un baroc modern, adaptat la stilul anilor ‘20, stil în care puţini arhitecţi din Nurnberg reuşiseră să facă lucruri frumoase, fiindcă era destul un amănunt aiurea şi ieşea un dezastru... „Bine, bine, răspunse acru Moreau, ştiu şi eu chestiile astea, doar am şi eu câteva clase...”

Îl sunase pe Sorenson din Nurnberg, de la rezidenţa Biroului Doi de pe Koniginstrasse.

— Wesley! zisese el auzind vocea directorului Operaţiunilor Consulare. Ţi-am promis să te sun şi mă ţin de cuvânt. Te sun din Nurnberg.

— Aha! Şi?

— O cucoană foarte impunătoare, şaptezeci de ani şi abia câteva fire albe, plus nişte ochi de mă făcea să mă simt ca un servitor obraznic care n-are ce căuta acolo.

— Cunosc genul, avem şi pe-aici.

— Mi-a spus că de treizeci de ani nu mai are nici o legătură cu Traupmann şi cu lucrurile astea şi tot ce poate spune e că e profund dezgustată, atât. Pe urmă mi-a mai dat ceva amănunte, că individul s-a însurat cu ea doar ca să intre în lumea bună, că făcea nişte chiolhanuri în pivniţă de se zguduia casa, că se îmbătau ca porcii şi zbierau mereu „Sieg Heil!" şi alte chestii de-astea deştepte şi aşa mai departe. Ea a răbdat cât a putut, dar când a văzut că el nici vorbă să se potolească, a ridicat tonul la el. Şi ştii ce i-a răspuns? Cică pe tot ce gândeşte o vacă nenorocită ca ea el nu dă nici măcar un scuipat. Că ea e crescută în puf şi nu înţelege ce înseamnă Germania, dar el ştie, că ei au avut dreptate atunci şi tot ei aveau dreptate şi acum. A doua zi l-a părăsit. Am întrebat-o dacă mai ţine minte numele vreunuia care venea la chefurile alea ale lor, dar nu-şi mai aducea aminte decât de doi, ăştia erau mai spălaţi şi îi primea şi în casă, la dejun sau la cină. Unul se numea Rudolf Bohr iar celălalt era colonel în *Wehrmacht,* von Schteiffel îl chema, era foarte tânăr dar înaintase extraordinar de rapid. Colonel la nici treizeci de ani…

— Asta înseamnă că ori era foarte capabil, ori că avea relaţii tari, mai ales pe chestie de politică. Şi Bohr ce învârtea?

— Am întrebat-o, dar nu-şi mai aducea aminte. Poate om de afaceri, industriaş, sau o fi avut ceva pământ. Îţi sună cunoscut numele ăsta?

— Dacă îmi suna cunoscut nu te mai întrebam. Să verificăm dacă avem ceva despre el. Dacă a fost mare gaie pe timpul lui Hitler precis că avem, dar dacă n-a fost…

— Trebuie să fi fost ceva, altminteri nu se înhăita cu unul ca alde Traupmann al nostru.

— Altceva?

— Nimic interesant. Că familia ei avea sute de mii de salariaţi, că se opuneau lui Hitler şi ăsta nu îndrăznea să dea cu ei de pământ tocmai din cauza asta, dar că fraţii ei au fost încorporaţi şi duşi pe frontul rusesc în prima linie şi au mierlit-o de la început, că taică-său era sigur că muriseră de gloanţe nemţeşti, nu ruseşti… Chestii de-astea, generalităţi.

— Da, Claude. Un lucru e clar: Traupmann e cheia enigmei.

Capitolul 22

Drew şi Karin se aflau în sfârşit împreună, într-un apartament de la hotelul Bristol o concesie pe care Witkowski le-o făcuse fără nici un fel de tragere de inimă. Dar lor le păsa prea puţin de părerea colonelului, făcuseră dragoste însetaţi unul de altul şi acum stăteau lungiţi pe pat, sleiţi de puteri, trăind din plin bucuria cuplurilor noi care ştiu că oricând tihna asta minunată se poate sfârşi brusc.

— Unde naiba ne aflăm noi acum? zise Drew aprinzând o ţigară. Vreau să zic în ce punct al treburilor noastre.

— Totul depinde de Sorenson, răspunse Karin. În mâna lui sunt toate firele, noi nu avem cum influenţa nimic. Nici măcar colonelul.

— Adică exact cum nu-mi convine mie. Sorenson e bine mersi la Washington, noi rătăcim prin Parisul ăsta blestemat şi Kroger se plimbă nu se ştie pe ce planetă.

— Ai răbdare, îşi revine el cât de cât şi există scopolamina şi atâtea şi atâtea.

— O fi, dar uite că doctorul nu şi nu, că mai întâi trebuie să atingă nu ştiu ce parametri vitali, altfel scopolamina îl poate omorî, din cauza rănilor. Witkowski e şi el gata să înnebunească, dar dacă doctorul a zis aşa, aşa rămâne. Sper să nu fie şi ăsta *cârtiţa.* Chiar că numai asta ne mai lipsea!

— Stau şi mă întreb dacă ambasadorul i-o fi spus soţiei lui că am pus mâna pe Kroger, zise gânditoare Karin.

— Se prea poate să-i fi spus. Dacă l-am sculat la trei dimineaţa, trebuia să-i dea şi ei o explicaţie.

— Da, dar o explicaţie nu înseamnă neapărat adevărul. Ambasadorii ştiu ce trebuie să discute cu nevestele şi ce nu, sunt instruiţi special, e abecedarul meseriei.

— Nici aici nu te contrazic, dar gândeşte-te că Janine Clunes nu e o nevastă oarecare. Nu uita unde lucrează şi la ce secrete are acces!

Karin rămase puţin pe gânduri, apoi zise:

— Ce ştim noi e valabil pentru cuplurile obişnuite. Dar n-o văd pe Janine Clunes hotărâtă să scoată ceva de la bărbatu-său şi să nu reuşească. Mai ales că sunt şi căsătoriţi de curând…

— Mda… Nu ştiu cum priveşte Wes Sorenson treaba asta, răspunse Drew stingând ţigara în scrumiera de pe noptieră.

— Ai putea să-l cauţi la telefon şi să încerci să afli.

— Secretara mi-a spus că până mâine nu poate fi găsit, asta înseamnă că e plecat din Washington.

— Ştii ce cred eu, dragul meu? Că se poate deja vorbi de o afacere Janine Clunes şi afacerea asta trebuie să fie pe primul plan.

— Da, dar ştii ce cred eu, draga mea? râse Drew. Că pe primul plan,

în momentul de faţă, trebuie să stea altceva, anume o chestie pe care am să ţi-o fac eu ţie chiar acum... Ia stai puţin...

Karin chicoti încântată de ideea lui, dar în clipa aceea telefonul ţârâi ascuţit şi autoritar.

— Mama voastră, mârâi Latham, uite hal de intimitate... Alo!

— Alo! Pe aici nu e decât unu noaptea, se auzi vocea lui Wesley Sorenson şi cum Witkowski mi-a dat numărul ăsta, am zis că nu strică să te bag puţin în priză.

— Bagă-mă.

— Geniile voastre în materie de calculatoare au dat lovitura. Janine Clunitz e un *Sonnenkind.*

— Janine cum?

— Clunitz. Aşa o chema de-acasă, Janine Clunitz. Şi-a zis pe urmă Clunes ca să sune mai englezeşte. A fost crescută de familia Schneider din Centralia, un orăşel din Illinois.

— Şi ce te face să fii aşa sigur că e cum ai zis?

— Că e un *Sonnenkind?* Omule, am fost eu personal la Centralia şi am stat de vorbă cu bătrânul Schneider. De la el ştiu, ce naiba!

— Perfect. Şi noi ce trebuie să facem?

— Nu noi, replică Sorenson, *eu* ce trebuie să fac, aşa se pune problema. Voi nu aveţi de făcut decât să vă luaţi bolovanul de pe inimă. Courtland e rechemat de urgenţă la Washington, pentru o conferinţă cu mai mulţi ambasadori aflaţi la post în Europa.

— Dumnezeule! A fost Bollinger de acord cu aşa ceva?

— Bollinger? Dar de ce ai tu impresia că era nevoie să i se ceară părerea lui Bollinger? Directiva asta am dat-o eu, cu patru de zerouri în faţă, ca să n-o mai intercepteze nici naiba. Pe fâsâitul ăla de Courtland îl iau în primire eu, la aeroport, până să apuce Bollinger să spargă primul ou la micul dejun. Pe urmă poate să sară-n sus cât o vrea, mă doare în călcâie.

Latham îşi scărpină gânditor bărbia cu vârful degetelor.

— Wes... eşti chiar sigur că are să-ţi ţină cu Courtland? Că prost să ştii că nu e. Şi e uns cu toate alifiile.

— O fi, dar când am să-i pun eu în faţă ce i-am pregătit, mieluşel se face! Toată discuţia cu bătrânul Schneider am înregistrat-o, pe urmă am bătut-o la maşină şi moşul a semnat-o. Beton! Îmi pare rău că n-ai să fii aici să vezi mutra lui Courtland când o vedea-o.

— Wes, eu tot zic că s-ar putea să nu meargă.

— Şi eu m-am gândit. Dar Schneider mi-a spus că acceptă să zboare la Washington să depună mărturie. Îl apasă faptul că în tinereţe a fost un nazist turbat şi ar vrea să repare asta în vreun fel.

— Şefule, în cazul ăsta felicitările mele. Asta chiar e beton.

— Un moment, mai am ceva. În primul rând voi nu ştiţi nimic nu comentaţi în nici un fel. În al doilea, îl contactezi urgent pe Moreau,

acum un sfert de oră am vorbit cu el şi aşteaptă să-l suni.

— Pe Moreau? Wes, nu sunt chiar sigur că-mi place să-l fentez pe Witkowski, să trec peste capul lui.

— Nu-l fentezi deloc. E şi el la curent şi l-am contactat şi eu ar fi chiar stupid să te fereşti de el, avem nevoie de experienţa lui.

— Bine, atunci îl sun pe Moreau, încheie Drew. Şi închise telefonul, apoi în scoase din priză şi se întoarse spre Karin:

— Îl sun pe Moreau, dar după ce rezolv cu tine…

În liniştea întunecată a nopţii, bărcile cu motor se apropiau una câte una, la intervale regulate, de câte zece minute, de debarcaderul aflat pe malul Rinului, orientându-se după lumina roşie a felinarului aşezat pe un stâlp înalt, ca să poată fi văzut cu uşurinţă din toate direcţiile. Piloţii cunoşteau bine locul şi asta se vedea din siguranţa cu care se orientau în noaptea ca de smoală şi din faptul că opreau motoarele cu câteva zeci de metri înainte de a ajunge la debarcader, folosindu-se de inerţia bărcilor. Doi oameni care aşteptau în tăcere prindeau frânghiile aruncate de la bordul fiecărei bărci şi pasagerii coborau, traversau podul de scânduri solide şi ajungeau la poteca pavate cu dale mari de beton care ducea la vila unde avea să aibă loc conferinţa. Ajungeau la scările unei verande largi, cu fotolii confortabile şi cu măsuţe încărcate cu gustări fine şi cu băuturi răcoritoare, unde servitori cu paşi de pâslă treceau cu tăvi încărcate cu ceşti de cafea aburindă, totul la lumina poetică a unor sfeşnice cu lumânări înalte din ceară albă. Conversaţii banale, despre meciuri de golf sau de tenis, lucruri mai mult decât inofensive despre care nimeni n-ar fi putut zice nimic rău. Însă când sosi şi ultimul invitat, atmosfera se schimbă dintr-o dată. Servitorii se făcură nevăzuţi şi cei nouă conducători ai „Frăţiei” se aşezară în semicerc, în jurul unui pupitru. Doctorul Hans Traupmann se ridică şi veni la tribuna improvizată, ridicând braţul drept:

— *Sieg Heil!* strigă el.

— *Sieg Heil!* răspunseră în cor participanţii, ridicându-se ca traşi cu aţa de pe scaune şi ridicând braţele în salutul roman.

— Vă rog să luaţi loc, zise Traupmann.

Toţi se lăsară pe scaune în acelaşi timp, privindu-l foarte concentraţi şi luându-şi o ţinută cât mai milităroasă.

— Camarazi, avem de raportat rezultate de excepţie. Pe tot globul duşmanii celui de-al patrulea Reich sunt în derută, scoşi din dispozitiv de acţiunile noastre viguroase. A sosit momentul să declanşăm o nouă etapă, un asalt general care îi va lua pe toţi prin surprindere şi îi va face să intre în panică. Discipolii noştri sunt pregătiţi să înainteze cu prudenţă, dar cu toată fermitatea, pentru preluarea celor mai influente posturi de pretutindeni. Vă va vorbi în continuare cel pe care

l-am ales Fuhrer al „Frăţiei” noastre şi al Reichului pe care îl vom înălţa. E o înaltă onoare pentru mine să-l rog pe domnul Gunter Jager să ne adreseze cuvântul.

Toţi, ca la un semn, se ridicară din nou în picioare, cu braţul drept ridicat.

— *Sieg Heil!* răsunară răcnete entuziaste. *Sieg Heil,* Gunter Jager! *Sieg Heil!*

Un bărbat înalt şi subţire, înveşmântat în negru, având alb doar gulerul care arăta că e cleric, se ridică de pe scaunul lui şi veni cu pas puternic şi hotărât spre pupitrul devenit tribună. Avea o ţinută fermă şi plină de demnitate, care impunea şi un cap ce părea sculptat de dalta; unui artist antic care îi dăduse trăsăturile zeului Marte. Dar cel mai mult izbeau în înfăţişarea lui ochii, de un verde cu reflexe cenuşii şi cu lumini reci şi adânci, care păreau să pătrundă până în adâncul sufletului. Toţi cei de faţă avură parte de privirea asta care îi cercetă pe rând pe fiecare.

— Camarazi, sunt onorat de asemenea primire, începu el cu o voce puternică dar bine stăpânită, cu un timbru plăcut, de bariton şi cu inflexiuni care vădeau pe omul cultivat. Aşa cum ştiţi, autorităţile ecleziastice m-au caterisit, pentru că au considerat că principiile mele, politice sunt compromiţătoare pentru biserica luterană. Asta însă nu m-a împiedicat să-mi aflu o altă turmă de credincioşi cărora să le pot, propovădui nestânjenit cuvântul limpede şi adevărat al Mântuitorului, învăţătura scuturată de toate răstălmăcirile făcute de făţarnicii farisei, ai bisericilor din ultimele două milenii. Voi reprezentaţi aici şi acum, turma aceasta sacră, adică pe milioanele de oameni care cred în cauza noastră, a germanilor adevăraţi.

Făcu o scurtă pauză, pentru a da auditoriului timp să se pătrundă! de aceste cuvinte, apoi urmă cu aceeaşi voce pătrunzătoare dar bine stăpânită:

— Aşa cum v-a mărturisit şi *Herr* Doktor Traupmann, suntem pe punctul de a iniţia o nouă fază a procesului de dezorientare a duşmanilor noştri. E vorba de ceva cu adevărat devastator, o armă nevăzută care va ataca una din sursele indispensabile ale vieţii pe pământ. Apa, camarazi, apa.

Se opri din nou şi publicul, uluit, începu să se foiască şi se auziră chiar şi câteva şuşoteli, care încetară numaidecât.

— Şi cum se va putea realiza asta, *mein Fuhrer?* întrebă monseniorul Heinrich Paltz, prelatul catolic.

— Dacă propria ta biserică ar şti că eşti aici, părinte, răspunse prompt vorbitorul, fără îndoială că ţi-ai pierde şi tu sutana.

Răsunară câteva râsete, dar erau mai mult de circumstanţă. Se vedea limpede că auditoriul aştepta lămuriri.

— Putem porni de la Vechiul Testament ca să dovedim justeţea

convingerilor noastre, continuă episcopul Paltz. Cain, damnatul, era negru. Primul om de culoare. El a lăsat urmaşilor săi stigmatul pe care noi trebuie să-l ştergem o dată pentru totdeauna, cu purtătorii lui cu tot.

— Părinte, îl întrerupse o voce din public, hai să mai lăsăm şi Vechiul Testament. Profeţii erau evrei, ai uitat?

— Părinte, interveni autoritar Gunter Jager, m-ai întrebat cum se poate realiza operaţiunea despre care vorbeam mai înainte.

Se făcu linişte şi toţi se pregătiră să asculte lucruri pe care unii din ei acum le auzeau pentru prima dată.

— E vorba de rezervoarele de apă potabilă, camarazi. Oraşe ca Londra, Paris, Washingtonul şi mai ales New York, care colcăie de vermina evreiască şi de negri murdari, sunt alimentate din rezervoare uriaşe. Dacă vom cădea de acord asupra soluţiilor pe care le avem în vedere, în aceste rezervoare vor putea fi deversate tone de substanţe chimice care vor provoca moartea a milioane de oameni. Vom genera o situaţie ca pe timpul marilor epidemii de ciumă din istorie şi răspunzătoare se vor face guvernele respective, care nu au asigurat alimentarea cu apă a populaţiei în bune condiţii. Politicienii au să moară şi ei sau, dacă unii vor avea norocul să scape, vor cădea ca popicele, alungaţi din demnităţile lor de furia mulţimii. Şi locurile le vor lua oamenii noştri, care cunosc antidotul şi vor fi în stare să rezolve situaţia tragică în care se vor afla naţiile acestea, apărându-le tuturor ca salvatori care merită recunoştinţa neţărmurită şi necondiţionată. În câteva săptămâni, oamenii „Frăţiei” vor deţine toate posturile cheie din guverne şi din instituţiile militare americane, franceze şi engleze şi vor fi în măsură să instaureze calmul, lucrând de pe aceste poziţii pentru introducerea unei noi ordini.

— Şi când anume, *mein Fuhrer,* va putea fi declanşată operaţiunea asta? întrebă cu voce moale Maximilian von Lowenstein. Mama mea vorbea adesea despre promisiunile fără acoperire făcute de cei din jurul Fuhrerului, a cărui prăbuşire au grăbit-o tocmai ei.

Se iscă o uşoară rumoare. Maximilian von Lowenstein era fiul generalului executat după atentatul nereuşit din Wolfsschanze, iar mama lui, partizană fanatică a cauzei nazismului, fusese amanta lui Goebbels şi îşi detestase pur şi simplu soţul.

— Camarazi, urmă Gunter Jager făcându-se a nu fi auzit întrebarea lui von Lowenstein, studiem toate tacticile posibile, inclusiv mărirea capacităţii de transport a unor avioane capabile să zboare la joasă înălţime, ca mijloc de protecţie împotriva instalaţiilor radar. Specialiştii noştri se găsesc pe teren, într-un dispozitiv perfect coordonat care se află amplasat la mică distanţă de obiective. Iar momentul, urmă el întorcându-şi în sfârşit privirea spre Maximilian von Lowenstein, momentul declanşării acţiunii va fi peste aproximativ o lună. Fiecare

catastrofă naţională va avea loc la o oră târzie, ora trei sau patru din noapte, de ambele părţi ale Atlanticului. Acestea ar fi datele pe care vi le pot oferi în actuala conjunctură.

— E chiar mai mult decât suficient, mein Fuhrer! exclamă în extaz Ansei Schmidt, magnatul industriei electronice.

— Totuşi, mein Fuhrer şi dragi camarazi se ridică în picioare un bărbat masiv, cu o faţă rotundă şi lipsită de orice rid, în ciuda vârstei lui respectabile totuşi, eu cred că există o dificultate serioasă. Duşmanii noştri nu sunt nici ei nişte minţi încuiate. În toate marile metropole analiza apei se face, din câte ştiu eu, de câte cinci sau şase ori pe zi. Au şi ei chimişti competenţi, care pot trage imediat semnalul de alarmă şi pot găsi repede antidotul, fără să-l mai aştepte de la oamenii noştri. Şi atunci ce mai putem face?

Adunarea părea a-i da dreptate, dar Gunter Jager zâmbi şi spuse pe un ton împăciuitor:

— Poporul german e cel mai inventiv din lume. Aduceţi-vă aminte de Ziklon B, care era folosit în camerele de gazare şi a cărui formulă chimică a dat atâta bătaie de cap chimiştilor aliaţilor. De data asta am procedat la fel, chiar aş zice că specialiştii noştri s-au întrecut pe ei înşişi. Au realizat o formulă chimică pe care probabil că laboratoarele americane sau franceze ar putea-o descoperi, dar în câteva luni de cercetări şi numai dacă au nişte chimişti ca ai noştri? Şi ştim că aşa ceva nu au. Nu sunt specialist şi tot ce vă pot spune e că substanţele acestea au fost realizate în condiţiile bombardamentelor izogonice şi analiza lor chimică este extraordinar de dificilă. De altminteri, *Herr* Waller, se întoarse el spre bărbatul solid care îl interpelase mai înainte, cei mai buni din chimiştii noştri sunt cei care vin din laboratoarele dumitale.

Numitul Waller rămase o clipă surprins, apoi faţa lui rotundă se lărgi într-un zâmbet plin de încântare.

— Bombardamente izogonice? făcu el. Mein Fuhrer, mă înclin. Pentru cei care nu se pricep, se întoarse el spre adunare! Bombardamentele acestea izogonice sunt o variantă a fuziunii izometrice şi forţează combinaţii chimice imposibile în alte condiţii. Iar substanţele astfel obţinute sunt aproape cu neputinţă de analizat. Toate felicitările pentru ideea aceasta de excepţie, mein Fuhrer!

— Şi mă gândesc, sări şi Maximilian von Lowenstein, că soluţia aceasta nu trebuie aplicată numai la New York sau la Paris e valabilă pentru tot cuprinsul Europei!

— În primul rând în Israel! ţipă monseniorul Paltz, cu glas piţigăiat de furie. Mântuitorul a fost ucis de jidovi! Sământa blestemată! Să plătească! La Tel Aviv, acolo trebuie început!

Câţiva din cei prezenţi se priviră cu înţeles şi pe feţele unora apărură chiar fluturări de zâmbete ironice, iute reprimate. Monseniorul

era atins de senilitate şi reuşea în mare măsură să facă faţă, dar avea şi destule momente când se trăda.

— Fără îndoială, frate întru Christos, îi răspunse plin de o adâncă politeţe Gunter Jager, însă oricât de mare şi de justificată ar fi dorinţa noastră, nu trebuie să facem lucrurile acestea publice.

— Eu am vrut doar să mă asigur că toată lumea înţelege cât e de logic şi de necesar să începem cu blestematul neam evreiesc!

— Aşa vom face, monseniore, aşa vom face.

În aceeaşi noapte, în Anglia, la câteva mile spre vest de oraşul Lakenheath, în marginea pistei de aterizare a unui aeroport părăsit de ani de zile, câţiva inşi, bărbaţi şi femei, studiau cu multă atenţie, la lumina unei lanterne electrice, o hartă şi nişte planuri trase la imprimantă. La capătul pistei se afla un Boeing 727, de pe la mijlocul anilor ‘70, acoperit cu o uriaşă pânză de camuflaj ce fusese dată la o parte în faţă, ca să permită accesul la cabina piloţilor. Membrii grupului vorbeau toţi englezeşte, unii cu accent britanic, alţii cu pronunţie specific germană.

— Eu rămân la convingerea mea, că e imposibil, zise unul din nemţi. Nu atât greutatea încărcăturii e importantă, cât altitudinea. Mai mult ca sigur că vom face ţăndări toate geamurile din zonă cu mult înainte de a ajunge la ţintă, ca să nu mai vorbim de radar. E pur şi simplu o nebunie.

— Teoretic am putea reuşi, zise o englezoaică. Planare la mică altitudine cu accelerare puternică a motoarelor în momentul când avionul ajunge prea jos… Ar putea să meargă, cu condiţia să nu ne ridicăm peste trei sute de metri, ca să nu ne depisteze radarele, cel puţin până trecem de Canalul Mânecii. Dar recunosc şi eu că riscurile sunt enorme şi orice neatenţie poate echivala cu o sinucidere.

— Partea proastă, zise altul cu accent german, e că rezervoarele de apă potabilă din zonă sunt foarte împrăştiate. Iar cele din împrejurimile Parisului pot să ne joace feste.

— Atunci? întrebă unul ceva mai în vârstă, cu accent britanic, care părea a fi conducătorul grupului. Să înţeleg că dumneata, ca pilot, eşti pentru transportul cu camioane de mare tonaj?

— Nu, n-am spus asta şi nici n-aş spune-o, răspunse aspru cel interpelat. Nu avem destule vehicule şi în plus am pierde avantajul acţiunii prin surprindere. Ar fi nevoie de săptămâni.

— Uitaţi cum facem, zise un tânăr care stătuse până atunci mai în spate. Folosim planorul, lucru pe care îl poate înţelege numai cine a fost în tabăra din Munţii Hausruck şi n-a pierdut vremea de pomană.

— Da, adică tu, care eşti cel mai deştept, ţâfni englezoaica. Nici eu n-am dormit la antrenamente şi cred că nimeni…

— Şi nici n-avem nevoie de genii de-astea de la Hausruck, mârâi

altul cu accent englezesc. Dacă toţi mucoşii s-ar apuca să…

— Linişte! făcu autoritar cel ce părea a fi şeful. Cine are ceva de zis să zică, dar fără să insulte pe nimeni.

— Ia spune, tinere, zise dispreţuitor pilotul, cum vezi dumneata soluţia? Un planor care se prăbuşeşte în zona unor rezervoare e o rezolvare admirabilă, nu bate la ochi dar nici nu poate căra prea mult. Cred că ne-ar trebui o adevărată escadrilă de planoare.

— Nu, *Herr Flugzeugfuhrer*[60]*,* ajung două. Două planoare mari de transport militare, care pot duce de două-trei ori mai mult decât dinozaurul acela impotent din capătul pistei.

— Foarte bine zis, dar unde găsim aşa ceva?

— Pe aeroportul din Konstanz[61], răspunse bătăios tânărul, care se, aştepta la întrebare şi avea răspunsul gata pregătit. Acolo sunt vreo douăzeci de planoare de-astea, acoperite cu huse, nu s-au mai mişcat de acolo din timpul războiului.

— Din timpul războiului? exclamă uluit pilotul. Tinere, nu mai înţeleg nimic. Cine îţi spune dumitale că planoarele alea mai sunt bune de ceva?

— Asta înseamnă, stimate domn, că nu eşti prea tare la istoria celui de-al treilea Reich, deşi ai pretenţia că vrei să-l instaurezi pe al patrulea, răspunse cu dispreţ tânărul. Nici măcar la istoria *aviaţiei* celui de-al treilea Reich, apăsă el. Spre sfârşitul războiului inginerii germani au reuşit să proiecteze *„Mastodontul”,* adică Messerschmitt; ME-323, nişte planoare gigantice lucrate numai din lemn şi pânză, care nu puteau fi detectate de radar. Astea puteau duce câte o jumătate de divizie şi ar fi urmat să servească la invadarea Angliei.

— Bine, dar în cincizeci de ani le-or fi mâncat moliile…

— Nimic! Am examinat personal, împreună cu doi ingineri, aparatele astea şi sunt practic noi. Lemnul a fost îmbibat cu soluţii speciale împotriva îmbătrânirii şi bumbacul din care s-a ţesut pânza a fost şi el tratat cu o soluţie pe bază de colofoniu, realizată anume pentru asta. Material fără moarte.

— Şi cum le ridicăm? zise pilotul, vădit interesat. O asemenea greutate are nevoie de tractare serioasă, nu glumă!

— Se poate şi asta. Câte două avioane cu reacţie de fiecare planor, plus motoare detaşabile montate sub aripi. Dispozitivele de prindere a motoarelor există, au fost prevăzute de proiectanţi. De altminteri, *Luftwaffe* a experimentat cu succes tipul acesta de planor şi doar neşansa a făcut să nu poată fi folosit pe viu…

Se lăsă un moment de linişte. Se vedea că toţi iau foarte în serios cuvintele tânărului, în ciuda insolenţei cu care vorbise, făcându-i să se

---

[60] Domnule pilot (germ.).

[61] Oraş în Germania, pe malul lacului Boden, la graniţa cu Elveţia.

simtă ofensaţi. Cel dintâi vorbi bărbatul mai vârstnic, cu accent britanic:

— Ideea tânărului nostru camarad e prea interesantă ca să n-o luăm în seamă. În timpul războiului americanii au folosit planoare cu care au transportat trupe în spatele liniilor germane şi mi se pare că şi tancuri mai mici...

— Dacă-mi permiteţi, camarazi, continuă vizibil încântat tânărul, avioanele vor da drumul planoarelor la o altitudine de zece mii de metri, înainte de a ajunge la Canalul Mânecii, astfel încât radarul nu le va putea detecta. Plusul acesta de înălţime e mai mult decât suficient ca planoarele să ajungă fără probleme la Paris.

— Şi acolo? întrebă din întuneric o voce sceptică, vădit nemulţumită de ascendentul câştigat de tânărul cel arogant. Ce are să se întâmple cu planoarele propriu-zise?

— Aici pot să vă răspund eu, interveni pilotul. Planoarele vor ateriza în puncte apropiate de punctul prevăzut pentru Boeing şi acolo piloţii le vor arunca în aer, fugind cu maşinile care oricum sunt pregătite conform primei variante a planului. O variantă pe care am impresia că trebuie s-o lăsăm la o parte, soluţia propusă de tânărul nostru prieten mi se pare prea interesantă. Şi chiar consider, tinere, că e cazul să-mi cer scuze dacă ţi-am vorbit cam aspru la început...

— Tinere, nu ţi-am reţinut numele... zise şi şeful.

— Maximilian Von Lowenstein, domnule. Mai exact Maximilian von Lowenstein al treilea.

— A, ştiu. Tatăl dumitale şi nobila dumitale bunică au reuşit să şteargă de pe blazonul familiei pata ruşinoasă adusă de nedemnul general von Lowenstein... Iar dumneata văd că ţii de o frumoasă tradiţie a vechii dumitale familii. Cu oameni ca dumneata, cauza celui de-al patrulea Reich e pe mâinile cele mai bune...

— Christoase! exclamă uluit Moreau şi se repezi să-l îmbrăţişeze pe Latham. Să nu te mai cunosc! Cine te-a adus în halul ăsta? Nebunul de Witkowski, precis!

— Exact, încuviinţă Karin. Dar mi-e teamă că ideea asta atât de neplăcută pentru Drew a fost a mea.

Se aflau pe malul Senei, lângă un parapet gros de piatră, într-un loc unde era greu de crezut că puteau fi reperaţi.

— Sunteţi doamna De Vries, bănuiesc, nu? făcu Moreau cu aerul unui perfect om de lume, descoperindu-se şi înclinându-se galant. Permiteţi-mi să mă prezint, stimată doamnă...

— Nu te-ai înşelat, zise şi Drew, e Karin De Vries.

— Fotografiile pe care le-am văzut nu vă seamănă deloc, urmă Moreau, dar dacă balaurul acesta cu păr galben e Drew Latham, atunci orice e posibil.

— A, pardon, Monsieur, râse Karin, nu e părul meu, e o peruca.

— Absolut, pot însă să vă asigur, scumpă doamnă, că nu se potriveşte deloc cu trăsăturile dumneavoastră atât de încântătoare O asemenea neconcordanţă sare în ochi oricui.

— Oh, făcu flatată Karin, acum înţeleg în sfârşit de ce se spune că şeful lui *Deuxieme Bureau* e unul din cei mai fermecători bărbaţi! din Paris!

— Scumpă doamnă De Vries, părerea dumneavoastră, dacă-mi permiteţi…

— Sper că nu deranjez, interveni vizibil indispus Drew, dar cred că adevăratul motiv al bunei dispoziţii a domnului Moreau sunt eu Sau mă înşel?

— Nici vorbă, prietene, dar în acelaşi timp deplâng trista soartă a fratelui dumitale. Şi fiindcă veni vorba, la doi paşi se află o cafenea cu terasă, unde de obicei vine lume destulă şi n-o să batem la ochi. Am vorbit cu patronul şi suntem aşteptaţi.

— O idee excelentă, *Monsieur* Moreau, zise Karin luându-l de braţ pe Latham.

Patronul cafenelei îl salută pe Moreau cu un semn discret din sprâncene şi îi conduse spre o masă situată în ungherul cel mai ferit al terasei. Erau adăpostiţi de privirile indiscreţilor de nişte jardiniere înalte şi pe masă se afla o veioză cu lumină slabă şi cu un abajur de sticlă mată care le arunca pe feţe mai mult umbră decât lumină.

— Credeam că vine şi colonelul, zise Karin după ce se aşezară.

— Aşa mă gândeam şi eu, întări Latham. Sorenson mi-a spus clar că fără experienţa lui n-o să putem face mare lucru.

— Da, aşa era vorba, dar în ultimul moment s-a gândit să amâne. Să nu uităm că multă lume din Paris îl cunoaşte din vedere.

— Atunci? pufni nemulţumit Drew. Nu ne puteam întâlni toţi patru într-un loc mai retras? De exemplu într-o cameră de hotel, sau într-un birou, undeva? Ce nevoie era exact de cafeneaua asta?

— Să ştiţi că, cel puţin indirect, e şi el prezent. Dincolo de zidul din spatele tău e o maşină cu placă mineralogică neutră, în care se ascultă tot ce se discută aici, pe terasa asta, iar la mese sunt câţiva tipi gata să sară în orice moment dacă se iveşte ceva. Prietenul nostru Witkowski vrea să fie absolut sigur că nu mai există şi alte căi de scurgere a informaţiilor.

— Da, e stilul lui, mârâi posac Latham. Îi cam place să se joace cu vieţile oamenilor, mai exact cu a mea. Şi cu a lui Karin.

— Nu, prietene, aici te contrazic, rosti blând Moreau. Să ştii că viaţa dumitale şi a doamnei primează. De altminteri, se întoarse el spre Karin, ştiu că aţi fost rănită la o mână, doamnă şi regret mult.

— Mulţumesc pentru grija de care daţi dovadă, răspunse Karin. Trebuie să mai merg de câteva ori la doctor, să nu se iveaască cine ştie

ce complicaţii şi pe urmă probabil am să port o mică proteză, mascată de nişte mănuşi după ultima oră.

— Şi bineînţeles, se grăbi Moreau, pentru drumurile astea veţi avea la dispoziţie o maşină a Biroului Doi.

— Witkowski a făcut alte aranjamente, interveni Drew. Am insistat ca toate cheltuielile să fie acoperite de ambasadă, fiindcă al naibii să fiu dacă am să permit să plătească ea un cent din buzunar.

— Ei, atunci, dacă aşa stau lucrurile, mă resemnez, zise Moreau. Ceea ce nu mă împiedică să mă bucur pentru voi amândoi.

— Dar eu aş avea o mică curiozitate, schimbă vorba Karin. Colonelul s-a abţinut să vină aici fiindcă e foarte cunoscut, admit. Dar domnul Moreau nu e şi el o persoană cunoscută?

— Domnul Moreau, mai exact Claude, da? zise şeful lui *Deuxieme Bureau* zâmbind plin de amabilitate. Fotografia mea n-a apărut niciodată în vreun ziar şi nici la vreun post de televiziune, aici e o înţelegere fermă cu toate societăţile. Nici măcar nu am pe uşa biroului vreo plăcuţă cu numele şi funcţia, cum se face în toate părţile. A, nu zic, se prea poate ca persoanele interesate să mă fi fotografiat pe furiş şi să existe fotografii de-ale mele, dar altminteri persoana mea nu iese prin nimic în evidenţă. Dacă facem abstracţie de statură, adăugă el cam fără chef. Mi-ar fi plăcut să fiu ceva mai mărunt. Dar în compensaţie am o colecţie uriaşă de pălării, şepci, tichii, fesuri şi alte drăcii de pus pe cap. Bunăoară băscuţa asta caraghioasă, cred că mă schimbă destul de bine.

— Dar dacă aveţi de-a face cu oameni care vă ştiu bine cum arătaţi? insistă Karin.

— Ei, atunci… atunci e riscul meseriei. Trebuie să-l acceptăm. Şi hai să trecem noi la treburile noastre, să vă pun în temă cu ultimele noutăţi. Ambasadorul Courtland pleacă la Washington mâine dimineaţă, nu ştiu dacă aţi auzit.

— Da, am auzit, mi-a spus Sorenson, zise Latham.

— Ei bine, Courtland va lipsi cel puţin treizeci şi şase de ore şi în timpul acesta soţia lui va fi ţinută sub lupă.

— Îi interceptaţi şi convorbirile telefonice?

— Nu. E prea inteligentă ca să nu-şi dea seama imediat, poate testa uşor securitatea convorbirilor.

— Bun. Şi dacă nu se întâmplă nimic deosebit? se arătă Drew sceptic în continuare.

— E foarte posibil şi asta, zise Moreau. Numai că atunci mi-ar da şi mai mult de bănuit. Părerea mea este că în lipsa ambasadorului are să se simtă tentată să facă o anumită mişcare, care s-o facă să simtă mai bine gustul libertăţii şi asta ar fi pentru noi ocazia s-o prindem, pe picior greşit.

— Uite ce cred eu… începu Latham, dar se opri văzând cum

chelnerul se apropia cu tava de masa lor. Cred că s-ar putea să ai dreptate, reluă el, pe un ton neutru, aşteptând să-l vadă pe chelner plecat de la masă.

— Domnilor, zise şi Karin după ce acesta se depărta, aş îndrăzni să formulez o opinie: s-ar putea ca Drew să aibă dreptate şi să nu se întâmple absolut nimic. N-ar fi mai bine s-o forţăm pe Janine să facă ea prima mişcare?

— Foarte eficace, încuviinţă Moreau. Dar cum?

— Eu aş zice să apelăm la *antinayos.* Au experienţă.

— Au, zise Drew, dar nu se amestecă niciodată cu nimeni. Ce ştiu ţin pentru ei, ca să nu se trezească pe urmă cu surprize.

— Fiind vorba de un *Sonnenkind* şi încă de unul cocoţat într-un loc atât de important, s-ar putea să vrea să coopereze. Eu una aş fi dispusă să negociez cu ei. Chiar foarte dispusă.

— Nu crezi că au să ceară nişte dovezi? făcu sceptic Latham.

— Ba da şi le putem oferi şi dovezi. Prietenul nostru domnul Moreau Claude am vrut să spun, mi-e greu până mă obişnuiesc prietenul nostru Claude le poate oferi şi aşa ceva. La urma urmei e şi normal ca *antinayos* să aibă mai multă încredere în *Deuxieme Bureau* decât în C.I. A., chestiile astea privesc în primul rând Europa. Ce zici, Claude? întrebă ea întorcându-se spre Moreau.

Acesta rămase câteva clipe descumpănit. Lucrurile luau o întorsătură la care nu se aşteptase, dar sunau foarte tentant. Îşi drese vocea şi zise:

— În principiu nu am nimic împotrivă. Dar practic... practic cum vezi rolul meu în afacerea asta?

— Uite cum zic eu: îi contactez şi le prezint o hârtie cu antetul lui *Deuxieme Bureau,* în care scrie că sunt împuternicită să tratez cu ei o chestiune de secret maxim, filarea unui *Sonnenkind* ajuns într-o poziţie înaltă la Paris. Fără să le dau nici un nume până nu ne aşezăm la masa tratativelor şi însuşi şeful lui *Deuxieme Bureau* mă autorizează să fac pasul următor, să le spun despre cine e vorba.

— Aşa da, răspunse Moreau, parcă uşurat. E chiar foarte bine.

— Eu sunt mai greu de convins, se încruntă Drew. Să presupunem că Sorenson a avut dreptate şi naziştii au reuşit să-i penetreze pe tipii din *antinayos.* Karin s-ar sacrifica prosteşte şi aici eu nu mai sunt de acord.

— *Dragul meu,* te rog! zise Karin pe un ton atât de rugător încât îl surprinse şi pe Drew. De când sunt la Paris am cunoscut doar trei *antinayos* şi pot să te asigur că pe doi din ei îi contacta şi Freddie pe vremuri.

— Şi pe al treilea cine îl contacta? întrebă Drew, din ce în ce mai indispus. Că parcă aşa te-am auzit zicând, că ai cunoscut trei.

— Oh, Doamne! exclamă ea. Al treilea e un preot!

Drew dădu să-i răspundă dar în clipa aceea dinspre marginea terasei, de dincolo de jardiniere, izbucniră pe neaşteptate ţipete şi mulţi din cei de pe la mese îşi lungeau curioşi gâturile într-acolo, să vadă mai bine, în timp ce alţii, speriaţi, se şi pregăteau să o ia la fugă. Patronul apăru imediat lângă masa lor, zicând scurt, cu voce scăzută dar autoritară:

— Veniţi încoace.

Toţi se ridicară ca la alarmă şi se luară după el, fără să mai pună întrebări. Patronul se îndreptă cu pas hotărât spre jardinierele înalte, părând că vrea să treacă prin ele şi într-adevăr zidul de ghivece încărcate cu verdeaţă se desfăcu în faţa lui şi se treziră în stradă.

— Ştergeţi-o în partea cealaltă, nu spre maşina voastră, mai zise patronul, dar vorba i se opri în gât şi ochii i se măriră îngroziţi. Ia uite, ia uite… mai reuşi el să îngaime.

Ochii le fugiră în aceeaşi direcţie şi rămaseră toţi cutremuraţi: în parbrizul maşinii cu care veniseră ei era o gaură care nu putea fi decât de glonţ iar în lumina puternică a unui bec de pe stradă, care se aprinsese la lăsarea serii, se vedea chipul şoferului, cu capul lăsat pe spate, cu ochii larg deschişi şi cu faţa năclăită de sânge.

Capitolul 23

— Ticăloşii ăştia se învârtesc peste tot şi noi nu putem face. Nimic! scrâşni Latham învârtindu-se ca un leu în cuşcă prin camera lui Karin de la hotelul Bristol. Cum naiba mi-au dat de urmă?

Moreau stătuse până atunci tăcut, privind pe fereastră la forfota. Străzii de jos, dar acum, auzindu-l pe Latham, se întoarse şi zise:

— Prietene, îmi pare rău, dar vinovatul eu sunt. Nu pe tine te-au reperat, nici măcar pe colonelul Webster, ci pe mine.

— Parcă te-am auzit spunând că foarte puţină lume din Paris ştie cine eşti, zise Drew, de-a dreptul caustic. Păcat de colecţia ta de fesuri şi tichiuţe, zău! Te-au făcut de ruşine.

— Nu e asta, zise Moreau făcându-se că nu-i observă sarcasmul de cunoscut nu cred să mă fi cunoscut cineva, dar au ştiut unde mă aflu. Se pare că nu numai ambasada voastră e penetrată.

Pe chip i se citea o amărăciune adâncă.

— Da, mi-e teamă că şobolanii mi-au penetrat biroul.

— Vrei să spui că au pătruns până şi în sacrosanctul Birou Doi?

— Drew! rosti prevenitoare Karin, văzând că furtuna e gata să izbucnească.

— Nu, prietene, zise Moreau cu aceeaşi tristeţe în glas, eu n-am zis de Biroul Doi, am zis de biroul meu. Asta ţine de sistemul nostru de funcţionare. E vital să se ştie cu precizie în orice secundă unde mă aflu, pentru cazurile urgente. O singură persoană ştia de mine, secretara mea... E groaznic! În doi oameni am avut încredere orbească, în Jacques Bergeron şi în Monique d'Agoste. Acum...

Se îndreptă spre telefonul de pe noptieră şi formă un număr. Legătura se făcea greu, fu nevoie să formeze numărul de mai multe ori şi se vedea cum şi asta îl consumă mult.

— Da... zise el formând din nou numărul, ţinta n-aţi fost voi, eu am fost. Se pare că s-a hotărât ceva şi zilele mele sunt numărate, mama ei de viaţă!

— Ce s-a hotărât? Şi cine a hotărât? făcu Latham uimit.

— Îmi pare rău, răspunse încet Moreau, nici măcar asta nu pot să ţi-o spun... Alo? zise el în receptor. Te duci imediat acasă la Monique d'Agoste, în cartierul Saint-Gemiain şi o arestezi... Nu, nici un mandat, nimic, pe răspunderea mea, da. Iei cu tine o agentă şi o supui pe Monique unei percheziţii totale, să nu aibă vreo fiolă de cianură... Nu, acum nu răspund la întrebări. Executarea!

Puse receptorul în furcă şi se lăsă obosit pe canapea. Ochii lui aveau sclipiri ciudate, pleoapele atârnau greu şi colţurile gurii i se lăsaseră fără vlagă în jos. Moreau cel curtenitor şi plin de viaţă de acum o oră devenise de nerecunoscut.

— Stau şi mă gândesc câte lucruri o fi apucat să transmită Monique în toţi anii ăştia, zise el răguşit.

— Cui să transmită? tresări Latham.

— „Frăţiei”.

— Claude, nu vrei să ne dai un fir?

— Ba da. De trei ani mă joc cu focul şi acum m-am ars. Am primit milioane de franci de la neonazişti…

— Cuuum? săriră într-un glas cei doi.

— Cum aţi auzit. Milioane.

— Dumnezeule! sări Karin uluită. Vrei să spui că ai devenit… agent dublu? Ca Freddie?

— Agent dublu?! exclamă şi Latham, cu ochii mari de uimire. Tu, Claude, agent dublu? Christoase Dumnezeule!

— Da, agent dublu, răspunse cu glas sleit Moreau. Ca Freddie, da, adăugă el ştergându-se pe frunte. Am recurs la o strategie care nu putea să transpire şi totuşi uite că cineva a mirosit ceva.

— Neonaziştii pot considera că tu eşti un *pion otrăvit,* zise Karin. N-ar fi exclus ca asta să-i fi determinat să scape de tine.

— Se poate. Marea mea prostie a fost că am jucat tot timpul pe sârmă fără plasă de siguranţă. Încă din primul moment am simţit că nu puteam avea încredere în nimeni, în nici o persoană din rândul oficialităţilor franceze. Trebuia să acţionez de unul singur, fără nici o autorizare expresă, un recital „solo” foarte nesigur.

— Şi ce Dumnezeu te-a apucat, omule, să te bagi singur în dandanaua asta? zise Drew, încă uluit.

— Aici iarăşi, cu tot regretul, nu-ţi pot spune nimic. Asta ar însemna să dezgrop nişte morţi şi cred că e mai bine să-i las acolo.

— Atunci, dacă e vorba de lucruri vechi şi îngropate, ce naiba mai poate fi atât de important? insistă Drew.

Moreau nu răspunse. Stătea cu faţa sprijinită în palme, cu ochii închişi şi se vedea că nu e dispus să meargă prea departe cu confidenţele, deşi poate că tocmai asta l-ar fi uşurat. Dar tocmai spusese că nu are încredere în nimeni…

— Uite ce e, zise Latham văzându-l că nu răspunde, hai să încerc eu să pun lucrurile cap la cap, să vedem. Ai pronunţat cuvântul „milioane”, da?

— Da.

— Şi probabil că ai cheltuit destul din banii ăştia. În special ca să cumperi informaţii, nu?

— Aşa e. Fără atâţia bani n-aş fi ajuns niciodată acolo. Karin, care până atunci stătuse tăcută, urmărind scena, interveni cu voce liniştită:

— Claude, mai e ceva. Din moment ce te-ai apucat să ne faci nouă asemenea dezvăluiri, treaba asta trebuie să aibă înţelesurile ei.

— Vi le-am spus fiindcă voi nu sunteţi francezi şi sunteţi de aceeaşi

parte a baricadei cu mine. Voi puteţi înţelege cum vine treaba asta, care pentru francez înseamnă doar corupţie, atât.

— Eu nu cred că asta înseamnă corupţie, zise ferm Latham.

— Să ştii că nici eu nu cred, răspunse Moreau nu fără o undă de umor, dar asta nu ştiu dacă poate avea vreo valoare. Am soţie şi copii şi de multe ori mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să mă topesc şi să trăiesc liniştit în cine ştie ce colţ de lume. Cred că sunt dator, măcar faţă de familia mea, să supravieţuiesc.

— Dar ce prevedeau planurile tale pentru eventualitatea că reuşeşti? întrebă Karin.

— Să predau pe Quai d'Orsay toţi banii care mi-au rămas, cu lista completă a cheltuielilor făcute.

— Şi? făcu intrigat Latham. Eşti aşa sigur de eşec? Eu aş zice că nu trebuie să te dai bătut, orice s-ar întâmpla. La urma urmei…

Sunetul strident al telefonului îl întrerupse. Karin ridică receptorul şi, după câteva clipe, se întoarse spre Moreau:

— E pentru tine.

— Mulţumesc. Alo? Da, ascult.

Cei doi îl văzură pălind şi rămaseră aşa, în aşteptare, timp de câteva minute, până când convorbirea se termină. Apoi Moreau puse încet receptorul în furcă şi se întoarse spre ei, cu priviri goale de orice expresie. Se duse cu paşi târşiţi până la canapea, se lăsă să cadă pe pernele moi şi într-un târziu rosti cu voce uscată:

— S-au dus s-o aresteze pe Monique d'Agoste şi au găsit-o moartă de câteva ore. Stâlcită în bătăi, arsă cu ţigara, cu faţa plină de tăieturi de lamă… Aşa au făcut-o să spună unde eram.

Vicepreşedintele Howard Keller era ceea ce se putea numi un politician înnăscut, făcut anume pentru lupta politică. Patru legislaturi succesive fusese congresman şi doisprezece ani senator, ajungând să cunoască toate dedesubturile politice ale imensului ghem de intrigi şi interese care e Washingtonul şi devenind preşedinte al atotputernicului comitet financiar al Congresului, funcţie în care reuşise să supravieţuiască tuturor loviturilor venite din dreapta şi din stânga şi îşi câştigase reputaţia unui om care nu-şi pierde niciodată capul şi pe care te puteai bizui. Când fusese desemnat candidat la vicepreşedinţia Statelor Unite nimeni nu fusese surprins şi prezenţa lui în cursa electorală dăduse mai multă greutate echipei propriului partid. Câştigaseră aproape fără emoţii şi mulţi erau convinşi că Preşedintele şi Howard Keller formau un cuplu care practic nu mai avea nimic de învăţat.

Numai că vicepreşedintele Howard Keller nu era de aceeaşi părere, mai ales în dimineaţa asta, când stătea la biroul lui imens, încărcat cu hârtii şi dosare şi când de partea cealaltă a biroului se afla un tip cu

care trebuia să fie foarte atent. Pentru că tipul acesta era Wesley Sorenson, directorul Operaţiunilor Consulare.

— Uite ce e, dragul meu, zise el cu aerul acela liniştit care îi adusese atâta faimă, am auzit în viaţa mea multe aiureli, dar ce mi-ai spus tu acum le face pe toate să pălească.

— Îmi dau şi eu seama foarte bine, domnule vicepreşedinte şi aş vrea, cu permisiunea dumneavoastră…

— Uite, poţi să mă scuteşti de fineţurile astea, Wes, ne cunoaştem de prea multă vreme ca să mai umblăm cu „domnule vicepreşedinte” şi cu rahaturi de-astea. Dacă-ţi aduci aminte, eu am ţinut cel mai tare să te punem pe tine director al C.I.A. şi dacă n-a mers n-a fost din vina mea. De blocat m-ai blocat exact tu şi asta după ce reuşisem să conving afurisitul ăla de Senat că doar Sorenson…

— Şi numai Sorenson nu voia funcţia asta, îl întrerupse directorul Operaţiunilor Consulare.

— Te priveşte, ţi-ai făcut-o cu mâna ta. Acum erai călare pe situaţie, nu să stai cu pălăria în mână în faţa altora…

— Eu, Howard, nu stau cu pălăria în mână în faţa nimănui şi îmi fac datoria, atâta tot. Aşa că hai să nu mai pierdem timpul şi să trecem la chestia care m-a adus aici.

— Şi cam ce vrei să fac eu? Doi nenorociţi de rahaţi cu zvastică în loc de moţ ţi-au spus că eu sunt omul lor şi că sunt gata să instaurez mai ştiu eu ce mama dracului, dictatură fascistă sau ceva de genul ăsta. Şi tu ai fost un tip al dracului de deştept să-i crezi şi să vii la mine cu aiureala asta, aşa că acuma tot tu eşti obligat să-mi spui ce trebuie să fac. În mod normal ar trebui să râd, dar mi-aduc aminte de ce spunea Hitler, că o minciună repetată întruna ajunge să fie crezută mai ceva decât adevărul cel mai curat. Şi al dracului să fiu, Wes, dacă îmi convine chestia asta. Poţi fi sigur că ai reuşit să mă, scandalizezi şi dacă asta ai vrut, atunci te felicit! Ţi-a mers!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Howard, ai impresia că am să las să transpire ceva? Pe tipii ăia doi i-am interogat eu personal, n-a mai fost nimeni de faţă şi nu mai ştie nimeni nimic…

— Rahat! O chestie ca asta n-o poţi opri nici măcar tu. Mai devreme sau mai târziu are să le vină rândul să-i interogheze şi alţii şi atunci au să-şi dea drumul. Îţi închipui ce pleaşcă pentru adversarii, noştri! Cred că nici în visurile lor cele mai nebuneşti nu puteau spera la o chestie ca asta.

— Nu, aşa ceva n-are să se întâmple. Mai degrabă îi mierlesc pe, ăia doi cu mâna mea.

— Ei taci! Hai să încercăm să fim serioşi. E implicat şi preşedintele Camerei Reprezentanţilor, care e adversarul nostru. Tipii ăia ai tăi nu-s proşti deloc, cunosc constituţia noastră, chestia asta mă compromite pe mine şi pe urmă pe preşedintele Camerei Reprezentanţilor, adică

exact pe oamenii care ar trebui să-i urmeze preşedintelui ţării dacă i se întâmplă ceva. Nu-s proşti, să ştii.

— Hm! Unul din ei mi-a părut chiar băiat citit.

— Dar e slab psiholog, Wes, sau nu cunoaşte anumite lucruri. Preşedintele Camerei, ştii şi tu, e un baptist care stă tot timpul cu Biblia la îndemână şi tot timpul se roagă. Pe ăsta s-au găsit ei să-l facă de-al lor? N-are să-i creadă nimeni.

— Ba dimpotrivă. Au să creadă cu atât mai mult cu cât e mai de necrezut. Toţi au să zică ia uite al naibii babalâc afurisit, el era mereu cu Dumnezeu în braţe şi când colo poftim, ia uite cine-mi era dumnealui, ne-a fentat cum a vrut! Aia are să se întâmple. Mai ales că e şi neamţ de felul lui!

— O fi, dar asta nu l-a împiedicat să meargă voluntar în război, ca medic şi să fie rănit grav. Găinaţii ăia ai tăi n-au nimerit-o, Wes, îţi spun eu.

— Howard, văd că nu m-ai înţeles. Eu am venit încoace fiindcă m-am gândit că ar fi bine să ştii şi tu cum stau lucrurile, un om prevenit face cât doi, nu? Dar dacă tu ai tras de aici concluzia că eu dau vreun ban pe aiurelile alea ale lor, îmi pare rău. Altceva nu mai am de zis şi cred că putem încheia aici.

— Ei, ei, bătrâne, n-o lua acuma nici tu chiar aşa! Doar ştim pe ce lume trăim, nu? Câţiva oameni cu greutate au fost daţi în gât pe chestia asta şi chiar aş vrea să-ţi dau ceva să citeşti…

Şi Howard Keller se întinse peste birou, dându-i lui Sorenson un ziar pe care îl ţinuse la îndemână, aşa fel împăturit încât să se poată citi colţul din dreapta jos al primei pagini.

— Uită-te la chestia asta, a apărut azi la Houston.

Sorenson luă ziarul, îşi aruncă ochii pe titlul articolului şi făcu ochii mari.

— Ei drăcie! exclamă el uluit.

LEGEA SPITALELOR O FAC NAZIŞTII?
Bolnavii se plâng de jigniri intolerabile!!!

HOUSTON, 14 iulie – Pe baza unor declaraţii scrise sau verbale ale bolnavilor, comitetul de administraţie al spitalului „Meridian” a declanşat o anchetă în rândurile personalului medical. Motivul îl constituie numeroasele cazuri în care medicii şi infirmierele folosesc termeni grosolani, cu referiri antisemite sau rasiste în general, care jignesc atât pe bolnavii de culoare cât şi pe catolici, ca să nu mai vorbim de cei de religie mozaică. „Meridian” e un aşezământ medical unde nu se fac discriminări şi are în această privinţă o frumoasă tradiţie, cu care se mândreşte dar care acum e pe cale de a fi grav compromisă. Mulţi aşa-zişi elitişti fac pe

seama acestui spital glume de o calitate îndoielnică, legate în special de faptul că „Meridian” dispune şi de o secţie de dezalcoolizare, situată la circa 30 de kilometri de oraş, care de mult timp dă rezultate din cele mai bune.

La redacţia ziarului nostru au sosit recent copiile a douăsprezece scrisori adresate administraţiei spitalului de foşti pacienţi, dar în numele deontologiei profesionale am decis să amânăm publicarea lor integrală până la elucidarea completă a acestui caz şi să nu dăm publicităţii numele semnatarilor...

— Mda... mormăi Sorenson când termină de citit. Măcar bine că n-au dat nume.

— Şi cât crezi că are să-i ţină grija asta pentru deontologia lor profesională? Pe ei îi interesează să-şi vândă ziarul şi să-şi ia banii, atât, nu umblă cu delicateţuri şi cu alte chestii de-astea. Au reuşit să-i facă curioşi pe toţi şi mâine sau poimâine trosc! Ai să vezi.

— Mi se face greaţă.

— Focul se întinde, Wes. În Milwaukee, acum două zile, la o fabrică de bere cineva a turnat otravă în sticle, fiindcă patronul are nume nemţesc, chit că e american de patru generaţii. Sau cinci.

— Ştiu, am citit şi eu. Am zis că nu mai beau bere în viaţa mea, dar există o grămadă de fabrici de-astea de produse alimentare care au patroni cu nume nemţeşti.

— Da, dar e altă chestie la mijloc: numele era nemţesc, dar tipul era evreu, nu neamţ. Înţelegi unde bat astea? Şi nu ştiu dacă eşti la curent cu o chestie din San Francisco: un consilier al primăriei, pe care îl cheamă Schwinn şi-a dat demisia fiindcă a primit o groază de scrisori de ameninţare, el şi familia lui. Şi ştii de ce? Fiindcă a declarat că n-are nimic cu homosexualii, treaba lor, îi priveşte, dar că poponarii ăştia costă al dracului de mult bugetul public. Ei bine, pe chestia asta l-au făcut nazist. Ţie cum ţi se pare?

— Mie îmi miroase a „maccarthism”, Howard. Mi-e să nu înceapă altă nebunealã, mai mare ca în ‘50!

— Pentru mine are să fie un deliciu! rânji vicepreşedintele. Am la Washington o armată de duşmani şi mulţi sunt din partidul meu, nu. Adversari politici. Să zicem că neonaziştii ăia doi pescuiţi de tine sunt citaţi oficial de Senat, da? Şi să mai zicem că acolo se apucă să spună că eu şi preşedintele Camerei Reprezentanţilor suntem în solda lor, da? Ei, în cazul ăsta aş fi foarte curios să cunosc părerea ta: cam câte ore sau cel mult zile îmi mai dai de stat în scaunul ăsta? Şi mie şi preşedintelui Camerei Reprezentanţilor. Ei?

— Vezi-ţi de treabă, Howard, indivizii ăia doi sunt nişte mincinoşi de-ngheaţă apele, oricine îşi poate da seama.

— Iar faci pe naivul. Oamenii noştri au să creadă ce le convine; lor

să creadă, nu ce le dictează raţiunea şi bunul simţ. Aici trebuie lucrat cu cap, Wes, nu putem merge la risc.

— Cu cap, da. Dar cum? Să-i lichidez pe maimuţoii ăia? Să uit vreo fiolă de cianură în celula lor?

— Nu. Imediat le-ar lua locul alţii. Aici trebuie altceva. Facem să fie citaţi oficial de o comisie a Senatului şi avem grijă noi de toată recuzita. Dacă lucrăm atent, lichidăm capitolul ăsta.

— Cred că-ţi arde de glumă, Howard! Nu te gândeşti că simpla lor apariţie pe ecranele televizoarelor poate declanşa imediat o isterie colectivă?

— Nu. Dacă lucrăm atent, repet, dacă lucrăm atent nu se declanşează nimic şi ajungem să-i compromitem noi pe ei, aşa fel încât nimeni să nu mai ia de bune tâmpeniile astea ale lor. Trebuie făcute nişte săpături, ca să-i poţi scoate în faţă pe martorii mincinoşi ai „Frăţiei" ăsteia şi pe adversarii lor. Adversari găseşti gârlă, cu partizanii adevăraţi e mai greu şi cel mai greu are să fie să-i dai în gât pe martorii mincinoşi. Clovnii, Wes. Ăştia au să fie cheia, dar aici trebuie lucrat cu al naibii de multă atenţie!

— Cheie pentru ce broască?

— Hm! De la uşa în spatele căreia colcăie nebuneala asta, să zicem. Trebuie găsiţi nişte tipi şi încă destui, nu doi-trei... Nişte tipi care la prima vedere sunt oamenii cei mai normali şi cei mai onorabili, chiar plăcuţi dacă se poate, dar care în realitate sunt nişte fanatici. Şi în cazul unor interogatorii încrucişate, indivizii ăştia îşi pierd cumpătul, cedează nervos şi se dau de gol, dar tare de tot.

— Şi dacă nu cedează?

— Wes băiete, tu nu eşti avocat, dar eu sunt şi se zice că aş fi unul nu chiar slab. Şi cunosc numai aici în Washington cel puţin trei sau patru avocaţi pe lângă care eu sunt un învăţăcel modest, nişte tipi care în doi timpi şi trei mişcări te pot face pe tine să recunoşti că de la cinci ani dormi cu poza lui Hitler sub pernă şi că de dragul lui eşti în stare să faci moarte de om, înţelegi? Nişte tipi daţi dracului, unşi cu toate alifiile. De chestia asta mă ocup eu, tu găseşte clovnii, atât, pe urmă e treaba mea. Când am zis că dacă lucrăm cu cap câştigăm, la asta m-am gândit. Şi cred că nu greşesc. Cel mai bine la public prinde melodrama şi îi cunosc pe oamenii care sunt maeştri în chestii de-astea. Le facem una ca-n filme!

— Filmele sunt filme, Howard şi neonaziştii sunt ceva real. Abatem atenţia publicului de la nişte acuzaţii aiurite, le demolăm, foarte bine, dar ce-am realizat? Pericolul rămâne.

— Da, dar spune-mi tu o soluţie mai bună. Aşa a fost şi pe vremea lui MacCarthy, în hărmălaia aia ai noştri erau gata să-i scape din vedere pe adevăraţii spioni ai ruşilor, care profitau de situaţie şi tăceau şi făceau.

— Bine, hai că ne depărtăm de subiect şi nu e momentul. Cum facem ca să obţinem o audiere în Senat şi să ţinem noi firele? Fiindcă îţi spun drept, în mintea mea asta înseamnă o furtună în stare să mătură tot, absolut tot.

— Wes, aici ori jucăm tare ori ne ducem să toarcem în rând cu babele. Adu-ţi aminte de Oliver North, care a făcut munţi de bani vânzând arme Iranului şi teroriştilor comunişti din Nicaragua. Dacă Sullivan, avocatul lui, ar fi fost în comisia senatorială, North ar fi intrat la răcoare pe viaţă în loc să umble acum după investitura pentru preşedinţia Statelor Unite. Sullivan l-a scos curat ca lacrima şi a aruncat măgăreaţa în cârca unora care habar n-aveau despre ce era vorba şi care pe chestia asta au zburat de nu s-au văzut. Şi încă au mai plecat şi cu câte o tinichea de coadă, ţine cont!

— Să înţeleg de aici că ai avocatul în stare să întoarcă lucrurile?

— Nu avocatul. Avocaţii! Când cu audierea lui North stăteam cu colegii în biroul firmei noastre de avocatură, ne uitam la televizor, la transmisiunile în direct şi sorbeam câte un păhărel, punând pariuri peste pariuri. Ei bine, ne pretindeam şi noi avocaţi tari, eram firmă puternică, cu clienţi care ne puneau în braţe procese, nu glumă şi le câştigam, dar nici unul din noi nu era în stare să prevadă următoarea mişcare a lui Sullivan, uite-aşa îi dădea cu roatele-n sus pe toţi care veneau la rând, unul după altul, îi făcea să se contrazică şi să se încurce în răspunsuri, să se enerveze şi să vorbească aiurea… Când îl vedeam cum răsuceşte omul şi-l întoarce şi-l zăpăceşte de-l face de nu mai ştie ce scoate pe gură, rămâneam tâmpiţi. Şi ţi-am mai spus, eram şi noi de meserie, nu aşa, orice gură-cască din public.

— Scurt şi la obiect: te gândeşti să apelezi la Sullivan pentru treaba asta a noastră?

— Nu. Am altul, care ar putea fi şi mai bun. Pe Sullivan îl cunoaşte o lume, pe ăsta nu-l ştie nimeni pe aici, e un senator din nu mai ştiu ce stat din Midwest, care probabil că l-ar fi putut înfunda pe Sullivan la vremea respectivă. A fost într-un rând cu noi când ne uitam la televizor la audierile alea şi ne-a dat nişte lecţii. Prevedea toate mişcările lui; Sullivan şi ne spunea şi ce mişcare ar trebui să facă păpălăii ăia de la comisie. Şi zău că avea dreptate, dar ei nu-l puteau auzi şi făceau numai mişcări greşite. Ţi-am spus, treaba ta e să-i găseşti pe clovni, carne de tun pentru omul nostru, care să-i facă praf în Senat. Şi repede.

La cinci mii de kilometri în linie dreaptă, la Paris, în soarele strălucitor al după-amiezii, Janine Clunes trăia din plin euforia unei libertăţi de care nu avea parte prea des. Avea la dispoziţie o zi întreagă, poate chiar două, când putea să scape de chingile unei etichete impuse de un soţ prea sever, care îi vorbea mereu de

meritele şi calităţile primei lui soţii sau chiar îi pomenea numele în somn. Drept care printre primele gânduri care veniră s-o ispitească pe Janine fu acela al unei aventuri scurte şi fără pretenţii, care să-i satisfacă dorinţele înăbuşite aşa cum cândva, la Chicago şi le satisfăcea cu studenţii tineri şi impetuoşi. Cunoscuse cu câtva timp în urmă un ataşat de la ambasada germană, un bărbat atrăgător de vreo treizeci de ani care îi dăduse destul de limpede de înţeles că o place şi a cărui companie părea promiţătoare de delicii pe care puritanul ei ambasador nu ştia sau nu era în stare să i le ofere. Ar fi fost suficient să-i dea ataşatului un simplu telefon şi într-o jumătate de oră ar fi fost în vârtejul plăcerilor după care tânjea de atâta timp. Dar nu-şi putea permite asta. Timpul acesta trebuia folosit mai judicios. Courtland lipsea şi ea avusese grijă să se scuze faţă de colegii ei de la documentare, spunând că şi menajul ei avea nevoie, de ea şi că vrea să-i facă o surpriză lui Daniel, care la întoarcere trebuia să găsească schimbări cât mai plăcute ale unui interior pe confortul căruia el punea mare preţ. Drept care ea avea să alerge prin magazine, să aleagă exact ce trebuia... a, nu, nu era nevoie de o maşină de la ambasadă, de fapt nici n-ar fi fost corect, doar era vorba de interesele ei proprii, nu de ale Departamentului de stat, care nu avea motive să plătească cu banii contribuabililor plimbările soţiilor de ambasadori care au de cutreierat prin magazine. Fusese foarte simplu să scape de amabilităţile astea.

La plecarea din Washington, Janine primise o adresă exactă şi o parolă pentru contactarea unui membru al „Frăţiei”. Un magazin de încălţăminte de comandă de pe Champs-Elysees şi numele de cod „Andre”, care trebuia folosit de două ori în aceeaşi replică: „Andre spune că numai aici se poate găsi desăvârşita artă a pielăriei, e cel mai bun magazin din Paris şi Andre rareori se înşeală”. Apoi încă o dată, cu acelaşi nume folosit tot de două ori. O parolă care nu bătea la ochi. De la căderea lui Allan Reynolds, agentul cu care lucrase atâta timp, se adunaseră noutăţi care trebuiau comunicate şi sosise momentul să apeleze la pista asta de rezervă.

Urcă într-un taxi, dădu şoferului adresa şi se lăsă pe spătarul canapelei, gândindu-se la informaţiile pe care trebuia să le transmită în Germania. Avea să le ofere numai date corecte, evident, dar aşa fel prezentate încât conducătorii mişcării să admire talentul ei de a le furniza informaţii de excepţie şi totodată să se gândească serios dacă nu era cazul s-o coopteze în comandamentul suprem de la Bonn. În definitiv, se achitase în condiţii ireproşabile de misiunea ei. Postul de ambasador la Paris era atât de important încât Departamentul de stat fusese silit să numească aici un diplomat de carieră, nu un politician. Iar Daniel Courtland avea să devină noua stea a diplomaţiei americane, Daniel Courtland, care rămăsese de curând singur. Janine

Clunes primise ordinul să devină în cel mai scurt timp doamna Courtland şi îl executase în spiritul celor mai bune tradiţii ale disciplinei prusace, cu tot dezgustul fizic pe care i-l stârnea individul acesta fleşcăit ca o moluscă. Numai sacrificiul pe care îl făcea în calitate de doamna Courtland şi ar fi trebuit să fie suficient pentru a o propulsa într-un post important din conducerea „Frăţiei".

Taxiul opri în faţa magazinului de încălţăminte, cu o vitrină încărcată cu cele mai rafinate produse de pielărie pe care le poate etala o firmă cu meseriaşi de înaltă clasă, de la pantofi de damă de cele mai delicate forme până la şei de călărie şi alte articole de harnaşament lucrate cu o migală şi o desăvârşire care nu puteau să nu impună respect. Janine coborî, plăti şoferului şi îi mulţumi cu un surâs graţios, spunându-i că nu era nevoie s-o aştepte, avea să întârzie mult.

Maşina Biroului Doi oprise cam la treizeci de metri în urma taxiului, chiar sub un panou cu „Oprirea interzisă". Şoferul ridică receptorul şi ceru legătura cu cabinetul lui Moreau, care răspunse personal la telefon, fiindcă încă nu găsise o înlocuitoare pentru Monique d'Agoste.

— Doamna Courtland tocmai a intrat într-un magazin de pielărie: de pe Champs-Elysees, raportă agentul. Magazinul se numeşte „Saddle & Bootery".

— „Saddle & Bootery"? Hm!... De acolo se aprovizionează tipii cu bani care au cai de lux. Cam ciudată treabă, nu reiese de nicăieri că ambasadorul sau nevastă-sa ar avea damblaua asta, a cailor. Fii cu ochii în patru.

— Magazinul acesta face şi cizme de comandă, domnule. Vin ca turnate şi ţin o viaţă de om, sunt fără moarte. Dar şi costă!

— Şi? Ţi-l imaginezi pe Courtland încălţat cu cizme?

— Nici pe nevastă-sa?

Moreau stătu puţin pe gânduri, apoi răspunse:

— Nu. Nu e genul ei. Una ca ea, dacă vrea cizme, merge la „Charles Jourdain" sau la „Ferragamo", în Saint-Honore.

— Ordonaţi să-l trimit pe Jean-Pierre să intre înăuntru, după ea, să vadă ce face acolo?

— Da. Să facă pe clientul care se interesează dar nu e chiar hotărât. Dacă cucoana e clientă adevărată, adică i se ia măsura sau alte chestii de-astea, să nu stea.

Vizavi de magazinul de pielărie „Saddle & Bootery" parcase un Peugeot alb al cărui ocupant, un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, de stofă englezească cu dungi fine, ridică receptorul şi formă un număr lung, al unui post telefonic din Germania.

— *Guten Tag,* i se răspunse tărăgănat de la capătul celălalt al

firului.

— Tot eu sunt, sunt din Paris.

— Ascultă, chiar a fost nevoie aseară să-l lichidezi pe şoferul ambasadei?

— N-am avut de ales. M-a recunoscut, mă mai văzuse la Depozitele Avignon. Aduceţi-vă aminte, chiar dumneavoastră mi-aţi ordonat să mă duc, eu eram singura persoană care ştia unde era sediul prietenilor noştri din Paris.

— Şi eşti sigur că şoferul te-a recunoscut?

— Oho! A făcut ochii mari şi a strigat la mine, prin geamul de la portieră: „Stai pe loc!” Şi se cotrobăia după pistol. Ce era să fac?

— Hm! dacă aşa stau lucrurile…

— Da, domnule, aşa stau. Acum v-am sunat pentru altceva.

— Pentru?

— Toată ziua o maşină a Biroului Doi a stat în faţa ambasadei americane, mai la o parte, în poziţie tipică de supraveghere. Când a ieşit *Frau* Courtland s-a luat după ea. O filează.

— Lasă-i s-o fileze. Te ţii după ei?

— Da. Acum *Frau* Courtland e într-un magazin de pielărie de pe Champs-Elysees, îi zice „Saddle & Bootery”.

— Cum ai zis?! „Saddle & Bootery”? Sfinte Dumnezeule, filiera „Andre”! Doamne, ce beleaua dracului!

— Ce filieră?

— Nimic. Sună din nou peste trei minute. La secundă! Bărbatul din maşină închise telefonul, fără să înţeleagă nimic, aprinse o ţigară şi se uită la ceas, trăgând cu coada ochiului spre intrarea magazinului unde se afla *Frau* Courtland şi fără să scape din ochi maşina Biroului Doi. Văzu cum un tip coboară din maşină şi se îndreaptă agale spre magazin, luându-şi aerul unui trecător oarecare, se opreşte în faţa vitrinei, studiază ceva care parcă i-ar fi atras atenţia şi intră înăuntru. „Al naibii, dacă n-aş fi ştiut cine e aş fi zis că e un client ca toţi clienţii”.

Se uită din nou la ceas şi formă numărul de la Bonn.

— Ascultă aici, Paris, răsună autoritar vocea de la capătul celălalt al firului. O lichidezi cu orice preţ pe femeia aceea, clar? Fii atent că nu e de glumă, francezii au reperat-o şi e clar că vor să pună laba pe ea, dacă o fac să vorbească iese una mare, intrăm toţi în rahat până la gât! O lichidezi în cel mai scurt timp! Şi în clipa asta, dacă se poate! Ar fi ideal.

Capitolul 24

Daniel Rutherford Courtland, ambasadorul Statelor Unite în Franţa, simţea că ochii i se împăienjenesc şi literele din filele pe care le citea pentru a treia sau a patra oară încep să-i joace în faţa ochilor. Încercă să reziste dar era ceva peste puterile lui. Îşi dădu seama că lacrimile încep să i se scurgă pe obraji şi îşi zise că nu avea nici un rost să se mai prefacă. Le şterse cu dosul palmei şi tot ce putu face fu să-şi înăbuşe un sughiţ de plâns, care l-ar fi făcut să se simtă într-o postură şi mai penibilă.

— Îmi pare sincer rău, domnule ambasador, răsună vocea lui Wesley Sorenson, aflat în fotoliul lui, de partea cealaltă a biroului. Sunt cuprins de o durere la fel de mare, îmi dau seama ce pot însemna asemenea lucruri pentru un om sensibil ca dumneavoastră, dar trebuia să le aflaţi.

— Da, vă înţeleg.

— Dacă mai aveţi îndoieli, domnul Schneider din Centralia, socrul dumneavoastră adică tatăl adoptiv al soţiei dumneavoastră, vreau să spun domnul Schneider e gata să ia avionul şi să vină încoace, ca să puteţi discuta între patru ochi.

— Am ascultat înregistrarea, domnule Sorenson, am citit hârtiile astea şi nu ştiu dacă mai e nevoie.

— Sunteţi convins că nu v-am prezentat nişte lucruri măsluite?

— Oh, fără îndoială că nu poate fi vorba de aşa ceva. E un dezastru şi mă miram să nu mi se întâmple ceva!

— Aţi putea fi mai explicit?

— Până să mă însor cu Janine am avut o căsătorie... o căsătorie reuşită, ca să zic aşa, dar e puţin zis. O soţie ideală, copii reuşiţi, o familie în sânul căreia eram fericit. Dar Departamentul de stat m-a tot mutat de colo-colo, în Africa de Sud, în Maroc, la Kuala Lumpur. La Geneva, la Ouagadougou... Pe peste tot ataşat de rangul unu, apoi Finlanda, unde am fost ambasador plin... Apoi am fost numit la Paris... soţia mea a divorţat şi am rămas fără familie...

— Înseamnă că v-au testat tot timpul. Gândiţi-vă că numirea la Paris e un adevărat titlu de glorie, posturile de calibrul ăsta sunt rezervate tipilor care au pus cel mai tare umărul la campania prezidenţială şi au adunat fonduri grase. E o gratificaţie pentru trepăduşii politici, nu pentru diplomaţii de carieră... Domnule Courtland, în condiţii de absolută confidenţialitate, evident... Îmi permiteţi să vă întreb ceva extrem de delicat?

— Cred că... da, cred că da...

— Cum a reuşit Janine Clunes să intre în viaţa dumneavoastră? Courtland păru să şovăie o clipă, apoi, cu înfăţişarea omului pentru

care nimic nu mai are importanţă, zise:

— Dacă stau să mă gândesc bine, e o întrebare cât se poate de interesantă. Eram după terminarea divorţului şi trebuia să iau parte la tot felul de recepţii la care mă duceam doar în numele obligaţiilor profesionale, nu din plăcere. La una din ele, la ambasada Angliei, am cunoscut-o pe Janine. O femeie încântătoare, plină de viaţă şi de spirit, care m-a făcut să cred că se simţea atrasă de persoana mea. Sunt sigur că vă puteţi imagina ce a urmat.

— Da. Nici nu e greu.

— Şi se întâmplă ceva ciudat. În mod normal cred că ar trebui să fiu furios pentru trădarea ei, să fiu plin de ură, ca un animal. Nu simt nimic din toate astea. Pur şi simplu mă simt golit de sentimente, mă simt uzat. Bineînţeles că am să-mi dau demisia, ar fi o prostie să mai rămân în diplomaţie după ce m-am lăsat păcălit în asemenea hal.

— Cred, domnule ambasador, zise Sorenson apăsând puţin pe cuvinte, că ar mai exista o soluţie. Da, ar mai exista una, repetă el observând privirea întrebătoare a lui Courtland, anume să vă întoarceţi la Paris, la post, ca şi cum n-am fi purtat niciodată această discuţie.

Se lăsă o tăcere grea, pe care Sorenson îşi spunea că n-ar fi bine s-o întrerupă. Într-un târziu Courtland rosti rar:

— Nu, nu se poate.

— Domnule ambasador, dumneavoastră sunteţi un diplomat înnăscut. Altfel n-aţi fi obţinut postul de la Paris.

— Nu se poate. Asta depăşeşte limita suportabilului…

— Limita suportabilului? replică Sorenson, pe un ton brusc aspru. Faptul că un bărbat cu inteligenţa dumneavoastră şi cu experienţa dumneavoastră, un diplomat de carieră s-a lăsat influenţat până într-acolo încât să se căsătorească cu un *Sonnenkind,* o neonazistă, faptul acesta e, într-adevăr, supărător. Dar foarte curând se va declanşa o isterie în masă, care vă va arăta ce înseamnă cu adevărat „limita suportabilului”, cum ziceţi dumneavoastră.

— Sunt convins că ceea ce-mi spuneţi nu poate fi pus sub semnul întrebării, dar mă îndoiesc că întoarcerea mea la Paris, sub chipul unui soţ care face pe neştiutorul, ar putea contribui cu ceva la rezolvarea acestei situaţii îngrozitoare.

— Domnule ambasador, aşa cum stau lucrurile în momentul de faţă, poate că pentru dumneavoastră personal ar fi mai convenabil să vă daţi demisia. Repet: pentru dumneavoastră personal. Dar ca om care serveşte naţiunea, trebuie să vă gândiţi că ne puteţi ajuta enorm. Nu exagerez deloc. Trebuie să aflăm cât mai multe despre aceşti *Sonnenkinder* şi dumneavoastră, prin forţa împrejurărilor, sunteţi pe punctul de a prinde capătul unui fir care ar putea fi hotărâtor. Trebuie să existe o infrastructură a acestei organizaţii, un lanţ ierarhic, altfel

nu se poate şi doamna Courtland, soţia ambasadorului american în Franţa, nu poate; fi o rotiţă chiar neînsemnată în angrenajul ăsta. Mă fac înţeles?

— Asta înseamnă că Janine ar putea să vă ajute fără să-şi dea seama?

— Domnule ambasador, ea reprezintă cea mai mare reuşită a noastră în dosarul ăsta afurisit. Cea mai mare şi, ca să fiu sincer cu dumneavoastră, până acum singura. Şi ar fi un dezastru să ne siliţi să renunţăm la reuşita asta. Gândiţi-vă că dacă ea se decide să-şi contacteze şefii ierarhici sau dacă o contactează ei, am putea lua urma liderilor mişcării... Vă rugăm, domnule, vă rugăm să ne ajutaţi! În momentul de faţă, de dumneavoastră depind lucruri a căror importanţă poate că nici nu v-o puteţi imagina. Lucruri de interes naţional!

Din nou Courtland tăcu. Sorenson îşi dădea seama că omul din faţa lui era pradă unei mari frământări interioare şi, în mod reflex privirea i se opri pe mâinile lui. Ar fi trebuit să le vadă frământându-se, cum se întâmpla în toate cazurile de felul acesta, dar mâinile lui Courtland rămâneau aşezate liniştit una peste alta pe genunchi într-o poziţie corectă, a omului care ştie să păstreze în toate o ţinută distinsă. „Diplomat! îşi zise Sorenson. Şcoală înaltă...” Şi deodată mâinile acestea se mişcară într-un gest dezordonat, ca şi cum ambasadorul n-ar mai fi ştiut ce să facă cu ele. Degetele se frământară scurt şi Courtland îşi aranja într-un gest repezit părul, care altfel era pieptănat impecabil şi nu avea nevoie de retuşuri, apoi tuşi să-şi dreagă vocea şi zise puţin răguşit:

— Bine. Asta e ceva nou, n-am mai avut de-a face cu asemenea... Hm! Hm!... cu asemenea lucruri... Prin urmare nu pot să vă garantez reuşita, dar... am să fac tot ce e omeneşte cu putinţă!

În magazinul „Saddle & Bootery”, Janine Clunes se apropie de un vânzător şi îi spuse cu voce scăzută că vrea să vorbească cu patronul. Vânzătorul înclină politicos din cap, cu manierele alese ale unui servitor de casă mare şi o roagă pe stimata doamnă să aibă bunăvoinţa de a aştepta numai un moment, *Monsieur* Rambeau, patronul, se va simţi onorat să se prezinte în câteva clipe la dispoziţia stimatei doamne. Într-adevăr, Janine nu avu mult de aşteptat şi văzu apropiindu-se un bărbat mărunt şi uscăţiv, cu o perucă lungă care îi acoperea ceafa şi îmbrăcat într-un costum de călărie din piele de Cordoba care costa o avere. Nou venitul se înclină într-un gest de politeţe neutră şi, aruncând o privire scurtă în jur, la cei câţiva clienţi din magazin, se adresă lui Janine în franţuzeşte:

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă?

— Vreau să vă spun, domnule, zise ea tot în franţuzeşte, cu cel mai

puternic accent american, vreau să vă spun că aveţi un magazin absolut superb.

— O! Doamna e americană! zise patronul cu vizibilă încântare, profesională, desigur dacă doamna asta care arăta a femeie plină de bani ar fi vorbit cu accent italienesc, probabil s-ar fi entuziasmat că e italiancă.

— E atât de evident? întrebă ea surâzând plină de amabilitate.

— Oh, nu, doamnă, vorbiţi excelent franţuzeşte, dar... un uşor accent, ştiţi... Un accent fermecător, fără îndoială... Iar părerea dumneavoastră este o apreciere care confirmă calitatea firmei...

— Da. Am venit la magazinul acesta fiindcă Andre spune că numai aici se poate găsi desăvârşita artă a pielăriei, e cel mai bun magazin din Paris şi Andre rareori se înşeală.

— Andre? tresări patronul, sfredelind-o cu privirile.

— Da, un foarte bun prieten.

— Oh, doamnă, suspină individul, din păcate e un nume atât de răspândit! Mi-e imposibil să-mi dau seama la care Andre vă referiţi dumneavoastră. De exemplu, un domn care ne face onoarea de a fi clientul nostru şi care se numeşte Andre a lăsat la noi o pereche de cizme pentru o mică reparaţie şi sunt gata de alaltăieri. Chiar mă surprinde că n-a venit până acum sau n-a trimis după ele.

— Cred, domnule, că Andre mi-a pomenit ceva despre asta, ştiţi, Andre poartă des cizme şi tocmai...

Patronul o privi scrutător încă o dată şi zise cu glas şoptit:

— Binevoieşte doamna să mă urmeze?

Îşi aruncă repede ochii înjur, asigurându-se că toată lumea era ocupată cu câte ceva şi nimeni nu se uita la ei, apoi se întoarse pe călcâie şi se strecură după o perdea groasă de pluş, urmat de Janine. Ajunseră într-un coridor de numai câţiva metri şi de acolo pătrunseră într-o încăpere cu uşa capitonată gros. Erau singuri.

— Presupun, doamnă, zise patronul, că dumneavoastră sunteţi: persoana care trebuia să...

Nu-şi termină fraza şi rămase în aşteptare.

— Da, eu sunt. Magazinul dumneavoastră mi-a fost recomandat foarte călduros şi de Catbird...

— A, perfect, răspunse uşurat patronul. În cazul acesta, doamnă o să ieşim acum prin spate şi veţi merge la un parc de distracţii unde fiţi foarte atentă vă prezentaţi la intrarea dinspre sud, al doilea ghişeu şi spuneţi că sunteţi trimisă de Andre pentru un bilet gratuit. Atenţie să nu încurcaţi...

— Nu, n-am ce să încurc. Intrarea dinspre sud, al doilea ghişeu. Andre, bilet gratuit. E destul de simplu.

Patronul chemă prin interfon pe cineva, anunţându-l că trebuia livrat ceva lui Andre, apoi o conduse pe Janine afară, într-o stradă

îngustă şi o instala pe bancheta din spate a unei maşini, după care se întoarse înapoi în magazin. Aruncă o privire în jur şi se duse în biroul o uşă capitonată, unde apăsă din nou pe unul din butoanele interfonului:

— Azi plec mai devreme, Simone. Clienţi cam puţini şi nici nu mă simt prea bine. Închizi magazinul la şase, ca de obicei şi ne vedem mâine dimineaţă. La revedere.

Ieşi iar în străduţa din spatele magazinului, se urcă pe o motocicletă parcată lângă perete şi demară iute.

Aproape în acelaşi moment telefonul din magazin ţârâi ascuţit.

— Magazinul „Saddle & Bootery", bună ziua, răspunse prompt acelaşi vânzător care o întâmpinase pe Janine.

— Alo! Dă-mi-l pe Rambeau! se răsti arţăgoasă o voce de bărbat. Da' mişcă mai repede, că n-am timp!

— Regret, domnule, dar domnul Rambeau tocmai a ieşit şi mai vine abia mâine dimineaţă. Cine doriţi să-i spun că l-a căutat?

— Mă-ta! urlă individul. N-a lăsat vorbă unde se duce?

— Nu, domnule, regret…

— Şi unde pot da de el?

— Regret, domnule, nu ştiu…

— Ah, lua-te-ar toţi dracii de cretin! De ce nu ştii, boule? zbieră apucat de năbădăi tipul de la telefon.

— Ia ascultă, ţărănoiul dracului! se burzului şi vânzătorul, scos din răbdări. Ce te răţoieşti aşa la mine? Am regulat-o eu vreodată pe vaca aia nenorocită de mă-ta ca să mă faci bou? Mai du-te-n…

Şi trânti furios receptorul, abia ţinându-se să nu rostească până la capăt propoziţia începută. În magazin intrase grăbită o cuconiţă îmbrăcată într-o rochie scumpă, probabil de la Givenchy.

— Cu ce putem fi de folos doamnei? o întâmpină el îndatoritor, abia reuşind să-şi stăpânească furia care clocotea în el.

Nou venita îl măsură scurt, cu o privire de expertă, apoi zise cu o voce suavă şi profesional excitantă:

— Am un mesaj pentru Andre.

— Ah, doamnă, regret, dar mesajele pentru domnul Andre le primeşte personal patronul şi tocmai a plecat.

— Vai! Şi eu ce fac? ciripi tânăra dezolată.

— Totuşi, cred că îmi puteţi lăsa mesajul mie, se oferi vânzătorul. Patronul are toată încrederea în mine.

— Nu ştiu dacă se poate. E ceva… strict confidenţial.

— Domniţă scumpă, cu atât mai mult. Îmi puteţi spune fără grijă, mai ales că peste zece minute sunt liber şi putem merge la o cafenea foarte drăguţă şi mai ales foarte intimă, la doi paşi de aici, să vă spun şi eu nişte lucruri confidenţiale…

— Vai, îmi pare groaznic de rău dar nu se poate, chicoti încântată

dama, prietenul meu e mereu cu ochii pe mine, e gelos ca un turc! Dar ce fac eu cu mesajul pentru Andre? Zici că pot să ţi-l las dumitale? zise ea măsurându-şi din nou interlocutorul din ochi.

— Fără îndoială, domniţă dulce, sunt foarte fericit să vă servesc... cu orice, dacă-mi daţi ocazia şi pot să vă asigur că...

Tânăra chicoti din nou şi zise provocatoare:

— *Andre să sune imediat la Berlin.* Da?

— La... la Berlin? făcu vânzătorul ochii mari. Adică cum?

— Adică cu telefonul, îi râse în nas necunoscuta. Asta e tot, eu ţi-am transmis mesajul şi gata, pa! Eşti dulce. Mai trec pe-aici!

Şi se îndreptă spre uşă, legănându-şi cât mai unduitor şoldurile şi aruncându-i din prag un pupic pe vârfurile degetelor, dar vânzătorul rămăsese atât de uluit încât nici nu mai băgă de seamă. La Berlin? Asta cum naiba mai venea? Că pe nemţi patronul nu putea să-i vadă în ochi, dacă îi intra în magazin vreunul din naţia asta a dracului, îi vorbea în silă şi dubla preţurile. Sau asta însemna la...?

Abia ieşită pe uşă, femeia grăbi pasul până la maşina Biroului Doi şi urcă iute.

— Degeaba, zise ea cu ciudă. Persoana nu mai era acolo.

— Cum adică? mârâi şoferul. De ieşit n-a ieşit, îmi pun capul, am fi văzut-o. Trebuie să fie în vreun birou, la discuţii.

— Sau a ieşit pe altă uşă. Mai răzuieşte-ţi şi tu nămolul ăla de pe creieri, că dai în gropi de deştept ce eşti.

— Uite, vezi? Iar mă iei peste picior...

— Păi cum să nu te iau, dacă eşti tâmpit! Ai mai văzut tu magazin şi încă de lux, ca ăsta, să se aprovizioneze pe uşa din faţă, pe unde intră clienţii? Poate doar la voi în sat!

— Bine, lasă amabilităţile şi să vedem ce e de făcut. Fiindcă de vină nu sunt numai eu. De fiecare dată când am avut de filat pe cineva supravegheam fiecare câte o ieşire. Dar acuma ne-am intimidat, poftim. Suntem pe Champs-Elysees, nu în Montmartre.

— Asta cam aşa e, acceptă femeia. Şi mai ales cucoana asta e soţie de ambasador, nu o pipiţă oarecare, aici ne-am păcălit noi. Dar? Poftim că şi soţiile de diplomaţi o pot şterge pe uşa din spate.

— Mai curând asta e, zise cel de lângă şofer, care până atunci mu scosese o vorbă. Ne-am intimidat de lumea asta aleasă.

— Bine, să vedem ce-o să zică şi Moreau de chestia asta, făcu, ţâfnoasă femeia. Sunaţi-l voi. Eu i-am uitat numărul.

Bărbatul din Peugeotul parcat în apropierea magazinului „Saddle *&* Bootery” ajunsese în culmea nerăbdării. Trecuse aproape o oră şi *Frau* Courtland nu binevoise să apară. Încerca să se liniştească spunându-şi că femeile sunt cumpărătoare foarte dificile, mai ales atunci când au

poşeta plină de bani sau o carte de credit cu acoperire serioasă, dar îşi dădea seama că asta nu putea fi decât cel mult o consolare de soţ sau amant gelos. Fiindcă tipii de la Biroul Doi plecaseră de o jumătate de oră şi probabil ştiau ei ceva. Întâi fusese individul care făcea al naibii de bine pe clientul şi care ieşise frumos după câteva minute, întorcându-se la maşină. Pe urmă, tot din maşina aia afurisită se dăduse jos o piţipoancă nostimă foc care intrase şi ea în magazin, stătuse două-trei minute şi se întorsese, după care avuseseră probabil un mic conciliabul sau ceruseră instrucţiuni prin telefon, fiindcă după nici un minut maşina plecase în mare viteză. Şi de atunci el şedea aici ca un nătărău, deşi ordinul sunase clar: „o lichidezi imediat”. Poate ar fi trebuit să se ia după ei, dar ce obţinea cu asta? Probabil nimic. Aşa că cel mai bine era să aştepte aici, cu arma la îndemână, cu amortizorul montat, cu piedica trasă şi cu cartuş pe ţeavă. Era clar că orice întârziere în executarea ordinului putea avea consecinţe grave şi se simţea îngrozit la gândul că acum treaba asta depindea numai de el. Până nu demult fusese doar supraveghetor din umbră al unităţii de Blitzkriegeri şi niciodată nu fusese nevoie să acţioneze direct. Nu că i-ar fi lipsit obişnuinţa de a ucide sau îndemânarea de a ţine un pistol în mână, nici vorbă. Fusese ofiţer în STASI şi astea făceau parte din meseria lui, îi intraseră în sânge. Din comunist convins devenise un nazist la fel de convins, dar în fiecare clipă tremura la gândul că noii stăpâni îl suspectau şi că un eşec putea fi pus pe seama unor anumite intenţii. Iar asta însemna glonţul sau, în cel mai fericit caz, fiola cu cianură. Cât timp slujise cu zel cauza răposatei republici comuniste din est nu avusese asemenea griji, sau cel puţin nu ajunseseră să-l obsedeze. Se bucurase din plin de senzaţia divină de a şti că dispune de putere, de bani şi de plăceri fără să se găsească la mâna unor birocraţi tâmpiţi, recrutaţi dintre muncitorii care abia dacă erau în stare să citească şi fuseseră unşi în funcţii politice unde tăiau şi spânzurau. Atotputernica STASI era stat în stat şi grangurii aceia analfabeţi se temeau de oamenii ei aproape mai rău decât de populaţia din ce în ce mai nemulţumită, dar nu se puteau lipsi de singurul instrument care le asigura puterea. Un ofiţer din STASI putea greşi, el însuşi greşise de destule ori dar se alesese doar cu câte o muştruluială zdravănă din partea şefilor, atât, acolo rufele murdare se spălaseră în familie, în vreme ce ăştia nu ştiau de glumă. Un agent al „Frăţiei” nu putea greşi decât o dată, a doua oară nu mai avea ocazia.

Îşi verifică prin haină, cu un gest reflex, pistolul din ham şi coborî, îndreptându-se cu paşi de trecător toropit de căldură spre intrarea magazinului. Se opri în faţa vitrinei, ca şi cum ceva anume i-ar fi atras atenţia şi începu să studieze exponatele, părând interesat când de unul când de altul, dar fără să scape din ochi nici uşa de la intrare. După douăzeci de minute, în care pe uşă ieşiră sau intrară sumedenie

de femei, îşi zise că ceva se întâmplase cu *Frau* Courtland, ori rămăsese înăuntru, ori ieşise deghizată, ori ieşise pe altă uşă. Ridică privirile, încercând pentru a suta oară să privească în magazin printre obiectele care înţesau vitrina şi întâlni nişte ochi care îl studiau cu atenţie şi bunăvoinţă. Un vânzător care ochise un posibil client, unul care, după costumul lui elegant, nu putea fi decât un om plin de bani. Un impuls brusc îl făcu să se îndrepte spre uşă şi să intre.

— Vă putem fi de folos cu ceva, domnule? îl întâmpină plin de amabilitate vânzătorul.

— Drept să spun, cred că s-ar putea… Hm! Caut pe cineva… Vânzătorul îşi pierdu imediat aerul mieros de adineauri şi făcu un gest alene spre restul încăperii, care voia să însemne că putea căuta în voie. Nou venitul cercetă chipurile celor câteva femei şi plescăi supărat din buze: într-adevăr, *Frau* Courtland nu era acolo.

— Ştii, se întoarse el spre vânzător vorbindu-i în şoaptă, e vorba de ceva foarte special. Lucrez la Ministerul de Externe şi trebuie să escortez discret o americancă, soţia unui grangur mare, dar am pierdut-o din ochi. Am văzut-o când a intrat în magazinul ăsta, dar n-am văzut-o ieşind şi nici aici n-o văd.

Şi strecură uşurel câteva bancnote în mâna vânzătorului, care se învioră numaidecât şi se grăbi să răspundă plin de solicitudine:

— Domnule, am avut azi o ploaie de americance, tot Parisul e plin de americani şi toate femeile lor vor cizme de la noi. Îmi puteţi spune cum arată persoana în chestiune?

— Patruzeci de ani, dar nu-i dai nici treizeci şi cinci, blondă, frumoasă, distinsă, îmbrăcată foarte simplu dar cu gust, în culori deschise, fustă *rose-pale* şi bluză albă, pantofi şi poşetă tot crem…

— Ei, fir-ar să fie, am avut mai multe în genul ăsta, n-am stat să mă uit la culori, dar cam toate erau îmbrăcate în culori deschise, că pe arşiţa asta… făcu vânzătorul, plescăind din buze cu vizibilul regret al omului care vrea să-şi merite banii. Dar dacă mă gândesc bine, una care să fie şi frumoasă şi distinsă… Da, a fost una care a zis că vrea să stea de vorbă cu patronul.

— Aha! tresări agentul „Frăţiei”. Şi? Unde e?

— Domnule, răspunse vânzătorul scărpinându-şi gânditor bărbia, drept să vă spun, nu mai e aici dar n-am văzut când a plecat. A venit patronul, chiar eu am fost să-l chem, i-am lăsat discutând şi pe urmă nu mai ştiu ce s-a întâmplat, am avut treabă cu clienţii şi n-am mai fost atent la ea. Dacă aş fi ştiut, vă rog să mă credeţi…

— Mda, înţeleg… Dar ia zi, e cumva aici cineva Andre?

— Andre? tresări vânzătorul. Phiii! Extraordinar, toată lumea are azi treabă cu individul ăsta, dar la noi nu e nimeni să-l cheme aşa. După părerea mea, din punct de vedere…

— Toată lumea? Adică a mai întrebat cineva de el?

— Da, a fost adineauri una fâşneaţă rău, cam paraşută ea dacă-i vorba, adică doamnă din lumea bună sigur nu era şi nici americancă, dar ca tipă vă spun că era trăsnet! Şi al naibii de bine îmbrăcată, genul de pipiţă care a pescuit de curând un fraier cu bani, că am vrut s-o agăţ dar ea cică nu, nu se poate, că e combinată cu un mameluc gelos al dracului. Tipa asta a zis că are un mesaj pentru el.

— Pentru care el?

— Pentru Andre. Ştiţi, adăugă el cu voce scăzută, am impresia că Andre ăsta trebuie să fie un prieten de-al patronului... Înţelegeţi, un prieten bun, unul intim, foarte intim, hm! hm!... Sau aşa l-o fi alintând individul ăla pe domnul Rambeau, pe patron... Ştiţi cum sunt ăştia!

— Cine, poponarii? Mie-mi spui? Nu-i ştiu eu? Şi ce mesaj zici că avea fufa aia pentru patron? Sau pentru Andre?

— Cică Andre să-l sune la hotelul Allemania sau cam aşa ceva pe nu ştiu cine.

— Adică cum pe nu ştiu cine? se încruntă vizitatorul. Şi la hotelul Alemania sau unde? Că nu-nţeleg. De unde să ştie Andre...

— Ei, aşa au ăştia aranjamentele lor, vorbesc mai pe ocolite, ca îndrăgostiţii, ce să le faci. Dacă zice „Madrid”, înseamnă hotelul Espana sau Escorial, dacă zice „Londra”, atunci rezultă că e vorba de alt hotel, Kensington sau Angleterre, dacă zice Berlin sau...

— Berlin?

— Da, Berlin. Pipiţa de adineauri aşa a zis, Andre să sune imediat la Berlin. Adică hotelul Allemania sau Saint-Germain sau...

Dar nu mai apucă să-şi termine vorba: conştiinciosul funcţionar al Ministerului de Externe se şi repezise în stradă, ca din puşcă.

— Doamne sfinte! se holbă uluit vânzătorul. De ce clienţi am eu parte astăzi!

Capitolul 25

Karin De Vries şi Drew Latham se mutaseră împreună la hotelul Normandie, în ciuda protestelor mârâite ale lui Witkowski, căruia Drew îi servise un argument foarte personal: „Omule, nu-i frumos să plătim două camere separate, mai facem şi noi puţină economie, ce naiba! Populaţia Statelor Unite plăteşte impozite grele şi noi ne lăfăim la Paris pe banii bugetului? Gândeşte-te şi tu puţin!” Witkowski mormăise ceva despre unii care mănâncă rahat cu lingura, Drew se făcuse că nu aude şi chestiunea rămăsese insuficient de clarificată din punct de vedere teoretic, dar practic se soluţionase: cei doi locuiau acum împreună şi se considerau victorioşi.

Trecuse de ora prânzului şi Drew studia cu atenţia transcrierea interogatoriului luat lui Harry la Londra. Lista de suspecţi adusă de Harry ridica multe semne de întrebare şi Karin fusese de părere că era bine să cântărească serios toate datele.

— Cred că ai avut dreptate, zise Drew subliniind câteva cuvinte pe o foaie a transcrierii. Aici s-ar putea să fie cheia, Harry n-a susţinut niciodată că absolut toate numele de pe lista lui sunt beton. Ia ascultă: *„... tocmai aici intervine rolul vostru, să confirmaţi sau să negaţi valabilitatea informaţiilor aduse de mine, fiindcă de acum încolo vine munca de evaluare, adică exact treaba pentru care vă luaţi voi banii...” Cred că* mai limpede de atâta nici nu se poate. Fiindcă dacă stai să te gândeşti, pe ce îşi iau tipii ăştia banii, la urma urmei? Şi încă ce bani! exclamă el plin de indignare.

— Observ, dragul meu, că de la o vreme te roade bine grija pentru banii contribuabililor, râse Karin. Dar în privinţa interogatoriului ai dreptate, se pare că şi Harry avea anumite îndoieli.

— Da, deşi nici asta nu chiar sigur. Când i-au dat a înţelege că s-ar fi putut să fi fost intoxicat, s-a făcut foc. Ia uite ce scrie aici: „m-am bucurat de încrederea lor deplină... De ce să-mi fi oferit tocmai mie informaţii false?”

— La fel s-a supărat şi pe mine când i-am spus că „Frăţia” îi întocmise un dosar.

— Da şi mie mi-a dat un răspuns cam anapoda. Când l-am întrebat dacă lucrurile alea sunt cumva secrete şi pentru mine, zice „nu ştiu, întreabă-l pe Lassiter, eu nu pot să-ţi spun nimic”. Poftim! Un fel de personalitate dublă, parcă s-ar fi crezut când Latham când Lassiter. Spun drept, câteodată mă tem că o cam luase razna, deşi, dacă stau să mă gândesc, aş zice că e o chestie de familie.

— Sunteţi o familie cu talente deosebite?

— Nu chiar, adică nu eram chiar o familie de ţicniţi, dar taică-meu, de exemplu, era un om plin de fixuri. Nu-l scoteai din ale lui. Bunăoară

să nu-l pui să intre într-o biserică sau casă de rugăciuni sau ceva de genul ăsta, că simţea că-i pică tavanul în cap, deşi altfel era foarte credincios de felul lui. Şi nici pastori sau predicatori să nu vadă în ochi. Mi-aduc aminte că odată, într-o duminică, nu ştiu ce ne-a venit şi ne-am rugat de el şi maică-mea şi noi, să ne ducă la biserică cu maşina. Bun, a fost de acord şi am plecat, dar el nu ştia unde era biserica, adică ştia el aşa, în general, dar atunci n-a nimerit drumul. Noi l-am lăsat în pace, să vedem. Şi după ce a orbecăit el aşa prin nişte străduţe de s-a rătăcit de-a binelea, până la urmă opreşte şi zice: „Uite, intraţi şi voi în chestia aia de colo, că tot biserică e.” Dar nu era biserica noastră.

— Dar măcar era biserică. Aţi avut unde vă ruga.

— Nici. Era o sinagogă. Nu prea se pricepea taică-meu… Începură amândoi să râdă chiar în momentul când sună telefonul.

Latham se grăbi să ridice receptorul.

— Eu sunt, Moreau. Ce mai e nou pe la voi.

— La noi nimic. La tine ce e? Ceva nou despre secretară?

— Până acum nimic. Soţia mea e distrusă, erau prietene vechi, din şcoală, de altfel ea mi-a recomandat-o pe biata Monique. Acum se ocupă şi ea, cu rudele, de toate câte sunt la o înmormântare. Şi eu cred că n-am să-mi iert niciodată faptul că am putut-o bănui pe Monique…

— Acum nu-ţi mai foloseşte la nimic nici un regret. Şi nici ei.

— Ştiu. Din fericire am cu ce-mi ocupa timpul, nu mă plictisesc, slavă Domnului. Doamna care ne interesează a făcut prima mişcare, s-a dus la un magazin de pe Champs-Elysees, un magazin de lux, a dat drumul taxiului şi s-a evaporat.

— Ce magazin?

— „Saddle & Bootery” îi zice, un magazin de pielărie.

— Pielărie ai zis? tresări Drew. Nu cumva acolo se fac şi cizme de comandă?

— Cizme? Mi se pare că da.

— Aaaa! Se cam leagă nişte lucruri, colonele. De-acolo s-ar putea să fie bonul… Un bon pe numele de Andre, găsit în buzunarele tipului care a încercat să mă lichideze de Bois de Boulogne.

— Eu acum aud de asta. Unde e bonul, îl mai ai?

— A rămas la Witkowski.

— Bine, trimit pe cineva să i-l ceară.

— Mai bine lasă să i-l cer eu. Şi Janine ziceai că a dispărut?

— Da. De intrat a intrat dar de ieşit oamenii mei n-au mai văzut-o ieşind.. Probabil au scos-o pe uşa de serviciu, prin spate, sau au deghizat-o.

— Ştii ceva, Claude? S-ar putea să mă înşel, dar s-ar putea şi să fie o legătură… Tipul din Bois de Boulogne mai avea în buzunare şi un

permis gratuit de intrare într-un parc de distracţii.

— Parc de distracţii? Vai de capul lui, de la tipii ăştia te poţi aştepta la orice ţicneală.

— Aşa am zis şi noi şi rămăsese să verificăm, dar a intervenit chestia cu incendiul de la depozitele Avignon şi a cam rămas baltă. În orice caz, Claude, e doar o presupunere, sunt de acord că treaba asta cu intrarea gratuită în parcul de distracţii e cam ciudată şi tipul nu pleca la lichidare de oameni cu permisul ăla la el. De-asta zic că trebuie verificat.

— Parcă numai tu zici?

— Îl sun imediat pe Witkowski, să-mi trimită bonul de la magazinul de pielărie şi permisul tipului. Tu trimite o maşină să mă aştepte la intrarea laterală a hotelului.

Închise şi se întoarse spre Karin. Aceasta se ridicase de pe canapea şi părea foarte tulburată.

— Ce s-a întâmplat? Vreau să vorbesc cu colonelul, să-i transmit ceva şi din partea ta?

— Nu. Vreau să merg cu tine.

— Aiurea! Dacă e să ieşi din hotel, te duci la doctor. Nu-mi place cum se prezintă mâna ta, rana nu s-a închis. Crezi că n-am văzut bandajul plin de sânge în coş?

— Soacră ce eşti! Nimic nu-ţi scapă! zise ea îmbufnată. Bine, sună-l pe colonel şi pe urmă vedem.

— Pe urmă? Dar de ce să vedem pe urmă şi să nu vedem acum? răspunse el privind-o cu o sclipire ciudată în ochi şi luând-o dintr-o dată în braţe.

Însă înainte de a apuca ei să vadă tot ce era de văzut în situaţia asta, blestematul de telefon îşi găsi să sune şi încă atât de obraznic încât Drew scrâşni plin de furie.

— Cine mama dracului o mai fi! Praf îl fac! Sunt hotărât, gata! Ridică receptorul, rostind ameninţător:

— Da!

— Latham! Ticălosule! răcni vocea lui Witkowski, făcându-l să tresară şi să lase la o parte hotărârea de mai înainte. Vrei să nu mai ieşi de la răcoare decât cu picioarele înainte? Ce-nseamnă porcăriile astea, ai?

— Ce? Cum? Ce porcării? bâigui Drew, fără să înţeleagă.

— Nu mai face pe prostul, că nu ţine! zbieră furios colonelul. M-a sunat Moreau şi cică unde e recipisa de la cizmărie şi permisul de la parcul de distracţii, mi-a spus că de la tine a aflat! Adică tu chiar în halul ăsta te-ai tâmpit, să-ţi dai drumul la gură faţă de toţi, ca o babă ramolită?

— Ei, ei, stai, bătrâne, n-o lua nici chiar aşa! Nu ne-a fost vorba că acum colaborăm cu el?

— Colaborăm pe dracu! Adică da, colaborăm, dar să ne spună el nouă, nu noi lui, aşa colaborăm, nu să-i dăm lui ponturile noastre. Şi fii atent, că acum are pretenţii la chestiile alea şi n-am ce face, trebuie să i le dau, fiindcă suntem pe teritoriu francez şi tu ai fost al naibii de deştept, vai de capul ăla al tău! Şi măcar dacă te-ai fi gândit să mă suni imediat după aia, să mă pui în gardă că te-a luat gura pe dinainte şi i-ai spus! Aiurea! M-a luat ca din oală, ştii ce-i aia? Ca din oală! A mers la sigur!

— Bătrâne, eu chiar voiam să te sun, dar m-a luat o durere de stomac, tocmai asta voiam, întreab-o şi pe Karin, zău!

— De stomac? mugi colonelul spumegând de furie. De stomac, ai? Ştiu eu ce stomac e ăla, lasă că rezolvăm noi şi cu boala asta a ta de stomac, toată ziua eşti bolnav de stomac şi nu mai eşti bun de nimic, cum deschizi gura cum iese musca! Gata, m-am săturat!

— Stai puţin, dă-mi voie să-ţi explic…

— Lasă vorba şi ascultă aici! Vine o maşină să-ţi aducă rahaturile alea deştepte, mai deştepte ca tine, să i le dai lui Moreau. Poate era bine să vin şi eu, că-n tine nu mai am nici o bază, dar Sorenson cică nu, să stau lângă telefon, că s-ar putea să aibă nevoie de mine. Acuma avem altele pe cap, să vedem cum aranjăm cu amărâtul ăla de Courtland, să-i fie mai uşor când s-o întoarce acasă, adăugă el, parcă ceva mai potolit.

— Aha! Cum a suportat domnul ambasador vestea cea mare?

— A fost la înălţime, dar e drept că şi Wesley a ştiut cum să-l ia. Şi tu vezi, apucă-te şi cotcodăceşte în toate părţile ce-ai auzit. Pregăteşte-te, trebuie să sosească chestiile alea, maşina e pe drum.

Maşina blindată a Biroului Doi era probabil asigurată nu numai împotriva gloanţelor ci şi împotriva accidentelor sau cel puţin asta părea să fie opinia şoferului, care conducea nebuneşte pe arterele pariziene, aglomerate la ora asta de vârf, urcând în scrâşnete de roţi pe trotuare ca să ocolească ambuteiajele, intrând cu regularitate pe roşu, făcând pe toţi şoferii să frâneze disperaţi iar pe pietoni să sară în lături sau să se arunce la pământ, gândind că trebuia să fie vorba de cine ştie ce răfuială între terorişti şi uite acum-acum au să pornească şi rafalele de mitralieră. Ah, ce-a ajuns nobilul oraş Paris, Doamne Dumnezeule, nu mai poţi fi sigur de nimic!

Latham, aşezat pe bancheta din spate lângă Moreau, stătea cu inima cât un purice. Situaţia asta n-o controla el şi nu avea, practic, nici un mijloc de a interveni dacă intrau cu asemenea viteză în vreun zid sau în altă maşină. De fapt, îşi spunea el, era destul şi un stâlp ca să se facă toţi terci, cu blindajul maşinii cu tot.

— Ai trecut de sută, Francois? mormăi el furios.

— Cam o sută patruzeci, cu voia dumneavoastră, domnule,

răspunse politicos şoferul.

„Al naibii, când o fi avut timp să se uite şi la kilometraj?” îşi zise Drew, refuzând să mai comenteze dar lungindu-şi gâtul în faţă, să vadă cadranul. Şi numitul Francois sau cum l-o fi chemat nu se lăudase, acul oscila într-adevăr în jurul lui o sută patruzeci. „Trebuie că a apreciat viteza din ochi, lua-l-ar toţi dracii! E-nvăţat!” Oftă uşor spunându-şi că oricum, ce-i e scris omului în frunte-i e pus, dar îşi spunea mereu că, dacă ajunge teafăr la destinaţie, ar fi cazul să dea puţin de pământ cu măgarul ăsta. „Îmi place că toată lumea a ajuns să se joace cu viaţa mea, mama lor de neisprăviţi!”

— Auzi, Francois băiete, răsună deodată vocea lui Moreau, rabla asta a ta merge cu coceni? Cu paie? Sau cu ce mama dracului? Trebuia să-i bagi benzină, că văd că nu se-nfige deloc! Dă-i tălpi… Sau te pomeneşti că n-ai mâncat azi şi n-ai putere să apeşi ca lumea pe nenorocita aia de pedală!

— Ei, ei, e destul de repede, sări Latham alarmat. E foarte bine aşa, nu ne fugăreşte nimeni din urmă!

— *Merge!* pufni dispreţuitor Moreau. Ce, la voi în America asta e viteză? Să mergi cu Francois cu două sute la oră şi pe urmă să vorbeşti! Avion, nu aha, avion! Arde-o, Francois băiete! Dă-i gaz!

Dar numitul Francois trânti exact atunci o frână zdravănă, de-i făcu pe toţi să vină în nas probabil era prima frână de când porniseră şi evenimentul ăsta trebuia sărbătorit şi el cumva.

— Gata, şefu’, am ajuns, nu mai am loc s-o ard, se dezvinovăţii întorcându-se spre Moreau. Când ne întoarcem.

Jacques Bergeron, care stătuse liniştit tot timpul lângă Francois se întoarse spre Latham şi zise fără urmă de tulburare în glas:

— Domnule colonel, nu vă fie teamă, prietenul nostru Francois Lenoir e un şofer cum nu sunt mulţi, l-a chemat şi o companie de filme, să fie cascador, dar nu s-a dus, cică la noi e viaţa mai palpitantă. Şi ăia plăteau gras, nu se uitau la nişte zeci de mii, acolo!

— Un colonel din armata Statelor Unite n-are voie să se sperie de un rahat de o sută patruzeci la oră, puse şi Moreau sare pe rană, deschizând portiera. Hai, jos, să vedem peste ce dăm.

Se aflau în faţa intrării principale de la *Parc de Joie*[62], un parc de distracţii care se voia, după toate aparenţele, o replică a celebrului Euro-Disney, fără să reuşească însă să se ridice la înălţimea acestor lăudabile intenţii. Dar din punctul de vedere al publicului avea două avantaje mari, mai întâi că era franţuzesc şi mai apoi costa mult mai ieftin, aşa că nu ducea deloc lipsă de amatori de panorame şi caruseluri, labirinturi pline de figuri groteşti sau de scene de groază şi tot felul de jucării mecanice, ca să nu mai vorbim de micile magazine

[62] Parcul Veseliei (fr.).

care gemeau de mărfuri viu colorate, care-ţi luau ochii şi costau o nimica toată. Astfel încât aleile parcului erau pline de hune de nu mai aveai unde să arunci un ac şi din toate părţile răsunau strigătele fericite ale copiilor.

— Sunt două intrări, şefu', zise confidenţial Francois la urechea lui Moreau, asta unde suntem noi acum, la nord şi alta la sud.

— Aha! Cunoşti bine locul?

— Cum naiba? Ca-n palmă! Doar am două fetiţe, scap de ele?

Latham interveni şi el:

— Poate ar fi mai bine să încercăm să ne folosim de permisul gratuit, să vedem ce se întâmplă.

— Nu acum, zise Moreau. Poate mai târziu, dacă nu reuşim altfel. Deocamdată voi doi, Jacques şi Francois, intraţi amândoi pe aici, cu mutrele unora care au venit să-şi ia nevestele şi copiii. Eu şi Latham intrăm fiecare pe câte o poartă şi ne vedem înăuntru. Unde ar fi cel mai bine să ne întâlnim, Francois?

— Chiar în centrul parcului, şefu'. Acolo e un carusel mare şi mereu sunt copii cu grămada, fac o gălăgie de putem vorbi în voie, nu ne aude nimeni.

— V-aţi holbat bine la poza doamnei Janine? Dacă daţi de ea aici o recunoaşteţi?

— Hai, şefu', ce naiba, pufni nemulţumit Jacques. Mereu ne iei aşa, parcă am fi ultimii necalificaţi, să ne dădăceşti ca pe copii…

— Lasă gălăgia, că n-am venit să stăm la taclale. Cum intraţi înăuntru vă despărţiţi şi începeţi s-o căutaţi. Eu şi Latham facem la fel. Cine o vede primul pe doamna Courtland pune mâna pe aparatul de emisie-recepţie şi vedem atunci cum facem. Dacă nu dăm de ea, ne vedem peste fix o jumătate de oră la caruselul cel mare din centrul parcului, clar?

— Eu n-am nici un aparat de emisie-recepţie, zise Latham pe un ton plin de reproş. Nu mi-ai spus că o să fie nevoie!

— Ai, uite aici, răspunse Moreau scoţând unul din buzunar. E reglat pe lungimea de undă care trebuie. Hai să mergem.

Janine Courtland fusese condusă într-o clădire scundă aflată pe latura sudică a parcului şi lăsată să aştepte puţin într-o anticameră întunecoasă, cu câteva ferestre mici sus, aproape de tavan. Când ochii i se mai obişnuiră cu obscuritatea, văzu că în încăpere domnea o harababură nemaipomenită iar pereţii erau acoperiţi de afişe vechi şi în culori ţipătoare, în ciuda timpului care le mai decolorase. Praful domnea pe peste tot şi o făcea să simtă că se sufocă. Două birouri cu sculpturi delicate, piese de anticariat autentic, fără îndoială, dar ajunse într-un hal fără hal, gemeau de hârtii de tot felul, printre care se puteau vedea scrijelituri sau urme de ceşti de cafea pe lemnul

scump cu lustrul tocit de vreme sau de nepăsarea oamenilor. Trei inşi lucrau de zor, desenând cu carbon şi creioane colorate figuri din lumea lui Walt Disney sau din vechile basme franceze şi trăgând din când în când câte o copie la o maşină de multiplicat încărcată de sticle *de* bere şi de ceşti de cafea murdare, care păreau să zacă acolo de săptămâni întregi.

Trezindu-se din surpriză, Janine îi privi mai atentă şi văzu că de fapt erau două femei şi un bărbat, cel puţin dacă judeca după barbişonul mic şi ascuţit al acestuia din urmă. Toţi trei erau îmbrăcaţi în culorile cele mai fistichii care abia se mai cunoşteau de sub stratul gros de jeg de pe veşmintele lor bizare, dar nu păreau să se sinchisească de acest mărunt neajuns şi nici de apariţia intrusei, căreia abia dacă îi aruncaseră în treacăt o privire lipsită de interes, văzându-şi apoi mai departe de treaba lor.

— *Hertzlich Willkommen*[63]*, Frau* Courtland, auzi ea deodată o voce rostind încet în spatele ei.

Se întoarse şi dădu cu privirile de un bărbat care în sfârşit aducea a fiinţă omenească dar părea îngrozitor de nelalocul lui în mijlocul acestei dezordini pline de murdărie. Blugii lui sclipeau de curăţenie, bluza la fel iar vesta de antilopă părea scoasă din cutie.

— Daţi-mi voie să mă prezint, adăugă în englezeşte bărbatul, eu sunt Andre. Vă rog să veniţi cu mine.

O duse într-o încăpere care contrasta flagrant cu ce văzuse până atunci. O ordine şi o curăţenie sclipitoare pe peste tot, lambriuri de stejar executate cu artă şi bine lustruite, fără fir de praf, dând încăperii o notă de confort luxos şi de bun gust. Pe pereţi se aflau câteva tablouri semnate de mari maeştri impresionişti şi Janine nu putu să-şi dea seama dacă erau originale sau simple reproduceri, dar oricum arătau admirabil şi desăvârşeau impresia iniţială. Observă apoi într-o nişă un bar mic, cu oglinzi, încărcat cu sticle cu băuturi scumpe şi cu pahare de cristal Baccarat. Era limpede că se afla în bârlogul unei personalităţi foarte importante, pentru care „Frăţia” nu făcea economie de fonduri.

— Ştiţi cine sunt? rosti ea simţindu-se puţin intimidată.

— Fără îndoială, *Frau* Courtland. Mi-aţi folosit numele de două ori şi aţi dat parola corectă a acestei luni, *Catbird.* Ne aşteptam să încercaţi să ne contactaţi mai demult, dar în sfârşit... *mieux vaut tard que jamais*[64]*.* Luaţi loc, vă rog.

Janine se aşeză intimidată. Totul aici impunea, mai ales prestanţa bărbatului din faţa ei, înalt şi cu o figură autoritară, plină de demnitate, în pofida îmbrăcăminţii lui sport.

---

[63] Bun venit (germ.).

[64] Mai bine mai târziu decât niciodată (fr.).

— Dumneavoastră, *Frau* Courtland, sunteţi o persoană extrem de capabilă şi informaţiile pe care ni le-aţi transmis au fost printre cele de primă mână, mai ales cele privitoare la magnaţii finanţelor din Paris şi din New York. Informaţiile acestea au fost folosite de experţii noştri în probleme financiare şi fondurile mişcării noastre s-au rotunjit simţitor… lucru pentru care „Frăţia” vă este, evident, profund recunoscătoare.

— Să înţeleg de aici că activitatea mea e apreciată? zise Janine.

— Absolut. Berlinul vă consideră o piesă foarte importantă.

— Ştiţi, *Herr* Andre, m-am întrebat întotdeauna de ce Berlinul. De ce nu avem un sediu unic la Bonn, doar e capitala Germaniei…

— Vai, doamnă, romanticul Bonn e un oraş atât de mic! *Nicht wahr?*[65] Berlinul este şi va rămâne inima Germaniei, adevărata inimă a Germaniei, *Frau* Courtland. Dar aş vrea să vă întreb, în altă ordine de idei… V-aţi îndoit cumva de faptul că sunteţi apreciată?

— Nu… sau nu chiar. În orice caz, nu am putut fi sigură. Şi spun asta fiindcă mă gândesc că a sosit probabil momentul, după reuşitele de care dumneavoastră înşivă aţi pomenit, să mi se ofere posibilitatea de a ajunge la Bonn şi de a mi se recunoaşte în sfârşit aceste merite. Poziţia mea în momentul de faţă îmi permite să aduc o contribuţie şi mai importantă la binele mişcării noastre. Sunt soţia unui ambasador, ambasadorul celei mai mari puteri din lume în cea mai mare capitală europeană iar soţul meu, fără falsă modestie, mă adoră. Oricare ar fi planurile adversarilor noştri, cu le pot afla printre primii. Nu există secret de stat al Casei Albe sau al Pentagonului pe care să nu-l cunoască ambasadorul american la Paris, vă daţi seama, aşa că mi-aş dori foarte mult să aud din gura marelui nostru Fuhrer că riscurile pe care mi le asum vor fi… recompensate. Credeţi cumva, *Herr* Andre, că cer prea mult?

— Nu*, gnadige Frau*[66]*,* nu cred că cereţi prea mult. Numai că eu sunt doar Andre şi asta e altceva decât un ambasador, cu atât mai mult dacă ne referim la ambasadorul celei mai mari puteri din lume în cea mai mare capitală europeană, nu? Chiar dacă dirijez o filieră care probabil e cea mai importantă din Europa, rămân tot Andre, adică un om prea mărunt pentru a decide anumite lucruri… Şi, de altfel, e chiar atât de important să ajungeţi la Bonn?

— Da. Am plecat din Germania de când eram copil şi de atunci pentru mine Germania reprezintă ceva sacru. Un ideal mai înalt mai intangibil decât paradisul din Biblie. Nu ştiu dacă puteţi înţelege asta, dar sunt însetată să calc pe pământ german, să respir aer german, aerul patriei, *Herr* Andre, patria mea este Germania şi simt că

---

[65] Nu-i aşa? (germ).

[66] Stimată doamnă (germ,).

înnebunesc aici, la câteva zeci de kilometri de ea, fără s-o văd!

Andre o privi câteva clipe, vizibil impresionat de cuvintele ei.

— *Gnadige Frau*, rosti el după câteva clipe de gândire, cred că meritaţi cu prisosinţă să vi se satisfacă dorinţa asta. Îmi dau seama foarte bine că nu e un capriciu, e ceva care poate fi vital. Deseară sun la Bonn şi informez central asupra acestei doleanţe. Şi acum... Să revenim la lucruri mai apropiate de noi şi mai practice. Când trebuie să se întoarcă *Herr* Courtland de la Washington?

— Mâine.

Aleile parcului de distracţii erau un adevărat furnicar şi Drew abia se putea mişca prin mulţimea de copii care alergau ţipând şi zbenguindu-se în toate părţile, de mame care alergau şi ele să nu-şi piardă din ochi odraslele şi de taţi care îşi supravegheau cu un aer sever familiile sau şi le căutau încruntaţi şi nervoşi dacă le scăpaseră din ochi o clipă, destul cât să aibă de alergat pe urmă prin tot parcul. Scruta atent fiecare figură pe lângă care trecea, căutând să nu scape nimic, dar de doamna Courtland nici urmă, aşa că înainta mai departe, căutând să se fină pe margini, ca să se apropie de centra după ce va fi trecut prin sită o zonă cât mai întinsă.

Moreau, la rândul lui, optase de la început pentru zonele mai liniştite, presupunând că soţia ambasadorului avea să evite din instinct părţile prea aglomerate şi prea zgomotoase. Dacă avea întâlnire cu cineva, punctele ideale erau cele mai puţin frecventate, deşi în cazul acesta doamna Courtland şi respectivul cu care trebuia să se întâlnească n-ar fi ales tocmai un parc de distracţii. Dar, îşi spunea Moreau, nişte profesionişti de înaltă clasă puteau proceda şi aşa, profitând de înghesuială ca să-şi piardă urma şi întâlnindu-se pe urmă într-un loc mai retras, unde să nu-i deranjeze cine ştie ce indiscreţi. Aşa că şeful lui *Deuxieme Bureau* dădu târcoale cuştilor cu fiare sălbatice, standurilor prezicătorilor şi tarabelor negustorilor de suveniruri ieftine şi viu colorate, care închiriau pentru negoţul lor amărât tocmai locurile care costau mai puţin pentru că erau mai puţin căutate de vizitatori. Scormonea cu privirile orice ungher mai ferit, unde ar fi putut da peste ce-l interesa, dar de doamna Courtland nici vorbă.

Jacques Bergeron pornise la întâmplare, bizuindu-se pe flerul lui, dar după primii paşi se văzuse luat pe sus de o mulţime compactă care se năpustea spre o roată gigantică din mijlocul parcului, rămasă dintr-o dată nemişcată. Probabil o întrerupere de curent în zona respectivă, lucru care arăta ce jalnică era situaţia întreprinzătorilor care se oploşiseră aici: facturile de energie electrică, neachitate la timp, aduceau după ele asemenea măsuri drastice şi compromiţătoare din partea distribuitorilor. Luat de curent, Jacques

dădu fără să vrea peste un copil pe care-l trânti jos, drept care se trezi imediat cu o poşetă în cap şi cu un potop de ocări ţipate strident, o atenţie din partea mamei micuţului, desigur. Din fericire, tatăl nu era pe aproape, altminteri Jacques s-ar fi văzut într-o situaţie delicată. Incidentul se încheie aici şi agentul lui Moreau îşi putu continua, cu opinteli, drumul; prin mulţime, privind atent în dreapta şi-n stânga, dar fără vreun, succes. Doamna Courtland nu se afla aici!

Francois, şoferul, se apucase să caşte gura la inscripţiile viu colorate cu un cuprins foarte puţin potrivit cu aspectul lor vesel: mai toate îndreptau pe cei interesaţi spre punctul de prim ajutor. Ajunsese pe latura dinspre sud şi clădirile de aici, nişte hardughii şubrede şi murdare, mai curând nişte barăci vechi pe care administraţia uitase sau nu se îndura să le demoleze, nu se potriveau deloc cu ideea de parc de distracţii. O firmă mică şi parcă speriată, decolorată de vreme şi de ploi şi prinsă în cuie deasupra unei uşi care abia se mai ţinea în balamale, anunţa că acolo se găseşte administraţia iar alături o alta, parcă şi mai prăpădită, abia mai lăsa să se vadă literele şterse aproape de tot, care se citeau mai mult pe ghicite: „Biroul de obiecte pierdute”. Uşa numitului birou era încuiată, ceea ce, îşi spuse Francois, însemna ori că nimeni nu pierdea nimic în *Parc de Joie,* ori că ce se pierdea rămânea bun pierdut, aşa că biroul cu pricina nu avea deloc muşterii. Lângă baraca dărăpănată care adăpostea administraţia se afla un panou uriaş, care anunţa că acolo este locul de întâlnire a grupurilor organizate.

— Fii atent la tipa aia de colo, Toine, auzi deodată o voce într-un grup din apropiere, ai văzut-o ce a-ntâia e? I-ai trage câteva, da? Hai zi drept, că nu te spun neveste-tii!

— Nu, răspunse o voce de bas, nu e genul meu. Aia e cocoană mare, mă şi mir ce caută în mitocănimea asta şi mai e îmbrăcată în roz. Să mor dacă aş putea, femeile în roz mă inhibă. Auzi, era în la Rouen, o piţipoancă dată naibii, să-ţi spun ce-am păţit într-o seară cu aia, nu ştiu dacă băusem nici un chil de vin şi tipa zice…

Francois tresări. Nu-l mai interesa să afle ce era cu piţipoanca din Rouen şi nici ce păţise cu ea numitul Toine, ci îl frapase faptul că cineva văzuse o cocoană mare îmbrăcată în roz. Îşi roti iute privirea să o vadă şi el şi avu impresia că vede într-adevăr ceva roz, ceva fugar ca o părere, pierind pe o uşă a clădirii administraţiei. Poate ar fost mai bine să-l întrebe pe prietenul lui Toine, ca să fie mai sigur dar ar fi putut fi o prostie, aşa că îşi zise că era mai bine să aştepte să vadă ce se întâmplă.

Se apropie de baraca administraţiei şi o măsură iute din priviri, de data asta cu ochii profesionistului. Ferestrele păreau prea. Mici pentru o clădire totuşi destul de înaltă iar sub nivelul lor se deschidea o uşă pe care la început nici n-o băgase de seamă dar care acum i se păru

de-a dreptul dubioasă. Era mică, abia cât să se poată strecura pe ea un om normal, dar foarte solidă, se vedea bine că era lucrată din scânduri groase de stejar, zdravăn îmbinate. Încercând să revadă în minte imaginea de acum un minut, Francois ajunse la concluzia că exact în partea asta a clădirii văzuse umbra aceea roz dispărând pe o uşă. Va să zică aici intrase cocoana din lumea mare, care îl inhiba pe Toine şi care s-ar fi putut foarte bine să fie exact ce căutau ei.

Scoase cu mişcări furişe aparatul de emisie-recepţie, privi înjur să se asigure că nu stă nimeni cu ochii pe el şi apăsă repede pe butonul „transmisiune", ducând aparatul la ureche şi aşteptând să vadă care avea să-i răspundă primul, şeful, Jacques sau colonelul acela american care abia rupea puţin franţuzeşte şi care o fi fost el american, mă rog, nimic de zis, dar colonel era cam cât era el, Jacques, misionar în Tanganica. Rămase însă năuc auzind dintr-o dată un mănunchi de voci care îi erau foarte familiare dar la care nu s-ar fi aşteptat în ruptul capului:

— *Papa! Papa!* Uite-l pe *papa!*

— *Papa,* ce faci aici, *papă* scump?

Surpriza era atât de puternică încât abia după două-trei secunde îşi dădu seama că vocile acestea răsunau nu din aparatul de emisie-recepţie, ci de la câţiva paşi de el.

— Francois, scumpule, ce faci tu aici? auzi şi vocea autoritară şi parcă puţin nemulţumită a jumătăţii lui.

Se întoarse şi dădu nas în nas cu propria sa familie, pe care o ştia acasă şi mai ales cu tovarăşa sa de viaţă, care îl privea cu ochi deloc binevoitori.

— Francois, scumpul meu soţ, rosti doamna cu o voce care nu mai lăsa loc nici unei îndoieli, nu-mi faci şi mie cunoştinţă cu persoana aceea nostimă foc cu care ai venit aici?

— Ce persoană? bâigui el fără să înţeleagă.

— Ah, *papa,* ce doamnă frumoasă! exclamară aproape într-un glas amândouă fetiţele, pline de entuziasm. E prietena ta?

— Ce? Cum? Care prietenă? De unde prietenă? Ce prietenă? holbă ochii nefericitul Francois, lac de năduşeală şi cuprins de fiori la presimţirea sumbră a unei scene conjugale.

— De unde prietenă? îl fulgeră cu privirile doamna Lenoir. Pe noi ne întrebi de unde prietenă? În loc să te întrebăm noi pe tine, tot tu o faci pe chinezul? Ne-ai dat telefon că întârzii, că te ţine şeful peste program şi noi ce ne-am zis? Hai să mergem şi noi să ne mai aerisim puţin şi când colo, dumnealui plimbă cuconiţele…

— Scumpa mea, mă jur pe ce am mai scump că sunt aici cu şeful, cu un camarad şi cu un american, sunt în interes de serviciu!

— Nu zău! În interes de serviciu aici, la distracţii? Aici are serviciul Biroul Doi, măgarule? Şi proasta de nevastă-ta să stea la cratiţă şi să-ţi

spele ţie izmenele, să fii curat când te duci la curve, bestie…

Exact în clipa aceea se întâmplă minunea salvatoare: în blestematul de aparat de emisie-recepţie se auzi în sfârşit vocea lui Moreau, pe care doamna Lenoir o cunoştea bine, doar îi răspunsese de atâtea ori la telefon:

— Da! Francois, eşti pe poziţie?

— Da, şefu', bâlbâi Francois, lac de transpiraţie. Eu…

— Ai reperat-o pe doamna cu fusta roz?

— Da, e în zona sudică, o ţin sub observaţie….

— Perfect, îl întrerupse Moreau, stai pe loc, venim şi noi imediat, pe ceilalţi îi anunţ eu. Tu nu te mişti de acolo, clar?

Doamna Lenoir rămăsese fără grai, mai ales că fetiţele o priveau cu reproş.

— Vai, *maman,* se poate, să-i faci bietului *papa* o scenă tocmai când e în timpul serviciului! exclamă cea mare. Nu te gândeşti că trebuie să se concentreze…

— Şi dacă avea şi el o prietenă, ce dacă? adăugă cu ochii umezi de lacrimi cea mică, lipindu-se de oropsitul *papa.* Ai văzut ce frumoasă era doamna aia! Ah, ce rău îmi pare!

— Gata, în sfârşit, zise iute doamna Lenoir, de data asta fie, să zicem, dar să ştii că eu una nu sunt dispusă la infinit să…

— Bine, bine, acum plecaţi, zise grăbit Francois, luându-le uşurel de umeri pe toate trei şi împingându-le cu blândeţe. Uite, acuma apare şeful şi dacă mă găseşte cu voi aici, atât-mi trebuie!

Când le văzu în sfârşit plecând scăpă din piept un oftat adânc de uşurare, de parcă i s-ar fi ridicat de pe inimă un bolovan greu. Cum naiba de-i dăduse jumătăţii lui prin cap să vină tocmai aici? Şi, cât era parcul ăsta de mare, ea să se învârtească exact prin locurile astea lipsite de orice atracţie? Ceasul rău, aia era!

Şi chiar ceasul rău fusese! Dacă n-ar fi apărut doamna Lenoir să-l ia la rost, Francois ar fi băgat fără îndoială de seamă că la câţiva paşi de uşa care îl interesa pe el apăruse un individ mărunt şi pipernicit, îmbrăcat în nişte haine soioase care probabil fuseseră un costum de circar dar acum erau pline de petice care abia se mai ţineau. Dihania asta ciudată trebuie că era bărbat, fără îndoială, deşi dacă n-ar fi avut un barbişon mărunt şi ascuţit ar fi fost greu de spus cărui sex îi aparţinea. Individul se aşezase pe o piatră, la umbra unui copac care îl făcea şi mai greu vizibil şi trăgea alene dintr-o ţigară groasă, făcută de mână. La început nu dăduse atenţie scenei care se petrecea la câţiva paşi de el, lucruri din astea se puteau vedea aici în fiecare zi, dar la un moment dat îi ajunsese la urechi ceva despre Biroul Doi. Şi pe urmă cetăţeanul acela cu mutră de om cumsecade, luat la întrebări de nevastă-sa, vorbise ceva într-un aparat de emisie-recepţie şi asta chiar că nu mai era în regulă. Individul trase în grabă, un ultim fum,

aruncă ţigara şi se făcu nevăzut pe uşa scundă a administraţiei.

Telefonul începu să sune şi Andre se ridică, se duse la birou şi ridică nemulţumit receptorul. Nu-i plăcea să fie întrerupt când avea de discutat cu cineva lucruri importante.

— Da, eu, zise el aspru.

Apoi ascultă aproape o jumătate de minut, după care rosti sec:

— Pregătiţi maşina.

Şi închise, întorcându-se încruntat spre Janine.

— Sunteţi sub escortă, doamnă?

— Patronul de la „Saddle & Bootery” m-a adus cu maşina, da.

— Nu de asta-i vorba, eu vă întreb dacă vă aflaţi sub protecţia oficialităţilor franceze sau americane. Sunteţi cumva urmărită?

— Nu, Dumnezeule! Nimeni de la ambasadă nu ştie unde mă aflu eu acum!

— Şi totuşi, doamnă, cineva ştie şi supraveghează intrarea. Şi se pare că nu e un singur om. Trebuie să plecaţi imediat de aici, veniţi cu mine, există un tunel care dă într-o parcare şi acolo puteţi lua un taxi. Doar că trebuie să coborâm nişte trepte. Repede, doamnă!

Zece minute mai târziu, Andre îşi făcu din nou apariţia, tulburat şi respirând greu. Se aşeză la birou, rămânând cu capul în mâini, să-şi mai tragă sufletul şi să i se mai domolească palpitaţiile. Când telefonul sună ascuţit, aproape că tresări şi întinse grăbit mâna spre receptor.

— Foloseşte bruiajul! se răsti o voce supărată, înainte ca el să apuce să spună ceva. Imediat!

— Da, da, desigur, bâigui el, trăgând un sertar şi apăsând pe un buton aflat pe un perete interior. Gata, vă ascult, *mein Herr.*

— Fii atent aici: din clipă în clipă trebuie să sosească la tine *Frau* Courtland, soţia ambasadorului Statelor Unite...

— A fost şi a şi plecat, mein *Herr,* răspunse Andre. Am scos-o prin tunel, ca să scape de filaj.

— De filaj? tună vocea de la celălalt capăt al firului. Vrei să spui că a venit la tine cu coada după ea?

— Da. Nu există nici un dubiu. Deşi e ceva ce trebuie filtrat bine dacă-mi daţi voie să vă explic...

— Ce mama dracului să-mi mai explici, nenorocitule!

— Permiteţi-mi, *mein Herr,* e ceva special, cred că e o înscenare sau au intervenit alţii pe fir. Chiar sub nasul omului meu, care ieşise să vadă dacă e-n regulă, o femeie l-a luat tare pe un tip, chipurile scenă de gelozie, că ce caută el aici, că nu ştiu ce şi a zis ceva şi de Biroul Doi, zice...

— Cum? De Biroul Doi?

— Da, ceva de genul „să nu mă minţi tu pe mine, că n-are ce căuta

Biroul Doi aici, tu ai venit la agăţat, jigodie.” Şi după aia tipul a vorbit ceva într-un aparat de emisie-recepţie, fără să se ferească. Omul meu a auzit ceva de şefu’, dar n-a înţeles ce mai zicea. Imediat am scos-o prin tunel, acum trebuie să fie deja în taxi, în drum spre ambasada americană.

— Ah, întotdeauna am zis că eşti un bou şi jumătate! scrâşni furios interlocutorul nevăzut. Trebuia lichidată, idiotule! Tu nici atâta lucru n-ai înţeles, că din cauza putorii ăleia ne-au luat urma? Vită!

Capitolul 26

Când ajunse aproape de clădirea administraţiei, Moreau îl văzu pe Francois aşteptând cu mâinile în buzunare, ca omul care cască gura la afişele decolorate de pe panouri, în timp ce Latham şi Jacques se apropiau şi ei cu paşi iuţi. Se opri, aşteptă ca şi cei doi să se oprească şi să dea roată cu privirile şi, când îl observară, le făcu câte un semn imperceptibil din cap. Toţi o luară cu paşi agale în direcţia lui şi el se îndreptă spre un loc mai retras, aşteptându-i.

— Phiii! făcu voios Jacques Bergeron când se adunară toţi, fii atent, Francois băiete, că ai feştelit-o! Am auzit cum îţi freca nevastă-ta ridichea şi al naibii să fiu dacă nu mi-a plăcut. Acuma ia să vezi, o lună nu mai pupi bucăţică! Şi dacă-ţi mai trăgea şi câteva poşete-n cap... Ah! Rău îmi pare că n-am fost aici, să şi văd!

— Gata! făcu posac Moreau. Ghinionul lui şi-al nostru, să dea nevastă-sa peste el tocmai aici.

— Măcar eşti sigur că nu te-a văzut nimeni? zise şi Latham. Că dacă e să se-aleagă praful, gata, nu mai ai ce-i face, nici măcar...

— Cum ai dat de ea? interveni Moreau.

— Păi parcă eu am dat de ea? se dezvinovăţi furios Francois. Ea a dat de mine, beleaua dracului, că nu ştiu ce rahatul mă-sii i s-o fi năzărit să vină încoace cu alea mici, taman acuma, na! Mama ei de viaţă!

— Nu, de doamna Courtland vorbeam, nu de nevastă-ta.

— A, doamna Courtland? Mai dă-o-n... şi p-aia, am auzit doi tipi vorbind, cică ia uite la bucăţica aia în roz, ia zi, ţi-ar fi drag s-o iei niţel la scărpinat? M-am uitat şi-am văzut o tipă în roz intrând pe o uşă, dar nu-s chiar sigur...

— Mda, făcu Moreau în chip de concluzie. Jacques băiete, acum să te văd ce meseriaş îmi eşti. Cercetezi şandramaua cum scrie la carte, eventual încerci chestia cu beţivul... Dă haina şi cravata încoace, ţi le ţin eu. Noi ne dăm mai la o parte şi te aşteptăm.

Latham credea că ştie tot sau aproape tot în meseria asta, dar ceea ce urmă îl lăsă cu gura căscată. În câteva secunde trăsăturile feţei lui, Jacques Bergeron se schimbară cu totul. Ochii vii şi inteligenţi căpătară imediat o lucire tâmpă şi stinsă, de om beat, pleoapele păreau gata să i se închidă, obrajii i se congestionară şi îi căzură obosiţi, colţurile gurii i se lăsară în jos iar trupul drept şi viguros, de sportiv, se fleşcăi dintr-o dată, lipsit de vlagă. Cu mişcări nesigure, bâjbâi să-şi scoată haina şi cravata, în timp ce Francois îi trăgea puţin cămaşa din pantaloni.

— Unde mama dracului te-ai îmbătat în halul ăsta, nenorocitule? zise compătimitor Moreau. Iar te-ai făcut beton, ai băut până...

— Bei pâinea copiilor, ca un inconştient ce eşti, întări Francois. Nevastă-ta, săraca, te-aşteaptă cu leafa şi tu, animalule... Vorba aia, mai bea omul, nu zic, dar nici să torni în tine aşa, ca un porc!

— Phiii! Artist trebuia să te faci, *mon amil* zise şi Latham, plin de admiraţie. Să nu mă mişc de-aici dacă am mai văzut aşa ceva!

— Mă-ntorc repede, nu stau mult, bâigui Jacques cu limba încleioşată, privindu-i ca prin ceaţă. Aşteptaţi aici că vin imediat...

Şi se îndreptă cu pas nesigur spre clădirea administraţiei.

— Îmi place, văd că prietenul nostru are antrenament, nu glumă! zise Latham. Ştie lecţia!

— Aşi, nici vorbă! răspunse Moreau. Rar de tot, cine ştie ce să se-ntâmple ca să bea el un păhărel. Nu-i place băutura.

— Bravo lui, băiat cuminte! Şi... În altă ordine de idei, dacă nevasta lui Courtland nu e înăuntru? Ce facem?

— La asta mă gândesc şi eu. Ori îi ţinem sub observaţie, ori luăm coşmelia asta cu asalt...

— Aşa, aşa, rosti iute Latham. Eu sunt pentru a doua variantă.

— Da şi eu mă simt tentat, dar pe urmă adio informaţii. Dacă se ştiu deconspiraţi se feresc! Abia am dat de un fir şi îl şi rupem?

— Şase! exclamă şoptit Francois. Vine un tip care e clar că... Moreau şi Latham priviră în direcţia barăcii şi văzură un individ mărunt şi slab, cu barbişon scutit şi scurt şi îmbrăcat în haine ciudate şi pline de jeg, care venea în grabă spre locul unde se aflau ei, cu aerul unuia care caută pe cineva.

— Gata, ne topim, şopti Moreau, ne ţinem sub ochi unul pe altul, să nu ne pierdem şi ne adunăm mai încolo…

Se împrăştiară, căutând fiecare câte un loc cât mai ascuns. Mărunţelul cu barbişon începuse să alerge, foarte agitat şi privind în, dreapta şi-n stânga. Trecu pe lângă locul unde se afla Latham, care studia atent nişte bibelouri de plastic de pe o tarabă singuratică, apoi, după câteva clipe, se opri nehotărât, stătu un moment să cugete şi ţâşni spre stânga, iute ca un titirez. Drew îl văzu cu coada ochiului cum se depărta şi se întoarse să-şi caute din ochi tovarăşii. Primul pe care îl văzu fu Francois, care ieşea de după un boschet încheindu-se la pantaloni, ca un om chibzuit, cu simţul economiei, care nu vrea să dea banii prosteşte la toaleta publică, imediat apăru şi Moreau, venind din direcţia opusă.

— Cu prizăritul ăsta nu-i lucru curat, zise Francois când se adunară toţi trei. Îmi vine să bag mâna-n foc că era pe aproape când mă muştruluia deşteaptă aia de nevastă-mea. Precis că l-am văzut!

— Atunci înseamnă că te-a văzut şi el când ai vorbit cu noi prin staţie, zise scurt Moreau.

— Căuta pe cineva, e clar, zise Latham. Nu cumva pe tine?

— În orice caz, e groasă!

— Ba s-ar putea să nu fie chiar groasă. În parcul ăsta de distracţii întreprinzătorii o duc greu şi evaziunea fiscală e la ordinea zilei agenţii fiscului mişună în toate părţile să pună laba pe ei şi poate te-a luat drept inspector. I-a spus patronului şi patronul l-a trimis repede după tine, să te aducă la el să te ungă. Cel puţin aşa sper…

În clipa aceea apăru şi Jacques, mergând sigur pe picioare şi grăbind spre ei.

— Domnilor, dacă dama noastră a intrat într-adevăr în cotineaţa asta nenorocită, zise el repede când ajunse lângă ei, înseamnă că tot acolo e. Altă ieşire nu mai există, am dat roată de două ori.

— Foarte bine, zise Moreau, mai aşteptăm. Ne separăm din nou, dar nu ieşim din zonă, stăm cu ochii pe uşă. Facem cu schimbul, câte douăzeci de minute, eu am să fiu primul şi fiţi atenţi să aveţi staţiile la îndemână. S-ar putea să vă chem.

— Bun, atunci eu am să fiu schimbul doi, zise Drew uitându-se la ceas. Intru peste douăzeci de minute.

— Şi eu schimbul trei, zise repede Jacques. Pe Francois îl lăsăm la urmă, să se ducă s-o caute pe nevastă-sa, s-o împace…

Peste două ore, în care se rotiră unul după altul în post, Moreau dădu prin staţie adunarea lângă corturile de la intrarea sudică, de unde puteau supraveghea de departe uşa pe care o priviseră până li se împăienjeniseră ochii.

— Jacques, zise impacientat Moreau, eşti sigur că nu există altă uşă, prin spate, pe undeva? Că parcă prea-i de tot!

— Şefu’, nu există nici măcar ferestre. Astea care se văd în faţă, atât, doar ştiu şi eu ce vorbesc. Nici uşă, nici fereastră! Dama e tot înăuntru, n-a avut pe unde ieşi, îţi spun eu!

— Începe să se întunece, zise şi Francois. S-ar putea ca asta să aştepte şi ea, ca să poată s-o şteargă uşurel.

— Mda, mormăi Moreau, ar fi o variantă, dar de ce? Şi-o fi dat seama că suntem aici?

— Sigur au mirosit că e ceva suspect, interveni Latham. Chestia cu inspectorul de la fisc s-ar putea să nu fi mers. Cine învârteşte chestii de-astea se fereşte şi de umbra lui. Şi nu uita că e şmecheră, a reuşit să scape de filaj încă de pe Champs-Elysees.

Moreau şovăi câteva clipe apoi zise:

— Atunci hai să recapitulăm, ce a văzut fiecare. Doamna Courtland n-a ieşit, dar ceva mişcări pe uşă au fost. Eu am văzut un tip ieşind, nimic deosebit la el.

— Eu pe aiuritul care alerga ca un bezmetic, zise Latham. S-a întâlnit cu un tip care. Am impresia că-l aştepta şi au stat puţin de vorbă. Dumneata, Jacques?

— Două femei machiate rău de tot, ca la circ.

— Aha! Să fi fost vreuna din ele doamna Courtland?

— Nu, aşa m-am gândit şi eu şi am făcut iar pe beţivul, am dat peste ele clătinându-mă... Nimic, erau două babete care puţeau al naibii de urât. Nespălate rău.

— Eu, zise şi Francois, am văzut un tip înalt şi bine îmbrăcat, cu ochelari fumurii. Aş zice că era patronul, fiindcă a verificat uşa, să vadă dacă e închisă.

— Atunci... zise încet şi cu înţeles Moreau, atunci ar însemna că dacă doamna Courtland n-a ieşit şi peste noapte birourile astea sunt închise... putem da peste ea înăuntru, nu credeţi? Jacques ştie să desfacă tot ce e broască şi lacăt pe lumea asta.

— Aha! exclamă Latham. Îl cam suspectam eu că a fost spărgător de bănci! Dar dacă dă peste ceva încuietori electronice?

— Da' de unde! făcu Jacques. Cocioaba asta nenorocită e computerizată ca o umblătoare din fundul curţii unui sărăntoc din Afganistan, vă spun eu!

Se apropiară fără grabă de şandramaua administraţiei şi Jacques scoase dintr-un buzunar de la piept un inel de chei false, pregătindu-se să se apuce de treabă. Privi cu atenţie broasca uşii şi alese o cheie, strecurând-o uşurel în broască, dar în clipa când încercă s-o răsucească izbucni o hărmălaie nemaipomenită care îi făcu pe toţi să tresară, fiindcă la aşa ceva nu se aşteptaseră. Un vuiet asurzitor de sirene de alarmă ţâşnea din toate direcţiile, îngrozind lumea din parcaj care începu imediat să ţipe ca din gură de şarpe, neştiind ce pericol cumplit se iscase dintr-o dată şi de ce anume trebuia să se păzească! Ca din pământ apăru o adevărată armată de clovni, pitici, înghiţitori de săbii, negri africani îmbrăcaţi ca în gravurile din secolul trecut, o mulţime care venea în goană spre clădirea administraţiei, aşa că prietenilor noştri, după prima clipă de surpriză, nu le mai rămase altceva de făcut decât s-o ia la sănătoasa care încotro vedea cu ochii adunându-se din instinct la maşina rămasă în faţa intrării. Ultimul! sosi Moreau, care alerga gâfâind ca o focă şi Francois porni în scrâşnet de cauciucuri, să se depărteze cât mai repede de locul acela afurisit.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? zbieră furios Latham. Aşa sunt umblătorile din Afganistan?

— Mă-sa pe gheaţă, icni Jacques gâfâind şi el. Reuşisem să trec de căţeii butucului, dar când să răsucesc... Probabil că au montat nişte senzori electronici, altfel nu-mi explic!

— Un lucru e clar, zise Moreau. Aici, la *Parc de Joie,* e căsuţa poştală a „Frăţiei".

— Partea proastă e că ne-am dat de gol, zise Latham.

— Poate nu. E drept că s-au adunat cam multe ca să fie aşa de fraieri încât să creadă că au fost nişte spărgători oarecare, dar ne putem replia strategic, cum se spune. Bunăoară putem aranja cu nişte

spărgători profesionişti să recunoască treaba asta, apare ceva în ziare, poliţia e felicitată că i-a prins imediat şi cam atâta.

— Şi spărgătorii ăia? Eşti aşa sigur că au să accepte?

— Ei, avem noi mijloacele noastre să-i recompensăm. Mai închidem ochii la câte o chestie din cazierele lor, mai... Vedem noi cum ne descurcăm cu ei.

Când Latham intră în apartamentul de la hotel, o găsi pe Karin în halat de baie, învârtindu-se plină de nervi prin salonaş.

— Dumnezeule! exclamă ea când îl văzu intrând, credeam că nu mai vii! Eşti teafăr?

— Draga mea, zâmbi el indulgent, am fost doar într-un parc de distracţii, atât, n-am luat parte la debarcarea din Normandia!

— Şi într-un parc de distracţii ai stat tu patru ceasuri? Simţeam că turbez...

Se opri brusc, rămânând o clipă pe gânduri, apoi rosti încet:

— Iartă-mă, dragul meu, poate n-ar fi trebuit să-mi complic viaţa cu tine şi să ţi-o complic şi pe a ta... Crezusem că n-am să mai pot trăi astfel de sentimente şi se pare că m-am înşelat.

— Ai fost la doctor? o întrerupse Latham.

— Da. Uite, zise ea, arătându-i bandajul mult mai mic. Mi-a fixat şi o proteză, cu unghie falsă, nici nu se bagă de seamă. Dar altceva vreau să-ţi spun, au sunat tipii de la „Casa roşie”, ziceau...

— Aaaa! Mi-au dat de urmă?

— Cum adică? zise Karin nedumerită. Doar ştim de care parte sunt *antinayos,* nu?

— Mda, ştim, dar Sorenson se fereşte de ei ca de foc. În sfârşit, mai dă-i încolo, important e ce-au zis.

— Că informatorii lor din Bonn şi din Berlin le-au raportat, prin filiere diferite, că două echipe de *Blitzkriegeri* urmează să sosească la Paris să-l lichideze pe Harry Latham.

— Nimic nou sub soare.

— Da, dar de data asta sunt cam zece asasini profesionişti. Nu doi-trei. Înţelegi?

Se lăsă o tăcere pe care nici unul din ei părea că nu se hotărăşte să o rupă. Abia într-un târziu Latham zise morocănos:

— Se pare că mă bucur de al naibii de multă popularitate, din moment ce indivizii ăştia îmi dau atâta atenţie. Dar de ce îl vor ei cu orice preţ pe Harry? Lista lui nu mai e o taină.

— Crezi că ar putea avea vreo legătură cu doctorul Kroger?

— Nu ştiu. În orice caz, tipul a luat-o razna complet. Trânteşte la minciuni cu nemiluita şi după un minut uită şi se contrazice de nu mai ştii ce să crezi. I-a spus lui Moreau că trebuie să pună mâna pe Harry ca să afle numele unei trădătoare din Valea „Frăţiei”.

— Ce trădătoare? îl întrerupse Karin.

— Habar n-am şi cred că nici Harry habar n-avea. Când era la Londra şi am vorbit la telefon de câteva ori a zis ceva de o soră medicală, atât, cică asta i-a prevenit pe *antinayos* de evadarea lui.

— Dacă minciunile lui Kroger se rezumă la aşa ceva, s-ar putea să nu fie vorba chiar de minciuni.

— Dar lui Witkowski i-a spus cu totul alte chestii. Că dacă nu-l găseşte pe Harry acum, să-i aplice el nu ştiu ce tratament, Harry moare. Şi Witkowski vrea să-l umple de droguri, să vadă cam ce e de scos de la el, dar căposul de doctor al ambasadei nu şi nu, că-i pun sănătatea în pericol. Alt deştept şi ăsta! Preferă să prelungească viaţa unui vierme decât să salveze vieţile a zeci sau sute de inşi normali.

— Dragul meu, pe mine altceva mă frământă... O armată întreagă de ucigaşi plătiţi te caută. Şi nu se poate să nu-ţi dea de urmă, au liste cu tot felul de oameni şi fonduri uriaşe ca să-i corupă... E destul unul care să nu-şi ţină gura, nu crezi? De-asta au sunat *antinayos* sunt convinşi că eşti într-o situaţie disperată şi singura ta şansă e să te dai la fund.

— Atunci, vrând-nevrând, ne întoarcem la enigma de mai înainte: de ce sunt ei aşa porniţi să-l găsească pe Harry?!

Wesley Sorenson era muncit de sentimente contradictorii. Vicepreşedintele Howard Keller îi trimisese un fax cu o listă de nu mai puţin de una sută unsprezece senatori şi congresmeni şi republicani şi democraţi, care protestau cu indignare împotriva bănuielilor de simpatii pronaziste care planau asupra fostului lor coleg şi se arătau gata să depună mărturie în favoarea lui.

Iar el, Sorenson, nu se simţea pregătit pentru bătălia care avea să înceapă şi singura consolare era gândul că şi din partea cealaltă mişcarea fusese declanşată foarte rapid, fără să fi fost concepută pe îndelete. Dar asta nu însemna că era o treabă mai puţin periculoasă. Cineva avea să iasă din afacerea asta cu oasele frânte.

Aproape că nici nu băgă de seamă sunetul telefonului, mai curând îl făcu să tresară luminiţa roşie care clipea în colţul biroului. Era chemat pe linia de extremă urgenţă, al cărei număr îl ştiau doar câţiva oameni.

— Alo! zise el ridicând grăbit receptorul.

— Wes, se auzi vocea lui Drew Latham, înregistrăm progrese. Am impresia că am devenit cineva, mi-e teamă să nu mi se urce la cap, zău!

— Adică?

— Adică se-ngroaşă gluma. De la Berlin şi de la Bonn vin încoace plutoane întregi să-i facă de petrecanie lui Harry. Şi cum Harry sunt eu, îţi dai seama ce onorat mă simt...

— Şi asta numeşti tu progrese?

— Dar cum să le spun? Ţie nu ţi se pare că se leagă?

— Uite ce e, eu ţi-am mai spus dar văd că eşti încăpăţânat ca un catâr; dacă aş fi în locul tău aş şterge-o frumos din Parisul ăla afurisit şi m-aş băga în gaură de şoarece, până se mai potolesc apele.

— Ei taci! Şi vrei să fac şi eu aşa?

— Eu nu vreau nimic. La urma urmei treaba ta, pielea ta... Atâta doar că odată ştiam cine ne sunt duşmanii. Acum sunt invizibili.

— Aşa ziceam şi eu, Wes. Aşa că poate vorbeşti cu deşteptul ăsta de doctor al ambasadei, să-i dea lui Kroger ceva mai tare, cât să-l facă să-şi dea drumul la limbă.

— Eu am discutat cu el, zice că nu se poate. L-ar putea omorî.

— Şi? Îl roade pe el grija asta? Tu nu ţi-ai pus întrebarea ce i-a apucat de-l caută ca turbaţii pe Harry ca să-l omoare? Aici trebuie să fie nişte dedesubturi, ţie nu-ţi sare nimic în ochi?

— Uite ce e, zise nehotărât Sorenson, aici mai e şi treaba de etică medicală sau cum i-or fi zicând ei...

— Rahat! Mă... În etica lor medicală, înţelegi? Nenorocitul ăsta de Kroger a făcut ciur doi inşi sub ochii mei, ştii cum? Cu gloanţe de bine, în orice caz. Harry nu-l ura ca pe alţi neonazişti, înţelegi? Kroger ajunsese să aibă asupra lui o influenţă extraordinară şi s-ar putea ca şi asta să însemne ceva.

— Aiurea! pufni Sorenson. Harry era vulpe prea dum-dum, Wes, au sărit bucăţelele din ei ca surcelele! Şi tu mă iei cu etica medicală şi cu rahaturi de-astea de doi bani? Ca să nu mai vorbesc că nu e sigur că Kroger moare din psihotropele alea. *S-ar putea* să moară, da, dar *nu e sigur* că moare.

Directorul Operaţiunilor Consulare tăcu şi Latham nu întrerupse tăcerea. Putea fi un semn că bătălia era pe cale de a fi câştigată.

— Auzi, bătrâne? zise în sfârşit Sorenson. Hai să zicem că reuşesc să-i conving pe tipii de la Departamentul de stat, deşi... Dar hai să zicem. Cam ce speri să dea Kroger din el?

— Hm! Aici m-ai blocat. Crede-mă că nici eu nu ştiu. Dar sunt sigur că ceva tot iese de aici. Prea sunt înverşunaţi să-mi dea de urmă şi Kroger e şi el unul din ei, e un cap al mişcării şi trebuie să ştie Wes! Nu se poate să nu ştie! Uite, Kroger a fost medicul curant al lui Harry în Austria şi probabil că s-a purtat cu el destul de bine, în orice caz, Harry nu-l ura ca pe neonazişti, înţelegi. Kroger ajunse să aibă asupra lui o influenţă extraordinară şi s-ar putea ca şi astea să însemne ceva.

— Aiurea! pufni Sorenson. Harry era vulpe bătrână ca să se trădeze dacă ura pe cineva. Şi nici nu se lăsa influenţat.

— Wes, aşa îmi spun şi eu, dar faptele sunt fapte. Kroger însemna ceva pentru Harry, înţelege asta.

Gerhardt Kroger, legat zdravăn, era întins pe masa de operaţii din „punctul sanitar” al ambasadei americane. De fapt denumirea aceasta de „punct sanitar” denota o modestie întrucâtva exagerată, fiindcă era vorba de şase camere dotate cu echipament medical de ultimă oră, care aduceau mai curând cu o mică clinică. Pacientului i se administraseră deja tranchilizante şi acum nu era în stare să-şi dea seama prea bine ce i se întâmpla şi nu reacţiona în nici un fel. Lângă capul lui se afla un stativ cu două pungi de plastic pentru perfuzii, din care coborau două tuburi ce se uneau într-unul singur care se termina cu un ac. Doctorul înfipse cu o mişcare iute şi sigură acul în vena lui Kroger, zicând:

— Dacă moare, de vină sunteţi numai voi, ticăloşilor! Treaba mea e să salvez vieţile oamenilor, nu să-i omor.

— Doctore, treaba asta spune-le-o mai întâi familiilor oamenilor omorâţi de el, i-o reteză acru Latham. Şi atâtor oameni care urmează să moară din cauza lui şi pe care nici nu-i cunoaşte, dar va ordona să fie lichidaţi…

Witkowski îl împinse pe Drew într-o parte.

— Doctore, zise el, să mă faci atent când intră în comă.

— Nu mai are mult… Uite, acum intră treptat într-o stare de minimă rezistenţă…

— Perfect, dă-te la o parte.

Doctorul se conformă în silă, bodogănind ceva şi Witkowski se aplecă la urechea lui Kroger, punându-i câteva întrebări de rutină: cum îl cheamă, câţi ani are, unde e născut…

— Şi acum, doctore, o curiozitate de-a mea: de ce vrei neapărat să-l omori pe Harry Latham?

Trupul până atunci inert ca de moluscă al lui Gerhardt Kroger începu să se zbată dintr-o dată cu atâta forţă încât părea că va rupe legăturile în care era prins. Pacientul izbucni într-o tuse cumplită şi scuipă o flegmă murdară, ochii stăteau să-i iasă din orbite şi faţa i se congestionase, cu vinele gâtului umflate ca nişte funii. Doctorul veni repede de lângă perete:

— Colonele… dădu el să intervină, dar Witkowski îl îmbrânci cu putere. Colonele! se răsti el, uită-te pe monitor şi vezi-i pulsul!

— Rahat! răcni Witkowski, mă… Pe monitorul vostru! De ce vrei să-l omori pe Harry Latham, nenorocitule! zbieră el turbat de furie, apucându-l pe Kroger de beregată şi zguduindu-l.

Doctorul sări din nou, apucându-l pe Witkowski de braţ, dar Drew îl trase cu putere înapoi.

— De ce te bagi dumneata în treburi care nu te privesc, doctore? zise el batjocoritor, ţinându-l bine să nu se repeadă la Witkowski. Etica profesională, ai? Că parcă aşa-i zice…

— De ce vrei să-l omori pe Harry Latham? răcnea mai departe

colonelul, ca un scos din minţi. Vorbeşte, câine, sau te fac piftie! Mă doare-n c… dacă o mierleşti sau scapi, mie să-mi spui de ce vrei să-l omori pe Harry Latham, ai auzit, lepădătură?

— Creierul! mugi dintr-o dată pacientul, zbătându-se în legături. Creierul lui Lassiter! mai urlă el de zbârnâră geamurile, apoi leşină.

— Gata, Witkowski! zbieră şi doctorul, reuşind să scape din mâinile lui Drew şi năpustindu-se la colonel. Uită-te la pulsul lui, o sută patruzeci, încă cinci şi sucombă!

— Sucombă, ai? Sucombă ai zis? scrâşni Witkowski întorcându-se spre el, vânăt de furie. Auzi, rahat cu ochi ce eşti? Ştii cât au pulsul oamenii care au avut de-a face cu animalul ăsta? Zero tăiat, dacă ştii ce-i aia!

Se aşezaseră toţi trei la o masă pe terasa unei cafenele din rue de Varennes, contând pe faptul că hotărârea asta luată în ultimul moment nu avea de unde să fie cunoscută de cineva şi, prin urmare, riscul de a fi depistaţi şi atacaţi era minim.

— Ce naiba o fi vrut individul să spună cu vorbele alea, „creierul lui Lassiter”? exclamă cu voce scăzută Witkowski.

— Şi pe mine m-a surprins, zise Latham. Întâi n-am dat atenţie. Dar pe urmă m-am tot gândit. Altă explicaţie nu găsesc decât ceva legat de spălarea creierului. E singurul lucru plauzibil. Dar asta nu justifică furia cu care îl caută „Frăţia” pe Harry.

— Atunci? zise Karin. Ce ar fi de făcut?

— Poate o autopsie? zise întrebător colonelul. N-am afla mare lucru, decât poate că a fost otrăvit sau drogat. Şi dacă mă gândesc la câte formalităţi se cer, mă ia groaza. Trebuie o decizie a unui tribunal, mai trebuie şi o înregistrare la Ministerul Sănătăţii; şi…

— În sfârşit, nu contează ce trebuie, zise Latham, principalul e să ştim de unde să începem.

La morga din *rue* Fontenoy exista un funcţionar care avea printre atribuţii obligaţia de a fi atent să nu se facă vreo încurcătură cu cadavrele aflate în evidenţa poliţiei. Acestea aveau pe fişele lui un sem distinct făcut cu roşu, care însemna „rămâne pe loc”, cu alte cuvinte familia trebuia lămurită că mai trebuiau îndeplinite nişte formalităţi şi că nu va mai dura mult. Acum, în sertarele uriaşe ale camerei frigorifice se afla un singur cadavru cu semnul roşu pe fişă, cadavrul din sertarul 109, dar el trebuia să verifice să fie toate în regulă. Trase sertarul şi deschise fermoarul prelatei, dar rămase uluit: în ţeasta cadavrului se căsca o gaură oribilă, ca şi cum tâmpla mortului pur şi simplu ar fi explodat. Fâşii de piele şi de ţesuturi se întinseseră î toate părţile şi sângele căpătase o nuanţă ciudată, un fel de cenuşiu nefiresc, care pe omul nostru îl umplu de groază. Aşa ceva

nu putea avea o explicaţie. Omul împinse repede la loc sertarul de tablă cu cadavrul îngheţat, ferindu-se să respire ca să nu tragă în piept cine ştie ce gaze nenorocite şi îşi zise că oricum, peste o jumătate de oră ieşea din schimb şi era treaba colegului lui să se descurce cum o şti.

Capitolul 27

Claude Moreau semnă hârtia şi se uită la ceas: era opt şi jumătate dimineaţa şi el semnase în sfârşit un ordin irevocabil. Karin De Vries şi Drew Latham intrau din nou sub protecţia Biroului Doi, scurt şi cuprinzător. Fireşte, serviciul de pază al ambasadei americane putea sugera, mă rog, eventuale măsuri, fiindcă nu-i oprea nimeni să-şi dea şi ei cu părerea, dar dreptul de decizie aparţinea numai Biroului Doi, adică lui Moreau. Se aflau pe teritoriu francez şi toată lumea trebuia să se facă aşa cum hotărau autorităţile franceze, fără consultări, acorduri şi alte tâmpenii de-astea care nu făceau doi bani. Copilul cu multe moaşe rămâne cu buricul netăiat.

— Eu cu porcăria asta nu pot fi de acord! strigă furios Latham când văzu hârtia.

— Se poate, răspunse calm Moreau, dar sunt eu de acord şi pentru tine. Nu mai e nimic de discutat, clar?

Se aflau iarăşi toţi trei în apartamentul lui Drew şi Karin de la hotelul Normandie, aşezaţi în jurul măsuţei de cafea pe care zăcea o ceaşcă vărsată de Latham în momentul când primise vestea.

— Gândeşte-te la un lucru: dacă tipii recurg la un atac masiv, tu scapi sau nu scapi, dar mai mult ca sigur că au să cadă victime nişte oameni nevinovaţi care au avut ghinionul să se afle acolo. Sau poate ar fi mai bine să vă mutaţi cu totul la ambasadă, atunci sunteţi acolo pe teritoriu american şi treaba voastră ce faceţi, pe mine nu mă mai interesează şi nici parizienii nu mai sunt în pericol. Ce ziceţi?

— Ei asta-i! Ştii bine că trebuie să fiu mobil!

— Da? făcu batjocoritor Moreau. Atunci mobilizează-te aici şi taci din gură. Nu mai faci un pas fără oamenii mei şi fără acordul lor, să fie clar.

— Eşti un om imposibil!

— Oh, eşti gentil, mulţumesc. A, ştii, ambasadorul Courtland soseşte azi după-amiază la cinci la Orly şi doamna are să-l întâmpine. Sunt curios să-l văd dacă are destul sânge rece pentru asta…

— Treaba lui, mormăi Drew turnându-şi altă ceaşcă de cafea. Cu Witkowski ai discutat? A fost şi el de acord cu protecţia asta sută la sută franţuzească? Fiindcă aici eu de el ascult, nu de tine.

— Oho! A fost fericit să scape! Ştii ce mult ţine el la voi amândoi şi e un tip prea corect ca să nu recunoască deschis că el nu are posibilităţile mele. Şi cum are acum atâtea belele pe cap, mai ales cu ambasadorul şi cu nevastă-sa… Mai ai nevoie şi de alte argumente?

— Cred că n-am de ales, făcu Latham resemnat. Ce ne propui să facem?

— Simplu. Pentru început să vă întâlniţi şi să vă familiarizaţi cu

escorta. Şeful echipei e şoferul care nu-ţi place ţie, Francois. Când vă aflaţi în hotel, doi oameni păzesc coridorul. E bine aşa?

— Mda, mormăi Latham.

— Poate te interesează să ştii şi cum am aranjat supravegherea parcului de distracţii şi filajul doamnei Courtland. Oamenii mei deja s-au apucat de treabă.

— Da, nu zic că nu mă interesează, zise Latham cam fără chef, dar acum trebuie să mă duc să mă îmbrac.

— Şi să te bărbiereşti, dragul meu, adăugă Karin cu un surâs. Acum trebuie să te bărbiereşti de două ori pe zi, barba te dă de gol, are altă culoare decât părul din cap.

— Da, suspină Drew ducându-se spre baie, altă belea!

Rămas singur cu Karin, Moreau se aşează mai confortabil în fotoliu şi zise încet:

— Ei, doamnă, acum putem discuta în voie. Am văzut că te miri mereu văzându-mă atât de turbat împotriva nemţilor… În realitate nu e vorba de nemţi, ci de nazişti şi de comunişti. Nu toţi nemţii sunt nazişti şi comunişti, aici sper să fim de acord…

— Aş zice că şi un copil înţelege asta, Claude.

— Da. Şi fiindcă veni vorba de copii, să-ţi spun de ce înnebunesc când dau de nemţi nazişti sau comunişti. Am avut o soră mult mai mică decât mine, Mărie, frumoasă ca o zeiţă… A ajuns balerină şi în timpul unui turneu în blestemata de republică comunistă a lepădăturilor de nemţi din est a dispărut, nu se ştie cum. I-am dat de urmă mult mai târziu…

Moreau se opri şi îşi prinse capul în palme. Rămase aşa câteva clipe apoi ridică privirile, uitându-se la Karin cu ochi goi de orice expresie.

— Ştii ce se întâmplase? Fusese răpită de STASI şi supusă unui tratament sălbatic cu droguri. Pe urmă au silit-o să se prostitueze dacă vrea să-şi mai primească porţia… Primul a fost un ştab mare din conducerea statului lor, un boşorog care avea nevoie de prospături. Tovarăşul ăsta o văzuse la un spectacol şi dăduse ordin să-i fie adusă pentru asta mergea analfabetul la spectacole de operă. Pe urmă a trecut-o altora, mai mici ca el şi ea s-a supus, îţi dai seama că pentru droguri era în stare de orice. La douăzeci şi şase de ani era o epavă… a căzut pe bulevardul Unter den Linden, moartă. Tu ai pierdut un soţ, dar aşa ceva se mai poate înlocui. O soră nu.

— Da, zise Karin cu voce stinsă. Înţeleg.

— Am primit de la poliţia din Germania de est o înştiinţare şi nişte fotografii. Mai făceau şi talente, că uite la ce se dedase cetăţeana franceză Moreau, care ceruse să fie angajată la nenorocita lor de operă de stat şi în realitate le trăsese clapa, fiindcă avea năravul drogurilor… Şi la început am crezut, deşi mi se părea imposibil! Am zis că de-asta dispăruse, ca să nu mai ştim nimic de urma ei. Mama a

murit de inimă rea şi eu abia pe urmă am reuşit să aflu cum au stat lucrurile în realitate. Asta m-a transformat într-un animal, un animal însetat de sânge. Boşorogul acela murise de curând, de cancer, nu mai puteam să-mi răzbun sora şi simţeam că înnebunesc... şi de atunci, de fiecare dată când îmi pică în labă un comunist sau un nazist, ah, Dumnezeule!... Dacă ţi-am povestit toate astea e fiindcă am impresia că şi cu Drew se petrece cam acelaşi lucru şi sunt sigur că nu e bine. Vorbesc din proprie experienţă.

Karin rămase tăcută. Era o tăcere care însemna încuviinţare.

— Şi, urmă Moreau privind-o atent, mă înşel eu sau se poate spune acelaşi lucru şi despre tine?

Nici de data asta nu primi vreun răspuns.

— Uite de ce spun asta, Karin. Fiindcă am informaţii sigure că Frederik De Vries trăieşte. Numai că nu pot da de el.

Aşezat lângă Karin pe canapeaua din spate a maşinii Biroului Doi, Latham îl privea pe Francois care, aflat la volan, se arăta de data asta cuminte ca un şofer obişnuit. „Probabil îşi dezvăluie talentele numai în cazuri de forţă majoră", îşi zise el.

— Cum te mai împaci cu soţia, Francois? zise Karin, care era la curent cu necazurile casnice ale şoferului.

— Bine-al naibii! mormăi acesta indispus. Le-a prelucrat şi pe fetiţe, acuma nici ele nu mai vorbesc cu mine, au pus pe uşă la camera lor o hârtie cu „Intrarea interzisă". Poftim!

Tăcu într-un mod cât se poate de grăitor şi Karin nu mai insistă. Până la sediul Biroului Doi nimeni nu mai scoase o vorbă şi se simţiră uşuraţi când deschiseră portierele să coboare. Francois şi cei doi camarazi ai lui îi conduseră pe cei doi americani până la cabina blindată a unui ascensor care nu se lăsa convins decât de un număr de cod surprinzător de lung, pe care unul din francezi îl formă cu o dexteritate ce arăta că face des operaţiunea asta.

Biroul lui Claude Moreau, unul din cei mai puternici oameni din Franţa, contrazicea parcă voit orice idee de fast şi putere. Era o încăpere cât se poate de obişnuită, de dimensiunile unei sufragerii din casa francezului de rând, fără nimic care să sugereze că aici se înnodau şi se dezlegau nenumărate fire ale serviciilor de informaţii şi contrainformaţii de pe tot pământul. Mai curând ai fi zis că te afli într-un birou al unei bănci, înţesat de calculatoare şi de faxuri.

— Ştii cum să umbli cu toate drăcoveniile astea, ca să nu-ţi prinzi, degetele în ele? întrebă Latham.

— În general da. Şi dacă nu mă descurc, chem imediat pe cineva care ştie mai bine. Jacques, de exemplu, umblă prin toate ca la el, acasă. Până să moară Monique, mă bizuiam pe ea... Acum am altă. Secretară, bunicică şi ea dar deocamdată trebuie să mai înveţe, deşi

ştie mai mult ca mine, recunosc…

— Claude, am impresia că tu eşti cel mai francez din toţi francezii, râse răutăcios Latham. Vorbeşti al naibii de mult!

— Ştii la ce folosesc toate astea? interveni împăciuitoare Karin. Uite, aici ai aparatura cu care eşti în permanenţă în contact cu câteva duzini de sateliţi… Astea sunt computere cu care poţi intra imediat în legătură cu orice reţea telefonică de pe glob care are antene… Cred că acum şi în Zanzibar sunt antene, nu-i aşa, Claude?

— În Zanzibar nu ştiu dacă or fi existând, răspunse Moreau, dar în Burkina Fasso da, ştiu sigur că s-au montat săptămâna trecută lângă Ouagadougou nişte relee trăsnet. Şi fiindcă veni vorba… aţi auzit ce au păţit americanii, nu?

— Ce să păţească? întrebară Karin şi Drew într-un glas.

— Ceva foarte urât, cu calculatoarele lor. Le-a făcut figura un tip genial, unul Metz, Rudolf Metz, le-a înfipt un virus aşa turbat că nu reuşesc să-i dea de capăt. Şi pe urmă s-a dat la fund, se pare că e pe undeva prin Germania. În orice caz, le-a tras-o bine de tot, au avut încredere în nemţălăul ăla şi poftim! I-a săturat.

— Da, zise Karin, dar cine pune primul la punct programele la care lucrau ei are să fie stăpânul lumii.

— Să sperăm că „Frăţia” o să aibă şi ea nevoie de aparatură ca a americanilor, altfel n-are la ce îl folosi pe Metz, zise Moreau. Dar ia să trecem noi la oile noastre, să vă arăt o chestie deşteaptă foc. Uite ăsta, e un aparat cu care se poate asculta tot ce vorbeşte ambasadorul Courtland, filtrează într-o fracţiune de secundă toate liniile şi o alege pe aceea care se presupune că nu poate fi ascultată. Dacă ambasadorul alege alta, o preia pe aceea şi înregistrează…

— Christoase! exclamă Karin. Nu te gândeşti că dacă răsuflă ceva asta e caz de conflict diplomatic?

— Ei taci! făcu triumfător Moreau. Află că Witkowski în persoană mi l-a adus şi m-a învăţat să umblu cu el. Nu ştiu dacă eşti la curent, draga mea, Stanley Witkowski e şeful serviciului de siguranţă al ambasadei americane, poate vă fac eu cunoştinţă…

— Nu e cazul să mă iei aşa peste picior, se burzului Karin.

— Dincoace, continuă Moreau fără să-i dea atenţie, am în palmă tot ce se discută la telefon în *Parc de Joie.* Toată noaptea au muncit ai noştri, au declanşat chiar şi un mic incendiu, mai mult fum decât foc dar nu s-a prins nimeni… Până să se dezmeticească ei, le-au montat o groază de cipuri şi merge strună! Uite, hai să le facem proba, să vedem ce mai e nou pe la ambasada americană… Vedeţi, am deja o înregistrare, convorbirea s-a purtat de la telefonul din biroul ambasadorului, telefonul ăsta e verificat tot timpul de câţiva inşi de-ai lor, specialişti în interceptări, să nu se bage cineva pe fir. Eu m-am băgat, înţelegeţi? Atâta doar că n-am să vă pun să ascultaţi toată

convorbirea, mai e şi apă de ploaie, am selecţionat ce e important, atât. Ia ascultaţi ce a discutat stimata doamnă Courtland la telefon cu magazinul „Saddle & Bootery”…

„— Trebuie să discut cu Andre, la parcul de distracţii. E o urgenţă şi nu ştiu numărul de telefon…”

„— Cine-l caută, vă rog?”

„— Cineva care ştie cine e Andre şi care a ajuns la Parc de Joie *cu o maşină a magazinului dumneavoastră.”*

— „A, am înţeles. Vă rog, rămâneţi o clipă la telefon, doamnă.”

O scurtă pauză, după care se auzi din nou:

„— Doamnă, să fiţi la Luvru la ora unu după-amiază, în sala de la al doilea etaj unde e expoziţia Egiptului antic. Vă întâlniţi acolo. Dacă vă deranjează cineva, Andre e cunoscut acolo ca fiind contele Louis de Strassbourg şi sunteţi vechi cunoştinţe, da?”

— Tipul cu care a vorbit doamna Courtland e patronul magazinului „Saddle & Bootery”, zise Moreau oprind înregistrarea. Şi imediat a sunat la *Parc de Joie,* să discute cu Andre, care, ţineţi-vă bine, e chiar conte de Strassbourg.

— Adică cum? întrebă nedumerit Latham. Conte-conte, sau…?

— Mă-sa pe gheaţă, asta n-am de unde să ştiu, dar aşa îl cheamă în actele lui şi se trage într-adevăr din conţii de Strassbourg. Nu ştiu dacă are dreptul să poarte el titlul, dar contează mai puţin. Au fost nişte procese cu altă ramură a familiei, a rămas sărac lipit, fără domenii, fără nimic, dar e primit în toate saloanele înaltei nobilimi franceze, înseamnă că e ceva de capul lui.

— Şi un conte autentic face pe administratorul unui jegos de parc de distracţii? întrebă neîncrezător Latham. Parcă prea e…

— Da. Am impresia că neonaziştii i-au promis să aranjeze cu averea familiei, să-i revină şi lui ceva. Chiar tot nu se poate, neamurile din ramura cealaltă sunt toate cu zvastica sub pernă, dar el probabil tot speră să scoată de la ei măcar nişte bucăţele. De asta am bănuiala că nu e un nazist chiar convins, dar aici rămâne să mai vedem: Nu vă mai pun înregistrarea convorbirii, patronul de la „Saddle & Bootery” îi transmite lui Andre să fie la Luvru la ora unu, atât. E gargară, nu ne interesează.

La Washington era abia ora cinci dimineaţă şi Wesley Sorenson se trezise mai devreme. Îşi zise că îl aştepta o zi grea şi încercă să mai moţăie puţin, dar somnul îi fugise şi ştia că nu mai are nici un rost să se chinuie degeaba. Se sculă binişor, se duse în baie să se spele şi să se radă ca în fiecare dimineaţă, apoi se strecură în bucătărie, îşi făcu o cafea tare şi se duse, la fel de neauzit, în biroul lui. Se aşeză la masa de lucru, sorbi o înghiţitură şi ridică receptorul, declanşând dispozitivul de bruiaj şi formând numărul de pe linia secretă a lui

Moreau.

— Ei, parizian afurisit! zise el cu voce răguşită, de om abia sculat din pat, ce-ţi pasă!

— Wes! Bucuros să te aud, mai ales că ziua de azi e numai pentru americani! Drew şi Karin, mânca-i-ar tata de porumbei, adineauri au plecat! Ştii ce bine le stă?

— Le stă pe naiba, mormăi Sorenson indispus. Altceva mai îmbucurător n-ai să-mi spui?

— Ba da, am, tocmai voiam să te sun. Scumpa noastră doamnă.

— Janine Clunes calcă în strâchini de m-a speriat, nici nu speram, zău Ne-a dus la un fir nemaipomenit…

Şi începu să-i spună tot ce se întâmplase la *Parc de Joie,* până la convorbirea telefonică interceptată.

— Aşa că îl punem pe contele ăsta sub cel mai îndrăcit filaj, încheie el. Nu se poate să nu dăm de o groază de lucruri.

— Auzi, Moreau? Familia asta nu e din Alsacia? Că parcă ştiu ceva de nişte procese, cu nişte pământuri sau ceva de genul ăsta…

— Exact, văd că memoria te ţine al naibii de bine, aşa e! Cu ambasadorul cum rămâne? Respectăm programul stabilit?

— Da, deşi zic că suntem norocoşi dacă tipu’ nu cedează psihic şi n-o gâtuie pe jagardeaua de nevastă-sa. Riscăm!

— Noi suntem pregătiţi, deşi nu pot spune că nu e un coeficient de risc. La voi ce mai e nou?

Sorenson trase o sorbitură din ceaşcă şi stătu o clipă pe gânduri, apoi se hotărî şi zise:

— Claude, ştii că Witkowski mi-a trimis doi maimuţoi cu zvastică, să-i storc bine…

— Ştiu. Ai scos ceva de la ei?

— Am scos, dar mai bine stăteam la un loc. Noroc că primul interogatoriu li l-am luat eu însumi, fiindcă altfel, dacă auzea altcineva tot ce-au dat din ei, ieşea una mare de tot.

— Adică?

— Adică am rămas cu gura căscată când i-am auzit. Cică au dovezi tari de tot că vicepreşedintele e de-al lor…

— Vicepreşedintele cui?

— Vicepreşedintele Statelor Unite, omule! Plus preşedintele Camerei Reprezentanţilor, plus o grămadă de oameni grei de tot! Îţi dai seama ce iese dacă răsuflă chestiile astea?

— Christoase! gemu Moreau. Şi chiar aşa o fi?

— Ei, alt rahat acuma! De unde să fie? E tactica lor, dar ştii că lumea crede orice, mai ales chestii de-astea.

— Păi te-am auzit de nişte dovezi.

— Tot rahat şi astea. Cică dacă-i las să sune la Berlin sau la Bonn sau în… mă-sii, le trimit ăia imediat prin fax tot ce vrei.

— Hm! Wes, eu nu zic, dar… O treabă al naibii de împuţită. Cine trimite prin fax dovezi ca să-şi dea oamenii de gol? Deşi… asta numai dacă…

— Dacă nimic, Claude! Când i-am spus vicepreşedintelui a sărit în sus de doi metri. Iese cu scandal, îţi spun eu! O chestie ca asta poate da administraţia cu roatele-n sus de nu se vede şi trebuie lămurită urgent! Probabil că există undeva nişte documente falsificate al naibii de bine, cât să deruteze orice expert, pe astea se bazează ei, altfel nu se poate. Dar deja există o listă cu o sută şi ceva de semnături care cer să se facă lumină imediat.

Wesley Sorenson tăcu, aşteptând un răspuns, dar Moreau nu zicea nimic.

— Claude? Nu ai nici o părere?

— Hm! Eu aş zice, *mon vieux*[67], că s-ar putea să nu fie tocmai momentul cel mai potrivit. O chestie ca asta nu suportă prea bine lumina zilei. Oricât ai clarifica-o tu, ea tot tulbure rămâne, omul se ia după orice, nu numai după clarificările tale. Şi dacă ne gândim la atmosfera de la voi din momentul de faţă, când şi aşa…

— La asta mă gândeam şi eu. Antetul unei scrisori oficiale se poate falsifica sau copia fără probleme şi oricât ar declara experţii că sunt falsuri, lumea tot are să înnebunească.

— Wes, ia stai puţin, noi vorbim cam aiurea. Tipii ăia doi sunt din organizaţia pariziană şi ăştia s-au compromis în ochii centralei lor. De fapt nici nu mai există, câţiva şefi au şters-o cu banii şi acum nu cred că are să le trimită lor cineva vreun fax sau alte chestii. Mai curând au să încerce să-i lichideze. Îi ţii bine?

— Asta e, că nu-i ţin eu. Nu prea am oameni disponibili şi am fost silit să mă rog de Knox Talbot să-i păstreze el. I-a dus la o casă sterilă din Fairfax, în Virginia, îi păzesc ai lor…

— Dumnezeule! Talbot ai zis? Dar C.I.A.-ul lui Talbot a fost penetrată, Wes! Nu mai e sigură deloc!

— Ştiu, Claude, zise Sorenson sorbind din nou din ceaşcă, ştiu, dar n-am avut de ales.

Se lăsă un nou moment de tăcere, pe care îl întrerupse Moreau.

— Wes… ştii ce-aş face eu în locul tău? Nu m-aş bizui numai pe C.I.A., ţi-am spus că e nesigură… Aş mai arunca şi eu câte o privire, la casa aia sterilă. Măcar să văd dacă n-au dinamitat-o ăia.

Peste o jumătate de oră Wesley Sorenson se urca în maşina blindată a Operaţiunilor Consulare, chemată prin telefon să vină mai devreme şi se instala pe bancheta din spate.

— La birou, domnule? întrebă ca în fiecare dimineaţă şoferul.

---

[67] Bătrâne (fr.).

— Nu. Spre Virginia. La Fairfax.

— Am înţeles, domnule. Şi şoferul porni, ridicând din mers receptorul telefonului şi începând să formeze numărul, dar Sorenson se întinse peste scaunul din faţa lui şi i-l luă din mână.

— Lasă, nu-ţi mai bate capul. Nu e nevoie să ştie dispeceratul chiar şi când mă duc la closet.

— Domnule, aşa e regulamentul!

— O fi. Îl mai bag şi-n mă-sa de regulament. Dă-i bătaie cât încape şi vezi să nu ne buşim.

Pe şoferul lui Sorenson nu-l chema Francois, dar ar fi putut să-l cheme. Şi ar fi meritat. Apăsă pedala de acceleraţie până la fund şi într-o jumătate de oră maşina directorului Operaţiunilor Consulare pătrundea pe aleea care ducea spre ghereta betonată de la intrarea în parcul casei sterile unde fuseseră duşi Zero-doi şi Zero-cinci. Totul lăsa impresia de securitate absolută, mai ales gardul metalic pus sub înaltă tensiune şi porţile de tablă groasă, ca pereţii de tanc, care rămaseră închise. Într-o latură a intrării se afla un difuzor şi îndată se auzi o voce autoritară:

— Vă rog să vă identificaţi şi să precizaţi scopul vizitei. Sorenson lăsă în jos geamul portierei şi scoase capul afară, îndreptându-şi faţa spre locul unde ştia că se afla obiectivul camerei de luat vederi şi rostind cu voce tare:

— Wesley Sorenson, directorul Operaţiunilor Consulare. Vizita mea are un caracter confidenţial.

— Vă cunosc, domnule director, se auzi din nou vocea, dar nu figuraţi pe lista vizitatorilor de azi.

— Uită-te pe lista patru, a persoanelor cu acces nelimitat, zise Sorenson, simţind că începe să se enerveze.

Tăcere.

— Pe lista patru, prietene, pe lista patru, zise el din nou, cu un ton sarcastic, de om care începe să-şi piardă răbdarea.

— Un moment, domnule… Lista patru n-am primit-o încă, e prea dimineaţă, dar… În sfârşit…

Porţile grele se dădură încet în lături, alunecând fără zgomot pe rulmenţi în lăcaşurile de oţel încastrate în beton şi maşina lui Sorenson pătrunse încet pe porţiunea de alee care ducea spre intrarea cu scări de marmură a fostei reşedinţe a diplomatului argentinian. Încă înainte de a ajunge în dreptul intrării, pe uşa din faţă ieşi cu pas sprinten un ofiţer din trupele speciale, care veni la portiera maşinii şi se prezentă milităros:

— Maior James Duncan, ofiţer de serviciu, domnule director. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, domnule maior, răspunse pe un ton neutru Sorenson dându-se jos din maşină. Îmi pare rău că am omis să sun din

timp… Aşa că am avut încurcături la poartă.

— Se mai întâmplă, domnule director. La fel a păţit şi domnul director adjunct Connally, azi-noapte. Şi s-a cam supărat.

— Nu zău! făcu Sorenson înăbuşindu-şi o tresărire. Connally? Şi unde e Connally ăsta director adjunct?

— La noi, la C.I.A., e adjunctul domnului director Talbot. E numit de curând, acum a fost prima oară aici, nici nu-l cunoşteam.

Sorenson îşi zise că s-ar fi putut să fie ceva în neregulă cu directorul acesta adjunct numit peste noapte, dar tăcu şi intră în holul somptuos al vilei. Maiorul deschise o uşă aflată imediat în dreapta şi îi făcu loc să intre într-un birou îngust, mobilat simplu. Înăuntru, la o masă, stătea o femeie tânără şi cu trăsături plăcute, deformate însă de oboseală, probabil făcuse un schimb prelungit.

— Doamna este locotenentul Russel, domnule director, făcu maiorul prezentările, subînţelegându-se că locotenentul Russell nu avea nevoie să i se spună cine era vizitatorul. Dumneaei vă va sta la dispoziţie pe timpul cât vă aflaţi la noi.

— Da, mulţumesc, zise Sorenson. Aş vrea să merg în sectorul E, la „izolare totală”, la cei doi neonazişti. Se poate?

— Sigur că da, pentru dumneavoastră se poate orice, zise maiorul. Tot cu cei doi neonazişti a avut de discutat şi domnul director adjunct Connally. Sunt foarte preţioşi, din câte înţeleg.

— A! făcu Sorenson, simţind că cele mai sumbre previziuni începeau să i se adeverească. Şi… a menţionat cumva şi motivul?

Maiorul păru să şovăie.

— Ştiţi, domnule director… Când e vorba de a doua persoană din conducerea C.I.A., sper că ne înţelegeţi, nu mai e nevoie de motive.’ Dumnealui ordonă, atât, nu ne dă explicaţii.

— Dumnezeule! Eu sunt singura persoană autorizată să stea de vorbă cu indivizii aceia!

— Domnule, îmi pare rău, domnul director adjunct Connally a venit cu o împuternicire semnată de domnul director Talbot în persoană, ca să-i interogheze în secret pe cei doi. Gardianul a trebuit să iasă afară, doar a încuiat uşa la loc după ce a ieşit domnul director adjunct Connally… Nici n-am îndrăznit să ne gândim…

Sorenson se repezi la telefonul de pe birou şi apăsă febril pe taste, formând numărul lui Talbot şi cuplând difuzorul, pentru ca maiorul şi locotenentul Russell să poată urmări convorbirea.

— Knox! răcni el disperat când auzi declicul, sunt Sorenson!

— Ei, ei, ce zbieri aşa? se auzi vocea somnoroasă a lui Talbot. Mi-ai spart urechile! A început al treilea război mondial?

— Knox! Tu i-ai semnat lui Connally o hârtie cu o aprobare specială, precum că are permisiunea să…

— Stai, stai puţin, că nu înţeleg! Lui Connally? Care Connally?

— Aha! Care va să zică nu e adjunctul tău! zise Sorenson cu voce stinsă, în timp ce maiorul se făcea alb ca varul.

— Ce adjunct? Te-ai ţicnit? Şi de unde mama dracului a mai ieşit şi Connally ăsta? Că eu, în orice caz, nu i-am semnat nimic…

— E clar, bătrâne, gemu Sorenson lăsându-se pe un scaun, a fost o cacialma… Una a dracului de tot! Cred că e clar!

— Ia stai puţin! Tu acuma de unde suni?

— Din Virginia, Knox! De la Fairfax!

— Aaaah! se auzi scrâşnetul lui Talbot, care se mai dezmeticise din somn. Cred că încep să înţeleg. Ne-au tras-o, nu?

— Aşa cred. Aş zice că nu mai e nevoie să mă duc până acolo, ştiu de pe acum ce am să găsesc…

Într-adevăr, când pătrunse împreună cu maiorul şi cu gardianul de pe coridor în celula celor doi *Blitzkriegeri,* nici unul nu mişcă. Păreau că dorm adânc, cu păturile trase peste capete. Tremurând ca varga de frică, gardianul îi dezveli pe rând şi Sorenson se cutremură. Cei doi erau întinşi cu faţa în jos, împuşcaţi în ceafă.

În jurul mesei stăteau nouă persoane, şase bărbaţi şi trei femei. Cvartetul de jazz umplea salonul cu valuri intime de muzică sincopată şi atmosfera era una de lux şi de confort îmbinat cu un netăgăduit bun gust. Bărbaţii purtau costume care trădau tăietura unor croitori de clasă iar doamnele erau îmbrăcate în toaletele sobre pe care le abordează în împrejurări de o anumită solemnitate femeile de afaceri sau cu preocupări sociale de anvergură. Se aflau într-un restaurant scump din cartierul francez din New Orleans şi aveau de discutat lucruri mai importante decât afacerile.

— Prieteni, zise cel din fruntea mesei, un bărbat bine legat, brunet, cu o haină de tip safari descheiată neglijent şi cu ochelari cu lentile fumurii. Prieteni, între noi există ceea ce istoricii s-ar putea să numească într-o zi „Concordatul de la New Orleans”. Aici, în jurul acestei mese, se află câteva personalităţi al căror cuvânt atârnă sau va trebui să atârne foarte greu în lucruri de maximă importanţă. Primarii a două oraşe mari de pe Coasta de est, trei congresmeni cunoscuţi, un senator proeminent, preşedintele unei corporaţii puternice din domeniul calculatoarelor, purtătoarea de cuvânt a unui grup de care va trebui să se ţină seamă din ce în ce mai mult, „Creştinii angajaţi în lupta pentru desemnarea unui guvern moral”… Eu zic că pentru a duce la bun sfârşit tot ce vrem să întreprindem, nu e nevoie să cădem de acord până la ultimele amănunte în orice lucru pe care îl vom discuta, e destul să găsim un punct comun, atât şi să-l folosim, altfel ne pierdem în mărunţişuri şi treburile importante rămân baltă. M-am făcut înţeles?

Se auziră câteva murmure aprobatoare, dar era vizibil că nu toată

lumea era pe deplin lămurită.

— Domnule Marchetti, zise politicos un bărbat cu înfăţişare sobră şi plină de demnitate, care se opri, aşteptând să se facă linişte.

— Vă rog, domnule senator.

— Eu sunt de părere, domnule Marchetti, că felul în care aţi expus dumneavoastră lucrurile e prea alambicat pentru însăşi eficacitatea pe care ne-o dorim din partea noastră înşine. Eu aş zice mai scurt aşa: toţi ne dorim câte ceva şi fiecare e dispus să-l ajute pe celălalt ca să fie ajutat. De acord?

Pe feţele celor din jurul mesei se putea citi de data asta o încuviinţare deplină, doar cel căruia senatorul i se adresase cu numele de Marchetti părea să reflecte adânc. Toată lumea îl ştia drept Mari Marchetti, e drept, dar mulţi îşi spuneau că nu era chiar obligatoriu să-l cheme într-adevăr aşa, iar alţii ştiau că mai era cunoscut şi sub numele de „naşul din Pontchartrain”.

După o scurtă pauză, Marchetti îl privi pe senator cu ochii lui pătrunzători şi zise la fel de calm:

— Aş zice că luările dumneavoastră de cuvânt din Senat nu sunt întotdeauna atât de directe, domnule senator. Dar cred că dumneavoastră aţi spus lucrurilor pe nume: fiecare din noi îl poate sprijini pe oricare din ceilalţi. Scurt şi cuprinzător!

De data asta figurile tuturor reflectau un acord deplin şi o uşurare plină de bucurie. Se găsise un limbaj comun şi puteau continua.

— Permiteţi-mi să cer o lămurire, interveni o femeie îmbrăcată auster dar ale cărei toalete nu era greu de văzut că fuseseră lucrate la o casă de mode din cele mai scumpe. Cum anume consideraţi că ne puteţi ajuta afectiv? Scuzaţi-mă, se bâlbâi ea, îmi dau seama că maniera în care am formulat întrebarea sună puţin frust, deşi intenţia mea era să-i dau o tentă fermă de condescendenţă şi realmente, mai ales dacă luăm în calcul şi supoziţiile inerente care…

— Uite ce e, femeie, mârâi Marchetti, vorbeşte dracului ca oamenii! Zi aşa fel cât să înţelegem şi noi, că nu toată lumea e dusă la biserică ca dumneata!

— Ăăăă… Vă rog… domnule? răspunse consternată femeia.

Era o persoană cu o funcţie importantă în extrema dreaptă a creştinilor albi şi era vizibil că nu era obişnuită cu asemenea apelative. De altfel se vedea limpede că şi ceilalţi comeseni rămăseseră uluiţi de grosolănia asta neaşteptată, deşi nimeni nu apucase încă să se simtă indignat.

— Lasă fiţele, continuă la fel de calm Marchetti şi dacă ai ceva de zis, atunci zi, nu te mai screme o mie de ani până scoţi două vorbe cu miez. Nu te-am chemat eu, dumneata ai venit la mine, aşa că dacă nu-ţi convine, atunci uşcheală şi gata, scurt şi cuprinzător. Dar dacă vrei să facem o treabă, apoi s-o facem, în soarele mă-sii, nu să ne

dăm mari că suntem deştepţi şi mai ştiu eu cum. Domnule fabricant de calculatoare, explică-i dumneata doamnei ăsteia din înalta societate cum stau lucrurile.

— Tocmai voiam să intervin, răspunse prompt un bărbat suplu şi cu trăsături plăcute. Să scuze doamna, dar suntem toţi oameni practici şi trebuie să rămânem oameni practici. Compania mea s-a văzut pusă într-o situaţie extrem de delicată din cauza unui blestemat de tuciuriu pe care îl angajaserăm, evident, din motive cosmetice, ca să zic aşa. Ei bine, cioroiul ăsta a început să-şi bage pliscul lui murdar în treburi care nu-l priveau, a dat de firul livrărilor noastre către Munchen şi mai ales către tabăra Hausruck şi a început să verifice pe calculator destinaţia fiecărui reper. Nu mai avea mult şi dădea de destinaţia reală a aparaturii expediate de noi, deşi filiera e foarte întortocheată, tocmai din motive de securitate. Înţelegeţi că nu-l puteam concedia, riscam un scandal care ar fi atras atenţia asupra noastră şi asta era ultimul lucru pe care ni-l doream. Ne-am sfătuit, mai multe persoane din conducerea companiei şi am hotărât că e cazul ca eu să fac un zbor de câteva mii de kilometri ca să discut chestiunea aceasta cu domnul Marchetti.

— Care, la rândul lui, zise la fel de calm „naşul din Pontchartrain”, s-a apucat de treabă şi a început şi el cercetările lui. Să faci de petrecanie unui cioroi borât nu e nici o greutate, dar trebuie să te gândeşti la ce găinaţi lasă în urma lui, să nu-i adulmece poliţia şi să-ţi ia urma. Aşa că mai întâi ne-am invitat într-o noapte la el acasă, eu şi doi băieţi care ştiu să dea drumul la un calculator şi am rămas tâmpiţi de ce era acolo. Laborator de informatică, să mă ia toţi dracii dacă mi-am închipuit că o cioropină de negrotei băşinos se putea pricepe aşa de-al naibii la chestiile astea. Toate datele de la compania asta erau acolo şi, din câte mi-au zis băieţii, reieşea că o groază de aparatură plecase exact spre Munchen…

— Deşi noi scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule Marchetti, dar trebuie precizat şi asta deşi noi aveam ca punct terminus al livrări lor o firmă din Turcia şi asta o descopereai numai după ce parcurgeai o întreagă filieră extrem de complicată, cu coduri precise.

— Exact, urmă Marchetti. Mirosise cioroiul dracului că era vorba de Munchen, atâta doar că nu dăduse de urma firmei destinatare a aparaturii. Băieţii i-au şters toţi găinaţii ăştia din memoria calculatoarelor, au făcut curat, i-au instalat pe urmă nişte aiureli, ca să nu intre poliţia la idei dacă le găseşte goale şi abia după aia ne-am apucat să-l jumulim. I-am umplut coteaţa aia de fulgi, să-l fi auzit ce mai croncănea! Să moară mama dacă nu mi-a plăcut!

Femeia pe care Marchetti o repezise mai înainte cu atâta lipsă de tact părea din ce în ce mai nervoasă.

— Nu văd legătura, zise ea pe un ton agresiv, gata de harţă. Îmi

vine foarte greu să constat dacă…

— Uite ce e, i-o reteză Marchetti, dacă n-ai priceput nici atâta lucru înseamnă că ar fi bine ca ai voştri să delege pe altcineva, mai destupat la bibilică. Mi-ai făcut deja un pocinog, cu marfa aia…

— Te rog să nu mă insulţi! izbucni furioasă femeia şi bătu cu palma în masă, gata să se ridice în picioare, dar cei de lângă ea se repeziră s-o potolească. Lumea din salonul alăturat întorsese privirile spre ei prin uşile largi şi asta nu era deloc în regulă.

— Ba am să te insult cum îmi place mie, urmă Marchetti fără să ridice tonul şi dacă eşti toantă du-te şi cultivă napi în grădină la mă-ta mare, nu să vii încoace să ne împiedicăm noi de tine. Poliţia germană n-a reuşit să prindă tot firul şi să ajungă la destinaţia mărfi şi aici recunosc că e meritul tău, dar ai fost atât de deşteaptă că a aflat cine o prelua. Puţin a lipsit ca o groază de inşi să aterizăm direct pe scaunul electric şi asta numai din cauza ta. Aud?

— Un moment, dragii mei, interveni cu glas persuasiv un bărbat corpolent, ras cu grijă şi îmbrăcat într-un costum croit impecabil, cred că s-au spus destule. După opinia mea…

Toate privirile se întoarseră spre el, sperând ca discuţia să ia o întorsătură paşnică şi mai ales fructuoasă.

— După opinia mea, doamnelor şi domnilor şi pe baza a nenumărate date cu care lucrez efectiv în virtutea obligaţiilor mele profesionale, ca să zic aşa, problema criminalităţii e legată indisolubil de chestiunea grupurilor etnice care nu pot fi asimilate, cu alte cuvinte populaţia de culoare…

— Adică nenorociţii de negrotei împuţiţi, domnule primar, îl întrerupse Marchetti. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume.

— Da, admise cam stânjenit vorbitorul. La negri m-am referit, evident, dar şi la portoricani şi alte etnii care au crima în sânge. Convingerea mea fermă e că se impun măsuri drastice, fiindcă…

— *Basta!* zise Marchetti ridicând pentru prima oară tonul şi bătând cu palma în masă. Ce mama dracului vrei să spui cu „alte etnii”, ai? Adică italienii, nu? Că şi noi avem crima în sânge, parcă aşa scria nu ştiu ce ziar băligos zilele trecute, nu? Pe mine şi pe ăi ca mine nu ne mai scoateţi din macaronari, sau *Wop,* sau *Guineei* sau *Graseball*[68]*…* Până nu demult n-aveam voie să ne angajăm decât ca zidari sau grădinari, atât, dar pe Fermi[69] nu l-aţi mai pus la tăiat iarba prin

[68] Denumiri insultătoare pentru italieni în Statele Unite: broscari, mâncători de porc mistreţ, filfizoni cu părul sclivisit de briantină.

[69] Enrico Fermi (1901-1954) – fizician italian emigrat în S.U.A., unul din iniţiatorii fizicii particulelor, primul savant care a conceput utilizarea neutronilor pentru dezintegrarea atomilor. În 1942 a construit la Chicago primului reactor nuclear american. Laureat al Premiului Nobel pentru fizică pe anul 1938.

grădinile voastre, nu? Şi nici mistria nu i-aţi pus-o în mână, aşa macaronar cum era! El n-a mai fost nici *Wop,* nici *Guineei* şi nici *Graseball,* v-a prins bine, nu?

— Un moment, domnule Marchetti, susură blajin primarul, fiţi convins că eu nici o clipă nu…

— Rahat! Să nu-mi vinzi mie gogoşi cu soluţii radicale şi alte rahaturi de-astea, că ştiu eu ce-nseamnă! Uitaţi ce e, eu ştiu că voi nu daţi nici mucii pe mine şi nici eu nu dau pe voi nici măcar un scuipat, aflaţi acum dacă n-o ştiaţi! Pentru mine sunteţi nişte căzuţi în cap şi eu pentru voi un gunoi, dar afacerile sunt afaceri, nu e nevoie să-mi umblaţi mie cu fineţuri şi cu „grupurile etnice care nu pot fi asimilate” şi cu tâmpenii de-astea, scurt şi cuprinzător. Clar?

— Stimate domn, rosti înţepată o femeie cu părul cărunt strâns într-un coc auster, ţinând cont de aceste ieşiri ale dumneavoastră, cred că problema colaborării dintre noi pică de la sine.

— Alt rahat! pufni „naşul din Pontchartrain” revenind la tonul lui normal. Uite ce e, să fie clar: voi aveţi un scop, să controlaţi ţara asta şi guvernul ei. Pe mine mă doare fix în c… de chestia asta, din moment ce mă plătiţi e treaba voastră. *Do ut des*[70] – vedeţi, chiar aşa prost nu sunt nici eu, cum mă credeţi voi. Simplu ca bună ziua. Atâta doar că trebuie să spunem lucrurilor pe nume, nu să mâncăm rahat aici de pomană, că altfel nu mai vorbim aceeaşi limbă şi o dăm în bară. Clar?

— Cred că aveţi dreptate, domnule Marchetti, zise autoritar senatorul. Afacerile sunt afaceri şi aş zice că e foarte necesar ca unul să cedeze puţin atunci când interesul general cere asta.

— Exact, încuviinţă Marchetti. Voi aveţi nevoie de mine şi eu am nevoie de voi, adică de banii voştri. Şi voi între voi aveţi nevoie unul de altul. Dacă ne punem de acord să facem maşinăria asta să meargă, foarte bine. Dacă nu, la revedere şi nu e nici o supărare.

— Foarte bine, aşa trebuie pusă problema, întări senatorul. Şi cred că nu e cazul să ne pierdem în mărunţişuri, fiindcă avem lucruri foarte importante de pus la punct. Congresmane, se întoarse el spre unul din participanţi care rămăsese tot timpul tăcut, să auzim ce ai să ne spui.

Cel interpelat păru puţin stânjenit văzându-se ajuns deodată în centrul atenţiei, dar se sili să-şi învingă timiditatea.

— Eu… Începu el dregându-şi vocea, eu trebuie să vă semnalez un anumit fapt, pe care l-am primit la subcomisia noastră… În sfârşit, am raportat la celula superioară de la Berlin şi s-a constatat că la C.I.A. e cineva, un lup singuratic ca să zic aşa, care trebuie pus sub supraveghere serioasă. Şi la nevoie chiar lichidat. Domnul Marchetti, aci de faţă, e de părere că se poate însărcina cu asta…

---

[70] Dă-mi ca să-ţi dau (lat.).

— Într-o situaţie asemănătoare mă aflu şi eu, interveni cea de-a treia femeie, vorbind rar şi măsurat. Nu spusese până atunci nimic mulţumindu-se să observe reacţiile celorlalţi. Într-o situaţie asemănătoare mă aflu şi eu şi probabil că nu numai eu, din moment ce ne aflăm aici atâtea persoane. Şi cred că domnul senator şi domnii Marchetti au dreptate: trebuie să lăsăm la o parte orice sentimentalisme. Căsătoriile din interes sunt întotdeauna cele mai reuşite.

Capitolul 28

Sala expoziţiei cu piese aduse recent de pe şantierele arheologice din Egipt era una din cele mai fascinante ale Luvrului. Maeştrii de lumini ai imensului muzeu se întrecuseră pe ei înşişi şi reflectoarele ascunse cu artă făceau ca zonele intens luminate să alterneze cu altele, rămase într-o semiobscuritate atent studiată, care dădea o senzaţie de tărâm nepământean şi sugera oricui ideea că toţi oamenii sunt muritori.

Totuşi, pe la ora prânzului, vizitatorii erau rari, lucru oarecum surprinzător pentru nobilul oraş Parisul, locul cel mai iubitor de cultură de pe pământ. Doar un tânăr cu înfăţişare de student, care se oprise cu mâinile la spate privind plin de interes câteva piese miniaturale aflate mai într-o parte şi, în alt colţ, un domn respectabil, cu un blocnotes în mână, care stătea aplecat deasupra unei lespezi de gresie şi, după toate aparenţele, se străduia să descifreze o inscripţie ale cărei semne abia se mai cunoşteau. Din când în când domnul cel respectabil, un savant, fără îndoială, nota câte ceva în blocnotes şi se apleca din nou asupra lespezii, părând vizibil chinuit de greutatea descifrării textului şi ridicând din când ochii, de parcă ar fi cerut cuiva ajutor. Dar în afară de studentul cufundat în examinarea exponatelor care îi stârniseră interesul, în sală nu mai era nimeni, aşa că savantul se întorcea la lucrul lui, mai verificând o dată butoanele pixului cu care scria şi care, întâmplător, putea fi folosit şi ca microfon multidirecţional de mare putere care capta cel mai mărunt sunet pe o rază de câteva zeci de metri sau emitea, după cum cereau împrejurările şi se apleca să se asigure de camera de luat vederi cu obiectiv teleghidat instalată pe podea, sub un colţ al draperiei de lângă el, de unde ţinea sub observaţie toată sala. Studentul, la rândul lui, se scărpina din când în când uşor în urechea stângă, cu grijă să nu deranjeze microreceptorul lipit în interiorul pavilionului, exact în punctul în care acusticienii din laboratoarele Biroului Doi stabiliseră că sonoritatea era maximă pentru purtătorul microreceptorului şi zero pentru orice curios, chiar dacă şi-ar fi lipit urechea de a lui. Din când în când îşi freca absent bărbia cu degetele mâinii stângi şi îşi masa, cu aceleaşi gesturi de om cufundat în gânduri şi obrazul drept, şoptind visător, ca pentru el: „Nici o mişcare, şefu'." O bizară coincidenţă făcea ca de fiecare dată tânărul să rostească această concluzie lapidară ţinând în dreptul gurii palma stângă, unde avea lipit un microemiţător de mare putere.

Cât despre cea de-a treia persoană din imensa sală a expoziţiei egiptene, aceasta aproape că nici n-ar mai trebui menţionată, dat fiind că era dintre ai casei, adică un paznic care tândălea plictisit în

zona uşilor cu batantele larg desfăcute. Un vizitator care l-ar fi privit mai atent ar fi fost de-a dreptul revoltat constatând că Luvrul, acest sacru lăcaş de cultură, a ajuns într-un hal de decădere indescriptibilă, din moment ce în rândurile personalului se aflau şi asemenea specimene. Fiindcă un paznic, fie el şi de muzeu, care are obiceiul de a trage la măsea în timpul serviciului, e ceva care nu face cinste nici măcar celei mai prăpădite discoteci din Montana sau din Indonezia Iar paznicul nostru nu era greu de văzut că întrecuse măsura şi se afumase de-a binelea. Avea obrajii congestionaţi şi privirea tulbure şi lăcrimoasă a celui care ştie de ani de zile că băutura e bună dacă te ţii de ea şi nici nu părea prea sigur pe echilibrul lui, motiv pentru care se plantase profesional şi strategic lângă intrarea din stânga, dincolo de batantele uşii şi picotea de-a-mpicioarelea, deschizând din când în când ochii ca să se asigure că toate sunt la locul lor şi lăsând apoi pleoapele să-i cadă obosite la loc.

Totuşi, numai doi vizitatori într-o expoziţie atât de importantă dintr-unul din cele mai mari muzee ale lumii însemnau destul de puţin, aşa că peste puţin timp îşi făcu apariţia o doamnă, căreia cei doi nu-i dădură nici o atenţie abstracţie făcând de faptul că studentul căscă prelung dar discret, abia auzit, acoperindu-şi civilizat gura cu palma stângă, dar cu greu ar fi putut susţine cineva că asta putea să aibă vreo legătură cu sosirea doamnei. Cât despre savantul cu blocnotesul, acesta era atât de adâncit în cercetarea lespezii lui încât e vizibil că nici nu băgase de seamă apariţia vizitatoarei.

Şi, parcă spre a salva prestigiul acestui sanctuar al culturii, peste câteva minute îşi făcu apariţia un al patrulea vizitator, un domn foarte prezentabil, îmbrăcat cu un gust desăvârşit un superb costum de după-amiază care se asorta admirabil cu lavaliera albastră. Fără să vrea, domnul îşi roti privirile prin sală şi avu o tresărire de surpriză la vederea doamnei, o surpriză plăcută, fără îndoială, fiindcă îşi îndreptă imediat paşii spre ea, în timp ce faţa i se umplea de un zâmbet de-a dreptul fericit. Doamna era adâncită în contemplarea unui sarcofag dar dându-şi seama că cineva se apropie de ea cu pas hotărât întoarse privirile şi, recunoscându-l pe domnul cu lavaliera albastră, păru încântată.

— *Oh, quelle surprise, Monsieur le comte!*[71] exclamă ea vizibil bucuroasă.

— *Chere Madame,* e pentru mine o adevărată fericire să vă reîntâlnesc, răspunse noul vizitator sărutându-i mâna cu un gest de aleasă curtenie.

Apoi începură o conversaţie liniştită, cu voce scăzută, ca doi oameni de lume care se întâlnesc într-un loc unde nu se cuvine să

[71] Oh, ce surpriză, domnule conte! (fr.).

tulbure liniştea celorlalţi. Vorbeau atât de încet încât nimeni n-ar fi putut auzi ce-şi spuneau, dar nimeni nu părea curios să tragă cu urechea la conversaţia lor, cu atât mai mult cu cât se aflau destul de departe de ceilalţi doi vizitatori iar paznicul, un beţivan nenorocit, se afla dincolo de uşă şi părea toropit de băutură.

Claude Moreau, aflat într-o maşină parcată într-una din curţile interioare ale imensului muzeu, mai mereu pustie, stătea cu căştile la urechi şi nu scăpa un cuvânt.

„— Vă înşelaţi, Monsieur *Andre. Şeful serviciului de pază al ambasadei a fost de-a dreptul surprins când a înţeles că eu aveam impresia asta. Mi-a spus răspicat că el n-a pus pe nimeni să mă urmărească. Nu erau oamenii lui.”*

„— Nu v-aţi gândit că se prea poate să mintă?” veni răspunsul rece al contelui de Strassbourg.

„— Nu cred. În materie de minciuni cred că sunt şi eu suficient de versată ca să pot să-mi dau seama când cineva minte, mai ales dacă e luat repede.”

„— În meseria asta, doamnă, nimeni nu poate fi luat repede. Mai ales dacă întrebarea nu e suficient de diplomatică.

„— A, nici vorbă, l-am luat pe departe şi nici măcar n-a clipit. I-am spus că un vânzător, în timp ce mă aflam în magazinul acela, m-a întrebat dacă oamenii de afară erau cumva cu mine şi dacă n-ar fi mai potrivit să-i invite înăuntru, să nu mai stea pe trotuar, ca milogii. Mai ales că magazinul are instalaţie de aer condiţionat şi afară era o arşiţă imposibilă. Oricine s-ar fi trădat dacă ar fi avut ceva de ascuns, nu credeţi?”

„— Cred, doamnă. Sunt chiar convins. Recunosc că aii fost de o abilitate de-a dreptul de invidiat.”

„— Şi încă ceva: l-am întrebat dacă nu cumva urmăritorii erau oamenii serviciilor secrete franceze. Mi-a răspuns că se prea poate, în sensul că probabil mă identificaseră întâmplător şi, văzând că am plecat fără nici o escortă la cumpărături, se apucaseră benevol să mă escorteze ei, cu discreţie, evident. Dacă păţeam ceva, serviciile secrete franceze ar fi avut şi ele multe neplăceri.”

„— Da, păru să încuviinţeze interlocutorul. *Pare logic.”*

„— E vorba de altceva, foarte important, Monsieur *Andre. Soţul meu urmează să sosească peste câteva ore şi e de aşteptat să petrecem câteva zile într-o armonie deplină, ca orice familie fericită. Dar nu pot renunţa nici la proiectul meu de a revedea Germania. Conform biografiei mele oficiale, am o mătuşă la Stuttgart, a împlinit nouăzeci de ani şi nu e greu de înţeles...”*

„— Doamnă, scenariul e perfect. Uitaţi cum vă propun să procedăm... Hm! Dar noi nu stăm bine aici deloc, am impresia că e

cam, curent, mai bine să ne retragem puţin...”

Savantul nu reuşea să distingă cuvintele celor doi, dar văzu cum bărbatul o ia curtenitor de braţ şi, spunându-i tot timpul ceva, o conduce spre un ungher întunecos, drept care dădu puţin la o parte colţul draperiei, ca să dirijeze obiectivul camerei spre noul punct şi să poată privi în voie ecranul minuscul, în timp ce studentul, mereu concentrat, trecuse la cercetarea unor piese aşezate puţin mai încolo, aşa încât avea în raza vederii colţul în care ajunseseră contele şi doamna Courtland. În sală mai apăruseră între timp doi sau trei vizitatori, dar nu împiedicau cu nimic vizibilitatea. Contele de Strassbourg stătea cu spatele spre cameră şi savantul, uluit, văzu că în mâna lui apăruse o seringă de plastic, ţinută în podul palmei, în aşa fel încât numai camera care îl filma putea prinde imaginea asta în prim plan. Alarmat savantul duse repede pixul la gură şi şopti:

— Urgent! Pe el, are o seringă în mână, vrea s-o omoare! Studentul se întoarse imediat pe călcâie şi porni cu paşi iuţi spre colţul unde ajunseseră contele de Strassbourg şi doamna Courtland strigând din mers:

— Ah, domnule conte! Nici nu v-am recunoscut! Dumnezeule, ce fericire pe mine să vă întâlnesc din nou!

Cel interpelat cu atâta lipsă de manieră tresări speriat iar doamna Courtland se întoarse şi ea surprinsă. Contele lăsă discret seringa să cadă şi o strivi cu piciorul, împingând-o mai încolo fără să observe nimeni doar paznicul cel afumat, care venise şi el, întâmplător şi care se strecură nevăzut de nimeni şi o împinse şi el tot cu piciorul, vârând-o sub un piedestal de unde putea fi luată mai târziu, când apele aveau să se mai potolească.

— Domnule conte! exclamă fericit tânărul, repezindu-se să-i strângă mâna şi turuind neîncetat, ah, dacă aţi şti, domnule conte! Nu mă mai ţineţi minte, bineînţeles, dar eu, domnule conte... Oh, ce fericire! Bunicul meu era grădinarul familiei dumneavoastră, preastimatul dumneavoastră tată mereu mă lăsa să-mi umplu buzunarele cu fructe şi-mi dădea câţiva bănuţi, ah, ce om minunat... Iar venerata doamna contesă, respectabila dumneavoastră mamă, îmi dădea câte o prăjiturică şi mă mângâia pe cap... şi dumneavoastră personal, domnule conte, mi-aţi dat o dată cincizeci de franci, să-mi cumpăr caiete pentru şcoală... Acum sunt la Paris, am un cabinet de avocatură şi dacă pot cumva să vă fiu de vreun folos ar fi o fericire, domnule conte... Dumneavoastră sunteţi binefăcătorul meu, eu pentru dumneavoastră, domnule conte, vă rog să fiţi sigur, sunt în stare să sar şi în foc...

— Bine-bine, da, evident... foarte frumos, avocat, da, înţeleg... nu mai încape îndoială, dragul meu, sunt bucuros... să te revăd,

bineînţeles… bâiguia năucit contele, în timp ce doamna Courtland nu-şi revenea nici ea din surpriză.

— Ştiţi, domnule conte, continuă înflăcărat tânărul, orice proces, dacă aveţi, vă rog din suflet… Recunoştinţa mea… eu oricând, domnule conte, la dispoziţia dumneavoastră, oricând… Pentru mine ar fi cea mai înaltă onoare… la dispoziţia dumneavoastră, domnule conte, în orice moment, în orice situaţie…

— Da, da, absolut, dragul meu… fireşte, bolborosi încă o dată contele, după care, spre surpriza doamnei Courtland, se întoarse şi ţâşni ca din puşcă spre uşile larg deschise, făcându-se nevăzut.

Tânărul se întoarse dezolat spre doamna Courtland.

— Vai, îmi pare aşa de rău, doamnă! Nu-mi explic, vă rog să…

Dar doamna Courtland bâlbâi şi ea câteva cuvinte şi porni cu paşi iuţi spre ieşire. Tânărul rămase deconcertat, fără să înţeleagă ce-i apucase pe cei doi şi porni spre cealaltă uşă, sub privirile ucigaşe ale unei doamne în vârstă care urmărise fără să vrea toată scena şi era revoltată de groaznica lipsă de tact cu care secătura asta de avocat obraznic tulburase o adorabilă întâlnire dintre doi îndrăgostiţi, oameni de cea mai bună condiţie, se vedea cât de colo. Ah, în nobila Franţă manierele alese rămâneau din ce în ce mai mult de domeniul amintirii!… Unde o să ajungem. Doamne?

Laboratoarele Biroului Doi s-au arătat la înălţime: casetele şi benzile fuseseră prelucrate şi mixate în galop iar calitatea imaginii şi a sunetului arăta pe adevăraţii profesionişti. Moreau păruse totuşi nemulţumit şi asta îl făcea pe Latham să se gândească la tot felul de lucruri.

— Draga mea, o întrebă el pe Karin când ieşeau din lift, mi se pare mie sau între voi s-a întâmplat ceva…?

— Între care noi?

— Între tine şi Moreau.

Karin păru de-a dreptul uluită.

— Te întreb, adăugă el repede, fiindcă până acum păreaţi foarte, apropiaţi, vă înţelegeaţi ca nişte colaboratori între care nu scârţâie nimic şi azi, la vizionarea casetelor, abia vă uitaţi unul la altul şi vă răspundeaţi monosilabic. Eu cam ce ar trebui să înţeleg de aici?

— Nici n-am băgat de seamă. Eu una am fost preocupată să admir felul în care au pus la punct „Operaţiunea Egipt”, ce-o fi avut Moreau nu ştiu. Sunt sigură că ţi s-a părut.

Ajunşi în faţa uşii apartamentului, Latham îi făcu semn să se oprească. Scoase o cutie de chibrituri, scapără un băţ şi îl apropie de broască. Imediat izbucni o flacără vioaie, care se stinse aproape în aceeaşi secundă.

— Perfect, zise el. Puteţi intra, doamnă.

— Asta ce mai e?

— O şmecherie pe care o ştiu de la Harry. Un fir de păr, de-al tău... Ei, ei, nu te burzului aşa, l-am găsit pe pernă. L-am strecurat binişor în gaura cheii şi numai cineva care ştia de el l-ar fi putut vedea. E clar că în broasca asta n-a intrat cheie în lipsa noastră.

Odată intraţi înăuntru, Drew îşi scoase haina, o puse pe spătarul scaunului şi se întoarse spre Karin.

— Prin urmare, stimată doamnă, pot şti şi eu despre ce e vorba?!

Karin îl privi din nou cu ochi mari de uimire.

— Zău dacă te înţeleg.

— Nu putem discuta şi serios, fără fiţe şi chestii de-astea? Între tine şi Claude s-a petrecut ceva, e clar. Şi nu se putea petrece decât azi-dimineaţă, când m-am dus să mă schimb şi voi aţi rămas singuri zece minute sau nici atât. Nu crezi că ar fi cazul să ştiu şi eu?

Karin răsuflă, vizibil uşurată.

— Ah, asta era? Bine, îţi pot spune fără nici o greutate, deşi poate că am depăşit puţin limitele... Într-adevăr, am impresia că i-a picat cam greu la stomac, dar trebuia să i-o spun. De fapt, i-am contestat oarecum autoritatea, dacă se poate spune aşa.

— Cum adică „i-ai contestat autoritatea”?

— I-am spus că nu are căderea să îngrădească aşa strâns mişcările unui ofiţer al Operaţiunilor Consulare, un departament american şi s-a cam şifonat pe chestia asta. Mi-a răspuns că în afara spaţiului ambasadei, care e teritoriu american, are dreptul să facă aşa cum i se năzare lui, fără să-mi ceară mie părerea sau altcuiva. Îţi dai seama că asta n-avea cum să-mi placă, aşa că l-am cam atins puţin, l-am întrebat ce-ar zice agenţii lui dacă sunt în misiune la Washington şi se trezesc că tipii de la C.I.A. nu-i lasă să se ducă nici la toaletă fără să le raporteze lor şi că el, Moreau, ar sări imediat în sus şi ar protesta cu spume la gură în dreapta şi-n stânga...

— Aha! zise Latham împăciuitor. Va să zică asta era! Am înţeles, gata, deşi nu mă bucur, dar în sfârşit...

— Sper să fii de acord că am acţionat în interesul tău, chiar dacă nu te-am prevenit.

— E perfect, scumpo, numai că nu ştiu cât a fost el de acord cu chestia asta. De fapt, am şi văzut, după mutra aia de doi coţi de azi.

— Se pare că tipilor ajunşi în funcţii mari nu le place să le spună cineva ce gândeşte, fie că sunt francezi, nemţi, americani... Oricum, mâine sau prima dată când îl văd, am să încerc să-l împac, să-i spun că eram cu nervii la pământ şi n-am formulat eu frazele cum trebuie... În sfârşit, altceva voiam să te întreb: tu chiar crezi că individul acela, contele de Strassbourg sau ce-o fi, ar fi fost în stare s-o omoare pe Janine Clunes?

— Ba bine că nu. Tu ai vreo îndoială? Din moment ce se ştie că e un

Sonnenkind gata, s-a zis, nu mai e bună de nimic, nu mai au cum s-o folosească şi se pot trezi numai cu necazuri de pe urma ei.

Soneria ascuţită a telefonului o opri pe Karin, care voia să-i răspundă.

— Am impresia că nenorocitul ăsta de telefon e cel mai mare duşman al nostru, mârâi furios Drew. Alo!

— Moreau la telefon. Te-a sunat Sorenson?

— Nu. Ar fi trebuit s-o facă?

— Probabil a făcut un infarct dacă nu te-a sunat. Witkowski e şi el foarte prins, bănuiesc că şi-a rezervat un loc la primul zbor spre deşteapta voastră de Americă, să participe personal la demolarea şandramalei de la Langley. Dintr-un şut e în stare s-o facă praf.

— Cum? La demolarea...? Ce naiba înseamnă asta?

— Păi da! Deştepţii ăia cică ştiu şi ei ce-i aia o casă sterilă şi Wesley i-a rugat să-i ţină ei pe tipii ăia doi, neonaziştii prinşi de voi la Witkowski acasă. Şi aşa bine i-au ţinut că i-au găsit pe amândoi căptuşiţi cu plumbi aşa sterilă cum era casa aia a lor. Pfff!

— Christoase! Într-o casă sterilă ai zis?

— Da. Cineva le-a înfipt-o de nu s-au văzut. Sunt tare curios să văd care pe unde scoate cămaşa, cred că pe chestia asta o groază de tipi au să zboare din fotoliile lor. Cineva a avut acces la date strict confidenţiale, înţelegi? C.I.A. e acum birou de informaţii publice.

— Claude, chestia asta oricum, din moment ce... Un ciocănit puternic în uşă îl făcu să tresară.

— Scuză-mă, bate cineva, te sun eu mai încolo. Se duse până la uşă şi întrebă încet:

— Cine e?

— Biroul Doi, se auzi vocea unuia din agenţii de pe coridor. Latham deschise uşa şi se trezi cu ţeava unui revolver în nas. Nu avu nevoie să gândească, mâna se ridică şi lovi iute ca fulgerul înainte de a-i fi cerut el asta şi piciorul drept lovi cu sete în testiculele individului din faţa lui, care se prăbuşi pe covor ca un sac. Abia acum reuşi Drew să raţioneze şi îşi spuse că asta putea fi un truc, aşa că se aplecă şi îl mai lovi zdravăn de câteva ori, gata să-l dezmembreze.

— Domnule, ce faceţi? strigă îngrozit al doilea agent, sosind în goană. Îl omorâţi! A fost o simulare, o alarmă de exerciţiu!

— Cum ai zis? întrebă aprins Latham, gata să-i ia gâtul cu o lovitură de karate. Exerciţiu, ai?

— Staţi, staţi, domnule! făcu agentul sărind înapoi ager ca o pisică. E vina dumneavoastră!

Agentul de pe jos se zbătea scrâşnind din dinţi ca să nu ţipe.

— Cum e vina mea? Îmi băgaţi pistolul în gură şi e vina mea?

— Domnule, de ce aţi deschis uşa? făcu furios agentul teafăr.

— Cum de ce-am deschis uşa? N-aţi zis voi, când am întrebat, că e

Biroul Doi?

— Şi ce-i cu asta? gemu primul agent, reuşind cu mare greutate să se ridice în picioare. De ce n-aţi cerut parola?

— Exact! se răsti şi celălalt. *Monsieur le Directeur* v-a dat nişte parole care se schimbă la fiecare două ore. Sau nu ştiţi să citiţi?

Karin ieşise şi ea în uşă, speriată şi evitând să se uite la agentul care rămăsese îndoit de durere şi se finea cu amândouă mâinile de un loc care nu se cuvenea arătat atât de clar unei doamne.

— Ce parole visezi, omule? Mi-a dat cineva mie vreo parolă? aproape că răcni Latham, scos din sărite de întorsătura asta.

Karin se făcu dintr-o dată albă la faţă.

— Dumnezeule! şopti ea. Am uitat! Moreau mi-a dat mie o foaie de hârtie dar n-am apucat să mă uit pe ea. Aceea trebuie să fie!

Regulamentul sever introdus de Operaţiunile Consulare pentru deplasările oficiale ale ambasadorilor Statelor Unite aflaţi în misiune fu respectat cu cea mai mare stricteţe. Înainte de aterizarea giganticului avion Concorde, pe câteva clădiri mai înalte ale aeroportului Orly fuseseră instalaţi lunetişti care la toate testele de la sala de tir obţinuseră punctajul maxim posibil. Câţiva agenţi experimentaţi verificaseră amănunţit, cu binocluri puternice, orice punct dubios iar o rampă cu motor care aştepta la locul de aterizare se lipi de avion imediat ce acesta se opri şi îşi desfăşură în câteva secunde burduful de cauciuc cu armătură din sârmă de oţel până la uşa secundară a avionului unde, conform instrucţiunilor, aştepta ambasadorul Statelor Unite. În acel moment uşa se deschise şi Courtland pătrunse în tunelul protector, coborî treptele metalice şi ajunse direct la uşa limuzinei blindate care trebuia să-l ducă la ambasadă. Doar o bombă sau o grenadă de mare putere, aruncată cu precizie sub treptele rampei exact în momentele când el cobora, i-ar fi putut face vreun rău, dar aşa ceva era cu neputinţă datorită forfotei de puşcaşi marini din jurul rampei. Sorenson şi oamenii lui nu lăsaseră la voia întâmplării nici un amănunt.

Numai că Daniel Rutherford Courtland, ambasadorul Statelor Unite la Paris, nu dădea nici doi bani pe prostiile astea şi li se supunea doar în virtutea obligaţiilor sale de serviciu, cu sentimentul că era vorba de ceva inutil şi ridicol mai ales dacă se gândea că pentru el marea încercare abia acum venea. Fiindcă stând şi judecând bine, de foarte puţine ori în viaţa lui fusese pus în situaţii atât de dificile. Sau şi mai bine zis, probabil că niciodată.

Urcând în maşină, pe bancheta din spate, Courtland se simţi cuprins de braţele soţiei sale şi vocea ei strigă plină de pasiune:

— Ah, Daniel! Au trecut doar trei zile, dar mi-ai lipsit atât de mult, dragul meu!

— Şi mie mi-ai lipsit, draga mea, rosti el calm, reuşind să se stăpânească. Îţi promit că vom recupera timpul pierdut.

— Daniel, şopti ea atârnându-se de gâtul lui, până acum nu-mi dădusem seama ce mult însemni pentru mine! Gândul că eşti la mii de kilometri mă îmbolnăvea, simţeam că nu mai pot să respir!

— Scumpa mea, ai dreptate şi eu am simţit la fel, dar va trebuii să te obişnuieşti. Situaţia e de aşa natură încât va fi nevoie o vreme să fac deplasări foarte dese la Washington şi…

Janine îl opri gura cu o sărutare lacomă şi Courtland se sili să-i răspundă, fără să-şi poată învinge senzaţia îngrozitoare că pune gura pe ceva otrăvit, care îl va ucide.

Maşina înainta rapid, escortată de alte două, ale Biroului Doi şi se apropia de Avenue Gabriel.

— Ah, dragul meu, şopti Janine cu cea mai excitantă voce a ei, nici nu ştii cât te doresc…

— Înţeleg, scumpa mea, dar nu-i uita pe cei doi puşcaşi din faţă. Chiar dacă există un ecran între noi, sunt totuşi în faţa noastră, nu putem face abstracţie de prezenţa lor…

— Naiba să-i ia, eşti bărbatul meu şi te vreau, altceva nu mă interesează, şopti ea fierbinte, strecurându-şi mâna cu degete iuţi spre locurile cele mai intime ale ambasadorului.

Acesta îşi drese stânjenit vocea, apoi zise tulburat:

— Janine, scumpa mea, nu mai avem mult, ajungem imediat… într-adevăr, maşina gonea acum pe Avenue Gabriel şi până la sediul ambasadei mai aveau doar un minut sau două.

— Bine, chicoti ea, dar să ştii că te aşteaptă o noapte grea… Ah! Dragul meu bărbat…

Şi îl sărută din nou, cu frenezie, silindu-l să facă un efort uriaş ca; să nu se cutremure de scârbă.

În faţa clădirii ambasadei maşina trase lin lângă bordură, încadrată de cele două maşini ale Biroului Doi. Aici lucrurile începură să nu mai fie în regulă. Conform protocolului, manevrele din incinta aeroporturilor erau de competenţa Operaţiunilor Consulare şi a puşcaşilor marini, care puteau fi consideraţi un fel de gardă oficială, dar aici, în inima Parisului, în faţa ambasadei, securitatea ambasadorului şi a soţiei sale cădea în sarcina lui Moreau, care îl lămurise în doi timpi şi trei mişcări pe Witkowski că forţele de securitate ale ambasadei erau fix nimic şi singura scăpare era la oamenii Biroului Doi. Drept care, în momentul când ambasadorul şi soţia lui coborâră pe trotuar, trei maşini ţâşniră din trafic şi se năpustiră spre bordură, uşile se deschiseră şi iute ca fulgerul din ele se revărsă un val de inşi îmbrăcaţi în negru, cu cagule negre pe cap şi cu pistoale automate cu care începură să tragă rafale lungi, măturând locul în dreapta şi-n stânga. Aproape în aceeaşi clipă, din cele două

maşini ale Biroului Doi răsunară alte rafale, care culcară imediat la pământ pe câţiva dintre agresori. Trecătorii începură să alerge îngroziţi în toate părţile, ţipând şi chemându-se disperaţi unii pe alţii. Courtland se aruncă imediat cu burta pe trotuar, acoperindu-şi capul cu mâinile şi întrebându-se inconştient unde o fi Janine şi ce se întâmpla cu ea. Simţi pe neaşteptate o arsură violentă în umăr şi în clipa următoare o alta, la fel de ascuţită, în picior şi în primul moment nu înţelese ce i se întâmplase. „Probabil m-am lovit în cădere”, îşi zise el, dându-şi seama după un moment că era rănit.

Din clădirea ambasadei apărură în goană alţi oameni, trăgând foc continuu şi secerând unul după altul pe indivizii cu cagule negre, care se împuţinau văzând cu ochii. Ultimii rămaşi dădură dosul, pierzându-se în mulţime, unde cu prima ocazie aveau să-şi scoată cagulele şi să devină trecători dintre cei mai paşnici.

— Ocupaţi-vă de ambasador! răcnea furioasă vocea lui Moreau, acoperind ţipetele mulţimii. E viu! Duceţi imediat toate cadavrele înăuntru! Şi să nu sufle nimeni o vorbă! Am intrat în rahat…

Courtland simţi cum cineva îl ajută să se ridice şi încercă să se ţină pe picioarele lui, dar rana începea să-l doară cumplit şi nu putea pune piciorul în pământ. Îşi înăbuşi un geamăt de durere şi aruncă în mod reflex o privire în jur, uluit să vadă locul acela, atât de familiar pentru el, prefăcut într-un fel de tablou apocaliptic, presărat cu cadavre la tot pasul şi cu răniţi care gemeau şi se zvârcoleau, încercând să se ridice sau să se ascundă, înnebuniţi de groază. Ochii i se opriră fără voia lui asupra unui tablou ciudat, doi puşcaşi care tocmai ridicau cadavrul unei femei, capul îi fusese zdrobit de gloanţe dar ceva i se păru totuşi familiar la ea. Apoi îşi dădu seama că recunoscuse hainele. Da, hainele acelea le ştia de undeva…

Şi abia pe urmă înţelese. Cadavrul acela mutilat îngrozitor fusese până acum câteva minute soţia lui, Janine Clunes Courtland.

Capitolul 29

Doctorul Hans Traupmann manevra cu atenţie barca cu motor, reuşind s-o lipească de debarcaderul modest din dreptul vilei de pe malul fluviului. Nu aprinsese reflectorul, fiindcă luna strălucea şi se vedea ca în palmă. Reuşi să sară din barcă pe podul de scânduri groase şi să lege bine funia de belciugul gros de fier înfipt în scândură. Nu venise nimeni să-i facă serviciul acesta şi ştiuse dinainte că va trebui să se descurce singur. După ce fusese caterisit, Gunter Jager era silit să fie foarte econom şi nu-şi putea permite un personal prea numeros. Reuşise cu mare greutate să modernizeze hangarul de pe malul Rinului şi să-i dea înfăţişarea unei vile şi e drept că în spatele acestuia urma să se înalţe în scurt timp o reşedinţă fastuoasă, pe măsura Fuhrerului unei mişcări ca „Frăţia”, dar deocamdată mai era de aşteptat. Nu chiar mult, dar mai era. În orice caz, „Frăţia” avea să controleze în curând Bundestagul.

Doctorul solicitase audienţa din seara asta pentru că în ultimul timp lucrurile luaseră o întorsătură despre care probabil că Jager nu ştia nimic sau mai nimic. Urcă panta cu pas domol, aşteptându-se din clipă în clipă să fie somat de paznici şi într-adevăr, de după un copac se ivi o umbră care mârâi scurt:

— Sus mâinile!

Se supuse liniştit. Omul se apropie, îi lumină precaut faţa cu o lanternă şi imediat vocea i se auzi binevoitoare:

— *Herr Doktor* Traupmann! Bine aţi venit, permiteţi-mi să vă conduc, *Herr Doktor.* Sunteţi aşteptat.

Pe terasa vilei Gunter Jager stătea aşezat la o măsuţă, părând cufundat în gânduri. Nu părea prea bine dispus, dar la apariţia oaspetelui se ridică repede şi deschise braţele cu vizibilă bucurie, venindu-i în întâmpinare.

— Hans! Sunt foarte fericit să te revăd, dragă prietene! exclamă el îmbrăţişându-l.

— Şi eu la fel, Gunter. Şi ţi-am solicitat întrevederea asta din motive mai mult decât întemeiate. Ai să te convingi imediat.

— Prostii, tu eşti oricând binevenit aici, nu e nevoie de asigurări din astea. Ia loc şi spune-mi cu ce să te servesc. Un *schnaps?*

— Nu, nici vorbă, trebuie să mă întorc imediat la Nurnberg. La mine sună telefonul într-una şi nu pot lipsi prea mult, îţi dai seama că nu pot risca să pun robotul, primesc mesaje extrem de delicate.

— Da, înţeleg. Atunci… să auzim ce te aduce la mine. Traupmann stătu o clipă pe gânduri, apoi zise:

— Gunter, cât de multe ştii tu din câte se petrec în ultimul timp la Paris?

— Tot. Sau cel puţin aşa sper. Sau, ca să fiu mai exact, aşa ar trebui, să ştiu tot. Nu?

— Ce ştii, de exemplu, despre Kroger?

Jager se posomorî.

— Împuşcat mortal de americani la hotelul Intercontinental. Să-i fie de bine. N-avea ce căuta la Paris, eu am zis asta de la început, dar el nu şi nu, că n-are încredere în altcineva.

— Îl obseda gândul că trebuie să-şi ducă misiunea până la capăt, Gunter.

— Ce misiune?

— Lichidarea lui Harry Latham, agentul C.I.A. care a penetrat secretul văii Hausruck şi ne-a făcut să ne mutăm urgent de acolo.

— Ei, pe Latham ăsta îl găsim noi, deşi nu înţeleg unde baţi.

— Să înţeleg că nu pui la îndoială moartea lui Kroger?

— Cum? făcu surprins Jager. Ce vrei să spui cu asta? Că eu o clipă nu m-am gândit că... Hm! Doar am primit un raport precis!

— Raportul ăsta se bazează numai pe date primite din interiorul ambasadei americane.

— Şi? Avem acolo pioni înfipţi bine. „Cârtiţe" bune. De altfel, nici nu era nevoie de „cârtiţe", dobitocul s-a apucat să tragă cu tunul prin hotel şi noroc că a mierlit-o în drum spre ambasada americană, altfel ăia erau în stare să scoată multe de la el.

Traupmann tăcu, parcă ferindu-se să-şi privească interlocutorul drept în ochi. Apoi tuşi să-şi dreagă vocea şi zise:

— Despre Janine Clunitz ce ştii?

— Idioata aia, care s-a dat de gol ca o cretină? Păi vuiesc toate ziarele şi în gaură de şarpe să fii şi tot auzi. A nimerit-o un glonţ rătăcit în timpul atentatului asupra lui bărbatu-său, chiorii ăia de jidovi nu ştiu să tragă, degeneraţi, noi am spus-o de mult! Dacă Departamentul de stat a început să cam facă jocul arabilor ei îşi închipuie că acuma gata, îl împuşcă pe Courtland şi Casa Albă se cuminţeşte, o pun ei cu botul pe labe. Idioţi! Şi au împuşcat-o pe ea în loc să-l împuşte pe prăpăditul ăla. Dar am primit asigurări că nu mai poate fi salvată, în câteva zile dă şi ea în primire. Pagubă-n ciuperci! O tâmpită, ce să mai discutăm! Abia am scăpat de ea. Ce mi se pare mie că e treabă grea de tot e nenorocitul ăla de Latham. Nu ştiu cum se întâmplă că scârba asta cade tot în picioare, ca pisica şi ne scapă mereu printre degete.

— Da, gemu Traupmann. E mai bun decât ni l-am închipuit.

— Ei, Hans, dragul meu, nu uita că e şi el tot om. Am autorizat personal deplasarea la Paris a două grupuri de oameni de-ai noştri, din cei mai buni. Mă gândesc dacă mai e cazul să-mi fac probleme.

— Cum rămâne cu femeia aia cu care trăieşte Latham?

— O târfă. Am ordonat s-o lichideze şi pe ea odată cu el, sau chiar

ar fi mai bine să înceapă cu ea. Asta l-ar scoate din dispozitiv şi l-ar face să cadă mai uşor. Dar... tot nu înţeleg, Hans, de ce a fost nevoie să vii tu până aici. O şuetă ca asta puteam avea şi la telefon, aproape fără scrambler. Nu cumva mai ai şi altele şi mă iei pe ocolite? Ei? urmă el văzând că Traupmann tace. Ia spune, am impresia că e vorba de cu totul alte lucruri.

Traupmann rămase tăcut, apoi se ridică în picioare şi făcu absent câţiva paşi, frământându-şi îngândurat mâinile, sub privirile intrigate ale lui Jager.

— Uite ce e, Gunter, zise Traupmann după câteva minute. Sistemul nostru de informaţii e şi foarte bun dar şi foarte slab. În primul rând, multe din câte le ştii tu nu sunt exacte deci e foarte slab, fiindcă Fuhrerul trebuie să ştie tot. În al doilea, eu am reuşit să aflu nişte lucruri, deci e şi foarte bun. Făcând media, rezultă...

— Treci la subiect, prietene, îl întrerupse indispus Jager. Parcă spuneai că vrei să te întorci imediat la Nurnberg.

— Da, aşa e. Uite ce se întâmplă... În primul rând Kroger trăieşte şi e ţinut prizonier la ambasada americană.

— Cuuum? răcni Jager, năucit de surpriză.

— Da. Un om al meu a mers la hotelul Intercontinental, făcând pe poliţistul şi a luat nişte declaraţii salariaţilor hotelului care au fost martori oculari. Toţi au declarat că au auzit pe cineva strigând englezeşte, cu accent american, „Gata, l-am atins! I-am făcut picioarele praf!" şi imediat altul strigând „Fiţi atenţi că trăieşte, vedeţi cum vă apropiaţi de el, că e periculos", sau cam aşa ceva. Americanii l-au scos imediat de acolo şi l-au urcat într-o ambulanţă şi ştii că au la ambasada lor un serviciu medical foarte bine pus la punct. Acum vin şi te întreb: eşti chiar sigur că un om împuşcat în picioare şi dat imediat pe mâna unor doctori buni e obligatoriu să moară? Eu îmi pun gâtul că trăieşte, Gunter!

— Dumnezeule Christoase! gemu Jager încovoindu-se deasupra măsuţei, ca un om cuprins de disperare.

— Şi asta n-ar fi nimic, *mein Fuhrer*! Mai e ceva, care chiar că te face să nu mai ştii pe ce lume eşti. Atacul israelienilor extremişti asupra ambasadei americane. Ştii bine că au fost oamenii noştri.

— Poftim?

— Au fost oamenii noştri, repetă cu răceală Traupmann. Nu israelieni, nu palestinieni, nu nimic. Asta a fost gargară pentru ziarişti, trebuia să li se arunce şi lor un rahat de înghiţit şi americanii au procedat foarte cu cap. Atâta doar că am trimis oameni să stea de vorbă cu martorii oculari, ca să nu mai vorbim de ai noştri care au supravieţuit. Toţi, absolut toţi, declară că Janine era cu capul terciuit de gloanţe şi că n-avea cum să mai fie vie. Atunci cum naiba se face că „doamna Courtland e într-o stare gravă dar doctorii declară că sunt

mari speranţe să fie salvată", cum scriu ziarele? Şi cum a fost informat şi Fuhrerul nostru? Şi mai ales: cine e dobitocul care ştie aşa de bine cum stau lucrurile acolo încât te-a asigurat pe tine că în două-trei zile se curăţă, când ea e deja moartă? Te auzeam că avem „cârtiţe" de nădejde la ambasada americană şi te pot asigura, *mein Fuhrer, că* avem exact un rahat! Ce spui de asta?

Gunter Jager rămăsese fără glas. Stătea cu ochii pironiţi undeva în întuneric şi tăcea, părând preocupat de nişte calcule pe care Traupmann n-avea timp să aştepte să le vadă rezolvate.

— După părerea ta, Gunter, ce îi face pe americani să mintă? Ce urmăresc să obţină de aici?

— Nu ştiu, mormăi posomorât Jager. M-am gândit şi eu de multe ori, la alte lucruri de genul ăsta, dar nu ştiu, nu pot să-mi dau seama. Bănuiesc că tot nenorocitul de Latham e la mijloc, încearcă să ne prostească, să ne întindă o capcană, dar care anume? Asta n-o pot înţelege în ruptul capului!...

— Dar de ce eşti aşa sigur că umblă să ne întindă o capcană?

— De ce? Fiindcă îi ştiu bine pe oamenii de felul lui. Toţi se lasă prostiţi de nişte târfe. De pe vremea faraonilor şi până azi e aceeaşi poveste. Femeia! Aici e cauza prăbuşirii atâtor imperii!

— Pe ea o cunoşti? De Karin De Vries vorbesc.

— Nu, dar nici nu e nevoie. Ştiu cum au dus târfele la pieire atâţia şi atâţia bărbaţi.

— Gunter, nu contrazic chestia asta, dar... nu prea văd legătura cu discuţia noastră.

— De ce n-o vezi? Îmi spui că lucrurile stau altfel decât mi s-a raportat mie şi eu îţi răspund că omul cel mai capabil poate fi prostit de o târfă isteaţă. E aşa greu?

— Nu, nu e greu, dar hai să-ţi mai spun un lucru pe care s-ar putea să nu-l ştii... Doi oameni ai noştri au fost capturaţi de vii în timpul atacului asupra locuinţei lui Witkowski şi au fost transportaţi în mare secret în Statele Unite...

— Dumnezeule! urlă Jager. Acum aud de asta!

— Ei, vezi? făcu blând Traupmann. Noroc că i-am lichidat pe amândoi. Le-am dat de urmă datorită numărului trei, care e infiltrat; exact la C.I.A. Dar ştii care e partea proastă? Cere două sute de mii de dolari pentru chestia asta.

— Două sute de mii? Nu zău! rânji ironic Jager. Lichidaţi-l!

— Oho! *Mein Fuhrer,* nu sunt deloc convins că ar fi treaba cea, mai cu cap!

— Numărul trei e un idiot şi e şi gură spartă! Am spus să-l lichidaţi, e nevoie să-ţi spun de o mie de ori?

— Nu, *mein Fuhrer.* Îl lichidăm, dar nu acum. Întâi trebuie verificat dacă nu şi-a dat cumva drumul la gură. Între timp îl ridicăm în ierarhia

„Frăţiei” şi abia pe urmă întoarcem foaia. Sperăm să putem face din el un sclav supus. Dacă nu… atunci hrşşşt!

În faţa ambasadei americane de pe Avenue Gabriel oprise de câteva minute o ambulanţă şi asta a fost destul ca să se formeze numaidecât un grup de curioşi care începură să schimbe între ei tot felul de păreri. Iar când pe poartă ieşiră brancardierii cu targa curiozitatea celor adunaţi fu aţâţată la culme. Era greu de văzut cine anume era transportat în felul acesta, dar fără îndoială că era vorba de o femeie, dovadă valurile de păr lung şi negru care se revărsau pe perna imaculată. Faţa nu i se putea vedea prea bine din cauza măştii de oxigen dar imediat se găsiră câţiva oameni bine informaţi care declarară atotştiutori:

— Sărăcuţa! exclamă înduioşată o femeie. E soţia ambasadorului american, a fost rănită aseară de teroriştii care au tras în bărbatu-său! Nemernicii! Am auzit că sunt evrei.

— Criminalitatea a luat dimensiuni intolerabile! rosti sentenţios un domn respectabil. Desfiinţarea ghilotinei a fost o tâmpenie.

— Şi unde o duc? întrebă altcineva.

— La spitalul Hertford, răspunse prompt un tânăr cu înfăţişare de student. Aşa zicea şoferul, l-am întrebat eu adineauri.

— Da, întări o fetişcană, e cel mai tare spital, au acolo cea mai bună aparatură. Oricum, de scăpat scapă, dacă nu era în afară de orice pericol nu se apucau s-o transporte. Au şi aici de toate, plus doctori tari de tot, eu o am pe verişoară-mea dactilografă aici, la ambasadă, sunt la curent cu toate.

— Şi e rănită grav, domnişoară? se repezi curioasă o doamnă mai în vârstă.

— Nu prea, atâta doar că a pierdut mult sânge, dar i-au făcut transfuzii şi gata. Are un plămân perforat şi respiră greu, de-aia i-au pus masca de oxigen şi e nevoie şi de chirurgie plastică, a fost lovită în bărbie, sau în gură, dar oricum, în pericol nu mai e. Măcar dacă nu i-ar rămâne semne spunea verişoară-mea că rar femeie frumoasă ca ea!… Şi drăguţă şi amabilă cu toată lumea…

În biroul lui Witkowski de la etajul al doilea, Moreau stătea prăbuşit în fotoliul din faţa mesei de lucru a colonelului. Era palid la faţă şi nu era greu de văzut că evenimentele din seara precedentă nu-l lăsaseră să doarmă peste noapte.

— La urma urmei, zise el cam fără convingere, cu tonul omului care încearcă să-şi facă singur curaj, la urma urmei am bani destui puşi deoparte, numai că partea proastă e că n-am să-i pot cheltui la Paris şi nici în altă parte în Franţa. Dar nu-i nimic, găsesc eu unde!

— Şi eu ce trebuie să înţeleg din treaba asta? întrebă pe un ton

neutru Witkowski, aprinzându-şi o havană originală. Toate firele sunt în mâna mea şi ţi-am mai spus că prima furie mi-a trecut, aseară eram gata să te omor cu mâna mea dar în sfârşit, toţi greşim.

— Stanley, nu e vorba de asta, mormăi Moreau, e vorba că am minţit al naibii de multă lume că doamna Courtland a scăpat...

— Şi? Ziariştii mint la tot pasul de-ngheaţă apele, mai dă-i în... măsii, lasă-i s-o mai ia şi ei în gură din când în când.

— Omule, gândeşte-te că i-am minţit pe superiorii mei, pe primul ministru, pe preşedintele Franţei în persoană, plus preşedintele Statelor Unite, la telefon! Ţi se pare chiar o jucărie?

— Rahat! Pe preşedintele Statelor Unite l-am minţit şi eu, îl mint de două-trei ori pe săptămână, toată lumea îl minte de-l rupe. Şi îmi închipui că şi al vostru păţeşte la fel, doar de-aia e preşedinte de republică, tocmai ca să ia de bun orice rahat şi să-l mestece bine şi pe urmă să-l dea şi naţiunii, să guste şi ea. Doar dacă erai cu mâna pe Biblie când le-ai turnat gogoşile astea, atunci da, aia era mai grav. Că Dumnezeu e sus şi vede.

— Văd că-ţi arde de glumă, mormăi nemulţumit Moreau.

Witkowski pufăi de câteva ori din trabuc, privindu-l cu ochi sfredelitori. Simţea o plăcere nemaipomenită să-l perpelească pe grasul ăsta care îi dăduse peste nas cu ordinul lui de a-şi lua mâna de pe Latham şi Karin De Vries dar nu fusese în stare să asigure protecţia ambasadorului Statelor Unite şi a soţiei lui. Roata se întorsese şi o ocazie ca asta nu trebuia scăpată. Şeful lui *Deuxieme Bureau* trebuia ajutat să-şi mai bage niţeluş minţile-n cap şi asta nu din răutate, ci doar ca să-şi cunoască lungul nasului şi altădată să nu mai facă pe nebunul. Deşi coarda nu trebuia întinsă nici prea mult, ar fi fost o greşeală care putea să coste. Witkowski ştia să nu întreacă măsura..

— Omule, uite ce e, zise el după ce mai pufăi de câteva ori din havană aruncând spre tavan colaci delicaţi de fun, până una-alta să zicem că lucrurile stau mulţumitor. Cu preşedinţii şi cu primul ministru al vostru vedem noi cum o scoatem la capăt, nu acolo e buba. Avem un avantaj enorm, am tras-o imediat pe otrava aia de Janine, Dumnezeu s-o ierte dar ea tot otravă e, am tras-o imediat înăuntru şi n-a apucat nimeni să-şi dea seama că o mierlise. Ca să nu mai zic de piesa de adineauri, din stradă. Am ascultat amândoi ce vorbea lumea, Jean-Pierre sau cum îl cheamă pe fiţifleanderul ăla al tău cu moacă de student al naibii să fiu dacă nu e un actor de prima mână, plus piţipoanca aia, mi-a plăcut, zău. Toată lumea e convinsă acum că individa n-are nici pe dracu, doar că i sa boţit niţeluş mutra şi am dus-o la chirurgie plastică. Îţi spun eu că la ora asta „Frăţia” e pe jar, că iar au dat-o în bară. Şi au să încerce iar s-o lichideze, aşa că proşti să fim să nu punem laba pe ei. Ţine-te tare, nu te mai smiorcăi ca o babă! Îmi umblă prin cap nişte scheme dar să mai vedem, vreau să fiu

sigur că o aleg pe cea mai bună. Până acum stăm bine, scopul nostru e să creăm confuzii şi al naibii să fiu dacă în treaba asta mai ştie cineva care-i capul şi care-i coada!

Numai că Moreau nu părea deloc convins că lucrurile stăteau chiar aşa. Mormăi nemulţumit ceva, se căută prin buzunare după ţigări, aprinse una şi, trăgând adânc în piept, zise oftând:

— Ţie îţi convine să vorbeşti aşa. Eu unul ştiu că m-am ras!

— Ba nu te-ai ras deloc, să mă ierţi! Naziştii l-au omorât din primul foc pe Harry Latham dar n-au aflat asta şi acuma se dau de ceasul morţii. Asta ar fi una la mână. Pe urmă e Janine Clunes asta, au lichidat-o şi iar i-am fraierit şi aici. Două la mână. Adică doi la zero, înţelegi? Fiindcă într-o luptă ca asta, cine pleacă de la două informaţii false de asemenea anvergură n-are cum să nu piardă, clar? Doar să avem noi un ghinion turbat, dar nu cred. Şi mai e o chestie: paraşuta aia era pentru ei sau este sau cum soarele mă-sii să mai zic era pentru ei la fel de importantă ca falsul Harry Latham, dacă nu cumva şi mai şi. La asta chiar că nu m-aş fi gândit dacă nu era chestia de aseară, dar s-au dat de gol ca proştii. Trei la zero pentru noi! Mai vrei ceva?

— Da, mai vreau să-mi explici cum are să mai dea cineva vreun ban pe cuvântul meu de-acum înainte, după ce l-am minţit pe preşedintele Franţei. Îţi spun eu că sunt terminat!

— Ei, drăcia dracului! Omule, dar chiar că mă scoţi din sărite! L-ai minţit fiindcă nenorociţii ăştia de nazişti s-au infiltrat în toate părţile şi tu te-ai gândit, ca un om de meserie ce eşti, că e foarte posibil ca discuţia voastră să fie interceptată.

— Ei, ei! se burzului Moreau. Mai uşurel! Tocmai oamenii mei trebuie să fie acolo, să nu se întâmple chestii de-astea!

— Păi eu ce-ţi spuneam! făcu triumfător Witkowski. Nu mai ai încredere nici în oamenii tăi, aia era! Şi chiar aşa să-i spui dacă te ia la întrebări! Fiindcă dacă C.I.A., cât e ea de C.I.A., a ajuns exact un rahat în care îşi bagă nasul cine vrei şi cine nu vrei, unde scrie că nu se poate întâmpla chestia asta şi la *Deuxieme Bureau* de la Paris? Ai? Pune mintea la contribuţie, omule! Preşedintele vostru are şi el o droaie de consilieri, experţi şi tot felul de rahaţi care se fâţâie tot timpul pe-acolo şi nici dracu nu poate şti ce învârtesc toţi ăştia, oricând îi poate lipi unul cine ştie ce chestie de tăblia mesei sau de tocul uşii şi ascultă bine-mersi tot ce se discută în cabinetul lui.

Moreau păru puţin înseninat.

— De exemplu, urmă Witkowski, când i-ai verificat ultima dată pe tipii care au acces în cabinetul lui?

— Păi… şovăi Moreau, cam acum vreo două luni. Da, cam aşa. Eu fac treaba asta mai rar, pentru asta există un serviciu special, nu e în mod direct de resortul meu.

— Phiii! Păi chiar că ai noroc! Şi tâmpit să fie şi tot te crede dacă-i spui cum te-am învăţat eu! *A propos,* în stenografa noastră poţi avea toată încrederea. A fost foarte încântată să facă pe doamna Courtland, să nu-i vadă în ochi pe nazişti, e evreică şi toţi bunicii ei au murit în camera de gazare. Când a auzit că e vorba să le tragem nenorociţilor ălora o cacialma i-au râs ochii. Dar acum cred că trebuie să fim atenţi în altă direcţie: am lăsat să transpire câte ceva despre „colonelul Webster", înţelegi? Să arunce şi oamenii tăi câte o vorbă, că Webster ăsta ar fi de fapt Harry Latham, să audă naziştii. Iar pe Karin De Vries o aducem deseară aici, la ambasadă, ca să fie în afară de orice pericol. Sper să nu-mi faci mutre. E treabă groasă de tot, nu ştie nici ea ce-o aşteaptă.

Într-adevăr, Karin fu luată prin surprindere. Latham, la rândul lui, trase imediat concluzia:

— E clar, ăştia mă folosesc drept momeală. Aproape că am impresia că Witkowski şi Moreau au pus pariu, să vadă de câte ori ratează „Frăţia", sau cam aşa ceva.

— Eşti ca şi mort, aproape că ţipă Karin.

— O, asta e chestie veche, nu mă mai mişcă deloc. Am devenit curios la amănunte, de exemplu ce fel de vestă are să-mi ofere.

Karin era pe punctul de a-şi ieşi din sărite în faţa unei asemenea nepăsări intolerabile.

— Dragul meu, ştii bine că asasinii profesionişti nu se sinchisesc de veste. Ei trag la cap, de-asta folosesc arme cu lunetă! Şi eu n-aş putea suporta să te pierd, nu înţelegi asta?

Ochii i se umeziseră şi vru să-l cuprindă în braţe, dar exact în clipa aceea se auzi un ciocănit în uşă.

— Unde o fi lista cu parole? mormăi Drew desprinzându-se. Karin îl privi cu ochi goi de orice expresie.

— Am prins-o cu o pioneză pe peretele din hol. Tu chiar n-ai văzut-o?

— Ba da, ba da, acum mi-aduc aminte... Cine e acolo?

— „Iepuraşul cu scufiţă", se auzi de afară.

— Of, Doamne, parcă am fi nişte copii, zise Latham compătimitor, deschizând uşa.

— Gata, domnule?

— Hm! Mai aveţi puţină răbdare... răspunse Latham. Draga mea, au venit băieţii după tine, adăugă el întorcându-se spre Karin.

— Deci chiar e adevărat, Drew? Eu tot am crezut că glumeşti!

— Nu, răspunse el pe un ton dur şi ochii lui căpătară sclipiri metalice. Când e vorba de viaţa ta nu glumesc. Viaţa mea da, nu zic, asta o joacă Witkowski şi Moreau la tabinet, dar viaţa ta nu, al naibii să fiu dacă am să las pe careva s-o pună la masa de joc! Aşa că dacă

vrei să ai parte de fericirea unui balansoar în Colorado, să admiri munţii şi să sorbi frumuşel din cafeaua de dimineaţă, nu mai sta, echipează-te. Ne vedem în Colorado, da?

— Ah, ticălos ce eşti!

Agenţii lui Moreau o conduseră pe Karin cu liftul până la parter, unde în faţa uşii îi întâmpinară alţi doi agenţi, care aveau s-o ia în primire.

— Rămâneţi între noi, doamnă, zise cu voce groasă unul din ei, un bărbat solid şi bărbos. Maşina ne aşteaptă afară, puţin mai în stânga copertinei.

— Sunt sigură că ştiţi, zise ea cu o voce plină de furie şi dispreţ abia reţinut. Nu am de ales, mie nu mi s-a cerut părerea.

— Foarte posibil, doamnă, răspunse rece al doilea agent. Nouă directorul nu ne dă explicaţii, ne spune ce avem de făcut şi gata. Treaba noastră e să vă ducem teafără la ambasada americană.

— Pentru asta puteam lua un taxi, răspunse ea fulgerându-l cu privirea, deşi îşi spunea că bieţii oameni nu aveau nici o vină.

Ieşiră în tăcere prin uşa de cristal cu două canaturi şi ajunseră pe trotuar, luând-o spre stânga, spre maşina blindată a Biroului Doi. Bărbosul deschise portiera din spate cu un gest de om educat, făcându-i semn lui Karin să urce, dar în clipa aceea capul lui avu o zvâcnitură scurtă şi tâmpla stângă păru că se dezintegrează, împroşcând în jur stropi de sânge şi ţesuturi, iar trupul solid se lăsă moale ca un sac pe asfalt. Karin dădu să se întoarcă dar în aceeaşi clipă se simţi îmbrâncită cu putere, se dezechilibra şi căzu pe bancheta din spate a maşinii, simţind cum din spate cineva urcă împingând-o cu o forţă ca de tanc ca să-şi facă loc lângă ea. Dădu să se repeadă la uşa din stânga, dar aceasta se deschise brusc şi un individ căruia nu-i putu desluşi trăsăturile se năpusti înăuntru, punându-i în gât o mână cu degete de oţel şi proptind-o ca pe o păpuşă la mijloc, între el şi celălalt.

— *Los schnell*[72]*!* zise el gâfâind şi maşina porni în scrâşnet de cauciucuri, spre disperarea lui Karin, care îşi spunea că şoferul ar trebui să fie înarmat şi probabil măcar el va încerca…

Dar în clipa aceea văzu că pe scaunul de lângă şofer zăcea într-o poziţie nefirească cineva… Dumnezeule, acela era şoferul, îl omorâseră din timp, iar individul de la volan…

— *Willkommen, Frau* De Vries, întoarse acesta capul exact atunci, sperăm să-ţi placă această mică plimbare. Dacă doreşti, adăugă el rânjind, te putem duce rapid la soţul tău, depinde numai de tine. Ne-am gândit că poate ţi-e dor de el!

[72] Dă-i drumul, repede! (germ.).

— Poţi să şi ţipi, dacă vrei, adăugă cel din dreapta jucându-se cu lama unui pumnal apărut în mâinile lui ca prin farmec, dar să ştii că în două secunde te las fără buze. Şi e păcat de ele, nu crezi?

Capitolul 30

Latham probă întâi vesta antiglonţ, apoi puse pe deasupra tunica cea nouă, croită ceva mai generos şi rămase surprins să constate că nu se simţea stânjenit deloc. Făcu două-trei mişcări în dreapta şi-n stânga, se aplecă, se lăsă puţin pe spate... Nimic! Ei, aşa mai mergea, el *s*e temuse că avea să se simtă ca într-un corset de tablă dar uite că tipii ăştia îşi cunoşteau meseria. Şi dacă şi blestematul de telefon ar fi sunat şi ar fi auzit vocea lui Karin, toate ar fi fost cum nu se poate mai bine. Rămăsese să-l sune imediat ce ajunge la ambasadă şi trecuseră două ore şi mai bine şi ea nu dădea nici un semn. Venise cineva după bagaje, la puţin timp după plecarea ei şi cu asta basta. Probabil că era supărată de fapt mai mult ca sigur că la ora asta e ocupată să-i toarne lui Witkowski o groază de ocări şi bravul Stanley nu mai ştia cum s-o potolească. Dar poate era supărată şi pe el, pe Drew, deşi martor îi era Dumnezeu că nu se gândise decât la siguranţa ei!

Latham se îndreptă spre oglindă, încântat să constate că vesta de pe dedesubt îi îngroşa puţin bustul şi asta îi dădea un aer mai impunător. „Hm! Colonel Webster din armata de uscat a Statelor Unite”, îşi zise el. Acum nu mai arăta rău deloc, dar deloc!

Din contemplarea asta plină de admiraţie îl smulse un ciocănit; puternic şi autoritar în uşă.

— Cine e?

— Witkowski.

— Vreau să aud parola.

— Rahat! Deschide uşa sau o fac surcele! Tu crezi că eu stau de toate tâmpeniile? Mişcă, n-auzi?

Era vocea lui Witkowski, fără îndoială, dar asta nu însemna că lui Drew Latham, agent al Operaţiunilor Consulare, îi putea vorbi cineva pe un asemenea ton. Simţind că începe să fiarbă, Latham deschise uşa, dar în locul unui Witkowski arţăgos, cu care s-ar fi simţit bine să se certe, dădu cu ochii de o umbră a aprigului colonel, care stătea în prag cu o mutră lungă de doi coţi, ca de înmormântare. Lângă el, Moreau, cu o figură la fel de posomorâtă, arunca în toate părţile priviri neliniştite.

— Ce e? scrâşni Latham simţind că turbează. Karin, nu? Cei doi intrară tăcuţi şi în hol se întoarseră amândoi spre el.

— Drew prietene, începu Witkowski, te rog să...

— Ce mă rogi? zbieră Latham gata să-l înşface de beregată. Unde e Karin? Trebuia să mă sune imediat ce ajunge la tine! N-a ajuns, nu? Măcar trăieşte?

— Da, se pare că da, linişteşte-te, interveni Moreau. Au răpit-o din faţa hotelului, i-au împuşcat pe oamenii mei, plus şoferul şi au fugit cu

maşina Biroului Doi.

— Şi ai vreun indiciu că nu i-au făcut şi ei de petrecanie? întrebă Latham aruncându-i o privire ucigaşă.

— Da. Pentru ei e mai valoroasă pe post de ostatică decât pe post de cadavru.

— Aşa e, întări Witkowski. Dacă era s-o lichideze, o lichidau la faţa locului, ca pe oamenii lui Moreau, n-o mai răpeau.

Latham răsuflă adânc şi îi privi pe rând în ochi.

— Uitaţi ce e, zise el rar, nu e timp de stat la discuţii, vreau să-mi spuneţi numele tuturor tipilor care ştiu cine sunt eu şi unde mă aflu. Mă descurc eu, dacă voi nu sunteţi în stare...

— Wesley, zise Talbot, s-ar putea să avem puţin noroc.

— Nu zău! se auzi vocea neîncrezătoare a lui Sorenson. Că mie de la un timp chestia asta cu norocul mi se pare un fel de vis.

— Ba s-ar putea să avem. Şapte oameni de-ai mei l-au văzut pe Connally ăla, deşi e drept că nu l-au văzut toţi chiar de-aproape, cât să-l descrie amănunţit, dar cinci l-au văzut destul de bine, înţelegi? Le-am pus în faţă două sute treizeci şi şase de fotografii şi ştii ce s-a întâmplat? Toţi au pus imediat degetul şi pe fotografia ta, cică „ia te uită, seamănă şi cu domnul Sorenson”.

— Hm! înseamnă că tipul e de vârsta mea. Tot e ceva, măcar avem un ac în carul cu fân, până acum nu-l aveam nici pe ăla!

— Aiurea, ştiau şi ei că orice om poate să-şi schimbe al naibii de bine înfăţişarea, mai ales noaptea, adică perucă, lentile de contact să-şi schimbe culoarea ochilor, mă rog, şmecheriile obişnuite.

— Hm! Mai în vârstă putea să pară, dar mai tânăr nu. S-ar fi dat de gol.

— Aşa zic şi eu, Wes. O mutră atât de banală că toţi oamenii au declarat acelaşi lucru: nu-l pot descrie cum trebuie. Întâi au încercat ei dar s-au lăsat repede păgubaşi. Îmbrăcat cum am învăţat noi în şcoală că trebuie să te îmbraci ca să nu baţi la ochi, costum închis la culoare, nici nou nici vechi, pantofi maron cu şireturi, cămaşă albă şi cravată în dungi. Femeia care verifică documentele la intrarea în casă a mai reţinut un amănunt, un fulgarin cam lălâu, asta fiindcă semăna grozav cu fulgarinul unui cunoscut de-al ei.

— Figura?

— La fel, absolut banală, nu mustaţă, nu barbă, nu vreo cicatrice, ceva nimic. Ochelari cu lentile groase, parcă prea groase ca să fie adevărate. Om foarte amabil, binevoitor cu inferiorii, ca orice şef abia uns. Altceva nimic. Cred că au studiat mult chestia asta, a aspectului.

— Şi cam câţi suspecţi corespund?

— Destui. Dacă îi elimin pe cei care în nici un caz nu pot fi suspectaţi, printre care şi pe tine, rămân douăzeci şi patru.

— Şi dacă nu elimini nici unul câţi ar fi?

— Cincizeci şi unu cu totul.

— Pot să-i văd şi eu?

— Sigur că da. Cei douăzeci şi patru sunt deja în drum spre tine, ţi i-am trimis pachet. Dacă îi vrei şi pe ceilalţi douăzeci şi şapte, ţi-i trimit şi pe ei. Pe tine ce zici, ar fi cazul să te tai de pe listă?

— Dacă ai bunăvoinţa asta, taie-mă. De la Paris ai veşti?

— Nu prea. Banalităţi.

— Ei, atunci să-ţi spun eu una care nu mai e banalitate: Karin De Vries a dispărut.

— Ăăăă… Karin De Vries? Dumnezeule! Am auzit bine?

— Knox, ţi-am spus că nu e ceva banal!

— Şi Witkowski? El ce zice de chestia asta?

— E alarmat de felul cum a reacţionat Latham. Tipul a fost surprinzător de calm, de parcă situaţia ar fi fost sub control, dar el e convins că juca teatru.

— Cred şi eu! Şi ce-a zis?

— I-a luat tare pe amândoi şi pe Witkowski şi pe Moreau, să-i dea imediat toate datele ca să poată determina el pe unde s-a produs scurgerea de informaţii. S-ar putea ca de toată acoperirea lui să se aleagă praful, Knox şi zău că rar am avut o acoperire mai bună pentru un agent. Nici naiba nu poate bănui ceva.

— Absolut! Ar fi şi păcat. Mai ales că Latham e pe post de momeală, la asta mă gândesc.

— Da, Knox, dar ştii cum s-a pus problema? „Ori îmi daţi imediat toate numele tipilor care au avut acces la chestiile astea, ori la revedere, pe mine nu mai contaţi!” Ţi-am spus că i-a luat tare. Partea proastă e că nerodul ăsta e îndrăgostit lulea. E o chestie cu două tăişuri, tipul are să dea din el tot ce poate dar e foarte posibil să se lase orbit şi să-şi frângă gâtul.

— Eu întotdeauna am fost împotriva chestiilor ăstora, Wes. Omul trebuie să judece la rece, nu cu gândul la cine ştie ce fustă. Ştii ce zic eu? Stai cu ochii pe el, până face cel mai mic pas greşit şi atunci gata, îl chemi la ordin. Disciplina înainte de toate!

Drew studia atent lista cu nume dată de Witkowski şi Moreau. Primul îi dăduse şapte suspecţi, printre care figurau şi *antinayos,* iar celălalt nouă. Trei din aceştia erau deputaţi care aveau acces la date de pe Quai d’Orsay şi Moreau îi bănuia de simpatii pentru extrema dreaptă. Witkowski notase şi câţiva funcţionari ai ambasadei, talere cu două feţe, oameni cărora le plăcea să se ţină de intrigi şi se zbăteau să intre sub pielea cutărui sau cutărui personaj influent în loc să-şi vadă de treburile pentru care erau plătiţi. Mai erau şi două secretare cu absenţe cam dese de la program, despre care se spunea

că trag la măsea mai mult decât se cuvine unor doamne şi un oarecare „fratele Neumann” de la „Casa roşie”. Moreau mai dăduse şi doi sau trei „ciripitori”, oameni foarte băgăreţi de felul lor, învăţaţi să prindă din vânt absolut orice noutate, care nu avuseseră acces, fireşte, la datele legate de Harry Latham dar care s-ar fi putut foarte bine să miroasă ceva. Şi ţinând cont că indivizii erau în stare de absolut orice pentru bani, ar fi fost o uşurinţă condamnabilă să nu fie luaţi la ochi, mai ales într-o chestie cu asemenea miză.

Numai că acum, într-o primă etapă, cercul de suspecţi trebuia redus. Deocamdată. Pe urmă mai rămânea de văzut. Drew elimină aşadar pe informatorii lui Moreau şi pe doi din cei trei deputaţi, lăsându-l pe al treilea, pe care îl cunoscuse în treacăt în urmă cu câtva timp şi nu-i plăcuse deloc. O lichea mieroasă, cu maniere de frizer şi leşinat după bani. Lista lui Witkowski ridica mai puţine complicaţii. Pe cinci din suspecţii colonelului îi cunoştea din vedere şi i se păreau suspecţi pur şi simplu, adică oameni care trebuie verificaţi; bine, iar cele două femei care trăgeau prea vârtos cu paharul erau şi ele dubioase şi trebuia să stea de vorbă cu ele, numai că era nevoie să le prindă treze. La prima vedere treaba nu părea prea complicată, avea nevoie doar de nişte numere de telefon. Îl sună pe Witkowski şi îi ceru amănunte, cu date personale, adrese, numere de telefon şi tot tacâmul, după care zise în treacăt, dar nu fără o undă de bătaie de joc în glas:

— Ştii, Stanley, am impresia că ai scăpat totuşi din vedere pe cineva al naibii de important, prietene…

— Nu zău! Şi cine e acel cineva al naibii de important? mârâi acru colonelul, indispus ca totdeauna când era luat peste picior.

Latham lăsă să se scurgă un interval de timp, parcă pentru a da cuvintelor mai multă greutate, apoi zise rar şi tărăgănat:

— Cine se ocupă de predarea şi de primirea circularelor?

— Ei asta-i acuma! se burzului Witkowski. Ştii că-mi place secretara mea se ocupă, dacă vrei să ştii şi am încredere în ea cum am în mine însumi, scurt. Am adus-o aici special pentru că nu s-ar; scăpa faţă de cineva în ruptul capului, o cunosc de pe vremea când lucram la G-2. Nici să nu te gândeşti, bătrâne!

— Bine, zise nehotărât Drew, fie, dacă zici tu… Atunci pe asta! s-o las în pace, dar vreau urgent datele celorlalţi. Urgent, da?

Cu Claude Moreau a mers ceva mai greu la început. Acesta rămăsese acasă şi când l-a sunat Latham tocmai se ciorovăia cu feciorul său, cu care se apucase să discute politică.

— Auzi, prietene? zise el furios, a ajuns s-o înveţe oul pe găină cum stau lucrurile. Nu mai e mult şi deşteptul ăsta de fiu-meu are să se apuce să-mi explice cum se fac copiii.

— Claude, uite ce e, dacă fiu-tău e aşa de deştept e treaba ta, e

meritul tău, ca să zic aşa, pe mine chestia asta nici nu mă încălzeşte şi nici nu mă strânge de gât. Mi-ai dat o listă, dar am nevoie şi de nişte numere de telefon, altfel nu te-aş deranja.

— Aiurea! Nu există, aşa ceva înseamnă secret, tu nu ştii ce-i aia? Crezi că vorbeşti cu fiu-meu?

— Nu, cu tine vorbesc şi dacă nu-mi dai afurisitele alea de numere s-ar putea să-i trec prin maşina de tocat pe deştepţii ăştia care stau tot timpul pe capul meu şi pe urmă ţi-i trimit la plimbare de nu se văd. Am putut constata ce bine se pricep la meserie, adăugă el cu sarcasm şi dacă nu eşti convins, atunci întreab-o pe Karin câte parale fac oamenii Biroului Doi. A simţit chestia asta pe pielea ei.

Moreau mormăi furios ceva nedesluşit.

— Auzi, Claude? Să mă ia toţi dracii dacă îmi place să mă rog de cineva şi nici de tine nu mă rog. Fii atent, că dacă nu…

— Bine, bine, hai, fie cum vrei tu, se răsti Moreau. Notează-ţi un număr de telefon, pe care fii atent că nu mai ai voie să-l foloseşti şi a doua oară, clar? Suni şi ţi se dau orice date pofteşti.

Şi trânti supărat receptorul, cu atâta năduf încât Latham fu sigur că imediat după asta Moreau izbucnise în înjurături la adresa lui lucru care îl lăsa absolut indiferent. Obţinuse ce voia.

Peste zece minute avea lista cu adrese, date personale şi numere de telefon ale suspecţilor şi se apucă să sune pe rând la fiecare. În linii mari, discuţia începea cam în felul următor: *«Uite ce e, sunt „colonelul Webster”, îmi cunoşti identitatea reală, da? Ei bine, am făcut nişte săpături şi te-am identificat. Şi am constatat că ai ciripit. Înţelegi că dacă pliscul ăla al tău nu vrea să stea la un loc trebuie să ţi-l închidă cineva, de acord? Ei şi întrebarea este: ai ceva de zis pe chestia asta înainte de a ne apuca să-ţi explicăm noi cum se tace?»* Fiecare sărea în sus, o femeie l-a luat la înjurături cum doar pariziencele scoase din minţi de furie se pricep să înjure, alţi doi s-au oferit să fie testaţi cu detectorul de minciuni şi toţi, fără excepţie, au fost de acord să li se verifice convorbirile telefonice pe ultimele săptămâni. Singurul care nu putea fi găsit fu pastorul Manfred Neumann, de la „Casa roşie”.

— Regret, domnule, îi răspunse o femeie cu puternic accent german, nu poate fi deranjat. Ţine slujba de vecernie.

— Nu-i nimic, e ceva important, vă rog să-l chemaţi. E ceva legat de o afacere foarte secretă, adăugă el. *Secretul vostru.*

— *Mein Gott!* exclamă speriată femeia. Nu ştiu dacă se face, pastorul e un om atât de credincios! E o mare necuviinţă, domnule, e un sacrilegiu… N-aţi vrea să sunaţi peste o jumătate de oră?

— Peste o jumătate de oră s-ar putea să nu mai existe nici „Casa roşie”, nici fratele Neumann, nimic, e foarte posibil să săriţi toţi în aer, înţelegi? Şi să nu mai rămână nici un supravieţuitor.

— *Ach!* Aşteptaţi o clipă, *mein Herr,* îl chem imediat! Latham avu

de aşteptat câteva minute bune până să sosească pastorul Neumann, care îl luă imediat la respect.

— Alo! Domnule, ce înseamnă asta? Oficiam sfânta slujbă de vecernie în faţa credincioşilor şi dumneata mă smulgi cu brutalitate de lângă turma pe care o păstoresc, cu nişte lucruri care…

— Uşurel, uşurel, părinte. Numele meu este, să zicem, „colonelul Webster”, dar sunt sigur că-mi cunoşti identitatea reală.

— Bineînţeles. Asta se ştie.

— Ce vorbeşti! Mă surprinde grozav, cucernice. Eu credeam că chestia asta e extrem de confidenţială!

— Mă rog, în sfârşit, nu pot afirma cu certitudine, dar am presupus că lucrul ăsta îl mai cunosc şi alte persoane, nu numai eu. Dar să revenim, ai zis ceva de o bombă, nu? A pus cineva o bombă aici, la noi? La „Casa roşie”?

— Părinte, s-ar putea să v-o pun chiar eu cu mâna mea dacă! umbli cu fiţe şi nu răspunzi la ce te întreb eu. Te previn că sunt cu nervii la pământ ştii bine că am stat la voi şi de-atunci…

— Fiule! se auzi vocea mustrătoare a pastorului. Cum poţi să ne vorbeşti aşa? Noi am avut grijă de tine, ţi-am oferit un adăpost când te găseai la ananghie…

— Exact, cucernice şi tot voi aţi refuzat să-mi mai oferiţi din nou adăpost când m-am găsit a doua oară la ananghie, nu?

— Ei, atunci… atunci a fost o decizie colectivă, era vorba de pro pria noastră siguranţă, trebuie să înţelegi că…

— Hai, părinte, îl întrerupse brutal Latham, răspunsul ăsta mu stă-n picioare nici cât mortul căzut din cosciug! Las-o baltă, doar avem aceiaşi duşmani, aşa că nu e cazul să umbli cu figuri măreţe: cu decizii colective şi cu chestii de-astea răsuflate, că nu ţin! Şi dacă ai rămas cumva cu impresia…

— *Herr* Latham, uite ce e, îl întrerupse ferm şi plin de demnitate; pastorul, cred că discuţia noastră n-a luat chiar cursul cel mai nimerit. Eu sunt un smerit slujitor al altarului şi refuz din principiu să mă dedau la manifestări de violenţă, dar există printre noi şi destui oameni care nu sunt de aceeaşi părere…

— Aha! Care va să zică… trebuie s-o iau drept o ameninţare?

— Fiule, ia-o cum pofteşti. Noi ştim unde te putem găsi.

— Uite, asta mă face să mă gândesc la o chestie: nu cumva ştii unde o puteţi găsi şi pe Karin De Vries? A dispărut, a fost răpită.

— Cine? *Frau* De Vries? Colega noastră? Imposibil, trebuie să fie vreo greşeală la mijloc!

— Aha! Tu ai zis-o, cucernice, bagă de seamă*!* E o greşeală*,* nu? Şi atunci cum trebuia să fie ca să nu se fi strecurat greşeala asta? Şi mai ales cine a făcut-o, ai? Nu cumva suntem de părţi diferite ale baricadei? Ia zi!

— Fiule… eu am renunţat la absolut orice…

— Uite ce e, cucernice, dacă nu-mi spui imediat cu cine ai discutat despre mine şi Karin ai să renunţi imediat la toate, auzi?

— Dumnezeu mi-e martor că n-a ştiut decât informatorul nostru din ambasadă… plus încă o persoană… atât!

— Aha! Atunci s-o luăm pe rând, părinte: mai întâi de toate, cine e informatorul?

Fratele Neumann păru să şovăie, prins la mare strâmtoare.

— Fiule, zise el cu greutate, dat fiind că sper să ştii să-ţi ţii gura, adică discreţia profesională, vreau să spun… În sfârşit… E vorba de o secretară, doamna Cranston, o femeie foarte credincioasă, care are nevoie de ajutorul Domnului.

Cranston! Phyllis Cranston, una din secretarele care se uitau cam prea des în fundul paharului! Ei drăcie, aici se puteau lega nişte fire…

— Cum ai ajuns s-o cunoşti pe doamna Cranston asta?

— Ei, ei, aici dă-mi voie să nu mai…

— Ba nu-ţi dau deloc voie, nici să, nici să nu. Vorbeşte!

— Hm!… Ne-am întâlnit, ne-am vorbit… Trupul e slab, fiule, carnea e supusă greşelii. Nu sunt nici eu sfânt… şi necontenit îi cer iertare Domnului pentru păcatele mele… şi ale ei.

— Mda, mă rog, fie. Treaba ta. Şi celălalt cine e?

— E o persoană în care am o încredere nemărginită. Ar fi un sacrilegiu să-i dezvălui identitatea.

— Crezi că e cazul să-ţi aduc aminte ce sacrilegii sunt eu în stare să comit când e vorba de Karin? De exemplu să afle toată lumea ce e cu afurisita voastră de „Casă roşie” şi ce învârtiţi voi acolo, plus nişte dinamită care să facă să nu se mai ştie decât cu aproximaţie cam pe unde venea şandramaua asta a voastră…

— Domnule Latham! N-ai să îndrăzneşti una ca asta!

— Vezi să nu! Crezi că eu sunt o mieluşică de-aia nevinovată care-ţi vine la spovedit s-o scarpini sfinţia ta când se apucă să-ţi înşire păcatele? N-ai fost în laba mea, părinte şi nici nu ţi-o doresc!

— În sfârşit, oftă fratele Neumann, Dumnezeu să te ierte pentru păcatul pe care mă sileşti să-l fac… E vorba de un preot bătrân, în tinereţe a fost ofiţer de cifru al serviciilor secrete franceze. E solicitat şi acum, îl cheamă Lavolette. Părintele Antoine Lavolette. De fapt, a renunţat la haina ecleziastică, dar…

— Ei, ai văzut că n-a durut? Şi acuma încă o chestie: de ce ziceai? Că răpirea lui Karin a fost *o greşeală?*

— Simplu ca bună ziua: pentru că e o mare prostie.

— Din partea cui, pentru numele lui Dumnezeu! Cu cine ţii de fapt, părinte?

— Uite ce e, nu e neapărat nevoie să foloseşti întruna numele Atotputernicului când vorbeşti cu mine. Fiindcă un om care…

— Hai, hai, lasă fasoanele şi răspunde la ce te-am întrebat, cucernice. De ce răpirea lui Karin De Vries a fost o greşeală?

— Dacă ar fi să mă pronunţ ca un egoist, fiule, răpirea ei ar fi putut să compromită operaţiunea montată de noi în această locuinţă! Dacă ar fi vrut doar s-o elimine, ar fi ucis-o, e mai uşor să ucizi decât să răpeşti. Dar pe de altă parte moartea ei ar fi însemnat ceva palpabil, un cadavru în primul rând şi asta ar fi fost altceva. Pe când răpirea înseamnă stârnirea unor ape, nu? O mulţime de oameni au să pornească în căutarea doamnei De Vries şi există riscul compromiterii cartierului nostru general. Înţelegi acum? Nu-ţi cer decât să ţii seamă de ce e sfânt pe lumea asta şi să nu dai în vileag ascunzişul nostru.

— Bine, am să încerc dar nu pot să-ţi promit nimic. Latham închise telefonul păstrând sentimentul tulbure că aici rămânea ceva în neregulă. Predica pe care i-o ţinuse cucernicul frate Neumann fusese atât de întortocheată încât nimeni n-ar fi putut înţelege mare lucru din ea, dar poate că într-adevăr omul era de bună credinţă. Limba engleză nu era limba lui maternă şi poate omul zisese „o greşeală” în loc de „o porcărie” sau „o tâmpenie”. Sau poate voise să spună „nu eşti dumneata bine informat”. Era riscant să insiste cu bănuielile asupra cuiva care dovedise de atâtea ori, prin fapte palpabile, că are un crez pe care îl slujeşte cu tărie. Poate ar fi fost mai bine să discute întâi cu Moreau şi abia pe urmă să-l ia la sigur pe fostul ofiţer de cifru. Dar se răzgândi imediat. Cu siguranţă că Moreau ar fi vrut să aibă el situaţia sub control şi l-ar fi căutat imediat pe Lavolette, numai ca să nu lase altuia iniţiativa. Blestematul ăsta de popă care renunţase la sutană trebuia luat prin surprindere şi prins la înghesuială repede de tot, ca să nu aibă timp să-şi aranjeze piesele pe tabla de şah. Dacă pica pe neaşteptate peste el, l-ar fi putut face să scape ceva, un nume sau alt lucru care să ducă la un fir. Treaba asta era valabilă şi pentru femeia aceea, Cranston, Drew o cunoştea puţin şi ştia că şi aici s-ar putea afla nişte lucruri cu miez. Phyllis Cranston era secretara unui ataşat obscur al ambasadei, unul din tipii pe care Witkowski nu putea să-i vadă în ochi pentru că umblau după tot felul de învârteli şi căutau cu tot dinadinsul să-şi facă relaţii importante în loc să-şi vadă de treburile lor de serviciu. Ar fi fost o prostie să trateze cu indiferenţă lucrurile legate de blestemata asta de secretară da, dar nici să întârzie prea mult în privinţa părintelui Lavolette nu era bine.

Dar principalul lucru pe care-l avea de făcut acum era să vadă cum poate părăsi hotelul. Orice minut petrecut mai departe aici însemna pierdere de timp. Când se gândea că acum Karin are nevoie de el şi poate că speră într-o minune, aşteptând din clipă în clipă apariţia lui salvatoare, simţea că-şi pierde minţile.

Karin ascunsese undeva, într-un dulăpior sau printre haine, tubul cu gel care putea să dea părului lui culoarea iniţială. Se apucă de

cotrobăit şi dădu repede peste ce căuta. Peste o jumătate de oră se privea în oglindă, admirând rezultatele care întrecuseră aşteptările lui cele mai optimiste: avea din nou părul castaniu, bătând poate într-un roşcat pe care nu-l putea aprecia prea bine la lumina becului din baie, dar în orice caz nu mai era blond.

Scoase din şifonier haine civile, pantaloni gri, sacou închis la culoare, cămaşă albă şi o cravată în dungi discrete. Vesta antiglonţ nu-l stânjenea deloc, o simţea pe el, fireşte, dar nu-l ţinea în mişcări. Îşi făcu rapid valiza, apoi mâzgăli la iuţeală câteva cuvinte ininteligibile pe o foaie pe care o lăsă pe masă şi, pus la patru ace, deschise încet uşa, privind prin crăpătură de-a lungul coridorului. Cei doi paznici ai lui se aflau, fireşte, la datorie. Latham lăsă valiza jos, după uşă şi ieşi pe coridor, făcându-le semne îmbietoare. Cei doi se priviră o clipă şi se înţeleseră din ochi: unul veni spre el întrebându-l politicos:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Nu înţeleg ce scrie pe o blestemată de foaie pe care am găsit-o printre lucrurile lui Karin. Fii drăguţ, eu, cu franceza mea…

— A, cu plăcere, domnule. Unde e foaia?

— Pe masă, vezi…

În camera de zi, agentul luă foaia de pe masă dar înainte de a apuca să vadă ce scrie pe ea Latham îl izbi zdravăn cu muchia palmei în zona omoplaţilor, făcându-l să se prăbuşească inert. Îl trase repede în dormitor, spunându-şi că era urât din partea lui, lovitura asta era foarte dureroasă după trezire dar cel puţin nu provoca răni grave şi nici urmări serioase nu avea. Îl legă fedeleş cu cearşaful transformat într-o secundă în fâşii late şi îl aruncă pe pat, îi vârî în gură o altă fâşie, mototolită strâns, apoi luă fâşiile rămase şi porni spre ieşire, lăsându-le la îndemână pe un scaun.

— Prietene, zise el ieşind în pragul uşii, camaradul dumitale zicea că trebuie luată imediat legătura cu un tip… n-am înţeles prea bine cum îl cheamă… Montreaux, Monet, naiba să-l ia…

— Poate domnul Moreau? se oferi îndatoritor agentul.

— Da, da, parcă aşa a zis… Fii amabil şi vino puţin.

— Desigur, domnule, domnul Moreau e directorul nostru… încrezător, al doilea agent intră în hol căutându-şi din ochi tovarăşul, dar Latham îi aplică imediat o lovitură puternică de aikido în gât apoi o alta şi mai brutală, sub stern, cu vârfurile degetelor întărite ca o l*a*mă de cuţit. O combinaţie devastatoare, menită să-l facă să-şi pia*r*dă imediat cunoştinţa dar care nu prezenta prea mare pericol pentru integritatea destinatarului. Latham îl legă şi pe acesta burduf, îi înfipse şi lui în gură un căluş improvizat, apoi smulse prizele telefonice din amândouă camerele, îşi luă valiza şi ieşi pe hol, pornind cu paşi iuţi spre uşa ascensorului.

Dumnezeule, ce minune era să se simtă liber ca pasărea cerului.

Capitolul 31

Rue Pavee era o stradă plină de blocuri cu apartamente ieftine, care arătau totuşi relativ prosper, poate şi datorită faptului că erau foarte curate. Latham o luă de-a lungul ei abia stăpânindu-se să nu meargă cu pas prea grăbit, ajunse la blocul unde locuia Phyllis Cranston şi urcă treptele de la intrare. Privi butoanele interfonului, îl alese pe cel al apartamentului doamnei Cranston şi apăsă, dar nu primi nici un răspuns. Insistă, spunându-şi că femeia ori nu era acasă, ori era beată turtă, ceea ce însemna că în oricare din cazurile astea bătuse drumul degeaba. Ghinionul e ghinion, orice i-ai face. Era cât pe-aci să renunţe când de partea cealaltă a uşii de sticlă îşi făcu apariţia o bătrână grăsană, cu trăsături plăcute, care deschise să iasă şi îl privi plină de bunăvoinţă. Văzuse de dincolo pe ce buton apăsa întruna Latham şi, când ieşi, îi spuse prietenoasă:

— O cauţi pe fluturaşul nostru, din câte văd.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg prea bine, stimată doamnă…

— Oh, *un Americain, tiens!*[73] Ah, ce nenorocire a fost când v-aţi luat avioanele din Franţa, adăugă ea într-o engleză acceptabilă.

— O cunoaşteţi pe domnişoara Cranston? trecu el la subiect. Bătrâna îl măsură o clipă din cap până-n picioare, apoi zise:

— O cunoaştem toţi, e vecina noastră de atâţia ani. Şi e o persoană adorabilă. Nu e mare greutate pentru ea să împrumute pe cineva cu un cincizeci de franci sau cu o sută şi nu ştiu să se fi întâmplat vreodată să-i ceară înapoi. Şi dacă cineva nu are cu cine să-şi lase copilul şi o roagă pe ea, nu refuză, doar dacă… Hm! La urma urmei, ce treabă ai dumneata cu ea?

— E vorba de ceva extrem de important, stimată doamnă, trebuie să aflu nişte lucruri de care depind multe, înţelegeţi?

— Eşti cumva pastor? îl întrebă deodată femeia, lăsându-l mut de uimire. Sau popă catolic?

— Ăăăă… eu? Pastor? Am eu mutră de pastor? Sau de popă catolic, doamnă? Nu înţeleg, zău…

— Hm!… Mai bine. Că de când a luat calea bisericii, sărmana şi nemernicul ăla de popă tot vine-ncoace, spun drept că aia numai mântuire nu mai e…

„Un popă? tresări Latham. Ia te uită! Va să zică preacucernicul frate Manfred face vizite cunoscute de toţi vecinii… Ori e o legătură amoroasă banală, ori şmecheria unor tipi care se ascund sub mantaua asta ca să-şi poată face nestingheriţi alte jocuri.”

— Mai mare ruşinea, urmă femeia. Mititica are şi ea slăbiciunile ei şi ticălosul o exploatează fără ruşine. Sunt sigur că profită de ea când e

[73] Ia te uită, un american! (fr.).

într-o stare… Hm! Când îşi îneacă şi ea amarul în sticlă, dar la urma urmei suntem oameni şi mai şi greşim, nu? De-asta mă gândeam dacă nu cumva şi dumneata umbli tot s-o mântuieşti.

— Doamnă, uitaţi ce e, eu trebuie să stau de vorbă cu ea într-o problemă de viaţă şi de moarte, înţelegeţi? Viitoarea mea soţie, adăugă el simţind o fierbinţeală iute prin vine când pronunţă cuvintele astea, viitoarea mea soţie, doamnă, a fost răpită de nişte ticăloşi şi sper ca domnişoara Cranston să mă poată ajuta să le dau de urmă!

— Să te ajute? Uită-te în josul străzii, pe ea o ajută acum cineva, e domnul Dubois, vecinul nostru, o ajută să vină acasă. Ţi-am spus, are şi ea micile ei slăbiciuni, nimeni nu e perfect, nu?

— Chiar n-are nimeni de gând să facă o cafea în casa asta afurisită? rosti cu glas răguşit şi cam nesigur Phyllis Cranston, privind supărată în jurul ei şi lăsându-se în sfârşit să cadă în fotoliul pe care domnul Dubois i-l adusese aproape. O nenorocită de cafea, adăugă ea, măcar la atâta cred că am şi eu dreeeep… tul… Oh, Doamne!

Phyllis Cranston era o femeie micuţă de statură dar plină de vână cu trăsături cărora alcoolul nu reuşise să le altereze cu totul o anumită fineţe.

— O ca… fea… mai suspină ea tristă, părând gata să izbucnească dintr-o dată în plâns.

— Gata, fluturaşule, gata, o linişti bătrânica de adineauri, am şi pus-o la fiert, numaidecât e gata…

Dar ochii lui Phyllis se aţintiseră spre colţul celălalt al încăperi unde se pare că văzuse ceva care îi reţinuse atenţia.

— Şi cine… cine e urâtul ăla de colo? sughiţă ea întorcându-şi supărată spre domnul Dubois, care o însoţise şi el până aici cu aerul unuia de-ai casei.

— E un american, *mon chou*[74], zise bătrâna pe un ton mustrat, un american care-l cunoaşte pe licheaua aia de popă făţarnic de care eu îţi spun întruna să te fereşti.

— Eh, licheaua de popă, da… Bine zis! Dar la alte femei nu îi spor, decât la nişte căzături ca mine, altfel n-ar… Şi ăsta ce vrea? Vrei, părinte? Zi, curaj, sunt învăţată… cu iertarea păca… telor!

— Sunt ultimul om din lume care s-ar fi gândit să îmbrace haina preoţiei, zise Latham pe tonul cel mai blând cu putinţă. Nu simt chemarea asta, iar cât despre plăcerile lumeşti, sunt foarte legat de… doamna vieţii mele, aşa că nu mă poţi bănui de intenţii…

— Oh! îl întrerupse Phyllis Cranston cu un pufăit zgomotos, dintr-o dată plin de bună dispoziţie. Tipule, îmi pari a fi băiat de treabă, nu o

---

[74] Expresie franceză de argou, aproximativ echivalentă cu „inimioară scumpă”.

jagardea nenorocită… Şi de unde zici că eşti de fel?

— Din Connecticut. Tu? Am impresia că trebuie să fii de prin Indiana sau Ohio, cam aşa ceva. Sau poate Missouri?

— Eh, ai nimerit-o. Din Saint-Louis, Missouri, născută şi crescută în spirit parohial… Pfff! Groaznic de plictisitor, nu crezi?

— Mă cam depăşeşte, spun drept. Nu-mi pot da seama. Cafeaua era gata şi bătrâna îi aduse gazdei o ceaşcă plină ochi, dându-i-o cu o grijă aproape maternă.

— Uite, fluturaşule, ia bea o cafeluţă, să te mai întremezi.

— Ah, Heloise, mulţu… mesc, eşti o bomboană… Ah! Ce bunătate! adăugă ea sorbind cu delicii din ceaşcă. Stai! Acuma ştiu cine eşti, eşti tipul de la Operaţiunile Consulare, este?

— Este, încuviinţă liniştit Latham.

— Şi ce naiba cauţi tu aici? Cine te-a trimis încoace?

— Un preot, Phyllis. Cucernicul Manfred Neumann.

— Aaaah! Cucernicul părinte! Pfff! Licheaua de popă făţarnic, vorba bunei noastre Heloise! Va să zică urmează să mă concediaţi, nu? Că mă cam aşteptam eu… Şi mă şi miram, zău, că nu…

— Nu, Phyllis, nu e vorba de aşa ceva. Poţi fi sigură că eu nu văd nici un motiv de concediere.

— Şi atunci? Atunci ce cauţi aici? întrebă stăpâna casei, cu o voce din ce în ce mai sigură.

Cafeaua tare şi discuţia asta cu un musafir atât de neaşteptat începeau să-i mai risipească aburii alcoolului şi Latham, după o clipă de şovăială, hotărî că putea lăsa la o parte precauţiile speciale de până atunci. Privirile femeii nu mai erau atât de împăienjenite şi era limpede că acum se putea discuta cu ea.

— Ce caut aici? repetă el parcă adunându-şi gândurile. Am venit din cauza lui Neumann. El ţi-a spus şi ţie cine e „colonelul Webster”, nu? O încurcătură al naibii de afurisită. Ţi-a spus, nu?

— O, Doamne, mai ştiu eu ce mi-a spus şi ce nu mi-a spus? Că mănâncă atâta rahat că nu i-ar ajunge nici o hazna întreagă! Îi place al naibii de mult să se laude, să mă vadă că rămân cu gura căscată, asta îl excită, da… Şi-mi zicea mereu că dacă scap o vorbă despre toate astea Dumnezeu are să mă arunce direct în cazanul cel mai adânc, oh…

— Şi atunci de ce mi le spui mie, Phyllis? zise încet Latham. Sau poate le-ai mai spus şi altora cine e „colonelul Webster”? N-ai vrea să încerci să-ţi aduci aminte?…

Femeia rămase o clipă nehotărâtă. Sorbi o gură din ceaşca de cafea, înghiţi temeinic, icnind uşor, apoi mai luă o înghiţitură şi răspunse cu simplitate:

— Cred că mi-am mai dat şi eu drumul la blestemata asta de gură… Am impresia că într-o dimineaţă, când ne întorceam mai mulţi inşi de

la un chef, m-am scăpat... O stenografă, fată bună, se afumase cam tare şi zice „Ah, zău că mi s-a făcut de proţap, fetelor, să mor eu dacă nu-l visez şi noaptea pe colonelul ăla blond care era într-o zi cu Witkowski, nu ştiu cum îl cheamă dar dacă aş pune mâna pe el a naibii să fiu dacă nu l-aş lăsa lat...” Şi atunci mi se pare că i-am spus „Vezi-ţi de treabă, fetiţo, n-ajungi tu la proţapul lui, nici nu ţi-l arată, darmite să ţi-l dea, e agent la Operaţiunile Consulare, tip barosan, nu-şi pierde el vremea cu una ca tine...” Şi Bobby Durbane, că era şi el cu noi... era şi el pilit binişor, da şi cică „Na poftim, acuma ce, înseamnă că o fată drăguţă n-are voie şi ea să se joace măcar puţin cu un proţap de agent la Operaţiu...

— Care Durbane? o întrerupse Latham, tresărind. Cine-i ăsta?

— Foarte bun băiat!...

— Nu că de bun... Dar ce învârteşte?

— E la centrul nostru de comunicaţii... Băiat de zahăr, nici nu ştii ce suflet are...

Va să zică Durbane? Bobby Durbane? Parcă prea era de tot, chiar Bobby Durbane, dar... Hm! Latham reciti cu atenţie datele personale ale lui Phyllis Cranston, rămânând concentrat asupra unui paragraf:

„... născută din părinţi francezi, vorbeşte cu aceeaşi uşurinţă engleza şi franceza. Este alcoolică. În timpul inundaţiilor care au lovit statul Missouri în 1991 şi-a pierdut soţul şi cei trei copii. Ea a fost salvată printr-un miracol de o echipă de intervenţie. Acest fapt s-ar putea să explice plăcerea cu care se pune la dispoziţia vecinilor ori de câte ori îi poate ajuta în privinţa copiilor, fie împrumutându-le sume moderate pe care nu le mai cere niciodată înapoi, fie stând cu copiii lor atunci când aceştia nu au cu cine să-i lase...”

Mda! O tragedie, fireşte, numai că el, Latham, era învăţat cu tragediile. Acum îl sâcâia chestia asta cu Bobby Durbane. Un specialist de superclasă în materie de telecomunicaţii, pentru care el ar fi băgat mâna în foc. Şi până şi Witkowski, care până acum nu dăduse peste un om pe care să nu-l bănuiască, nu prea ar fi putut spune ceva rău de Durbane ăsta. Lucrurile erau al naibii de încurcate şi Latham nu ştia de unde să le apuce: când Allan Reynolds fusese la un pas de a-l lichida, tocmai Bobby Durbane fusese cel care îl identificase şi aşa scăpase viu şi nevătămat, altfel Reynolds l-ar fi luat ca din oală şi i-ar fi făcut scăfârlia ţăndări. Hm! Da, numai că aici putea fi o chestie de investiţii pur şi simplu: cine vrea să câştige mai întâi trebuie să cheltuiască şi Durbane putea foarte bine să-l scape o dată ca să-l poată lichida cu folos mai încolo, la timpul cuvenit, păstrându-şi neatinsă aura de om devotat. Mda... dar uite că neonaziştii umblă să-l lichideze pe Harry Latham acum, cât mai rapid, nu când i-o veni la îndemână lui Bobby Durbane! Aşa că Bobby, dacă

ar fi fost agent al friţilor, ar fi făcut tot posibilul să-i grăbească moartea, nu să i-o întârzie. Tipul era o minte al naibii de logică, mereu cu nasul numai în cuvinte încrucişate, în anagrame şi în tot felul de rahaturi de-astea, aşa că unul ca el în ruptul capului n-ar fi putut face o asemenea prostie. De la o chestie ca asta te-ai fi putut aştepta din partea unui ageamiu, să zicem, dar de la unul ca el în nici un caz!

Deşi… deşi, dacă stătea să se cântărească bine lucrurile, Bobby Durbane gândea cu bătaie lungă tocmai pentru că avea o minte atât de logică. Chestia cu moartea cât mai rapidă a lui Harry Latham era ceva de moment, iar el nu-şi încheia cariera cu moartea unui tip pe care „Frăţia" pusese ochii să-l lichideze în doi timpi şi trei mişcări. „Frăţiei" îi mai putea trage şi chiulul, mai ales în situaţii în care el personal ar avea mai mult de câştigat stând frumos la locul lui, păstrându-şi creditul pentru alte ocazii, mai importante. Şi însăşi „Frăţia" ar avea un câştig din treaba asta, păstrând un agent de maximă credibilitate înfipt într-un punct cheie. Prea puţine erau secretele de gradul zero ale Casei Albe, ale Pentagonului, ale C.I.A. sau ale F.B.I. La care să nu aibă acces Bobby Durbane. Pe scurt, teoria lui Witkowski că însuşi bunul Dumnezeu trebuia suspectat de colaborare cu duşmanul se adeverea al naibii de bine. El, Latham, se întrebase de multe ori de ce maşina blindată a ambasadei îşi făcuse apariţia fix la un minut după ce neonaziştii îl lichidaseră pe C-12. De ce nu sosise, să spunem, cu un minut înainte. Şi acum, dacă punea lucrurile cap la cap, putea foarte bine să găsească o explicaţie tocmai în căştile alea blestemate ale lui Durbane. El îi alertase în primul rând pe nazişti, trimiţând în eter un semnal scurt şi abia apoi pe oamenii lui Witkowski. Pe scurt, o treabă al naibii de împuţită!

Da, dar nu trebuia să uite mărunţişurile. O stenografă neînsemnată putea fi exact buturuga mică şi al naibii de bine înfiptă care răstoarnă carul mare. „… într-o dimineaţă… ne întorceam de la un chef, m-am scăpat… O stenografă, fată bună, se afumase cam tare… Şi atunci mi se pare că i-am spus… e agent la Operaţiunile Consulare…" Nu cumva putea fi şi aici un fir? Cam multe fire în afacerea asta, avea nevoie de multă răbdare ca să le descurce şi timpul nu, aştepta. Încă nu apucase să dea de urma părintelui Lavolette, fostul, ofiţer de cifru din anii războiului şi timpul nu aştepta.

În cartea de telefon erau puţini cu numele de Lavolette şi unui singur Antoine. Îşi notă repede adresa şi ieşi în stradă, oprind primul, taxi liber şi cerând şoferului să-l lase la câteva zeci de metri de; clădirea unde locuia preotul, în faţa unei cabine telefonice. Era ora unu noaptea şi Drew socotea că era momentul cel mai potrivit să-l ia tare pe bătrânul care mai mult ca sigur că ştia sumedenie de lucruri din care spera ca măcar unele să fie interesante şi pe el.

Părintele Antoine Lavolette locuia într-o casă solidă din strada

Grenelle, o clădire cu trei etaje, din piatră albă, cu o uşă solidă de lemn de curând vopsit. Totul trăda bunăstarea şi mai ales mâna unor oameni gospodari, cărora le place să trăiască îngrijindu-se de confortul lor şi de curăţenie. Cartierul însuşi spunea multe, era o zonă locuită, după toate aparenţele, de burghezi respectabili care dispuneau de venituri sigure şi consistente, aşa că fostul ofiţer de la cifru se pare că ştiuse să-şi aranjeze bine treburile, asigurându-şi o bătrâneţe tihnită şi la adăpost de griji materiale.

Latham urcă treptele de piatră albă, curate lună, cercetă butonul de bronz al soneriei şi uşa lăcuită, apoi sună prelung şi se uită la ceas. Era ora unu şi douăzeci şi şase de minute. Se hotărî să aştepte cinci minute până să sune a doua oară, dar nu fu nevoie. După un timp înăuntru se auzi ceva mişcare, apoi zornăi un lanţ, uşa se întredeschise de un lat de palmă şi în crăpătura ei se ivi chipul unei femei de vreo patruzeci de ani, cu faţa boţită de somn, care abia avusese vreme să arunce pe ea un halat.

— Ce s-a întâmplat, domnule? zise ea morocănoasă. La ora asta toată lumea doarme.

— *Parlez-vous anglais, Madame?*[75] o întrebă el punându-i sub nas o legitimaţie îmbrăcată în piele neagră, de fapt un simplu permis de intrare emis de ambasada americană, dar atât de impunător ca aspect încât trezea şi încrederea şi emoţia celor care îl vedeau.

— Puţin, răspunse intimidată femeia, articulând cam nesigură cuvintele. Nu prea bine. Ce s-a întâmplat?

— E vorba de o urgenţă, trebuie să-l văd imediat pe domnul Lavolette. Nu se poate amâna pe mâine dimineaţă.

— Da, înţeleg, zise femeia. Aşteptaţi, trezesc pe soţul meu.

— A, iertaţi-mă, sunteţi doamna Lavolette?

— Nu, soţul meu şofer la domnul Lavolette, face servicii toate. Şi soţul meu vorbeşti bine *anglais.* Aştepţi aici. Nu intraţi cumva!

Şi femeia îi trânti uşa în nas, lăsându-l pe Drew să aştepte pe treptele de piatră. Se uită din nou la ceas: unu şi treizeci şi cinci. Nu trecură nici două minute şi lampa de bronz şlefuit de deasupra intrării se aprinse, dincolo de uşă se auzi din nou mişcare, lanţul zornăi din nou, semn că era dat jos, uşa se deschise larg şi vizitatorul se trezi în faţa unui tip care aproape că-i smulse o exclamaţie de încântare: mai mult lat decât înalt, cu nişte umeri uriaşi, cu un cap cât toate zilele şi nişte fălci pe măsură. Latham îşi zise că acum douăzeci de ani orice mare echipă de hochei din lume ar fi plătit bani grei să-l aibă pe gheaţă pe tipul ăsta, fie şi numai ca să ia piuitul adversarilor cu o asemenea privelişte. Omul avea totuşi o mutră cât se poate de paşnică, de dulău cumsecade, deşi buzunarul drept al halatului era

[75] Vorbiţi englezeşte, doamnă? (fr.).

cam prea umflat şi nu era nevoie să te gândeşti prea mult ca să înţelegi de ce.

— Bună seara, domnule, zise el în englezeşte, cu o voce incredibil de blajină. Soţia mea mi-a spus că aveţi treabă cu domnul, pot să ştiu şi eu despre ce e vorba?

— Da, lucruri de interes guvernamental. Informaţiile trebuiesc transmise lui *Monsieur* Lavolette în persoană.

Latham îi prezentă şi lui legitimaţia, făcându-şi socoteala că proiectul lui iniţial de a-l lua cât mai tare pe fostul preot şi ofiţer de cifru trebuia supus unor mici retuşuri de ultim moment. Omul o luă şi o studie atent în lumina lămpii de deasupra uşii, fără să aibă în mişcări acea încordare imperceptibilă a celui care se aşteaptă în orice moment la un atac din partea interlocutorului.

— Care va să zică ambasada americană, zise el la fel de blând.

— Da, lucrez pentru serviciul secret şi colaborez în momentul de faţă cu *Deuxieme Bureau.*

Omul plescăi din buze, vizibil nemulţumit. Îi înapoie lui Drew legitimaţia şi zise cu aceeaşi voce de om de treabă:

— Va să zică şi Biroul Doi şi departamentul secret de la *Surete* şi acuma vin şi americanii! Nu vă gândiţi, domnule, că stăpânul meu e un om în vârstă, care are şi el dreptul să se odihnească?

— Ba da, sigur că ne gândim, dar domnul Lavolette e un mare expert... şi mereu apar probleme urgente, ca acum. Trebuie să-l văd imediat, înţelegeţi, sunt convins că n-are să se supere dacă e deranjat. Un prieten al lui s-ar putea să aibă mari neplăceri în legătură cu lucruri care îngrijorează şi guvernul francez şi pe noi!

— Ei, domnule, las-o mai moale, că ne cunoaştem şi noi oamenii. Mai ales voi, americanii, mereu ţipaţi ca din gură de şarpe că e ceva urgent şi după aia dormiţi pe informaţii luni de zile, fără să mişcaţi un deget. Las’ că ştim noi cum e cu urgenţele astea!

— Nu zău! Şi de unde ştii dumneata că dormim pe ele?

— Ehehe! Să fii dumneata sănătos, ani de zile am lucrat pentru oameni ca voi şi am văzut destule. Unde scrie că acum trebuie să te cred exact pe dumneata? Poţi să-mi spui?

— Da, fir-ar să fie! Fiindcă sunt aici, la unu şi jumătate noaptea, în loc să fiu şi eu acasă la mine, cu *nevasta mea şi cu copiii mei, ca* oamenii!

— Bine, bine, asta văd şi eu, dar de ce nu vii dumneata frumos la opt şi jumătate mâine dimineaţă, tot ca oamenii, ca să...

— Omule, chiar vrei să mă faci să pierd vremea aici până mâine: la ora opt? Nu înţelegi că e ceva urgent, de viaţă şi de moarte? Dumneata chiar ai impresia că mie-mi place să orbecăiesc aşa, ca huhurezii şi să nu las lumea să doarmă numai ca să mă distrez?

De undeva din spatele cerberului se auzi un zgomot uşor şi acesta

se întoarse să vadă ce se întâmpla. Dacă Latham mai avea vreo îndoială, acum i se spulberă şi asta: aşa cum stătea întors, omul ar fi fost o pradă uşoară. Ori nu avea absolut deloc experienţă, ori îl ghicise pe Latham alarmant de bine, ori nu-i păsa absolut de nimeni pe lumea asta, vorba e că nu se temea deloc de oaspete şi nu-şi luase nici o măsură de precauţie. Un al patrulea răspuns nu exista.

Latham lungi gâtul să vadă mai bine. În spatele uşii se întindea un coridor în capătul căruia se deschidea tocmai atunci uşa din plasă de sârmă groasă a unui ascensor, lăsând să apară un bătrân impunător cu părul alb ca neaua.

— Hugo! se auzi vocea slabă a acestuia, ce se întâmplă? Am simţit foiala şi m-am trezit şi pe urmă te-am auzit certându-te cu cineva în englezeşte.

— Îmi pare rău, domnule, cineva insistă să stea de vorbă cu dumneavoastră şi nu vrea să înţeleagă, oricât dau eu să-i explic...

Bătrânul se apropie cu paşi moi. Arăta gârbovit şi sleit de puteri, dar toată ţinuta lui păstra o notă de demnitate care impunea.

— Îmi pare rău, domnule, se dezvinovăţi numitul Hugo, mi-a spus nevastă-mea că aţi mâncat cam fără poftă şi pe urmă v-aţi fi rugat două ore în capelă... Îmi dau seama că sunteţi obosit dar dumnealui nu vrea să vă lase să...

— Dumneata eşti persoana care vrea să stea de vorbă cu mine? întrebă stăpânul casei spre Latham, fără să dea prea mare atenţie spuselor şoferului.

— Da, domnule, mă numesc Latham şi lucrez la ambasada americană. Sunt ofiţer al Operaţiunilor Consulare americane şi vă rog să-mi permiteţi să mă legitimez...

— Nu e nevoie, zise cu blândeţe bătrânul, stăpânindu-şi cu vizibilă greutate un tremur al capului. Îţi pot fi de folos cu ceva?

— Vin din partea cucernicului Manfred Neumann.

— Ah, înţeleg, zise Lavolette privindu-l mai atent. Te rog să mă urmezi, domnule, adăugă el, apoi se întoarse şi o luă înainte pe coridor, nu înainte de a-i fi făcut lui Hugo un semn din cap.

Latham dădu să intre dar Hugo îi puse ferm mâna în piept.

— Să te văd cum stai cu armele, omule, zise el calm. Surprins, Latham se lăsă controlat şi nu se opuse când Hugo îi luă pistolul.

— Nici o grijă, ţi-l dau înapoi la plecare. Acuma hai. Pătrunseră toţi trei într-o încăpere largă, cu pereţii căptuşiţi de colo până colo cu rafturi de cărţi. Se mai aflau acolo câteva mese cu plăci groase de marmură şi mai multe fotolii solide, îmbrăcate în piele groasă bătută în ţinte de bronz.

— Te rog, domnule Latham, să te simţi ca acasă, zise Lavolette aşezându-se într-un fotoliu cu spătar înalt şi făcându-i semn lui Drew spre cel din faţa lui. Pot să-ţi ofer ceva de băut? Eu, în locul dumitale,

n-aş refuza, adăugă el. Ca să poţi purta o conversaţie la o oră atât de târzie e nevoie şi de puţin alcool, aşa cred.

— Am să iau ce luaţi şi dumneavoastră, domnule.

— Din aceeaşi sticlă, evident, zâmbi cu indulgenţă stăpânul casei. Courvoisier, Hugo, te rog, urată el cu un gest uşor din mână.

Cerberul deschise imediat un dulăpior, scoase o sticlă şi două pahare şi turnă cu mare precizie, exact două degete în fiecare pahar servindu-le apoi cu îndemânare de profesionist, după care se făcu nevăzut, trăgând după el uşa cu canaturi grele. Lavolette îl privi pe Latham cu ochi plini de curiozitate.

— Ei bine, domnule, cât de multe ştii dumneata despre mine? zise el cu o voce în care se desluşea şi o undă tăioasă.

— Ştiu, domnule, că ai părăsit preoţia ca să te însori, că soţia ţi-a murit de câţiva ani şi că ai fost întotdeauna un ofiţer de cifru din cel mai buni pe care i-a avut Franţa. Cam atât. A! Şi că îl cunoşti pe părintele Neumann, da. Mi-a spus că l-ai ajutat mult.

— Asta-i tot?

— Nu. Mai e ceva. Când m-am prezentat ai încercat să te stăpâneşti, dar a fost ca şi cum te-ar fi lovit cineva în stomac. Neumann ţi-a povestit despre mine, ţi-a spus şi cine era în realitate „colonelul Webster” şi dumneata ai discutat cu alţii. Cu cine? Asta n-o ştiu şi trebuie s-o aflu neapărat.

Lavolette îşi întinse gâtul şi trase aer mult în piept, făcând parcă un exerciţiu de respiraţie.

— Te rog, sunt un om în vârstă şi nu mai am decât foarte puţin de trăit. Te rog să nu-mi faci viaţa şi mai complicată decât e în realitate.

— Dar ştiai de la Neumann cine sunt eu în realitate!

— Află că Neumann n-a vorbit de bună voie. I-am smuls informaţia asta destul de greu, pentru că ştiam urgenţa. Trebuia s-o fac!

Latham rămase ca lovit în moalele capului. Îl privi scrutător pe Lavolette, spunându-şi că acesta ori aiurează, ori îi întinde o cursă.

— Dumneata nu poţi să înţelegi, domnule Latham…

— Cu alte cuvinte e ceva de înţeles aici, nu? Uite ce e, părinte prietenul dumitale Hugo la ora asta se joacă cu pistolul meu, dar să ştii că mâinile mele sunt la fel de bune ca orice pistol. Ţi-am spus că vreau să aflu cu cine ai…

— Domnule Latham! îl întrerupse stăpânul casei ridicând autoritar o mână, m-ai întrebat ceva şi am început să-ţi dau răspunsul după care ai venit aici. De ce mă întrerupi? Ca să mă ameninţi? Pentru ca să mă ameninţi când eu începusem să-ţi răspund şi fără ameninţări. Ar fi bine să te gândeşti că un om care a încheiat socotelile cu lumea asta nu mai e sensibil la asemenea argumente…

Făcu o pauză, obosit şi Latham îşi spuse că era mai bine să tacă şi el. Bătrânul întinse mâna după paharul de coniac şi îl dădu peste cap

dintr-o înghiţitură, parcă în dorinţa de a-şi recăpăta calmul, dar Latham băgă de seamă că gâtul începuse din nou să-i tremure.

— Ascultă-mă bine, fiule şi înţelege ce vrei. Soţia mea era nemţoaică. Am cunoscut-o după război, când Sfântul Scaun m-a trimis la Mannheim. Era căsătorită cu un fost ofiţer din Wehrmacht şi aveau doi copii. Soţul ei era patronul unei firme de asigurări. Ne-am îndrăgostit nebuneşte unul de celălalt şi eu am abandonat veşmântul preoţesc ca să mă pot căsători cu ea. A divorţat şi ea de soţul ei, dar conform legislaţiei germane de atunci, copiii au rămas la tată, indiferent de condiţiile divorţului. Cu timpul copiii au crescut, ea a mai avut copii şi cu mine... Copiii din Germania au avut şi ei copiii lor şi aşa se face că la un moment dat în cele două familii existau şaisprezece suflete, trup din trupul ei şi ea i-a iubit pe toţi la fel şi le-a arătat acelaşi devotament pe care mi l-a arătat şi mie.

— Va să zică a păstrat tot timpul legătura cu cei doi copii din Germania? întrebă Drew, foarte interesat de povestire.

— Da, evident, răspunse cu simplitate pastorul. Ne mutaserăm deja în Franţa, eu m-am apucat de afaceri cu ajutorul unor prieteni din tinereţe şi de-a lungul anilor copiii soţiei mele ne vizitau, fie la Paris, fie la Nisa, unde am cumpărat cu timpul o casă. Am ajuns să-i iubesc ca pe propriii mei copii.

— Mă surprinde că tatăl lor le-a permis să-şi viziteze mama.

— Nu cred că i-a păsat vreodată de asta. Mai curând, adăugă pastorul cu un zâmbet stânjenit, mai curând cred că era mulţumit să-i vadă plecaţi de acasă, să scape de o cheltuială un lucru care, spun fără falsă modestie, mie mi-a convenit. Primul soţ al soţiei mele s-a recăsătorit şi a avut alţi trei copii şi... aş zice că primii doi, cei avuţi cu soţia mea, au început să-i devină o povară. S-au îndepărtat de el din ce în ce, în timp ce ceilalţi, avuţi cu a doua soţie, au devenit exact ca el. Nazişti fanatici. Începi să înţelegi?

— Aproape... zise Latham tuşind să-şi dreagă glasul.

— El nu mai trăieşte, dar cei trei copii ai lui da. Şi au şi ei copiii lor iar copiii aceştia gândesc la fel cu taţii şi cu bunicul lor. Sunt nazişti, înţelegi acum? Totul a fost o tablă de şah pe care s-a făcut un schimb în natură: viaţa dumitale, domnule Latham, în schimbul a şaisprezece vieţi nevinovate. Dumneata în locul meu ce-ai fi făcut? încheie cu simplitate Lavolette.

— Probabil că la fel aş fi făcut şi eu, recunoscu Latham. Dar acum e nevoie să ştim exact cum stau lucrurile, ca să vedem ce e de făcut mai departe. Pe cine ai contactat? Sau cine te-a contactat?

Aici stăpânul casei şovăi o clipă şi tremurul gâtului păru să se accentueze. Latham aşteptă, spunându-şi că trebuia să fie răbdător.

— Domnule, zise Lavolette după o scurtă pauză, sper să procedezi după toate regulile, fiindcă altfel oamenii aceştia ar putea fi lichidaţi

toţi, drept represalii. Omul meu de legătură, ca să zic aşa… Uite, mi-e şi scârbă s-o spun, dar e un om al bisericii. E una din căpeteniile grupării din Paris a mişcării lor, reverendul Wilhelm Konig din parohia Neuilly-sur-Seine, singura biserică luterană din zona asta.

— Cum vă întâlniţi?

— Nu ne întâlnim. Când am să-i transmit vreo hârtie recurg la intermediari care nu ştiu despre ce e vorba.

— Dar ai idee cum arată?

— Da, asta da, mi-au spus unii din ei. E scund şi foarte vânjos, curierii trimişi de mine l-au găsit mereu numai în sala de antrenament de lângă biserică, tot timpul numai cu greutăţi sau pe bicicleta fixă… Toţi mi-au spus că omul e numai muşchi.

— Şi are şi vreun nume de cod?

— Da. Heracles, altfel nici nu se putea. Dumneata eşti a şasea persoană din Franţa care află numele acesta.

— Mulţumesc mult, domnule Lavolette. Promit să fac tot ce e omeneşte cu putinţă pentru ca rudele dumitale să nu aibă în vreun fel de suferit de pe urma discuţiei noastre…

Ajuns în stradă, Drew luă opri un taxi şi îi ceru şoferului să-l ducă la biserica luterană din Neuilly-sur-Seine. Şoferul nu zise nimic şi nici nu păru mirat. Era vechi în meserie şi văzuse până acum tot felul de ciudăţenii, aşa că un individ care la ora trei noaptea are chef să ajungă la cutare biserică era un nimic, avusese el parte de lucruri şi mai şi.

Drew coborî şi se apropie de biserică, o clădire impunătoare legată de casa parohială printr-o galerie zidită. Nicăieri nu se vedea vreun bec aprins, dar luna plină făcea să se poată vedea destul de bine. Drew ocoli de câteva ori ansamblul acesta, studiind cu atenţie toate intrările şi toate ferestrele şi încercând să deducă, după aşezarea lor, împărţirea interioară. Era foarte atent să nu declanşeze cumva cine ştie ce sistem sofisticat de alarmă, în toate părţile se vedeau fire subţiri asupra menirii cărora nu mai încăpea nici o îndoială.

Scoase din buzunar telefonul celular pe care îl avea de la Witkowski, căută agenda în care îşi notase numărul casei parohiale. Reuşi să-l citească la lumina lunii, formându-l cu atenţie. După câteva apeluri în receptor răsună o voce piţigăiată:

— Alo! Cine e?

— Am să vorbesc în englezeşte pentru că nu cunosc limba germană. Sunt un *Sonnenkind* născut şi crescut în America…

— Alo! răsună neîncrezătoare vocea. Cine-i acolo?

— Tocmai m-am întors de la o conferinţă ţinută la Berlin şi am primit instrucţiuni să-l contactez pe *Heracles* înainte de a mă întoarce la New York. Din păcate avionul a întârziat şi nu mai am timp, peste

trei ore mă îmbarc pentru New York. Trebuie să stăm de vorbă neapărat. Acum.

— Alo! repetă vocea piţigăiată, de data asta în englezeşte. Cu cine doriţi să vorbiţi?

— Nu-mi place să repet, mârâi Latham cu un ton plin de nemulţumire. Sunt un *Sonnenkind,* ţi-am mai spus, Fuhrerul organizaţiei din America şi am pretenţia să fiu tratat cu respect. Trebuie să-i transmit lui *Heracles* nişte date de extremă urgenţă. Mişcă-te!

— Aăăă… Unde eşti acum?

— La zece metri de uşa din faţă a casei parohiale.

— *Mein Gott!* Mie nu mi-a spus nimeni nimic!…

— Tu eşti *Heracles?*

— Eu n-am fost înştiinţat în prealabil…

— Pentru că n-a fost timp, nu s-a putut recurge la canalele obişnuite. Ai de gând să te mişti sau nu? Altfel mă obligi să sun la Berlin şi să anunţ că ai refuzat să stai de vorbă cu mine, deşi m-am identificat. De unde era să-ţi cunosc codul, deşteptule? Fii atent, dacă în treizeci de secunde nu apari, sun la Berlin, clar?

— Stai, stai! Stai aşa, vin imediat, gata, ce e graba asta…

Se aprinseră imediat luminile de la etaj, apoi cele de la parter, uşa din faţă se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat scund dar foarte bine legat, cu picioare scurte şi groase ca nişte popice, îmbrăcat în pijama şi cu capul înfăşurat într-un fular care arăta mai curând a turban. Latham făcu câţiva paşi şi ieşi din umbra în care stătuse până atunci, intrând în zona luminată de becul de la intrare:

— Vino mai aproape, *Heracles.* Vorbim aici.

— De ce afară? Hai în casă, e mai confortabil.

— Nu. Am dispoziţii clare să nu intru în casa ta, asta nu se mai discută.

— Eşti nebun? făcu piţigăiat Heracles. Ţi-e teamă să nu fii înregistrat sau ce naiba?

— Ai putea să te gândeşti mai bine, cucernice, făcu batjocoritor Latham. Nu e deloc exclus ca francezii să fi împânzit drăgălaşa ta de căsuţă cu aparatură de ascultare…

— Rahat! pufni furios reverendul. Am o groază de dispozitive care imediat ar arăta dacă există ceva de genul…

— Aiurea! În fiecare zi se inventează câte ceva nou. Şi chiar, dacă, hai să zicem, şefii noştri de la Berlin se înşeală, ştii bine că ordinul e ordin, da?

— Ăăăă… da, da, dar… de unde ştiu eu ce ordin ai tu?

— Lasă gălăgia şi stinge luminile. Toate. Sper că n-ai chef să ne surprindă cineva, nu?

Mormăind nemulţumit, reverendul se conformă şi veni spre Latham,

care se îndreptă încet spre peluză, aşezându-se jos.

— Fiţele astea ale tale, *Sonnenkind,* nu mă amuză deloc, zise stăpânul casei, ţinând mereu mâna stângă sub un capăt al fularului care atârna în jos şi nu era greu de înţeles ce ţinea în mână. Zi ce informaţii mi-ai adus. Oricum am să cer confirmarea de la centru.

— Aşa şi trebuie, dar n-ai s-o faci din casa asta. Suni de la un telefon public şi să fie neapărat din alt cartier. Ai şi aşa destule necazuri, nu e bine să forţezi norocul.

— Aha! zise reverendul, dintr-o dată înmuiat. Deci e ceva serios?!

— Da, omule, îmi pare rău să ţi-o spun, dar eşti compromis grav deşi se pare că te-ai silit să iei o groază de măsuri de precauţie. Organizaţia voastră de aici e penetrată.

— *Mein Gott!* De unde ştii?

— De unde ştiu şefu', vrei să spui, nu? De exemplu, ai pus mâna pe o anumită femeie?

— Pe De Vries?

— Aşa mi se pare, nu i-am reţinut numele fiindcă nu mă interesează. Şi am avut şi o legătură telefonică mizerabilă.

— Noi n-am apucat să raportăm. Deocamdată vrem să avem nişte rezultate palpabile. Am pus mâna pe ea, e drept, dar scopul nostru nu e ăsta, femeia e doar un mijloc pentru noi ca să putem…

— Ei, cucernice, n-ai apucat să raportezi dar la centru se ştia. Noroc că avem şi noi cârtiţele noastre infiltrate printre francezi şi au raportat ele. În orice caz, nu-mi mai împuia capul cu toate chestiile astea, am eu destule la care să mă gândesc, nu e cazul să-mi forţez memoria cu toate… Mie spune-mi doar ce trebuie să raportez la Berlin, atât. Aţi apucat s-o lichidaţi?

— Ei, asta-i acuma! Păi nu ţi-am spus că femeia e un mijloc, un scop? O momeală, atât, nici n-avem ce face cu ea, noi pe altcineva trebuie să punem mâna, pe unul Latham, Harry Latham, un agent american. De fapt trebuie să-l mierlim imediat, nu să punem mâna pe el. Tipul e amantul putorii ăsteia şi îl chemăm la o întâlnire, nu se poate să nu vină şi atunci ai noştri îi zboară scăfârlia…

— Acum unde o ţineţi captivă?

Reverendul tresări şi îl privi deodată pe Drew cu nişte ochi atât de scormonitori încât acesta simţi că-l trec toate apele.

— Dar de unde până unde a început Berlinul să ceară amănunte tactice? chiţcăi cucernicul fără să-şi ia privirile de la oaspete.

— Ai să înţelegi imediat. Deocamdată zi unde o ţineţi pe femeia aia, De Vries sau cum ai zis că o cheamă.

— De fapt de ce nu? Hm! La urma urmei, se prea poate, adăugă el aruncând spre Latham o privire ciudată. E într-un apartament pe *rue* Lacoste numărul douăzeci şi trei.

— Şi ştii şi numărul apartamentului?

— Nu, asta ce-i drept nu. Şi nici nu cred că interesează pe cineva. E un apartament de închiriat, fără telefon, fără nimic. Proprietarul primeşte chiria în avans pe două-trei luni şi ai noştri se evaporă după ce-şi fac treaba. Ca de obicei.

Pasul numărul unu era în bună parte rezolvat, îşi spuse Drew. Dacă ar fi putut afla şi numărul apartamentului ar fi fost perfect, dar obţinuse şi aşa destul de mult şi ar fi însemnat să fie din cale afară de mofturos ca să nu se declare mulţumit cu ce aflase.

— Şi acum, *Sonnenkind,* zise reverendul, aştept să aud datele pe care mi le transmite Berlinul.

— Mda. Primul lucru: organizaţia voastră de aici e penetrată. Nu se ştie prea mult şi nu ţi se pot da prea multe date. În consecinţă: absolut orice acţiune se suspendă până la noi ordine. Asta fiindcă nu se poate şti care anume din ordinele primite de tine e autentic şi care falsificat de cârtiţe.

— De cârtiţe? Cum naiba vine asta, „de cârtiţe”?

— Exact cum ai auzit, sunteţi plini de cârtiţe, omule, zise Drew cu un aer compătimitor, francezii v-au înfipt oameni de-ai lor şi în chiloţi şi voi nu-i simţiţi. Al doilea lucru: ce ai vorbit acum cu mine verifici la Berlin, evident, dar nu contactezi direct, tocmai din motive de precauţie. Iei legătura cu centrul prin intermediul reţelei noastre din Spania sau şi mai bine din Portugalia. Dacă Lisabona nu răspunde, încerci prin Anglia sau Irlanda.

— E o nebunie, zise Konig cu glas pierit. Reţeaua de aici e de o siguranţă absolută, cum naiba vine chestia asta cu penetraţia?

— Auzi, cucernice? zise cu un dispreţ rece oaspetele. Tot aşa avea impresia şi Andre, cred că ai auzit de el şi în momentul de faţă omul e terminat. Ai reuşit să înţelegi?

— Andre?

— Da. Cine-i ăsta habar n-am şi iarăşi nu mă interesează, mie mi s-a spus atât: „Să nu îndrăznească să facă vreo mişcare, sunt deconspiraţi aproape total, să nu păţească ce-a păţit Andre, care trebuie dat la gunoi de tâmpit ce-a fost. Întâi trebuie stabilit care e gradul de penetrare a organizaţiei pariziene, până atunci să nu mişte un deget, oricând pot fi luaţi ca din oală”. Ai priceput acum de ce n-am vrut să intru în casă la tine? Şi dacă stau să mă gândesc, mare minune ar fi să nu dăm peste microfoane uite şi în tufele alea de colo… Pe cât de-ai dracului s-au făcut francezii…

— *Mein Gott!* gemu pastorul, prinzându-şi tâmplele în palme. Dar Andre lucra sub acoperire perfectă, omule!

— Uite că n-a fost chiar perfectă. Am auzit pomenindu-se ceva de retragerea lui la Strassbourg. Ce-o fi aia nu ştiu, dar aşa am auzit.

Reverendul Konig rămase de-a dreptul stupefiat.

— Va să zică *retragerea…* Doamne Dumnezeule! Şi din partea mea

ce se aşteaptă să fac?

— Ţi-am mai spus, *Heracles.* Dimineaţă iei legătura cu reţeaua noastră din Spania sau din Portugalia, dar de la un telefon public, în nici un caz de la unul de aici din cartierul tău, le confirmi discuţia avută cu mine acum şi aştepţi să te contacteze ei, să-ţi confirme autenticitatea dispoziţiilor transmise prin mine. Nu cumva să contactezi Berlinul direct, ţi-am mai spus, linia e ascultată de francezi sută la sută. Mai clar de-atât nu văd ce ar putea fi…

— Da, acum e cât se poate de clar… Urmează să cer confirmarea, să vedem ce-o să zică şi Berlinul, adăugă reverendul, cu o lucire ciudată în ochi. Şi… *Herr Sonnenkind,* zici că nu vrei să intri în casă? Nici măcar ca să bei un păhărel? Că de discutat nu ştiu dacă mai e cazul să discutăm, cel mult cât să-i facem pe francezi să asculte până n-or mai putea Ei, hai, insistă el, părându-i-se că Latham şovăie, un păhărel, atât…

Se apropiau mergând de intrare şi Drew era pregătit. Cu o mişcare iute ca fulgerul, smulse fularul de pe gâtul reverendului, care luat prin surprindere şi rămase cu pistolul atârnând în mână ca un obiect nefolositor. Însă în clipa următoare omul îşi reveni din surpriză şi ridică iute mâna, încercând să îndrepte arma spre stomacul musafirului care nu se lăsase păcălit. Acesta îl prinse de încheietură şi răsuci cu atâta violenţă încât orice alt braţ s-ar fi sfărâmat ca o surcică nevolnică, numai că pârâitul pe care îl aştepta Latham nu se auzi. Un geamăt uşor de durere, atât, urmat de o zvâcnire cumplită a pachetului de muşchi care era reverendul Konig. O ploaie de ghiulele începu să răpăie în stomacul, în pieptul şi în capul lui Latham, care la rândul lui strângea din dinţi şi trimitea una după alta cele mai sălbatice lovituri pe care le ştia, punând în ele toată setea şi toată puterea. Avea noroc, Konig se preocupase tot timpul de forţa lui în atac şi neglijase cu totul cele mai elementare tactici de apărare. Era meteahna celor foarte puternici, care mizează totul pe strivirea adversarului din prima lovitură, astfel încât nu e nevoie de nici o defensivă. Iar Konig mai era dezavantajat de încă ceva: înălţimea şi greutatea, care din start răpeau loviturilor lui o bună parte din putere. Asta nu-l împiedica să trimită spre zonele vitale ale adversarului lovituri cumplite, numai că pentru prima oară omul din faţa lui nu se prăbuşise de la primii pumni. Mai mult decât atât, individul lovea al naibii de tare şi se mişca în toate părţile cu o agilitate şi cu reflexe de pisică, aşa că loviturile lui, ale lui Konig, nu izbeau niciodată cu toată forţa pe care o punea în ele şi care ar fi străpuns şi un zid de beton armat.

În cele din urmă gabaritul superior şi înălţimea lui Latham îşi spuseră cuvântul. Reuşise să-i rupă lui Konig braţul drept, auzise clar pârâitul atât de cunoscut, dar reverendul lovea năprasnic cu stângul,

deşi se mişca acum mult mai greu, avea un picior luxat şi salturile lui deveniseră un fel de ţopăieli ciudate, însă se ţinea foarte bine înfipt în pământ şi Latham încerca în zadar să-l doboare. Dar el însuşi era la capătul puterilor, încasase cu nemiluita, cum nu-şi mai amintea să fi luat vreodată asemenea grindină de lovituri şi îşi spunea că dacă nu reuşeşte rapid să-i rupă reverendului piciorul teafăr avea toate şansele să-şi încheie cariera şi viaţa aici, pe peluza din faţa casei parohiale. Blestematul de popă avea o rezistenţă cum nu mai întâlnise în viaţa lui, părea un mistreţ scos din minţi de furie, pe care nu-l mai impresionează nici o lovitură şi nici o rană. În cele din urmă Latham prinse o ocazie favorabilă: Konig venea cu ţopăieli scurte asupra lui, aplecându-se imperceptibil spre stânga, probabil urma o lovitură de jos în sus în care cucernicul voia să pună toată forţa trupului lui îndesat. Latham se lăsă să cadă la pământ ca fulgerat, se propti cu ceafa şi cu umerii în iarbă, îşi încorda ultimele puteri, ajutându-se de coate şi zvâcnind cu tot trupul înainte în aşa fel încât toată forţa să vină în piciorul drept, care izbi cu tocul în femurul cucernicului, în sfârşit se auzi pârâitura salvatoare şi reverendul Konig se prăbuşi cu un geamăt pe iarbă, căzând pe braţul drept, cel fracturat. Sleit de puteri, Drew se ridică şi se apropie de cel căzut, atent să nu fie vorba de vreo cursă. Ştia că dacă se apleacă prea mult asupra acestuia risca să se trezească cu o ghiulea între ochi, aşa că menţinu o distanţă prudentă. E drept că reverendul nu mai părea în stare de asemenea acte: zăcea aproape inert şi încordarea uriaşă la care îşi supusese trupul se stinsese. Îl înşfacă de guler şi îl întoarse cu faţa în jos, mirându-se de greutatea ca de pământ a trupului lui, îl legă fedeleş cu o bucată de frânghie subţire fără care nu pleca niciodată când era vorba de posibilitatea unor întâlniri de genul acesta, îl târî până într-un tufiş, îi îndesă în gură un capăt al fularului, îi mai aplică o lovitură puternică în gât, care să-l ţină leşinat mult timp, apoi, în sfârşit, îşi spuse că putea să se depărteze de locul ăsta blestemat, unde fusese cât pe-aci să-şi lase pielea şi să-l sune pe Witkowski.

Capitolul 32

Când îi auzi vocea, colonelul sări ca ars:

— Băiete, fii atent că e groasă. Moreau vrea să te pună la zid şi zău dacă n-are perfectă dreptate!

— Foarte bine. Acum fii calm, ca să te pot pune la curent.

— Calm? N-ai auzit tot, deşteptule: Courtland a fost convocat pentru dimineaţa asta pe Quai d'Orsay şi are să fie luat la întrebări pentru isprăvile tale. Tu ai fost declarat *persona non grata*[76] şi ce înseamnă asta, cum pun ăştia laba pe tine, cum te fac pachet şi te urcă în primul avion. Guvernul francez urmează să depună un protest oficial la ambasada noastră în legătură cu actele incalificabile ale cetăţeanului american Henry Latham, care a maltratat bestial doi agenţi ai Biroului Doi şi tu îmi spui să fiu calm.

— Uite ce e, lasă figurile şi trimite imediat câţiva puşcaşi cu o maşină la biserica luterană din Neuilly-sur-Seine, într-un tufiş în faţa casei parohiale au să dea peste cucernicul reverend Konig, care întâmplător e şi şeful reţelei pariziene a „Frăţiei". E legat fedeleş şi spune-i lui Moreau că e o mică atenţie din partea mea pentru el. Numele de cod al individului e *Heracles.* Zeul cel mai puternic, sau semizeu, cam aşa ceva, în sfârşit, vorba e că preacucernicul are dinamită în pumni. Sau avea, cred că aşa e mai corect zis.

— Christoase! Şi tu crezi că Moreau are să se mulţumească cu un nenorocit de popă făcut chisăliţă?

— Treaba lui, timpul zboară şi nu stăm de delicateţuri. Ştii unde e Karin? În *rue* Lacoste numărul 23, nu cunosc numărul apartamentului, dar a fost închiriat recent sau e de închiriat şi tipii stau acolo pe tăcute. Cea mai bună acoperire. Vor s-o folosească drept momeală ca să mă aducă pe mine la vedere şi să mă găurească. Dacă nu, cam într-o oră o omoară. Dă-i bătaie, colonele! Nu sta!

— Gata, s-a făcut, ştiu bine strada, într-un capăt sunt nişte magazine mici, vechi, demodate, ne vedem acolo. Am zburat!

Karin De Vries abia îşi mai simţea încheieturile. O legaseră strâns, cu mâinile la spate, de un scaun cu spătar înalt şi în faţa ei, călare de-a-ndărătelea pe un alt scaun, se afla un tânăr cu figură de copil dar cu un trup atletic, care se juca în modul cel mai grăitor cu un pistol, rotindu-l pe deget, ochind-o pe prizoniera din faţa lui, montând şi demontând cu mişcări rapide amortizorul şi rotindu-l iar, mai ceva ca un cow-boy din cel mai îndrăcit western.

— Şi de ce ai impresia asta, *Frau* De Vries, că bărbatul dumitale ar mai fi în viaţă? Nu ştiai că a fost executat de STASI?

[76] Persoană indezirabilă (lat.).

— Ba da. Dar când o femeie a trăit opt ani cu un bărbat îi cunoaşte vocea oricât de improprii ar fi condiţiile tehnice.

— Eşti un talent, madam. I-ai auzit vocea, te pomeneşti!

— Da. De două ori.

— Şi cu ce ocazie, dacă nu sunt indiscret? Te-a sunat el?

— Da. Nu s-a recomandat în mod expres dar mi-a adresat exact invectivele lui preferate din ultimele luni de convieţuire... M-am prefăcut că nu-l recunosc şi l-am repezit şi atunci parcă ar fi turbat. A început să urle ca un scos din minţi. Soţul meu e un om foarte grav bolnav, *Herr* Nazi.

— Uite, vorbele astea le iau drept un compliment... Şi de ce zici că îmi faci tocmai mie confidenţele astea?

— Pentru că... am convingerea că acum e unul de-ai voştri. Băieţandrul rămase cu ochii holbaţi şi pentru o clipă încetă să se mai joace cu revolverul. O privi pe Karin cu ochii mijiţi, apoi tuşi să-şi dreagă vocea şi rosti calm:

— Nu mi-o lua în nume de rău, *Frau* De Vries, dar cred că eşti foarte obosită... sau cam aşa ceva. Frederik De Vries, provocatorul din Amsterdam, duşmanul nostru de moarte... Hm! Nu se explică decât prin oboseala accentuată, da, asta e...

— A ajuns între timp să-i placă ura şi voi sunteţi din punctul lui de vedere personificarea urii. Mai mult de-atât ce mai vrei?

— Raţionamentul acesta mă depăşeşte, *Frau* De Vries, recunosc. E prea subtil pentru mine. Eşti prea învăţată pentru unul ca mine, doamnă.

— Nu, n-aş zice. Şi cred că sunt şi absolut sănătoasă. Am senzaţia că ştiu şi cum aţi acţionat împotriva lui. Aţi reuşit să-l întoarceţi împotriva prietenilor lui, care vă erau duşmani şi asta e o performanţă, nu?

— Nu zău! Şi cam cum crezi că am atins noi performanţa asta?

— Simplu. L-aţi făcut să depindă total de voi. În ultimele luni ajunsese să traverseze stări sufleteşti extreme. Lipsea mult de acasă iar când se întorcea era ori ca un copil blând şi ascultător, ori ca o fiară.

— *Madame,* uite ce e, habar n-am despre ce vorbeşti!

— Droguri, *Herr* Nazi, droguri. Fără îndoială că-l ţineţi ascuns cine ştie prin ce văgăuni şi îi daţi cu ţârâita drogul după care înnebuneşte, ca să-l stoarceţi de informaţii.

— Stimată doamnă, vă rog să-mi permiteţi să vă asigur solemn şi în modul cel mai respectuos că sunteţi o mare idioată. Adică dumneavoastră chiar vă închipuiţi că am să iau de bune tâmpeniile astea caraghioase? Toţi copiii ştiu de amythal şi de scopolamină, în câteva minute scoţi de la oricine tot ce vrei. Fii serioasă, ce naiba!

Karin îl privi cu milă.

— Asta, tinere, e valabil pentru cazurile când un ou inteligent cult, ca dumneata de exemplu, se apucă să o înveţe pe găină. În realitate scopolamina şi celelalte sunt ineficace în cazul informaţiilor spălate din creier. Doar drogul mai poate aduce sistemul nervos în asemenea disperare încât să scoată la iveală lucruri uitate.

— Am zis eu că eşti prea deşteaptă pentru unul ca mine. Şi mai cred că ai citit prea multe romane ştiinţifico-fantastice. Dar hai să zicem că ipoteza asta tâmpită… sau cu alte cuvinte să admitem cazul că Frederik De Vries trăieşte, poftim. Ce te-a apucat pe dumneata să cauţi? Ca să fiţi din nou împreună?

— Oh, asta ar fi ultimul lucru pe care mi l-aş dori!…

— Şi de ce? rânji tinerelul rotind pistolul pe deget şi privind-o încântat de şovăiala ei. Ei? Îmi dai voie să răspund tot eu?

— Mă rog, nu mă opun… dacă ai impresia că ştii…

— Fiindcă între timp te-ai încurcat foarte frumos cu altul, exact de-aia, este? Sau te pomeneşti că am greşit?

— Ei, aici cred că e treaba mea, fiindcă…

— Ba dă-ne voie să fie şi a noastră, *Madame,* o întrerupse batjocoritor tânărul. Dacă era un amant care să-ţi ţină de urât şi atâta tot, atunci era treaba ta, normal, dar când hăndrălăul ăsta al tău se numeşte Harry Latham şi mai e şi agent secret american, atunci se cam schimbă socoteala, nu crezi?

Karin simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

— Nu e relevant, bâigui ea, asta nu e deloc relevant…

— Aiurea! Cum să nu fie relevant! Adică noi chiar aşa proşti să fim, să nu ne dăm seama măcar de atâta lucru? Sunteţi amanţi, *Madame* De Vries şi am zis că pe noi în principiu chestia asta nu ne deranja nici cât negru sub unghie, treaba voastră, să vă fie de bine, dar dacă e vorba de Latham avem şi noi interesele noastre, clar? Fiindcă tipul ne-a tras nişte cacialmale cam urâte şi considerăm că a sosit momentul să-i prezentăm nota de plată, cum se şi cuvine între oameni civilizaţi!

— Mă rog, vă priveşte, bâlbâi ea nesigură, credeţi ce vă place, în sfârşit… Deşi nu prea văd de ce aţi fi voi chiar atât de interesaţi de acest Harry Latham…

— Doar ai auzit clar, răspunse rece tânărul. Avem de încheiat nişte socoteli. Şi chiar dacă nu ne-ar fi tras clapa aşa urât, cum nu se face între prieteni fiindcă el aşa susţinea, că este prietenul nostru chiar şi atunci tot trebuia lichidat. Ştie cam prea multe.

Karin rămăsese ca hipnotizată, privindu-l şi sperând, în străfundurile sufletului, că trăieşte un coşmar îngrozitor. Tânărul se juca în continuare nepăsător cu pistolul, strângând tare scaunul între genunchi şi agitându-se din tot trupul în aşa fel încât chiar dădea senzaţia că e călare pe un cal care trebuia strunit.

— Şi… încercă ea să vorbească, dar vocea abia i se auzea, aşa că

tuşi scurt, trase aer în piept şi abia pe urmă continuă şi de ce trebuie să-l împuşcaţi neapărat în tâmpla stângă?

— Aici, stimată doamnă, ne-am întrebat şi noi. Dar s-a găsit un camarad care citeşte mult, fiindcă nu suntem chiar toţi tâmpiţi cum ne ştiţi voi, înţelegi? Ei şi camaradul ăsta a dezlegat misterul: pe vremea familiei Borgia, cineva care era condamnat pentru o cauză de onoare, să zicem, era împuşcat în tâmpla dreaptă, adică i se făcea o cinste, nu? Iar dacă era o hahaleră împuţită, ca alde Latham ăsta. O lichea care ne-a minţit ca ultima scursură de canal, atunci era împuşcat în tâmpla stângă, pricepi? O culme a dezonoarei!

— Oh, Doamne! Ce ritual barbar!

— Da, doamnă, dar ritualurile stau la baza disciplinei. Fiindcă dacă stai să te gândeşti, tocmai aici e…

În clipa aceea în încăperea de alături se auziră paraziţii inconfundabili ai unei transmisii radio şi o voce pronunţând ceva în nemţeşte. Tânărul se întrerupse, devenind atent fără să vrea, dar cei de dincolo dăduseră probabil aparatul ceva mai încet, fiindcă acum se auzea mai slab şi nu se înţelegea nimic. Se întoarse spre Karin vrând să continue, dar în clipa aceea uşa se deschise zgomotos şi în prag se ivi un alt nazist, parcă şi mai tânăr decât cel care o păzea pe Karin dar cu o statură la fel de atletică. Nou venitul făcu doar un semn autoritar din cap şi rămase imobil lângă tocul uşii.

— Scuzaţi, doamnă, zise politicos paznicul ridicându-se, sunt chemat de superiorii mei, sper să nu mi-o luaţi în nume de rău…

Karin rămase sub privirile îngheţate ale copilandrului, care o privea pe sub gene cu sticliri de oţel rece, de om care a ucis deja de mul te ori şi îşi cântăreşte fără emoţii o posibilă viitoare victimă. Karin cunoştea bine privirea asta, nu se putea înşela.

— Gata, se auzi vocea primului paznic, care se întorcea grăbit stimată doamnă, mi-e teamă că o să te superi rău pe mine dar n-am ce să-ţi fac… Ordinul e ordin, disciplina e disciplină… Va trebui să suporţi nişte bandă adezivă pe gură, adăugă el începând deja să manevreze o rolă de leucoplast lat, apoi am să-ţi dau jos legăturile de la picioare, ca să poţi merge. De la mâini nu e cazul.

— Unde vreţi să mă duceţi? Nu mă puteţi omorî aici?

— Nu. Şi de fapt de unde ştii ce anume vrem noi?

Latham şi Witkowski se întâlniră la câteva zeci de metri de blocul de pe rue Lacoste, la intersecţia cu o străduţă îngustă şi întunecoasă.

— Ori primăria se caliceşte la câţiva franci cât ar costa curentul ori prietenii noştri au avut ei grijă să nu fie prea sub reflectoare, zise Drew. Vorba e că ascunzătoarea e al naibii de bună, nu ştiu cum putem face să identificăm apartamentul.

— Mulţumeşte-i lui Moreau. Etajul cinci, colţul dinspre apus.

— Ei taci! Cum naiba a aflat?

— Treaba lui. A semnat de primirea pachetului şi îţi mulţumeşte. Oricum, tot îl umfla poliţia, se adunaseră cam multe reclamaţii, cucernicului îi plăceau cam mult băieţeii de cor.

— Să ştii că Moreau e un om foarte de ispravă!

— Mai bine lasă. Trebuie să-ţi ceri scuze faţă de oamenii lui, le faci nişte cadouri grase şi le dai o masă a-ntâia la Tour d'Argent, lor şi familiilor lor, înţelegi? Cu şampanie, nu e de glumă! Altfel Moreau depune la ambasadă plângerea şi fii atent că...

— Stanley! Tu glumeşti! E vorba de salariul meu pe o jumătate de an... Cine ştie ce cadouri vor ăia!

— Nu cine ştie ce. Unul vrea doar o motocicletă Suzuki pentru fiu-său, atât, mai greu e cu al doilea, ăstuia i s-a năzărit să...

— Dumnezeule! gemu Latham. Chiar că mă ruinează!

— Da, dar te refaci tu. Mai bine decât la pârnaie, nu crezi? Că doar e caz de vătămare corporală gravă şi încă în exerciţiul funcţiunii, dacă ştii ce-i aia. În sfârşit, te priveşte, faci cum te taie capul, acum avem alte treburi. Să vedem cum facem să intrăm în clădire fără să ne simtă.

— Normal ar fi să fi postat oameni de pază pe scări.

— Da. Şi noi o să fim doi beţivani care se întorc şi ei acasă şi au chef de cântat. Dar nu prea tare, ca să nu stârnim bănuieli.

— Gata, e-n regulă. Cunoaştem pe cineva aici în bloc?

— Nu chiar, dar codul de la interfon îl avem. Tot Moreau, a dat de administrator şi când i-a spus că s-ar putea trezi cu nişte inspectori de la fisc, mieluşel s-a făcut, ne-a dat şi cod şi tot. Urcăm cu liftul până la etajul şase sau şapte, vedem noi şi de acolo coborâm pe scări.

O luară cu băgare de seamă spre blocul unde era ţinută Karin, strecurându-se prin locurile cele mai umbrite şi având grijă, pentru orice eventualitate, să se clatine uşor pe picioare, ca doi inşi care vin de la cârciumă. Când ajunseră, Witkowski formă codul şi se auzi imediat declicul broaştei de la uşă, semn că administratorul nu încercase să-l ducă pe Moreau cu zăhărelul. Intrară în hol şi o luară spre stânga, unde li se spusese că se afla liftul. Şi aici informaţia era exactă. Cabina liftului se afla la etajul patru şi Latham puse mâna pe butonul de apel dar nu apucă să apese: exact în clipa aceea beculeţele se aprinseră, se auzi fâsâitul abia perceptibil al cabinei alunecând pe şinele groase şi bine unse şi cabina porni în sus, oprindu-se după un etaj. Cineva apăsase pe butonul de apel de la etajul cinci exact în clipa când Latham se pregătea să apese el la parter.

— Dumnezeule! şopti el gâtuit de emoţie. S-ar putea să fie ei!

— Da, răspunse tot în şoaptă Witkowski. La ora asta e mai mult ca sigur, adăugă el căutând din ochi o ascunzătoare şi trăgând pistolul

din hamul de la subsuoară. Vino-ncoace, repede!

Abia apucară să se tragă în umbra unui colţ şi uşa liftului se deschise. Apăru un tânăr blond, de statură uriaşă, care scrută o clipă holul şi abia pe urmă păşi în afară, urmat de Karin De Vries şi de încă doi tineri, la fel de blonzi şi de bine făcuţi.

— *Halt!* strigă Witkowski repezindu-se la ei cu revolverul ţinut cu amândouă mâinile. Nici o mişcare sau vă zbor creierii!

Tânărul care ieşise primul duse rapid mâna sub haină dar Witkowski nu glumea: se auzi o plesnitură seacă şi imprudentul scoase un geamăt, prăbuşindu-se la pământ.

— Staţi pe loc! răcni ultimul din cei trei, înşfăcând-o pe Karin de gât cu braţul stâng şi proptindu-i ţeava revolverului în tâmpla dreaptă. Aruncaţi imediat armele, amândoi, altfel femeia moare! Imediat!

Cel de-al treilea neonazist părea a fi un începător. Scosese şi el revolverul dar îl ţinea în mână, neştiind ce să facă cu el şi aruncând priviri neajutorate spre cel care părea să fie şeful. Karin profită de situaţie şi îşi smulse fâşia de leucoplast de pe gură.

— Înseamnă că mi-ai tăiat piroane cu împuşcatul în tâmplă, tinere, zise ea cu o voce neaşteptat de calmă şi de limpede. Mi-ai spus una şi acum văd că vrei să mă împuşti în tâmpla dreaptă. Chiar eşti sigur că merit onoarea asta?

— Ţine-ţi gura, ştoarfa nenorocită! urlă tânărul izbind-o în sus cu antebraţul peste bărbie atât de tare încât se auziră dinţii clănţănind. Am zis să aruncaţi armele! Nu s-aude, idioţilor?

În clipa aceea se auzi o uşă deschizându-se tare undeva sus şi o voce supărată de femeie bătrână strigă:

— Ce-nseamnă porcăria asta? Beţivilor! Nici la ora asta nu poate lumea să doarmă din cauza voastră, ţopârlanii naibii? Se vede că nu sunteţi munciţi, ordinarilor...

Înainte ca femeia să fi terminat ce avea de spus, Karin profită de surpriza generală şi îl izbi pe nazist cu cotul drept în stomac cu atâta putere încât acesta icni şi slăbi strânsoarea din jurul gâtului ei. Witkowski nu scăpă ocazia: exact în clipa când Karin se trăgea iute într-o parte, trimise un glonţ drept în fruntea tânărului, care avu un spasm scurt, din tot trupul şi se prăbuşi fără un geamăt. Cel de-al treilea, aflat fără îndoială la prima lui acţiune serioasă, scăpă revolverul pe mocheta de pe jos şi ridică braţele, aruncând priviri înnebunite de spaimă, în vreme ce locatara cea supărată, înţelegând probabil cam ce se petrecea, intra înapoi grăbită în apartamentul ei, trântind speriată uşa.

Latham alergă spre Karin şi o cuprinse în braţe, strângând-o furios, gata s-o fărâme, în timp ce Witkowski îl controla de arme pe tânărul care se preda.

— Latham băiete, lasă giugiulelile şi sună-l pe Durbane. Imediat! Să

ne trimită urgent două maşini, să-i ducem pe ăştia de aici.

— Nu, nu, nu se poate... mormăi Latham între două sărutări pătimaşe. Asta nu... Nu Durbane...

— Cum? Adică de ce nu Durbane? se miră Witkowski.

— Fiindcă... fiindcă s-ar putea să fie de-ai lor...

La Washington era miezul nopţii dar Wesley Sorenson era cufundat de la prânz în studierea datelor primite de la Knox Talbot. Erau cincizeci şi unu de dosare şi le luase o dată la mână, parcurgându-le în fugă cu speranţa că de la prima lectură îi va sări în ochi acel amănunt care să-l pună pe pista cea bună. Acum le studia pentru a doua oară, citind atent, cântărind fiecare informaţie şi căutând elementul care să-i separe pe unul singur de masa suspecţilor. Fusese deranjat de două ori, întâi de Moreau şi apoi de Witkowski, amândoi furioşi foc pentru isprăvile lui Latham. Sorenson încercase să-i mai potolească, fiindcă nu se simţea deloc în stare să renunţe la singurul om în care mai avea încredere, dar cei doi erau foarte porniţi. Apoi, după o oră sau două, Moreau sunase din nou, mult mai îmbunat. Latham, după părerea lui, nu era chiar un descreierat, atâta doar că făcea boacăne mari de tot, dar altfel era băiat bun şi un agent extrem de capabil, chiar adineauri i-l dăduse în mână pe şeful reţelei pariziene a „Frăţiei” şi chiar dacă era vorba de „una caldă, una rece”, el, Moreau, recunoştea că măgarul ăsta îndrăgostit poate face şi treabă bună.

Acum Sorenson citea atent filă după filă, oprindu-se când la un amănunt când la altul, cu teama nelămurită că blestematul de telefon poate suna din clipă în clipă. Ar fi fost inuman s-o ţină pe secretară la birou până la ora asta numai ca să-i cenzureze lui telefoanele, aşa că blocase toate circuitele, lăsându-l doar pe cel de extremă urgenţă, al cănii număr îl cunoşteau doar câţiva inşi.

Deocamdată la orizont nu apărea nimic prea limpede. Eliminase o bună parte din suspecţi provizoriu, fireşte, fiindcă în treburi de genul ăsta ar fi fost o tâmpenie să renunţe definitiv la a suspecta pe cineva dar rămâneau destui. Toţi aveau ceea ce se putea numi un profil neutru, adică fără nici una din acele trăsături pe care le prind imediat caricaturiştii sau pamfletarii când e vorba să schiţeze în câteva linii portretul cuiva. Nici unul nu avea o funcţie importantă, în baza căreia să fie luat la ochi din principiu. Totuşi aveau legătură cu sursele de date care se scurgeau, unii erau curieri, alţii analişti de coduri, alţii pur şi simplu trepăduşi care prin cine ştie ce întâmplare ar fi putut ajunge să-şi bage nasul în nişte treburi care niciodată nu sunt destul de bine păzite. Şi, mai ales, toţi cei rămaşi în cursă erau oameni cărora le plăcea să trăiască bine, cam prea bine faţă de câştigurile lor. Şi, judecând numai după acest ultim criteriu, trei din ei îi depăşeau

net pe toţi ceilalţi.

Peter Mason Payne. Adjunct de şef de sector la serviciul de recrutare şi instruire a agenţilor. Căsătorit, tată a doi copii. Deţine o vilă în Virginia, evaluată la aproximativ patru sute de mii de dolari. Recent a adăugat acestei reşedinţe o a doua piscină, care a costat în jur de şaizeci de mii. Automobilele familiei: un Cadillac Brougham şi un Range Rover.

Brice N. M. I. Withers. Funcţionar la serviciul de aprovizionare, specialist în birotică. Divorţat. Are o fetiţă pe care, conform hotărârii de divorţ, o poate vizita o dată pe lună. În prezent fetiţa şi mama ei locuiesc într-o vilă de pe coasta estică a statului Maryland, evaluată la circa şase sute de mii de dolari. Oficial, vila a fost cumpărată de foştii socri ai lui Withers după pronunţarea divorţului. Însă veniturile acestora sunt de circa două: zeci şi cinci de mii de dolari pe an. Withers locuieşte în prezent într-un apartament luxos în Fairfax, plătind o chirie de treizeci şi cinci de mii de dolari pe an. Are un automobil Jaguar SJ 6.

Roland Vasquez-Ramirez. Analist de gradul trei şi coordonator. Născut la Santiago de Cuba, arestat pentru opoziţie faţă de regimul lui Castro deţinut timp de cinci ani. A fugit din Cuba în cala unui vapor grecesc şi ajuns în Statele Unite, unde a făcut studii strălucite de informatică la Universitatea din Cleveland. Are acces la cele două niveluri superioare de informaţii. Căsătorit, nu are copii. Locuieşte într-un apartament scump din Arlington. Soţia lui e procuror la Ministerul Justiţiei. Amândoi poartă numai îmbrăcăminte de comandă şi iau masa la restaurante de lux. Au două automobile, un Porsche şi un Lexus.

Probabil însă că datele acestea nu erau relevante, îşi spunea obosit Sorenson, dacă nu se analiza şi structura relaţiilor din cadru agenţiei. Payne avea drept misiune verificarea aptitudinilor candidaţilor la cariera de agent secret. Era aşadar obligatoriu ca el să fie în permanentă legătură cu diferite compartimente şi să pună tot felul de întrebări la care era tot atât de obligatoriu să i se răspundă. Withers manevra sume enorme pentru achiziţionarea aparaturii electronice şi, deşi toate controalele îl găsiseră curat ca lacrima, Sorenson ştia că un tip isteţ putea delapida masiv sau putea primi de la furnizori sume grase drept mită fără să fie prins decât prin cine ştie ce întâmplare. În plus Withers era obligat, în virtutea obligaţiilor lui de serviciu, să ştie să lucreze cu toată aparatura existentă, aşa că dintr-o nebăgare de seamă a cutărui sau cutărui operator putea ajunge să vadă pe monitor o informaţie crucială. În privinţa asta, nimeni nu putea fi sigur de nimic iar Sorenson mai puţin ca oricine. Vasquez-Ramirez coordona

fluxul de informaţii a două niveluri superioare şi, deşi existau tot felul de restricţii, coduri speciale la care el nu avea acces, plicuri sigilate şi o groază de alte măsuri preventive, putea afla foarte multe lucruri pe care în mod normal n-ar fi avut voie să le ştie. De unde avea atâţia bani? Nu din salariu, desigur, deşi salariul lui era foarte consistent. Poate nevastă-sa lua mită? Tot ce se poate. Doamna procuror nu ţinea nişte frâie prea importante în Ministerul Justiţiei dar din când în când putea înhăţa şi ea câte un tip gras urmărit pentru evaziune fiscală, de exemplu şi îl putea face scăpat contra unei sume solide.

Toţi trei se încadrau foarte bine în portretul convenţional al unei cârtiţe. Lipsea totuşi ceva. Ceva abstract, ceva care să poată împinge un om să facă pasul cel mare şi să devină luptător împotriva ţării lui. Sorenson ştia că aici existau totdeauna motivaţii puternice, uneori traume grave, alteori ambiţii nemăsurate, dar întotdeauna lucruri care pot schimba destinul unui om, oricât de echilibrat ar fi acesta şi oricâtă tărie de caracter ar avea. Şi simţea nelămurit că undeva există factorul determinant, dar nu-l putea scoate la lumină. Fiecare din cei trei suspecţi era de fapt o verigă într-un lanţ, nici unul nu avea autoritate reală. Era nevoie, în orice caz, să lucreze în forţă.

Puse mâna pe receptor şi formă numărul lui Payne.

— Alo! Cu Peter Payne, vă rog.

— La telefon.

— Bună seara, aici e Kearns de la agenţie…

Kearns era un adjunct cunoscut mai mult după nume, foarte temut de toţi pentru duritatea deciziilor lui şi prea puţin cunoscut personal de oamenii agenţiei, fiindcă nu se prea arăta.

— … şi îmi pare rău, Pete, că te deranjez la o asemenea oră…

— Nu vă faceţi griji, domnule Kearns, mă uitam la televizor. Soţia mea s-a culcat, zice că la ora asta pe toate canalele nu se dau decât tâmpenii şi cred că are dreptate.

— Atunci nu te superi dacă-ţi răpesc câteva minute?

— Nici vorbă, domnule. Încântat să vă pot fi de folos.

— Uite ce e, prietene, te-am sunat acum fiindcă e foarte posibil să fii chemat mai sus mâine de dimineaţă şi poate ar fi bine să-ţi pregăteşti nişte răspunsuri la întrebări.

— Răspunsuri? Ce răspunsuri? Şi la ce întrebări?

Sorenson avea urechea fină şi experimentată. Şi simţise o tresărire în vocea lui Payne, ceva mai mult decât tresărirea funcţionarului corect când aude că vine şeful cel mare în control. Nu era o emoţie normală. Dar nu era nici dovada că Payne era cârtiţa. Lua mită de la candidaţii recrutaţi ca să le întocmească dosare cât mai atrăgătoare, era aproape clar, dar asta nu însemna că el era omul căutat.

— Pete, zise el cu blândeţe, de la o vreme treburile merg al naibii de prost cu recrutarea, ne trezim cu o groază de oameni care nu

corespund, înţelegi? Ultimele tale recomandări sunt nişte dezastre, Pete şi am pierdut pe chestia asta o mulţime de timp şi de bani.

— Domnule Kearns, bolborosi Payne, vă rog să mă credeţi că eu personal, domnule Kearns, vreau să spun corectitudinea şi…

Era mai mult decât limpede, omul se pierduse, Sorenson şi-l închipuia congestionat la faţă şi lac de transpiraţie, ştergându-şi înnebunit fruntea cu batista.

— Dar nimeni nu s-a îndoit de corectitudinea ta, nu-i aşa, Pete Am zis eu ceva despre asta? adăugă Sorenson cu o blândeţe care trebuie că-i strecura nefericitului Pete otravă în oase. Nu te-a acuzat nimeni, dragă prietene.

— Nu, domnule Kearns, dar am auzit şi eu zvonuri… nimic altceva decât zvonuri, evident, dar ştiţi cum e lumea, domnule Kearns. E vorba de tineri din familii prospere, adăugă Payne aproape plângând, familii care consideră că deschid copiilor lor calea unor cariere strălucite. Fiindcă, domnule Kearns, după ce au lucrat un timp la agenţie, toate uşile se deschid în calea lor, sunt consideraţi nişte tipi extrem de capabili şi departe de mine, domnule Kearns, gândul de a n*ega* că poate unii au învăţat ca papagalii nişte răspunsuri pentru interviuri, dar vă rog să mă credeţi că eu personal nu am absolut nici un amestec şi din punctul de vedere al onestităţii profesionale, domnule Kearns, eu mă simt, ca să zic aşa…

„Slavă Domnului că nu i-a dat nimănui prin cap să-l trimită pe dobitocul ăsta pe teren, îşi spunea Sorenson. În primele cinci minute s-ar fi dat de gol, ar fi fost destul să se răstească cineva la el şi gata. Cine naiba l-o fi împins în postul ăla?”

Oricum, primul candidat la rolul de cârtiţă era respins. Mai rămâneau doi.

— Cu domnul Bruce Withers, dacă se poate.

— Hai, lasă fiţele, tipule, se răsti o voce de bărbat. Sau poate ai şi un nume, cumva?

— Da. Kearns.

— Ăăăă… domnule director, scuzaţi vă rog, dar ştiţi, există tot felul de inşi care fac glume proaste, scuzele mele, evident, dacă aş fi ştiut bineînţeles că… Pot afla cărui motiv datorez…

— Da. E foarte posibil ca mâine de dimineaţă să fii chemat sus, Withers. Foarte sus, peste capetele noastre, în legătură cu deficitele care se înregistrează la capitolul aprovizionare. Birotica asta costă scump al naibii, Withers şi îţi alocăm nişte sume prea babane pentru cât aduci tu pe banii contribuabililor, înţelegi? Şi se pare că undeva foarte sus lumea s-a cam prins de chestia asta şi se cer nişte capete. Şi n-avem deloc chef, nici eu nici Talbot, să ne trezim cu pieile întinse pe gard din cauza ta, da?

— Domnule director, regret, dar nu vă pot fi de nici un folos,

răspunse rece Withers. Tehnologia de vârf e scumpă şi în afară de asta vă rog să ţineţi cont că nu eu iau decizia finală. Eu doar prospectez piaţa, întocmesc nişte referate cu nişte propuneri şi atât.

— Ştiu, Withers, dar s-a pus problema că deciziile se iau pe baza propunerilor tale. Dacă tu propui cumpărarea de aparatură de la cutare firmă asta te poate avantaja, nu?

— Domnule director, vă rog să încetaţi cu insinuările. Sunt subalternul dumneavoastră, e adevărat, dar nu ca să tolerez asemenea jigniri…

— Withers, bănuieli au mai fost, dar nu le-am dat atenţie, numai că de data asta a apărut ceva concret. O firmă din Seattle a plătit recent un comision foarte gras, avem dovezi. Mai exact treaba asta s-a petrecut acum patruzeci şi opt de ore, înţelegi? Ştim suma dar încă nu ştim numele tipului care a încasat comisionul. Fiindcă e o sumă imensă, Withers, două milioane jumate şi sperăm să nu fii tu, deşi e exact afurisita de firmă pe care tu ne-ai recomandat-o pentru nişte achiziţii al naibii de scumpe, Withers, chestii de aproape treizeci de milioane, aşa că blestematul ăla de comision al lor devine şperţ în toată regula… lasă-mă să termin… Şi înţelegi şi tu, trebuie să fim atenţi să nu fie cumva vreun om de-al nostru, Withers! Prin urmare va trebui să ai pregătite nişte răspunsuri al naibii de bune, fiindcă altfel, îţi dai şi tu seama, sper…

— Domnule, asta e o porcărie! Înseamnă că cineva umblă să mă bage la apă, altfel nu-mi explic, dar eu n-am luat un dolar de la nici o firmă, nici din Seattle nici din altă parte. Sper să aducă şi dovezi.

— Da, Withers, dovezi, dar ştii şi tu, lumea vorbeşte. Cel mai bine ar fi să ne spui unde ai fost acum două nopţi şi cu asta basta.

— Acum două nopţi? Exclus, domnule.

— Withers băiete, văd că nu prea ştii să faci diferenţa între prieteni şi duşmani. În cazul nostru suntem mai mult decât prieteni, suntem aliaţi, Withers. Nici eu nici Talbot n-avem vreun interes să plătim nişte nenorocite de oale sparte de alţii, înţelegi?

— Înţeleg, domnule, dar acum două nopţi am fost cu o doamnă şi punct. Mai pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Da, zise Sorenson tărăgănând batjocoritor cuvintele. De exemplu să ne spui numele doamnei.

— Aici am zis că se pune punct.

— Withers băiete, lucrezi la noi şi ştii că ne pricepem să ne ţinem gura. Mai e nevoie de asigurări că vom fi discreţi? Aici îmi pică destul de rău la stomac, înseamnă că ai o părere foarte proastă despre calitatea noastră profesională…

— Domnule Kearns, soţul ei e militar, lipseşte din ţară…

— Numele, Withers, numele, că n-avem timp de şuete la ora asta. Îţi dai seama…

După un răstimp de şovăială vocea lui Withers rosti slab:

— Anita Griswald…

— Griswald? Nevasta generalului Andrew Griswald? Nebunul din Vietnam?

— Da, oftă Withers.

— Dumnezeule, dar câţi ani are femeia asta, omule? Generalul se apropie de şaptezeci, nevastă-sa cam cât să…

— Ea patra soţie a lui, domnule Kearns. E mai tânără ca el treizeci şi ceva de ani.

— Ohoho! Şi cum naiba s-a măritat cu el?

— Când o femeie singură are trei copii de crescut şi nu are bani nici de pâine şi când se prezintă un general doldora de bani… E aşa de greu de înţeles? Acum generalul inspectează trupele din Extremul Orient. Şi cred că mi-aţi pus suficiente întrebări, domnule director. Şi mai cred că ar fi cazul să vă odihniţi.

Al doilea candidat se purta ca omul care nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Şi totuşi ridica mai departe destule semne de întrebare.

Mai rămânea al treilea.

— Alo! Scuzaţi-mă pentru ora nepotrivită, doamnă, dar e ceva urgent de discutat cu domnul Vasquez-Ramirez, dacă se poate…

— Numai un moment, vorbeşte la celălalt telefon. Cine îl caută, vă rog?

— Directorul adjunct Kearns de la C.I.A., doamnă. Îmi cer mii de scuze pentru ora atât de nepotrivită, dar e ceva urgent…

— Oh, la dumneavoastră, *senor,* mereu e câte ceva urgent, asta nu e o noutate. Soţul meu face ore suplimentare cu nemiluita, cred că n-ar strica să-i daţi şi nişte bani în plus pentru asta, nu? Vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar sper să înţelegeţi că… Uitaţi, vi-l dau numaidecât pe soţul meu…

Sorenson se încruntă. *Din dosarul lui Vasquez-Ramirez nu rezulta că acesta lucra şi peste program.*

— Alo! Vă salut, domnule director, se auzi vocea analistului coordonator. Cu ce vă pot fi de folos?

— E vorba de nişte scurgeri de informaţii exact din departamentul unde lucrezi, domnule Ramirez…

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi Ramirez îşi drese vocea şi spuse încet, parcă stânjenit:

— Domnule director, doar ne cunoaştem şi dumneavoastră îmi faceţi cinstea de a mă tutui şi de a-mi spune Rollie, cum îmi zic prietenii… Să înţeleg din tonul acesta oficial că e ceva grav în legătură cu mine?

— Hm… Nu chiar în legătură cu tine, dar… În sfârşit… adăugă Sorenson simţind că e pe marginea unui mal foarte primejdios.

— Sunteţi cumva răcit, domnule director? Că parcă nu vă recunosc vocea…

— Ei, nenorocita asta de gripă, Rollie. Abia mai respir, nu ştii că era să mor? Gripa Hong-Kong sau nu ştiu cum soarele mă-sii îi mai zice şi ăsteia, vorba e că m-a pus pe butuci. Şi m-a apucat şi o blestemată de măsea…

— Rom de Jamaica şi ceai fierbinte cu lămâie, domnule Kearns, lăsaţi medicamentele, nu-s bune la nimic. Şi ce ziceaţi de scurgerile alea de informaţii?

— Urmele duc direct la serviciul din care faci parte şi tu.

— Dar ştiţi că acolo suntem patru. De ce m-aţi ales tocmai pe mine?

— Îi caut şi pe ceilalţi, deocamdată trebuie să încep cu cineva, nu crezi?

— Aha! Şi aţi început cu mine fiindcă sunt un şobolan cubanez şi pielea tuciurie înseamnă automat că eu nu…

— Ei, ei, Rollie, las-o mai încet, doar ştii că eu n-am umblat niciodată cu chestii de-astea. Te insulţi pe tine şi mă insulţi şi pe mine. Vorba e că eu trebuie să-mi fac meseria, indiferent de culoarea pielii unuia sau a altuia, clar? Şi acum două nopţi cineva a plătit o sumă serioasă pentru nişte informaţii obţinute exact din compartimentul coordonat de tine, pricepi? Am pus laba pe ei dar l-au luat pe nu ştiu în braţe, aşa că rămâne să vedem cine a încasat afurisiţii ăia de bani…

— Domnule director, uitaţi ce e, am tocit şase ani de mi-au sfârâit creierii în cap, tocesc şi acum la fel şi cred că sunt supercalificat pentru ce îmi oferiţi dumneavoastră şi pentru ce mă puneţi să fac. Şi dacă am acceptat să lucrez la C.I.A. e fiindcă mi-am făcut socoteala că am să pot promova repede, dar uite că de ani de zile stau tot pe scaunul ăla nenorocit de analist şi o groază de negrotei mi-o iau înainte. La dumneavoastră problema rasismului se pune aşa, alb sau negru şi îi promovaţi pe rupte pe negri ca să nu fiţi acuzaţi de rasism, dar un şobolan cubanez rămâne un şobolan cubanez şi gata dacă îl ţineţi pe linie moartă nu înseamnă că sunteţi rasişti, nu-i aşa?

— Amice, nu cred că joci cinstit…

— Rahat! Chiar că-mi vine să vă trimit la toţi dracii, cu C.I.A. voastră cu tot! Şi de mult tot zic că ar fi cazul să vă bag în… dar m-am tot gândit că să mai aştept, că… Şi-acuma aud că scurgeri de informaţii, chestii, nenorociri… Păi ce mama dracului sunt eu aici? Chiar am ajuns gunoiul vostru, să mă călcaţi în picioare în halul acesta? Gata, din clipa asta consideraţi-mă demisionat, opt firme mari trag de mine să mă duc să lucrez la ei pe bani grei, nu pe nasturi, ca la voi. Mi-a ajuns până-n gât, muncă de negru şi salariu de măturător. Adică voi chiar aveţi impresia că eu…

— Rollie! strigă Sorenson. Te rog să te mai gândeşti şi îţi promit că o să ne mai gândim şi noi... Oricine poate greşi, omule...

Nici Vasquez-Ramirez nu putea fi scos cu totul din cauză. Opt firme îl solicită, oferindu-i bani grei. Ar fi rezistat el atâta timp unei asemenea tentaţii? Ce l-a făcut să rămână la C.I.A.?

Capitolul 33

Sorenson rămase pe gânduri, spunându-şi că ajunsese deja la faza la care nu mai putea opera cu date concrete ci era obligat să se lase condus de instinct. Iar instinctul îi spunea că Payne putea fi scos din cauză, cel puţin în privinţa scurgerilor de informaţii, Rollie Vasquez-Ramirez nu-i mirosea nici el prea suspect, deşi nu era exclusă nici posibilitatea unei surprize şi că punctul nevralgic putea fi Bruce Withers. Individul acesta bun de gură şi gata oricând să inventeze ceva plauzibil, inclusiv povestea cu văduva, sau divorţată sau ce-o fi fost, care se măritase cu bătrânul general ca să aibă cu ce să-şi crească copiii şi să se aleagă după moartea lui cu o pensie impunătoare... Oricum, alibiul era inatacabil, fiindcă Withers cu siguranţă că apucase deja să-i telefoneze doamnei Griswald şi să-i dea instrucţiuni. „Scumpo, dacă te întreabă cineva, acum două nopţi ai fost la mine, da? A, nici o grijă, tipu' ştiu să-şi ţină gura, nu te îngrijora, de la ei nu răsuflă nimic..." Withers cu siguranţă că nu era curat şi *parte*a proastă era că răspunsurile nu puteau fi găsite aici. Poate fosta lui soţie să ştie câte ceva, deşi nici aici nu păreau să existe mari şanse: dacă el o subvenţiona copios şi acum, femeia nu era nebună să omoare găina care face ouă de aur.

Sorenson puse iar mâna pe receptor, sperând ca fosta doamnă Withers să mai figureze încă sub vechiul nume. Şi constată imediat că era norocos: centralista selectă pe calculator pe toţi abonaţii din statul Maryland ale căror nume începeau cu litera W şi îi spuse că există cam mulţi Withers dar s-ar putea ca persoana în cauză să fie doamna Julie McGraw-Withers, care probabil nu renunţase cu totul la numele acesta după divorţ avea un copil minor care se numea MeGraw, desigur şi aparenţele trebuiau salvate.

— Alo! îi răspunse şoptit o voce adormită.

— Doamnă MeGraw, îmi cer mii de scuze pentru ora atât de neconvenabilă, începu el, dar e vorba de ceva urgent...

— Cine sunteţi?

— Mă numesc Kearns şi sunt director adjunct la C.I.A. E vorba de fostul dumneavoastră soţ, Bruce Withers...

Femeia păru să şovăie o clipă, apoi zise rar:

— Cred că am mai auzit de dumneavoastră, domnule Kearns. Deşi nu sunt sigură că am avea ceva de discutat...

— Eu aş zice, doamnă, că s-ar putea să avem, se repezi Sorenson, bucuros că nimerise unde trebuia. V-am spus că e vorba de fostul dumneavoastră soţ şi suntem foarte interesaţi de anumite lucruri, sper să mă înţelegeţi...

— Da, poate, răspunse femeia, parcă ceva mai înviorată. A mai

fraierit pe cineva?

— Nu… nu s-ar zice, sau cel puţin nu e vorba de ceva concret, noi doar…

— Domnule Kearns! Sper că n-o să-mi spuneţi că m-aţi sculat din somn la ora asta pentru nişte generalităţi, nu? O hahaleră ca Bruce e exact omul care să trezească suspiciunile unor şefi, chiar dacă târziu – nepermis de târziu…

— Ştiţi, doamnă, noi ne gândeam că din moment ce dumneavoastră aţi divorţat…

— Asta n-are nici o legătură, domnule, dar o femeie al cărei soţ se culcă cu toate femeile de serviciu de pe unde se duce şi mai arată şi legitimaţia de agent al C.I.A. în dreapta şi-n stânga, ca să facă impresie…

— Aha! Dar suspiciunile despre care vorbeaţi… Ştiţi, s-ar putea să ne aflăm pe aceeaşi lungime de undă, înţelegeţi?

— Dumneavoastră nu ştiaţi că e o hahaleră? E numai poză tot nu umblă decât să fraierească pe cineva şi să mai cucerească cine ştie ce jegoasă de măturătoare sau chelneriţă. Până şi aerele lui de exterminator sunt tot poză, eu cred că e mai curând fricos şi asta e un mod de a-şi masca nişte complexe.

— Aha, zise Sorenson cam nedumerit, va să zică aţi remarcat şi dumneavoastră ceva bizar, nu?

— Ei asta-i, cum Dumnezeu să nu remarc? Doar sare în ochi când un om vorbeşte tot timpul despre nevoia de a lichida rase inferioare, plus pe evrei, pe latino-americani, pe nu mai ştiu cine, alţii înseamnă că ori are crima în sânge, ori doar face pe nebunul, ca să impresioneze. Sau dumneavoastră sunteţi de altă părere? În orice caz domnule Kearns, subiectul nu mi se pare deloc atrăgător şi din partea dumneavoastră ar fi un gest inteligent să mă scutiţi de tâmpeniile astea. Am divorţat de Bruce tocmai ca să nu mai aud de el. Noapte bună!

Receptorul se trânti brutal în furcă şi convorbirea luă sfârşit.

Suspiciune pe deplin confirmată!

La Paris era ora patru după-amiază şi ambasadorul Courtland stătea la biroul de nuc masiv împodobit cu sculpturi delicate, adevărată operă de artă şi vorbea foarte liniştit la telefon. De partea cealaltă a biroului, aşezaţi în fotolii tapisate, Drew Latham şi Karin discutau în şoaptă, ca să nu-l deranjeze.

— Ce-ţi mai face mâna? întrebă încet Drew.

— Să zicem că bine, răspunse Karin zâmbind. Dar în schimb mă dor rău picioarele. Am alergat ca un cal de curse şi ticăloşii ăştia de pantofi m-au strâns de nu mai pot. Mi-au făcut băşici.

— De ce nu i-ai scos? Mergeai şi desculţă, chiar era mai şic.

— Oho! Din rue Lacoste până unde ne-am întâlnit cu maşina trimisă de Claude mi-aş fi umplut tălpile de răni!

Uşa se deschise şi secretara îl introduse pe Stanley Witkowski, care intră tăcut şi, văzând că ambasadorul vorbea la telefon, schiţă un salut scurt în direcţia lui apoi se îndreptă spre cei doi, cu un aer cam posac.

— Ceva progrese, Stanley? întrebă Drew.

— Hm! Să zicem că într-o oarecare măsură da, dar prefer să termine ambasadorul de vorbit la telefon ca să putem discuta cu toţii. Trebuie să ştie şi el. Voi aţi reuşit să vă odihniţi vreun pic?

— Hm! Să zicem că într-o oarecare măsură da, răspunse maliţios Latham.

— Eu chiar binişor, se grăbi Karin. Domnul ambasador a fost foarte amabil şi ne-a permis să folosim camerele pentru oaspeţi.

— Ai discutat cu Sorenson? continuă Witkowski.

— Da. Ne-am pus reciproc la curent cu noutăţile. N-a stat cu mâinile în sân.

— Despre asasinul din Virginia se ştie ceva?

— Hm! Deocamdată se fac săpături. Există nişte fire, atât. Ambasadorul termină de vorbit şi puse receptorul în furcă, apoi se întoarse spre Witkowski, stăpânindu-şi o strâmbătură de durere.

— Bun venit, colonele. Ce s-a întâmplat la spital?

— Treaba e fierbinte, domnule. Ne-am pomenit cu un chirurg englez, doctorul Woodward, specialist în plămâni, trimis încoace de Colegiul Regal al Chirurgilor din Londra şi de *Foreign Office,* cu avionul, special ca s-o examineze pe doamna Courtland, la cererea dumneavoastră…

— La cererea mea?! Doamne sfinte, eu n-am cerut nimic…

— Ştim. Am verificat imediat telefonic la Foreign Office, fără ştirea lui. Am stat cu ochii pe el şi băieţii l-au umflat exact în clipa când se pregătea s-o injecteze cu stricnina pe biata femeie.

— Oh! Să înţeleg că i-aţi pus viaţa în pericol? Mi-e teamă că femeia are să facă scandal mare. Cum o cheamă?

— Moskowitz, domnule şi n-are să facă nici un scandal, vă garantez eu. S-a oferit voluntar să joace rolul ăsta şi e o femeie foarte curajoasă.

— Oricum, colonele, cred că e cazul să o recompensăm, nu? Mă gândesc, de exemplu, la un concediu plătit de o lună de zile.

— Perfect, domnule, am să vă prezint o ofertă. Dumneavoastră! Cum vă mai simţiţi?

— Ei, fii liniştit, câteva zgârieturi, o nimica toată. Pot zice că am fost norocos.

— Asta, domnule, fiindcă nu dumneavoastră aţi fost ţinta reală a atacului. Şi acum eu zic să discutăm puţin ce s-a întâmplat la spital

Doctorul Woodward era într-adevăr autorizat de Quai d'Orsay ca medic personal al doamnei Courtland. Autorizat oficial!

— Dumnezeule! exclamă ambasadorul făcând ochii mari. Nici n-am ştiut că soţia mea avea un medic personal!

— Da. Şi era agentul prietenilor noştri din „Frăţie".

— Şi se poate afla cine anume de la Quai d'Orsay a semnat autorizaţia respectivă?

— Aici e aici. Nu mă pot pronunţa. A fost emisă de biroul unui deputat, Anatole Blanchot. Moreau a urmărit pista asta, dar nu ştim unde ajungem.

— De ce?

— Simplu. Deputatul Blanchot n-a auzit în viaţa lui de vreun domn Woodward şi nimeni din biroul lui n-a dat vreun telefon la spitalul Hertford.

— Straşnică momeală ne-au mai aruncat! Şi noi straşnic am mai muşcat din ea!

— De Konig se mai aude ceva? întrebă Karin.

— Să zicem că ceva ciripeşte el, zise Witkowski, deşi am impresia că e mai mult o improvizaţie. Am mai auzit-o.

— A reuşit Moreau să scoată ceva de la reverendul luteran despre Traupmann? întrebă din nou Karin.

— În linii mari, lucrurile stau cam aşa: Konig şi alţi indivizi cu funcţii importante în „Frăţie" se cam tem de el şi sunt dispuşi să facă multe ca să-i intre sub piele. Moreau bănuia de mai înainte că Traupmann e om greu în mişcarea asta a lor, dar acum are impresia că tipul ar putea fi chiar numărul unu. Nu oficial, doar un fel de eminenţă cenuşie, care trage din umbră toate sforile afacerii.

— Ce e sigur e că există un nou Fuhrer, zise Witkowski, dar deocamdată nu ştim cine anume.

— Bun, nu ştim, dar dacă acest nou Hitler ajunge pe tron…

— Ei, ei, interveni ambasadorul Courtland mişcându-se cu greutate în fotoliul lui din spatele biroului, nu trebuie s-o luăm nici aşa. În orice caz, puţin mai înainte m-a sunat Wesley Sorenson şi mi-a spus că a preluat personal răspunderea în legătură cu desfăşurarea unor operaţiuni… hm! A unor *operaţiuni clandestine,* da, acesta a fost termenul. Şi că ordinul expres al guvernului este ca de acum înainte eu să nu mai asist la absolut nici o discuţie pe asemenea teme. Aşadar, ofiţer Latham, după ce mă retrag eu dumneata pui mâna pe telefon şi-l suni pe Sorenson ca să preiei de la el un anumit mesaj. Poţi fi liniştit, telefonul are bruiaj electronic şi nu poate fi interceptat de nimeni.

Şi ambasadorul se îndreptă şchiopătând spre uşă, ieşind şi închizând-o cu grijă în urma lui. Drew se repezi la birou, ridică receptorul şi începu să apese febril pe taste încă înainte de a se

aşeza.

— Wes, eu sunt. Ce naiba aţi declanşat voi şi e atât de tabu că nici ambasadorul n-are voie să ştie?

— Stai aşa. Ambasadorul e în aceeaşi încăpere cu tine?

— Nimic, a ieşit şi te sun de la telefonul de pe biroul lui, cu bruiaj. Vorbeşte fără grijă.

— Bine, fii atent aici: îţi faci o echipă şi zburaţi la Nurnberg, ai înţeles? Şi acolo puneţi laba pe Hans Traupmann, îl răpiţi cum scrie la carte şi îl aduceţi viu la Paris. Răspunzi cu capul!

Capitolul 34

Robert Durbane se afla în biroul lui de la ambasadă, o încăpere cu securitate maximă. Se simţea chinuit de un sentiment acut de nelinişte, deşi n-ar fi putut spune din ce cauză. Recapitula în minte toate întâmplările din ultima vreme şi nu găsea nimic care să justifice starea prin care trecea. În linii mari, lucrurile mergeau bine. Cu soţia lui se împăca excelent şi într-un sfert de secol de convieţuire nu reuşiseră să se certe decât de câteva ori, niciodată serios sau cu gânduri de ruptură. Ultima dată asta se întâmplase când fata lor îi anunţase că s-a căsătorit. Doamna Durbane fusese fericită în timp ce el. Bobby, sărise în sus auzind că fericitul ales era un cântăreţ de muzică rock. Era cu ochi şi cu sprâncene că întreţinerea noii familii avea să cadă tot în grija lui şi, dacă din punct de vedere financiar o ducea, să zicem, mulţumitor, acum era alarmant de limpede că derbedeul ăsta lăţos picat din senin şi cu capul plin de gărgăuni avea să-l coste, nu glumă şi avea să îngreuieze zdravăn bugetul nu prea consistent al familiei. Numai că lăţosul se dovedi imediat a fi cu totul altceva decât în previziunile socrului, dând lovitura cu o piesă care a spart toate clasamentele şi umflând dintr-un condei, printr-un contract de treizeci de zile la Las Vegas, mai mulţi bani decât ar fi fost în stare să câştige Bobby Durbane în treizeci de vieţi de muncă pe brânci. Îşi diviniza nevasta şi o răsfăţa în toate felurile, nu fuma, nu se droga, nici alcoolul nu-i plăcea, bea rar de tot câte puţin vin alb şi atât, era simpatic şi făcea tot timpul glume pline de haz, se pregătea, ticălosul, pentru doctoratul în literatura engleză medievală şi, colac peste pupăză, rezolva în doi timpi şi trei mişcări cele mai afurisite careuri de cuvinte încrucişate, chiar şi pe cele care lui socru-său îi scoteau peri albi. Pe scurt, un nemernic pe care doamna Durbane îl adora iar el, Bobby, se vedea silit să admită că nu putea spune nimic rău despre el, afară de laţele alea care îl făceau să arate mai rău ca un maimuţoi. Era clar că lumea e din ce în ce mai lipsită de logică.

Şi totuşi, era ceva ce nu-l lăsa în pace, instinctul nu-l înşela. Poate ordinul primit de la colonelul Witkowski, să facă la calculator o hârtie cu toate convorbirile telefonice şi cu toate mesajele radio pornite din interiorul ambasadei în ultima săptămână. Un adevărat balamuc, care nu se ştie la ce folosea. Apoi Latham începuse în ultimul timp să se poarte cam ciudat. Îl considerase un prieten de nădejde dar în ultimul timp se întâmplaseră lucruri care îi cam stârneau îndoieli. Îi lăsase lui Drew două mesaje, unul în Rue du Bac şi altul la avizierul cu mesaje de la ambasadă. Nici un răspuns. Cu toate astea ştia precis că Drew era în incinta ambasadei, ba ştia şi unde anume, în apartamentul ambasadorului, sechestrat acolo. Mă rog, se petrecuseră nişte lucruri

care tulbură orice ape, e drept, nu se putea nega, era destul să se gândească la atentatul asupra doamnei Courtland, care nu se ştie dacă avea să scape, dar asta nu însemna că era normal ca Drew să-şi ia nasul la purtare şi să nu-i mai dea nici o atenţie tocmai lui, lui Bob Durbane, care nu mai departe decât acum câteva zile îi salvase viaţa. Ceva se întâmplase, da, dar ce anume?

Exista o singură soluţie ca să se lămurească şi el cât de cât. Ridică receptorul telefonului şi formă interiorul ambasadorului.

— Da?

— Domnule ambasador, sunt Robert Durbane de la centrul de comunicaţii…

— A, bună, Bobby… răspunse Courtland pe un ton ezitant. Ce mai faci?

— Cred, domnule, că aş putea să vă adresez şi eu aceeaşi întrebare, nu?

Era limpede, ceva se întâmplase! Ambasadorul Courtland, un tip imperturbabil, era stânjenit şi asta nu era deloc în regulă!

— Mă refer la soţia dumneavoastră, domnule, adăugă Durbane repede. Cum îi mai merge? Am auzit că a fost dusă la spital.

— Mulţumesc, Bobby, eşti drăguţ că te interesezi… Cei de acolo fac tot ce se poate, dar nu li se poate cere nici lor imposibilul. Mai pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

— Da, domnule. Ştiu că faptul că Drew Latham trăieşte e strict secret, dar eu lucrez cu colonelul Witkowski şi sunt la curent. Ştiu că Drew se află la dumneavoastră. Pot vorbi cu el?

— Oh! exclamă ambasadorul. Domnule Durbane, m-ai luat prin surprindere… Te rog să nu închizi.

Legătura se întrerupse brusc, ca şi cum Courtland ar fi comutat pe alt fir şi tăcerea asta îl făcu pe Durbane să se simtă şi mai descumpănit, în sfârşit, în receptor se auzi pe neaşteptate vocea lui Drew.

— Bună, Bobby!

— Ţi-am lăsat câteva mesaje, Drew, dar nu m-ai sunat.

— Da şi nici nu ţi-am scris, ai dreptate. Pe lângă faptul că în ultimul timp toată lumea mă ia drept ţintă la concursul de tir, se mai întâmplă şi o groază de chestii al naibii de interesante, Bobby şi eu plutesc într-o afurisită de ceaţă în care nu se vede prea bine, te rog să mă crezi. O groază de chestii împuţite, da.

— Îmi cam dau seama. Cred totuşi că tu şi cu mine ar trebui să stăm puţin de vorbă, înţelegi?

— Încerc. Şi cam despre ce ai vrea să discutăm?

— Asta vreau şi eu să aflu.

— Dacă e vorba de cuvinte încrucişate mai bine las-o baltă, Bobby, ştii bine că nu mă pricep. Dar în sfârşit… Aşteaptă o clipă.

Din nou în receptor nu se mai auzi nimic, ca şi cum linia ar fi fost moartă, dar nu mai dură aşa mult.

— E-n regulă, Bobby, răsună vocea lui Latham, se poate. Există un lift de care eu acum am aflat şi se pare că opreşte la nivelul unde eşti tu. Cobor şi te rog să laşi coridorul liber, nu vin singur, vin cu trei puşcaşi şi ei au pus condiţia asta. În cinci minute sosim.

— Dumnezeule! gemu Durbane. Chiar până aici am ajuns? Tocmai eu? Reprezint eu un pericol?

— Bobby, răspunse rece Latham, sosesc imediat şi discutăm. După opt minute Drew se afla într-adevăr de partea cealaltă a mesei. Depăşirea de timp fusese provocată de puşcaşi, care verificaseră la sânge încăperea, să nu existe pe undeva vreo armă.

— Ce naiba înseamnă toate aiurelile astea? mormăi Durbane. Ce am făcut ca să vă purtaţi cu mine ca Gestapoul?

— Bobby, e posibil să fi nimerit exact cuvântul potrivit. Gestapoul a înviat, ştii bine.

— Adică? Nu s-ar putea să nu mai vorbeşti în pilde?

— Bine. O cunoşti pe o femeie numită Phyllis Cranston?

— Phyllis Cranston? Sigur că da, e secretara unui ataşat, nu mai ştiu cum îl cheamă dar femeia lucrează sigur la noi. Ce-i cu ea?

— Phyllis Cranston asta ţi-a spus cumva cine era colonelul Webster şi unde locuia?

— Da. Şi ce-i cu asta? Ai cumva impresia că trebuia să-mi spună ea ca să aflu? Witkowski de multe ori nici nu mai ştia de unde să te ia, doar eu aveam evidenţa exactă a deplasărilor tale. Şi ale doamnei De Vries, evident.

— Să înţeleg de aici că mişcările noastre erau tot timpul cunoscute, cu tot afurisitul ăla de embargou informaţional?

— Păi… eu oricum trebuia să ştiu. Şi pe de altă parte cred că sa cam abuzat de vorbe mari, „ordin de zi”, „secret de gradul zero” şi alte rahaturi de-astea, s-au demonetizat pur şi simplu. De ce crezi c-am bruftuluit-o aşa tare pe Cranston?

— Chestia asta eu acum o aflu.

— An luat-o tare de tot, să-mi spună de unde ştia. Chiar am ameninţat-o că spun şi eu câte ceva despre ea… să rămână între noi te rog, dar e alcoolică… Hm! Şi maică-mea avea păcatul ăsta şi e unul am oarecare înţelegere pentru… dar până la un punct, hm!

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Mare lucru nu. Şi-a pierdut imediat cumpătul, a început să plângă şi să se jure că ea nu şi nu… Toată noaptea trăsese zdravăn la măsea, nu ştiu cât o fi apucat să doarmă şi acum era mahmură, cu nervii la pământ, vai de capul ei. Mi-a fost şi milă.

— Bine, i-o reteză Latham, ţi-a fost, înţeleg. Înseamnă că nu ai spus nimănui cine eram eu şi la ce hotel stăteam?

— Dumnezeule! gemu Durbane. Drept cine mă iei, omule? Nici măcar când tolomacul ăla pentru care lucrează Cranston a încercat să mă descoasă despre personalul şi resursele de care dispui, dar i-am spus că habar n-am şi că nu era treaba mea să-mi bat capul cu chestiile astea. Scurt. Dar proasta aia de Phyllis a înţeles că e groasă şi şi-a ţinut gura.

— Aha! Va să zică tipul a încercat să te descoasă? Ai mirosit cumva şi de ce?

— El mi-a servit ceva foarte plauzibil. Ce naiba, toată lumea ştie Operaţiunile Consulare nu se ocupă cu întocmirea meniurilor de la ambasade. Mie mi-a spus aşa, că venise la el un tip cu bani, agent imobiliar, unul care voia să pună laba pe nişte terenuri pe care se bat mulţi şi că el se gândise că poate oamenii tăi l-ar putea verifica pe tipul ăla, ca să nu se trezească pe urmă că s-a încrezut în cine ştie ce hahaleră. Cranston mi-a spus că şeful ăsta al ei are o groază de relaţii printre oamenii de afaceri francezi, ia masa mereu cu tot felul de tipi cu bani şi…

— În cazul ăsta de ce nu s-a dus la Witkowski? Doar era de resortul lui. De unde până unde i s-a năzărit că ar fi treaba mea să mă ocup eu de tipul lui cu terenurile?

— La asta m-am gândit şi eu, răspunse Durbane, dar nu mi-am permis să-l întreb. La naiba, doar e ditamai diplomatul, ataşat de ambasadă, om greu… Eu, un rahat de tehnician de telecomunicaţii, să mă apuc să… Şi nici nu era ceva legat de securitatea ambasadei, ca să zici că trebuia să dau fuga la Witkowski să-i spun.

— Nu zău! făcu batjocoritor Latham. Va să zică toată lumea nu ştia cum să mă pitească mai bine, vine deşteptul ăsta să întrebe cum mă poate găsi şi ţie nu ţi se pare că ar fi vorba de ceva cu care să fie deranjat Witkowski. Bravo, bătrâne, eşti bun! Mi-ai plăcut!

Durbane se făcu palid la faţă ca un mort.

— Atunci, zise el umezindu-şi buzele, atunci, Drew, înseamnă că… Înseamnă că sunt bănuit de…?

Drew Latham îl privi drept în ochi, respiră profund şi după câteva secunde răspunse încet:

— Nu. Bobby. Nu eşti şi îmi pare rău că am ajuns aici cu discuţiile. Te-am bănuit, e drept, dar am dat până la urmă de firul cu pricina. Ticălosul ăla de C-zwolf, când a pus mâna pe maşina ambasadei, le-a comunicat alor lui lungimea de undă a aparaturii de emisie-recepţie de pe maşinile noastre. Şi pe aia din maşină a lăsat-o deschisă, ca să vezi că prost nu era, aşa că tipii au ascultat foarte frumos tot ce s-a discutat în maşina aia, până când s-au apucat ai noştri să schimbe frecvenţa, că venise termenul. Ai să-mi dai dreptate că te-am bănuit, sincronizarea prea era perfectă şi era normal să ne gândim că nu putea veni decât de aici, de la tine.

— Doamne! gemu uşurat Durbane. Aşa se explică de ce au ajuns înaintea noastră! Şi cu Phyllis Cranston cum rămâne? Fiindcă îţi spun drept, mie mi-e milă de ea…

— E scoasă din cauză, pe moment. Deşi o femeie e o femeie, are caracter schimbător şi aşa mai departe, iar ea pe deasupra asta mai caută şi în fundul sticlei tot timpul. Nu e sigură. Şi nici şeful ei.

— Uite, tot mă chinui să-mi aduc aminte cum îl cheamă şi nu-mi vine în cap, lua-l-ar toţi dracii… Are şi el vreo legătură cu afacerea asta?

— Oho! Mai mult nu-ţi pot spune, dar există.

Durbane îl privi pe Latham drept în ochi şi rosti trist:

— Drew, dacă aşa stau lucrurile înseamnă că i-au stors pe amândoi ca pe nişte lămâi. Cranston era uşor de manevrat, viciul ăsta nenorocit de face dependent de oricine şi de orice. Iar şeful ei… cred că are un viciu şi mai periculos. Ambiţia. De ea îţi spun drept că îmi pare extraordinar de rău, dar el…

— Nu, fii liniştit, femeia e curata, cel puţin până acum. Tipul e dubios, trebuie lucrat cu grijă. Caută-l şi spune-i că ai discutat cu un tip care lucrează pentru mine, asistentul meu şi că ăsta a zis că e de acord să se ocupe de chestia cu terenurile alea sau ce mama dracului a îndrugat el. Să-ţi spună cine e tipul, ca să-l verifice.

— Nu înţeleg…

— Ei drăcie, dar e la mintea cocoşului, omule. A zis că vrea să verific eu pe unul cu nişte terenuri, nu? Dacă îţi dă un nume înseamnă că aşa e, dacă o scaldă şi nu-ţi dă nici unul înseamnă că nu există nici un tip cu nici un teren, toată povestea a fost de mască, numai ca să intre în vorbă despre mine, să afle cum mă poate găsi şi aşa mai departe, nu înţelegi? Şi al naibii să fiu dacă nu m-aş bucura mai mult să-ţi dea un nume, poate aflăm şi cine e în spatele lui. Fiindcă s-ar putea să fie.

— Asta se poate şi am s-o fac chiar acum, zise Durbane punând mâna pe receptor. Alo, Phyllis? Fii drăguţă, fă-mi legătura cu şeful tău, cum naiba îl cheamă… Aşa, Bancroft, da… Fă-mi legătura… A, nu, nu e în legătură cu tine, nu, m-a rugat el o chestie şi cred că-l pot servi… Alo! Bună ziua, domnule Bancroft, sunt Durbane, de la telecomunicaţii… În legătură cu tipul cu terenurile acelea, da. Am discutat cu un asistent al lui Latham şi a cam făcut el mutre, că e prins până peste cap, că aşa, că pe dincolo, dar până la urmă a zis că se ocupă. Vrea numele tipului… Da, da, adăugă el notându-şi pe o foaie de hârtie, e-n regulă, da. Sper să se facă destul de repede, domnule Bancroft. Da, îi transmit. Vă caut eu. La revedere, domnule Bancroft.

Închise şi se întoarse spre Latham.

— E vorba de firma Vaultherin, Drew. Proprietar e domnul Picon

Vaultherin. Bancroft cică firma asta e combinată cu un trust imobiliar care are exclusivitatea pentru valorificarea unui teren de peste cinci mii de hectare în Valea Loarei. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Cinci mii de hectare în Valea Loarei? Christoase sfinte, un tun ca ăsta nu se dă în fiecare zi! Nici măcar o dată la zece ani!

Latham rămase concentrat, privind în gol undeva pe pereţi.

— Nu ştiu dacă eşti la curent, continuă Durbane, dar de ani de zile se tot vorbeşte de castelele alea imense de pe Valea Loarei, cad în ruină şi nimeni nu-şi poate permite să le cumpere şi să le restaureze. Dar Valea Loarei e Valea Loarei şi o grămadă de antreprenori umblă cu limba scoasă să cumpere terenuri acolo şi să ridice vile mai ieftine, să le vândă pe urmă pe bani grei. Îţi dai seama ce înseamnă cinci mii de hectare? Mi se taie răsuflarea când mă gândesc! N-am bani, că aş băga tot într-o afacere ca asta. Poate ginere-meu, uite, lui să-i spun, că întoarce banii cu lopata, licheaua dracului, om îl fac!

— Ginerele tău? întrebă surprins Latham, întorcându-se spre el. Dar de când eşti tu socru?

— Păi adică cum? Dacă am fată măritată nu înseamnă că trebuie să am şi ginere? Ce te miri aşa? Atâta doar că abia ne cunoaştem, un nenorocit de lăţos care zdrăngăne din chitară şi le ia banii la proşti cu lălăielile lui nenorocite, cică aia-i muzică, vai de cozonacul lui!

— Atunci mai dă-l în…

— Aşa mă gândeam şi eu. Va să zică poanta cu Vaultherin e bună? Te apuci de ea?

— Să vedem ce zice şi Witkowski. Probabil o să lucrăm cu Moreau, de la *Deuxieme Bureau.* Să vedem cum au obţinut ei exclusivitatea asupra vânzării unui teren de cinci mii de hectare pe Valea Loarei.

— Crezi că ar putea fi vreo legătură?

— Nu cred nimic până nu văd. S-ar putea ca undeva cineva să fi făcut o greşeală.

Era ora nouă şi jumătate seara şi cina era pe isprăvite. Şi Karin şi Drew erau de părere că de data asta bucătarul ambasadei se întrecuse pe sine. Biftecul de viţel era excelent, fileul de calcan cu sos de migdale era o capodoperă iar masa avea o notă de sărbătoare şi de lux mai ales, dată de cele două lumânări înalte de ceară albă puse în sfeşnice de argint filigranat şi de sticlele cu vin vechi, un Pommard roşu, la temperatura camerei şi un Chardonnay ţinut la rece, special pentru fileul de calcan. Ambasadorul Courtland nu le ţinea companie, din cauza ordinelor primite de la Washington: îl aşteptau acum pe Witkowski, care trebuia să vină să discute lucruri pe care, conform hotărârii lui Sorenson, ambasadorul nu trebuia să le audă.

— Nu ştiu de ce, zise Drew terminând de mâncat şi dând peste cap al treilea pahar cu vin roşu, nu ştiu de ce dar am senzaţia că urmează

să fiu executat şi masa asta e un ospăţ în compensaţie.

Când intră şi dădu cu ochii de tabloul acela de ospăţ rafinat, Witkowski plescăi nemulţumit din buze.

— Îmi place, mârâi el. Văd că aţi început să vă daţi aere de mari diplomaţi, nu vă mai intră haleala în burdihane dacă n-aveţi sfeşnice de argint pe masă. Aşa da! Obrazul subţire...

— Omule, făcu Drew cu un aer plin de măreţie, dacă făcliile ospăţului te orbesc cu strălucirea lor, pun sclavii să le stingă!

— Ei, ei, lasă-l, Stanley, nu-l lua în seamă, a tras ceva la măsea ştii că nu e învăţat cu vinul, surâse Karin. Mai bine ia loc şi spune cu ce să te servim.

— Mulţumesc, stimată doamnă, răspunse Witkowski cu o politeţe ironică, gentileţea dumneavoastră mă copleşeşte dar adineauri, neamul prost, am halit o friptură la grătar şi sunt ghiftuit, să iertaţi luminăţiile voastre vorba mitocănească.

— Asta ridică al naibii colesterolul, sughiţă Drew.

— Rahat! Dacă e pe colesterol, atunci mi-l ridică alte chestii, de exemplu ce mi-a spus Moreau.

— Aha! Nu se poate băga în cazul Vaultherin, nu?

— Ba s-a şi băgat. Vaultherin ăsta trece drept un tip *curat,* dar ar cam fi nişte semne de întrebare. Întâi şi-ntâi că până mai adineauri n-avea după ce bea apă şi acuma şade pe mormanul de bani. A făcut afaceri cu construcţiile noi din jurul Parisului şi nu numai atât, dar o groază de tipi care s-au lăsat convinşi să investească în firma lui s-au umplut şi ei de bani cu nemiluita.

— Aiurea, i-o reteză Drew. Asta e semn de întrebare la tine? Păi atunci înseamnă că toţi care fac afaceri...

— Nu chiar. Mai sunt firme care se ţin exact de aceleaşi lucruri şi totuşi n-au câştigat atâta peste noapte. Afară de asta n-am apucat să spun tot. Omul nostru are şi un trecut cam dubios, e un tip arogant şi dur şi în lumea financiară e considerat un rechin sută la sută. Ştiu, ştiu, urmă el repede văzând că Latham dădea din nou să-l întrerupă, ai să-mi spui că afacerile sunt afaceri şi că dacă nu eşti dur nu faci nimic, ştiu. Dar Moreau a aflat şi alte chestii care se leagă al naibii de bine. De exemplu, bunicul lui Vaultherin ăsta, în timpul războiului, a făcut parte din poliţia nazistă franceză. Mai colaboraţionist de atâta nu se putea. Tipii ăştia erau adevăraţi călăi, s-au vândut nemţilor şi nu-i întreba nimeni de ce au împuşcat atâţia oameni, ce făcuseră şi alte chestii de-astea. Când s-a terminat războiul, francezii întâi şi-ntâi pe ăştia au sărit să pună mâna, să-i jupoaie de vii. Şi pe sufletul mamei că bine le-au făcut, păcat că nu i-au prins pe toţi!

— În esenţă, Stanley, ce părere are Moreau? întrebă Drew. Fiindcă numai din atâta nu ţi se ridica ţie colesterolul.

— Şi ştii care e partea cea mai tare? Cam toţi clienţii şmecherului

ăstuia de Vaultherin, pe care i-a umplut de parale, sunt nemţi. Nemţi din Germania, nu cetăţeni francezi. Oameni care au ceva bani şi vor să-i investească, în ce-o fi numai să nu stea cu ei aşa.

— Şi te pomeneşti că le place al naibii de mult Valea Loarei!

— Exact! Cumpără pe rupte, mai e puţin şi înghit toate terenurile de acolo.

— Am putea face rost de lista proprietăţilor din zonă?

— O am la mine, răspunse colonelul scoţând din buzunar o hârtie şi dându-i-o lui Latham. Moreau s-a gândit la toate. Dar nu ştiu cât ne poate ajuta chestia asta, cele mai multe proprietăţi sunt castele ale unor familii vechi, ruinate, care nu au bani să le restaureze. Unele din castelele astea au fost preluate de guvern, fiindcă proprietarii nu aveau nici cu ce să-şi plătească impozitele. Astea au avut noroc, ca să zic aşa, statul a băgat ceva bani şi le-a transformat în obiective turistice. Şi mai e o categorie de castele, cumpărate de tot felul de parveniţi, în special stele de cinema, oameni care s-au trezit peste noapte plini de biştari şi s-au apucat să cumpere chestii de-astea, dar când au văzut cât costă să le repare şi să le întreţină, s-au lipsit. Acuma sunt scoase la vânzare. Şi cine naiba crezi că face prostia să cumpere falimentul gata făcut?

— Bătrâne, mă gândesc la o chestie… zise Latham mijind ochii. Nu cumva pe lista asta afurisită or fi apărând şi ceva generali francezi?

— Oho! Cu duiumul! Numai că la ei nu e vorba de castele, vreo douăzeci au cumpărat loturi de câte un hectar sau două şi şi-au făcut case. Mai sunt unii, pe puţin o duzină, tot generali şi amirali, cu „domiciliu pe viaţă” în Valea Loarei, pentru mari servicii aduse statului francez. Ăştia stau în vilele statului până or muri, nu plătesc un ban!

— Ohoho! exclamă Latham. Ia te uită ce idee frumoasă! Aşa mai zic şi eu să-ţi serveşti patria, când ştie să te răsplătească cu…

— Nu zău! făcu Witkowski. Nu ştii că şi la noi e la fel? Avem mii de generali şi de ofiţeri care după ce ies la pensie trăiesc în nişte căsuţe de vis în incinta unor baze militare anume. Şi ţine cont că nouă zeci şi nouă la sută din ei nu şi-ar putea permite aşa ceva.

Latham studie o vreme cu atenţie lista adusă de Witkowski şi tuşi să-şi dreagă glasul.

— Bun, m-ai mai liniştit, înseamnă că pot să aştept pensia cu speranţe roz, dar să revenim la casele astea… Uite, văd că la multe din ele nu e trecut numele locatarului actual, doar al proprietarului. Chestia asta are vreun rost sau e o neglijenţă?

— Nu, nu e neglijenţă, aşa s-a stabilit pe Quai d’Orsay. Şi din câte ştiu eu şi la noi e la fel. Există o groază de ţicniţi care au păţit câte o belea cât făceau serviciul militar şi umblă să se răzbune după zece sau douăzeci de ani, pricepi? Îţi aduci aminte de veteranul din Vietnam care a vrut să-l lichideze pe Westmoreland şi a tras în el

printr-o fereastră? Tocmai pentru chestia asta nu apar nicăieri numele actualilor locatari, ăsta e un mod de a-i da la fund.

— Bun, înţeleg, dar dacă noi avem nevoie de numele lor ce ne facem? Crezi că Moreau s-ar descurca în vreun fel?

— Sper. Discut eu cu el mâine dimineaţă, acum avem altele de pus la cale. Mai urgente. Ştii că avem de executat o operaţiune, legată de doctorul Hans Traupmann din Nurnberg.

— Da, m-am gândit. O echipă formată din maximum cinci oameni, zise Drew lăsând pe masă lista adusă de Witkowski. Toţi să ştie nemţeşte ca pe apă, să aibă antrenamente serioase la trupele de comando, să nu fie căsătoriţi şi să nu aibă copii. Găsim?

— Pe naiba, treaba e ca şi făcută. Primii doi suntem eu şi cu tine, deşi nu ştii nemţeşte. Mai am doi tipi tari de tot, din trupele NATO, meseriaşi, nu glumă, plus unul din Marsilia, dar pe ăsta nu-l cunosc şi n-am apucat să stau de vorbă cu el. Asupra ăstuia deocamdată nu mă pot pronunţa.

Karin, care până atunci urmărise discuţia fără să spună nimic, se hotărî să intervină:

— Uitaţi ce e, tipul din Marsilia nu are cum să fie bun. Aşa că cel de-al cincilea membru al echipei am să fiu eu. Sunt de departe mai bună decât oricare din ceilalţi patru, fiindcă sunt femeie.

— Asta poate doar în visele tale, răspunse rece Latham. Sunt gata să pariez că Traupmann e mai bine păzit decât cel mai al naibii colier de diamante din lumea asta.

— Moreau face şi el ce poate, interveni împăciuitor Witkowski. Am rămas cu impresia că i-ar fi plăcut să conducă el operaţiunea asta, dar se teme: şi tipii de pe Quai d'Orsay şi cei de la informaţiile externe franceze atât aşteaptă ca să-l dea de gol. Dar e hotărât să ne ajute şi m-a asigurat că în douăzeci şi patru de ore am un raport amănunţit despre sistemul de pază şi deplasările de rutină ale lui Traupmann.

— E cazul să înţelegi, Drew, că sunt hotărâtă să merg cu voi şi am s-o fac, zise Karin calmă. Nu ai cum să mă opreşti şi te sfătuiesc să nu încerci să faci aşa ceva.

Drew părea pe punctul de a-şi pierde răbdarea. Tăcu o clipă, apoi zise concentrat:

— Asta am mai auzit-o, cred. Poate îmi spui şi de ce.

— Ştii foarte bine că am anumite motive, despre care nu e cazul să mai discutăm. Dar în afară de ele, mai am unul despre care nu ştii nimic. Ai să-l afli la momentul potrivit.

— Şi crezi că ăsta e un răspuns?

Karin îl privi cu o duritate pe care nu i-o ştia. Witkowski rămăsese tăcut, asistând ca martor mut la scena asta şi încercând să ghicească de pe acum care avea să biruie.

— Dragul meu, eu îţi cer să-mi faci acest cadou, pe care îl merit cu

prisosinţă, nu crezi? Dacă te încăpăţânezi, atunci... atunci noi doi nu mai avem ce discuta vreodată. Clar?

Witkowski se foi puţin şi tuşi discret.

— Uite ce e, prietene, zise el, eu aş zice că aici Karin are dreptate. Nici pe mine nu mă încântă ideea ei, dar ar fi o prostie să uităm că există situaţii când o femeie reuşeşte mai bine să pătrundă în miezul lucrurilor. Mai bine şi mai ales mai discret.

La Washington mai erau încă douăzeci de minute până la ora cinci după-amiază, adică momentul când dintr-o dată străzile metropolei sunt luate cu asalt de o mulţime înnebunită scăpată ca din puşcă din birouri. Secretarele, şefii de cabinet şi dactilografele îşi somează şefii să le transmită ultimele instrucţiuni pentru ziua respectivă, sperând în adâncul inimilor lor să audă „pentru azi nimic”, binecuvântatele cuvinte care să le îngăduie să ajungă mai repede la garaje, la locurile de parcare sau la staţiile de autobuz înainte de dezlănţuirea infernului de la ora cinci.

Wesley Sorenson ieşise din birou, se urcase în limuzina lui dar nu se îndreptă spre casă. Dacă îl căuta cineva acolo, soţia lui ştia ce are de făcut. Se pricepea de minune să deosebească o chestiune importantă de cine ştie ce fleac şi dacă într-adevăr era vorba de ceva urgent, îl căuta la telefonul celular. În patruzeci şi mai bine de ani de căsnicie doamna Sorenson devenise o rotiţă extrem de preţioasă în angrenajul Operaţiunilor Consulare. Una de neînlocuit.

Cu o oră în urmă primise un telefon de la Knox Talbot şi intrase în alertă. Se părea că Bruce Withers, suspectul numărul unu în afacerea scurgerii de informaţii, făcuse un pas greşit şi Sorenson şi Talbot stabiliseră să se întâlnească la Langley. Directorul C.I.A. ordonase interceptarea oricăror convorbiri ale lui Withers şi de acasă şi de la serviciu şi azi la ora două după-amiază fusese chemat de o femeie şi Talbot, imediat ce avusese înregistrarea, îl sunase pe Sorenson şi îi pusese banda:

„— Bună, iubitule. Îmi cer scuze că te deranjez de la treabă, ştim că eşti prins până peste cap, dar m-a sunat Sidney.”

„— Oho! Şi? Ceva noutăţi?”

„— Şi zice că gata, ţi-a sosit maşinuţa după care suspini tu de atâta vreme.”

„Ah, dulceaţă scumpă, înseamnă că e un Aston-Martin model B-3? Maşina lui Goldfinger[77]*! Dar e argintiu?”*

„— Asta nu mai ştiu, nu mi-a dat amănunte, mi-a spus doar aşa: Suzy, caută-l pe Bruce şi spune-i că i-a sosit mireasa pe care mi-a comandat-o. Altceva n-a mai precizat...”

[77] Film cu James Bond.

„— Ah, simt cum mi se umflă nările...”

„— Nu vrea să ţi-o aducă în parcare, zice să vă întâlniţi amândoi pe la cinci şi jumătate la barul tău preferat...”

Sorenson ascultase cu atenţie dar nu i se păruse nimic suspect, afară de faptul că un Aston-Martin, indiferent de model, era o maşină îngrozitor de scumpă şi îl făcea pe Withers şi mai dubios. Talbot îi mai pusese banda o dată, apoi încă o dată şi până la urmă ţâfnise: „Cum naiba, omule, ţie chiar nu-ţi sare nimic în ochi? Toţi copiii ştiu că maşina lui Goldfinger e un Aston Martin DB-4! Un tip care se pricepe al naibii de bine mi-a spus că aia din film ar putea să fie chiar un DB-5, o variantă cu un minimum de modificări de design, dar în nici un caz DB-3. Ia zi, acum pricepi?” Sorenson rămăsese uluit: „Spun drept, Knox, eu nu deosebesc un Pontiac de un Mercury. Pentru mine toate sunt la fel. Dar e clar că dacă omul nostru visează zi şi noapte la un anumit tip de maşină n-avea cum să le încurce în halul ăsta. Mi se pare că de aici poate ieşi ceva. Exact, Wes, îi pun tipului o coadă, să vedem şi noi cum arată mireasa aia. Iar noi doi o să trebuiască să stăm de vorbă urgent.”

Rămăsese să se întâlnească în parcarea dinspre latura sudică, unde îşi parca Withers Jaguarul. Şoferul conducea atent, deşi drumul nu era încă aglomerat, dar la ora asta mulţi şoferi se grăbeau să ajungă la destinaţie înainte de a începe îmbulzeala de la ora cinci şi acum se produceau cele mai multe accidente.

Lângă o maşină parcată pe dreapta aştepta cu mâinile în buzunare un negru înalt şi voinic, cu părul încărunţit: Knox Talbot. Sorenson îi ceru şoferului să oprească şi coborî geamul lateral.

— Ce s-a întâmplat? Rămăsese că vedem acolo.

Talbot privi admirativ limuzina lui Sorenson şi zise ironic:

— Da. Dar maşinuţa asta a ta, ba încă şi cu număr special, bate al naibii la ochi. Mai bine hai cu rabla cu care am venit eu, cu aia nu ne miroase nimeni.

Sorenson fu nevoit să-i dea dreptate şi se instala în Fordul cam obosit cu care venise Talbot.

— Să ştii că nu-ţi pică epoleţii dacă te-ai urcat în tărăboanţa asta, îl consolă directorul C.I.A. Uite-aşa cum o vezi, are un motor de o faci să zboare şi pe sus dacă e nevoie. Şi nici un om care se uită la ea n-ar zice că e blindată.

— Oho! Va să zică situaţia se poate cocoşa în halul ăsta?

— Nu ştim. Domnii de pe bancheta din faţă sunt trăgători de elită, iau vrabia din zbor de la cincizeci de metri, ca să nu mai spun că în maşina care s-a luat după noi sunt alţi patru care la toate testele de la sala de tir scot mereu punctajul maxim.

— Dumnezeule sfinte! Knox, bătrâne, trebuia să mă fi prevenit, să-mi fac şi eu testamentul, să... Chiar e vorba de debarcarea din

Normandia? Sau al treilea război mondial?

— Nu chiar. Mie mi-a fost de-ajuns cel din Coreea. Ţi-am spus că deocamdată nu ştim nimic, dar de la ăştia te poţi aştepta la orice.

Ajunseră la parcarea dinspre latura sudică şi găsiră un loc mai; retras. Câteva maşini ieşeau deja, erau ale fericiţilor care reuşiseră să ciupească zece minute şi să pornească acum, în ultimele minute de linişte de pe străzi.

— Uitaţi Jaguarul lui Withers, domnule, zise şoferul.

— Exact, întări Talbot. Şi uite-l şi pe Withers, iese. Am sosit la ţanc, dacă mai întârziam cinci minute ne fugea puiul cu aţa.

— Stai să vedem ce e cu Sidney, tipul care cică ar fi lucrând pentru Aston-Martin. Să nu cumva să aibă locul de întâlnire aici…

— Nimic, uite-l că pleacă, zise Talbot. Băiete, adăugă el, ţine-te în urma lui cum scrie la carte, să nu-şi dea seama că are coadă.

— Ba eu, domnule director, vă spun drept că i-aş pune şi cătuşe şi, i-aş băga şi un pumn pe gât, zise şoferul cu ochii aţintiţi înainte.

Traficul începea deja să se aglomereze.

— Nu zău! Şi ce ai tu de împărţit cu Withers?

— A încercat s-o reguleze pe nevastă-mea. E dactilografa la noi la birouri şi nenorocitul ăsta a prins-o într-un colţ şi a început s-o pipăie, să tragă de fustă-n sus, i-a deşirat bluza…

— Şi? întrebă Talbot plin de interes.

— Şi nimica. Nevastă-mea e ea una mică şi subţire, dar când l-a îmbrâncit o dată şi l-a izbit cu capul de un dulap, nu se ştie care a sunat mai sec… Ah, că n-am fost eu acolo, să-i întorc pielea pe dos.

Talbot privi spre Sorenson cu un aer încântat.

— Uite, vezi? zise el. Treaba iese cel mai bine când oamenii au o motivaţie serioasă. Bunăoară ca acuma.

— Mda, încuviinţă directorul Operaţiunilor Consulare, aşa e. Dar unde naiba e barul ăla? Că am impresia că ieşim din oraş.

— Văd. E barul lui preferat, dar mi-e că şi aici e tot un cod. Withers pătrunsese cu maşina într-o şosea laterală şi mergea acum cu peste o sută de kilometri pe oră. Era limpede că „barul lui preferat” se afla undeva în afara capitalei.

În cele din urmă, după aproape o oră, ajunseră la Woodbridge.

De cum intrară în oraş Withers opri în faţa unui motel dărăpănat. Într-o latură se afla un fel de hambar, o hardughie cât toate zilele pe care scria cu litere roşii de neon: „COCKTEILURI, TELEVIZOR, CAMERE CU ORA”.

— E clar, zise şoferul, ăsta e motel pentru poponari sau pentru tipii care ies la agăţat.

— Sau şi una şi alta, zise Sorenson, urmărindu-l cu privirea pe Withers, care parcase şi se dăduse jos, îndreptându-se spre intrare. Eu aş zice, prietene, să ocoleşti şi să parchezi în dreapta intrării, lângă

rabla aia nenorocită, aia argintie.

— Să ştii că e chiar un Aston DB-4, maşina lui Goldfinger, zise Talbot. Nu mai ştiu ce să cred.

— Şi aş zice, Knox, că am văzut şi eu filmul, adăugă Sorenson. Acum îmi dau seama, văzând maşina, dar tot nu pricep cum poate să dea cineva o sută de mii de dolari pe o aiureală ca asta, în care pariez că eşti mai înghesuit ca într-o colivie de sticleţi.

— O sută de mii? Hm! făcu Talbot sceptic. Cu o sută de mii iei una purtată rău, altfel una nouă bate spre două sute.

Sorenson tăcu până când şoferul opri în apropierea intrării, apoi se întoarse spre Talbot şi zise încet:

— Knox, o întrebare aşa, pentru cultura mea generală: de unde o fi avut Withers atâţia bani?

— Ştii că la asta mă gândeam şi eu? Şi habar n-am să-ţi răspund, zău. În schimb aş avea o altă întrebare: cam cât or fi plătit neonaziştii pentru lichidarea celor doi tipi din „casa sterilă”?

— Nu ştiu, rânji directorul Operaţiunilor Consulare. Nu ştiu şi nici nu văd vreo legătură.

Bruce Withers intrase în barul slab luminat şi cercetă cu o privire scurtă clientela, câţiva camionagii, un grup de muncitori de la un şantier din apropiere, doi-trei tineri cu vagi aere de studenţi şi câteva dame cam ofilite în aşteptare de clienţi. Barmanul, un ins mătăhălos, îl salută cu un rânjet fericit:

— Bun venit la noi, domnu’ Bruce. Vrei o cameră?

— Nu, Hank, azi nu, răspunse Withers. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva şi văd că încă n-a sosit.

— Ei, nu-i nimic, vine el. Poate întârzie puţin.

— Nu, tocmai asta e, că a venit, are maşina afară, dar nu-l văd.

— O fi cu vreo damă, nu ştiu, n-am stat să mă uit. Dacă aş fi în locul tău aş intra frumos într-un separeu şi mi-aş umezi puţin gâtul până apare tipul.

— Cam aşa şi cred că am să fac, Hank. Pregăteşte-mi o porţie dublă din ce ştii că-mi place mie. Sărbătoresc ceva.

— Gata, domnu’ Bruce, s-a făcut.

Withers mai aruncă o privire înjur, să vadă dacă omul aşteptat de el nu cumva intrase între timp, apoi se strecură ca unul de-ai casei în separeul cu banchete pluşate din spatele barului, dar nu se aşeză ci se duse la fereastră, să mai privească o dată minunea de afară. Sfinte, Dumnezeule, cât visase la ea! Şi uite că sosise şi clipa asta şi nu mai era vis, era aievea! Şi deşteptul de Sidney cine ştie pe unde mama dracului umblă, parcă numai ca să-l fiarbă mai rău! Ardea de nerăbdare să iasă cu ea pe şosea şi să simtă cum se înfige la drum, nu ca porcăriile astea de serie mare pe care le avusese până acum.

Ah, dar cel mai mult avea s-o lase cu gura căscată pe fiică-sa, pe Kimberley, acum are să vadă ea cine e el, că nu e un prost cum îi tot bagă mereu în cap măgarul de socru-său, boşorogul ăla înfumurat care nu ştie decât să dea din gură…

Sosi un băiat cu paharul de Martini şi Withers se aşeză pe o banchetă, sorbind încet, cu ochii închişi, să simtă cum alcoolul se duce; încet prin toate ungherele trupului, dându-i căldura aceea plăcută pe care o cunoştea atât de bine. Savura îndelung aroma şi abia într-un târziu deschise ochii. În clipa aceea tresări atât de violent încât fu gata să răstoarne paharul: de partea cealaltă a mesei se aşezase un tip; solid, un munte de om, cu o cămaşă cadrilată şi cu o mutră care nu-i prevestea nimic bun.

— Hei, cine naiba mai eşti? strigă Withers reuşind cu greu să se stăpânească. De unde ai apărut?

— Uşurel, domnu' Withers. Am văzut că te-ai uitat pe geam. Frumoasă jucăria aia de-afară, nu? A-ntâia!

— Ce tot spui acolo? Nu înţeleg despre ce vorbeşti, zise repede Withers.

— Sidney n-a putut să vină, dacă asta te interesează şi m-a trimis pe mine. Are o problemă.

— Şi de unde ai ştiut cum arăt?

— Dintr-o fotografie.

— Adică cum? Ce fotografie?

— Domnu' Withers, uite ce e, hai să lăsăm rahaturile astea, că avem treburi grele de discutat. Am în buzunar patru titluri la purtător, trecute prin destule bănci ca să le mai poată lua cineva urma, în valoare de două sute de mii bătuţi pe muche, plus un cec de călătorie turistică valabil pentru Germania. Din câte ştim noi, anul ăsta n-ai fost în concediu şi ne-am gândit să-ţi facem o surpriză plăcută. Withers şovăi câteva clipe, apoi păru convins.

— Va să zică sunt apreciat, dacă înţeleg bine. Doar risc enorm acolo, asta se ştie, nu? adăugă el cu un zâmbet cam silit.

— Da, aşa e, asta a cântărit cel mai greu. Dar fii atent la altceva: uită-te în sală peste umărul meu şi vezi dacă a apărut un tip în cămaşă albă.

— În cămaşă albă? Nu văd. Dar de ce?

— După ce ai intrat tu aici n-am venit şi eu imediat încoace, am mai rămas puţin tocmai ca să văd dacă nu se întâmplă ceva. A intrat tipul ăla, a cerut o halbă, a plătit-o, a tras din ea două sorbituri şi s-a cărat. Mie nu mi-a mirosit a bine, înţelegi?

— Şi?

În loc de răspuns, omul în cămaşă cadrilată se ridică şi se duse la fereastră, privind pe furiş afară, dar se trase înapoi ca ars.

— Tâmpitule! ţipă el înăbuşit întorcându-se spre Withers, ai venit

aici cu coada după tine!

— Ce? Cum? Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că eşti un bou, asta înseamnă! Tipul în cămaşă albă de adineauri discută cu alţi doi care put a sticleţi de la o poştă! Şi dacă nu sunt agenţi federali eu îmi tai beregata!

— Dumnezeule! icni Withers îngălbenind dintr-o dată. Directorul adjunct Kearns m-a sunat azi-noapte ca să-mi pună nişte întrebări tâmpite, dar l-am pus la punct şi ziceam că…

— Kearns de la C.I.A.?

— Da. Doar acolo lucrez şi eu, ai uitat?

— Şi ce voia? scrâşni tipul în cămaşă cadrilată.

— Cică mă suspectează unii de mai sus ca el că aş fi luat două milioane jumate şperţ ca să recomand cumpărarea de aparatură de la nu ştiu ce nenorocită de firmă din Seattle şi să fiu pregătit să…

— Aha! Şi eu acuma ce trebuie să înţeleg? Tipii de afară vor să afle ce treabă ai tu cu firma aia din Seattle sau cu noi?

— În orice caz, zise Withers cam nesigur, cred că e momentul s-o ştergem. Dă-mi cecurile alea, sau titlurile, sau ce ziceai…

— Sigur, domn Withers, ai dreptate, e cazul să ne uşchim. Dar vreau să fiu sigur că ai să te cari destul de departe ca să nu mai poată pune ăştia laba pe tine… Aşa e ordinul.

— De… ăăă… Cât de departe?

În loc de răspuns, în încăpere răsună o plesnitură uscată şi Withers simţi o arsură ascuţită în pântece. Dădu să se ridice dar picioarele refuzară să-l asculte. Ochii i se împăienjeniră dintr-o dată şi ultimul lucru pe care îl mai văzu fu cum tipul din faţa lui scoate pistolul de sub masă şi i-l îndreaptă spre ochi.

Individul se ridică şi ieşi liniştit, ajunse la faimosul Aston argintiu, urcă şi porni motorul, plecând fără să arunce o privire tipilor care puţeau de la o poştă a sticleţi şi care păreau să nu-l fi băgat de seamă. Ieşi în şosea şi abia acolo apăsă până la fund pedala de acceleraţie, ridicând cu un gest rapid receptorul telefonului şi formând numărul fără să se uite la taste.

— Alo! Cu domnul Marchetti, vă rog… Da, bine, mulţumesc… Alo? Domnul Marchetti? Nasule, e-n regulă. Marfa s-a livrat.

Talbot încă nu se putea hotărî să le spună oamenilor lui să intre şi să-l caute pe Withers. Mai mult ca sigur că acolo se punea la cale ceva important, dar dacă cei doi aveau cea mai mică bănuială că stă cineva cu ochii pe ei toată afacerea era ratată. După un scurt conciliabul cu Sorenson, hotărâră amândoi că cel mai bine era să aştepte ca să poată vedea cine e tipul cu care se întâlnise Withers şi să-i pună o coadă.

Însă după vreo zece minute izbucniră înăuntru ţipete îngrozite de

femei şi când Talbot, cuprins brusc de o presimţire neagră, se gândea dacă nu cumva se întâmplase ceva care îl privea pe el în cel mai înalt grad, pe uşă ieşi în goană una din damele venite după clienţi, ţipând înnebunită:

— Poliţia! Chemaţi careva poliţia! L-au împuşcat pe unul! Agenţii se năpustiră înăuntru, urmaţi de Talbot şi Sorenson. Unu din ei strigă cu voce puternică la toată lumea din bar să nu mişte nimeni şi mai ales să nu încerce careva să se atingă de telefon. Talbot privi cadavrul lui Withers, căzut cu capul pe masă într-un lac de sânge şi mârâi printre dinţi către Sorenson:

— E clar. Iar ne-au tras-o...

Capitolul 35

Doctorul Hans Traupmann este însoţit în permanenţă de gărzi de corp, echipe formate din câte trei oameni care lucrează în schimburi de câte opt ore şi îl supraveghează în absolut orice loc, inclusiv în sala de operaţii. Garda se dublează când subiectul merge la restaurant, concert, teatru sau ceva similar, locurile din jurul său fiind ocupate de gărzi. În asemenea cazuri, dacă doctorul Traupmann trebuie să meargă la toaletă, oamenii săi interzic pentru un scurt interval de timp accesul altor persoane în locul respectiv.

Toţi sunt profesionişti de înaltă clasă. Când subiectul se află la domiciliu, în apartamentul său de la etajul al unsprezecelea, cei ce-l păzesc patrulează în permanenţă pe coridoarele clădirii şi prin exteriorul acesteia. În cazuri deosebite se pot alerta echipe suplimentare.

Sistemul de alarmă al clădirii în care se află locuinţa sa este foarte bine pus la punct. Nu se cunoaşte provenienţa şi până în prezent nu ne aflăm în posesia unor date despre particularităţile tehnice ale acestui sistem şi despre mijloacele de anihilare.

Pentru transportul rutier al subiectului se foloseşte o limuzină Mercedes de comandă specială, cu blindaj şi cu fante pentru difuzarea de gaze în scopul anihilării eventualilor atacanţi. Pentru deplasările mai lungi dispune de un avion cu reacţie care e ţinut într-un hangar lângă o pistă particulară în sudul oraşului Munchen. Şi interiorul hangarului şi exteriorul, pe o rază de aproximativ cinci sute de metri, sunt supravegheate permanent de camere video.

Aceste reguli cunosc câteva excepţii.

Periodic subiectul se deplasează pe calea aerului la Bonn, după care urmează plimbări pe Rin cu o barcă cu motor seara, când se presupune că merge la reuniunile clandestine ale conducerii societăţii secrete „Die Brilderschaft der Wacht”. Există indicii că nici un participant la aceste reuniuni nu are voie să folosească oameni pentru manevrarea ambarcaţiunilor respective, ceea ce explică dimensiunile reduse şi simplitatea lor. Doctorul Hans Traupmann foloseşte o barcă mică, dotată cu motor de 125 CP. În situaţiile când foloseşte barca, la bordul acesteia se află camere video şi microfoane prin care poate transmite imediat ordine oamenilor săi aflaţi pe mal, unde aşteaptă şi un elicopter cu motorul pornit, gata să decoleze imediat în caz de urgenţă. De asemenea, s-a observat că toţi participanţii la aceste reuniuni, inclusiv subiectul nostru, poartă

în timpul deplasării cu barca măşti de gaze, fapt ce vine în sprijinul ipotezei că bărcile sunt şi ele dotate cu sisteme de pulverizare a unor gaze toxice, pentru eventualitatea unor atacuri...

Raportul lui Moreau se încheia cu urări de succes şi cu amănuntul că o serie de date fuseseră culese de el personal în timpul unei deplasări recente la Bonn, anume în acest scop. Citind asta, Latham pufni în râs.

— Îmi place. Claude e conştiincios ca un conţopist. Mai rămâne să vedem cum facem... Un fleac la urma urmei, nu? Având în vedere că omul umblă cu gorilele după el şi când se duce la toaletă... În orice caz, eu unul n-am nici o idee. Poate doamna De Vries? se întoarse el spre Karin.

— Nu ştiu, răspunse ea rece, n-am citit raportul.

— Nu-i nimic, niciodată nu e prea târziu. Poftim, lectură plăcută. Witkowski tuşi să-şi dreagă glasul, cu un aer de nemulţumire.

— Cred totuşi că trebuie început de undeva, nu vi se pare? zise el sarcastic. Fiindcă pe hârtie totul pare perfect, dar în practică nu se poate să nu existe ceva fisuri. Dacă ne lăudăm că suntem de meserie ar trebui să ştim chestia asta.

— Uite ce e, colonele, zise Drew, eu aş zice că e mult mai uşor să-l lichidăm decât să-l răpim.

— Îmi place, rânji Witkowski de-a dreptul înfuriat, mulţumesc pentru învăţături! Asta n-o ştiam!

Karin îşi ridică ochii din foile de hârtie trimise de Moreau, îl privi câteva clipe pe Witkowski şi zise pe un ton cam nesigur:

— Bănuiesc că ar trebui să punem la cale o diversiune. Ceva care să distragă atenţia gorilelor subiectului.

— Mda, mormăi Witkowski. Ca teorie sună bine. De exemplu, să imobilizăm câţiva paznici şi să dăm un asalt final. Important e cât de disciplinate sunt gorilele lui Traupmann, fiindcă...

— Vedem la faţa locului, îl întrerupse Latham. Pe pielea noastră.

— Da, ai zis bine. Şi fiindcă veni vorba, cei doi tipi de la NATO sunt la mine în birou, au sosit cu avionul de la Bruxelles şi al naibii să fiu dacă nu au o acoperire de clasa întâi! Au scrisori de acreditare din partea unei firme aeronautice, dar asta n-ar fi nimic, am muncit cu şefii lor de ne-au sfârâit creierii dar face! Dacă are cineva curiozitatea să-i verifice mai strâns, oamenii figurează şi pe statele de plată ale firmei. Să mai poftească cineva!

— Şi sub chestiile astea ce se ascunde? întrebă amuzată Karin.

— Eh, mai nimic. Ceva operaţiuni prin Golf, nişte paraşutări cu trupele de *comando,* chestii de-astea, atât. La poligonul de tragere punctajul maxim posibil din rostogolire, plus că ştiu să arunce un

lasou la douăzeci de metri, să dea pe oricine cu roatele-n sus... Amândoi ştiu să frângă o beregată numai cu două degete. Meseriaşi. Şi fiţi atenţi, că sunt băieţi cu carte, nu cine ştie ce gorile cretine, unul e chiar doctor în filologie! Îi invit încoace.

— Da, zise Karin ridicându-se, să comand ceva, cafele, nişte gustări, poate şi ceva de băut...

— Nu, se împotrivi Witkowski, ce discutăm trebuie să discutăm cu mintea limpede.

Căpitanul Christian Dietz era mai curând scund decât înalt, dar altfel semăna cu figurile de pe afişele de propagandă ale celui de-al treilea Reich. Arăta a arian pur, blond şi cu ochi albaştri, cu trăsături teutone şi cu un corp pe care i l-ar fi invidiat şi un campion olimpic la înot. În schimb, locotenentul Gerald Anthony era un lungan negricios şi mlădiu ca o nuia care în orice clipă e gata să se îndoaie fără să se rupă. După spusele lui Witkowski, Latham şi Karin s-ar fi aşteptat să vadă nişte duri şi când colo amândoi arătau foarte paşnic, foarte tineri şi mai curând timizi, aproape sfioşi, doi băieţi foarte simţiţi care în ruptul capului n-ar vrea să deranjeze pe cineva.

— Nu cred că ar ghici careva că nişte tipi ca voi sunt în stare de chestiile pe care ni le-a spus amicul nostru aici de faţă, zise Latham după ce îi examina câteva clipe.

— Domnule, zise Dietz plecând cu modestie privirile, s-a întâmplat să fim la locul potrivit atunci când trebuia, altceva nu.

— Da, întări cu sfială Anthony, doar întâmplarea, pur şi simplu întâmplarea. Noi nu avem nici un merit. Meritul revine colegilor noştri, care ne-au furnizat nişte informaţii de prima mână, altminteri ne mâncau irakienii fripţi, pe amândoi.

— Va să zică aţi lucrat mult împreună?

— Da, domnule, răspunse Anthony. Numele noastre de cod în transmisiile radio erau Alfa-Delta.

— Bun, zise Latham. Aţi citit raportul despre Traupmann. Aveţi vreo idee? Vreo sugestie, ceva?

— Da, răspunse Anthony. Un restaurant.

— Sau să ne folosim de deplasările pe fluviu, adăugă Dietz. L-am putea pândi la Nurnberg şi să ne ţinem de el până la Bonn.

Karin ascultase atentă tot timpul, cercetându-i din priviri pe cei doi şi cântărindu-le spusele. În sfârşit, se hotărî să vorbească:

— Ce e cu restaurantul?

— La un restaurant e mai uşor de creat o diversiune, răspunse cu blândeţe locotenentul Anthony. Se poate provoca, de exemplu, un mic incendiu. Sau chiar fără incendiu. Acolo paznicii nu mai sunt în elementul lor, e o chestie care ţine de psihologie. Îi putem imobiliza, eventual după ce-i drogăm discret... Deşi eu zic că tot incendiul e cea

mai bună soluţie. Gândiţi-vă la mâncărurile flambate, nu e greu să schimbăm compoziţia sosurilor şi incendiul e gata. Nu ţine mult şi nici pagube adevărate nu face, dar panică stârneşte, iese învălmăşeală mare, toată lumea îşi pierde capul… şi în timpul acesta noi ridicăm frumos obiectul *şi ne fa*cem nevăzuţi.

— Să auzim şi varianta cu fluviul, zise Witkowski.

— Domnule, zise respectuos locotenentul Dietz, e vorba de orificiile acelea din copastie pe unde ies gazele. La bărci mă refer, adăugă el. Orificiile acelea pot fi astupate, am mai făcut asta, toate şalupele de patrulare ale lui Saddam Hussein aveau aşa ceva. Videocamerele pot fi scoase din funcţiune trăgând în ele cu alice, oamenii de la monitoare au să creadă că s-a defectat ceva pe circuit, de exemplu o perturbare a stabilizatoarelor de tensiune. Chestii de-astea se mai întâmplă şi n-au să se alarmeze imediat. O să avem nevoie de aparatură de scufundat sub apă, aşa camerele video nu ne pot sesiza. Înainte ca barca să se apropie de ţărm urcăm la bord, luăm comanda şi ne îndepărtăm urgent din zonă, cu *obiect* cu tot. Trebuie stabilit un punct de întâlnire pe ţărm, unde să…

Witkowski trase aer în piept, cu aerul omului care vrea să intervină, dar Latham i-o luă înainte.

— Un moment, zise el şi se întoarse spre Anthony. Locotenente, de ce consideri că un restaurant e preferabil manevrei pe apă? Trebuie să cântărim bine amândouă schemele, ca să putem alege.

— În primul rând, domnule, e vorba de o economie de timp. Apoi să nu uităm că pe apă marja de eroare e mult mai mare. Vizibilitatea e mai slabă, mai ales că, din câte am înţeles, întrunirile au loc mai mult seara. Putem rata căpăcirea orificiilor sau putem da rateuri când tragem în camerele video. E destul să ne scape una şi gata, s-a şi dat alarma. Elicopterul de pe mal are proiectoare puternice şi poate identifica uşor o barcă. Nu mai avem cum ajunge la ţărm. Au să tragă în noi de sus, chiar dacă avem un ostatic de preţ, sau poate tocmai de asta: mai important e să-l ştie mort decât în mâinile noastre. Fiind vorba de creierul organizaţiei lor, care ştie absolut tot…

— Mda, zise colonelul, argumente sunt destule. Să vedem acum de ce preferă căpitanul Dietz manevra pe apă. Ce nu e în regulă căpitane, la restaurant?

— Cam aceleaşi lucruri, domnule. Într-un restaurant pericolul de a da greş e mai mare. Paznicii doctorului nu sunt nişte începători, sau cel puţin aşa rezultă din ce am citit în raportul acela. În momentul declanşării incendiului primul lor gând are să fie că e vorba de ceva provocat, o diversiune, nu? Şi imediat vor fi pe picior de alarmă. Dacă-mi daţi voie să-mi exprim o părere, cine a conceput sistemul acela de pază atât de amănunţit e cineva de meserie, care trebuie să fi prevăzut şi toate diversiunile posibile şi măsuri pentru fiecare din ele.

— Mereu eşti de altă părere decât locotenentul Anthony? zâmbi colonelul Witkowski.

— Nu mereu, domnule, dar de cele mai multe ori. Însă de fiecare dată găsim o soluţie mulţumitoare şi pentru el şi pentru mine.

— Aaaa... păi unde e respectul faţă de grad. Locotenente? se întoarse Witkowski spre Anthony. Nu e superiorul dumitale? Îţi permiţi să-l contrazici?

— Da, domnule colonel, răspunse sfios Anthony. Dar într-o lună sau două am să fiu şi eu căpitan şi atunci o să fim egali pe toată linia. Vă spun drept, cel mai mult mă deranjează faptul că nu mă lasă niciodată să-mi plătesc partea mea când mâncăm undeva. Dar când am să fiu şi eu căpitan, ei, atunci o să putem plăti nemţeşte.

— Abia aştept, râse Dietz. Căpcăunul ăsta, aşa slăbănog cum îl vedeţi, că e numai piele şi os, mănâncă ceva de speriat, cât şapte şi tot nu pune nimic pe el. Pielea rea!

Latham se lovi deodată peste frunte.

— Gata! exclamă el, mi-a venit o idee! Nu pot să garantez rezultatul, dar rămâne s-o punem la punct. Acuma hai să bem ceva, că afurisitul ăsta de gâtlej a început să-mi sfârâie de sete.

— Păi parcă ne fusese vorba... zise Karin.

— Da, dar acuma chiar că merită!

Capturarea doctorului Hans Traupmann, cu numele de cod *„Operaţiunea N2”*, a început fără întârziere. Cei cinci membri ai echipei au plecat spre Nurnberg cu trei avioane diferite, ca să nu bată nimănui la ochi, Latham cu locotenentul Anthony, Karin cu căpitanul Dietz iar Witkowski de unul singur. Moreau îşi bătuse mult capul să găsească cea mai bună soluţie pentru aranjarea lor şi până la urmă Latham şi Karin nimeriseră ca din întâmplare la acelaşi hotel, ba chiar în camere alăturate, iar Witkowski, Dietz şi Anthony la trei hoteluri diferite. Rămăsese stabilit să meargă toţi cinci în dimineaţa următoare la cea mai mare bibliotecă din oraş, unde nimănui nu avea cum să-i bată la ochi faptul că trei doctoranzi de la Universitatea Columbia din statul New York, însoţiţi de profesorul lor, aveau ceva de cercetat. Şi nu părea suspect nici faptul că domnii aceştia atât de dornici de studiu erau însoţiţi de o nemţoaică pe post de ghid, iar faptul că nemţoaica era frumoasă şi plină de distincţie nu putea deranja nici el pe nimeni. Aspectul grupului lor era atât de firesc încât nu li s-au cerut nici un fel de acte, deşi domnii erau în măsură să prezinte acreditări în regulă eliberate de Universitatea Columbia iar frumoasa doamnă care le slujea de ghid avea asupra ei delegaţia emisă de un prestigios colegiu german.

— Pe cinstea mea, zise Gerald Anthony, frumos oraş! Zici că eşti în Evul Mediu, dacă n-ar fi maşinile şi firmele luminoase te-ai crede în

miezul istoriei.

— La asta mă gândeam şi eu, zise Karin. E o senzaţie foarte reconfortantă.

Căpitanul Dietz se arătă mai puţin înclinat spre contemplarea minunăţiilor oraşului, ca unul care contemplase altceva.

— Am fost şi am studiat împrejurimile *obiectivului,* zise el cu voce scăzută. Moreau are perfectă dreptate, acolo sunt gorile, nu glumă. Intră şi ies, înconjoară clădirea, vin unii, pleacă alţii, ăştia o iau iar de la cap, ceilalţi vin înapoi… Cel puţin aşa cum stau lucrurile în momentul de faţă, nu văd nici o posibilitate să pătrundem acolo.

— Nu-i nimic, zise împăciuitor colonelul, nici noi nu ne-am gândit să-l umflam chiar din aşternut. Aş zice chiar că nu era nevoie să rişti învârtindu-te pe acolo, *Deuxieme Bureau* îşi are şi el oamenii lui acolo şi asta e treaba lor. În momentul când Traupmann părăseşte locuinţa, ne dau de ştire. De altfel chiar acum trebuie să apară aici unul din ei. Ţi-ai pus pielea la bătaie fără rost.

— Eu n-aş zice chiar aşa, domnule. Am observat câte ceva. De exemplu unul din paznicii de acolo trage din gros la măsea, are o ploscă turtită în buzunar şi de câte ori e, într-un loc unde zice el că nu-l vede nimeni o scoate şi trage o duşcă. Pe altul l-am văzut scărpinându-se întruna, probabil are vreo alergie sau vreo iritaţie, ceva.

— Chestiile astea ne pot folosi în vreun fel? întrebă Karin.

— Poate că da. Am putea încerca să punem mâna pe unul din ei să-l scoatem de acolo şi să-l stoarcem puţin de ceva informaţii. Asemenea mici slăbiciuni omeneşti pot fi exploatate câteodată cu maximum de randament.

— Îmi place. În Golf vă mergea cu metoda asta, cu „micile slăbiciuni omeneşti”?

— Da, domnule. Numai că acolo ne foloseam mai ales de lipsa hranei. Mulţi irakieni erau nemâncaţi de zile întregi şi ştiţi şi dumneavoastră cum se spune, conştiinţa trece prin stomac.

— Vreau să ştiu cum stau lucrurile când *obiectul* urcă în maşină sau se dă jos, zise Latham. Are de făcut măcar câţiva paşi. Chiar dacă e vorba de parcări subterane sau de cine ştie ce platformă aeriană tot sunt momente când nu e protejat suficient. Un minut s-ar putea să fie destul pentru ce ne trebuie nouă.

— Da, interveni locotenentul Anthony, dar criza de timp are să ne preseze al naibii, ca să nu mai zic şi că oamenii lui ştiu şi ei treaba asta şi precis că şi-au luat toate măsurile.

— Nu zic nu, dar nu au nici ei cum să prevadă tot. Avem arme care pot arunca săgeţi tranchilizante, plus elementul surpriză. Asta contează cel mai mult, întotdeauna ne-am bazat pe surprinderea adversarului şi am reuşit.

— Ei, ei! făcu nemulţumit Witkowski. Uşurel, băiete, e destul să greşim un singur pas ca să nu ne mai iasă nimic pe urmă. Dacă le miroase ceva suspect, tipii sunt în stare să-l facă pe individ pachet şi să-l expedieze urgent în cine ştie ce buncăr unde nu mai avem ce-i face. Nu ne zoreşte nimeni, aşa că nu mergem pe bâjbâite, nu tatonăm, nu nimic. Întoarcem lucrurile bine pe toate părţile, stabilim un plan fix, îl batem în cuie şi gata. Nu ne bazăm pe improvizaţii, că nu iese nimic.

— Ei, uite exact întorsul ăsta al lucrurilor pe toate părţile nu-mi place mie, mârâi Latham. Înseamnă timp al naibii de mult şi noi tocmai asta nu ne-o putem permite...

Se întrerupse, fiindcă dinspre capătul raftului lung de cărţi apăruse cineva. Un bărbat cu aspect banal, care te făcea să te gândeşti imediat la un funcţionar de bancă, nici prea înalt, nici prea scund, cu un costum de gata care venea destul de bine pe el şi cu o cămaşă ieftină.

— Omul lui Moreau, zise colonelul.

— Omagiile mele, doamnă, respectele mele, domnilor, zise politicos nou-venitul, cu un uşor accent franţuzesc. Nu e nevoie de prezentări prea amănunţite. Îmi puteţi spune Karl.

— Bine, Karl, e-n regulă, zise colonelul. Ia loc, continuă el, arătându-i un scaun liber. Cred că nu mai e nevoie să-ţi spunem cât contăm pe sprijinul tău, nu?

— Evident, domnule şi sper din toată inima ca sprijinul meu să vă fie de folos.

— Mi se pare mie, amice, sau nu eşti chiar încrezător în reuşită? întrebă cam aspru Latham, măsurându-l de sus până jos.

— E o misiune dificilă, răspunse Karl, fără nici o nuanţă în voce.

— Aşa e, zise Witkowski, dar avem sprijinul unor oameni competenţi. Faţă de raportul iniţial ai ceva noutăţi?

— Da, aş avea ceva. După ce am trimis raportul la Paris am aflat că Traupmann îşi rezolvă multe probleme personale prin intermediul preşedintelui consiliului de administraţie al spitalului, un individ foarte bogat, care are şi o mulţime de relaţii. Nu suflă în faţa lui Traupmann, execută absolut orice şi nu ştie cum să-i intre în voie.

— Probabil că asta e schema lor de acţiune, zise căpitanul Dietz. Traupmann nu trebuie să iasă prea mult în evidenţă dând ordine. El e chirurg. De ordonat ordonă preşedintele consiliului de administraţie, fără să ştie cineva al cui joc îl face.

— Exact, zise Karl, mulţumit că fusese înţeles atât de repede. Toate instrucţiunile sunt înregistrate prompt, ca să se evite orice încurcătură şi să se poată găsi uşor vinovatul în caz de neexecutare. E ceva tipic pentru nemţi. L-am convins pe un funcţionar de la birouri să-mi pună la dispoziţie ordinele date de Traupmann.

— Oho! exclamă admirativ Witkowski. N-a fost periculos?

— Nu. M-am legitimat ca agent al poliţiei germane. Dar asta contează mai puţin, important e că Traupmann a cerut rezervarea unei mese de şase persoane pentru seara asta la orele opt şi jumătate, pe terasa restaurantului Gartenhof. Şi a mai dat o dispoziţie: avionul lui să fie gata de decolare mâine după-amiază la ora cinci.

— Clar, zise Dietz, o reuniune pe Rin. Cel mai bine ar fi să acţionăm pe apă, cum am spus eu de la început.

— Pardon, sări locotenentul Anthony, aşa am făcut pe plaja din Kuweit şi ştii că era să ne lăsăm pieile acolo. Ca să nu mai zic că doi tipi de pe amfibii au mierlit-o exact pe chestia asta, fiindcă s-au luat după tine. La restaurant trebuie lucrat, e limpede ca lumina zilei.

Witkowski plescăi nemulţumit din buze iar Latham zise ferm:

— Avem două ocazii favorabile, una deseară la restaurant, cealaltă mâine, pe apa Rinului. Ce părere ai, Karl?

Cel întrebat îl privi liniştit, fără să se tulbure şi răspunse încet:

— Amândouă la fel de grele şi de pline de risc. Tot ce pot face e să vă urez succes. Şi să mă rog pentru dumneavoastră.

Pe câmpia dintre imensul rezervor de apă potabilă Dalecarlia în albia Potomacului se odihneau cele două planoare ME 323, care fuseseră desfăcute în părţile lor componente, transportate peste Atlantic şi montate din nou aici. Giganticul bazin de acumulare, alimentat în permanenţă de bogatele izvoare subterane, se găsea la celălalt capăt al bulevardului MacArthur şi alimenta cu apă localităţile Arlington Falls Church, Georgetown şi întregul district Columbia, inclusiv ghetourile capitalei şi Casa Albă.

Totul fusese calculat cu o precizie de ordinul secundelor: în momentul zero al acţiunii, cele două turboreactoare echipate cu motoare Thunderbird aveau să coboare cu viteza minimă, remorcând planoarele de la sol cu ajutorul unor cabluri de ancorare. Se calculase că la manevra de decolare în tandem rezistenţa aerului avea să prezinte un coeficient ridicat, căruia forţa motoarelor nu-i putea face faţă. De aceea sub aripile celor două planoare se amplasaseră rachete propulsoare, acţionate prin telecomandă. După decolare rachetele aveau să fie scoase din funcţie, până în momentul impactului, când urma să fie branşate din nou. Planul era perfect conceput şi nu putea da greş. Inima Statelor Unite avea să fie paralizată prin otrăvirea populaţiei. Momentul zero: peste o sută de ore.

La aproape patruzeci de kilometri la nord de Paris, într-o zonă de câmpie, la Beauvais, se află un complex de amenajări hidrografice pentru alimentarea cu apă a unor zone întinse din capitala Franţei,

mai ales a arondismentelor în care se află multe instituţii guvernamentale Palatul Elysee, Ministerul de Externe, cazărmile unităţilor speciale, plus câteva duzini de departamente şi de instituţii publice de mai mică anvergură. La est de acest sistem hidrografic începe zona câmpiilor agricole, pline de ferme mici şi prospere care aprovizionează zilnic piaţa pariziană cu legume şi zarzavaturi proaspete, cu flori, cu fructe şi cu ouă. Şi tot aici se află şi câteva mici aeroporturi particulare, ale unor persoane subţiri care nu vor să se amestece cu mitocănimea de toate culorile şi de toate rasele cu care ar risca să vină în atingere pe aeroporturile excesiv de democratice ca Orly sau Charles de Gaulle.

Unul din aceste mici aeroporturi particulare era ceva mai izolat, departe de orice fermă. Cineva care s-ar fi apropiat de pista lui de aterizare ar fi văzut două planoare care arătau ca noi, cu vopseaua proaspătă şi cu aspectul plăcut de lucru zdravăn şi bine îngrijit. Iar dacă i-ar fi dat prin cap să pună întrebări despre ele, ar fi primit un răspuns care nu putea stârni bănuieli nici celor mai suspicioşi oameni: cele două planoare fuseseră comandate de casa regală saudită, pentru plimbări pe deasupra deşerturilor, fuseseră achitate integral şi zilele acestea urmau să fie ridicate şi duse la Ryadh. Turnul de control primise deja instrucţiuni să fie gata la apariţia turboreactoarelor care aveau să le remorcheze. Asta cam peste patru zile. Imprecizia termenului nu deranja pe nimeni, fiindcă ora precisă urma să fie comunicată, desigur, în timp util.

Erau însă şi oameni care cunoşteau exact ora aceasta, care pentru ei purta numele de momentul zero: peste o sută de ore.

Terasa cu grădină a restaurantului Gartenhof părea un vestigiu al unor alte vremuri, în care oamenii ştiau să se bucure de rafinamente astăzi uitate. Supeuri fine erau servite de chelneri în frac şi cu mănuşi albe, care se strecurau cu paşi de pâslă printre mese, fără să tulbure cu nimic efluviile gingaşe ale cvartetului de coarde instalat pe o estradă, care delecta auzul mesenilor cu piese atent alese din cel mai pretenţios repertoriu clasic. Era o grădină în adevăratul sens al cuvântului[78], pe o terasă exterioară, înţesată cu jardiniere pe deasupra cărora mesenii aveau o panoramă superbă asupra oraşului vechi, cu sobrele lui clădiri medievale printre care se putea vedea şi casa marelui Albrecht Durer[79].

Locotenentul Gerald Anthony din Forţele Speciale era omul cel mai

[78] Cuvântul german „Gartenhof” înseamnă în traducerea aproximativă „Curtea cu grădini”.

[79] Albrecht Durer (1471-1528) pictor şi gravor german, autor al unor creaţii în care se discern influenţele Renaşterii italiene şi al unor studii teoretice care au avut o mare influenţă asupra artiştilor epocii sale (în special *Tratat asupra proporţiilor corpului omenesc*)

furios din lume. Reuşise să convingă pe toată lumea că locul cel mai potrivit pentru ridicarea „obiectului” era restaurantul acesta şi vedea acum că realitatea îi juca o festă dureroasă. Tot ce ştia el despre provocarea unor mici incendii ca diversiuni era valabil în spaţiile închise, dar nici vorbă de aşa ceva. Iar furia lui era cu atât mai mare cu cât aşezarea „obiectului” şi a gorilelor care îl păzeau clipă de clipă era ideală pentru o asemenea operaţiune: indivizii erau împrăştiaţi pe la mesele din jur iar printre mesele lor se găseau altele ocupate toate de perechi de diferite vârste. La declanşarea incendiului cu siguranţă că femeile aveau să-şi piardă capul şi să înceapă să ţipe îngrozite, repezindu-se în toate părţile şi împiedicându-i pe paznici să-şi protejeze cum trebuie obiectivul. Totul era perfect.

Numai că, din nefericire, nu se aflau într-un spaţiu închis. Şi mai mult decât atât, dinspre apa râului Reignitz adia şi o briză călduţă care îi obligase pe stăpânii casei să aşeze lumânările de pe mese în globuri scumpe de cristal, ca să nu pâlpâie sau să se stingă de tot. Câteva flăcări mai serioase, chiar dacă ţineau numai zece secunde, ar fi fost destul pentru a stârni o învălmăşeală cumplită în timpul căreia ei să-l ridice pe Traupmann şi să-l ducă rapid de acolo, însă tocmai briza aceasta era cea mai periculoasă: focul se putea întinde rapid, transformându-se în incendiu adevărat, ucigând sau mutilând oameni nevinovaţi şi prefăcând în scrum un cartier întreg, înainte de sosirea pompierilor. Casele vechi de bârne din jur ar fi fost o pradă uşoară pentru flăcări. Şi mai era ceva: unica intrare era atât de îngustă încât asta le-ar fi încurcat în ultimul moment socotelile. În isteria generală care s-ar fi declanşat n-ar fi fost deloc exclus să nu-l poată scoate destul de iute pe Traupmann afară şi asta însemna ratarea în întregime a acţiunii. Era suficient ca o singură gorilă să-şi revină din şocul iniţial şi să scoată arma. Un eşec lamentabil. Şi locotenentul Gerald Anthony din Forţele Speciale, abia încununat cu laurii războiului din Golf, nu era deloc dispus să-i piardă într-un restaurant din Nurnberg, fie el şi de cea mai înaltă clasă!

Aşadar membrilor echipei N2 nu le mai rămânea deocamdată altceva mai bun de făcut decât să-şi ia aerul unor turişti cu bani care vor să petreacă şi ei o seară în cel mai rafinat restaurant din oraş. Îl studiau atent pe Traupmann, trăgând cu coada ochiului spre masa acestuia şi încercând să-şi învingă nervii pricinuiţi de eşecul acestei prime faze a Operaţiunii N2. Marele chirurg trona în fruntea mesei ca un păun şi se vedea limpede că domină discuţiile iar ceilalţi meseni nu fac decât să fie de acord cu el în tot ce spune. Aceia dintre prietenii noştri care poate s-ar fi aşteptat ca omul numărul unu al teribilei puteri care se numea „Frăţia” să aibă o înfăţişare plină de forţă şi dinamism nu puteau fi decât dezamăgiţi. Traupmann avea o înfăţişare mai curând ştearsă iar dacă ieşea totuşi în evidenţă prin câte un

amănunt, amănuntul acesta nu era deloc în favoarea lui. Nici înalt nici scund, nici gras nici slab, nici urât nici frumos. Nimeni n-ar fi zis că individul acela care se silea să facă impresie, parcă cerând aplauze la scenă deschisă, conducea o organizaţie cu ramificaţii în toată lumea, care ţinea aprinse peste noapte luminile în multe birouri ale serviciilor secrete din multe capitale importante unde se legau şi se dezlegau urzelile politicii mondiale. Figura lui nu trăda prin nimic pe omul stăpân peste batalioane întregi de fanatici gata să moară la ordinul lui. Avea trăsături banale, mai curând vulgare, iar când râdea gura i se aduna ciudat, strângându-se într-un rictus greoi care o făcea să semene a rât de porc. Privind chipul acesta de rând, cu ochi lipsiţi de strălucirea vie pe care o dă inteligenţa, nu s-ar fi spus nici că omul din fruntea mesei e unul din cei mai mari chirurgi din lume şi că mâinile lui urâte şi dizgraţioase, de plebeii, umblă cu o precizie şi o îndemânare de neînchipuit în adâncurile creierelor unor oameni pentru care bisturiul doctorului Traupmann e ultima şansă de salvare. Pe scurt, membrii echipei N2 se convingeau o dată în plus că e imposibil să cântăreşti pe cineva numai după aspectul lui exterior.

Latham avusese grijă să-şi schimbe înfăţişarea cu ajutorul unor ochelari cu rame de baga şi îşi mai lipise şi nişte sprâncene false care, la un loc cu mustaţa groasă, îl făceau greu de recunoscut. O privea pe Karin în lumina difuză a becurilor mici, ascunse printre florile din jardiniere şi a lumânărilor de pe mese şi îşi spunea că şi ea ştiuse să se aranjeze în aşa fel încât să n-o mai recunoască nimeni. Nu se machiase deloc şi asta îi dădea o paloare puternică, plină de distincţie, iar părul şi-l adunase într-un coc bine strâns. Dar, spre surprinderea lui, Karin nu-i întorcea privirile. Se uita fix spre masa lui Traupmann, atât de insistent încât risca să atragă atenţia vreuneia din gorilele de la *mesele* din jur şi asta putea duce la cine ştie ce complicaţii. Se gândi să-i spună să fie mai prudentă dar ceva îl reţinu. Karin părea de-a dreptul hipnotizată de ceva sau de cineva de la masa lui Traupmann.

— Am impresia că am zărit o veche cunoştinţă care tocmai vrea să meargă la toaletă şi cred că ar fi cazul să-i urmez exemplul, zise ea încet.

Se ridică de la masă şi traversă terasa, urmând-o pe femeia care-i atrăsese atenţia. Witkowski le privea concentrat pe amândouă.

— Mi se pare, zise el, că dama în chestiune e exact partenera lui Traupmann din seara asta. S-ar putea să pice bine.

— Ce mama dracului se petrece? şopti repede Latham, aproape explodând. Nu înţeleg nimic. Ce crede Karin că poate realiza?

— Nu ştim, răspunse netulburat Witkowski. Ai răbdare, aflăm când se întoarce. Oricum, tot nu avem de ales.

Karin se întoarse după aproape un sfert de oră, în care Latham

stătuse ca pe ghimpi.

— Ei? o somă el înainte de a o vedea aşezată pe scaun. Ai reuşit ceva?

— Nu ştiu. Rămâne de văzut. Prietena noastră are douăzeci şi şase de ani şi îl urăşte pe „hodorogul acela nenorocit", cum îi spune ea. Traupmann o scoate în oraş ca să se afişeze cu o femeie tânără şi frumoasă iar pe urmă, în apartamentul lui, o supune la tot felul de perversiuni sexuale. O plăteşte imperial, dar ea s-ar lipsi bucuroasă.

— Şi totuşi nu se lipseşte!

— Nu. Îi e groaznic de frică de el.

— Şi cum naiba ai putut afla toate chestiile astea? Chiar o cunoşteai? insistă Latham.

— Nu, dar am trăit în Amsterdam, ai uitat? Privirea unui om care se droghează cu cocaină o recunoşti de la o poştă. Fata avea mare nevoie să-şi ia doza şi am dat peste ea la toaletă tocmai când şi-o lua. Tot „hodorogul acela nenorocit" îi face rost şi de asta. Şi mai e ceva. Doctorul îşi înregistrează pe casete video isprăvile sexuale şi înainte de a se apuca de treabă cu ea priveşte câteva casete de-astea, ca să se excite şi o obligă şi pe ea să se uite. Are cu sutele, inclusiv cu fetiţe şi cu băieţi micuţi.

— Am înţeles, zise Drew. Trebuie să intrăm neapărat în afurisitul ăla de apartament.

— Câteva obiecte din astea ar fi mai ceva ca artileria grea, zise rar Witkowski. Îl avem la mână, îl distrugem.

— Cred că nu e imposibil, zise şi Dietz.

— Nu zău! îl ironiza Anthony. Parcă adineauri optai pentru alte strategii!

— Ei, asta-i! Mă mai pot răzgândi şi eu din când în când, nu poţi accepta că aş avea dreptul? Doamnă De Vries, se întoarse el spre Karin, am bănuiala că i-aţi pus fetei şi ceva întrebări subtile cu privire la configuraţia apartamentului. Mă înşel cumva?

— Nu, nu te înşeli. Traupmann ocupă tot etajul ultim al clădirii şi are acolo în permanenţă trei paznici. Unul stă la intrarea în apartament iar ceilalţi doi patrulează prin holul central, pe coridoare şi prin exteriorul clădirii.

— Cu lifturile cum stăm? întrebă Witkowski.

— Nu putem conta pe ele. Tânăra noastră prietenă spune că ea, ca să ajungă cu liftul la etajul doctorului, apelează la unul din paznici, care tastează codul electronic de acces. Mai e şi serviciul de securitate al clădirii, alţi oameni care pot face serviciul ăsta, după ce se conving că eşti persoana aşteptată de doctor.

— Aha, zise concentrat Latham. Va să zică există două bariere propriu-zise, gărzile lui Traupmann plus serviciul de securitate al clădirii. S-ar putea ca ăştia din urmă să nu fie chiar profesionişti de

clasă, deşi naiba ştie, nu putem să contăm…

— Moreau spune că ar cam fi, îl contrazise ironic Witkowski.

— Şi ne putem aştepta şi la o a treia barieră, continuă Karin. Soţul meu instalase la Amsterdam un sistem aproape identic: e posibil ca la uşă să existe un adevărat robot electronic care are nevoie de un cod ca să poată deschide uşa. Dacă folosim unul greşit se declanşează imediat alarma şi e tragedie.

— E clar, zise Drew. Chiar dacă trecem de primele două bariere ne poticnim în ultima. Nu ştim blestematul ăla de cod.

— Să nu ne pripim, se opuse Witkowski. Eşti de acord că de primele două se poate trece?

— Eu sunt de acord, zise ferm Dietz. Gerry şi cu mine ne putem ocupa de beţivan şi de tipul care se scarpină mereu. Personalul din interiorul clădirii poate fi dus de nas de nişte oameni care să arate a funcţionari guvernamentali şi să aibă şi nişte legitimaţii beton.

— Într-un fel sau altul să zicem că de primele două obstacole trecem, reluă Latham. Am mai zis-o. Vorba e ce facem sus, unde ne izbim de robot şi de blestematul ăla de cod.

— Domnule, aici m-aţi încuiat, răspunse căpitanul Dietz. Nu am nici un răspuns.

— Poate găsesc eu unul, interveni Karin. Dacă lucrurile merg cum sper eu, mă întorc puţin mai târziu şi vă lămuresc. Până atunci v-aş ruga să-mi comandaţi o cafea mare, s-ar putea să am parte de o seară cam grea.

Se ridică şi se îndreptă cu aerul cel mai firesc spre toaleta pentru doamne, trecând destul de departe de masa lui Traupmann. După câteva minute, tânăra care se afla lângă doctor strănută deodată cu putere lucru de înţeles dacă ne gândim la briza stăruitoare şi la firele de polen pe care le aducea întruna. La acelaşi lucru s-au gândit pare-se şi comesenii ei, care nu s-au mirat văzând-o că se ridică şi se îndreaptă şi ea spre toaleta pentru doamne.

Karin reveni după ceva mai mult de un sfert de oră la masa „universitarilor” americani, care stăteau ca pe jăratic.

— Condiţiile sunt grele, dar nici pe departe inacceptabile, zise ea de cum se aşeză. Am apucat să-i promit nu că se face, ci doar că o s-o sprijin pe lângă şeful nostru, profesorul Witkowski de la Universitatea Columbia…

— Să auzim, o întrerupse Latham. V-aţi întâlnit la toaleta damelor şi a pus nişte condiţii, înţelegem. Mai întâi să auzim ce oferă.

— Exact, întări *profesorul* Witkowski.

— Încep cu sfârşitul, răspunse Karin De Vries. După ce intră Traupmann în apartamentul de la ultimul etaj, într-o oră dezactivează sistemul de alarmă şi descuie pe dinăuntru o broască foarte

sofisticată. Pe urmă treaba noastră cum ne descurcăm.

— Perfect, aproape că exclamă Dietz. Şi ce pretenţii are pentru asta? Să fie preşedinta Statelor Unite?

— Nu chiar. Vrea o viză permanentă pentru America plus o cură de dezintoxicare plătită de guvernul vostru. După care un stipendiu pe trei ani, în nişte limite rezonabile. În Germania nu are curajul să rămână şi am bănuiala că speră să primească şi cetăţenia americană.

— Fata asta ar fi putut să ne ceară şi luna de pe cer, zise Latham. Zău dacă nu e modestă. Eu mă gândeam la cine ştie ce pretenţii barosane, nu prostii de-astea…

— Nu te speria, e timp pentru orice, *dragul meu.* Fata e dependentă de droguri şi ne putem aştepta la complicaţii ulterioare. Dar deocamdată e absolut rezonabilă.

— Şi chiar dacă măreşte preţul pe urmă, zise şi Witkowski, slavă Domnului, la cât ne oferă ea, merită! Din plin!

Locotenentul Anthony îi trase un genunchi pe sub masă.

— Domnule profesor, *obiectul* a cerut nota de plată.

— Iar eu, zise Karin uitându-se la ceas, ca ghid al grupului vostru trebuie să fac la fel. E cam târziu, urmă ea cu voce puţin mai ridicată, mâine dimineaţă ziceaţi că trebuie să fiţi la sala de lectură la prima oră, nu? Atunci hai să mergem.

Şi se aplecă să ia ceva care îi căzuse întâmplător jos, deşi nici unul din americanii cei studioşi nu observase să i se fi întâmplat aşa ceva. Tânăra de la masa lui Traupmann o privea cu încordare şi păru să răsufle nespus de uşurată când Karin clipi imperceptibil din ochiul drept.

Traupmann scoase de la piept un portofel de piele de crocodil, trase un teanc de bancnote, fără să le numere şi le lăsă pe masă cu un gest nepăsător.

Capitolul 36

Clădirea care îl adăpostea pe doctorul Traupmann împotriva oricăror indiscreţii era una din acele construcţii reci şi impersonale din beton şi oţel, cu faţadele îmbrăcate în sticlă şi lipsite de orice gust, aşa cum au apărut ca ciupercile după ploaie în mai toate marile şi micile oraşe de pe tot globul. Să facem totuşi precizarea că această perfectă banalitate nu era rodul minţii sterpe a unui arhitect de duzină, ci produsul unui program de calculator care avusese în vedere ca primă necesitate funcţionalitatea şi gradul cel mai înalt posibil de securitate, în relaţie cu rezistenţa structurii. Dar chiar aşa, în formele ei geometrice şi fără gust, clădirea aceasta impunea respect şi parcă şi o oarecare teamă, sugerând oricărui privitor forţă şi autoritate. Panourile de sticlă de la intrare se ridicau pe înălţimea a două etaje, foaierul imens era pavat cu plăci de marmură albă şi în mijlocul lui se afla un bazin larg cu o fântână arteziană ale cărei jeturi bogate erau luminate de reflectoare subacvatice multicolore. Efectele erau puternice, fără îndoială, dar sugerau mai degrabă triumful tehnicii şi al forţei decât pe acela al frumosului.

În stânga foaierului se afla uşa glisantă de sticlă a serviciului de pază al clădirii. În spatele ei se vedea un paznic în uniformă care verifica prin interfonul de la intrare pe toţi cei care doreau să intre. Dacă locatarii se arătau de acord cu vizitele acestea, permitea accesul nou-veniţilor, în caz contrar avea la îndemână un panou cu butoane pe care scria *Pompieri, Pătrundere cu forţa* şi *Poliţia,* Secţia de poliţie se afla la nici un kilometru distanţă şi poliţiştii ajungeau aici în ceva mai puţin de un minut din momentul apăsării pe buton. Blocul avea unsprezece etaje şi o mansardă o mansardă care nu se ştie de ce fusese botezată astfel, pentru că nu era cu nimic mai prejos decât celelalte niveluri, ba dimpotrivă. Poate cel mult pentru faptul că de la un capăt la altul constituia un singur şi imens apartament.

Exteriorul acestei clădiri nu putea să nu ţină pasul cu luxul apartamentelor din interior şi cu preţurile. O alee circulară pentru maşini înconjura un gard viu de înălţime medie, care la rândul său înconjura şi el opera unui arhitect peisagist specializat în plante semiperene. Tufişuri sculptate din foarfecă, o grădină miniaturală înflorită, cinci bazine cu peşti exotici, oxigenate natural şi poteci pavate cu dale de bazalt pentru cei care aveau chef să facă pe jos câţiva paşi într-un cadru natural. În spatele clădirii se afla o piscină de dimensiuni olimpice, cu cabine şi cu un bar în aer liber şi cu o splendidă vedere asupra cartierului medieval al oraşului. Chiar dacă piscina nu putea fi folosită decât pe timp de vară, oricine îşi putea da seama că aici nu puteau locui decât oameni care dispuneau de

resurse foarte consistente. Iar doctorul Hans Traupmann era unul din oamenii aceştia.

Grupul universitarilor americani aduşi la Nurnberg de nobila preocupare pentru studiul istoriei medievale se oprise lângă tufişurile sculptate cu grijă, aşezate în faţa intrării.

— La naiba, şopti Latham printre dinţi, e ca şi cum ai vrea să pătrunzi în baza militară Leavenworth fără permis de acces.

Căpitanul Christian Dietz, care făcuse o recunoaştere rapidă pe teren, era de o părere asemănătoare.

— Toate rutele de acces din zona piscinei sunt controlate electronic. Fascicule de raze infraroşii în toate părţile, la cea mai mică atingere a vreunuia se declanşează alarma în interior şi paznicii se reped imediat la camerele de luat vederi.

— Da, am mai dat de porcării de-astea, făcu Latham. Alarmă discretă, fiindcă s-ar putea să fie vreun locatar care se plimbă pe acolo şi nu trebuie luat tare, dar dacă pe ecranele monitoarelor ne văd pe noi, atunci să te ţii!

Căpitanul Dietz, care ca participant la tot felul de acţiuni periculoase şi secrete în războiul din Golf avea fler şi experienţă, găsi că era momentul să-şi câştige preţuirea unui veteran ca domnul Harry Latham aducându-i aminte că era autorul unul plan bine gândit.

— Domnule, eu am fost de la început de părere că trebuie să-i anihilăm pe cei doi tipi care patrulează tot timpul pe afară şi să facem în aşa fel încât să trecem şi de paznicii dinăuntru, de la parter. Greutatea reală va fi abia la al unsprezecelea etaj.

— Tu şi Anthony vă puteţi ocupa de cei doi din exterior?

— Da, domnule. Sunt în tură exact tipii de care v-am spus, eu îl iau în primire pe cel care se scarpină mereu iar Gerry pe individul care trage la măsea când zice el că nu-l vede nimeni. Cred că adevărata greutate va fi ca dumneavoastră şi domnul profesor Witkowski să-i duceţi cu vorba pe cei dinăuntru, de la ghişeul de pază.

— Witkowski a vorbit la telefon cu doi tipi de la *Deuxieme.* Zice că situaţia e sub control. Câteva nume importante din poliţia germană, paznicii au să primească nişte telefoane cu chestii ultrasecrete şi cu alte gogoriţe de-astea. Cât să ne lase cale liberă.

Cam dezorientat, căpitanul Dietz tuşi puţin să-şi dreagă glasul şi întrebă pe un ton neutru:

— Biroul Doi chiar colaborează cu poliţia din Nurnberg?

— Poate colaborează, nu ştiu. Eu n-am zis decât *nume* importante, nu oameni. Având în vedere că e trecut de miezul nopţii, e cam greu pentru orice serviciu de pază să se apuce de verificări.

Peste câteva minute colonelul Witkowski şi Drew Latham aveau drum liber. Cei doi paznici din exterior fuseseră imobilizaţi de Dietz şi

Anthony mai repede decât ar fi sperat cineva.

— Acuma, băiete, acuma ţine-te bine! şopti colonelul spre Drew. Fii băţos, nu uita că eşti om cu greutate în poliţia nemţească şi stai tot timpul în spatele meu. Nu care cumva să deschizi gura, că ne-am ars toţi! Clar, da?

Ajunseră în faţa uşilor glisante din sticlă groasă de la intrare şi Witkowski apăsă pe butonul interfonului.

— Suntem detectivii trimişi să verifice aparatura electronică de comunicare cu exteriorul în situaţii de urgenţă, latră Witkowski în nemţeşte spre interfon. La apartamentul doctorului Traupmann. S-a primit o sesizare.

O scurtă pauză care păru să ţină cât o veşnicie, după care se auzi o voce uscată:

— Da, superiorii voştri au telefonat să ne anunţe, dar le-am spus şi lor că în seara asta nu se poate, *Herr Doktor* are musafiri.

— Ştim, se răsti autoritar Witkowski şi ordinul e clar, să nu deranjăm pe nimeni, mai ales pe *Herr Doktor.* Nici să nu se simtă că am trecut pe aici. Echipamentul se află într-o încăpere din faţa apartamentului lui şi verificarea oricum trebuie făcută, ordinul e ordin, *Herr Kommandant* Durchbrenner ne-a spus-o clar. Dacă *Herr Doktor* Traupmann nu e mulţumit ne-a luat mama dracului. Vouă nu v-a spus la fel?

Altă pauză, voci scăzute probabil paznicul se sfătuia cu alţii dinăuntru şi în sfârşit vocea i se auzi din nou:

— Şi ce naiba zici că s-a întâmplat cu aparatura aia? Că eu acuma aud de ea. Ce s-a stricat acolo?

— Eu de unde vrei să ştiu până nu văd? Cineva a mutat vreo mobilă, ceva şi o fi secţionat vreun fir, aşa se întâmplă mai mereu Am chemat un expert de la centrală, el e mai tare ca mine de o mie de ori în chestiile astea. Deşi de răspuns de ele eu răspund, dar naiba să le ia, sunt nişte drăcii de-astea noi, osul bătrân nu se mai învaţă…

— Ia te uită! Aşa e, va să zică… Şi Durchbrenner ăsta al vostru cine mai e?

— Ohoho! Nu-ţi doresc să ai de-a face cu el, auzi? Pe la voi nu s-a auzit până acum de cel mai al dracului şef din poliţia germană?

— A! Ia te uită! Şi îi dă el aşa atenţie lui Traupmann al nostru?

— Alta acuma! Nu ştiai cine e *Herr Doktor* Traupmann? Află că are legătură directă cu o groază de şefi mari de tot şi miniştri! Dar ai de gând să ne deschizi uşa asta odată sau ne ţii aici toată noaptea.

— Păi… bine, hai… Dar îmi semnaţi în registru!

— Ce vorbeşti! Adică ce suntem noi aici, poliţişti sau ce mama dracului? Registru, ai? Am impresia, amice, că ne cam iei la întors şi fii atent că eu ca eu, dar dacă aude *Herr Kommandant* Durchbrenner că aţi început să faceţi pe nebunii cu noi…

— Ho, ho, gata, că nu ţi-a făcut nimeni nimic! Bine, tastez codul liftului să vă ducă la etajul unsprezece, poftim, intraţi. Să vă dau cheia de la camera cu aparatura, da?

— Nu e nevoie, avem la noi dublura, ne-a dat-o *Herr Kommandant* în persoană dacă vrei să ştii. Şi ţine minte, e şi în interesul tău să nu se audă că am fost aici. Doar vă pretindeţi casă onorabilă!

— Asta da, aşa e. Nimănui nu-i place să aibă poliţia pe cap. Liftul îi duse rapid până la etajul unsprezece dar aici lucrurile se încurcară mai mult decât s-ar fi aşteptat ei. O luară cu paşi de pisică pe lângă peretele placat cu marmură şi ajunseră până la colţul coridorului unde se afla intrarea în apartamentul lui Traupmann, dar o privire scurtă aruncată spre holul larg le înfăţişă priveliştea unui paznic solid, care citea o revistă şi bătea darabana cu degetele în ritmul muzicii unui aparat de radio cu tranzistori. Iar până la paznicul acela erau cel puţin cincisprezece paşi, pe care nu aveau cum să-i străbată fără să-i atragă atenţia. Fără îndoială că şi-ar fi ridicat ochii din paginile revistei şi i-ar fi văzut. Şi cum în faţa lui se afla un pupitru cu butoane, unele din ele de alarmă, fără îndoială…

— Aici am cam dat-o dracului! şopti Latham abia auzit.

— Nu te pierde cu firea. Ce spunea Karin? O diversiune, aia ne trebuie. Şi mi-am luat măsuri, adăugă el scoţând din buzunar câteva pietricele.

— Da, şopti Latham din nou, dar a trecut ora la care fata spunea că are să dezactiveze sistemul de alarmă. Mi-e teamă că au apucat-o năbădăile înăuntru văzând că nu mai venim.

Colonelul scoase din nou nasul afară din ascunzătoare şi privi o clipă, apoi se retrase şoptind:

— Nici cu săgeţile tranchilizante nu merge de aici, distanţa e prea mare şi doar cine ştie ce să se întâmple ca să-l nimereşti. Întâi diversiunea şi pe urmă vedem. Tu pregăteşte ţeava şi săgeţile şi să zicem Doamne-ajută.

Şi aruncă o pietricică pe pardoseala de marmură, retrăgându-se iute la locul lui de după colţ. Mai scoase apoi alta şi o aruncă spre peretele opus.

— Ei? Ce face tipul? şopti el spre Latham.

— Vine încoace…

Colonelul mai aruncă o pietricică şi, contând pe dezorientarea adversarului în faţa acestui tir neaşteptat, scoase şi el capul pe după colţ, tocmai la timp ca să vadă cum paznicul, furios, se întoarce cu arma scoasă şi roteşte repede privirile în toate părţile. Witkowski nu se înşelase: în asemenea cazuri lucrul cel mai nimerit pentru paznic ar fi fost să dea imediat alarma, dar întotdeauna există ceva care îl împiedică pe cel în cauză să facă asta de la bun început. Poate teama de şefii care s-ar putea supăra în cazul unei alarme false, poate

gândul că vreun camarad mai glumeţ se ţine de şotii… Colonelul mai aruncă două pietricele în peretele cel mai apropiat şi de data asta auzi clar o înjurătură furioasă.

— Dietrich, beţiv nenorocit, mârâia printre dinţi paznicul, strecurându-şi înapoi pistolul în toc, dacă tu chiar crezi că eu am să-ţi rabd ca prostul tâmpeniile tale scârboase şi împuţite, în soarele mă-tii de poponar nesimţit şi idiot… Ei, de data asta chiar că al dracului să fiu dacă nu te fac să-ţi înghiţi măselele alea! Unde mă-ta te-ai ascuns, ai?

Latham ţâşni dintr-o dată din ascunzătoare cu sarbacana la gură şi lansă imediat o săgeată care trecu pe lângă urechea paznicului. Acesta holbă uluit ochii şi duse repede mâna la tocul pistolului, dar Latham puse la gură cealaltă sarbacana, gata pregătită şi suflă din nou, de data asta cu mai mult noroc: săgeata se înfipse în gâtul vânjos, imediat sub bărbie. Ca să fie sigur, Drew mai trase o săgeată, cu ultima sarbacana şi nimeri sub urechea dreaptă a paznicului, care holbă disperat ochii şi, abia acum se hotărî să strige după ajutor. Dar din gât îi ieşi doar un şuierat slab, prefăcut şi acela imediat într-un horcăit înecat, în timp ce, trupul înalt şi voinic se lăsa pe dalele de marmură, moale ca o cârpă.

Witkowski şi Latham se repeziră amândoi la el, îi traseră iute cele două săgeţi din gât şi îl duseră până la pupitrul lui, unde îl aşezară în scaun cât putură mai drept. Văzut mai de departe, omul lăsa pentru un moment impresia că e treaz. Apoi Witkowski se apucă să caute cealaltă săgeată, prima, cea care nu-şi nimerise ţinta.

— Hai mai repede, nu te mai mocoşi atâta, şuieră Latham, afurisitele alea de tranchilizante nu au efect decât o jumătate de oră!

— Ştiu, mormăi abia şoptit Witkowski, dar nici aici n-o putem lăsa, ce naiba!…

Drew se apropie de uşa apartamentului lui Traupmann, trase aer în piept cu hotărârea omului care se aşteaptă la orice şi apăsă pe clanţă. Nimic. Împinse uşor… Alarma nu se declanşa nici de data asta. Împinse uşa de tot şi intră în întunericul gros dinăuntru, urmat de Witkowski, care ajunsese în spatele lui.

— Repede… voi… repede… se auzi o voce slabă, gâtuită de emoţie şi de frică.

— Nu putem aprinde lumina? zise Latham şi mai încet, simţind că şoaptele lui sună ca nişte bubuituri de tun.

— Da, lumina eu aprinzi… şopti din nou femeia şi în clipa următoare se auzi ţăcănitul slab al comutatorului şi încăperea se lumină.

Femeia era îmbrăcată ca de plecare iar lângă uşă se vedea o valiză micuţă.

— Acum plecăm, da? zise ea precipitat.

— Uşurel, *Fraulein,* uşurel, şopti Witkowski, plecăm, sigur că

plecăm, dar avem şi noi puţină treabă aici. Să nu pierdem vremea…

— Dar doamna de la Gartenhof aşa a promis…

— Ştim, ştim şi ne ţinem de cuvânt, dar nu am venit numai pentru dumneata, *Fraulein.* Înţelegi? Trebuie să-l luăm pe Traupmann cu noi, altfel degeaba toată povestea asta…

Fata izbucni într-o sporovăială iute în nemţeşte, din care Latham nu reuşea să înţeleagă nici un cuvânt. Witkowski răspundea din când în când sau o întrerupea cu câte o întrebare, dădea el însuşi câte un răspuns când era întrebat şi Drew îşi spuse că toate ar fi fost bune şi frumoase dacă nu s-ar fi aflat toţi trei într-o cursă contra cronometru.

— Bătrâne, pufni el pierzându-şi răbdarea, nu ţi se pare că ar cam fi cazul să înţeleg şi eu despre ce e vorba? Nu de alta, dar…

Witkowski îl bătu nervos peste braţ, într-un gest care se voia liniştitor, mai schimbă câteva replici cu fata şi se întoarse spre el.

— Bine, uite care e situaţia… În primul rând, în ultimul timp au avut loc în Nurnberg mai multe răpiri de oameni bogaţi şi măsurile de siguranţă se pare că sunt mai ale dracului decât ne închipuiam noi. Scara de serviciu are propriul ei sistem de alarmă şi camere de luat vederi ascunse, pe acolo nu e chip să coborâm cu *obiectul.* Pe lângă paznicul de jos, pe care l-am fraierit cu povestea cu echipamentele electronice, iar nu e chip să trecem. Trebuie anunţat dinainte când un locatar iese din imobil.

— Nu-i nimic, sunăm de aici şi vorbeşti tu cu el, te dai drept Traupmann. Că doar ştii bine nemţeşte.

— Aşa am zis şi eu, dar fata spune că uşile nu se pot deschide decât după ce gorilele lui Traupmann de afară au tras limuzina blindată în faţa intrării.

— Să ies eu cumva şi să trag afurisita aia de maşină la scară…, încercă disperat Latham.

— Nici asta nu merge. Tipii de afară trebuie să formeze un cod nu mai ştiu unde mama dracului şi numai aşa paznicul poate deschide uşa, altfel nu. Şi cheile maşinii sunt ţinute într-un seif, cu cifru şi ăla, lua-m-ar toţi dracii şi cifrul îl ştiu numai ei…

— Ah, întotdeauna am zis că nemţălăii ăştia sunt nişte tâmpiţi, scrâşni Latham. Nu poţi face nici o treabă cu ei, rahaţii dracului! Doctorul unde e acum?

— El doarme, zise în englezeşte fata. Obosit este, vin… amor exces foarte mult… sexuale întăritori… buştean acum!

— Aici numai scârbele lui Moreau ne-au tras-o, zise Witkowski, am contat pe ei şi uite că ne-au servit date incomplete, mama lor… Am impresia că ne-am cam lămurit. Noroc că fata ne-a adus vreo douăzeci de casete, cele mai tari din colecţia doctorului…

— Atunci gata, o ştergem, nu mai stăm. Rămâne varianta cealaltă, a lui Dietz. Hai, *Fraulein…*

Witkowski nu părea deloc hotărât să renunţe.

— Stai aşa, amice, că nu ne jucăm. Tipii de afară făcuţi morman, ăsta de aici la fel… Tu chiar crezi că n-o să-şi dea nimeni seama că aici a fost cineva care avea o treabă cu Traupmann şi nu i-a ţinut? Şi că are să mai încerce? Şi nu te gândeşti că au să ia nişte măsuri de securitate de o mie de ori mai ale naibii? Chiar ai impresia că au să ţi-l ţină ţie întins pe tavă, să-l înhaţi când eşti mai în formă?

— Şi? Ai cumva altă soluţie?

Fata se scotoci puţin în poşetă şi îi întinse lui Witkowski o cheie micuţă.

— Nu ştiu dacă vă poate folosi prea mult… E de la seiful în care, ţine cea mai mare parte a casetelor, cele mai compromiţătoare. Dar vă rog să mă credeţi că nici Dumnezeu din cer, dacă vrea să-l scoată de aici pe Traupmann fără voia lui… nici el n-ar putea s-o facă!

Witkowski scoase un oftat greu, aproape un geamăt.

Cei doi paznici sosiră cam în acelaşi timp în faţa uşii apartamentului lui Traupmann, amândoi buimăciţi şi nesiguri pe picioare. Camaradul lor de la pupitru îi întâmpină cu o figură palidă, cu ochi tulburi şi cu vocea cam cleioasă. Cei doi nu puteau spune decât un lucru că fuseseră atacaţi, dar nu aveau nici o rană. Scopul unei asemenea manevre apărea ca total lipsit de sens, mai ales că nici aici, sus, nu încercase nimeni să dea vreo lovitură.

— Nu, n-a încercat nimeni, zise cel de la pupitru, numai dacă se atingea careva de uşă şi se pornea o alarmă ca la balamuc, ridica în picioare toată poliţia.

Totuşi şi lui îi era cam neclar un lucru: camaradul lui, Dietrich, poponarul care nu se mai despărţea de ploscă, încercase să-i facă avansuri şi venise cu glumele lui tâmpite, cu nişte bile sau cam aşa ceva… Numai că Dietrich venea acum de afară, cam mototolit, iar el mai ştia doar că se ridicase de la pupitru, hotărât să-l cotonogească zdravăn, să-l înveţe minte. Dar ce se mai întâmplase pe urmă, Dumnezeu ştie… Se trezise la locul lui de la pupitru, cam toropit şi cu o oboseală cumplită în tot trupul. „Sau te pomeneşti că toată povestea asta cu Dietrich şi cu poantele lui nesărate n-a fost decât un vis… Cum vine asta? Am adormit în post, aşa din senin? Doar n-am îmbătrânit dintr-o dată, ce naiba!”

— Dietrich băiete, rosti în aceeaşi clipă al treilea paznic, mai ia şi tu nişte gumă de mestecat în gură, că puţi a *schnaps* de la o poştă, îmi întorci maţele pe dos! Eşti beat ca un porc!

— Eeeu? se semeţi numitul Dietrich. Beat, eu? Scumpule, nu mă jigni, te implor! Mai bine vezi de du-te la doctor cu eczema aia sau ce ai la boaşe de te scarpini toată ziua ca un nesimţit…

— Ia ascultă! Pe cine faci tu nesimţit, curistul dracului? Vezi, că

dacă-ţi ard una acuma între ochi…

— Vorba, se răsti cel de la pupitru, care începuse să-şi mai vină în fire, avem altele de făcut. E clar că ceva s-a întâmplat, nu ştim ce dar s-a întâmplat. Dezactivez alarma şi voi intraţi înăuntru, să vedeţi cum stau lucrurile.

Dietrich se apropiase între timp de uşă şi se întoarse pe călcâie rânjind fericit:

— Nu e cazul să te osteneşti prea mult cu dezactivatul ăla, Hermann scumpule, să nu-ţi cauzeze cumva la ten. Uşa e descuiată şi dacă vrei să-ţi arunci puţin ochişorii tăi frumoşi, poţi constata că e chiar crăpată…

Ancheta celor trei fu scurtă şi nu avu deloc darul să-i lumineze. Doctorul sforăia în patul lui din dormitorul larg cât toate zilele, nicăieri nu se vedea vreo urmă de violenţă, toate erau la locurile lor şi oricât se străduiră ei, tot nu reuşiră să dea de vreo urmă care să-i poată lămuri cât de cât. Aburii ameţelii de mai înainte se risipiseră cu totul şi aveau senzaţia că se întâmplă nişte lucruri inexplicabile. Se întoarseră în hol, tulburaţi, Hermann se aşeză la pupitrul lui iar ceilalţi doi pe câte un scaun, toţi cuprinşi de gânduri negre.

— Ia staţi aşa, sări dintr-o dată Dietrich, staţi aşa că am găsit! Fata! Putoarea aia pe care a adus-o doctorul la pat. Unde e? Păi vedeţi ce simplu era? A şters-o!

Hermann îl privi neîncrezător iar cel cu eczema scoase un sunet dispreţuitor printre buze:

— Prrrttt! Aiurea! Şi vrei să zici că aia ne-a mototolit aşa pe toţi? Tu nu vezi că te-ai tâmpit de-a binelea?

— Atunci?

— Atunci, domnilor, reteză autoritar Hermann, uitaţi singura soluţie: ne facem că nu băgăm de seamă. Ce raportăm noi dacă e să raportăm? Că nici n-avem ce spune şi nu că ne pierdem pâinea, că aia n-ar fi nimic, dar să nu trezim plutind uite-aşa pe apele dragului nostru Reignitz… Va să zică trebuie să stabilim ce facem şi eu zic să rămână aşa, că fufa aia şi-a terminat treaba şi a plecat frumos, noi i-am dat drumul să plece, fiindcă o cunoşteam, doar a mai fost pe aici şi cu asta gata povestea. Ieşim şi noi basma curată. Că o viaţă avem, nu?

— Da, aşa e, o viaţă are omul şi-o gaură-n c…! suspină amărât Dietrich. Şi nici pe aia nu-i stăpân…

Reflectoarele puternice, cu arc voltaic, luminau ca în palmă cheiul micului port de pe malul Rinului şi orice mişcare putea fi văzută de departe. Chiar şi din locul unde se afla o altă barcă, vopsită într-un verde mat, de camuflaj, cu motorul oprit şi cu toate luminile stinse. La bordul ei se aflau cei cinci membri ai echipei N2, cărora li se adăugase

un al şaselea, un căpitan de marină agent al Biroului Doi. Purtau costume de scafandru bine mulate pe trup, cu tuburi de oxigen încărcate la presiune maximă, totul vopsit într-un cenuşiu închis, cu pigmenţi speciali care dădeau aceeaşi nuanţă mată, greu de observat pe timp de noapte chiar şi în bătaia celor mai puternice reflectoare.

Planul căpitanului Christian Dietz, deşi nu putea fi considerat chiar o capodoperă în materie de diversiune, era totuşi foarte bine chibzuit şi avea marele merit de a ţine seamă de pericolul unei contracarări din partea adversarului – regulă veche dar adeseori trecută cu vederea în cazul acţiunilor pe teritoriu străin. Căpitanul Dietz se dovedea un conservator în sensul bun al cuvântului, nelăsându-se încântat de strategiile moderne numai de dragul modernismului şi ştiind să recurgă şi la lucruri mai vechi, considerate de alţii demodate. Un amănunt care îi plăcuse mult lui Witkowski era o barcă de salvare pneumatică, vopsită şi ea în acelaşi verde închis, de camuflaj şi echipată cu un motor ultrasilenţios de două sute cincizeci de cai putere care o putea face să înainteze cu peste patruzeci de noduri pe oră asta însemnând aproape şaptezeci şi cinci de kilometri, o viteză de adevărată vedetă. Un alt amănunt peste care căpitanul Dietz nu trecuse: pilotul automat, în stare să ghideze ambarcaţiunea pe apă menţinând în permanenţă o anumită distanţă faţă de mal şi ocolind din timp orice obstacol apărut în faţă. Deocamdată, barca aceasta era legată de cea mare cu o parâmă, rămânând să fie folosită „la nevoie”. La proră avea o prelată neagră, făcută sul şi aşezată în aşa fel încât putea fi desfăşurată în câteva secunde, acoperind totul, inclusiv motorul. Ca unul ce devenise expert în lovituri rapide şi precise date pe apă, căpitanul Dietz se străduise să prevadă toate eventualităţile, însă în aşa fel încât acestea să complice lucrurile cât mai puţin şi dacă se poate, deloc.

Ambarcaţiunea lui Traupmann urma să fie atacată la aproximativ o milă distanţă de debarcader şi membrii echipei N2 erau echipaţi cu tot ce trebuia pentru asta. Aveau asupra lor dopuri de răşină sintetică, o pastă care în câteva secunde se solidifica şi căpăta duritatea metalului. Pentru camerele de luat vederi, care trebuiau scoase din uz cât mai rapid, aveau pistoale Magnum de mare performanţă încărcate cu alice minuscule de plastic lichid, cu totul neprimejdioase pentru pielea umană dar care în contact cu suprafaţa lentilelor se dispersau imediat şi alcătuiau o reţea fină ce anula complet orice vizibilitate, dând privitorilor din faţa monitoarelor impresia că undeva pe circuit apăruse ceva în neregulă. După scoaterea din uz a camerelor de luat vederi şi a dispozitivului de emanare a gazelor toxice, membrii echipei aveau să urce în barca lui Traupmann, să-i administreze rapid un tranchilizant şi să-l treacă în barca de salvare împreună cu căpitanul de marină. Acesta urma să se culce lângă doctor, să tragă prelata şi

să dea drumul pilotului automat, care avea să-i ducă în susul apei, în timp ce ceilalţi, cu barca verde, aveau să coboare frumos până în punctul stabilit pentru coborârea pe mal.

Şi a fost unul din acele cazuri rare în care socoteala de acasă s-a potrivit până la ultimul bănuţ cu cea din târg. Când barca doctorului ieşise din conul orbitor de lumină al debarcaderului, scafandrii se năpustiră peste bord, lăsându-l pe doctor atât de uluit încât, în loc să apese imediat pe butonul staţiei radio, acesta se răţoi la ei, speriat dar foarte autoritar: „Ce-nseamnă porcăria asta?” Witkowski smulse imediat din priza de alimentare cablul staţiei iar Karin îndreptă spre pieptul doctorului pistolul minuscul cu săgeţi tranchilizante pe care îl ţinuse tot timpul în mână. „Ah, am să pun să vă împuşte pe toţi... mama voastră... de der... be...” mai putu articula Traupmann, din ce în ce mai stins, prăbuşindu-se ca un sac.

Îl trecură imediat în barca de salvare pe care locotenentul Anthony o adusese lângă cea a doctorului, căpitanul de marină se întinse lângă el, trase prelata şi barca avu imediat un şoc uşor, pornind în susul apei, nu prea repede ca să nu stârnească valuri şi să atragă atenţia. Celorlalţi cinci nu le mai rămânea decât să sară în apă şi să treacă în barca lor, cu sentimentul nespus de înviorător că ghinioanele de până acum păreau să-i părăsească. Locotenentul Anthony studiase îndelung hărţile fluviale pe care le găsise la biblioteca Universităţii şi cunoştea acum cu ochii închişi orice cot al apei. Puteau porni cu toată viteza, ca să se depărteze de zona periculoasă.

— Staţi pe loc! comandă deodată Latham, atât de autoritar încât toţi se opriră. Staţi!

— Ce naiba... mormăi Witkowski, dar Latham şuieră scurt, cerând să se facă linişte.

Într-adevăr, de undeva se auzea zgomotul inconfundabil al motorului unui elicopter şi după câteva secunde zgomotul acesta se auzea atât de aproape încât nu mai încăpea nici o îndoială. Cineva de pe mal sezisase o neregulă.

— În apă toată lumea şi capul la fund! şuieră ascuţit Witkowski eu rămân aici, dea Domnul să mă ia drept Traupmann... Hai, ţuşti!

Toţi patru se năpustiră în apă ca nişte broaşte speriate şi se dădură la fund exact în clipa când fasciculele orbitoare ale reflectoarelor elicopterului ajungeau să măture apa din jurul bărcii. Cu degete tremurătoare de emoţie Witkowski reuşi să branşeze din nou staţia radio, exact la timp ca să audă în difuzor o voce aspră:

— *Was ist passiert, Herr Doktor?*[80]

— *Nichts. Kein Problem*[81], reuşi el să mormăie înfundat, sper din tot

---

[80] Ce s-a întâmplat, domnule doctor? (germ.).

[81] Nimic. Nici o problemă, (germ.)

sufletul ca indivizii de sus să nu-i recunoască vocea.

După câteva secunde care i se părură mai lungi ca un secol, elicopterul porni mai departe, plimbându-şi fasciculele de lumină pe suprafaţa apei şi în mai puţin de un minut se opri din nou, legănându-se în aer deasupra bărcii cu care venise echipa N2 şi care aştepta cuminte ceva mai încolo. Imediat se auzi o rafală scurtă, urmată de vâjâitul ascuţit al lansatoarelor de grenade. Izbucni o flacără roşie imensă care se lăţi pe apă şi în jerba de lumini Witkowski putu vedea timp de o secundă ţăndările bărcii care se împrăştiau în toate părţile. Apoi pasărea de metal mai făcu liniştită un ocol, parcă vrând să se asigure că treaba fusese bine făcută, după care se îndreptă liniştită spre debarcader, cu conştiinţa datoriei împlinite: *Herr Doktor* Traupmann era în afara oricărui pericol şi putea să-şi continue liniştit drumul…

Când din apă se iviră capetele celorlalţi şi urcară toţi pe punte, Witkowski îi puse scurt la curent cu cele întâmplate şi propuse o modificare a planului iniţial. Aveau ocazia să pândească în continuare cheiul şi ar fi fost o prostie să dea cu piciorul unui asemenea noroc.

Capitolul 37

Se grăbiră să-şi dea jos tuburile de oxigen, rămânând în costumele de scafandri şi păstrând labele de cauciuc, pentru orice eventualitate, îşi împărţiră repede şi pe tăcute armele şi aparatele de emisie-recepţie ţinute până atunci de căpitanul Dietz în sacul său impermeabil, apoi se furişară pe malul apei până în apropierea debarcaderului, luminat de reflectoare puternice care scăldau totul într-un galben difuz. La scurte perioade de timp se apropia câte o ambarcaţiune, fie din susul apei fie din jos, toate echipate cu motoare ultrasilenţioase, care ocupară pe rând toate danele. Când ultima dană fu ocupată şi pasagerul coborî, lumina reflectoarelor se stinse.

— S-ar zice că s-a adunat toată lumea, şopti Latham.

— Aşa s-ar părea, domnule, răspunse căpitanul Dietz. Locotenentul Anthony şi cu mine pornim într-o scurtă recunoaştere.

— Merg şi eu.

Anthony plescăi supărat din buze.

— Nu sunt sigur, domnule, că e o idee prea bună, protestă el. Căpitanul Dietz şi cu mine lucrăm mult mai bine când nu mai avem pe altcineva... pe cap... Scuzaţi-mi expresia, vă rog, dar acesta e adevărul. Aproape că nu avem nevoie să vorbim ca să ştim ce avem fiecare de făcut în cutare sau cutare situaţie. Cu dumneavoastră ne-ar veni mult mai peste mână... domnule.

— Şi în afară de asta, domnule Latham, interveni şi căpitanul Dietz, dacă raportul Biroului Doi e cât de cât exact, pe acolo trebuie să mişune patrulele.

— Ca la Traupmann acasă vrei să spui, nu?

— Ei, domnule, acolo a fost una, aici s-ar putea să fie cu totul alta, răspunse liniştit locotenentul Anthony.

— Bineînţeles, adăugă Dietz, mergem doar în recunoaştere. Dacă apreciem că e cazul să fim toţi acolo, vă dăm de ştire, ţinem aparatele de emisie deschise, să le avem gata în orice moment.

Cam cătrănit de încăpăţânarea celor doi, cărora nu putea să le dea dreptate, Latham fu de acord să-i lase să plece împreună. Cum şedeau toţi pitulaţi în iarbă, căpitanul Dietz îl atinse uşurel pe Latham cu mâna, să-l facă atent şi îi spuse abia şoptit, ca să nu mai audă şi ceilalţi:

— Domnule, consemnul este *să imobilizăm,* nu şi *să neutralizăm...* Dar când am văzut acum câteva minute ce-a făcut elicopterul lor, mă simt dator să vă întreb pe dumneavoastră, care conduceţi această operaţiune, dacă n-ar fi cazul ca regulile jocului să fie puţin modificate...

Latham stătu o clipă pe gânduri, apoi răspunse la fel de încet:

— Ai dreptate, căpitane. E vorba de cuibul de vipere al mişcării, naziste şi suntem participanţi la un adevărat război. Trebuie să facem pe dracu-n patru ca să aflăm *cine* ia parte la blestematele lor de sindrofii, dar dacă e vorba de scos cuţitul... Hm! Oricând se poate ivi un asemenea caz de forţă majoră şi nimeni nu ne poate condamna dacă... Hm! Gata, daţi-i bătaie... Noi rămânem cu urechile ciulite.

Cei doi plecară şi pentru cei rămaşi pe malul apei minutele următoare se dovediră mai pline de tensiune decât scenele unui film de groază. Întotdeauna imaginaţia o ia razna atunci când auzi ceva şi nu poţi vedea decât cu ochii minţii ceea ce se întâmplă. Pe măsură ce Dietz şi Anthony se depărtau, aparatele de emisie-recepţie reproduceau cu halucinantă fidelitate orice sunet, foşnetele frunzelor, fâsâitul trupurilor care se târăsc pe iarbă, pocnetul sec al unei crenguţe uscate... Nici un cuvânt, numai sunete pe care cei rămaşi aici le interpretau fiecare în felul lui. Apoi lucrurile începură să se precipite, se auziră paşi grăbiţi care răsunau înfundat, icnete ca de efort scurt şi intens, gemete slabe, repede înăbuşite, bufnitura parcă metalică, de neconfundat, a cuţitului care se înfige în carne... Paşi iuţi şi precipitaţi, ca în rafale scurte, de oameni care se furişează alergând câţiva metri şi tupilându-se brusc şi nici un cuvânt. Se auziră la un moment dat câteva plesnituri uscate, împuşcăturile pornite din pistoalele cu amortizor, apoi linişte...

Şi deodată un vacarm îngrozitor, ţipete ascuţite, răcnete, zgomot de sticlă spartă, totul dominat de pocniturile ascuţite ale paraziţilor din eter, provocaţi probabil de intensitatea prea mare a sunetului şi voci care se rugau, cerşeau îndurare. În nemţeşte! Scrâşnete metalice, o bufnitură înfundată, ca de ghiveci căzut de undeva de sus pe o placă de beton, alte gemete şi o voce de bărbat rostind desluşit în englezeşte: *„Ah, nu mă omorâţi! Nu trageţi... Nu... nu...”*

— Aaaah! gemu Witkowski, i-au capturat pe băieţii noştri!

Şi se ridică în picioare ca împins de un arc.

— Rămâneţi aici, mă duc să văd ce pot face.

Latham se ridică şi el şi îl înşfacă de umăr cu puterea hocheistului de odinioară de la Manitoba Stars, apăsându-l atât de tare încât aproape îl sili să se aplece.

— Uşurel, Stanley, şopti el ascuţit, rămâi pe loc!

— Pe naiba! Băieţii ăia sunt la ananghie!... Am o armă automată cu două sute de cartuşe.

— Dar noi parcă avem altceva de făcut, nu?

Witkowski rămase o clipă descumpănit.

— Bine, zise el încet, aşa e, ai dreptate. Dar oricum...

În clipa aceea fu întrerupt de pocniturile puternice care se auzeau în staţia de emisie-recepţie, urmate de vocea limpede a căpitanului Dietz, care vorbea cu glas scăzut dar perfect inteligibil:

„— *Ţărmul,* recepţionează! Am fost nevoiţi să eliminăm patru obiecte, alte două care nu au opus rezistenţă le-am imobilizat. Am pătruns într-o pivniţă de sub garajele aflate la câteva zeci de metri de obiectivul principal, aici e centrul de informatică al obiectivului, cu trei operatori. Pe unul a trebuit să-l eliminăm, până să apuce să declanşeze alarma, ceilalţi doi s-au predat şi acum sunt legaţi burduf.”

„— E aici şi un compatriot de-al nostru, răsună veselă vocea locotenentului Anthony, e însurat cu o nemţoaică şi nu prea e sănătos la cap, tot timpul plânge şi cântă *God Bless America...”*

— Băieţi, sunteţi fenomenali! zise Latham. Ştiţi cumva ce se întâmplă *acolo?* Aţi avut posibilitatea să vă aruncaţi ochii?

— Doar puţin, în fugă, pe fereastră, se auzi vocea lui Dietz, ne-a luat prin surprindere patrula şi a trebuit să ne facem nevăzuţi. Dar de văzut am văzut cam aşa: în casă sunt vreo douăzeci de bărbaţi, poate treizeci, plus un popă care nu ştiu ce le tot spune, ceva predici, probabil... că altfel nu-mi explic... În orice caz, e supărat rău de tot!

— Un popă? exclamă Witkowski.

— Domnule, popă trebuie să fie. Are un costum închis la culoare şi un guler înalt, e drept că şi noi l-am văzut în fugă, dar parcă aşa...

— Ia stai puţin, interveni Latham şi la Paris m-am ciocnit de un blestemat de popă din ăsta cu zvastica în loc de cruce... Cum arată tipul? E înalt?

— Ei, nu chiar foarte înalt, să zicem un metru şi şaptezeci, cam aşa... Poate ceva peste. Blond şi subţire, zvelt, fin...

— Dumnezeule! exclamă alarmată Karin de Vries. Witkowski se întoarse mirat dar Karin, aproape tremurând, acoperi cu mâna microfonul staţiei de emisie-recepţie şi rosti înfrigurată:

— Trebuie să facem tot posibilul să ajungem şi noi acolo, să putem privi pe fereastră.

— De ce? întrebă mirat Drew.

— Trebuie! înţelege-mă şi nu pune întrebări. Trebuie!

— Gata, Latham, e limpede, interveni Witkowski. Trebuie, nu? Prieteni, continuă el în staţie, cum e atmosfera pe la voi? În preajma casei vreau să spun. Vrem să pornim într-acolo, a intervenit ceva.

O scurtă pauză, probabil că Dietz şi Anthony deliberau pe şoptite, apoi vocea căpitanului se auzi limpede:

— Vă recomandăm să rămâneţi puţin pe loc, domnule. Trebuie să ne postăm între casă şi apa râului. Vă anunţăm când vă puteţi pune în mişcare.

— Bine, e-n regulă, căpitane. Voi sunteţi experţii în materie, facem cum ziceţi voi.

— Da, domnule, mulţumim pentru aprecieri. Am avea rugămintea s-o plasaţi pe flancul dinspre fluviu pe doamna care e cu dumneavoastră asta pentru eventualitatea unei confruntări.

Începură să înainteze lent, avându-l în frunte pe Latham, care, ţinea foarte aproape de malul apei, atât de aproape încât de câteva ori fură pe punctul de a se împotmoli. Până la urmă reuşiră să ajungă la. Marginea peluzei în pantă, având tot timpul grijă să fie cu armele pregătite, gata să tragă. Fără să scoată o vorbă, se priviră unii pe alţii şi dădură din cap în semn afirmativ. Îşi puteau continua drumul, nici unul din ei nu ceda. Latham privi spre vârful pantei, unde se vedea terasa superioară care dădea în spatele reşedinţei. Un perete imens de sticlă, din panouri glisante, trăda prezenţa unei încăperi foarte vaste, poate o sală de dans sau un salon pentru organizarea unor banchete cu sute de participanţi.

— Sunt sigur că am mai văzut locul ăsta, zise deodată Latham.

— Cum? tresări Witkowski. Ai mai fost vreodată pe aici?

— Nu, nici vorbă. N-am mai fost. Dar din fotografii. Poate din vreo revistă de arhitectură, nu mai ştiu, dar mi-aduc perfect aminte de peretele de sticlă şi de terasele în trepte. Exclus să mă înşel!

— Trebuie neapărat să vedem ce se petrece înăuntru! şopti Karin. Altfel degeaba toată osteneala şi tot riscul. Mai stăm mult aici?

Apăru târâş căpitanul Dietz din trupele speciale.

— Unde e Anthony? îl întrebă şoptit colonelul. Dietz arătă spre peretele de sticlă şi şopti laconic:

— Filmează.

— Latham, te duci cu ea, ordonă sec Witkowski. Fii pregătit de orice. Noi trei rămânem aici. Daţi-i drumul.

Latham şovăi o clipă, apoi îl întrebă:

— Bătrâne… nu cumva ştii ce are să vadă Karin înăuntru? Fiindcă ea am impresia că ştie de pe acum. Nu cumva ştii şi tu? Să-mi spui şi mie?

— Am zis să-i daţi drumul, şopti Witkowski evitând să-I privească. Hai, nu mai pierdeţi vremea!

Drew o împinse uşor pe Karin şi o ţinu de umeri până când reuşiră să ajungă amândoi în dreptul primului panou glisant. Cu sufletele la gură, înaintară puţin de-a lungul lui, protejaţi de umbra draperiilor dinăuntru şi ajunseră la o deschizătură nu prea largă, cât să se poată strecura un om prin ea. Rămânând mereu în umbră, Karin reuşi să se mişte în aşa fel încât să poată privi înăuntru şi rămase împietrită.

— Ce naiba se întâmplă aici? auzi Latham în spatele lui şoapta colonelului, care nu avusese curajul sau slăbiciunea să-i lase singuri.

În clipa aceea privirile i se îndreptară spre Karin şi aproape că nu mai putea s-o recunoască. Ochii i se măriseră, aţintiţi spre un punct din interiorul încăperii, spre care priveau ca hipnotizaţi.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? o scutură el uşor de un umăr.

— E el… reuşi ea să îngaime, fără să-şi dezlipească ochii de la imaginea din interior. E Frederik…

La înapoiere, mult timp nimeni nu scoase o vorbă. Karin stătea singură la proră, cu privirile ţintă la ţărmul scăldat de razele lunii. Abia după ce trecuseră de jumătatea drumului se întoarse spre Latham şi îl privi cu nişte ochi pe care el nu-i cunoştea. Ochii aceştia păreau că cer milă. Se ridică de la locul lui şi veni lângă ea.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el cu o voce cât putea mai blândă.

— Ai făcut-o deja. Dar crezi că ai să poţi să mă ierţi?

— Pentru? tresări surprins Latham. Pentru ce să te iert?

— Pentru că din cauza mea puteaţi fi lichidaţi toţi. Mi-am pierdut controlul. Nici nu-mi explic cum s-a întâmplat, cred că numai printr-un miracol nu ne-au surprins patrulele.

Drew lăsă câteva secunde să treacă, apoi răspunse încet:

— Pentru asta nu eşti tu vinovată. Abia acum am înţeles în ce consta secretul tău. În faptul că soţul tău trăieşte…

— Oh, nu, nu… Sau poate că ar trebui să fiu de acord cu tine, dar nu aşa. Nu pentru ce am văzut în seara asta. Bănuiam că el trăieşte şi era logic să se fi transformat pe parcurs, intrând în mişcarea neonazistă… fie benevol, fie forţat… Dar totul rămânea vag, undeva, departe. Acum… acum a devenit concret. Nu mai poate fi ignorat.

— Ştiai ceva sigur?

— Nu chiar sigur. Cineva îmi spusese că are nişte indicii. Atât. Găsisem tot felul de explicaţii, totul era posibil. Deja ne despărţiserăm înainte de căderea zidului Berlinului, devenise cu totul dependent de droguri şi nu ne mai puteam înţelege. Îmi era clar că dacă Freddie trăieşte, drumul lui trebuie să fi luat o traiectorie ciudată. La un moment dat, când încă mai eram la Amsterdam, când mă convinsesem că Harry avea dreptate şi că Freddie e de fapt mort, am primit un telefon obscen. Vocea îmi era necunoscută, individul vorbea printr-o batistă, printr-un carton sau poate folosea un dispozitiv de turbionaj fin. Obişnuitele vorbe porcoase şi… ca să zic aşa, solicitări de natură sexuală. Tocmai când mă pregăteam să trântesc receptorul, am auzit o anumită frază, o expresie complicată pe care o mai auzisem… din gura lui Freddie! M-am zăpăcit de tot şi am ţipat: „Tu eşti, Freddie? Chiar tu?” A scos dintr-o dată un urlet care parcă şi acum îmi izbeşte timpanul. Atunci am avut aproape certitudinea că Harry se înşelase şi că intuiţia mea nu greşise. Freddie trăia. Iar în seara asta l-am văzut cu ochii mei, în carne şi oase.

— Poate că ceea ce am văzut noi acum e altă faţetă a… a individului, zise încet Drew, neştiind ce termeni să folosească. Locotenentul Anthony a reuşit să prindă destule lucruri pe o casetă video.

— Ştiu. Mă gândesc dacă nu e cazul s-o vadă un psihiatru.

Se lăsă un scurt moment de tăcere, apoi Drew zise încet, întorcându-se spre Witkowski:

— Stanley, vrei să vii mai aproape?

Colonelul traversă puntea minusculă şi se aşeză între ei, privindu-i cu un aer întrebător.

— Stanley, am impresia că tu… ştiai dinainte nişte lucruri despre ce urma să vedem în seara asta, nu? Mai mult decât ne-ai spus fiecăruia dintre noi. Am dreptate?

— Hm!… Că *am ştiut* e cam mult spus. Dar de bănuit am bănuit. Şi unele bănuieli mi s-au adeverit. Atâta tot.

— Nu vrei să nu mai vorbeşti în pilde?

— În primul rând ştiam multe lucruri despre Frederick de Vries şi ştiam că printre marile lui plăceri, atunci când era vorba să se infiltreze undeva sub altă identitate, era să se deghizeze în preot. Când căpitanul a zis ceva de un popă blond de un metru şi şaptezeci şi cinci înălţime… Karin a tresărit şi am tresărit şi eu, deşi poate nu ţi-ai dat seama. Lumea e plină de popi blonzi de un metru şi şaptezeci şi cinci înălţime, dar instinctul mi-a şoptit ceva… Cum probabil i-a şoptit şi ei. Poate nu mă crezi, dar aşa e.

— Bun, asta înţeleg. Dar nu luaseşi şi tu de bună chestia cu moartea lui?

— Nu chiar. Era ceva al naibii de suspect. Când s-a auzit că Freddie a fost executat de STASI am crezut şi eu, ca toată lumea, că într-adevăr l-au lichidat. Pe urmă am reuşit să punem mâna pe dosarul lui. Şi atunci s-au ridicat o groază de semne de întrebare al naibii de încâlcite. Treaba asta se petrecuse cu o săptămână înainte de căderea zidului Berlinului, deja în Germania comunistă începuse degringolada, era limpede că zilele republicii lor de rahat roşu erau numărate, STASI îşi pierduse capul, nimeni nu mai avea altă grijă decât să-şi salveze pielea… Şi ne pomenim cu dosarul lui Frederik de Vries întocmit ca în zilele bune, cu stenogramele interogatoriilor, cu tot tipicul… până şi cu stenograma şedinţei secrete de judecată a curţii care pronunţase condamnarea! Cu încadrarea la articolele cutare şi cutare, cu rechizitoriul procurorului, cu pledoaria avocatului apărării… Şi nu zici că în blestematul ăla de dosar mai puseseră, tâmpiţii dracului şi certificatul medical de constatare a decesului, semnat de doctorul care asistase la execuţie! Asta chiar că era prea de tot, STASI a lichidat atunci mii de inşi care ştiau câte ceva şi puteau vorbi după unificarea Germaniei… fiindcă era clar că spre asta se îndreptau lucrurile. Şi i-a lichidat numai pe criteriul ăsta, un telefon dat tipului să vină în cutare loc şi acolo gata, un glonţ în cap şi punct. Ce naiba îi găsise cu dosarul ăsta lucrat cum scrie la carte? Şi tâmpit să fi fost şi tot mi-ar fi mirosit a aranjament şi încă a aranjament prost! Era clar că nu voiau decât să ne convingă că de Vries e mort. Şi

când STASI sau deştepţii de la KGB sau alţi. Văcari din ăştia de şcoală rusească umblă să te convingă cu orice preţ de cutare chestie, e clar că afurisita aia de chestie nu există. Lucrurile astea se îngroapă şi se încuie cu şapte lacăte!

— Şi eu m-am gândit la fel, zise încet Karin. Harry a avut şi el bănuieli, a citit dosarul din scoarţă-n scoarţă şi l-a frapat şi pe el grija asta, dar şi-a spus că putea fi vorba şi de altceva. Freddie era cetăţean olandez şi în cazul lui se siliseră să respecte toate formele, fiindcă se temeau că într-o zi guvernul Olandei avea să insiste să se dea de urma asasinilor lui şi atunci ei aveau nevoie de o acoperire. Că au respectat legea statului lor.

— Deci a avut şi Harry bănuieli? zise gânditor Drew.

— Da. Harry nu era numai ofiţerul care-l controla pe Freddie, fiindcă în realitate ţinea foarte mult la el. N-am avut destulă tărie ca să-l pun în temă cu problemele astea. Şi de altfel Freddie era mort, sau cel puţin aşa se ştia oficial.

— Au mai fost şi alte semne, Karin, zise cu blândeţe colonelul. Un lucru pe care tu nu aveai de unde să-l ştii. Ultimele informaţii furnizate de Frederik de Vries s-au dovedit false. La vremea aceea reuşiserăm şi noi să compromitem câţiva agenţi ai STASI care şi-au dat seama că mult nu aveau s-o mai ducă şi au preferat să coopereze de bună voie. Câţiva dintre ei ne-au pus la dispoziţie date care demonstrau clar că Frederik de Vries ne dăduse informaţii false.

— Şi de ce nu l-aţi luat imediat la întrebări? întrebă Drew. Puteaţi să-l retrageţi din teren şi să-i ardeţi un interogatoriu la sânge.

— Eh, uşor de zis! Eram pe nisip mişcător, prea multe necunoscute într-o singură ecuaţie, ne depăşeau. Luase informaţiile drept bune? Fusese tras pe sfoară? Era un agent terminat? Omul ăsta obţinuse până atunci nişte rezultate de excepţie, pe seama cui trebuia să punem schimbările astea? Oboseală? Îl mirosiseră şi-l transformaseră în pion otrăvit? La vremea aceea era imposibil de dat un răspuns.

— Stanley, interveni nesigură Karin, ai zis adineauri ceva şi de „alte semne”. Ai putea fi ceva mai explicit?

Witkowski trase adânc aer în piept şi zise:

— Da. E vorba de un singur lucru, dar care a fost confirmat de doi agenţi pe care i-am „întors” şi care nu se cunoşteau între ei. Pentru asta avem o confirmare beton. Freddie a zburat de două ori cu avionul la Munchen şi s-a întâlnit acolo cu generalul von Schnabe, despre care acum ştim precis că era unul din capii mişcării neonaziste. A fost arestat dar înainte de a ajunge să fie interogat a fost lichidat în închisoare de către oamenii „Frăţiei”. Ca să nu vorbească. Despre cum a fost posibil să se ajungă la Gunter Jager… aici nu ştiu deocamdată nimic. Poate caseta prietenului nostru să ne spună ceva…

— Da, bătrâne, zise concentrat Latham. Cred că cel mai bun lucru e să pui mâna pe telefon şi să suni la un hotel, la Konigshof, de exemplu, să ne oprească un apartament cu trei camere. Şi cu un video dublu.

Imaginile care se derulau lent pe ecranul televizorului aveau un efect halucinant, cu atât mai mult cu cât tremurau din când în când, fiindcă videocamera nu fusese fixată pe trepied ci fusese ţinută în mână, în condiţii cu totul improprii, de un om care din secundă în secundă se aştepta să fie surprins de patrule. În afară de asta, obiectivul era de multe ori blocat de o draperie, sau de trupul vreunuia din participanţi. Preotul se adresa unui grup de bărbaţi care nu păreau cu toţii nemţi. Cei mai mulţi purtau costume elegante dar erau şi câţiva care parcă anume ca să sfideze se îmbrăcaseră în treninguri Dior sau de-a dreptul cu pantaloni şi tricouri marinăreşti, ca pe iahturile cu care veniseră până la debarcader. Dar toţi îl priveau fascinaţi pe vorbitor şi toată adunarea izbucnea din când în când în strigăte frenetice de „Sieg Heil”. Iar înfăţişarea preotului blond, de un blond incredibil, cu nişte ochi care pătrundeau parcă până în străfundurile sufletelor şi cu o voce copleşitoare prin timbrul ei plin de forţă, toate acestea dominau şi încingeau la maximum auditoriul.

«— Prieteni, soldaţi, adevăraţi eroi ai celui de-al patrulea Reich! răsuna vocea de bariton a lui Gunter Jager. Sunt purtătorul unor veşti minunate. Giganticul val nimicitor urmează să năvălească în curând asupra capitalelor duşmanilor noştri. Deja s-a stabilit ora zero: peste exact cincizeci şi trei de ore. Se apropie clipa mult visată, prieteni, momentul pe care ni l-am dorit din tot sufletul, pentru care am trudit din greu şi am făcut atâtea sacrificii. Ne apropiem de clipa cea mare a soluţiei finale, determinarea unei paralizii la scară internaţională, un haos în care deja duşmanii au început să se acuze unii pe alţii de apartenenţă la cauza noastră supremă! Ei ne aruncă blestemele lor neputincioase, dar cei ce ne aplaudă în tăcere se numără cu milioanele şi cu zecile de milioane, prieteni! Pentru că ei îşi doresc cu adevărat tocmai ceea ce le putem oferi noi. Curăţarea templelor puterii de evreimea prefăcută care nu-şi doreşte decât acapararea discretă dar ireversibilă a puterii mondiale, pentru ei şi pentru Israelul lor scârbos, oribilă pecingine pe harta lumii! Deportarea negrilor, care nu ştiu decât să se înmulţească, ameninţând să ne înghită pe noi, cei care muncim şi producem! Stârpirea socialiştilor, care ocrotesc neamurile acestea parazite şi murdare, în numele drepturilor omului şi al altor teorii criminale, îndreptate de fapt împotriva omenirii şi menite să o împingă la degenerare! Omenirea trebuie să înveţe ceva din istoria romanilor. Aceştia au decăzut pentru că le-au permis sclavilor să le infecteze sângele care le curgea prin vine. Trebuie să fim

puternici şi să rămânem puternici! Câinii schilozi sunt ucişi, de ce să nu fie ucise şi odraslele prăsite de nişte părinţi inferiori rasial?».

Aici adunarea izbucni într-un val de urale punctate cu strigăte entuziaste de „Sieg Heil!”, totul într-o frenezie pe care braţul ridicat al vorbitorului o curmă nu fără oarecare greutate.

«— Prieteni! Soldaţi credincioşi ai celui de-al patrulea Reich! Revin la faptul care ne-a reunit aici pe toţi în seara aceasta. Semnificaţia acţiunii noastre este cunoscută multora dintre cei de faţă, dar altora nu. Numele codificat al operaţiunii va fi „Fulgerul apei”, o expresie menită să evoce exact rostul acestui gigantic pas înainte spre purificarea omenirii de reziduurile umane care o infestează. De acum în cincizeci şi trei de ore, sistemele de alimentare cu apă ale Londrei, Parisului şi Washingtonului vor fi otrăvite cu substanţe atât de puternice încât vor muri sute de mii din duşmanii noştri. Guvernele acestea, puse în slujba evreimii mondiale, vor fi paralizate, fiindcă va fi nevoie de mult timp, săptămâni întregi. Sau poate chiar luni, pentru ca laboratoarele lor să descopere formula chimică a substanţelor noastre şi să le poată neutraliza, iar la asta se adaugă alte săptămâni sau luni întregi până când vor putea fi stabilite şi puse în practică nişte contramăsuri. Fiindcă vermina umană care infestează...».

— Gata, ajunge, zise Latham, poţi să-l opreşti. Am impresia că lucrurile sunt clare ca lumina zilei. Copiază înregistrarea, nu ştiu cum faceţi, treaba voastră, dar copiile astea să pornească imediat spre Paris, Londra şi Washington. Între timp sun şi eu la toate numerele de telefon care îmi vin în minte...

Se opri o clipă privind concentrat în gol, apoi se întoarse încet spre Karin şi Witkowski şi şopti abia auzit:

— Dumnezeule sfinte, mai avem la dispoziţie două zile! Atât!

Capitolul 38

Wesley Sorenson asculta atent vocea lui Latham şi mâna care ţinea receptorul i se umezea cu fiecare secundă ce trecea iar receptorul începea să-i alunece din podul palmei. Pe frunte îi apăreau broboane grele de transpiraţie şi pe spate porni să-i treacă un frison slab la început, apoi din ce în ce mai ascuţit.

— Doamne Dumnezeule! reuşi el să îngaime cu voce abia auzită, rezervoarele de apă potabilă... Rezervele adică! Şi asta ţine de corpul de genişti al armatei!

— Nu, Wes, chestia asta priveşte o groază de lume şi pe tipii de la Pentagon şi CIA şi FBI şi poliţia... Poliţia ştiu sigur că are un departament care exact cu asta se ocupă, cu paza resurselor de apă potabilă.

— Ia stai puţin... Aşteaptă o clipă... zise scurt Sorenson. Trebuie să iau şi eu nişte măsuri, dacă tot am aflat bomba asta, da? Rămâi la telefon, Drew.

Pe fir se auzi un declic scurt şi se lăsă o tăcere care nu ţinu mult. În mai puţin de un minut vocea directorului Operaţiunilor Consulare răsună din nou, parcă ceva mai înviorată:

— Drew, mai eşti acolo? Perfect, s-a preluat. Băieţii se ocupă. Dar mă gândesc la altele, omule, acolo există pază serioasă, nu glumă! Cum au să reuşească indivizii să pătrundă până...

— Nu ştiu cum, dar dublaţi paza. Întreiţi-o, împătriţi-o dacă e nevoie! Maniacul acela nu le-ar fi promis aşa ceva dacă nu s-ar fi bazat pe ceva absolut sigur, mai ales că nu vorbea cu nişte copii. Wes, cred că în sala aceea era adunată jumătate din puterea financiară a Europei, dacă nu mai mult... Sunt înnebuniţi după putere şi am impresia că au pus la dispoziţia „Frăţiei" sume uriaşe ca să le aducă pe tavă puterea asta! Şi mai ales gândeşte-te, Wes, că mai avem la dispoziţie doar două zile!

— Crede-mă că tocmai asta îmi umblă şi mie întruna prin cap şi nu mă lasă să mă concentrez ca lumea. Mă ia cu frig pe spinare! Aţi început identificarea persoanelor din sală?

— De unde naiba? Băieţii abia acum copiază caseta, tu eşti primul căruia i-am dat telefon despre asta! Tipii de aici, de la serviciile lor secrete, nemţotei dar băieţi buni, ne-au dat voie să folosim terminalele lor şi cum avem copiile alea cum le transmitem prin satelit la Londra, la Paris şi la voi, ca să vedeţi şi să nu vă vină să vă credeţi ochilor. Cât despre presă...

— Presa? mugi dintr-o dată Sorenson. Presa ai zis? Păi tâmpenie mai mare ca asta nici nu...

— Asta voiam să zic şi eu, dar dacă mă-ntrerupi!... se răsti supărat

Latham. Să nu răsufle nimic, că iese un balamuc mondial de nu-l mai potoleşte nici Dumnezeu din cer!

— Şi nu ştiu dacă ştii ce voiam să-ţi spun eu... La Trenton au izbucnit deja tulburări, mulţimea îi face nazişti pe unii şi pe alţii, mai ales dintre oamenii politici şi treaba asta ameninţă să ia amploare...

— Wes! exclamă deodată Latham, apoi tăcu.

Însă în vocea lui fusese ceva atât de neaşteptat, aproape un ţipăt de alarmă, încât Sorenson tăcu intrigat, aşteptând urmarea.

— Ei? zise el într-un târziu, văzând că Latham nu mai zice nimic. Pe fir se auzi respiraţia grea a lui Drew, apoi vocea veni parcă de departe, încărcată de înţelesuri:

— Wes... nu cumva acei „unii şi alţii" pe care mulţimea îi face nazişti... politicienii aceia... Nu cumva sunt exact oamenii de pe lista lui Harry?

— Da, bătrâne, cineva de aici a făcut legătura şi am verificat. Sunt exact cei de pe listă.

— Şi după ce numele respective au început să circule... atunci conducerea „Frăţiei" a ordonat lichidarea lui Harry!... Doamne, ce clare sunt acum toate lucrurile astea! Ce ticăloşi!

— Ce anume îţi este ţie atât de clar, Drew? Că mie, drept să zic...

— E clar că Harry a fost intoxicat, Wes! Dacă aş fi avut puterea să recunosc asta de la început... Multe ar fi avut alt drum.

— Uite ce e, ştii foarte bine că am cântărit toţi ipoteza asta şi am întors-o pe toate părţile, nu? Şi am ajuns la concluzia că dacă a existat vreodată pe lume un agent care să nu se lase intoxicat, atunci acela era Harry. Îţi aduci aminte?

— Da, dar nu poţi presupune că nu a avut de ales?

— Asta numai dacă şi-ar fi pierdut minţile! Harry avea întotdeauna de ales!

— Ai spus exact ce trebuia, Wes! „Numai dacă şi-ar fi pierdut minţile", aşa ai zis şi ai zis-o bine. Nu uita că Gerhardt Kroger, e un geniu în materie de chirurgie craniană şi că a făcut un dram special la Paris ca să-l lichideze pe Harry. Şi nu uita, Wes, că toate planurile lor prevedeau ba decapitarea, ba pulverizarea ţestei... şi nu oricum, ci era vorba de tâmpla stângă! Că Borgia, că moarte infamantă, că chestii... Aiurea! Aici se ascunde altceva! Precis!

— Cred că e cazul unei autopsii, Drew. Asta când o să se poată, bineînţeles. Deocamdată avem alte urgenţe.

— Da. Jager şi-a expus planul foarte limpede, deversarea de substanţe toxice în rezervoarele de apă potabilă.

— Nu sunt expert în probleme de sisteme de alimentare cu apă, Drew, dar nici ageamiu nu sunt. Am mai avut cazuri. Am luat de-a fir a păr orice posibilitate de sabotaj şi am constatat că nici una nu era practică. Şi dacă stau să mă gândesc, îmi pun întrebarea cum naiba

au de gând să facă tipii ăştia, când noi am încercat de zeci de ori toate variantele posibile şi le-am respins pe toate. Au ei vreo soluţie de care nu ştie nimeni?

— Ce aţi încercat?

— Omule, ca să poţi otrăvi apa din toate bazinele care alimentează Washingtonul e nevoie de camioane grele care s-ar face o coloană lungă cât toate zilele. Nu crezi că ar cam bate la ochi? Pe urmă e sistemul de pază, în primul rând nişte garduri al naibii de solide, prin care nu pot trece camioanele astea, plus alarma, care are şi ea dichisurile ei, cu camere de luat vederi, cu tot ce trebuie…

— Văd că te pricepi, domnule director…

— Fleacuri! Uiţi că sunt inginer constructor? Ce ştiu eu despre hidroamenajări e nimica pe lângă ce ştie un specialist.

— Wes, ce mi-ai spus acum despre sistemele de securitate se referă numai la acţiunea terestră… Ai luat în calcul şi varianta cealaltă? A aerului?

— Asta e o tâmpenie şi mai mare! Ne-am gândit, bineînţeles, dar pentru aşa ceva ar fi nevoie de două escadrile de avioane de transport greu, care să zboare la mică altitudine şi să lanseze încărcătura cu o precizie de milimetri, exact la baza turnurilor de apă, ca să poată pătrunde pe sub stăvilare. Ori s-ar buşi între ele în aer, ori ar cădea singure, fiindcă avioanele grele sunt al naibii de greu manevrabile şi la mică altitudine nu sunt bune de nimic, ori le-ar pescui radarul în doi timpi şi trei mişcări, ori toate astea la un loc.

— Va să zică… aţi luat în calcul absolut toate posibilităţile, reale sau teoretice…

— Da, bătrâne, doar ştii că în meseria noastră nu avem voie să lăsăm la o parte nimic! Trebuie să ţinem seamă de toate scenariile…

— Wes, toate bune şi frumoase, dar aici nu mai e vorba de scenarii, înţelegi? Tipul ăsta, de Vries, e un geniu în materie de spionaj şi dacă s-a apucat să prezinte în faţa atâtor oameni grei chestia asta ca sigură, înseamnă că ştie el ceva! Camioane, avioane, dracu să-l ia, nu ştiu ce are el în cap dar ceva are, Wes! Asta e sigur. Nu mănâncă rahat! Înseamnă că are o soluţie, una la care voi nu v-aţi gândit şi care în două zile are să fie pusă în practică!

În toate capitalele din Europa apuseană imaginile de pe caseta trimisă de echipa N2 fură imediat multiplicate şi identificarea persoanelor participante la reuniunea de pe malul Rinului deveni urgenţă de gradul zero. Calculatoarele de mare putere ale departamentelor speciale intrară în funcţiune, scotocindu-şi memoriile insondabile şi analizând trăsăturile fiecărei figuri care apărea pe casetă. În clădirea cu pereţi de sticlă de pe malul Rinului se aflaseră treizeci şi şase de bărbaţi şi din aceştia au rămas neidentificaţi doar

trei. Ceilalţi au fost arestaţi imediat, în condiţii de discreţie absolută şi instalaţi în celule speciale cu regim „*incommunicado*”, fără să li se ofere vreo explicaţie, fără să li se permită să dea vreun telefon şi cu atât mai puţin să-şi cheme avocaţii, în pofida insistentelor cereri ale acestor domni. Cum exista însă pericolul să se facă legătura între atâtea dispariţii ale unor oameni din care unii erau personalităţi marcante, s-a aranjat ca familiilor acestora să li se comunice că fuseseră nevoiţi să plece de urgenţă în călătorii de afaceri sau că participau la şedinţe prelungite ale unor consilii de administraţie care aveau de luat măsuri decisive.

Singurul lăsat în libertate era Gunter Jager, care nu aflase nimic despre dispariţiile acestea, nici despre călătoriile de afaceri şi nici despre şedinţele consiliilor de administraţie. Serviciile secrete ale celor patru ţări ajunseseră la concluzia că totuşi cheia enigmei se afla la el, fiindcă nici unul din cei arestaţi nu putuse oferi vreun indiciu cât de cât consistent cu privire la operaţiunea aceasta, „Fulgerul apei”, desi se folosiseră cele mai eficiente metode de interogatoriu şi nu se făcuse economie la drogurile pulverizate discret în atmosfera celulei înainte ca persoana în cauză să fie invitată la discuţii. Toată lumea era de părere că măcar o parte din capetele firelor se află în mâna lui Hans Traupmann considerat de mulţi adevăratul creier al „Frăţiei”, eminenţa cenuşie care dirijează din umbră orice mişcare, însă acesta nu le-a putut oferi nimic, nici măcar după ce i s-a oferit spre vizionare o selecţie a casetelor pe care îşi înregistrase performanţele sexuale realizate mai ales în compania unor parteneri prepuberi de ambe sexe. Înnebunit de constatarea că ticăloşii ăştia îl au la mână datorită propriei lui imprudenţe imbecile, Traupmann „se spărsese” imediat, tremurând din toate încheieturile şi arătându-se mai cooperant decât în cele mai optimiste aşteptări ale anchetatorilor, numai că nu ştia mare lucru despre tehnicile concrete de punere în practică a acestei operaţiuni. Aşa că, vrând-nevrând, toţi au fost siliţi să admită că Traupmann era a cincea roată la car şi că puterea e deţinută în realitate de Fuhrerul blond şi scelerat, Gunter Jager. Numai el le-ar fi putut oferi un răspuns, dar psihologii şi psihiatrii care studiaseră cu atenţie caseta, pe grupe independente unele de altele, declaraseră la unison că individul s-ar fi lăsat mai degrabă tăiat în bucăţi decât să scoată vreo vorbă. „Subiectul manifestă simptomele tipice ale maniaco-depresivilor, aflându-se într-o stare paranoică încă ţinută sub control de puternica sa personalitate. Este însă suficientă o simplă dereglare de moment şi se poate produce instantaneu declanşarea unei nebunii totale”, suna o frază dintr-unul din rapoartele întocmite de experţii britanici. Karin de Vries, la rândul ei, confirma aceste concluzii, arătând că în cazul „subiectului” accesele de nebunie începuseră să se manifeste cu câtva timp în urmă şi că drogurile şi

extraordinara tensiune psihică sub care trăise nu duseseră decât la agravarea acestei stări nefaste.

La Londra, la Paris şi la Washington toate amenajările hidrografice erau în stare de asediu. Se instituiseră cordoane de pază din trupe speciale, cu soldaţi înarmaţi cu muniţie de război. Echipe de detectivi scotoceau terenurile metru cu metru, folosind cea mai sofisticată aparatură de detectare de care dispuneau serviciile specializate ale guvernelor acestor ţări. Toate drumurile care duceau spre lacurile de acumulare fuseseră blocate, circulaţia din zonele respective fusese deviată pe alte trasee şi echipele de agenţi de circulaţie aveau mult de furcă în special cu şoferii recalcitranţi, care veneau cu motivele cele mai neaşteptate ca să fie lăsaţi să treacă. Realitatea este că nimănui nu-i convine să facă un ocol de câteva zeci de kilometri şi să întârzie, ca să nu mai vorbim de pierderea de carburanţi, dar situaţia specială impunea să nu li se dea oamenilor nici un fel de explicaţii pe care agenţii de circulaţie în nici un caz nu le-ar fi putut furniza, fiindcă nici lor nu le spusese nimeni nimic ceea ce făcu să crească nervozitatea participanţilor la trafic, mai ales în orele de vârf. În interiorul staţiilor de alimentare atmosfera era una de război, peste tot se vedeau numai uniforme militare, fiindcă salariaţii staţiilor fuseseră înlocuiţi cu experţi din trupele de geniu ale armatelor ţărilor respective. La Washington, generalul care coordona acţiunile din zona lacului Dalecarlia spusese: „Îmi tai beregata dacă vreun afurisit de nazist ajunge să pună piciorul pe aici!” Omologii săi din Franţa, din Anglia şi din Germania nu fuseseră tot atât de categorici, dar luaseră şi ei toate măsurile de siguranţă ba la Londra, în jurul fiecărei staţii patrulau soldaţi care, în afara armamentului din dotare, primiseră şi pistoale cu rachete luminoase, aruncătoare de flăcări şi grenade defensive, pentru orice eventualitate. Doar e lucru ştiut că mai bine să prisosească decât să nu se ajungă.

La Bonn măsurile luate de serviciile speciale erau la înălţimea celor din celelalte capitale. Şi totuşi, la adăpostul nopţii, în mai multe locuri de parcare din apropierea Bundestagului au apărut, fără multă gălăgie, nişte camioane grele. Nimeni nu a văzut aici ceva suspect, fiindcă era vorba de vehicule care, oficial, erau la dispoziţia diferitor organisme guvernamentale şi transportau de toate, de la cazarmamentul cel mai banal din dotarea armatei, cum ar fi păturile şi cearşafurile, până la substanţele chimice folosite în curăţătorii. Dacă i-ar fi dat cuiva prin minte să cerceteze mai îndeaproape ce era cu camioanele acestea, ar fi descoperit că erau burduşite de recipiente cu gaz hidrofinat pentru avioane, tratat cu fracţii care îl făceau mult mai uşor inflamabil decât benzina şi cu doze serioase de explozibili a căror detonare simultană urma să provoace instantaneu un incendiu atât de violent şi pe o rază atât de întinsă încât orice intervenţie a

pompierilor ar fi fost de-a dreptul ridicolă şi n-ar fi făcut decât să consfinţească un eşec total. Gunter Jager nu mărturisise nimănui acest amănunt, cunoscut doar de cei câţiva adepţi fanatici care aveau să-l aducă la îndeplinire: noua eră din istoria omenirii avea să înceapă cu incendierea Bundestagului, amarul simbol al umilinţelor la care de o jumătate de secol era supusă Germania, obligată să se conformeze orbeşte directivelor venite de la Washington, capitala mondială a puterii sioniste.

La Bonn era ora unu noaptea şi locatarii apartamentului de la hotelul Konigshof începuseră să-şi piardă răbdarea. Nu se întâmpla nimic, nu se urnea nimic, nu primeau nici o veste de nicăieri.

— Dacă până mâine dimineaţă la ora şase nu se mişcă nimic, ne ducem peste blestematul de popă şi îl tragem în frigare, scrâşni la un moment dat Latham, în culmea furiei.

— Nu, răspunse uscat Witkowski. Frederik de Vries nu a făcut în viaţa lui vreun pas dacă nu s-a simţit stăpân pe rezultat sau cel puţin până nu şi-a asigurat un mijloc sigur de sinucidere pentru cazul când e prins.

— Da, zise şi Karin, cu un aer gânditor. Aşa e. Îşi asigura cele mai complicate mijloace de sinucidere, la care nu s-ar fi gândit nimeni, îi era o groază cumplită de tortura fizică şi nu voia să aibă parte de aşa ceva…

Înainte de a se crăpa de ziuă, pe o ploaie torenţială care începuse din senin, Karin se apropie de cordonul de pază din jurul casei lui Gunter Jager. Reuşise să plece pe furiş din apartamentul de la hotelul Konigshof, lăsându-i pe ceilalţi membri ai echipei N2 să doarmă. Ştia că joacă o carte unică şi că şansa aceasta nu avea să se mai ivească a doua oară în viaţă.

Ofiţerul de informaţii care comanda sectorul respectiv o identifică şi, cum codul ei corespundea treptei celei mai de sus a serviciilor speciale, îi dădu raportul şi îi prezentă instrucţiunile primite cu puţin timp înainte. Dispunea de nouă agenţi plasaţi strategic pe teren, echipaţi cu haine de camuflaj şi înarmaţi regulamentar. Unii se căţăraseră în copaci. Ploaia era un inconvenient serios în privinţa confortului lor, dar constituia un avantaj nesperat. Gorilele lui Gunter Jager preferaseră să se adăpostească cine ştie pe unde şi doamna de Vries, care avea ordin să pătrundă în clădirea din vârful pantei, avea şanse mari să poată ajunge la intrare fără să fie văzută. Ofiţerul îi dădu o pelerină de camuflaj, care o făcea foarte greu de sesizat chiar şi pentru cele mai puternice camere de luat vederi – „*Ach, Gnadige Frau*, să sperăm că nemernicii nu şi-au instalat camere cu infraroşii” – şi o lămuri asupra configuraţiei locului, neştiind că doamna mai

trecuse pe aici cu foarte puţin timp în urmă. Totuşi, un amănunt se dovedi foarte important: într-un pin din apropierea clădirii se afla un agent înarmat cu un binoclu cu infraroşii şi cu o lanternă oarbă, a cărei lumină nu poate fi zărită decât de cel spre care e îndreptată: două licăriri scurte înseamnă că prin apropiere se află gorilele lui Gunter Jager, trei înseamnă că e linişte şi se poate trece. De acolo doamna nu avea decât să pornească pe poteca pavată cu dale de beton care descria o curbă la stânga şi, după patruzeci de paşi, în punctul cel mai accentuat al curbei, să se refugieze în tufişurile de pe dreapta, de unde se poate vedea foarte bine uşa laterală a casei. El personal parcursese traseul acesta acum câteva ore şi o putea asigura pe Frau de Vries că era mijlocul cel mai puţin riscant de a se apropia de intrare, dar iute, până nu stă ploaia.

— De uşa asta laterală nu ştiam nimic, zise Karin.

— Da, acolo trăieşte de fapt Gunter Jager, acolo are dormitorul, baia, biroul şi chiar o capelă. În capela aceea şade ore întregi, rugându-se şi meditând. Uşa laterală n-o foloseşte decât el, altcineva nu are voie să intre acolo. Paznicii, musafirii, prietenii, aceştia intră prin faţă. Acolo e intrarea cea veche, din vremea când clădirea asta era mult mai modestă. Domnul Moreau de la Paris s-a interesat mult de amănuntele astea şi acum o oră mi-a dat personal telefon, spunându-mi cine sunteţi, că îl cunoaşteţi de ani de zile pe Gunter Jager şi chiar vă transmite prin mine nişte recomandări.

Recomandările domnului Moreau de la Paris se vădiră a fi valabile numai până la intrarea în casă. După aceea Frau de Vries rămânea să se descurce cum o şti.

Karin începu să înainteze încet pe poteca pavată cu dale de beton, silindu-se să nu ia în seamă ploaia torenţială care îi intra în ochi şi în nas, împiedicând-o să respire. Ajunse în apropierea pinului uriaş de care vorbise ofiţerul şi tresări: de sus fulgerară două lumini scurte, semn că prin apropiere se afla un paznic. Se tupilă repede în tufe şi aşteptă, silită să privească tot timpul în sus, ca să nu scape semnalul următor. Apa care se scurgea cu nemiluita de pe crengile copacului de deasupra îi intra fără milă în ochi, orbind-o şi silind-o din timp în. Timp să-şi şteargă faţa cu mâneca pelerinei, după care iar trebuia să; ridice privirile în direcţia de unde văzuse semnalele de mai înainte. În sfârşit, cele trei luminiţe izbăvitoare veniră scurt, una după alta, exact în clipa când ea se pregătea să-şi şteargă din nou faţa cu mâneca. „Dumnezeule sfinte! îşi zise în gând, ce puţin a lipsit să nu văd semnalul! E semn bun, înseamnă că sunt norocoasă...” Avea cale liberă, începu să alerge pe pajişte, simţind cum picioarele i se înfundă în terenul mustind de apă, îngreuindu-i înaintarea. Apoi simţi pe neaşteptate sub tălpi suprafaţa dură a dalelor de beton ale aleii de sus. Îşi încordă puterile şi grăbi pasul, gândindu-se la curba care o

aştepta după patruzeci de paşi şi unde pericolul era maxim. Se încurcă la numărătoarea paşilor şi când aleea făcu brusc la stânga, ea ţinu tot drept şi se împiedică în iarba înaltă din faţă, căzând şi chinuindu-se mult să se poată ridica, din cauza ierbii ude care îi aluneca sub tălpi. Ploaia asta era o adevărată mană cerească, îi ţinea pe paznici la adăpost, convinşi că pe o asemenea vreme nimeni nu avea ce căuta pe acolo, dar iată că îi juca şi feste. Întoarse privirile spre locul de unde trebuia să-i vină semnalul şi aşteptă, cu faţa în bătaia rafalelor care o orbeau. Nu mai avea curajul să se şteargă. Îşi spunea că a doua oară norocul ar fi ocolit-o. În cele din urmă cele trei luminiţe scurte sclipiră din nou şi ea mai mult le ghici decât să le vadă, într-atât vederea îi era împăienjenită de apa care îi bătea în ochi. Îşi îngădui în sfârşit să se şteargă şi se ridică, păşind cu prudenţă pe dalele de beton. Ajunse în sfârşit la marginea zidului întunecos pe care îl făceau copacii şi tufele şi în faţa ochilor îi apăru dintr-o dată casa unde se afla cel pentru care venise până aici.

Cel care îi fusese soţ şi pe care îl crezuse atâta timp marea ei dragoste şi suprema patimă a vieţii ei. Frederik de Vries. Gunter Jager.

Fuhrerul, stăpânul absolut al celui de-al patrulea Reich care urma să se nască, pustiind trufaş totul în calea lui...

Privi cu atenţie clădirea asta, având sentimentul tulbure şi iritant că data trecută arăta altfel poate din cauza luminilor care îi dădeau un aer de lux şi măreţie. Acum, judecând după umbrele întunecate din faţa ei, părea o clădire nu prea înaltă, lungă ca o magazie şi deloc impunătoare. În partea dreaptă se adăugase un corp nou, care îi servea lui Gunter Jager drept locuinţă personală, iar în stânga fusese ridicată o anexă din cherestea, joasă şi lungă. De altfel, impresia neaşteptată de meschin şi sărăcăcios era dată tocmai de constatarea că acest talmeş-balmeş arhitectonic era de fapt o clădire cu un singur cat, lucru care nu s-ar fi zis la vederea panourilor mari de sticlă strălucind orbitor în noapte. Atunci avusese senzaţia copleşitoare că se află în faţa unui palat magnific.

Ofiţerul care o dăscălise cu privire la configuraţia locului avusese dreptate: uşa din faţă era amplasată mult de tot spre stânga, la capătul aleii pietruite, cu o totală nepăsare faţă de orice idee de simetrie, ca şi cum ar fi fost vorba de o înjghebare temporară şi fără pretenţii, dar aflată oricum la o distanţă apreciabilă de partea de clădire locuită efectiv de Gunter Jager.

Pe Karin o interesau mai puţin asemenea amănunte. Se găsea la mică distanţă de uşa laterală, care se profila tulbure în întuneric, părând apărată de un fel de portic care nici nu s-ar fi desluşit dacă în interior nu ar fi fost slab luminat de o lumină roşie, probabil o lampă atârnată în tavan. Karin trase de câteva ori aer în piept, adânc de tot,

căutând să prindă puteri şi să-şi domolească bătăile inimii. Ţâşni iute ca fulgerul şi în câteva secunde parcurse distanţa care o despărţea de intrare, lipindu-se de peretele exterior al porticului şi încercând să verifice dacă fusese văzută. Nu se întâmplă nimic. Fără nici un zgomot, scoase revolverul lui Drew şi trecu repede sub acoperişul porticului, unde răpăiala ploii pe acoperiş suna mai violent decât afară şi îi dădea o stare nedesluşită de alarmă. Deodată tresări: uşa de la intrare era întredeschisă, nu mult, doar câţiva centimetri, dar destul cât să-şi dea seama că înăuntru domnea un întuneric ca de smoală. Trase piedica revolverului, îl trecu în mâna stângă, se apropie de uşă şi o împinse încet, gândindu-se cu groază ce se va întâmpla dacă aici există un sistem de alarmă sau pur şi simplu dacă blestematele de balamale au să se apuce să scârţâie. Nu se întâmplă nimic şi se strecură înăuntru, lipindu-se repede cu spatele de ceva ce trebuia să fie peretele din stânga şi aşteptând să vadă ce se întâmplă. Nu se auzea nimic, doar răpăitul ploii de afară, care răzbătea până aici slab de tot. Se silea să-şi potolească palpitaţiile şi îşi încorda din răsputeri privirile, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul acesta dens, când deodată o voce rosti blând şi liniştitor:

— Ai cam întârziat, draga mea. Te aşteptam. Fii drăguţă, te rog şi închide uşa…

— *Frederik!*

Cuvintele acestea care veneau şi se întretăiau în întuneric îi dădeau senzaţia unor pânze care pluteau în încăpere şi printre care sunetele se strecurau cu greutate, pierzându-şi mult din puterea lor de comunicare.

— Observ că mi-ai spus Frederik, veni la fel de blândă vocea din întuneric. De obicei îmi spuneai Freddie, Frederik doar când erai supărată pe mine. Să înţeleg că în clipa de faţă suntem certaţi?

— Ce ai făcut? Unde eşti?

— Crede-mă că e mai bine, cel puţin pentru un timp, să rămânem aşa, pe întuneric.

— Atunci… zise Karin simţind că se îneacă de spaimă, atunci înseamnă că ştiai că… am să vin aici?

— Uşa pe care ai intrat stă în permanenţă deschisă de când tu şi doctoranzii americani aţi sosit la Bonn. Ai uitat să-mi faci şi mie cunoştinţă cu aceşti domni, urmă vocea lui Gunter Jager, la fel de blândă dar de data asta parcă şi cu o uşoară notă de imputare. *A propos,* scumpa mea, în ce domeniu îşi dă doctoratul distinsul domn Latham? Un intelectual rafinat, fără îndoială, din câte îmi aduc aminte despre el… Când am auzit de povestea asta cu Harry Latham om de ştiinţă am fost atât de uluit încât nici măcar să râd n-am avut puterea.

— Asta înseamnă că îţi dai seama, nu? *Ei* ştiu cine eşti tu şi…

— Da, se poate, dar e irelevant, Karin. Îmi pare rău că trebuie să te

dezamăgesc, dar în prezent nu ne mai poate opri nimeni. Nici măcar tu. Şi nici văcarul acela cu o baligă în loc de creier cu care ai binevoit să te încurci. Pfff!

— Nu ştiu, s-ar putea să nu vă mai poată opri nimeni, dar nu te gândeşti că tu nu mai ai cum să scapi?

Drept răspuns, din întuneric veni un ţâţâit nemulţumit din buze.

— Frederik, gândeşte-te că… începu ea.

— La ce să mă gândesc? o întrerupse pe un ton indulgent şi chiar puţin compătimitor Gunter Jager. La ce să mă gândesc? La faptul că oamenii voştri, profitând de ploaie şi de absenţa paznicilor mei, au împânzit împrejurimile, convinşi că sărmanele lor pelerine de camuflaj îi pot face nevăzuţi? Că toate liniile de comunicaţie au fost penetrate, ca să mi se poată intercepta convorbirile şi mai ales ordinul final, de aplicare a soluţiei decisive? La asta să mă gândesc? Vezi cât de superficial judecaţi? Crezi că asta e suficient ca să oprească declanşarea celei mai mari forţe de şoc cunoscute în istorie? Uite, să-ţi fac o confidenţă… cu mare greutate m-am abţinut să nu chem la telefon Casa Albă sau Palatul Elysee, la numerele cu scrambler şi ultrasecrete din dormitoarele domnilor preşedinţi, înţelegi? Aş fi dat mult să văd figurile şefilor serviciilor secrete din America şi din Franţa, care trăiesc, sărmanii de ei, cu iluzia că ei lucrează cu lucruri secrete. Adică inaccesibile nouă. Doamne, câtă sfântă naivitate!

— Şi de ce nu ai telefonat?

— Oh! Mă decepţionezi, draga mea soţie! S-ar fi cuvenit să ştii dinainte, fără să mai fie nevoie să mă întrebi… Fiindcă sublimul s-ar fi transformat în ridicol şi noi suntem nişte oameni extrem de serioşi. Noua ordine mondială nu se poate instaura între două glume.

— Frederik! De ce? Unde e cel care îi ura de moarte pe nazişti? Cum a fost posibil să se petreacă o asemenea schimbare tocmai cu tine?

Se lăsă un moment de tăcere grea.

— Frederik! exclamă Karin, simţind cum o cuprind fiori reci. În sfârşit, cel din întuneric se îndură să vorbească:

— Scumpa mea, aici te înşeli grav. Nu a intervenit nici o schimbare, eu am rămas acelaşi. Absolut acelaşi. Dacă îţi aduci aminte, pe comunişti îi uram mai mult decât poate urî un om ceva pe lumea asta. Şi comunismul tocmai acum a devenit mai periculos, după aparenta cădere de la putere în ţările din blocul estic. Niciodată nu au fost mai puternici decât acum, în crizele extraordinare în care se zbate un sfert din omenire şi la care tocmai ei au împins-o… şi acum profită de asta, sugerând discret proştilor că pe vremea lor se trăia mai bine…

— Nu văd legătura…

— Cred că ceva din inteligenţa rafinată a domnului Harry Latham s-a luat şi la tine, scumpa mea soţie, rosti blând şi înţelegător Gunter

Jager. Te-ai molipsit, adăugă el liniştitor. Prea multă cultură strică, dar nu-i nimic, se mai întâmplă. Altădată ai fi văzut imediat legătura, anume că din două rele l-am ales pe cel mai mic. Singura forţă în stare să distrugă comunismul este al patrulea Reich, pe care îl vom proclama noi. Să-l distrugă aşa cum ar fi putut să-l distrugă Reichul lui Hitler şi n-a făcut-o din cauză că în balanţă a intervenit o forţă din afara Europei, America. Forţa uriaşă a capitalului evreiesc, asta l-a doborât pe Hitler! Ei bine, scumpa mea, uite că noi am învăţat ceva din dezastrul de atunci. Şi tocmai cu America vom începe! Dacă jidanii care te plătesc pe tine şi pe distinsul domn Latham vor să devină stăpânii lumii, ei bine, noi credem că mai bine i-ar şedea poporului german în postura asta. Sper să-mi scuzi lipsa de modestie...

— Nu mă aşteptam...

— Înseamnă că ţi-am depăşit aşteptările, o întrerupse nevăzutul Fuhrer, cu o voce dintr-o dată rece şi dispreţuitoare. Mi-am găsit adevărata vocaţie. Am putut deveni o fiinţă umană superioară, depăşindu-mi propria condiţie. Am aflat şi am reuşit să înţeleg multe lucruri după ce scumpa mea soţie m-a părăsit. Foarte multe...

Liniştea şi blândeţea din vocea lui Gunter Jager păreau să fi lăsat loc unei tensiuni abia stăpânite. Glasul molcom, cu inflexiuni baritonale dulci, se înfierbânta şi căpăta rezonanţe înspăimântătoare în întunericul dens cu care ochii lui Karin nu reuşeau să se obişnuiască.

— ... Foarte multe, da. La început discursurile mi le scriau alţii, acum mi le scriu singur. Mai bine zis le compun. Sunt ca libretele unor opere eroice scurte, dar îi fac pe toţi care le ascultă să vibreze şi să simtă la unison cu mine... Să fie gata să mă urmeze până la capătul pământului! Poate fi ceva mai măreţ decât asta?

— Cum a început totul... Freddie?

— Hm!... Freddie, mda... Parcă sună ceva mai bine. Va să zică eşti curioasă să ştii asta, sau vrei doar să mă ţii de vorbă?

— Cum poţi spune aşa ceva? Nu mai ţii minte cât eram eu mereu de interesată de toate misiunile tale? Ai uitat că de câteva ori chiar ai recunoscut că sugestiile mele îţi fuseseră de folos?

— Da, mormăi interlocutorul nevăzut, asta aşa e, la capitolul ăsta al comportării tale nimic de zis, spre deosebire de nazurile tale de curvă. Ştiu precis că de pe atunci te... te culcai cu ţărănoiul acela de Harry. Cu viitorul om de ştiinţă. Ştiai ce valoare zace în el...

— Freddie, îmi pare sincer rău... Te înşeli... Ai plecat în Berlinul de est şi nimeni n-a mai primit nici un semn de viaţă de la tine. Pe urmă s-a anunţat că fuseseşi executat. Am văzut dosarul, cu actul întocmit de medicul care a constatat decesul...

— Află, scumpa mea, că am avut marea plăcere să întocmesc personal dosarul acela. Sper că e complet, nu? Eu am avut grijă să nu

lipsească nimic...

Karin avea iarăşi impresia aceea ciudată că vocea lui Frederik de Vries venea de peste tot şi de nicăieri, strecurându-se până la ea prin întuneric şi amestecându-se cu răpăiala ploii de afară care nu mai contenea.

— Stăpânii din est, bieţi analfabeţi tâmpiţi care credeau că e destul să stea în vile de lux ca să devină aristocraţi, au crezut că mă pot lua în slujba lor. Eu, Frederik de Vries, slugă la nişte lepădături de muncitori idioţi! La gunoaiele unei societăţi de gunoaie! Pfff! Mulţi aveau legături cu „Frăţia" din Germania liberă, ei sperau, boii, că vor avea de jucat în continuare un rol şi după prăbuşirea republicii lor păduchioase... Numai după asta se vede cât nămol aveau pe creierii lor idioţi, vitele! M-au trimis înapoi în Germania liberă, la generalul von Schnabe, un om mare în felul lui, un vizionar... Dar în realitate era lipsit de măreţia care se cere unei asemenea cauze. Un adevărat Fuhrer nu are voie să aibă patimi personale şi von Schnabe era nebun după femei. Tâmpitul! Asta l-a pierdut, scandalurile cu abuzurile sexuale, cu... Şi se pare că Hans Traupmann, de dragul căruia aţi venit voi încoace, m-a găsit pe mine apt să fiu noul, adevăratul Fuhrer al Reichului pe care îl vom instaura şi care va dura cu adevărat o mie de ani... Mi-am câştigat locul din Bundestag cu o avalanşă de voturi. Eram un modest preot pe nume Gunter Jager, care renunţase la sutana de preot şi lupta pentru drepturile dezmoşteniţilor soartei... Înduioşător, nu?

— Freddie! Ai putut tu să accepţi aşa ceva?

— Da, veni sec răspunsul. Pentru că ei au dreptate. Când spiritul de disciplină al unui popor puternic ca cel german e înăbuşit, atunci ies la iveală toate gunoaiele, iar noi vrem să măturăm gunoaiele astea. Vom restructura statul selecţionându-i pe cei apţi să construiască şi să procreeze. Lumea e prea minunată, scumpa mea, pentru a fi lăsată unor animale abia cuvântătoare, trebuie să fie a celor care o merită! Se apropie zorile unei ere noi!

— Şi omenirea nu vă va condamna, ştiind cu ce preţ aţi realizat voi asta?

— Da, se poate, nu contest. Dar va uita repede. Când va vedea rezultatele dintr-un stat purificat sub o conducere puternică şi sănătoasă va înţelege că democraţiile au fost născocite spre pieirea popoarelor care le acceptă. Uite, îmi pare rău că nu poţi vedea rafturile astea de cărţi... câte nu cuprind!...

— De ce nu mă laşi să le văd? Pe ele şi... pe tine? Aproape că nici nu mai ştiu cum arăţi, Freddie!

— În curând, scumpa mea soţie, în curând mă vei vedea... Deocamdată prefer să vorbim aşa, vreau să te văd cu ochii minţii, aşa cum erai pe vremea când mă iubeai... sau credeam eu că mă iubeşti,

deşi te culcai cu bovina aceea incultă, cu Harry…

Şi prin întuneric răsună o exclamaţie de greaţă atât de vie încât Karin chiar avu impresia că Frederik e pe punctul de a vomita.

— Freddie…

— Dar având în vedere că era un viitor om de ştiinţă, o asemenea valoare, mă rog, te scuz… Mai ales că pe vremea aceea mi-ai pus în palmă şi atâtea secrete ale NATO! Ah, ce vremuri! Unele din ele mi-au folosit ca să scap cu viaţă când m-au arestat comuniştii… Aveau nevoie de ele… Ştii, mă gândesc că tot un fel de oameni de ştiinţă erau şi ei… Oricum, condiţia esenţială o îndeplineau: citeau pe litere, toţi.

— Freddie, nu ai înţeles că eu ţi-am oferit datele acelea pentru că erai de partea NATO? răspunse Karin prefăcându-se a nu băga de seamă ironia. Puteam face altfel?

— Nu ştiu. Azi sunt de partea altei cauze, mai importante. M-ai putea ajuta şi acum?

Întrebarea atât de directă şi de neaşteptată o făcu să se simtă descumpănită.

— Depinde. Nu ştiu. Nu-mi dau seama dacă mă mai simt atrasă de tine… ca altădată… Deşi o atracţie… bâigui ea, o atracţie, în sfârşit… cred că…

— Aha! O atracţie ca aceea pe care o simţi faţă de Harry? Amantul tău? Performantul tău amant? Sau o atracţie mai puţin intensă?…

— Aici greşeşti, Freddie. Harry Latham nu este şi nu a fost niciodată amantul meu.

— Minţi!

— Freddie! Mă cunoşti atât de puţin încât nu-ţi poţi da seama când mint şi când spun adevărul? E nevoie să-ţi spun de mai multe ori că Harry Latham nu e amantul meu?

— Şi atunci? Atunci cine e amantul tău?

— Este cineva care se dă drept Harry.

— Cuuum? veni întrebarea mirată, amplificată imediat de acustica bizară a încăperii. De ce să se dea drept Harry?

— Pentru că voi vreţi cu orice preţ moartea lui Harry şi lui nu-i pasă dacă moare sau nu. Cum ai putut face una ca asta, Frederik? Harry ţinea la tine ca la… ca la un frate mai mic!

Vocea lui Frederik de Vries veni greu, şuierătoare şi chinuită, răsunând parcă din depărtări:

— Asta n-a depins de mine. Harry penetrase baza noastră principală din munţii Hausruck. Eu ştiam foarte bine cine era, fuseserăm avertizaţi şi de oamenii noştri de la Washington că are să vină… n-am mai avut ce-i face. A fost inclus într-un experiment. Nu aveam de ales, am fost practic silit să-mi dau acordul. Care acord, dacă asta te poate uşura cumva, mi-a fost cerut mai mult de formă.

— Experiment? Ce fel de experiment?

— Ceva de natură medicală. Mai multe n-aş putea să spun, chiar dacă aş vrea, fiindcă nu am cunoştinţele necesare. Şi nici nu am înţeles rosturile unui asemenea experiment, dar Traupmann a fost entuziasmat. Un om extraordinar, păcat că s-a înecat! El era mentorul meu, omul căruia îi datorez propulsarea pe locul acesta…

— Şi ai fost… propulsat chiar atât de sus, Freddie? Tu eşti noul Adolf Hitler al Germaniei?

— Dacă ai şti ce ciudat îmi pare numele acesta rostit de gura ta! Am citit şi am recitit de nu ştiu câte ori Mein Kampf, plus toate biografiile pe care am reuşit să pun mâna. E tulburător cât de mult se aseamănă vieţile noastre până în momentul când ne-am alăturat mişcării. El a fost un artist şi dacă stau să mă gândesc bine, sunt şi eu tot un temperament de artist. Apoi el a fost şomer şi mie nu mi-a lipsit mult să ajung la fel. A fost respins de Liga artiştilor din Austria, pentru o presupusă lipsă de talent, închizându-i-se toate porţile, fiindcă era doar un caporal obscur. Ceva tot cam în genul ăsta mi s-a întâmplat şi mie. El a ajuns la un moment dat să nu mai aibă un ban în buzunar, să nu aibă practic ce să mănânce şi să simtă chinurile foamei iar eu a trebuit să-mi vând diamantele ca să mă salvez! Ca să nu mai spun că el înflăcăra mulţimile, le aducea la delir… şi hm! Fără falsă modestie, aş putea spune că şi eu, tot aşa…

— Să înţeleg de aici, Freddie, că şi Hitler şi tu aţi fost împinşi de la spate ca să ajungeţi acolo unde aţi ajuns?

— Scumpa mea soţie, eu aş zice lucrul acesta într-un mod uşor diferit, anume că nu noi am găsit cauza pentru care să merite să luptăm, ci cauza aceasta ne-a găsit pe noi!

— Bine, dar asta e absurd!

— Vezi că greşeşti? Convingerile neofitului sunt cele mai puternice, fiindcă dacă nu le-a avut de la început, a descoperit calea spre ele. Nu există creştin mai fanatic decât un evreu botezat, nu ştiai asta?

— Şi crezi că e nevoie să-mi ţii tocmai mie un asemenea discurs, Freddie? De ce ai impresia…

— Draga mea, e adevărul adevărat. Fără nici un fel de ajustări. Karin se chinuia să-şi dea seama din ce direcţie venea vocea lui Frederik de Vries şi nu reuşea. Acustica specială a încăperii era derutantă, îşi aminti că fuseseră pomenite nişte rafturi de cărţi şi îşi spuse că probabil acestea amortizau timbrul sunetelor şi le făceau să se reflecte aşa de ciudat. Vocea lui Frederik venea spre ea când dintr-o parte, când dintr-alta, fără cel mai mic indiciu că el s-ar fi mişcat cumva prin încăpere. Patul pistolului îi ardea palma şi ea nu-l putea folosi. Ajunsese atât de aproape de ţinta ei…

— Freddie… de ce nu aprinzi lumina? Chiar nu vrei deloc să mă laşi să te văd? Nu vrei să ne vedem unul pe celălalt?

— Vai, preaiubita mea soţioară, dar eu te văd destul de bine. Am ochelari. Şi în camera asta e destulă lumină, cel puţin din punctul meu de vedere. Trei becuri cu raze infraroşii, nu crezi că e suficient?

— Dar... eu nu te văd... reuşi ea să îngaime, simţind pentru prima oară că îşi pierde cumpătul.

— Te văd eu şi asta e destul. Văd de exemplu că în stânga ţii un pistol care am impresia că e un Magnum de calibrul 38, probabil cu gloanţe explozive. Şi ştiu că eşti stângace... Şi mai ţin minte şi că rar am întâlnit pe cineva care să tragă mai precis şi mai rapid ca tine. Ai, scuză-mă, ai spus ceva sau mi s-a părut mie?

Karin tăcea, abia înghiţindu-şi furia şi umilinţa. Toată răbdarea ei de până acum şi toate strădaniile de a-i adormi bănuielile şi de a-l îndupleca să aprindă lumina fuseseră zadarnice! Îşi amintea vag că tocmai pe Freddie îl auzise cândva spunând că sentimentul cel mai îngrozitor pe care îl poate încerca un om e furia neputincioasă. Şi iată că reuşise s-o aducă aici, să-i stârnească exact sentimentul acesta...

— Prietenii tăi de afară, savanţii, ştiu ce pistolăreasă tare eşti, nu? întreb fiindcă bănuiesc că ei te-au trimis încoace... Înseamnă că mă credeţi afară din cale de tembel şi asta mă mâhneşte, recunosc.

— Nu, nu mă aşteaptă nimeni afară. Ei nici nu ştiu că am venit încoace, sunt aici fără ştirea lor. Nu am cerut aprobarea nimănui.

— Ei, uite, vezi? Iar minţi!... Dar fie, dacă ţii tu aşa mult să mă vezi... Bine. Aruncă arma pe podea, te rog.

Karin se conformă, cu grijă să nu arunce totuşi pistolul prea departe şi în clipa următoare se aprinse o lumină slabă, care venea din tavan. Se afla într-o capelă mică, cu altar şi cu un crucifix mare de aur fixat pe o bucată de catifea purpurie. Efectul era copleşitor, sugerând mai degrabă măreţia imperială decât modestia lăcaşului particular de cult al unui presupus slujitor al Domnului.

Noul *Fuhrer* stătea într-o strană din dreapta, într-o poziţie atent studiată, în bătaia becului de sus care dădea părului lui blond străluciri de aur iar chipul lui faimos, cu trăsături pline de nobleţe, se înfăţişa privirilor lui Karin dintr-un unghi cum nu se putea mai favorabil. Fuhrerul celui de-al patrulea Reich mai ţinea încă în mână ochelarii cu raze infraroşii şi îi rotea gânditor între degete, ca pe nişte mătănii.

— Cum arăt după cinci ani, scumpa mea soţie? întrebă el cu un aer parcă visător.

— Superb! De fapt, la fel ca totdeauna... Şi o ştii prea bine!

— Asta nu am cum s-o neg. E un atribut pe care bietul Adolf Hitler nu l-a avut niciodată. Ştiai că era mai degrabă urât? Un omuleţ ciupit de vărsat, scund de statură, care purta pantofi cu talpă dublă, vrând să pară şi el mai înalt. Şi... oh, Dumnezeule, îi mirosea gura, oricât s-ar fi spălat pe dinţi şi s-ar fi parfumat! Brrrr!

— Nimic din toate astea nu se poate spune despre tine, Freddie.

— Asta ce-i dreptul nu, încuviinţă cu modestie Frederik de Vries.

Felul cum arăt mă ajută enorm, se pare că în ochii colaboratorilor mei eu întruchipez perfect ideea de arianism… Dar prefer să nu se vadă că asta îmi e de folos, înţelegi? Mă port cu multă umilinţă, cum se şi cere unei smerite feţe bisericeşti şi cu femeile sunt de gheaţă. Da, pur şi simplu de gheaţă, chiar când le văd că dau ochii peste cap, răpite de frumuseţea mea. Nici un imperiu din istorie nu a fost întemeiat de un individ frivol.

— Freddie… mă intimidezi, zău aşa! Nici nu ştiu cum să mai… Şi chiar ai de gând să provoci un mare dezastru în mai multe capitale ale lumii? Ca să moară atâţia şi atâţia oameni nevinovaţi?

Noul *Fuhrer* o privi sever şi distant câteva clipe, apoi zise cu răceală studiată:

— E clar că o curvă ordinară ca tine nici nu avea ce căuta aici decât ca să mă tragă de limbă. Da, te-au trimis sperând că ai să descoperi natura dezastrului cu care urmează să lovim noi oraşele cele mai mari aflate în mâna evreimii…

— Nu, Freddie, ţi-am mai spus, am venit de capul meu…

— Văd că de când nu ne-am mai văzut ai cam uitat să minţi…

— Planul vostru are să dea greş! În toate oraşele pe care le aveţi voi în vedere e alertă maximă!

— Prostii! Mi-e teamă că ai îmbătrânit, scumpa mea soţie! Pe vremuri minţeai mai… mai… cum să zic…

Karin trase aer în piept şi zise răspicat:

— Frederik, minciună sau nu, eu trebuie să te avertizez. Reuniunea voastră de noaptea trecută a fost înregistrată pe video. Toţi ceilalţi participanţi, în afară de tine, sunt arestaţi şi ţinuţi la secret. Anulează acţiunea „Fulgerul apei”, Frederik! Chiar crezi că…

Dar se întrerupse: noul Fuhrer scoase un urlet de furie şi de disperare care o împietri de frică.

— Va să zică… „Fulgerul apei”? Deci ştiai? Înseamnă că…

Frederik de Vries, alias Gunter Jager, se ridică în strană cu măreţia unui suveran care se ridică în tron pentru a rosti o frază menită să rămână în istorie. Înfiorată, Karin nu se putu împiedica să se gândească la asemănarea cu Siegfried, eroul vechilor legende germane imortalizat de Wagner.

— De unde naiba…

Se opri însă dintr-o dată şi chipul lui luă din nou expresia calmă de mai înainte.

— Dar asta nu schimbă cu nimic datele problemei, zise el cu o voce uscată şi sigură, de comandant care dă ordinul asaltului final. Nimic nu ne mai poate împiedica. Voi avea plăcerea să urmăresc desfăşurarea evenimentelor dintr-un loc mult mai sigur ca acesta…

— Frederik! Eşti până într-atât de inconştient? Tu chiar nu-ţi dai seama că locul acesta e înconjurat din toate părţile şi nici măcar o muscă nu mai poate scăpa de aici?...

— Scumpa mea! Eşti până într-atât de neroadă? Şi mă crezi un imbecil, ca pe marele vostru om de ştiinţă Harry Latham? Doar ţi-am spus că ştiu tot ce se petrece afară, dar că asta mă lasă rece. Chiar atât de puţin mă cunoşti încât să crezi că un om ca mine poate pica într-o cursă idioată, de amatori, ca asta pe care mi-aţi întins-o voi? Aiureala asta de afară e la mintea celui mai prost elev de la o şcoală de poliţişti din est şi te aştepţi să muşc eu din momeala asta? Eu, Gunter Jager? Sau Frederik de Vries? E umilitor, draga mea...

Se îndreptă cu pas solemn spre centrul altarului şi atinse uşor crucifixul de aur. Imediat în faţa lui se deschise o trapă pătrată şi Karin auzi limpede clipocitul de dedesubt al apei.

— Da, draga mea, important e să fii întotdeauna cu un pas mai inteligent decât duşmanul, parcă asta o ştiam amândoi, nu? Acum văd că tu ai cam uitat-o. Vârsta, evident... Dar nu trebuie să te consumi, femeile se trec totdeauna mai repede decât bărbaţii, mai ales cerebral. În limbaj vulgar, se prostesc, mai ales când stau în tovărăşia unora ca Harry Latham, nişte văcari neciopliţi a căror şiretenie ajunge să fie luată de unii drept inteligenţă. Cred că nici unuia din grupa voastră de doctoranzi nu i-a dat prin cap că apele Rinului pot ajunge pe dedesubt până aici, nu? Şi că prin apele astea se poate naviga cu un mic submarin drăgălaş, de două locuri, lucrat special pe un şantier naval unde toată lumea e trup şi suflet pentru „Frăţie”?

— Şi eu? Cu mine ce se va întâmpla? Ai să mă lichidezi? Gunter Jager rămase o clipă visător, privind spre Karin parcă fără să o vadă.

— Draga mea soţie... Hm! Zic aşa fiindcă eşti încă soţia mea, în faţa lui Dumnezeu... Aşadar draga mea soţie, mă gândesc că în definitiv submarinul are două locuri... Tu ai putea fi pentru mine ce a fost Eva Braun pentru Hitler...

Karin avu o scuturătură plină de dispreţ.

— Uiţi, zise ea, cum a sfârşit Eva Braun...

Şi, pentru prima oară de când Frederik de Vries aprinsese lumina, îndrăzni să privească în jos, căutând din priviri revolverul lui Drew.

Din nefericire, oricât încercase ea să-l arunce mai aproape, blestematul de pistol se dusese la câţiva metri buni şi ar fi fost foarte riscant să plonjeze după el. Frederik fusese întotdeauna un ţintaş de excepţie, cu mâna sigură şi mult mai rapid decât ea şi fără îndoială că şi acum ar fi fost în stare ca într-o fracţiune de secundă în mâna lui să apară ca prin farmec un pistol cu care să-i zboare creierii fără să stea mult pe gânduri. Chiar dacă anii şi mai ales drogurile trebuie să-i fi luat mult din talentul acesta, tot periculos rămânea. În asemenea condiţii orice încercare din partea ei ar fi fost o copilărie. Dar şi să nu

încerce era o prostie... deşi... Ah, Dumnezeule, simţea că o apucă disperarea. Avea în mână numai cărţi proaste iar canalia de Freddie avea numai aşi. Îl auzea zicând ceva dar îi era aproape cu neputinţă să se concentreze, chiar dacă îşi dădea limpede seama că acum era momentul decisiv, pe care nu-şi putea permite să-l rateze. Făcu un efort şi reuşi să-i perceapă limpede ultimele cuvinte:

— ... Astfel încât, prea scumpa şi neprihănita mea soţie, împăcarea noastră ar fi mult mai mult decât o reconciliere oarecare între doi soţi care s-au certat prosteşte. Ar putea însemna un pact din acelea care schimbă cursul istoriei omenirii. Nu zici nimic?

Răspunsul îi veni pe buze mai repede decât l-ar fi chemat ea:

— Nu!

Şi ţâşni într-un salt brusc spre stânga, adunându-şi toate puterile în încordarea asta supremă. Se rostogoli pe jos, încercând să apuce revolverul cu mâna stângă, dar simţi dintr-o dată o durere ascuţită în stânga abdomenului, o durere atât de violentă încât tot trupul îi fu paralizat. Reuşi să ridice privirile şi-l văzu pe Frederik aplecat deasupra ei şi privind-o cu ochi compătimitori.

— Ai uitat, scumpa mea, că am fost fotbalist şi că aveam cea mai grozavă detentă din toată linia de atac? De ce te apuci să faci ca mingea în faţa mea? Mi-ai declanşat reflexe pe care nici eu n-aş mai fi crezut să le mai am... Şi, fir-ar să fie, am impresia că am tras cu şpiţul! Te rog din suflet să mă scuzi, scumpa mea...

— Lepădătură! gemu ea.

Vocea lui Frederik de Vries veni din nou parcă de departe, cu tonalităţi neştiute:

— Îi pui fleoarţei la picioare un imperiu şi ea... poftim! Astfel încât, scumpa mea, cred că a sosit momentul să primeşti exact ceea ce ţi se cuvine...

Şi o izbi atât de violent cu capul de podea încât într-o clipă prin faţa ochilor începură să-i danseze roiuri de steluţe şi fluturi mici de toate culorile, în nişte vârtejuri care nu mai conteneau Mai simţi nedesluşit cum mâinile lui îi sfâşie bluza de sub pelerina deschisă şi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 39

Latham coborî din maşină atât de repede încât fu pe punctul de a-şi pierde echilibrul.

— A intrat de mult? îl întrebă el răstit pe ofiţerul din faţa lui.

— Domnule, de aproximativ douăsprezece minute, răspunse acesta într-o admirabilă limbă engleză cu accent oxfordian, care pe Latham îl indispuse şi mai mult nu se dăduse niciodată în vânt după tipii ăştia grozavi, care se şcolesc până nu mai pot şi aleg pe urmă cariere unde nu e deloc nevoie de aşa ceva.

— Dumnezeule, mârâi el, de atâta timp stă acolo? Şi voi nu faceţi nici o mişcare?

— Nu avem ce mişcare să facem, domnule. Doamna de Vries a fost prevenită că…

— Aiurea! îl repezi Witkowski. Aţi lăsat-o să se ducă în bârlogul lupului fără un microfon miniatural, fără o staţie de emisie mascată cumva ca să se ştie totuşi de soarta ei…

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar doamna, repet, a fost prevenită. I-am explicat că nu am cum să-i dau o staţie radio şi din moment ce şi-a asumat riscul…

— Şi nu crezi că ar fi fost mai bine să ne anunţi pe noi înainte de a o lăsa să treacă? îl luă la respect Witkowski, de data asta în nemţeşte, pentru ca Latham să nu înţeleagă şi să nu se înfurie şi mai mult.

— Domnule colonel! izbucni indignat ofiţerul. Domnul Moreau personal a sunat ca să stabilim împreună ce e de făcut pentru ca doamna de Vries să poată pătrunde în casă…

— Gata, prea multă vorbăraie strică, i-o reteză Latham, avem altele mai bune de făcut decât să ne certăm. Cu ticălosul de Moreau, care îşi bagă nasul unde nu-i mai fierbe oala, ne răfuim noi mai pe urmă, e timp. Deocamdată să vedem ce avem de făcut ca să putem intra şi noi înăuntru. Ai vreo idee, prietene?

Ofiţerul german le expuse imediat sistemul de pază folosit de gorilele lui Gunter Jager. Numai trei oameni, care patrulează după regula „ştafetei”, adică nici unul nu se întoarce de la punctul terminus al traseului lui decât după ce a luat legătura cu celălalt. Trebuia găsit un mijloc de a-i anihila pe amândoi în acel moment, rămânând ca al treilea să fie şi el luat în primire imediat ce apare pe traseu. Important era faptul că punctul de întâlnire al celor doi era întotdeauna uşa din capătul aleii cu dale de beton. Fie că făceau schimbul în faţa uşii, fie că cel nou venit intra şi celălalt ieşea aproape imediat, acolo era locul unde puteau fi atacaţi amândoi în acelaşi moment. Partea proastă era că ofiţerul german nu ştia nimic despre ce se întâmpla înăuntru. Oamenii lui nu reuşiseră să ajungă cu investigaţiile până acolo, aşa că

nu le putea spune ce efective se aflau în casă.

— Nu-i nimic, e destul atâta, vedem noi… mormăi Latham.

Câteva secunde mai târziu, Latham şi Witkowski, însoţiţi de căpitanul Dietz şi de locotenentul Anthony, mergeau în pas viu pe poteca pietruită, ajungând la peluza unde aveau de aşteptat semnalul luminos al agentului din copac. Încercau să nu ia în seamă ploaia care nu mai contenea, dar picăturile dese şi iuţi le pătrundeau în ochi şi îi orbeau, îngreuindu-le mersul. Sub pinul salvator se opriră şi aşteptară semnalul luminos, care veni abia cu mare întârziere, când începuseră să-şi facă socoteala că drumul nu se va elibera deloc sau că semnalul venise şi nu-l văzuseră ei, din cauza ploii care îi împiedica să privească în sus.

— Gata! exclamă în şoaptă Latham. E liber, hai să mergem!

— Nu încă, şuieră Dietz, reţinându-i. Mai întâi trebuie să scăpăm de patrulă!

— Dumnezeule! De asta ne arde nouă acuma? Karin e înăuntru şi cine ştie în ce situaţie e.

— Domnule, nu ne putem permite să ne pripim şi să ratăm totul, zise şi Anthony. Câteva secunde pierdute acum ne pot salva peste cinci minute. Rămâneţi pe loc, lăsaţi-ne pe noi să judecăm la rece.

Se repeziră amândoi pe peluză, traversând-o în fugă şi pierind repede din raza vederii lui Latham, care rămase cu Witkowski să aştepte semnalele luminoase. Din nou acestea întârziau, lucrurile erau mai puţin limpezi decât ar fi vrut ei. Latham fu pe punctul de a porni şi aşa, la noroc, dar colonelul îl apucă de mânecă mârâind printre dinţi:

— Vezi că eşti căscat? Întotdeauna am zis că dragostea, în meseria noastră, e o tâmpenie! Stai la un loc şi nu mişca fără mine!

De sus veni în sfârşit un semnal scurt, apoi al doilea… şi nimic. Al treilea nu. Asta însemna că prin apropiere se află un paznic. Apoi, din depărtare, un sunet greu de identificat, poate urletul de durere al unui om lovit, sau răgetul unui animal. Latham se încorda din nou, disperat, gata să pornească, dar în clipa aceea sunetul se repetă, derutându-l şi pe Witkowski, care strivi între dinţi o înjurătură. Imediat însă de sus clipiră grăbit, una după alta, trei lumini scurte, semn că drumul era liber. Latham ţâşni ca o săgeată, cu Witkowski pe urmele lui, traversară restul terenului şi dădură iute de a doua potecă pietruită. Ajunseră la curba strânsă unde poteca făcea la stânga, se împiedicară şi ei, gata să cadă, se redresară şi îşi continuară goana spre uşa din dreapta căsuţei din apropierea fluviului. Când ieşiră în marginea tufelor dese, în faţa ochilor li se înfăţişă un tablou la care nu s-ar fi aşteptat: în lumina slabă a becului de sub portic, se desluşeau Dietz şi Anthony luptându-se cu cei doi paznici pe care nu reuşiseră să-i ia prin surprindere.

— Hai, au nevoie de ajutor, dădu să zică Witkowski, dar Latham se

şi năpustise înainte.

Ultimii metri îi făcu aproape în zbor, aruncându-se cu capul în şalele unuia din paznici, o namilă care se aplecase asupra unuia din cei doi intruşi; pregătindu-se, după toate aparenţele, să-i aplice lovitura de graţie. În clipa impactului Drew îşi încorda nebuneşte toţi muşchii gâtului şi, încă în aer, făcu mişcarea scurtă din şolduri şi din genunchi care dădea trupului acel zvâcnet prin care forţa şocului ajungea aproape dublă. Auzi imediat pârâitul cumplit al oaselor individului, îi fulgeră prin minte gândul că după intensitatea sunetului trebuia să fie vorba de coloana vertebrală dar în clipa aceea la urechi îi ajunse un ţipăt slab şi uită de tot ce se întâmpla în jur. Era vocea lui Karin, ar fi recunoscut-o dintr-o mie! Se ridică, lăsându-i pe cei doi camarazi să se descurce cum or şti cu paznicul rămas, mai ales că Witkowski trebuia să pice şi el imediat şi ţâşni spre uşa scăldată în lumina slabă a becului, năpustindu-se cu umărul în ea şi făcând-o să zboare din balamale, desfăcută în bucăţi. Înăuntru, pe jos, în faţa a ceva ce aducea a interior de biserică, o văzu pe Karin zbătându-se disperată sub un bărbat care nu mai avea pe el decât un maiou şi îi ţinea mâinile răsucite şi strânse ca într-un cleşte, dar fără să o poată imobiliza complet. Din doi paşi Latham fu lângă ei şi îşi înfipse mâna în chica aurie a individului, ridicându-l ca pe un fulg şi aducându-l cu faţa spre el.

— Ce mă-ta… icni el, dar nu-şi duse vorba până la capăt, fiindcă mâna se dovedi mai iute decât cuvântul, trăsnindu-i o palmă cu atâta sete încât individul se duse mototol peste nişte căpătâie de scânduri care trebuie să fi fost nişte resturi ale uşii sparte adineauri. Scoală de-acolo, limbric nenorocit, scrâşni el furios. Scoală, că te omor…

Şocat, Gunter Jager privea fără să înţeleagă ce se întâmplase. Ochii lui clipeau mărunt, parcă izbiţi de o lumină prea puternică şi bărbia îi tremura, ca unui copil gata să înceapă să plângă.

— *Nu eşti Harry!* ţipă el deodată, începând să se ridice ca într-o scenă de cinematograf filmată cu încetinitorul. Nu eşti Harry!

— Se poate orice, tipule, pe lumina asta chioară aş putea fi şi nerodul de taică-tău, ca să-mi dau palme că te-am adus pe lume! mormăi Latham trăgându-se repede mai spre umbră. Eşti teafără? se întoarse el spre Karin.

— Da, cred că da… bâigui ea aranjându-şi cât de cât hainele sfâşiate şi mototolite. Cred că doar câteva zgârieturi, atât…

— Oricum, zise Latham cu o voce surprinzător de liniştită, tipul trebuie lichidat. Având în vedere tot ce s-a întâmplat până acum, nu pot face altfel.

Scoase pistolul dar Karin se repezi la el apucându-l de braţ.

— Nu. Drew! strigă ea înnebunită. Nu se poate! Te înţeleg, îţi dau dreptate, dar nu! „Fulgerul apei”, numai el poate opri acţiunea asta!

Urmează să fie declanşată şi nimeni nu…

— *Drew!* ţipă Gunter Jager, care se ridicase de jos şi stătea nesigur pe picioare în faţa altarului. Drew ai zis! Da, e clar, fratele lui Harry, mai prost decât Harry, dacă se poate imagina aşa ceva…

Karin abia reuşi să-l potolească pe Latham, care voia să se repeadă la *Fuhrerul* celui de-al patrulea Reich, să-l facă una cu pământul.

— Da, va să zică tontul acela de Reynolds a avut dreptate! ţipă cu un triumf amar *Fuhrerul*. Oamenii noştri l-au lichidat pe Harry din prima mişcare şi individul după care alergau toţi să-i zboare creierii era Drew, nu Harry!

— Bagă de seamă la ce-ţi iese pe gura aia, scârnăvie nenorocită, făcu Latham, care reuşise să se mai calmeze. Terci te fac dacă mai vorbeşti urât de frate-meu, ai auzit?

— Mi-a spus mai înainte că Harry fusese inclus într-un fel de experiment, se grăbi Karin să intervină văzând că Drew scosese un revolver de la centură. Un experiment, nu ştie ce fel anume, dar unul medical, în orice caz. Stai, să vedem…

— Rahat! Nu mai stăm deloc. Cadavrul lui Harry e la morgă şi putem afla şi fără să ne spună cârnatul ăsta secretele lor nenorocite. Tipule, ia să te văd cum faci paşi spre uşă. Hai, mişcarea, că n-avem timp de fiţe…

Fuhrerul începu să-şi caute din priviri hainele risipite pe jos şi dădu să se aplece după cămaşă, dar Latham strigă furios:

— Nimic! Aşa mergi, lichea afurisită, aşa cum eşti…

— Cum? protestă celălalt, aproape scâncind. Afară plouă!…

— Nu-i nimic, te uzi şi tu puţin, n-a murit nimeni din atâta lucru. Şi pe urmă, să-ţi spun drept, nu ştiu ce ascunzi tu prin ţoalele tale blestemate, mai ales pe la gulere…

— Bine, dar eu sunt sensibil la umezeală şi la curent, făcu plângăreţ Gunter Jager. Vrei să fac pneumonie?

Latham pufni dispreţuitor, gata să râdă la ideea că fleşcăitura asta prăpădită, care se temea de umezeală şi de curent, avea ambiţia să răstoarne lumea cu fundul în sus, dar nu mai avu când. Trupul subţire şi slab al falsului preot se încorda dintr-o dată ca un arc de oţel, cu atâta violenţă încât Latham avu o clipă senzaţia că îl aude vibrând. În aceeaşi secundă simţi o lovitură năprasnică sub bărbie, în mărul lui Adam, apoi o ghiulea în stomac cum nu-şi mai amintea să fi primit nici de la reverendul *Heracles-Konig,* de la Paris. Simţi imediat că îi vine să vomite şi văzu cum pumnul lui Gunter Jager vine într-o fulgerare scurtă spre tâmpla lui. Mai avu puterea să se ferească, dar nu îndeajuns de repede şi simţi cum maxilarul i se desface din încheieturi. Se repezi în faţă, căutând să izbească în umbra aceea care începuse să-şi piardă contururile, dar pumnii lui loviră în gol, unul după altul şi el se dezechilibra, căzând peste ceva tare probabil

aceleaşi resturi de uşă peste care aterizase adineauri stăpânul casei.

Furia nu e niciodată un sfătuitor bun. Iar Frederik de Vries făcu greşeala să asculte de sfătuitorul acesta pripit şi, în loc să profite de zăpăceala lui Karin şi să se facă nevăzut la iuţeală prin trapa care ducea la submarinul salvator de jos, vru să-şi desfiinţeze cu totul duşmanul. Se prăbuşi peste el şi începu să-i care la pumni în cap cu nemiluita, hotărât să nu se lase până nu zdrobeşte de-a binelea ţeasta aceea de sub el. Falsul prelat părea fragil şi trupul lui avea încheieturi delicate, aproape feminine, dar sub aparenţa aceasta se ascundea o forţă pe care Latham o subestimase şi acum plătea. Simţea rafalele de lovituri puternice care îi pisau fără milă faţa şi capul şi încerca să ridice mâinile ca să îl înşface pe cel de deasupra de beregată sau măcar să se apere de avalanşa de pumni. Blestematul de popă avea o putere de pietrar şi nimic nu-l putea opri. Furios, Drew făcu mişcarea puternică şi bruscă din mijloc care ar fi trebuit să-l arunce pe prizăritul ăsta într-o parte, dar fără rezultat. Înainte de a simţi cu adevărat durerea, începea să simtă fiorii morţii.

— Frederik! răsună în clipa aceea ţipătul lui Karin. Întoarce-te spre mine sau te împuşc!

Loviturile încetară brusc şi Latham dădu să se ridice, dar puterile nu-l ajutară. Căzu o dată, apoi reuşi să se ţină într-un genunchi, copleşit de o senzaţie de sfârşeală pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Văzu ca prin sită cum prelatul o înşfacă pe Karin de gât şi o trânteşte jos cu atâta putere încât scândurile de pe jos părură să se îndoaie sub şocul izbiturii. Probabil că înainte de asta o izbise peste mână, fiindcă revolverul ei zăcea pe podea. Fuhrerul fusese prea iute pentru reflexele ei. Sau poate că pregetase să tragă, neaşteptându-se ca el să se repeadă la ea văzând-o înarmată. Latham reuşi să se ridice pe amândouă picioarele şi păşi înainte.

— Pân-aci ţi-a fost, popă spurcat… scrâşni el cu gura plină de sânge. Stai tu… că…

Frederik de Vries se întoarse brusc spre el. Aţintindu-l cu ochi în care sclipea o undă sinistră de nebunie. În clipa următoare trupul lui subţire şi zvelt se încorda din nou şi se repezi spre Latham, dar acesta era pregătit. Se lăsă puţin în jos, se răsuci spre stânga şi cotul drept izbi scurt, din răsputeri, în afară, nimerind în plin. Dar prelatul se întoarse iute ca o pisică şi pumnul lui se prăvăli ca un mai în jos, spre ceafa lui Latham. Din fericire, nimeri ceva mai sus de omoplatul drept, făcându-l pe american să scape un geamăt şi să cadă în genunchi, ridicându-şi braţele într-un ultim gest de apărare deasupra capului.

În clipa aceea răsună asurzitor ceva ciudat, un sunet bizar şi ireal şi abia cu întârziere Latham îşi dădu seama că fusese o împuşcătură.

Witkowski se repezi pe uşă, urmat de Dietz şi Anthony şi toţi

rămaseră înmărmuriţi la vederea priveliştii dinăuntru.

Latham, căzut într-un genunchi şi ţinându-se cu mâna de marginea unei strane, se chinuia să se ridice în picioare. Karin, cu un revolver în mână, desigur, revolverul din care pornise împuşcătura auzită adineauri, stătea ca ameţită la câţiva metri de el, privind în gol. Iar pe altarul capelei, răsturnat cu faţa în sus, cu ochii crunţi şi cu trăsăturile încrâncenate de furie şi de ură, zăcea mort stăpânul celui de-al patrulea Reich. Al Reichului care încă nu se născuse.

— Drept în tâmplă l-aţi nimerit, doamnă, făcu admirativ Dietz. Felicitări, o lovitură de maestru!

— N… nu, bâigui Karin. Nu se poate! În tâmplă? Aaah!

— La fix! întări şi Anthony, în vreme ce Witkowski privea concentrat şi nu zicea nimic.

— Nu ştiu… e îngrozitor, gemu ea. Eu voiam să trag la genunchi. Nu ştiu cum s-a întâmplat, probabil m-am dezechilibrat…

În clipa aceea Latham înţelese că victoria lor însemna în realitate o înfrângere. Poate cea mai mare înfrângere de la începutul războiului lor împotriva celui de-al patrulea Reich.

Au cotrobăit la iuţeală prin toată casa, fără să găsească nimic cât de cât semnificativ. Aleseră totuşi nişte cutii de carton din cămară şi le umplură cu tot ce li se păru mai vrednic de luare aminte, deşi nici unul din ei n-ar fi putut spune la ce ar fi putut servi cutare sau cutare lucru din ce colectaseră ei. În special se străduiseră să nu le scape nici un petic de hârtie, aici putea fi ceva mai interesant, cu care experţii de la Londra şi de la Paris aveau să-şi bată capul de îndată ce aveau să le primească. Deocamdată aici, pe malul Rinului, nu mai era mare lucru de făcut, aşa că nu avea rost să mai stea.

La plecare locotenentul Anthony dădu cu ochii de un petic de hârtie căzut pe jos. Mai mult din reflex îl ridică şi încercă să-şi arunce ochii pe el, dar renunţă repede. Era scris în nemţeşte, dar literele erau atât de strâmbe şi de înghesuite încât nu se putea desluşi nimic. Îl luă totuşi şi îl strecură cu un gest automat în buzunar, văzându-şi de drum alături de ceilalţi membri ai echipei N2.

În avion Witkowski nu contenea să răspundă la telefonul conectat la reţeaua de sateliţi. Îl sunaseră Sorenson, Knox Talbot, Moreau şi apoi însuşi preşedintele Statelor Unite. Avea împuterniciri depline şi răspundea cu capul de bunul mers al misiunii. Patru guverne îi confereau colonelului Stanley Witkowski puteri nelimitate şi vedeau în el şi în echipa lui salvarea naţiunilor lor.

Moreau îi contactase aproape imediat după decolarea de pe aeroportul din Bonn. Urma să aterizeze deocamdată la Paris, mai exact pe un mic aeroport din zona Beauvais, unde avea să-i întâmpine

omul lui de încredere, Jacques Bergeron. Acesta trebuia să-i conducă la turnul de apă şi la comandantul militar care răspundea de apărarea zonei. Moreau fusese foarte categoric: nici măcar nu ştiau ce anume caută, dar trebuia neapărat să găsească! Unii din experţii lui se aşteptau la rachete teleghidate sau la altceva de genul ăsta. Alţii spuneau că o asemenea idee era curată fantezie, că la bazinele cu apă nu se putea ajunge în nici un caz. Pentru asta, spuneau ei, ar fi nevoie de lansatoare, iar lansatoarele înseamnă tone de echipamente speciale, care nu pot fi ascunse oriunde, ca nişte batiste. Neonaziştii ar avea nevoie de rampe de lansare şi prin partea locului nici vorbă de aşa ceva, ei fotografiaseră tot terenul, palmă cu palmă. Nici de rampe subterane nu putea fi vorba, fiindcă într-o rampă de lansare subterană intră beton cât în barajul unei mici hidrocentrale, plus kilometri de cabluri speciale pentru conectarea ei la o centrală electrică. În ultimele douăsprezece ore oamenii lui Moreau întrebaseră în dreapta şi-n stânga dacă văzuse cineva utilaje mai ciudate… nimic! Şi totuşi, se îndârjea Moreau, ar fi fost de neconceput să se culce pe urechea asta, a unei false alarme. Nu-şi puteau permite aşa ceva. Moreau văzuse şi el înregistrarea şi era convins că nu putea fi vorba de o cacialma: Gunter Jager ţinuse un discurs în toată puterea cuvântului în faţa unor oameni care nu erau învăţaţi să se joace cu vorbele şi care în nici un caz nu l-ar fi pus în fruntea lor pe un papugiu nenorocit, care trăncăneşte fără să ştie ce spune. Şi din moment ce Gunter Jager era convins că acţiunea asta va fi declanşată la ora zero, însemna că toate pregătirile pentru aşa ceva erau încheiate sau, în orice caz, pe terminate. După care Moreau se arătase entuziasmat de ideea lui Latham de a trimite la Londra cutiile de carton cu nimicurile culese din casa Fuhrerului un supersonic de două persoane pornise imediat spre Anglia şi la ora când vorbeau ei, probabil că experţii englezi se şi apucaseră de lucru. „Ştii, Stanley, zisese Moreau, Latham a procedat foarte cu cap. Nu numai că englezii sunt de un extraordinar profesionalism, fiindcă aici avem şi noi oamenii noştri şi din punctul acesta de vedere treaba se putea face foarte bine şi la Paris, dar Anglia nu a fost niciodată ocupată. Experţii lor nu poartă cicatricele unor umilinţe care sunt greu de uitat. Sunt mai obiectivi, Stanley. Şi asta poate fi hotărâtor…”

Aterizară în apropiere de Beauvais la ora şapte fără un sfert, pe un mic aeroport particular scăldat în razele curate ale soarelui din primele ore ale dimineţii. Fură conduşi imediat într-o încăpere unde îi aşteptau schimburi uscate, care picau cum nu se poate mai bine după ploaia pe care fuseseră siliţi să o înfrunte pe malul Rinului. E drept că hainele se mai zbiciseră pe ei, dar nu se simţeau deloc bine şi echipamentul militar de vară oferit de francezi era adevărată

binefacere.

— E vorba de un complex de clădiri cunoscut sub numele de „turnul de apă al bazinului”, îi lămuri apoi Jacques Bergeron în timp ce-i conducea spre parcare. Ar fi de mers optsprezece kilometri, dar îi facem numaidecât, ne duce prietenul nostru Francois, dacă vă mai aduceţi aminte de el…

— Aha! făcu înveselit Latham. Tipul care era să ia bătaie de la nevastă-sa în *Parc de Joie!* Şi care nu poate să meargă sub două sute la oră… phiii, mama lui de maniac, mi s-a şi ridicat tensiunea, numai când mi-am adus aminte!

Dar Jacques Bergeron mai avea de spus şi altele.

— Domnul director Moreau vă trimite nişte fotografii… Ca să nu aveţi emoţii pe drum, vă uitaţi pe ele. Sunt fotografii aeriene, luate de oamenii noştri de la mică înălţime, e drept că n-a observat nimeni nimic în ele dar poate vedeţi dumneavoastră ceva ce ne-a scăpat nouă.

Ajunseră fără peripeţii la turnul de apă şi urcară la ultimul nivel cu un ascensor străvechi, cu o cabină pătrată şi largă cât toate zilele, care scârţia din toate încheieturile. De altfel totul era aici vechi şi, deşi în toate părţile domnea o curăţenie de farmacie, domnea o impresie de prăfuit şi de vechitură mucegăită. Clădirea şi apeductele, după cum lămuri Jacques Bergeron, datau de trei sute de ani şi mai bine, din vremea când prinţii de Beauvais dispuneau de fondurile necesare pentru aşa ceva. La început folosiseră la alimentarea cu apă a castelului familiei şi la irigarea grădinilor şi a livezilor care fac din partea asta de lume un adevărat rai. Ce-o fi fost în mintea inginerilor de atunci greu de spus, era de părere Jacques, fiindcă debitul acestui sistem era de-a dreptul uriaş faţă de necesităţile zonei, aşa că, după ceva reamenajări nu prea complexe, reţeaua asta servea acum la alimentarea cu apă a unei bune părţi din Paris. De fapt, nu fusese nevoie decât de mărirea clădirii şi de introducerea unei aparaturi care acum trei secole nu exista, în rest toate erau zdravene şi aveau de gând să mai ţină câteva milenii.

— Mai multe decât al patrulea Reich, mormăi Latham, brusc indispus peisajul acesta era atât de frumos încât pentru o clipă aproape că uitase de ce se afla aici.

— Sperăm, răspunse Jacques.

La coborârea din lift dădură cu ochii peste statura impozantă a unui bărbat în uniformă de general francez, care părea să-i aştepte. Avea o figură încruntată şi reteză cu un gest scurt cuvintele lui Bergeron, care voia să facă prezentările.

— Nu e nevoie, ştiu cine sunt domnii, zise el încruntat, în englezeşte, cu puternic accent franţuzesc. Din păcate, sunt silit să vă întâmpin cu o veste proastă. Prietenul nostru Claude Moreau a fost

asasinat acum douăzeci de minute, în parcarea subterană a Biroului Doi.

Latham rămase stupefiat.

— Cum se poate asta? reuşi să întrebe Karin.

— Doar acolo mişună agenţii Biroului Doi! adăugă şi Drew, încă sugrumat de emoţie.

— Naziştii! şopti Jacques Bergeron, alb ca hârtia. Naziştii, s-au infiltrat peste tot!…

Capitolul 40

Imensa fereastră dreptunghiulară de la ultimul etaj le îngăduia o privire cuprinzătoare a întregii arii ocupate de sistemul de acumulare de la Beauvais. Generalul întinsese o hartă şi un vraf de fotografii pe biroul imens aflat în dreptul ferestrei şi le explica scurt şi concis structura sistemului de amenajări hidrografice şi mai ales măsurile de securitate, cele curente şi cele la care se recursese acum. Totuşi, membrii echipei N2 nu puteau fi tot timpul atenţi la el, ci trăgeau din când în când cu coada ochiului şi la Jacques Bergeron, care vorbea la telefon cu *Deuxieme Bureau* de la Paris. Într-un târziu, Jacques lăsă receptorul în furcă şi se apropie cu paşi obosiţi de grupul de la fereastră. Generalul se întrerupse şi îl privi cu un aer întrebător.

— Se pare că situaţia e mult mai gravă decât mi-am închipuit eu, zise Jacques. Poate că e o probă de umor macabru, dar mai bine a fost de domnul Moreau să moară acum, la noi la sediu. Dacă nu-l împuşcau şi apuca să ajungă acasă şi-ar fi găsit soţia ucisă şi măcelărită ca… un animal la abator!

Drew Latham scăpă o înjurătură.

— E clar! zise el. De aici înainte nu mai luăm prizonieri. Glonţul şi gata, s-a terminat, altfel nu putem lupta cu ei!

— Şi mai e ceva, domnilor, continuă Jacques Bergeron, cu ochii umezi de lacrimi. Ceva care… care e foarte greu de spus. Fiindcă pentru mine domnul Moreau a fost maestrul de la care am învăţat meserie. Iar acum preşedintele Franţei m-a numit pe mine, provizoriu, directorul Biroului Doi. Împrejurările astea sinistre… Doamne, nici nu mai ştiu ce să spun… Trebuie să mă prezint imediat la Paris.

— Jacques, prietene, zise Latham, ştiu că nu ţi-ai dorit funcţia asta, sau cel puţin nu ţi-ai dorit sa o obţii în asemenea condiţii, dar eu vreau să te felicit personal şi să-ţi urez succes.

Bergeron mormăi cu voce tremurătoare nişte cuvinte de mulţumire, apoi îşi suflă zgomotos nasul

— Nu cred că am stofă de conducător. Eu sunt doar un subordonat care execută, atât.

Apoi salută scurt şi plecă.

— Ca să închei, domnilor, zise generalul, să amintesc şi fasciculele de raze infraroşii emise de senzorii postaţi în păduri, din cincizeci în cincizeci de metri şi dispozitivele plasate pe şosele, capabile să pună în libertate nori de gaze paralizante bineînţeles, oamenii noştri dispun toţi de măşti de gaze. În afară de asta. Pe deasupra arborilor s-a format o reţea invizibilă de semnale radio şi radare de joasă înălţime, capabile să intercepteze practic orice, inclusiv rachetele luminoase lansate la două sute de kilometri…

— Dumnezeule! exclamă Karin, dar dumneavoastră v-aţi pregătit ca pentru un adevărat război!

— Dar chiar e război, *chere madame,* e un adevărat război! Nu v-am spus, de exemplu, că radarele noastre acţionează automat, dacă e cazul, rachete care să distrugă rachetele inamice pe care le localizează după emisia de căldură. Asta înseamnă război.

— Bun, zise Latham, dar cum rămâne cu otrăvirea apei din bazinele propriu-zise?

— Să vă spun cum stau lucrurile şi aici, zise generalul. Bazinul e supravegheat cu atenţie şi în împrejurări normale, dar acum paza e dublă şi mijloacele tehnice de supraveghere sunt fără precedent. Dacă ar fi fost vorba de câteva zeci de butoaie cu substanţe toxice, scufundate din timp pe fundul bazinului şi prevăzute cu sisteme de detonare gen bombă cu ceas sau cu telecomandă, scafandrii noştri le-ar fi găsit imediat. Nu a fost cazul. Folosim în continuare sonare subacvatice, contând pe faptul că butoaiele acelea trebuie să fie din metal. Dacă sunt din material plastic... Ei, aici lucrurile se cam complică...

— Prin urmare e posibil să nu fie detectate, nu? zise Witkowski pe un ton sceptic.

— Nu, nu prea e posibil, răspunse generalul. Tot fundul bazinului, cât e de întins, e măturat în permanenţă de camere de luat vederi cu teleobiective puternice. Cincisprezece oameni pe schimb stau la monitoare şi cercetează fundul lacului aproape centimetru cu centimetru. Un butoi e un butoi, nu se poate ascunde ca o gămălie de chibrit, în plus, exteriorul e supravegheat în permanenţă de o armată întreagă şi să ştiţi că nu exagerez când spun asta. Practic nu se poate ajunge la bazin fără să prindem de veste din timp. Dumneavoastră chiar credeţi că aşa ceva ar fi cu putinţă?

— Domnule general, rosti cu fermitate Witkowski, sistemul expus de dumneavoastră pare infailibil. Şi totuşi, eu mă raliez punctului de vedere al prietenului nostru Latham, aci de faţă: din moment ce o căpetenie neonazistă de prim rang a dat unor personalităţi asigurări ferme că această operaţiune va fi declanşată la ora stabilită şi nu va da greş, înseamnă că specialiştii lor au luat în calcul toate posibilele măsuri de apărare de care dispuneţi dumneavoastră şi au tot ce le trebuie pentru a le anihila. Uitaţi, eu îmi storc tot timpul creierii pentru a găsi o cale de penetrare a sistemului de apărare de aici. Nu reuşesc. Dar sunt convins că dacă aş formula o asemenea soluţie, dumneavoastră mi-aţi demonstra imediat că e greşită şi că dispuneţi de mijloacele necesare pentru a dejuca planul respectiv...

— Ei, nu chiar, răspunse cu modestie generalul. Ba chiar mă gândesc că Moreau avea dreptate când spunea... Hm! Moreau! Acum e deja *sărmanul Moreau...* Moreau avea dreptate când spunea că

dumneavoastră aţi putea vedea ceea ce nu vedem noi. Cred că cel mai bine ar fi să facem un tur cu maşina, ca să vedeţi totul cu ochii dumneavoastră. Poate vă vin idei. Cam ce aţi face dacă aţi fi în situaţia de a trebui să penetraţi sistemul acesta…

A fost nevoie de mai bine de trei ore ca să parcurgă întregul traseu şi drumul se dovedi înfiorător. Camionul fără prelată îi zguduia cumplit, la fiecare şănţuleţ sau jgheab de scurgere practicat în beton şi le venea greu să urmărească ceea ce vedeau în jurul lor. Totuşi îşi luau conştiincioşi notiţe şi numai Dietz şi Anthony rămaseră sceptici în privinţa unei eventuale incursiuni terestre a neonaziştilor.

— Domnule general, spuse căpitanul Dietz la întoarcere, aş putea trimite cincizeci de oameni care să se târască pe burtă prin sectorul acesta plin de frunzişuri, să anihileze patrulele şi să le ia uniformele. N-aş vrea să mi-o luaţi în nume de rău, dar asta e realitatea.

— Şi dacă se îmbracă în uniformele oamenilor dumneavoastră, îi continuă ideea locotenentul Anthony, pot înainta pe flancuri ca să formeze o breşă. Un adevărat bulevard.

— Drumurile sunt protejate cu plase de plastic, domnilor, s-ar declanşa imediat alarma, replică senin generalul.

— Nu contează, alarmele pot fi îngheţate cu ajutorul unor jeturi cu nitrogen rece, un mic tub cu spray şi orice propagare de impulsuri electrice s-ar întrerupe imediat! zise Dietz.

— Christoase! La asta nu ne-am gândit!

Latham însă rămânea la părerea lui.

— Să fim cu capul pe umeri, domnilor. Chestiile astea, cu nitrogenul sau cu mai ştiu eu ce şi-ar avea rostul dacă ar fi vorba de o improvizaţie oarecare, o spargere să zicem. Ca să puteţi face toate minunile astea, cu neutralizarea alarmei şi aşa mai departe, aţi avea nevoie de cinci sute de oameni, poate chiar o mie, nu de cincizeci.

Karin privea concentrată fotografiile şi părea dezamăgită de ele. Nu era acolo nimic relevant.

— Astea ce sunt? întrebă Latham privind şi el câteva şi arătând nişte cercuri întunecate, care nu se desluşeau prea clar.

— Silozuri, domnule, răspunse politicos un maior care îi întâmpinase la întoarcere. Ne aflăm într-una din regiunile agricole cele mai prospere din Europa. Dar vă pot asigura că au fost controlate la sânge.

— Şi dincoace? întrebă şi Karin, care până atunci nu dăduse atenţie unor asemenea amănunte. Am vorbit de rampe de lansare pentru rachete şi poate e autosugestie, dar aş zice că seamănă grozav…

Intrigat, maiorul cercetă şi el fotografia şi răsuflă uşurat:

— A, aici, doamnă, e o staţie de cale ferată… Aveţi dreptate, seamănă izbitor cu o rampă de lansare, dar sunt becurile de sub

copertine, ele dau imaginea asta alungită... Phiii! Chiar că m-aţi speriat!

— Dar aici? întrebă şi Latham, arătând o altă fotografie. Asta nu e rampă de lansare, dar aeroport e sigur! Astea nu sunt avioane?

— Ba da, domnule, avioane, sau mai bine zis planoare. Le-a cumpărat casa regală saudită şi trebuie să vină zilele astea nişte avioane mai mari să le tracteze. Ne-am interesat, am verificat la Ministerul comerţului, toate formele sunt în regulă.

— Nu zău! zise surprins Gerald Anthony. Saudiţii cumpără aparatură aeronautică din Franţa? Parcă le plăcea marfa americană!

— Le place mai mult marfa franţuzească, domnule, răspunse nu fără o undă de orgoliu în glas maiorul francez. Noi producem mai ieftin decât dumneavoastră şi... scuzaţi-mă şi puţin mai bun. Cineva care poate lua o marfă de la noi cu câteva sute de mii de dolari sub preţul cu care ar cumpăra-o de la Seattle, să zicem, nu are nici un interes să n-o facă. Avioanele Mirage ţin fruntea topurilor şi saudiţii ştiu şi ei care e situaţia pe piaţa mondială...

— Nu te supăra, amice, sări ţâfnos şi căpitanul Dietz, dar dacă dumneata ai cumva impresia că rahaturile voastre zburătoare, aşa Mirage cum s-or fi numind ele, se pot compara cu ce facem noi la Seattle – *a propos,* nu ştiu dacă ai auzit de Boeing...

— Nu, domnule căpitan, răspunse dispreţuitor francezul, am auzit în schimb de Concorde...

— Ei, gata, domnilor, gata, gata! izbucni Latham. Ţara arde şi noi ne ţinem de dispute pe teme de aeronautică naţională...

Se apucară din nou să cerceteze fotografiile, folosind lupe puternice, dar fără să poată da de ceva concludent.

— Dumnezeule Doamne! gemu Latham într-un târziu. A început numărătoarea inversă. La ce s-or fi gândit ei şi noi nu suntem în stare să găsim?

Şi îşi aruncă ochii pentru a suta oară spre ceasul din perete, abia înăbuşindu-şi un geamăt.

Într-o încăpere din subsolurile unuia din centrele de calcul ale serviciilor britanice de informaţii, câteva zeci de analişti de coduri stăteau în faţa monitoarelor şi încercau pe rând toate variantele posibile pentru descifrarea oricărui fragment de text, care putea însemna un mesaj cifrat. Calculatoarele de mare putere răspundeau de cele mai multe ori: *negativ.* Programele lor nu găseau nicăieri o variantă ascunsă, pe care să o poată citi şi afişa pe monitor, iar timpul trecea fără milă.

Operatorilor li se spusese că e vorba de o operaţiune de interes naţional, în cursă contra cronometru, depistarea mijloacelor plănuite de o organizaţie teroristă pentru otrăvirea apei din sistemele de

alimentare ale marilor capitale vizate. Coordonatorul de sector, domnul Wilkinson, el însuşi analist de forţă, trecea de la un operator la altul şi ar fi vrut să facă imposibilul, împărţindu-se în mai multe şi lucrând cu fiecare în parte.

— Ia te uită! exclamă la un moment dat o fată din marginea încăperii. Domnule Wilkinson!

Coordonatorul fu imediat lângă ea.

— Ei? făcu el precipitat. Ce-ai găsit, domnişoară Graham?

— „Dedal va zbura şi nimic nu-l mai poate opri", asta a ieşit. Nu ştiu dacă are vreun sens…

— Ohoho! Cum să nu aibă, domnişoară! E ceva legat de aviaţie, Dedal şi Icar, fiul lui sau invers, că acum nu mai ştiu nici eu în orice caz, ăştia doi au încercat să fugă din labirintul din Creta zburând cu nişte aripi lipite cu ceară… Şi s-au apropiat prea mult de soare şi căldura soarelui a topit ceara… Deşi nu-mi dau seama ce legătură poate fi între legenda asta şi otrăvirea sistemelor hidrografice…

— Nici eu, domnule, dar vedeţi, era codificat într-o treaptă foarte dificilă şi nu cred că s-ar fi apucat cineva din organizaţia aceea teroristă să codifice atât de complicat orice prostie. Fraza asta înseamnă cu siguranţă ceva. Poate e ea însăşi codul unui alt mesaj.

— Hm! Puţin probabil, zise preocupat Wilkinson, mai curând ne interesează cine e autorul mesajului… Se spune ceva?

— Da, domnule, e textul unui fax transmis de la Londra la Bonn în urmă cu… cu patruzeci şi şase de ore, domnule.

— De la Londra? Extraordinar! Şi poţi identifica faxul?

— Da, domnule, l-am şi identificat… E unul din faxurile noastre, de la MI-6, secţia Germania.

— Cum? Cum? Cum ai zis? bâigui năuc Wilkinson. Nu se poate, e încurcătură la mijloc! Domnişoară Graham, te rog să te uiţi bine… aşa ceva e exclus, doar ştii şi dumneata…

— Domnule, e imposibil să mă înşel, codul aparatului e perfect şi nu se poate falsifica. Şi uitaţi-vă şi dumneavoastră, faxul a păstrat şi numărul de cod al persoanei care l-a transmis… LMG-51. Ştiţi bine, nimeni nu poate trimite un fax de aici dacă nu formează şi codul său personal, altfel faxul nu-i acceptă mesajul.

— Christoase Dumnezeule, gemu coordonatorul. Vezi cine e nenorocitul cu numărul ăsta de cod… deşi îmi închipui că l-a folosit pe al altuia… Dar nu se poate, nimeni nu ştie codurile personale ale celorlalţi, doar şeful de compartiment…

Operatoarea schimbă programul şi căută fişierul cu evidenţa agenţilor. Formă codul LMG-51 şi pe ecranul monitorului apăru imediat: *„Indicativ LMG-51 *Secţia Germania * Agent Oscar Meyergold * Data şi locul naşterii: 22 martie 1962 Freiburg-Germania * Confesiune: mozaică * Căsătorit cu Ingrid Meyergold, născută*

Herskowitz...”

— Nu se poate! icni Wilkinson. Pe Meyergold îl cunosc personal, e un om extrem de capabil... Şi e *evreu!* Ştiu sigur că bunicii lui dinspre mamă au murit la Dachau! Nu se poate! Nu se poate!

— Domnule, zise domnişoara Graham, s-ar putea să nu fie evreu.

— Ei, asta-i acuma! Adică eu am fost invitat luna trecută la ei, la ceremonia de *Bar mitzvah*[82] a lui fiu-său şi acuma hodoronc-tronc, vine domnişoara Graham să-mi explice mie că Meyergold nu e evreu!

— Atunci trebuie să admitem că altcineva s-a folosit de codul lui numeric. Chiar dacă le cunoaşte numai şeful de compartiment, se poate să le fi spart cineva... Şi l-a ales intenţionat pe al unui evreu, ca să ne pună pe jar şi mai mult.

— Domnule Wilkinson... interveni un alt analist, un negru cu părul ca sârma, aflat la câteva mese depărtare, vreţi să veniţi puţin?

— Da, Vernal... se precipită coordonatorul. Ai dat peste ceva?

— Domnule, nu încape nici o îndoială. Tot un fax, uitaţi textul transmis, „Helga confirmă că medicamentele s-au livrat la data stabilită. Timp frumos, afaceri bune, sănătate deplină. Semnează John.” Şi decodificat în acelaşi sistem ca la domnişoara Graham, apare altceva. Priviţi.

Şi într-adevăr, pe ecranul monitorului apăru alt mesaj: „Dedal e gata să-şi ia zborul pe deasupra apelor. *Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer. Heil Juger!”*

— Ştii nemţeşte, Vernal?

— Da, domnule, chestia asta cu Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer era deviza Reichului lui Hitler, „un popor, un imperiu, un conducător” înţelegându-se de fapt un singur popor pe pământ, adică poporul german, un singur imperiu, adică statul german şi un singur...

— Unul singur în mă-sa! îl întrerupse supărat Wilkinson. Vezi dacă poţi identifica faxul de la care s-a transmis porcăria asta.

— Da, l-am identificat, domnule, dar nu mai e de aici, din Londra, e din Washington. Am intrat în reţea şi am cerut să-mi trimită datele... Uitaţi, clipeşte, ni le-au şi trimis...

Tastă intrarea în noul fişier şi pe monitor apăru imediat: *„Cod numeric confirmat. Jacob Weinstein, subsecretar de stat pentru problemele Orientului Mijlociu.”*

— Extraordinar! Alt evreu! Ştiu sigur că tot evreu e şi ăsta!

— Aţi fost şi la el la *Bar mitzvah,* domnule? întrebă Vernal pe un ton atât de lipsit de culoare încât era greu de spus dacă vorbise serios sau în bătaie de joc. Vă întreb, adăugă el repede, văzând că şeful se încruntă, vă întreb, domnule, fiindcă mă gândesc că s-ar putea ca

---

[82] *Bar mitzvah* – ceremonie religioasă specific mozaică, rezervată băieţilor la vârsta de treisprezece ani şi semnificând majoratul religios.

următorul fax identificat să fie transmis de un negru ca mine. În orice caz, contează mai ales faptul că acelaşi cuvânt, „Dedal”, apare în ambele mesaje şi e legat de noţiunea de zbor. Intervalul de timp e foarte mic, faxul de la Washington e trimis acum treizeci şi opt de ore.

Wilkinson stătu câteva clipe în cumpănă, apoi se îndreptă şi strigă tare către cei din sală:

— Atenţiune, vă rog! Fiţi un moment atenţi aici: a mai dat cineva de cuvântul „Dedal”?

— Dedal? se auzi imediat o voce subţire. Da, domnule Wilkinson, l-am găsit într-un fax… Îl găsesc imediat, nici nu mi-am dat seama…

Wilkinson se repezi spre cel care vorbise, un bărbat mărunt şi pirpiriu, cu cioc şi mustăţi de muşchetar.

— Te rog, profesore Upjohn… caută-l, să vedem…

— Da, domnule Wilkinson, este, priviţi: „Domnii Dedal au un moral excelent, sunt pregătiţi să lovească în numele viitorului glorios al unei lumi ideale.” E trimis din Paris, acum treizeci de ore.

— Şi de la faxul din biroul altui evreu, precis, mormăi Wilkinson ca pentru el. E clar, nici nu mai e nevoie să verificăm.

Şi plecă în biroul lui, cerând secretarei să trimită imediat acelaşi mesaj la MI-6, la Washington şi la Beauvais: *«După toate indiciile, este de aşteptat ca acţiunea anunţată sub numele de „Fulgerul apei” să fie declanşată pe calea aerului sau cel puţin mascată cu ajutorul unei diversiuni de această natură. Desele referiri la Dedal, care se fac în textele descifrate...».*

Beauvais-Franţa, ora 13:30.

Toţi cei aflaţi în încăperea de la ultimul nivel al castelului de apă se uitau din ce în ce mai nervoşi la ceasul mare din perete. Mai aveau trei ore până la momentul zero şi tensiunea începea să devină insuportabilă.

— Uite, hai să ne mai uităm o dată la fotografii, zise Latham, care tot nu voia să se dea bătut.

— Da, răspunse cu acreală Karin. La fotografii. De trei ceasuri mi s-au împăienjenit ochii tot uitându-mă la fotografii. Aşa că hai să ne mai uităm la fotografii, pentru diversificare. Perfect.

Latham preferă să nu-i răspundă şi începu să ia din nou la cercetat teancul imens de fotografii, una câte una.

— Domnule maior, se întoarse el spre francez, uite aici, silozurile astea. Mi-ai spus că au fost controlate la sânge. Dar ele pot fi ticsite cu fân sau cereale şi dedesubt să fie cine ştie ce minuni…

— Nu, domnule Latham, interveni generalul. Exclus. Oamenii mei au controlat ştiind ce trebuie căutat. În special i-au interesat zonele

inferioare ale silozurilor. Nu există nimic suspect.

— Cu cât mă gândesc mai mult la rachete, totul devine plauzibil, zise maiorul. Nu putem exclude nici posibilitatea unor rachete de tip necunoscut, cu performanţe absolut noi…

— Nu, zise ferm Latham. Aici, domnule maior, poţi fi sigur că nici vorbă de aşa ceva. M-am interesat la Washington şi răspunsul a fost categoric. Dacă ar fi apărut un asemenea tip de rachetă, la ruşi, la chinezi, la dracu-n praznic, Talbot şi Sorenson ar fi ştiut primii. Mai curând am impresia că trebuie să fie ceva legat de individul ăsta, Dedal, de care ne vesteşte Londra. Hm!… Ia zi locotenente, se întoarse el spre Anthony, eşti tare la mitologie? Că ai un doctorat în litere, mi se pare şi chestiile astea se cam ating…

— Domnule, răspunse prompt Anthony, Dedal era arhitect şi a studiat mult timp zborul păsărilor. Probabil al pescăruşilor asta e o părere personală, fiindcă pescăruşii sunt păsările cele mai răspândite pe malul mării iar insula Creta, unde s-a dedat el la îndeletnicirea asta, era locuită mai ales pe litoral. Cu timpul, a început să-şi facă socoteala că şi omul ar putea zbura dacă şi-ar prinde de braţe nişte aripi… Sau cel puţin ar putea să planeze. Aripile păsărilor sunt uşoare…

— Sunteţi cumpliţi, domnilor, izbucni Karin, care cerceta textele faxurilor descifrate la Londra. Numai avioane, numai Dedal, numai rachete, numai asta aud! Dumnezeule, simt că înnebunesc!…

Londra, ora 14:22

Directorul serviciului MI-6 se afla în biroul său din clădirea de lângă staţia de metrou Vauxhall Cross şi vorbea cu Washingtonul la telefon.

— Nici o noutate, nimic?

— Nimic, veni răspunsul de la celălalt capăt al firului. Suntem ca într-o staţiune montană în afara sezonului. Dacă n-am avea aer condiţionat, precis că s-ar auzi şi bâzâit de muşte. Ştii ceva? Încep să cred că toată povestea asta nu e decât o cacialma de zile mari şi cineva se tăvăleşte de râs pe socoteala unor deştepţi. Iar deştepţii ăia suntem noi, cred că nu mai e nevoie să precizez.

— Spun drept, bătrâne, că şi eu am momente când zic la fel. Dar ai văzut şi tu caseta video şi faxurile descifrate de noi aici. Când mă gândesc la acestea nu mai zic că e cacialma, mă ia cu frig!

Washington D. C, ora 9:48

La complexul hidrografic Dalecarlia, sub un cer întunecat care

anunţa o ploaie torenţială, generalul care comanda dispozitivul defensiv se învârtea ca un leu în cuşcă.

— Londra nu ştie nimic, Parisul habar n-are şi noi ne dăm de ceasul morţii sau filosofăm dacă nu cumva e o glumă tâmpită a vreunui măscărici care vrea să intre în Cartea Recordurilor!

Apoi, mai rumegându-şi puţin furia, mormăi:

— Săraca maică-mea voia să mă vadă dentist. Mai cu cap bătrâna, Dumnezeu s-o odihnească! Ştia ea ce ştia când mă bătea într-una la cap: „Jimmy băiete, mai pune mâna pe afurisita aia de carte, că rămâi prost şi nici măcar de militar n-ai să fii bun!” Uite că de militar am fost bun… şi am făcut fix un rahat!

Ora zero fără 12 minute

Paris, Londra, Washington. La câţiva kilometri distanţă de sistemele hidrografice ale celor trei mari capitale, şase avioane au decolat într-o sincronizare aproape perfectă, la intervale de cel mult câteva secunde. „Activitate necunoscut, zbor neidentificat”, anunţă prompt operatorul şef al instalaţiei radar de la Beauvais. „Avioane neidentificate”, se raportă şi la Londra. „Două impulsuri neidentificate, anunţă aproape în aceeaşi secundă operatorul din Washington. Nu există sincronizare cu turnul de control de pe aeroportul Dulles sau National. Zbor neautorizat.”

Peste câteva secunde toţi reveniră asupra alarmei: avioanele se îndreptau în direcţii opuse staţiilor hidrografice. Cine ştie ce feciori de bani gata plecaseră la plimbare fără să ceară autorizaţie de zbor…

Ora zero fără şase minute

La adăpostul plafonului jos al norilor, avioanele îşi continuau manevrele îndepărtându-se de ţintele lor reale şi luând repede înălţime calculatoarele de la bord ţineau evidenţa timpului cu o precizie de sutime de secundă. Când pe monitoare apăru semnalul aşteptat, piloţii acţionară pe taste comanda „plan de zbor prestabilit” şi avioanele intrară imediat în viraje largi, apoi turaţia motoarelor fu redusă la minimum şi uriaşele păsări metalice începură să planeze în mare viteză spre locurile unde aveau să remorcheze planoarele Messerschmitt 323.

Beauvais, ora zero fără patru minute

— Locotenente, zise Drew Latham privind în gol pe fereastră, ce spuneai despre aripile lui Dedal?

— Domnule, aripile păsărilor sunt foarte uşoare în raport cu volumul lor. Sunt uşoare aproape ca aerul.

— Şi mai ziceai ceva de planat, parcă, nu?

— Da. De zburat omul nu poate zbura, fiindcă nu are muşchii pieptului suficient de dezvoltaţi, dar de planat poate...

— Şi păsările de pradă planează, locotenente, nu? Planează, aşa că nu fac nici un fel de zgomot şi îşi iau prada prin surprindere...

— Extraordinar! izbucni Karin. Mă aduci la exasperare cu...

— *Şi planoarele planează, draga mea!* zise Latham tărăgănat, privind-o cu ochii mijiţi. Planoare, asta e! Naziştii noştri au de gând să se folosească de planoare! Planoarele saudiţilor!

— Oh, domnule! exclamă cu reproş generalul, ca la auzul unei enormităţi. Ar avea nevoie de nişte planoare gigantice, cum nu ştiu să existe pe lume. Şi... nici nu cred că se pot confecţiona, de altfel.

— Şi n-ar face nici o ispravă, domnule Latham, adăugă şi maiorul. Ar fi interceptate imediat de staţiile radar.

— Da, zise Drew, dar rachetele voastre care se ghidează după sursa de căldură nu le pot depista! Şi s-ar putea să nu prea aibă nici componente metalice, aşa că nici radarul...

— Ah! exclamă deodată generalul, plesnindu-se peste faţă. Sfinte Dumnezeule, ce m-am tâmpit! Domnilor! Nemţii erau cei mai tari în planoare, nimeni nu se putea compara cu ei, nici americanii, nici englezii, nici noi... Abia acum îmi aduc aminte, cum naiba nu m-am gândit până acum!... Parcă mi-a luat Dumnezeu minţile! Nemţii realizaseră nişte planoare care erau în stare să care câte o divizie întreagă, planoare Messerschmitt! Aproape fără metal, radarul e neputincios în faţa lor. Asta trebuie să fie! Dedal! Aripi!

— Dumnezeule! gemu Anthony, începând să se scotocească prin buzunare. Sunt vinovat! Da, e clar, mi-am schimbat hainele şi cele cu care am venit de la Bonn sunt jos, în clădirea unde ne-am schimbat...

Într-un buzunar pusesem un petic de hârtie găsit pe jos, scria ceva pe el, dar un scris pocit, greu de descifrat... Cred totuşi că am înţeles ceva cu *„aus Stoff und Holz”,* mi s-a părut cam fără sens şi de-asta nu m-am chinuit să citesc mai departe...

— *„Aus Stoff und Holz”,* adică din pânză şi lemn, interveni Karin, întorcându-se către Latham. Acum cred că ai avut dreptate, dragul meu...

— Domnule general! strigă operatorul de la staţia radar, alarmă! Avioanele au intrat din nou în raza noastră de detectare şi vin direct încoace. Sunt la patruzeci de kilometri distanţă de lacul de acumulare!

Aproape în aceeaşi secundă, la una din instalaţiile radar de la

Londra, operatorul semnala apariţia unei aeronave necunoscute.

Peste un minut şi patru secunde, la Washington se dădea alarma: „Avioanele neidentificate se întorc!”

La Beauvais, la ora zero fără două minute şi jumătate, generalul punea mâna pe telefon şi ordona lansarea rachetelor în direcţia avioanelor neidentificate.

— Şi aviaţia, domnule general! strigă Latham. Aviaţia, neapărat!

— Ce nevoie mai e de aviaţie dacă lansăm rachetele? se miră maiorul.

— Să radă tot ce le scapă rachetelor!

Pe trei aeroporturi diferite staţiile de radio captară aproape în aceeaşi secundă comanda aşteptată: „Declanşaţi rachetele propulsoare”. Imediat, sub aripile celor şase planoare gigantice explodară rachetele care le imprimară în câteva secunde o forţă de propulsare de peste şase sute de kilometri pe oră, atinsă în momentul când avioanele veneau în picaj lent din spate. Cârligele mari de oţel se cuplară imediat de cabluri şi şocul fu suportat perfect. Planoarele obţinuseră deja viteza de deplasare necesară pentru evitarea ruperii cablurilor. Aproape simultan, deşi la distanţe de mii de kilometri între ele, avioanele luară înălţime şi dispozitivele montate pe planoare se declanşară automat, desfăcând sistemele de prindere a rachetelor propulsoare, care căzură la sol.

Spre Paris, spre Londra, spre Washington. *Sieg Heil!* Avioanele se stabilizară la înălţimea de nouă sute de metri şi motoarele fură solicitate la maximum. În momentul atingerii vitezei stabilite, ecranele luminoase de la bord, conectate la calculatoare, arătau ora zero fără cincizeci şi opt de secunde.

Şi atunci se petrecu un fapt asupra căruia piloţii fuseseră preveniţi. Îl întâmpinară cu feţele albe dar cu fluturări de zâmbete dispreţuitoare pe buze. Nu se temeau de moarte. *Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer!* Cerul din faţa lor se prefăcuse într-o spuză de luminiţe care se apropiau cu o viteză nebună. În aceeaşi secundă, la mii de kilometri distanţă unii de alţii, piloţii întinseră mâinile şi acţionară dispozitivele de prindere a planoarelor. Cârligele se desfăcură simultan, apoi manşele fură împinse dintr-o dată până la refuz, aripile îşi modificară unghiurile şi cele trei avioane, umplând cerul cu mugetele motoarelor suprasolicitate, luară brusc înălţime şi se îndreptară cu trufie spre moartea care le ieşea în faţă. Planoarele erau în siguranţă. *Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer! Heil Jager!*

Fiecare din piloţii de pe planoare văzu deznodământul petrecut sus, mult deasupra lui. Fiecare avu un gând pentru bravul camarad care luase repede înălţime, atrăgând la mare altitudine rachetele şi roiurile

de avioane de vânătoare inamice şi distrăgându-le astfel atenţia de la preţioasele planoare, rămase să plutească în continuare spre ţintă. Şi fiecare îşi întări sufletul, rugându-se să fie şi el la fel de demn în clipa supremă.

Calculatoarele de la bordul planoarelor arătau încă douăzeci şi trei de secunde până la ora zero.

Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer! Heil Jager!

Beauvais, ora zero fără douăzeci de secunde

— Gata! răcni triumfător generalul privind ecranul radarului. Praf i-au făcut! Operaţiunea „Fulgerul apei" a murit în faşă.

În aceeaşi clipă maiorul, cu căştile staţiei de radio la urechi, scoase şi el un strigăt de entuziasm:

— Victorie! Londra şi Washingtonul confirmă! I-au lovit şi ei pe ai lor! Am învins!

Drew Latham privea concentrat ecranul şi nu se alătura entuziasmului celorlalţi.

— Mi-e teamă că ne bucurăm prea devreme, domnilor, zise el.

— Ce naiba vrei să spui? se burzului generalul.

— Domnule general, interveni operatorul de la radar, cred că domnul Latham are dreptate.

Generalul scoase un geamăt adânc.

— Domnule general, zise Latham, priviţi bine ecranul. Exploziile s-au petrecut la câteva sute de metri mai sus de nivelul pe care îl aveau avioanele şi planoarele în momentul când au fost detectate. Şi acum uitaţi-vă bine la nivelul acesta... Vedeţi imaginile astea ceţoase? Sunt planoarele, domnule general, au fost distruse doar avioanele, dar planoarele se îndreaptă spre ţintă. Domnule maior! anunţă imediat Washingtonul şi Londra, să verifice, să nu se fi întâmplat şi la ei la fel... Blestemaţii de nazişti umblă să ne fenteze pe toţi!

Generalul puse imediat mâna pe telefon, ordonând ca toată flotila de vânătoare să ia imediat în primire cele două planoare, fără să le distrugă, doar deviindu-le de pe traiectorie cu jeturile de gaze ale avioanelor şi conducându-le spre zone nelocuite, păduri sau şi mai bine câmpii, cât mai departe de orice localitate. Altitudinea: şase sute cincizeci de metri. Maximă urgenţă!

— Piloţii de pe avioane au desfăcut legăturile, zise Anthony, s-au repezit în sus şi toate forţele noastre s-au repezit la ei, planoarele le-au lăsat în pace. Piloţii s-au sacrificat tocmai pentru asta! Ăsta da fanatism! Ştiau că merg la moarte sigură.

— Şi planoarele cu siguranţă că sunt şi ele pilotate de alţi fanatici, care ştiu şi ei că au să moară în câteva minute, adăugă căpitanul Dietz. Sau în câteva secunde...

— Amice, se întoarse Latham spre operator, mi se pare mie sau se rotesc în cerc? Eu m-aş fi aşteptat să vină glonţ încoace.

— Domnule, planorul e mult mai greu manevrabil decât un avion, răspunse operatorul, în principiu are o precizie mai mică, dar zborul în cercuri din ce în ce mai mici îl face să se apropie de ţintă cu o precizie mai mare decât a oricărui avion. Avionul e obligat să păstreze un minimum de viteză, altfel se prăbuşeşte şi din cauza vitezei precizia lui rămâne totuşi limitată, dar planorul ajunge la o precizie uluitoare tocmai datorită rotaţiilor. Ştiu sigur că un pilot experimentat poate ateriza cu o deviere de numai câţiva metri de la punctul stabilit...

— Şi de ce să nu le distrugă, domnule general? interveni Karin. N-ar fi mult mai sigur să le doboare?

În pofida încordării care domnea în încăpere, toţi izbucniră în râs.

— *Chere Madame,* răspunse plin de curtenie generalul, să nu uităm că planoarele acelea sunt încărcate cu substanţe toxice care pot provoca o catastrofă ecologică fără precedent în lume. Vă daţi seama ce s-ar întâmpla dacă otrava din zecile de butoaie ar cădea la sol şi...

— A, da, înţeleg, scuzaţi-mă, zise Karin încurcată. Ar fi trebuit să mă gândesc şi singură... Aveţi dreptate, bineînţeles...

— În orice caz, zise Latham, trebuie văzut cum stau lucrurile la Londra şi la Washington. Domnule maior, toate firele sunt în mâna dumitale...

Maiorul începuse deja să transmită spre cele două capitale mesajul cuprinzând soluţia la care recurseseră francezii.

— Prietene, zise Latham întorcându-se spre operatorul de la radar, ai putea aprecia în cât timp ajung blestematele alea de planoare la bazinele de acumulare?

— E greu de spus, domnule, am impresia că le merge foarte greu. Vântul le e potrivnic şi în condiţiile astea până şi cel mai experimentat pilot are mult de furcă. Planul de zbor poate fi dat peste cap, indiferent de... Ah, priviţi! Strigă el deodată, plin de entuziasm. Ai noştri!

Ecranul radarului se umpluse pe neaşteptate de puncte mici, avioanele franceze care se ridicaseră să întâmpine cele două planoare. Petele difuze şi alburii ale acestora, greu vizibile pe ecran, se mişcau acum dezordonat şi în scurt timp deveni limpede faptul că îşi schimbaseră direcţia. Avioanele cu reacţie foloseau uriaşa forţă a propriilor lor jeturi de gaze pentru a le împinge spre lateral, se împărţiseră în două formaţii care veneau în şir indian până în apropierea fiecărui planor, iar în momentul în care treceau pe lângă el îşi schimbau brusc orientarea în aşa fel încât jeturile de gaze să le lovească în plin, împingându-le aşa cum suflă copiii în puful de păpădie ca să-l împrăştie în toate părţile.

— Buni piloţi aveţi, domnule general, exclamă încântat Latham.

Felicitările mele! Se pare că acum suntem în sfârşit pe drumul cel bun. Domnule maior, avem veşti de la Londra şi de la Washington?

— Sunt pe recepţie, domnule, răspunse maiorul, care nu-şi mai lua căştile de la urechi. Se află şi ei în acelaşi stadiu, împing planoarele cu ajutorul jeturilor de gaze ale avioanelor. Nici nu-mi vine să cred că am ajuns la faza asta, aş zice aproape faza finală...

— Nici mie, exclamă Latham, lăsându-şi totuşi faţa să i se destindă în ceva ce aducea a zâmbet. Ah, binecuvântată fie tehnica, domnilor! Nu cuptoarele cu microunde şi alte porcării de-astea, dar radarul, computerele, avioanele cu reacţie... Şi piloţii francezi! Campioni!

— Şi avioanele franceze, domnule maior, interveni zâmbitor căpitanul Dietz. Adineauri eram nervos şi cred că m-am exprimat cam nu ştiu cum la adresa tehnicii dumneavoastră... Acum recunosc că...

— Totul e bine când se termină cu bine, domnule căpitan, îl întrerupse maiorul.

Capitolul 41

Soarele dimineţii reuşea să străbată cât de cât prin jaluzelele de la ferestre, dând încăperilor o notă de bună dispoziţie şi de confort. Drew Latham coborî din pat şi se uită la ceas: era şase şi jumătate. Karin dormea profund şi se gândi ce bine ar fi fost să se întindă şi el la loc, să mai tragă un pui de somn, fiindcă merita. Dar avea alte lucruri mai bune de făcut.

Se aflau la hotelul Plaza-Athenee, într-un apartament reţinut prin grija lui Witkowski, care de data asta nu mai mârâise împotriva apucăturilor ăstora deşucheate, curată nenorocire pentru agenţii secreţi. Latham şi Karin îşi câştigaseră în sfârşit dreptul de a fi priviţi altfel.

Drew se duse în baie, se spălă şi se bărbieri la repezeală, apoi veni înapoi, se îmbrăcă fără zgomot şi trecu în sufragerie, lăsând-o pe Karin să mai doarmă.

— Poftiţi, domnule, vă aşteptam, suntem pregătiţi, zise locotenentul Anthony de cum îl văzu.

— Sunteţi pregătiţi? zise Latham. Aveţi memorie cam scurtă, băieţi. V-am spus clar aseară că unul din voi trebuie să rămână aici.

— Am dat cu banul, zise căpitanul Dietz. Te-ai ales cu Gerry, deşi nu cred că te pot felicita pentru norocul ăsta. Poate eram mai bun eu.

— Nu se ştie. S-ar putea să ai al naibii de mult de furcă şi dacă rămâi aici, la hotel. Există o pază tare de puşcaşi marini, v-am mai spus, dar ei nu pot intra dintr-o dată fără să-i alerteze pe neonazişti. Şi ar fi o prostie să credem că tipii, după ghinionul groaznic de ieri, nu sunt acum în stare de orice ca să se revanşeze. Hai, locotenente.

Paznicul parcării subterane a Biroului Doi verifică lista cu persoane autorizate şi găsi imediat numele lui Latham.

— Poftiţi, *Monsieur.* Domnul e cu dumneavoastră? întrebă el în englezeşte.

— Da. Arată-ne unde a fost împuşcat Moreau.

— Oh, ce tragedie, *Monsieur*. Bietul *Monsieur le Directeur* Moreau, săracul de el... bâigui paznicul, gata să izbucnească în lacrimi. Ce suflet de om! A fost găsit chiar în capătul subsolului, uitaţi colo, după stâlpul acela de beton.

— Poliţia ce spune? întrebă Drew privindu-l scrutător.

— A fost şi poliţia, au fost şi cei de la *Surete,* au interogat pe toată lumea, că ce a fost ieri aici nici nu vă mai spun... Vreo opt ore, sau chiar mai mult. Ne-au verificat pe toţi, alibiuri, tot tacâmul... Nu vă mai spun că noul directeu*r, domnul* Bergeron, a zis că ia pielea de pe toată lumea, dă cu noi de pământ de ne ia mama dracului pe toţi. Ori

disciplină şi muncă, ori ne jupoaie de vii. Că parcă până acuma, cât era şef domnul Moreau, nu munceam şi nu eram disciplinaţi! Dar de, aşa e omul nostru, când se vede ajuns...

— Ai reţinut cumva dacă au verificat şi registrele de ieşire?

— Pfff! La astea s-au repezit întâi, toţi! Toţi câţi au ieşit din clădire pe la ora aia sunt acuma în anchetă, aşa am auzit. Măcar că nu ştiu să fi dat de ceva.

— Azi lumea a început să vină la lucru? mai întrebă Latham, privindu-l în continuare foarte atent. Mă gândesc că e cam devreme.

— Toţi. Au venit cu noaptea-n cap, toate locurile din parcare sunt ocupate, uitaţi-vă şi dumneavoastră. Mai sunt libere numai cele pentru oaspeţi şi pentru protocol, salariaţii au venit toţi.

— Bine. Eu unde parchez, la oaspeţi sau la protocol?

— Dumneavoastră, *Monsieur* Latham, sunteţi pe lista cinci... la protocol, bineînţeles. E pentru noi o onoare! Să vă ridic bariera?

— Da, mulţumesc.

Pătrunseră în parcarea subterană largă cât un stadion şi parcară maşina pe unul din spaţiile dungate rezervate protocolului.

— Locotenente, stai cu degetul pe trăgaci, zise Latham pe când se pregăteau să coboare.

— De ce, domnule? Credeţi că naziştii noştri nu şi-au făcut treaba ieri împuşcându-l pe Moreau? Ne mai vor şi pe noi?

În liftul spaţios, ca pentru orice instituţie cu sute de salariaţi şi cu multe niveluri, erau câteva persoane aflate în culmea agitaţiei. Toţi vorbeau cu aprindere, replicile se întretăiau, veneau una după alta şi Latham îşi spuse că probabil nici Anthony nu înţelegea mare lucru.

— Despre ce mama naibii trăncăneau aşa cu foc franţuzii ăştia? îl întrebă el pe locotenent când coborâră.

— Domnule, nu pot să vă reproduc tot ce spuneau, dar în principal toţi se temeau să nu-şi piardă slujbele.

— Asta se poate. Când se întâmplă o chestie ca asta e de mirare să nu se facă o curăţenie generală.

— Vorbeau de noul director, se pare că la toţi le e o frică teribilă de el. Cică om mai al dracului nu s-a mai pomenit. Le-a spus de la început că îi termină.

Ajunseră la birourile de sus şi Latham se apropie de biroul unei secretare care îi inspira încredere şi se chinui să se prezinte în franţuzeşte şi să-i spună ce vrea, dar aceasta îi răspunse într-o engleză fără cusur:

— Domnule Latham dacă doriţi să vorbiţi cu domnul director Bergeron vă primeşte imediat. A dat dispoziţie specială că dacă veniţi dumneavoastră să...

— A, nu, nu, doamnă, nici vorbă, nu e cazul, îmi dau seama că în împrejurările de faţă domnul director Bergeron e ocupat până peste

cap. Eu m-aş mulţumi să stau de vorbă cu un agent de la dumneavoastră care se numeşte Francois... Unul care e cel mai tare şofer, adăugă el văzând privirile întrebătoare ale secretarei. Un vitezoman.

— A, Francois Lenoir, zâmbi femeia, el trebuie să fie. Doriţi să sun să-l chem încoace?

— Oh, nu, nici vorbă, noi nu vrem să deranjăm pe nimeni, spuneţi-ne doar cum ajungem la biroul lui. Dar mai întâi... nu ştiu dacă se poate...

— Ziceţi, domnule Latham, îl încuraja secretara, pentru dumneavoastră se poate orice, domnul director Bergeron a dat dispoziţie să...

— Aş vrea să văd situaţia alibiurilor de ieri, din jurul orei crimei.

Latham deschise uşa fără să bată şi Francois sări ca ars din spatele mesei de lucru încărcate cu vrafuri de dosare.

— Bună, campionule, strigă voios Latham şi veni până în faţa lui. Sper că nu te deranjăm, nu?

— Domnule Latham, ce e cu dumneavoastră aici? mormăi încruntat Francois. Cu ce pot să vă fiu de folos?

— Amice, ştii care e culmea ghinionului? rânji Drew privindu-l drept în ochi. Să faci pe prostul şi să rămâi aşa. Fii atent, nu mai...

— Domnule Latham! se burzului Francois Lenoir, trăgând nelinişti cu coada ochiului spre un sertar al biroului. Vă rog să vă explicaţi.

— Vrei să spui că nu ştii? se miră Latham. Dar eşti culmea!

— Ce să ştiu, domnule? Ce să ştiu?

— Francois băiete, te rog din suflet, nu mă crede mai prost decât sunt. Erai un apropiat al lui Claude Moreau, nu? O cunoştea pe soţia ta, le ştia şi pe fetiţele tale... Nu?

— Şi ce-i cu asta? Tot nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, domnule, răspunse rece Francois. Şi nici darul ghicitului nu-l am.

— Ba bine că nu! Şi dacă nu-l ai, îl capeţi tu numaidecât, ia să vezi! Eşti prieten la cataramă şi cu Jacques Bergeron, care era mâna dreaptă a lui Moreau, nu? În timp ce tu erai mâna stângă! Da, frumosule! Şeful, tu şi Jacques, şoferul şi asistentul lui personal, un trio cum scrie la carte. Cui naiba i-ar fi dat prin gând?

— Vorbiţi în pilde, domnule. Nu vă înţeleg. Latham îl privi printre genele mijite şi zise rar:

— Ai înţeles de la început, Francois băiete! Mai întâi şi mai întâi Jacques a făcut prostia să joace puţin teatru cu mine când a auzit de moartea lui Moreau şi pe moment i-a ţinut, recunosc, dar pe urmă chestia asta mi s-a părut al naibii de în neregulă. Am dat imediat telefon aici şi cine crezi că mi-a răspuns? Prietenul nostru Francois Leblanc, care în afurisita aia de listă cu alibiurile figurează ca absent

la vremea respectivă, o oră înainte şi două după…

Francois se repezi la sertarul spre care trăsese adineauri cu coada ochiului dar Latham se aştepta la asta şi fii mai iute. Plonja peste birou şi împinse sertarul înăuntru cu atâta putere încât îi prinse lui Francois mâna şi-l făcu să scoată un urlet de durere. Apoi, ţinând sertarul apăsat, se răsuci în sus şi cu stânga îl lovi pe Francois atât de tare în bărbie încât acestuia îi clănţăniră dinţii şi trupul i se lăsă moale pe podea, cu mâna continuând să rămână prinsă în sertar. Latham sări peste birou, îi mai trase repede doi pumni zdraveni în cap, aruncându-l la câţiva metri distanţă şi trase sertarul, scoţând de acolo un revolver.

— Francois băiete şi doar te-am rugat frumos să nu mă crezi mai prost decât sunt! Acuma are să trebuiască să ciripeşti, auzi? Să dai tot din tine. Altfel să mă ia toţi dracii dacă n-o mierleşti uite-aici, pe loc! Sper ca măcar acum să mă iei în serios.

— Domnule Latham, gemu Francois ţinându-se de încheietura strivită, am familie, am soţie şi doi copii… De ce ţineţi să mă…

Drept răspuns Latham îl lovi tare peste faţă cu dosul palmei şi se întoarse spre Anthony, care rămăsese stană de piatră, ca omul pe care situaţia îl depăşeşte.

— Ia încuie uşa, locotenente, că trebuie să-l spovedim pe băiatul ăsta şi nu-i frumos să dea cineva peste noi. Şi zici că ai familie, amice? se întoarse el spre Francois, pocnindu-l zdravăn peste maxilar. Ai familie, nu? Familii aveau şi oamenii pe care i-au mierlit ai voştri, naziştii. Aveau şi camarazii tăi pe care i-aţi împuşcat când aţi răpit-o pe Karin. Toţi aveau familii, mama voastră de lepre… Şi ai idee câte familii au fost despărţite şi lichidate în lagăre? Câte mame au fost violate sub ochii copiilor lor? Ai? Ia spune!

— Eu nici nu eram pe lume pe vremea aceea, domnule!

— Şi după ce ai binevoit să vii pe lume nu ţi-a spus nimeni de ce s-a întâmplat, nu? Conştiinţa ta e liniştită, nu? N-ai văzut, n-ai auzit!

Francois începu să respire greu.

— Domnule Latham, văd că nu ştiţi câte mijloace au naziştii ca să oblige pe cineva să coopereze cu ei…

— De exemplu? Să te aud, hai! Dar fii atent, că dacă încerci să mă duci cu zăhărelul te fac terci, ai auzit? Nu glonţ, nu nimic, doar îţi sucesc gâtul ca la un pui de găină! Când încearcă cineva să mă mintă îl ghicesc cum ghiceşte radarul avioanele voastre afurisite… Zici că te-au obligat naziştii să cooperezi cu ei. Vreau să aud cum. Şi pe urmă vreau să te văd cum cooperezi cu noi!

Căpitanul Dietz închise staţia de emisie-recepţie şi se duse cu paşi de pisică până la uşă, pândind orice zgomot de afară, de pe coridor. Fusese anunţat că s-ar putea să primească o vizită şi trebuia să fie

pregătit. Trase piedica pistolului şi ascultă atent. Desluşi ceva abia perceptibil, care cu siguranţă nu erau paşii vreunui locatar sau al cuiva din personalul hotelului, care nu s-ar fi tupilat cu atâta grijă.

Se trase iute înapoi şi se ghemui în spatele unei comode, întrebându-se dacă oaspeţii aveau chei potrivite sau aveau să spargă uşa. Nu avu mult de aşteptat: uşa sări din balamale şi se prefăcu dintr-o dată într-un mănunchi de fâşii de lemn, iar în încăpere năvăliră doi inşi cu pistoalele în mână, care începură să se rotească agitaţi în toate părţile, ţintind pe peste tot şi negăsind nimic, lucru care îi derută vizibil. Din ascunzătoarea lui, Dietz ridică tacticos arma şi îl luă la ochi pe unul din ei, dar exact în clipa aceea uşa dormitorului din stânga lui se deschise şi apăru Karin, somnoroasă şi îmbufnată.

— Ce naiba e cu gălăgia… dădu ea să zică, dar vorba îi rămase nerostită până la capăt.

— Înapoi! răcni Dietz.

Karin înţelese şi se întoarse iute, dând să intre în dormitor, dar era prea târziu. Auzi o plesnitură seacă şi simţi cum umărul stâng parcă i se face ţăndări.

— Aruncaţi armele sau sunteţi morţi! strigă Dietz în nemţeşte. Unul din intruşi se întoarse spre el şi dădu să-l ia la ochi, dar căpitanul nu-l aşteptă şi îi trase un glonţ drept în stomac. Individul scăpă imediat arma din mână şi se făcu ghem pe covor, gemând de durere. Celălalt dădu să ridice arma spre Dietz şi acesta se rostogoli repede pe covor, ca să nu poată fi nimerit, dar în aceeaşi clipă pe spaţiul gol unde fusese uşa se năpustiră câţiva puşcaşi marini iar unul, mai iute, îi trase nazistului un şut atât de puternic în dosul genunchilor încât îl seceră imediat şi-l făcu să scape pistolul din mână.

Latham se apropie cu paşi abia auziţi de uşa pe care se vedea limpede urma dreptunghiulară a plăcuţei cu numele titularului biroului. Jacques Bergeron nu avusese timp să pună alta cu numele lui. Intră fără să bată şi dădu cu ochii de noul director al lui *Deuxieme Bureau,* care privea pe fereastră cu aerul absent al cuiva aflat în aşteptare.

— Domnule Latham! exclamă el vizibil încântat de vizită. Poftim, ia loc… Ai reuşit să nimereşti aici? N-am fost anunţat că ai venit…

— Nu voiam să afli.

Faţa noului director se lungi a mirare.

— Nu voiam să afli, Jacques. Destul mi-ai ştiut până acum toate mişcările.

— Domnule Latham! făcu acesta pe un ton plin de reproş şi faţa lui de om cumsecade luă un aer mâhnit. Ce vorbe sunt astea? Află că am dat dispoziţie să fii primit imediat ce soseşti…

— Da, Jacques, ştiu. Dar nu mai ţine, nu mă mai las fraierit. Timp de

o fracţiune de secundă ochii lui Bergeron avură o sclipire rea, repede înăbuşită.

— Nu înţeleg, domnule Latham, zise el încet. Mă simt nedreptăţit. Eu întotdeauna am avut faţă de dumneata cele mai bune...

Latham îi râse în nas.

— Ar fi cazul să lăsăm fiţele şi să trecem la subiect, omule. Nu-ţi dai seama că nu mai are rost să joci teatru cu mine? Ai fost singura fiinţă care ştia de orice mişcare a mea, afară de Moreau, bineînţeles, dar pe el îl excludem. Tu ştiai unde e frate-meu, unde sunt eu, unde e Karin, tu ai ştiut că trebuia mutată de la hotel la ambasadă şi la ce oră... Şi acum ţii în mână nişte frâne al naibii de puternice, pe care ar cam fi cazul să le laşi, până nu...

— Ei, taci! făcu batjocoritor Bergeron. Preşedintele Franţei numeşte un om într-o funcţie şi vine domnul Latham şi anulează numirea... sau cum ar veni? Cam aşa, nu? Domnul Latham stabileşte altceva decât a stabilit preşedintele Franţei... El ştie mai bine!

— Da. Ştie mai bine. Ştie că Jacques Bergeron e un *Sonnenkind.*

— Un ceee? Nu, că ai haz, prietene! Zău că ai haz!

— Mai mult haz are prietenul nostru Francois, care m-a lăsat să-mi bag puţin nasul în calculatoarele voastre... Ai fost adoptat acum cincizeci de ani de familia Bergeron din Lautenbourg, din Alsacia. Nu apare nicăieri numele părinţilor reali, dar îmi pun gâtul că erau nazişti fanatici. Ştii care a fost prostia ta, Jacques? Ai fost un student prea bun, mai bun decât trebuiai. La absolvirea universităţii ai avut oferte ameţitoare şi le-ai dat cu piciorul, preferând să vii să lucrezi aici, pe un salariu de funcţionar. Aveai ordin să te infiltrezi aici.

— Aveţi, desigur şi ceva dovezi, stimate domn?

— Nu-mi trebuie dovezi. Te-am mirosit şi asta e destul. Fiindcă cea mai mare prostie a ta ştii care a fost? Te-ai apucat să faci pe artistul ieri, când ai aflat de moartea lui Moreau. Ai lăcrimat şi pe moment asta m-a impresionat, spun drept, dar pe urmă mi-am adus aminte cum făcuseşi pe beţivul la *Parc de Joie.* Cineva care află că a devenit dintr-o dată unul din oamenii cei mai puternici din Franţa şi din lume are alt gen de emoţii, nu stă să lăcrimeze în onoarea predecesorului lui.

— Din ce în ce mai pe alături, domnule Latham. Un om poate fi şi sentimental, nu numai maşină.

— Dar de regulă omul acela e maşină, nu? Fiindcă prostia cea mai mare din toate, mai mare şi decât cea cu lăcrimatul, a fost alta: *„Nu cred că am stofa de conducător. Sunt doar un subordonat care execută."* Ştii cumva cine a spus cuvintele astea? Cuvinte pe care le-am auzit şi mai înainte de nu ştiu câte ori, sunt cuvintele disciplinei voastre blestemate, de mecanisme care execută fără să gândească. Asta mi s-a înşurubat al naibii de tare în cap şi m-a făcut să-mi aduc

aminte de povestea de la *Parc de Joie* şi de celelalte. Şi atunci m-am hotărât să mă uit puţin prin calculatorul de aici.

— Domnule, cred că fantezia dumneavoastră e prea bogată. Povestea cu adoptarea, de exemplu, e pentru mine o noutate. Să discutăm serios, fără floricele de imaginaţie, sau lăsaţi-mă să-mi văd de treabă. Nu m-a pus nimeni aici pentru şuete amicale…

Latham îl privi lung, examinându-i trăsăturile. Faţa lui Bergeron, de obicei destinsă şi blajină, căpătase asprimea granitului şi ochii lui aruncau sclipiri dure.

— Bine, te înţeleg, Jacques. Oricine în situaţia ta ar face la fel, dacă nu şi mai şi. Dar e vorba de un fişier personal al lui Moreau, de care nu ştiu dacă ai cunoştinţă. Eu nu mă pricep la calculatoare, dar am venit cu un băiat care e dat naibii şi ne-am descurcat binişor. Moreau îmi dăduse parola fişierului şi prietenul meu Anthony a putut intra în el fără probleme. Am găsit acolo exact chestiile astea. Plus faptul că în ultimul timp Moreau nu mai avea încredere în tine. *Te mirosise.* Probabil că de asta ai pus să-l lichideze, *Sonnenkind* nenorocit ce eşti!

Fără un cuvânt, Bergeron se aşează la birou, cu tâmplele în palme.

— Ai ceva de zis, domnule director? întrebă plin de interes Latham. Eu, de exemplu, aş vrea să ştiu de ce nu i-ai avertizat pe cei de la Bonn sau de la Berlin că eu îi luasem locul lui Harry, ca să stea liniştiţi. Gândul că Harry trăieşte îi înnebunea. De ce nu le-ai spus?

Jacques ridică privirile spre el, aţintindu-l intrigat.

— Omule, ori eşti tâmpit, ori mă crezi idiot! Cum puteam să fac aşa prostie? Chestia asta o ştiau atât de puţini oameni încât cercul de bănuiţi s-ar fi restrâns imediat. Moreau m-ar fi mirosit pe loc.

— Dar am impresia că pe Moreau deja îl condamnaseşi. Când a început să nu mai meargă treaba bine?

Jacques Bergeron oftă şi într-un târziu zise cu glas sleit de puteri:

— Când un dobitoc s-a apuca să-l împuşte pe şoferul maşinii voastre, la cafeneaua aceea unde stăteaţi pe terasă… Numai Moreau, cu mine şi cu Monique, secretara lui Moreau, ştiam unde vă aflaţi. A trebuit să fie lichidată Monique, ca să se creadă că ai noştri au făcut-o să vorbească sub tortură. Dar Moreau avea mirosul prea fin, mi-a fost teamă că intuise ceva… şi…

— Amice, asta am vrut să aud. Te superi dacă-ţi spun că tot ce am discutat noi acum a fost înregistrat de locotenentul Anthony, care se află în anticamera ta? Cred că ai auzit de microfoanele multidirecţionale, cu rază de câte cincizeci-şaizeci de metri…

Capitolul 42

Desfigurat de furie, Jacques Bergeron ţâşni în picioare ca împins de un arc şi urlă scurt, ca un animal rănit. Înşfăcă un *presse-papier* masiv şi se întoarse spre fereastră, aruncându-l cu putere în geamul care se făcu ţăndări. Apoi, cu o forţă nebănuită în trupul lui uscăţiv, apucă fotoliul greu, îl ridică deasupra capului ca pe un fulg şi îl aruncă spre Latham, atât de violent încât acesta abia reuşi să se ferească.

— Stai la un loc, Bergeron! urlă furios Latham, scoţând iute pistolul de la centură. Nu vreau să te omor, omule! Ascultă, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar era prea târziu, noul director al lui *Deuxieme Bureau* nu mai auzea. Scosese de undeva un pistol şi Latham se văzu pe neaşteptate luat în bătaia armei. Se rostogoli iute până în spatele unui fişet metalic dar Jacques, urlând mereu, trase două focuri în tavan şi se năpusti spre uşă, deschizând-o, străbătând în goană anticamera şi luând-o de-a lungul coridorului. Imediat se stârni o zarvă cumplită, coridorul se umplu de oameni scoşi de prin birourile lor de zgomotul împuşcăturilor, toţi întrebau intrigaţi, alţii răcneau dispoziţii, femeile începură să ţipe şi pe deasupra tuturor se auzeau urletele lui Latham:

— Feriţi-vă din calea lui! E înarmat! Gerry! Încearcă la picioare! Să nu-l omori!

— Jacques Bergeron a dispărut, zise ambasadorul Courtland punând receptorul în furcă. A şi fost dat în urmărire generală, cu fotografii, cu variantele de fizionomii schimbate, făcute pe calculator…

Drew Latham, Karin şi Witkowski stăteau aşezaţi în fotoliile din faţa lui şi păreau neliniştiţi. Karin avea umărul bandajat şi braţul prins într-o eşarfă legată pe după gât.

— Şi nu ştiu dacă sunteţi la curent continuă ambasadorul. Clădirea Bundestagului din Bonn a ars până în temelii. Câteva zeci de sinagoge din Statele Unite au fost incendiate şi la fel s-a întâmplat cu mai multe biserici frecventate de negri. Chiar aici, la Paris, magazinele ai căror patroni sunt evrei au fost incendiate şi li s-au pus zvastici pe ziduri. Era o acţiune mult mai complexă, nu numai otrăvirea apei…

Telefonul sună, întrerupându-l. Ambasadorul ridică receptorul, ascultă câteva momente şi se întoarse spre Latham:

— E pentru dumneata, Drew. Un tip care se numeşte Francois.

Latham intră în celula în care fusese închis Francois Leblanc şi îi ceru paznicului să-l lase singur cu arestatul.

— Ei? Ia să te aud, Francois băiete, ce e atât de important? zise el

aşezându-se pe marginea patului de fier. Pot să te ajut cu ceva?

— Domnule, zise sfârşit Francois, m-au arestat pentru nişte chestii care nu fac doi bani. Dar vreau să spun tot. Poate îmi uşurez situaţia. Lor oricum am să le spun, dar nu ştiu dacă nu cumva dau peste cine nu trebuie, înţelegeţi ce vreau să spun. De dumneavoastră nu mă tem că aţi fi de-ai lor… Uitaţi, nu ştiu dacă sunteţi la curent cu cazul Jodelle. Aţi auzit, fără îndoială, de marele actor Jean-Pierre Villier…

— Da, am auzit. L-am cunoscut personal. Şi ştiu şi cine era Jodelle.

— Ei bine, Jacques Bergeron mi-a dat mai demult un dosar care nu apucase să fie introdus în calculator era pe vremea când arhivele noastre erau trecute pe calculatoare, se lucra zi şi noapte la treaba asta mi-a dat dosarul ăsta să-l duc în mare secret pe Valea Loarei, la un castel. În cea mai mare viteză. Mi-a dat o hârtie semnată de el şi ştampilată cu ştampila lui Moreau, orice poliţist se scăpa pe el dacă vedea aşa ceva… mi-a ordonat să zbor cu cât prinde maşina şi să duc dosarul acolo. Am uitat să vă spun că mă sculase cu noaptea în cap, când am ieşit din Paris nici nu începuse să se crape de ziuă. Când l-am întrebat de ce e nevoie să plec aşa devreme s-a înfuriat şi a început să ţipe la mine…

— La ce castel te-a trimis cu dosarul?

— Se numeşte *Le Nid de l'Aigle,* domnule.

— Asta e o chestie cu vulturi?

— Da, chiar „Cuibul vulturului". Mi-a spus că e vorba de generalul Monluc, care fusese prieten cu De Gaulle…

— Generalul Monluc? făcu gânditor Witkowski. Sigur că am auzit de el, dar nu ştiu dacă mai trăieşte. Şi în orice caz, trebuie să fie bătrân de tot, nu cred să mai fie bun de ceva. Şi Francois ăsta nu ţi-a spus şi ce era în dosar?

— Nu, răspunse Latham. Probabil că era legat cu şapte sfori şi sigilat bine. Important e că prin dispariţia dosarului s-a rupt orice legătură vizibilă între Jodelle şi Monluc.

Ambasadorul Courtland tuşi să-şi dreagă vocea şi interveni:

— S-ar părea, domnilor, că voi fi silit să cer o audienţă specială la preşedintele Franţei. Partea proastă e că neonaziştii mişună pe peste tot, probabil şi în jurul preşedintelui, aşa că nu ştim la cine să apelăm.

— Domnule, zise ferm Latham, aşa cum se prezintă lucrurile în momentul de faţă, singura soluţie e să preluăm noi iniţiativa.

— Cum asta? Domnule Latham, gândeşte-te la ce spui! Membri ai personalului ambasadei americane detaşaţi într-o ţară străină? Vrei să angajezi Statele Unite într-un conflict diplomatic de proporţii? Mă tem că nu eşti lucid când poţi spune aşa ceva.

— Domnule, se îndârji Latham, mă tem că mă siliţi să vă contrazic. E mai mult ca sigur că în acel castel, „Cuibul Vulturului", se află o

mulţime de dovezi, documente, numere de telefon, liste cu nume de persoane implicate. Ne putem noi asuma răspunderea asta? Să permitem să fie distruse? Pe Bergeron hai să zicem că-l lăsăm, la urma urmei admitem că e treaba francezilor să-l găsească, e omul lor şi pot să se spele pe cap cu el, dar aici nu mai e vorba de Franţa, nici măcar de America, e vorba de o conspiraţie împotriva lumii întregi!

— Te rog să mă crezi că la fel gândesc şi eu, dar asta nu înseamnă că avem dreptul să acţionăm pe teritoriul unui stat străin, chiar dacă sunt prietenii şi aliaţii noştri.

— Eu cred, interveni Witkowski, că dacă mai trăia Moreau situaţia ar fi fost limpede. El ne-ar fi oferit o acoperire de faţadă şi toată lumea ar fi ştiut că au operat francezii. Dar mă gândesc că poate ar exista totuşi o soluţie. Biroul Doi colaborează cu *Service ci Etranger,* limitele lor de competenţă se întrepătrund des. Şi de multe ori se ivesc situaţii conflictuale, cam ca la noi între CIA, FBI şi DIA. Nimic nou sub soare.

— Stanley, unde naiba vrei să ajungi? întrebă intrigat ambasadorul.

— Îndată, domnule. Se poate aranja ca tipul acela, Francois Leblanc, să sune pe careva de la *Service d'Etranger* cu care se are el bine şi să-i spună numai jumătate din cât i-a spus lui Latham.

— Care jumătate?

— Aceea cu dosarul. Că Bergeron l-a trimis în puterea nopţii cu un dosar la un anumit castel de pe Valea Loarei. Dacă ar transmite chestia asta celor de la Biroul Doi acţiunea s-ar declanşa foarte greu, la ei deocamdată e un vid de putere şi o harababură de nedescris. Biroul Doi e pe moment paralizat, nu putem conta pe ei. Moreau a fost lichidat ieri, succesorul lui a şters-o azi, după ce s-a dovedit că era neonazist... Nimeni nu mai poate avea încredere în nimeni.

— În concluzie? Spune ceva concret ce trebuie făcut.

— În concluzie, domnule, în momentul în care SIE află de chestia asta cu dosarul şi cu castelul de pe Valea Loarei, putem colabora cu ei cum am fi colaborat cu Biroul Doi dacă ar mai fi trăit Moreau. Cu condiţia, evident, să nu ştie că noi am suflat în informaţia asta să se ducă spre ei, francezii sunt foarte orgolioşi.

Ambasadorul părea sceptic.

— Colonele, zise el, pe Moreau îl cunoşteam şi admit că... Dar ce te face să fii aşa sigur că lucrurile vor evolua cum trebuie?

— Domnule, în momentul în care au posibilitatea să primească pe tavă de la noi nişte rezultate, francezii nu au cum să refuze o asemenea colaborare cu noi. Nimeni nu dă cu piciorul la nişte lauri, mai ales când pentru laurii ăştia altcineva şi-a pus pielea la bătaie...

Francois Leblanc fusese eliberat de la arest, la un loc cu alţi agenţi ai Biroului Doi care nu se ştie cum şi de ce ajunseseră acolo. Dar încurcătura era perfect explicabilă: în învălmăşeala şi zăpăceala

create în urma fugii directorului Bergeron nu era de mirare că se găsise cineva care să ordone arestarea celui mai apropiat colaborator al fostului director şi nici că acest colaborator fusese găsit apoi curat ca lacrima. Drept care Francois îl căutase imediat pe directorul adjunct Clement Cloche de la SIE, cu care se cunoştea din tinereţe şi i se plânsese, ca între vechi prieteni, de mizeriile pe care le avusese de îndurat de la canalia de Bergeron, din cauza căruia ajunsese să stea şi o jumătate de zi la beci, suspectat fiind că i-ar fi fost complice. Îi spusese şi lui povestea cu dosarul trimis la un castel de pe Valea Loarei, după care adăugase în treacăt că Latham şi Witkowski şi-ar fi dat fiecare câte o mână numai să-l înhaţe pe Bergeron şi să-l pună în frigare pentru figurile urâte pe care li le făcuse. Mai ales Latham l-ar fi jupuit de viu pe nenorocitul de Bergeron, pe care îl considera primul vinovat pentru moartea lui frate-său. Prin urmare, nici nu ieşise bine Francois din biroul lui, că directorul adjunct Cloche şi pusese mâna pe telefon, căutându-l pe Witkowski ca să-i propună o întrevedere. „Aşa, să mai stăm şi noi de vorbă, *mon colonel,* să mai schimbăm ceva impresii…”

Întâmplător, colonelul Stanley Witkowski avea ceva timp liber şi a putut îndeplini dorinţa directorului adjunct Cloche. Numai că, a adăugat el, poate n-ar fi fost bine să se întâlnească chiar la ambasadă. Nu de alta, dar în tevatura iscată de evenimentele de la *Deuxieme Bureau* chestia asta putea să bată la ochi şi cine ştie ce naiba mai putea ieşi de aici. Ar fi putut să se întâlnească discret pe teren neutru. De exemplu, avea ceva împotrivă domnul Cloche să vină la hotelul Plazza Athenee? Acolo un bun prieten de-al lui Witkowski, Latham, avea un apartament şi puteau discuta în toată liniştea. Ba chiar cu ocazia asta domnul Cloche îl putea cunoaşte pe acest Latham, care era un tip nemaipomenit. Bineînţeles că domnul director adjunct Cloche nu a avut nimic de obiectat.

— Ah, *mon colonel,* suspină directorul adjunct Cloche de îndată ce intră în apartamentul de la hotelul Plazza Athenee, ce tragedie, dragul meu, ce catastrofă, da, acesta e termenul, catastrofă! Te rog să mă crezi că mă zăpăcisem cu totul, dar cunoscând talentul dumitale de a controla orice situaţie, mi-am zis că e neapărată nevoie să-ţi aflu părerea… Oricând am ceva de învăţat de la dumneata, mon *colonel!*

— Mulţumesc, Clement, pentru o atât de faimoasă părere, deşi nu ştiu sigur dacă o şi merit… Dă-mi voie să fac prezentările…

Când nişte oameni au interese comune se înţeleg repede, trecând peste micile amănunte care nu ar face decât să încurce lucrurile. Pe directorul adjunct Cloche nu-l putea supăra intervenţia americanilor într-o chestiune asupra căreia oamenii lui ar fi putut pretinde monopolul, e drept, dar el nu-l putea refuza pe un vechi şi bun prieten

ca Stanley Witkowski. Mai ales fiind la mijloc şi o chestiune de familie, el era obligat să înţeleagă o situaţie specială: neonaziştii îl omorâseră pe fratele domnului Latham şi acum această ofensă se cerea spălată în sânge, era limpede că el nu se putea pune împotrivă, aşa că dacă domnii aveau nevoie să acţioneze…

Întâmplător, bravul Clement avea asupra lui o hartă a domeniului „Cuibul Vulturului”, cu o descriere amănunţită a sistemului de fortificaţii, vechi de sute de ani dar încă foarte rezistent. Importante erau şi căile de acces spre castel, acesta aflându-se în mijlocul unor smârcuri unde orice armată s-ar fi putut împotmoli dacă o lua la întâmplare, fără să cunoască potecile sigure. De altfel, nu erau rare cazurile când oştiri duşmane se înecaseră, uneori cu tunuri cu tot, înainte de a apuca să înceapă asediul.

Clement Cloche se dovedea un mare cunoscător al castelelor de pe Valea Loarei şi membrii echipei N2 se întrebau dacă pe toate le cunoştea aşa bine. Oricum, informaţiile furnizate de el erau dintre cele de prima mână. Castelul era înconjurat de un zid de piatră înalt de peste patru metri şi avea numai două intrări, poarta cea mare şi una mai mică, laterală. De sărit peste zid nici nu putea fi vorba, pe crestele lui se montase sârmă ghimpată, care pe anumite porţiuni era electrificată la câteva mii de volţi şi în orice caz existau paznici care ar fi dat imediat alarma. În spatele castelului se afla o potecă uscată, care ducea la o colină destul de înaltă. De pe colina asta s-ar fi putut ajunge la castel fără primejdia mlaştinilor. Colina avea cam trei sute de metri înălţime şi de pe creasta ei se putea privi mulţumitor în interiorul zidurilor castelului, aşa că sus se putea aranja un mic post de observaţie, care s-ar fi putut dovedi foarte important. SIE le putea oferi domnilor ceva echipament de mare eficacitate, în primul rând funii cu cârlige speciale de plastic, cu vârfurile îmbrăcate în cauciuc, care se prind foarte bine, nu fac zgomot şi sunt mai sigure decât cele de oţel, mai ales atunci când există primejdia unor reţele de înaltă tensiune. S-ar fi putut găsi şi nişte costume de protecţie care rezistau până la cincisprezece mii de volţi, dar exista posibilitatea de a afla în cel mai scurt timp care erau zonele electrificate, aşa că aceste costume rămâneau numai pentru cazurile de forţă majoră.

— Domnule director, întrebă Latham, ştiţi cumva şi ce se găseşte dincolo de zid? Adică în interiorul castelului?

— Domnilor, un moment, zise directorul adjunct Cloche. Zidul acesta nu e zidul castelului, e un zid suplimentar de protecţie, ridicat acum vreo patruzeci de ani. Zidul propriu-zis al castelului e altceva, până acolo mai e. Terenul înconjurat de zidul exterior cuprinde o piscină, nişte grădini, peluze, mă rog, tot aranjamentul unei locuinţe moderne. Dar e un teren foarte greu de străbătut de cineva care vrea să se strecoare neobservat. Priviţi planul acesta, vă rog…

Era aproape dimineaţă când conferinţa lor luă sfârşit. Toată lumea era bucuroasă, dar cel mai bucuros din toţi era directorul adjunct Cloche, care se felicita pentru iscusinţa lui. Americanii ăştia erau băieţi buni dacă ştiai cum să-i iei şi unde mai pui că îi puteai face să muncească pentru tine pe gratis!

Capitolul 43

La ora două noaptea echipa N2, întărită cu doi oameni de maximă încredere ai lui Clement Cloche, amândoi foşti combatanţi în Legiunea Străină, îşi ocupase deja locurile stabilite. Locotenentul Anthony scoase o lanternă oarbă şi porni să o conducă pe Karin în josul pantei, furişându-se amândoi cu greu prin iarba deasă şi aspră care creştea aici în voie. La un moment dat Karin tresări.

— Stai puţin, am văzut ceva prin iarbă... fă puţină lumină pe aici, te rog...

Anthony se conformă şi începu să mătură ierburile de jos cu fasciculul îngust al lanternei, până când Karin găsi ce căuta: un fel de şapcă soioasă, mai curând resturi din ea, o zdreanţă murdară şi fără nici o valoare. Fără să ştie nici ea de ce, Karin o luă şi o cercetă în bătaia lanternei, dând peste căptuşeala hărtănită pe care scria ceva. Şapte litere groase şi cam strâmbe, scrise probabil cu creion chimic: „JODELLE”.

— Dumnezeule! exclamă Anthony. Aşadar bătrânul a trecut pe aici!

Karin puse în buzunar zdreanţă aceea murdară şi porniră mai departe în josul pantei. Latham, Witkowski, Dietz şi cei doi agenţi ai lui Cloche se aflau deja jos, la poalele colinei şi se pregăteau să intre pe canalul îngust care şerpuia printre tufele de papură şi rogoz. Aveau o mică barcă pneumatică şi reuşiră să o împingă pe canal, folosind nişte vâsle mici şi uşoare de plastic. Trecură de un tunel jos din cărămidă, prin care se scurgea apa care venea din Loara, aflată la mai puţin de şaizeci de metri de locul unde se găseau ei, când Dietz şopti:

— *Monsieur* Cloche a avut dreptate, domnule. Priviţi colo, la sârmele acelea fixate între ţăruşi prin dreptul conductei. Pariez că sunt conectate la sistemul de alarmă.

Coborâră în mâlul de pe marginea canalului şi porniră anevoie pe jos, luând cu ei corzile de alpinism şi cârligele de asalt. La baza malului abrupt care se înălţa în dreapta lor se opriră şi Latham scoase staţia de emisie-recepţie.

— Karin? şopti el încet. Ce vizibilitate ai?

— Şaptezeci la sută, sau ceva peste. Vedem cu binoclurile piscina şi sectorul sudic. Sectorul nordic doar parţial.

— Se simt ceva mişcări? Lumini?

— De toate, domnule, se auzi în staţie vocea lui Anthony. Doi paznici care patrulează în permanenţă în jurul clădirii, când se întâlnesc se întorc înapoi. Armament serios, pistoale Uzi, din câte se poate vedea de aici, dar mie îmi miros a ageamii, asta se vede după călcătură. Au banderole cu zvastică pe mână dar nu cred să-i rataţi. Lumini la patru ferestre, două la primul etaj, câte una la al doilea şi la

al treilea.

— Ne poţi sugera ceva?

— Cred că da, domnule. În momentul când se întâlnesc în partea dinspre noi, paznicii intră într-o porţiune de umbră. Cam un sfert de minut. Ajungeţi lângă zid şi când vă dăm noi semnalul săriţi repede. Imediat dincolo de zid sunt cabinele piscinei, trei din ele sunt deschise şi vă ascundeţi acolo. Când apar din nou paznicii, vedeţi cum îi anihilaţi, poate cel mai bine ar fi să-i târâţi în cabine…

O luară pe la poala malului abrupt, pe unde terenul era uscat şi în câteva minute ajunseră la baza zidului. Avură de aşteptat mai puţin de un minut şi din staţie veni semnalul: drumul era liber. Aruncară funiile cu cârligele de plastic îmbrăcate în cauciuc, care se prinseră imediat. Traseră de funii, ca să se asigure că se pot bizui pe ele, apoi Latham şi Dietz începură să se caţere ca nişte maimuţe, cu armele atârnate de umeri. În mai puţin de un minut ajunseră sus pe zid şi de jos începură să urce cei doi francezi, care se dovediră şi mai iuţi. Desprinseră cârligele şi le aruncară jos, ca să poată urca şi Witkowski, la următorul timp mort şi se repeziră spre cabine. De fapt cabinele acestea erau doar nişte schelete de şipci îmbrăcate în pânză vărgată şi având drept uşi nişte perdele din acelaşi material, dar pentru ce le trebuia lor erau numai bune.

— Ştii ce urmează, nu? se întoarse Latham spre agentul care era cu el, scoţând un cuţit lung de vânătoare.

— *Oui, naturellement,* răspunse acesta, scoţând şi el un cuţit asemănător, dar vă rog, *monsieur… Sunt*eţi foarte *courageux,* nimic de zis, dar camaradul meu şi cu mine avem mai mult antrenament la asemenea lucruri… Vă rugăm să ne lăsaţi pe noi, sunteţi un om prea valoros pentru riscurile acestea. Noi suntem de meserie…

— Amice, nu-ţi pot cere să faci ce n-aş fi eu în stare să…

— Pssst! Uite-i că vin! Linişte!

Cei doi francezi ieşiră fiecare din cabina lui târându-se pe burtă, le ocoliră încet şi rămaseră lipiţi de pământ până când paznicii ajunseră în dreptul lor, unde aveau punctul de întâlnire. Atunci primul francez ţâşni în faţa lor ca din pământ, speriindu-i de moarte pe amândoi. Unul din naziști chiar scăpă o înjurătură în nemţeşte şi dădu să se frece la ochi, ca să se încredinţeze că nu visează o greşeală de neiertat pentru oricine aflat în situaţia lui: abia avu timp să simtă cum altcineva îl apucă strâns de gât pe la spate şi în şale i se strecoară violent o arsură ascuţită. Atât. Cât despre camaradul său, acesta dădu să îndrepte arma spre scena asta incredibilă care se petrecea la doi metri în faţa lui, dar celălalt francez se repezi ca o pisică din lateral, retezându-i beregata cu o mişcare scurtă şi precisă, de profesionist.

Îi traseră iute în cabine şi se apucară să-i dezbrace cu mişcări febrile. Unul din cei doi paznici era o matahală şi hainele lui se

potriveau mulţumitor cu statura atletică a lui Latham, iar celălalt era cam de constituţia lui Dietz.

La lumina zilei oricine şi-ar fi dat seama că sunt doi impostori. Dar acum, noaptea, petele de sânge de pe bluzele negre nu se vedeau şi exista şansa să se poată strecura fără incidente.

Witkowski apăru cu oarecare întârziere, tocmai când începuseră să-şi facă griji. Colonelul despături tacticos planul castelului şi îl lumină cu lanterna oarbă, lămurind:

— Prietenul nostru Clement a fost atât de drăguţ încât mi-a dat o copie pe care o avea la el. Întâmplător, bineînţeles. Deşi tot mai bine ar fi fost dacă aţi fi luat un ostatic viu. Acum aveam pe cine întreba.

Latham căută pe sub cămaşa neagră şi scoase aparatul de emisie.

— Karin? şopti el. Vrem să luăm un captiv şi să-i punem nişte întrebări. Mai e ceva viu prin preajma noastră? Suntem lângă piscină.

— Ştim unde sunteţi, veni răspunsul şoptit. Mişcare numai la bucătărie, sunt câteva persoane care se văd din când în când în dreptul perdelei. Locul pare destul de activ pentru o asemenea oră.

— Terminat, zise Latham închizând staţia şi punând-o la loc în buzunar. Ei, cum facem ca să scoatem un urs din bârlogul acela?

— Cred că am soluţia, domnule, zise căpitanul Dietz studiind planul castelului la lumina lanternei. Oricine ar fi acolo, sunt fie nemţi, fie francezi. Dumneavoastră nemţeşte nu ştiţi, cu franceza pe care o ştiţi vă daţi de gol imediat, prietenii noştri francezi au haine care nu merg aici, dar eu pot trece drept orice. Uitaţi aici, pe partea laterală există o uşă, e uşa de colo, vedeţi? Trebuie să fie uşa de la bucătărie. Bag capul pe uşă şi cer în nemţeşte să-mi aducă puţină cafea cei doi paznici erau nemţi.

— Şi dacă îşi dau seama că e vorba de alt paznic?

— Spun că individul s-a îmbolnăvit şi îi ţin eu locul. Ăsta ar fi şi motivul pentru care am nevoie de cafea, mi-e somn de pic jos.

Planul căpitanului Dietz se dovedi totuşi imperfect: când mai avea câţiva metri până la uşă, se pomeni dintr-o dată scăldat în lumina orbitoare a unor reflectoare îndreptate asupra lui. Era acum total expus, nu era greu de observat că hainele de pe el erau de împrumut.

În conul de lumină apărură pe neaşteptate un bărbat şi o femeie. Bărbatul se holbă preţ de o secundă la Dietz, apoi duse iute mâna la centură, într-un gest care nu mai lăsa loc nici unei îndoieli. Dietz nu mai avea de ales şi mâna lui fu mai iute decât a nazistului: un singur glonţ din pistolul cu amortizor şi insul se prăbuşi jos fără un geamăt. Femeia dădu să strige, dar Dietz se aştepta la aşa ceva şi se repezise deja asupra ei. O lovi scurt în beregată cu vârfurile degetelor întărite ca o lamă de cuţit şi femeia icni scurt, cu un sughiţ înfundat, căzând moale la pământ. Dietz o luă în spinare şi o aduse în grabă până la cabine.

— Gata, acum e rândul meu, şopti Drew, pornind spre clădire. Ajunse în porţiunea umbrită, dar de aici cadavrul neonazistului se vedea limpede ca ziua în lumina lunii. Se repezi şi reuşi să-l târască iute în umbra zidului, apoi aşteptă. În uşa bucătăriei apăru un bărbat care privi atent înjur câteva clipe, apoi mormăi posac ceva şi intră înapoi. Nu se mai întâmplă nimic şi Latham începu să tragă cadavrul cât putea de repede spre cabine, dar când mai avea câţiva metri până la ţintă o voce de femeie strigă supărată în franţuzeşte:

— Ce naiba faceţi acolo?

Latham înţepeni. Înţelesese cuvintele femeii, dar nu ştia ce să-i răspundă. Şi atunci auzi deodată vocea lui Dietz răsunând din spatele lui şi răspunzând ceva în nemţeşte. Femeia chicoti şi zise ceva din care Latham desluşi doar *trop de whisky, mon petit,* „prea mult whisky, micuţule”. Şi toate ar fi fost în regulă dacă femeia n-ar fi venit spre el, ciripind voioasă ceva tot în franţuzeşte, dar atât de repede încât de data asta chiar că nu mai înţelegea nimic.

— *Sehr gut,* răspunse el la nimereală, trăgând mai departe cadavrul de picioare spre cabine şi înjurând-o în gând de toţi sfinţii.

Dar femeia se pare că observă ceva, fiindcă scoase un strigăt scurt, de spaimă. Drew lăsă jos picioarele mortului şi îi propti sub nas pistolul pe care îl ţinuse tot timpul la îndemână.

— Uite ce e, fetiţo, scrâşni el în englezeşte, dacă ai de gând să faci gălăgie ai mierlit-o, clar? înţelegi? *Comment t’appelles-tu?*

— E… E… Elyse… Înţe… leg, bâigui îngrozită femeia, de data asta în englezeşte. Fă-mi ce vrei… numai nu mă bate şi nu mă omorî!

Cei doi agenţi francezi apărură ca din pământ lângă ei. Unul târî cadavrul până lângă zidul din spate, începând imediat să-l scotocească prin buzunare, iar celălalt o împinse pe femeie până la cabine. Aici, dând cu ochii de prizoniera lui Dietz, numita Elyse făcu ochii mari.

— Adrienne? îngână ea sfârşită. Aici erai?

— Ia te uită! făcu unul din agenţii lui Cloche. Curvele naziste!

— Tipule, nu face pe nebunul, răspunse rece Adrienne. Trebuie să trăim şi noi, nu? Lucrăm unde ies banii, n-avem treabă cu politica.

— Dar voi ştiţi cine sunt nenorociţii ăştia? Pe bunică-mea au…

— Bine, gata, i-o reteză Witkowski. Avem alte treburi, nu s-o dezgropăm pe bunică-ta şi nici pe maică-mea şi pe taică-meu. Am venit aici după altcineva.

— Ia staţi puţin, fete frumoase ce sunteţi, interveni şi Latham, ia spuneţi, sunteţi de mult aici?

— Nu chiar… dar venim destul de des, răspunse Adrienne, care se vădea mai tare de înger. Vă interesează să ştiţi ceva? Fiindcă vă spun drept, ne-am săturat de tipii ăştia ca de mere acre. Şi eu şi Elyse.

— Da, zise slab şi prietena ei, mai prinzând curaj. Ne-am lipsi de

aşa clienţi, dar nu îndrăznim…

— Perfect. Vă scăpăm noi de ei. Ne spuneţi absolut tot ce ştiţi despre locul ăsta. *Cine* şi *ce* se află în fiecare încăpere, da?

Fetele se dovediră în stare să se orienteze după planuri, mai ales că Elyse avea chiar şi nişte începuturi de studii de arhitectură şi informaţiile furnizate de ele erau mai mult decât în visele musafirilor. La primul nivel se aflau bucătăria cu cămara de lângă ea, veranda largă dinspre nord, o încăpere întinsă care era şi salon şi sufragerie şi încă una mai mică, pe post de cabinet de toaletă. La următoarele două niveluri se aflau apartamente rezervate feţelor simandicoase care veneau în vizită aici iar la ultimul câteva încăperi mai mici, dar bine mobilate şi ele. Apartamentele de la al doilea şi al treilea nivel erau ocupate în acel moment de *Herr* Heinemann, un important om de afaceri nu se ştie de unde, căruia îi ţinea de urât Adrienne şi de alţi doi nemţotei afurisiţi, unul din Munchen şi celălalt din Baden, care se distrau cu două fete, Colette şi Jeanne. Elyse stătea la următorul etaj, cu un tip îngrozitor de nervos.

— Da, preciza ea, a băut toată seara ca un scos din minţi, a turnat în el cu nemiluita până s-a făcut beton, n-a mai putut să facă nimic.

Îi cerură să-l descrie pe tipul acesta atât de nervos şi nu mai avură nici o îndoială: era Jacques Bergeron.

— Micuţelor, zise Witkowski, mai e un etaj, de acela nu ne-aţi spus nimic.

— Domnule, îmi pare rău, zise Adrienne, acolo nu avem noi acces. Toate uşile sunt din plăci de oţel şi nici musca nu intră. Ai casei, ca să le deschidă, bagă mâna în nişte deschizături din perete şi pun palma pe ceva.

— Aha! zise Witkowski, celule fotoelectrice. Uşile se deschid computerizat, prin scanarea amprentelor.

— Hm! făcu Latham. Dacă zici că voi nu aveţi voie acolo, atunci cum se face că ştiţi atâtea?

— Ei, câteodată ne mai invită câte un paznic acolo, până în odăiţa de pe dreapta. Mai departe nu. Şi am văzut cum face ca să deschidă.

— Acolo nu e voie, adăugă Elyse. Acolo şade *faraonul.*

— Cine? tresăriră într-un glas Witkowski şi Latham.

— Faraonul. Cine e faraonul ăsta nu ştim, dar e clar că el e boşul cel mare. Atâta am auzit: că e bătrân rău, nu se ştie câţi ani are. Nu suflă nimeni în faţa lui, toţi se uită la el ca la Dumnezeu, îl coboară în fiecare zi cu liftul, dimineaţa de tot şi îl păzesc să nu-l vadă nimeni. Are pe faţă un văl, ca turcoaicele şi tipii îl duc cu căruciorul până uite colo, în partea de dincolo de piscină şi acolo îl lasă singur.

— Va să zică e şi paralitic? zise Witkowski pe un ton constatator.

— Aşi, de unde! Noi faţa n-am putut să i-o vedem, dar de departe ne-am uitat la el pe geam. Se dă jos din cărucior şi o ia încolo, pe

cărare şi stă acolo câte două-trei ceasuri. Imediat se duce cineva după el cu o ceaşcă de cafea cu coniac.

— Să fiu al naibii dacă ăsta nu e… izbucni Latham, dar se opri. Witkowski se arătă mai realist.

— Nu aţi reuşit, zise el, să auziţi câte ceva despre faraonul ăsta? Din moment ce vă aveţi bine şi cu paznicii, poate şi-au mai dat şi ei drumul la gură, mai…

— De auzit am auzit, domnule, zise Adrienne, dar cât adevăr o fi în toate astea Dumnezeu ştie. Cică ar avea o avere imensă în nu ştiu ce emirat arab doldora de petrol, că jumătate din Valea Loarei ar fi a lui, că are nu ştiu câte fabrici prin Germania, că e căptuşit cu aparatură electronică, numai senzori care îi stabilesc în permanenţă starea de sănătate şi o transmit sus, la ultimul etaj, unde stau nu ştiu câţi doctori la calculatoare, gata să intervină dacă păţeşte ceva… Dar poţi şti ce e adevărat din toate astea şi ce e poveste?

— Chestia cu doctorii s-ar putea să nu fie chiar poveste, zise Drew. Deşi pare umflată, dar ceva trebuie să fie. La vârsta lui… Cred că e trecut de nouăzeci de ani.

— Ba zice-se că ar fi trecut şi de sută, domnule, zise Elyse.

Planul de bătaie fu alcătuit repede şi fără divergenţe prea mari de păreri. Traseul fu studiat cu atenţie, apoi bărbaţii îşi potriviră cât de cât ţinuta, doamnele se aranjară şi ele, în limita posibilităţilor, după care Latham şi Dietz, la braţ cu Elyse şi Adrienne, ieşiră din adăpostul lor şi se îndreptară spre uşa bucătăriei.

Capitolul 44

În bucătărie se aflau doi bărbaţi care trebăluiau la o masă lungă de măcelărie: unul curăţa zarzavat şi celălalt îl pasa printr-o strecurătoare. Amândoi rămaseră cu gurile căscate la apariţia celor doi necunoscuţi, apoi se uitară unul la celălalt, apoi iarăşi la cei doi…

— *Achtung!*[83] latră autoritar Dietz, buimăcindu-i de-a binelea pe cei doi bucătari, care lăsară ca arşi instrumentele din mână şi luară în mod reflex poziţia de drepţi.

Latham şi Dietz nu-i lăsară să-şi revină, ci se dădură amândoi în lături pocnind zgomotos călcâiele şi schiţând energic salutul roman. Printre ei îşi făcu apariţia Witkowski, care trebuia să fie un personaj mult mai important dacă ţinem seamă de onoarea cu care i se deschidea drumul. Bucătarii erau de-a dreptul copleşiţi şi începură să-şi cerceteze în mare grabă ţinuta.

— *Sprechen Sie Deutsch?* se răsti băţos Witkowski. *Falls nicht, sprechen Franzosisch*[84]*…*

— *Deutsch, mein Herr,* izbuti să îngaime bucătarul cu zarzavaturile, continuând în nemţeşte: Aici facem mâncare, domnule, noi suntem doar bucătari… Dar dacă nu vă supăraţi, domnule, cu cine… cu cine avem onoarea?

— Cu *Herr Oberst*[85] Wachner, din al patrulea Reich, latră din nou Dietz făcând prezentările. A venit în control de la Berlin, fără notificare prealabilă, să verifice cum se face paza la acest obiectiv. Ia aduceţi-le încoace, se întoarse el spre întunericul de afară.

Cei doi agenţi ai lui *Monsieur* Cloche le introduseră cam în brânci pe Elyse şi pe Adrienne, rămânând în spatele lor.

— Le puteţi identifica pe femeile astea? se răsti Witkowski la cei doi bucătari. Le-am surprins umblând brambura pe lângă piscină.

Adrienne începu să se zbată şi scăpă o înjurătură porcoasă în franţuzeşte, adăugând:

— Dă-mi drumul, nenorocitul dracului, că-mi rupi mâna!

— Gura, putoare! mârâi Dietz plesnind-o zdravăn peste faţă. Voi n-aţi auzit ce v-a întrebat domnul colonel? urlă el apoi la bucătari. Le cunoaşteţi pe farfuzele astea două? Că ele pretind că sunt de aici!

— Nu chiar, domnule, se grăbi supus unul din ei, dar sunt invitate… da, sunt oarecum de-ale casei, sunt prietenele domnilor de sus, din apartamente…

— Da, domnule, se grăbi să confirme şi celălalt, speriat, le cunoaştem, sunt musafire, vin des aici…

---

[83] Atenţiune! (germ.).

[84] Ştiţi nemţeşte? Dacă nu, vorbiţi franţuzeşte, (germ.).

[85] Domnul colonel (germ.).

— Şi să iei mâna de pe mine, porcule, se răsti Adrienne reuşind să scape din mâinile agentului şi cârpindu-i o palmă răsunătoare. Şi să nu mă mai pipăi, că eu nu-s mă-ta şi nici nu m-ai plătit ca să-mi pui mie mâna pe fund... Şi tu, animalul dracului, se întoarse ea spre Dietz trăsnindu-i din răsputeri o palmă care îi răsuci acestuia capul pe umeri, să înveţi să te porţi cu o doamnă, jigodie împuţită ce eşti...

— Scuzele noastre, *Mesdames,* interveni Witkowski înclinând băţos fruntea spre ele. O confuzie regretabilă, din cauza situaţiei de aici... Hal de disciplină, poftim, mârâi el apoi spre cei doi bucătari în nemţeşte. Ei lasă, că vă bag eu minţile-n cap! Vă satur eu, pe toţi! Mai e cineva în tură cu voi, în afară de tolomacii ăia de paznici din curte?

— Pe moment nu, domnule, bâlbâi îngrozit bucătarul cu legumele. Mai e un băiat, dar l-am trimis să se culce, el trebuie să servească masa dimineaţă, la prima oră...

— Foarte bine. Vreau să văd cum stau lucrurile în restul clădirii. Sper să nu vă apucaţi să daţi de ştire cumva, vreau să-i iau ca din oală pe toţi, să văd cum înţeleg dumnealor să-şi facă datoria. Clar?

— Da, bineînţeles, domnule colonel, se grăbi să răspundă supus bucătarul cu strecurătoarea, dar permiteţi-mi să raportez respectuos că paznicii au ordin să tragă fără somaţie în orice necunoscut... Şi dacă ei nu vă ştiu şi nici nu-i anunţă nimeni de inspecţia asta...

— *Scheiße!*[86] pufni dispreţuitor Witkowski, scoţând legitimaţia de intrare în clădirea ambasadei americane şi fluturând-o scurt pe sub nasurile celor doi bucătari. Asta are să-i domolească numaidecât! Să mergem, domnilor. Doamnelor, vă rugăm să veniţi şi dumneavoastră.

Şi neîndurătorii inspectori de la Berlin trecură prin uşa mare, cu două canaturi şi pătrunseră în sufrageria-salon largă cât toate zilele, în mijlocul căreia începea o scară în spirală care ducea la etaj.

— În dreapta e biblioteca, domnule, şopti Elyse. Acolo se... Dar în aceeaşi clipă de sus se auzi o voce autoritară:

— *Halt*!

— Lasă vorba, prostule, zise rece Witkowski. Suntem echipa de... Dietz urcase deja jumătate din scară şi îi trimise paznicului un glonţ în piept tocmai când acesta se pregătea să-i ia la ochi pe cei de la parter. Parcurse iute restul drumului şi tocmai începea să-l tragă în jos pe scări, când uşa bibliotecii se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat înalt şi impunător, într-un costum închis şi cu un ţigaret lung în mână.

— Ce e cu gălăgia asta? zise el nemulţumit, dar dând cu ochii de grupul din mijlocul încăperii tresări şi duse imediat mâna la curea, după pistol. Cine sunteţi? Ce căutaţi...

Nu apucă să-şi ducă vorba până la capăt şi nici pistolul nu reuşi să-l scoată. Aproape zburând, Latham se năpustise asupra lui şi îi şi

[86] Rahat (germ.).

petrecuse în jurul gâtului un laţ subţire de oţel.

— O mişcare şi rămâi fără cap! şuieră el. Individul îl privi îngrozit.

— *Amerikaner*! gemu el sugrumat. Te ştiu! Te ştiu de la Paris, eşti cel care se zicea că ai murit!

— Taci din gură, dobitocule! se răsti Dietz cu voce scăzută. Uite-l pe *Herr Oberst* Wachner de la Berlin, a venit în inspecţie.

Nazistul rămase cu ochii holbaţi, nemaiştiind ce să facă.

— Mda, mormăi Witkowski fluturându-i şi lui pe sub nas legitimaţia poleită şi strecurând-o imediat la loc în buzunar, văd că ce s-a auzit la Berlin despre măgăriile voastre de aici nu e vorbă goală. Dacă noi v-am penetrat sistemul de pază, înseamnă că şi duşmanul poate face la fel, măgarilor!

— *Herr Oberst*! gemu nazistul zbătându-se înnebunit, ăsta e american, îl ştiu bine, v-a înşelat! E agent american! Îl cheamă Latham!

— Eşti prost! răspunse calm Witkowski. E un Sonnenkind, e cel mai bun agent al nostru infiltrat la ei... şi frate-său era mai bun ca el. Şi voi, idioţilor, l-aţi lichidat! Boule! Boi aţi fost toţi! Dă-i drumul, se întoarse el spre Latham. Cu tâmpiţi ca ăştia nici nu e de mirare că am dat chix cu „Fulgerul apei”. Mi-e şi silă, uite cu cine trebuie să facem treabă...

Era însă clar că individul din faţa lor nu mai era aşa uşor de dus de nas ca bucătarii de jos. Nu-l credea pe Witkowski. Poate l-ar fi crezut dacă acesta nu ar fi încercat să supraliciteze, dar era prea mult. Latham îi strânse puţin laţul în jurul gâtului, aducându-l în pragul sufocării, iar Dietz şopti:

— Ia-o înainte, deşteptule şi nu face figuri, dacă nu vrei să rămâi fără beregată!

O luară încet în sus pe scări, ţinându-l pe prizonier în faţa lor, dar până la al doilea etaj nu se întâmplă nimic. Păşeau încet, atenţi să nu facă zgomot, când din întuneric ţâşni o voce şoptită:

— *Bisi Du es,* Adrienne?[87] Ce cauţi aici?

— Voiam să te văd, Manfred, scânci fata. Toţi se poartă aşa de urât cu mine... şi ştiam că tu eşti aici...

— *Mein Gott!* Şi de unde ştii? Ar fi trebuit să fie secret... Două împuşcături scurte îl făcură pe numitul Manfred să nu-şi mai ducă reproşul până la capăt. Trecură toţi repede de el şi ajunseră pe ultimele trepte dinaintea ultimului etaj, însă aici lucrurile începură să se complice. Aveau de parcurs un coridor boltit, în mijlocul căruia se afla un paznic, iar pe o canapea ceva mai încolo era altul. Se traseră după o ieşitură şi se sfătuiră scurt, din priviri.

— Fetiţo, să nu te sperii, şopti Dietz la urechea lui Adrienne. Un mic

[87] Tu eşti, Adrienne? (germ.).

incendiu, atât, dar nu e periculos, o grenadă fosforescentă…

Scoase din buzunar un tub scurt de carton, aprinse fitilul cu un chibrit ţinut în căuşul palmei şi îl aruncă scurt pe lângă paznicul care stătea în mijlocul coridorului. Surprins, omul se răsuci să vadă mai bine dar în clipa aceea izbucni o explozie infernală, cu un bubuit asurzitor şi cu flăcări care umplură într-o clipă tot spaţiul din jur, însoţite de o spuză albă de schije incandescente. Orbit de explozie şi înnebunit de spaimă, paznicul începu să tragă în neştire foc automat, măturând scara din faţa lui, în timp ce celălalt se ridică aiurit, privind iute în toate părţile, în atitudinea limpede a celui care caută o cale de scăpare.

Adrienne începu să ţipe ascuţit: fusese lovită la picior. Dietz dădu să o sprijine, dar în clipa aceea nazistul pe care îl aduseseră pe post de ostatic gemu şi se lăsă moale. Un glonţ îl nimerise în cap. Latham se lăsă jos şi scoase braţul stâng din adăpost, scoţând apoi puţin şi capul, atâta cât să poată ochi. Trase scurt două focuri şi amândoi paznicii se prăbuşiră.

Urmă o cursă infernală, contra cronometru. Ajunseră la arcada care le deschidea drumul spre ultimul etaj, cu Adrienne dusă pe umerii lui Dietz ca un sac, în vreme ce Latham îl luase în cârcă pe nazistul mort.

— Aici, gemu Adrienne, uitaţi nişa…

Agenţii francezi îl proptiră pe nazist de perete şi îl apucară de mâna dreaptă, să i-o strecoare prin deschizătură şi să-i apese palma pe plăcuţa cu senzori, dar în ultima clipă Latham îi opri speriat.

— Staţi! Dacă era stângaci?

Se opriră deconcertaţi: Latham avea dreptate şi situaţie era fără ieşire. O eroare şi se declanşa cine ştie ce sistem de alarmă ucigaşă!

Witkowski se repezi şi începu să-i scotocească buzunarele. În buzunarul stâng de la pantaloni câteva monede, plus alte câteva înfăşurate într-o hârtie. În buzunarul stâng interior al hainei un pachet de ţigări iar în cel din dreapta două pixuri cu pastă, ieftine, produse de serie.

— Costum de comandă la el, nu de gata, jigodia, mormăi Latham.

— Şi ce-i cu asta? întrebă nedumerit Dietz.

— Stângacii preferă să umble la ţigări cu stânga şi la pix sau stilou la fel, chiar dacă pe urmă scriu cu dreapta, fiindcă aşa i-a silit doamna învăţătoare la şcoală să se deprindă. Dreptacii invers. Îmi tot storc creierii să-mi aduc aminte ce mână a dus la pistol când ne-am întâlnit… nu mai ţin minte, mama ei de treabă!

— Stânga, domnule, zise ferm Dietz, dar asta fiindcă ţinea ţigaretul cu ţigara în dreapta. Însă mişcarea mi s-a părut foarte rapidă şi foarte sigură.

Latham gemu disperat.

— Ţigara se ţine cu orice mână, fir-ar să fie… Şi un pistolar bun e la

fel de iute şi cu dreapta şi cu stânga… Acum gata, lăsaţi-mă pe mine şi ce-o vrea Dumnezeu. Daţi-vă la o parte!

Apucă stânga mortului şi o strecură prin deschizătură, apăsând-o cu palma pe suprafaţa luminoasă şi aşteptându-se în orice fracţiune de secundă la o explozie care să-l pulverizeze cu mort cu tot. Nu se întâmplă nimic. Apoi un bâzâit slab, aproape catifelat şi uşa groasă de oţel din stânga lui începu să se deschidă cu o încetineală chinuitoare. Abia acum Latham îndrăzni să tragă aer în piept şi dădu drumul trupului nazistului, care se prăbuşi greu pe podea.

Încăperea în care pătrunseră aducea mai degrabă a viziune de coşmar decât a sălaş omenesc. Avea formă octogonală şi razele lunii pătrundeau printr-un fel de cupolă, scăldând tot interiorul într-o lumină lugubră care te umplea de fiori. Tăcerea era absolută, probabil era izolată fonic şi noaptea era oricum liniştită. Încăperea era ticsită cu aparate, probabil medicale, iar cele opt laturi cuprindeau fiecare câte o uşă. Adrienne nu ştia nimic de uşile astea, bănuia că în spatele unora se aflau paznicii care nu se despărţeau niciodată de *faraon,* dar mai mult de atât nu le putea spune. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii cum oaspeţii nu mai văzuseră decât în cărţile de istorie: lagăre de concentrare; execuţii ale unor oameni care nu mai erau decât schelete; mormane de cadavre despuiate; şiruri lungi de spânzurători pline…

Iar în mijlocul încăperii, întins pe un pat larg, un personaj care le atrăgea ca un magnet privirile. Un trup din care sufletul nu plecase cu totul dar care semăna deja a cadavru. Chipul plin de zbârcituri părea că se cufundă în mătasea vălurită ca într-un giulgiu şi ochii cufundaţi adânc în orbite întăreau impresia că omul nu mai trăieşte. Izbea însă conturul ferm al bărbiei şi mai ales tunsoarea părului alb şi rar, dat într-o parte pe frunte şi mustaţa tăiată ciudat, fără să depăşească în părţi linia nărilor…

— Parcă ar fi Adolf Hitler… icni cu voce uscată căpitanul Dietz.

— Christoase! şopti năuc Witkowski. Nu se poate! E chiar el! Visez!

Latham privea şi el ca hipnotizat. Asemănarea îl frapase din prima clipă dar îşi spusese că trebuie să fie o iluzie. Acum însă începea să nu mai ştie pe ce lume se află. Dumnezeule, în ce an era născut Hitler? Era posibil ca un om să trăiască atâta? Atunci s-ar da un răspuns la întrebarea care îi chinuia pe istorici, ale cui erau cadavrele găsite în buncărul Fuhrerului… Trebuiau anunţate autorităţile franceze, dar probabil că orice mişcare greşită ar fi provocat autodistrugerea a tot ce se afla acolo. Privi spre Witkowski şi înţelese că se gândea la aceleaşi lucruri.

Se sfătuiră toţi la iuţeală, scurt şi fără să se piardă în amănunte. Uşile camerelor laterale fură deschise şi cei care dormeau acolo fură

neutralizaţi scurt, cu câte o lovitură bine ţintită, urmată de câte o injecţie rapidă, cu doză dublă. Rămânea bătrânul, care se putea trezi în orice clipă şi, dându-şi seama de prezenţa lor, să acţioneze cine ştie ce buton plasat la îndemână, sau poate ajungea o mişcare a mâinii, care să atingă vreo sârmă sau vreun fascicul de infraroşii... Singurul mijloc era tot o injecţie cu tranchilizante. Cu o doză slabă, fiindcă la asemenea vârstă totul era extrem de riscant.

În momentul când acul seringii îi pătrunse în vena îngroşată, bătrânul tresări şi scoase un muget puternic:

— *Mein Gott!*

Ce a urmat a fost o imagine de coşmar. Bătrânul răcnea asurzitor în nemţeşte, cu o voce stridentă care le sfredelea urechile şi îi făcea pe toţi să simtă că li se taie picioarele. După un răstimp care le păru lung cât un veac, se moleşi şi se prăbuşi înapoi pe pernele lui. Unul din cei doi francezi îi verifică pulsul. Era cam accelerat, dar acceptabil.

— Ştii ce spunea? zise Witkowski spre Latham. „Dacă vor îndrăzni să bombardeze Berlinul, vom face şi noi Londra praf şi pulbere. Ei vor trimite o sută de avioane, noi vom trimite o mie...” Cuvintele lui Hitler la primul bombardament aliat. Tot cred că visez...

Latham vorbea deja cu Karin în staţie de emisie-recepţie.

— Oamenii lui Cloche pot trece la asaltul castelului. Tare, fără mănuşi. Înainte de asta să-i avertizeze pe cei dinăuntru. Ne aflăm într-un loc perfect izolat fonic şi nimeni nu ştie ce s-a petrecut aici. S-ar putea să existe şi unii mai încăpăţânaţi... Noi ne aflăm în deplină siguranţă, nici un asalt nu ne poate pune vieţile în pericol.

Nu avură mult de aşteptat. Prin vitraliile de sus, acum deschise, izbucni dintr-o dată o voce autoritară, amplificată la maximum de megafoane puternice:

— „Atenţiune! Atenţiune! Toţi cei aflaţi în interiorul castelului sunt somaţi să predea armele sau vor fi lichidaţi. Castelul este înconjurat de trupe guvernamentale. Părăsiţi clădirea fără arme în termen de două minute şi vi se va cruţa viaţa! Avem mandat din partea guvernului francez şi toţi cei care vor fi găsiţi în clădire după expirarea termenului vor fi împuşcaţi fără somaţie! Atenţiune! Atenţiune! Toţi cei aflaţi în interiorul castelului sunt somaţi să predea armele...”

EPILOG

Directorii serviciilor secrete din Franţa, Anglia, Franţa şi Statele Unite trecură energic la acţiune. De data asta nu mai era vorba de bănuieli, ci de dovezi ferme furnizate de memoria calculatoarelor găsite în castelul *Le Nid de l'Aigle.* Câteva sute de persoane fură arestate rapid şi, cu toată discreţia profesională a acestor servicii, presa reuşi totuşi să miroasă câte ceva şi se iscă imediat o vâlvă nemaipomenită, însă nici unul din serviciile amintite nu catadicsi să dea vreun nume şi în scurt timp scandalul se stinse din lipsă de noutăţi care să-l alimenteze, pagina întâi a ziarelor fiind repede acaparată de alte subiecte, mai fierbinţi. În câteva săptămâni nu mai vorbea nimeni de nazişti sau de neonazişti iar moartea generalului Monluc trecu şi ea nebăgată în seamă, rămânând cel mult ca material de studiu pentru psihiatri, care avură destul de discutat pe marginea unui caz atipic de dedublare a personalităţii.

Membrii echipei N2 fură recompensaţi copios. Drew Latham se văzu posesorul câtorva milioane şi îşi putu în sfârşit permite un mic concediu în Granby-Colorado, în mijlocul măreţiei sălbatice a Munţilor Stâncoşi, împreună cu Karin. Dar concediul acesta al lor în mijlocul splendidului peisaj care îi înconjura părea ameninţat să nu dureze prea mult: tocmai primiseră o telegramă de la Jean-Pierre Villier, care îi anunţa că reia spectacolele cu marele său succes, *Coriolan şi* că erau invitaţi amândoi la Paris anume pentru acest eveniment. Drew nu era prea încântat de invitaţia asta, chiar dacă venea de la un actor celebru. Nu-i plăceau, cum spunea el, „miorlăielile franţuzeşti".

— Cel mai bine şi mai bine îi şade omului la el acasă, decretă el solemn într-o dimineaţă, când porniseră la plimbare cu maşina pe un drum de ţară. A, chiar, uite că nici măcar nu mai ştiu dacă ţi-am arătat-o, doamnă. Mi se pare că am cam început să uit, poftim…

— Ce să-mi arăţi? întrebă surprinsă Karin.

— La naiba, cum ce să-ţi arăt? Casa! *Casa noastră,* doamnă Latham! Uite, ai s-o vezi după prima curbă… şi al naibii să fiu dacă n-am să pun să asfalteze drumeagul ăsta nenorocit, să nu ne hurducăm atâta…

Cuprins

PROLOG....4
Capitolul 1....11
Capitolul 2....20
Capitolul 3....35
Capitolul 4....48
Capitolul 5....60
Capitolul 6....68
Capitolul 7....74
Capitolul 8....85
Capitolul 9....94
Capitolul 10....106
Capitolul 11....118
Capitolul 12....137
Capitolul 13....145
Capitolul 14....158
Capitolul 15....170
Capitolul 16....184
Capitolul 17....196
Capitolul 18....211
Capitolul 19....219
Capitolul 20....232
Capitolul 21....243
Capitolul 22....255
Capitolul 23....269
Capitolul 24....282
Capitolul 25....292
Capitolul 26....307
Capitolul 27....318
Capitolul 28....334
Capitolul 29....345
Capitolul 30....356
Capitolul 31....367
Capitolul 32....385
Capitolul 33....400
Capitolul 34....405
Capitolul 35....423
Capitolul 36....439
Capitolul 37....451

Capitolul 38 461
Capitolul 39 482
Capitolul 40 492
Capitolul 41 508
Capitolul 42 517
Capitolul 43 523
Capitolul 44 530
EPILOG 537
Mulțumiri 538

Robert Ludlum

AL PATRULEA REICH

Un nou roman de Robert Ludlum înseamnă întotdeauna un succes. De data aceasta, tema din *"Al Patrulea Reich"* se ocupă de structurile organizațiilor criminale neonaziste care, printr-o organizare exemplară, se infiltrează în întreaga lume, la nivelul cel mai înalt.

Cititorul cade din nou pradă lui Ludlum, ca de atâtea ori, participând la o acțiune trepidantă, cu răsturnări incredibile de situație și cu un final care surprinde pe oricine prin inedițul lui.

Dacă Ludlum nu e, nimic nu e !

EDITURA ELIT